DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

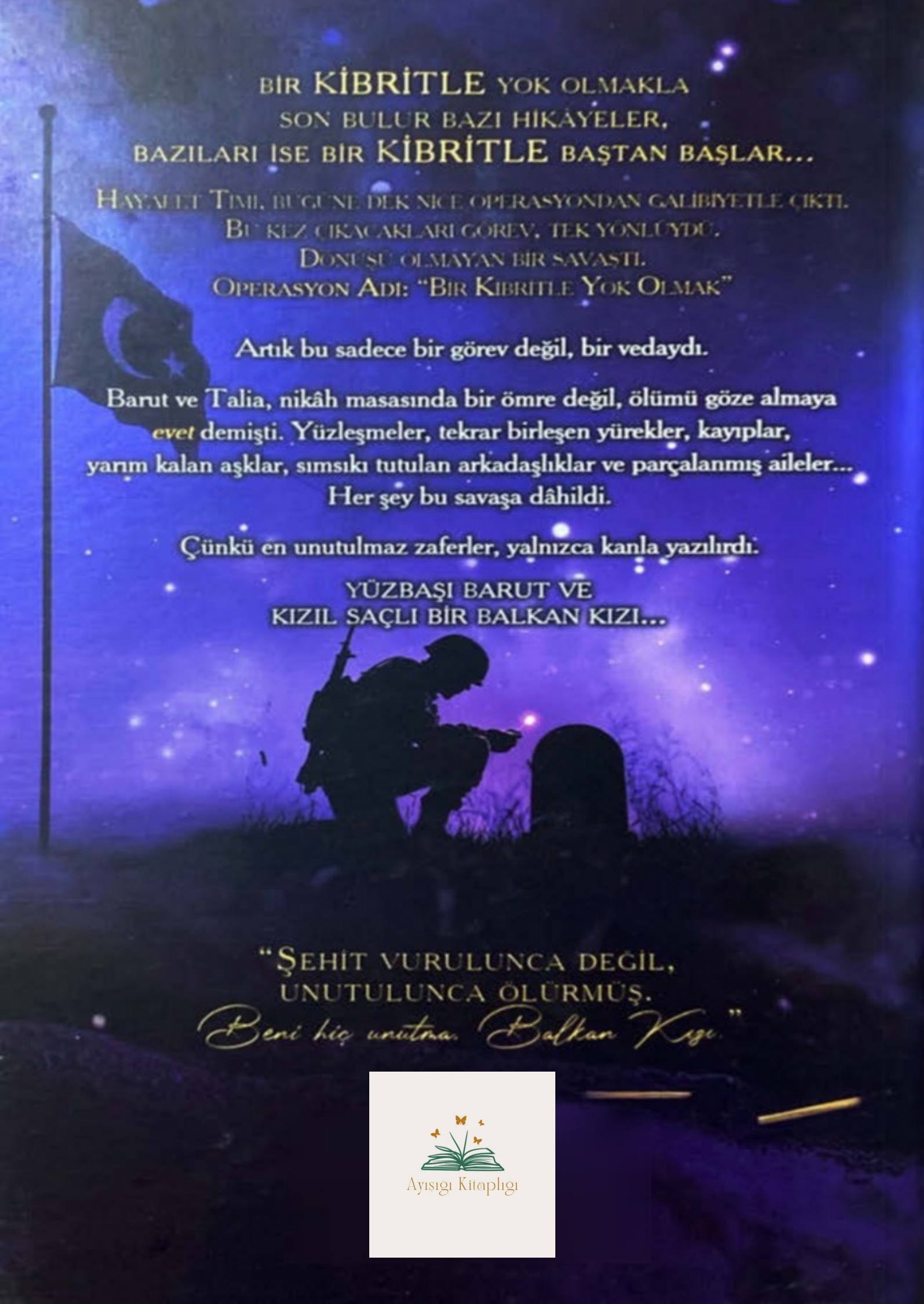
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÖZGE NAZ

BİR KİBRİTLE yok OLMAK

GUARDIAN

BİR KİBRİTLE YOK OLMAKLA
SON BULUR BAZI HİKÂYELER,
BAZILARI İSE BİR KİBRİTLE BAŞTAN BAŞLAR...
HAYALET TİMİ, BUGÜNE DEK NİCE OPERASYONDAN GALİBİYETLE ÇIKTI.
BU KEZ ÇIKACAKLARI GÖREV, TEK YÖNLÜYDÜ.
DÖNÜŞÜ OLMAYAN BİR SAVAŞTI.
OPERASYON ADI: "BİR KİBRİTLE YOK OLMAK"
Artık bu sadece bir görev değil, bir vedaydı.
Barut ve Talia, nikâh masasında bir ömre değil, ölümü göze almaya evet demişti. Yüzleşmeler, tekrar birleşen yürekler, kayıplar, yarım kalan aşklar, sımsıkı tutulan arkadaşlıklar ve parçalanmış aileler... Her şey bu savaşa dâhildi.
Çünkü en unutulmaz zaferler, yalnızca kanla yazılırdı.
YÜZBAŞI BARUT VE
KIZIL SAÇLI BİR BALKAN KIZI...
"ŞEHİT VURULUNCA DEĞİL,
UNUTULUNCA ÖLÜRMÜŞ.
Beni hiç unutma. Balkan Kızı."
Ayışığı Kitaplığı

"Hayalet Timi'nin kuralı belliydi.
Ölene kadar savaşılır.
Öldükten sonra bile
unutulmaz."
GUARDIAN

BİR KİBRİTLE YOK OLMAK -III
(Özel Baskı)

YAZAR
ÖZGE NAZ

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Hande Balkanoğlu
Son Okuma ve Düzelti: Gülden Girgin Gültekin
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Mizanpaj Tasarım: Merve Polat

Ayışığı Kitaplığı

1. Baskı: Temmuz, 2025

ISBN: 978-625-96929-8-2

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Özge Naz

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

ÖZGE NAZ

BİR KİBRİTLE yok OLMAK

3

GUARDIAN

Bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

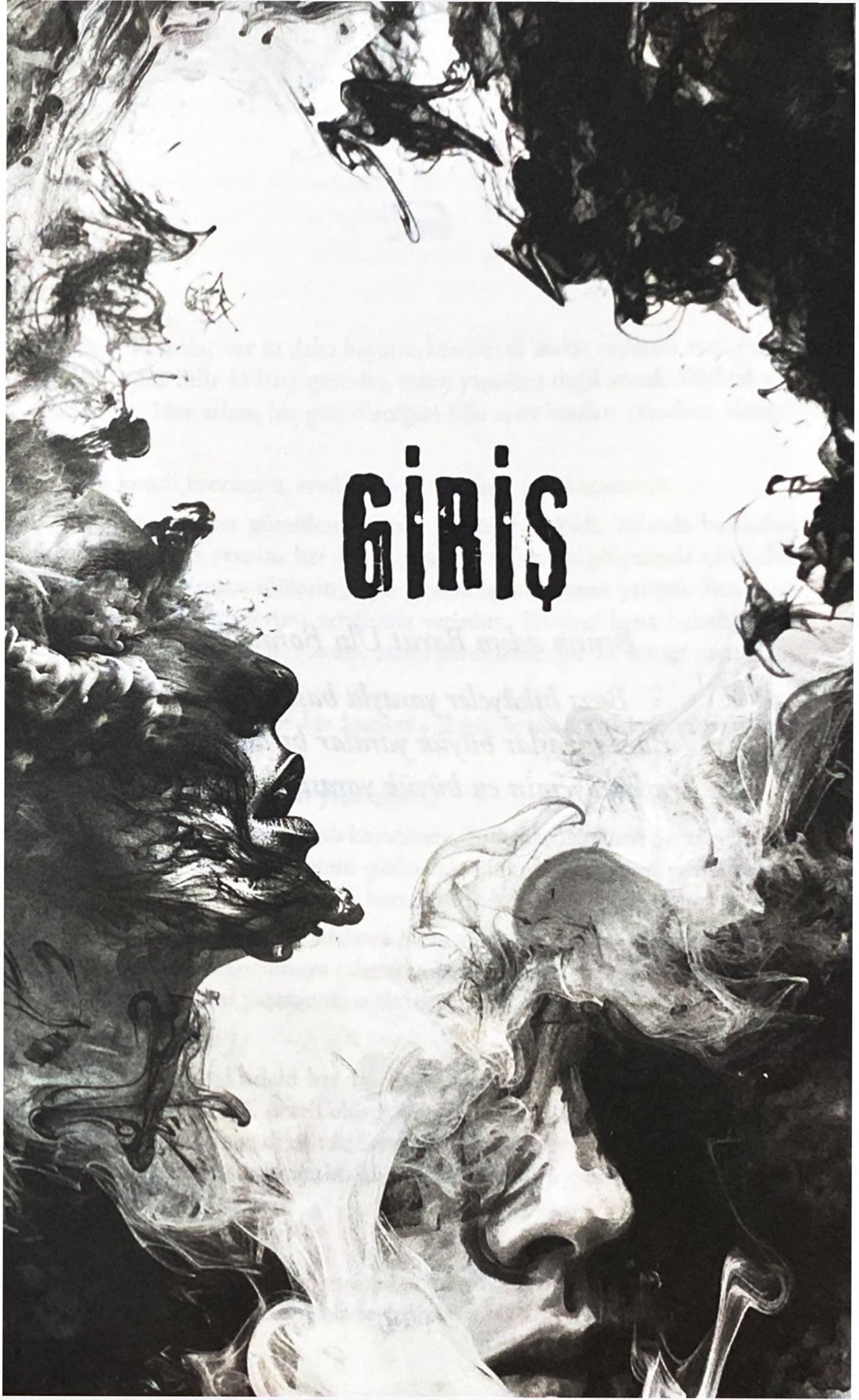
Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları
başta olmak üzere vatan uğruna şehit ve gazi olan
tüm kahramanlar için...

Bir Kibritle Yok Olmak - 3
Özge Naz

İnsan büyür beşikte,
Mezarda yatmak için.
Ve...
Kahramanlar can verir,
Yurdu yaşatmak için...

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

GİRİŞ

Benim adım Barut Ulu Boratav.

Bazı hikâyeler yarayla başlardı.
Bazı savaşlar büyük yaralar bırakırdı.
Ben hikâyemin en büyük yarası olacaktım.

Ayışığı Kitaplığı

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Kimi adamlar var ki daha hayattayken kendi mezar taşlarını sırtlarında taşır. Çünkü bilir ki bazı görevler, insan yaşarken değil ancak ölürken tamamlanır. Her asker, bir gün öleceğini bilir ama bazıları yaşarken ölmeyi de öğrenir.

Ben kendi mezarımı, sevdiklerimi yaşatmak için kazmıştım.

Toprağın altına gömülen yalnızca bedenler değildi; ardında bırakılan her hikâye, her yemin, her veda, o mezar taşlarının gölgesinde çürürdü. Mezarlıklar yalnızca ölülerin değil, yaşayanların da sınav yeriydi. Ben o sınavı, her sabah gözlerimi açtığımda verirdim. Ellerimi kana buladığımda değil, ellerimi boş bulduğumda, birini koruyamadığımda, bir ses sustuğunda yenik sayılırdım.

Çünkü insan bazen bir kurşunla değil, sevdiklerini koruyamamanın ağırlığıyla da ölürdü.

Benim kararım, onları yaşatmaktı.

Kızıl saçlı bir kadın vardı hayatımda. Balkanlar'dan esen bir rüzgâr gibi gelmişti. Adı Talia'ydı. Onun gözlerinde ölüm değil, yaşam vardı; benim gözlerimde ise yalnızca toprak kuruluğu...

O bilmeden uğruna defalarca ölmüştüm. Her patlamada, her kâbusta, her kararda onu korumaya çalışırken kendi içimde biraz daha eksilmiştim. Ve bilmeden beni yaşatan da o olmuştu.

Ben askerim.

Hayalet Timi'ndeki her asker, daha yaşarken cenaze namazını kılardı. Adımız bilinmezdi, nereli olduğumuz, kim olduğumuz... Bizim mezar taşımız görev bitince dikilirdi. Sırtımda taşıdığım bu taş bana aitti. Ne doğduğum yerin adı kazınacaktı üzerine ne de sevdiklerimin gözyaşları. Yalnızca bir cümle kalacaktı.

Görev tamamlandı.

Ölümle tanışıklığım, yaşamdan eskiydi. Sayısız kez toprağa bastım, sayısız kez orada yitirdim bir şeyleri. Ama bu defa farklıydı. Bu defa kendi

cenazeme yürüyordum sanki. Her adımda biraz daha eksiliyor, her nefeste biraz daha siliniyordum.

Geriye kalan tek şey ismim olmayacaktı.

O da bir gün unutulacaktı.

Geriye yalnızca bir kadının fısıltısı kalacaktı.

"*Ben Türk kızıyım...*"

Onu o sözle korumaya yemin etmiştim.

Ve ben, onun uğruna Türk toprağına başımı koymaya razıydım.

Kimi adamlar vardı ki yaşarken gömülürdü. Ama onların hikâyeleri, toprağın içinde değil, sevdiklerinin yüreğinde yeşerirdi.

Benim adım, Barut Ulu Boratav.

Bazı hikâyeler yarayla başlardı. Bazı savaşlar büyük yaralar bırakırdı. Ben hikâyemin en büyük yarası olacaktım. Bunu kabul etmek, düşmanın kurşunundan daha ağır bir kabullenişti. Çünkü insan bazen karşısındakiyle değil, içindekiyle savaşırdı.

Ve işte o savaşın tam ortasında, kulağımın dibinde yankılanan ilk patlama sesi duyuldu. Tam da planladığımız gibi kulak zarlarını yırtacak kadar güçlüydü. O anda plan falan kalmadı. O ses, içimi delip geçen bir suçluluk çığlığına dönüştü.

İlk patlama benim işimdi. Bizim işimizdi. Hayalet Timi'yle birlikte yürütülen, ölümcül gibi görünen ama aslında sadece düşmanı kandırmaya yönelik bir yanılgı operasyonuydu. Hedef; düşmanı yanıltmak, izimizi kaybettirmekti.

Bu kadar can yakacağını öngörememiştim.

Arkamızda alevler yükselirken cayır cayır yanan araba gözlerimizi kör etti. Göğe yükselen duman, sahte bir cehennemi perde gibi indiriyordu üzerimize. "İyi misiniz?" dedim, ablama ve Efe'ye bakarak. Kendi sesimi tanıyamadım. "Abla? Efe?"

"İyiyiz," dedi ablam. Sesi titriyordu. O an bile Efe'yi korumak için gövdesini siper etmişti. "İyiyiz ama araba..."

"Âkif baba!" diye haykırdı Talia. Sesi ciğerlerimi yaktı. Vücudu harekete geçmişti bile, sanki ateşin içine atılmaya hazırdı. Yine de bırakmadım. Tutmak zorundaydım. Çünkü o yangının içinde, düşündüğü gibi ne Yarbay Beton ne de kız kardeşim Ülkü vardı. Ama Talia bunu bilmiyordu.

Ablam da.

"Barut!" dedi ablam, korkuyla. "Barut! Ülkü o arabanın içinde miydi? Barut!"

Gözlerini üzerime kilitlediğinde, elimde olmadan gözlerimi kaçırdım. O bakışın ağırlığını taşıyamadım. Onun bana güvendiğini biliyordum. Ona da yalan söylemek zorundaydım.

"İkisi arabanın içindeydi," dedim. "Ülkü ve Âkif Cesur..." Sözcükler ağzımdan dökülmedi, sürüklendi. Sanki boğazımda düğümlenen her gerçeği bıçakla kesip atar gibi Efe'nin çığlığı yankılandı ardından.

Başımı hızla çevirdim. Minicik bedeniyle yerdeydi. Çığlıklarıyla sadece annesini değil, beni de paramparça ediyordu. Onun burada olmaması gerekiyordu. Bu planda yoktu. Ablama onu getirmemesini özellikle söylemiştim ancak Efe evde durmadığı için yanında getirmişti.

Planı bozamazdım. Çünkü bozulursa yalnızca Ülkü değil... Talia da ölürdü.

Bu an, Efe'de travma bırakacaktı.

"Bırak!" dedi Talia. "Bırak beni!" Kurtulmaya çalıştı. Kendini o ateşin içine atmaya çalıştı. Onu kucakladım, geri çekmeye başladım. Titriyordu. Ağlıyordu. Her gözyaşı, göğsüme bir bıçak gibi saplanıyordu.

"Dur! Dur, Talia!" Sesimle değil, yüreğimle bağırıyordum. "Şimdi olmaz, tehlikeli!" Bir patlama daha olacağını biliyordum. "Sakın hareket etmeyin! Sakın!" diye bağırarak herkesi uyardım.

Ablam, oğluna sarılmış bir hâlde çaresizce, "Barut..." dedi. "Kurtarın onları. Lütfen. Kurtarın. Allah'ım, ne olursun yardım et!"

"Baba!" diye bağırdı Talia. Ardından, "Ülkü!" diye bir çığlık daha. O ses aklıma kazındı. Bu operasyon, sadece bir aldatmaca olacaktı ama gözyaşlarını hesaba katmamıştım. Talia'nın sesindeki yıkım, aklımdaki tüm haritayı parçaladı.

Bir yandan gözlerimle Hayalet Timi'ne sinyal verdim. Uzakta konuşlanmışlardı. İmam, Yamalı, Siren, Kanca, Mermi, Fısıltı... Hepsi hazırda bekliyordu. İkinci patlamayı bekliyorlardı.

Ve ikinci patlama gerçekleşti.

Bu defa zemin gerçekten sarsıldı. Bir binanın deposundaki gaz sızdırılmıştı, kontrollüydü ama yan etkileri fazlaydı. Patlama planlandığı gibi düşmanı yanıltmak içindi ama bizim bile yerimizden savrulmamıza neden oldu.

Talia'nın vücudu bana çarptı. Ablam, Efe'nin üzerine iyice kapanmıştı. Dumanın ortasında, göz göze geldiğimiz an bakışlarımızda aynı acı vardı.

"Oğlum!" diye haykırdı ablam. Sanki o kelimenin içine bütün bir ömrü sığdırmıştı. Onu o hâlde görmek beni öyle bir yerimden vurdu ki kahrolmadan edemedim. Ama her şey Ülkü içindi, Talia içindi.

Talia'nın alnında bir kesik vardı. Kan, ince bir çizgi gibi damlıyordu. Gözleri yavaşça kapanırken dudaklarından boğuk bir fısıltı döküldü. "Ulu..." dedi. "Ulu, *ljubov moja*..."

Etrafımız cehenneme dönmüştü. Alevler, gökyüzüne yükselen kırmızı bir lanet gibi semayı kaplıyordu. Her şey planlandığı gibiydi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ama içimde, tam kalbimin ortasında başka bir yangın yanıyordu. Gerçeği bilip de susmanın, onu bu yalanın içine hapsetmenin yangını.

Gözlerim bir anda Efe'ye takıldı. O küçük, masum ve hareketsiz yatan çocuk, yeğenim...

Ayaklarım kendiliğinden harekete geçti. Talia hâlâ yarı baygın, yanımda kıpırtısızdı ama bu bir saniyelik karardı. Yüzümdeki maske tam takılıydı ama içimdeki adam dayanamıyordu.

Koştum.

Siren seslerini, patlamanın ardındaki yankıyı duymadım bile. Sadece Efe'nin orada olmaması gerektiğini biliyordum. Bu plana o dâhil değildi.

Barut Ulu Boratav, bu operasyonun her ayrıntısını önceden planlamıştı. Arabanın tam zamanında infilak etmesini, ikinci patlamanın bizi savuracak ama kimseye zarar vermeyecek kadar ayarlı olmasını, her şeyi hesaplamıştım.

Ama Efe?

O çocuk orada olmamalıydı.

Efe hareketsizdi. Ablam ellerini onun göğsüne bastırdı, gözleri donuktu. Dudaklarından dökülen kelime ise yüreğimi paramparça etti. "Âkif Cesur..."

Eğildim, iki kolumu onun minik bedeninin altına uzattım. Sırtı terlemişti. Bilinci yarı açıktı ama tepki vermiyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Efe," dedim. "Dayım, cevap ver bana."

"Da-Dayı," diye kekeledi.

"Tamam, Efe'm... Buradayım," diye fısıldadım. Elimle diğerlerine işaret verdiğimde cebimdeki telsize ulaştım ve açtım. "Yüzbaşı Barut konuşuyor.

Hayalet Timi, faz bir tamam. Kod 36. İkinci fazı başlatın. Hemen. Tahliye ekibi istiyorum. Enkaz sahası aktif. Yaralılar var. Hedef şaşırtması başarılı."

Yanıt hemen geldi. "Anlaşıldı, komutanım!" dedi Siren. "Ambulans takımı iki dakika içinde yönlendiriliyor. Size geliyorlar."

Gözlerimi yanmaya devam eden arabanın kalıntılarına çevirdim. Ülkü ve Âkif Cesur orada değildi. Yine de bu yalanı sürdürmek zorundaydık. Çünkü gerçek, düşmanlarımıza verilecek en büyük zarar için hâlâ gizli kalmalıydı.

Bu plan, yalnızca düşmanı kandırmamıştı.

Ablamı yaktı.

Talia'yı yıktı.

Beni parçaladı.

Ve Efe... Küçücük yüreğine sığmayacak bir korkunun ortasında nefessiz kaldı.

Çünkü bu, sadece bir patlama değil, bizim varlığımızı korumak için yazılmış bir senaryoydu.

Ve bu senaryoda, Barut Ulu Boratav olarak ne olursa olsun ailemi, aşkımı, en önemlisi vatanımı yaşatacaktım.

Hayalet Timi, bensiz operasyona devam ediyordu.

Ben ise... Ben en zor görevimin başındaydım.

Talia ayrı bir odaya alınmıştı. Ablam ise Efe'den bir an olsun ayrılmıyordu. Ona her şeyi anlatmıştım. Planın başından sonuna kadar... Sahte patlamayı, Âkif Baba ve Ülkü'nün aslında o araçta olmadıklarını, neden bu oyunu oynamak zorunda kaldığımızı... Hepsini.

Konuşurken gözlerinin içindeki o kırılma noktasını görmüştüm. Bir annenin, bir ablanın, bir kadının yüreğini o sessizlikte parçalanırken seyretmek zorunda kalmıştım. Başta feryat eden ablam, zamanla sessizce ağlamaya başlamıştı.

Efe'ye şu an bir çocuk doktoru bakıyordu. Onunla özel olarak ilgileniyordu. Odada birkaç asker daha vardı. Gözlerinden belli oluyordu ki onlar da o minik yüreği biraz olsun güldürebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Efe arada gülümsüyor, daha sonra birden susup boşluğa dalıyordu.

Ablamın ise iyileşmeye niyeti yok gibiydi.

Sadece boşluğa bakıyordu. Efe'nin minik bedeni gözlerinin önünden gitmiyordu belli ki. O anın içinde sıkışmıştı. "Kardeşim..." dedi yavaşça. Sonunda gözlerini kaldırdı. "Bu... Böyle mi olması gerekiyordu?"

Yanıt veremedim. Çünkü plan doğruydu ama hissettirdikleri affedilir gibi değildi.

"Ömrümden ömür gitti!" dedi ablam kızarak. "Neden, Barut? Neden?"

"Neden olduğunu söylemedim mi abla?" dedim sakin kalmaya çalışarak. "Ülkü'yü kurtarmamız için bu gerekliydi!"

"Şimdi bana diyorsun ki..." Derin bir nefes aldı. "Güzel kardeşim şu an güvende ve..."

Devamını getiremeyecekti.

"Güvende ve Âkif Cesur'un yanında," diye tamamladım. "Onu güvenli bir şekilde terörle mücadele ekibine teslim edecek."

"Yine de kardeşim o bataklığın içinde..."

Onun yanına yaklaştığımda yanağındaki yaşları sildim. "Kurtulma şansı var. Ülkü çelişkili konuşuyor, abla. Onun tamamen aklanması için birim tarafından araştırılması gerekiyor."

"Ülkü'yü orada bırakırsak bizi affetmez, Barut."

"Ülkü bu işe girdiği için pişman," dedim onun gönlünü ferah tutmak için. "Ben kardeşimi tanıyorsam bize kırılmayacaktır. Bunun gerekli olduğunun farkında. Sabaha kadar onunla birlikteydim, elini tuttum diye bile *canımı acıtıyorsun,* deyip durdu. O durumdayken bile bana nazlanmaya çalışan bir kız."

Ablam başını göğsüme yaslayıp ağlamaya devam etti. "Çok korktum," dedi. "İkisini de kaybettik sandım, Barut! Keşke başka bir yolu olsaydı, keşke..."

"Üstlerin verdiği karar sorgulanmaz, ben sadece uygularım."

"Efe'ye ne olacak peki?" dedi. "O çocuk patlamanın ortasındaydı. Hayatında ilk defa böyle bir korku yaşadı. Onun çocukluğu ne olacak?"

Sustum.

Bir asker olarak sustum. Bir kardeş olarak sustum. Bir dayı olarak sustum.

Çünkü haklıydı.

Gözlerim Efe'ye kaydı. Doktor hâlâ onun yanında konuşuyordu. Ben ise içimden bir kez daha aynı yemini ettim. *Bu çocuk bir daha böyle bir korkuya uyanmayacak.*

Yavaşça ablamı kendime çevirdim ve gözlerinin içine baktım. "Efe'yi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, abla," dedim. "Senin oğlun, benim de canım. Bu yaşadığı şeyi silemem belki ama onu yalnız bırakmayacağım. Ona bir daha asla böyle bir şey yaşatmayacağım."

Gözlerinden yaşlar aktı. Ağlamıyordu, sessizce süzülüyordu. Belki de ağlayacak hâli bile kalmamıştı.

Elimi tuttu. Sıkıca.

"Gel," dedim. "Biraz yürüyelim. Lavaboya gidelim, yüzünü yıkarsın. İyi gelir."

Karşı koymadı. Sanki kalbinin bir köşesinde bana hâlâ güven duyuyordu. Kollarıma girdi, birlikte yürümeye başladık. Koridoru geçerken Talia'nın odasının kapısında nöbet tutan İmam'la göz göze geldik. Talia'nın hem müstakbel karım olduğunu hem de Balkan Kızı olduğunu bilen tek kişiydi. Gözlerini bizden ayırmadan dimdik duruyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordum.

"Uyanmadı, komutanım," dedi. "Sayıklıyor. Bir ara dayısını sayıklıyordu."

Boğazım düğümlendi. "Gözlerini açtığında..." dedim. "İlk beni görecek. Kimse ondan önce bir şey demesin."

"Anlaşıldı, komutanım."

Başımı hafifçe eğdim ve ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Ablamın koluna girmiştim, sessizce yürüyorduk. Ayakta kalmaya çalışıyor ama her adımda daha çok bükülüyordu omuzları. Kadınlar tuvaletinin önüne geldiğimizde durdum. Kapıyı açtım, içeride kimse yoktu. Bir süre tereddüt etti. Sonra içeri girdi. Ben dışarıda, kapının hemen önünde nöbet tutar gibi beklemeye başladım.

Burası sıradan bir hastane değildi. Askerî bir hastaneydi. Sırtımı duvara yasladım, bir yandan iki ayrı kapıyı da gözlüyordum. Koridorun ucunda yaklaşan bir silüet gördüm. Yürüyüşünden, başının dik duruşundan tanımıştım bile.

Yarbay Beton geliyordu.

Sessizce geldi ve hiçbir şey söylemeden ilk kapıya yöneldi, Efe'nin kaldığı odaya girdi.

Oraya girdiğinde onun yanına gitmek istesem de olduğum yerde kaldım. Ablamı tek başına bırakamazdım. Beklemeye devam ettim. Birkaç dakika geçti, Yarbay odadan çıktı. Yüzünde savaş izlerini taşıyan, yorgun ama dimdik bir ifade vardı. Göz göze gelmedik. O sadece başını eğdi ve koridorun öteki ucuna doğru yürümeye devam etti.

O an kapı açıldı ve ablam çıktı. Gözleri şişmişti ama ağlamamaya çalışıyordu. Dudakları hâlâ titriyordu. Gömleğinin koluyla yüzünü kuruladı ve hiçbir şey demeden yanıma geldi. Sessizce yürüyüp Efe'nin odasına döndük.

Kapıyı açtığımda gördüğüm ilk şey Efe'nin gülümseyen yüzü oldu. Yanında bir asker vardı ve onunla oyun oynuyordu. Ne yaparsak yapalım, çocukları bir nebze olsun gerçeklerden uzak tutmalıydık. O an gülümsediğinde, sanki yıkılmış hayatımızın ortasında bir umut ışığı yanmış gibiydi.

"Paşam," dedim, adımlarımı hızlandırıp ona doğru ilerledim. Onu kucağıma aldım, minik bedenini sardım. Zayıf düşmüştü ama hâlâ sıcacıktı. "Yarın okulu asıp seninle dışarı çıkalım mı? Gezmelere gidelim."

Gözleri parladı. "Oley!" dedi sevinçle. "Barış Komutan da gelir mi bizimle?"

"Gelir," dedim.

Efe biraz daha sokuldu boynuma. "Ama dayı, annem izin vermez ki okulu asmama..."

"Bir günlük veririm," dedi ablam, buruk bir sesle. "Ama sadece bir gün, Efe. Başka olmayacak, tamam mı? Bunu bir ödül gibi düşün."

Efe başını sallayıp ablamın kucağına geçtiğinde, annesi onu öpücüklere boğdu. Umay ablamın elleri, oğlunun saçlarında âdeta hiç ayrılmak istemiyormuş gibi gezindi. Oğlunun saçını kokladı, alnına yaslandı.

Tam o sırada kapı yeniden aralandı. İçeriye İmam girdi. Her zamanki gibi sessiz ama dimdikti. Onun gelişiyle dikkat kesildim. "İmam?" dedim, merakla. "Nöbette olman gerekmiyor muydu?"

Talia'nın odasının önünde olması gerekiyordu.

İmam selam verdi, ardından bir adım daha yaklaştı.

"Komutanım," dedi kısık bir sesle. "Acil bir gelişme var. Peter Kalovski'yle ilgili."

1.
KİBRİT

Biz yarım mı kalacaktık
yoksa son sayfada da buluşacak mıydık
Balkan Kızı?

Bir kibrit yak...

Talia Alaz

Zaman çatladı.

Bir saniye, bir yıl gibi uzadı. Ateşin sıcaklığı derimin altına sızarken içimde yanan başka bir şey vardı. Yarım kalma korkusu...

Son gördüğüm şey gökyüzüne yükselen alevlerdi. Son duyduğum şey kendi kalp atışımdı. Aklıma son gelen şeyse annemin sesiydi.

"*Vaktin olsa bile ecele koştuysan sabahı göremezsin, küçük ateş böceğim.*"

O an annemi gördüm. Beyazlar içinde. Ellerini bana uzatmıştı, gülümsüyordu. Sanki gökyüzünden aşağı süzülüyordu. Etrafımda kar taneleri gibi anılar uçuştu. Annemin gülüşü, Alisa'nın soğukluğu, babamın sarılması... Hepsi birer hayal bulutuna dönüştü.

Bir karanlık sardı etrafımı. Uyku değil, ölüm gibi. Sonsuz bir sessizlik çöktü üstüme, daha sonra bir ses işittim. Topraktan gelen bir çağrı gibiydi.

"Balkan Kızı."

Barut'tu o. Beni geri çağırıyordu. Ölümün bile ayıramadığı bir ses tonuyla kalbimi dürtüyordu. Zihnimdeki karanlığa inat, varlığıyla ışık oluyordu.

Biri beni sedyeye yatırdı. Tekerleklerin zeminde çıkardığı o ses, zihnimde metalik bir şerit gibi sürükleniyordu.

Gözlerimi bir anlığına aralayabildim. Gri bir gökyüzü... Yüzüme damlayan su... Yoksa kan mıydı o? Yanımda koşan gölgeler vardı. Askerî kıyafetler... Maskeler... Ambulansın arka kapısı çarparak kapandı.

Titriyordum. Tüm bedenim ürperiyor ama konuşamıyordum. Bilincim bedenime dönmeye başladı. Acı vardı ama yaşıyordum. Beni tutan bir el vardı. Sıcak. Terli. Güçlü.

Barut.

Her şey siliniyordu, sadece o kalıyordu. Ve ben, o karanlığın içinden usulca yüzeye doğru çıktım. Bir rüya mıydı yoksa ölümden dönen bir dua mı bilmiyordum.

Ama biliyordum.

O buradaysa ben hâlâ vardım.

Gözlerimi araladığımda, etrafımdaki parlak beyaz ışıklar gözlerimi kamaştırıyordu. Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Gözlerim bir süre sonra beyaz tavanı ve etrafımdaki soğuk, steril duvarları seçebildi.

Hastanedeydim.

Kolumda bir ağırlık hissettim ve başımı çevirince koluma bağlı olan serumu gördüm. Hafif bir ağrı tüm bedenimi sarmıştı ama asıl acıyı kalbimde hissediyordum. Zihnimi yoklayıp son yaşananları hatırlamaya çalıştım.

Patlama... O korkunç patlama gözlerimin önünde yeniden canlandı. Âkif babam ve Ülkü arabanın içindeydi. Patlamanın şiddetiyle yere savrulmuştum. Ama sonrasını hatırlayamıyordum. Onlara ne olmuştu? Hayattalar mıydı? Ölmüşler miydi?

Çaresizce attığım çığlıklardan ötürü boğazım tahriş olmuştu.

Barut...

O neredeydi? O da patlamanın ortasında kalmıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum. Düşünceler zihnimde çılgınca dönüyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak etrafıma baktım. Odanın sessizliğinde, bir an için yalnız olduğumu sandım. Ancak gözlerim biraz daha netleşince karşımda bir silüet fark ettim. O kişinin varlığı beni derin bir endişeye sürükledi. Gözlerim tamamen netleştiğinde, gördüğüm yüz tüm korkularımı haklı çıkardı.

Karşımda, dayım Peter Kalovski duruyordu.

Dayım buradaydı ve dik dik bana bakıyordu. Yüzünde her zaman gördüğüm o soğuk, sert bakış ve alaycı gülümseme vardı. O an kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Damarlarımda dolaşan adrenalin her hücremi uyandırdı.

"Uyandın sonunda," dedi. Sesi iğneleyici ve zehirliydi. "Benim güzel, değerli yeğenim."

Dayım... Beni bulmuştu. Bu nasıl olabilirdi?

Patlamayı yapan da o muydu?

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sanmıştın?" dedi alay eder gibi.

"Dayı," dedim. Sesim titredi. "Ne işin var senin burada? Beni nasıl buldun?"

Peter Kalovski, odanın köşesinde duran sandalyeye geçip oturdu. Rahat ve kendinden emin bir tavırla bana baktı. "Senin gibi değerli bir varlığı nasıl kaybedebilirim, Talia?" dedi. "Seni her zaman izledim, her adımını takip ettim. Kaçışın sadece benim için küçük bir heyecandı. İyi eğlenebildin mi bari, değerli yeğenim? Ben çok eğlendim."

Onun varlığı, her şeyin daha da kötüleşeceğinin bir işareti gibiydi. Dayımın gözlerinde hiç bitmeyen o karanlık ve tehditkâr bakışı gördüm. Patlamanın ardında ne olduğunu öğrenmek istiyor ama ondan korktuğum için sormaya cesaret edemiyordum. Kalbim bir yandan sevdiklerimin akıbeti için endişelenirken, diğer yandan dayımın ne yapacağı korkusuyla dolup taşıyordu.

"Âkif babam nerede?" diye sordum merakla.

Dayımın yüzünü korkunç bir gülümseme kapladı. "Demek ona artık *baba* diyorsun. Ayhan enişteminkemikleri sızlıyordur."

"Sen hiçbir zaman babamın yerini alamayacaksın!"

"Senin benden başka kimsen yok, Talia." Gözleri öfkeyle parladı. "Artık avucumun içindesin. Bundan sonra benimle olacaksın."

"Olmayacağım!" diyerek haykırdım. Bir şeyler ters gidiyordu. Barut Ulu, beni asla bırakmazdı. O hiç Balkan Kızı'nı bırakabilir miydi? Bırakmazdı.

"Şimdi ait olduğun yere dönme vakti," dedi Peter Kalovski acımasız bir ses tonuyla. "Sen hiçbir zaman Türk kızı olmadın, olamazsın. Buna hiçbir zaman izin vermeyeceğim."

Boğazıma bir yumru oturdu. Geri çekilmeye çalıştım. Avazım çıktığı kadar, "Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Bütün bedenim zincirlenmiş gibiydi. Kaçacak yerim yoktu sanki.

Peter Kalovski bana yaklaşmaya devam etti. Elinde şırınga vardı. Gözlerindeki karanlık, geceden bile daha siyahtı. "Direnme," dedi, dudaklarını gererek. "Direndikçe daha çok acır. Bilirsin, ben yeğenlerime hiç kıyamam."

Çığlıklarımı kimse duymuyor muydu? Sanki sesim içimde hapsolmuştu. Zifirî karanlık üzerime devrildi ve ben hiçbir yere kaçamadım. "Ben Türk kızıyım..." diye fısıldadım, hem de defalarca. "Türk kızıyım!"

Bir çığlık daha attım.

Bir çığlık.

Bir çığlık daha...

Biri elimi tuttuğunda ondan kaçmaya çalıştım ancak daha da sıkı tuttu. "Şşt!" diyen sesi işittiğimde gözlerimi araladım. "Balkan Kızı!"

Tekrar konuştu.

"Talia, uyan. Uyan, yavrum."

Elimi tutan o sıcaklık, rüyadaki soğukluğun aksine içime bir damla huzur bıraksa da bedenim hâlâ titriyordu. Nefes alışlarım düzensizdi. Göz kapaklarım ağırdı ama o sesi tanımıştım.

"Talia, bak buradayım. Uyan. Rüya gördün sadece. Hepsi geçti."

Gözlerimi biraz daha araladım. Tavan bulanıktı. Işık, göz bebeklerime saplanan bir bıçak gibiydi. Yüzüme yapışmış bir ter tabakası vardı, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Ellerimi hızla çekmek istedim ama serum iğnesi kolumdaydı.

Başımdan tutuldum. Gözlerim, toprağı anımsatan bakışlarla buluştu. Barut'u gördüm. Yıllardır isimsiz bir asker olarak sevdiğim adamı, çocukluğumu ve müstakbel kocamı...

"Peter..." diye mırıldandım, boğazımda bir kurulukla. "Beni aldı... Beni götürdü... Dayım... Dayım beni kaçırdı..."

Söylediklerim karşısında hızla kaşları çatıldı. "Götüremez," dedi. "Nereye götürüyormuş? Sen benim yanımdasın."

"Has-Hastane..."

Konuşamıyordum.

Öyle ki hiç olmadığım kadar kötüydüm.

Gözüm hâlâ o köşedeydi. Dayım Peter orada mıydı? Nereye kaybolmuştu? Bana iğne yapmak üzereydi.

Barut, elleriyle alnıma dokundu, başparmaklarıyla terimi sildi. "Hastanedesin," dedi yatıştırıcı ses tonuyla. "Rüya gördün. Sayıklıyordun. Seni uyandırmaya çalıştım ama uyanmadın."

Rüya gördün.

Hangi kısım rüyaydı?

Neler oluyordu?

Barut bana iyice yaklaştığında dikkatle kollarının arasına aldı. "Şşt," dedi. "Her ne gördüysen geçti. Sakin ol, yavrum. Sakin ol."

"Değil," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Rüya değildi. Dayım geldi!"

"O pezevenge *dayı* deyip durma!" diye homurdandı, Barut. Elini belimde hissettim. Sırtım ıslaktı. Bir ter damlası aşağıya doğru süzüldü. "Uyanınca buna benzer bir şey yaşayacağından doktorun bahsetmişti."

Derin bir nefes aldım. Onun kollarında, onun barut kokusu arasında soluklanmaya çalıştım. Zihnimi açık tutmaya, neler olduğunu hatırlamaya başladım. Bir patlama olmuştu. En son bir devlet dairesinin önündeydik. Araba geliyordu.

O arabanın içinde Âkif babam ve Ülkü vardı.

Araba patlamıştı.

Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. "Ulu..."

"Sendeyim, Balkan Kızı."

Ciğerlerime derin bir nefes çekmeye çalıştım ama aldığım soluk, boğazımda tıkanıp kalıyordu. Onun varlığı ve sesi rahatlamamda yardımcı olsa da yeterli değildi. "Babam," dedim, zorlukla. "Ülkü." Tekrar hıçkırdım. Elim yumruk olmuş, onun sırtında duruyordu. Birbirimize sarılmış hâldeydik. "Arabanın içindeydiler."

"Talia," dedi Barut, büyük bir ciddiyetle. "Önce bir sakinleş."

"Nasıl sakinleşmemi bekliyorsun?"

Beni kendinden ayırdığında yüzlerimizi karşı karşıya getirdi. Yüzünde maskesi yoktu. Saçları dağınıktı. Gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı. Toprak rengi gözleri, sanki kana bulanmış gibiydi.

"Ağlama," dedi yavaşça. "Ağlama, neler olduğunu anlatacağım."

Kafamı iki yana salladım. Boynuma keskin bir ağrı saplandı. Dudaklarımın arasından bir acı döküldü. Barut hızlıca durdurdu beni. "Yapma," dedi. "Yaralısın. Sadece uzan, beni dinle."

Onun yönlendirmesiyle yavaşça geriye doğru uzandım. Sırtım yatağa değdiğinde, bakışlarım tekrar tavana kaydı. Gözlerimden süzülen yaşlar sessizce şakaklarımdan aşağı aktı.

"Aferin benim kızıl civcivime," dedi usulca. Sesi, içimi ısıtan bir örtü gibiydi. Eğildi, alnıma dudaklarını bastırdı. "Kocasının sözünü de dinlermiş."

Kaşlarımı çatıp gözlerimi ona çevirdim. Ters bir bakış attım. Yüzlerimiz, birkaç nefeslik mesafedeydi. Bakışlarım, onun yüzünde gezindi. İyi gözüküyordu... Ama bundan emin olamıyordum. Yorgundu, hem de fazlasıyla. Gözlerinin kenarında, gizlemeye çalıştığı bir endişe vardı.

"Biliyorum, herkese ne olduğunu merak ediyorsun ama sana sadece şu an şunu söyleyebilirim: Herkes iyi."

Ona hayretle baktım.

"*Herkes iyi,* derken?"

Bakışlarıyla etrafı işaret etti. "Buradan çıkınca konuşmamız daha doğru olur."

"*Ljubov moja,* ne oluyorsa söyle!"

Bana daha çok yaklaştı. Kulağıma doğru, "Yarbay Beton da Ülkü de yaşıyor," diye fısıldadı.

"Na-Nasıl?"

Yüreğimde hissettiğim ağırlık beni terk etti. Tekrar nefes alabildiğimi hissettiğimde ona minnet dolu bir ifadeyle baktım. "Âkif Cesur Beton'u bu kadar hafife almış olamazsın..."

"Yaralı mı kurtuldular?"

"Onlar orada hiç olmadı."

Yutkundum. "Ben sandım ki..."

"Arabada olduklarını mı?"

Başımı salladığımda boynum tekrar ağrıdı. "Arabanın içindeyken patlama oldu sandım!" Tekrar ağlamaya başladığımda Barut elinin tersiyle gözyaşlarımı sildi.

Odanın kapısı tıklatıldığında çok geçmeden kapı açıldı ve içeriye hemşire girdi. Barut, benden ayrıldığında yüzüne maskesini taktı. Mesafeli bir duruş sergilediğinde açık kapıdan içeriye Âkif babam da girdi.

"Âkif baba," dedim hızlıca.

Hemşire beni tutarak, "Lütfen," dedi. "Doğrulmayın. İğneniz kırılmış."

Barut, "Komutanım," diyerek asker selamı verdi ve hazır ola geçti.

Âkif babam, hemşirenin uyarmasına rağmen yanıma geldi ve bana sarıldı. "Çok mu korktun, ufaklık?"

Ona bir şey olduğunu sanıp ruhumu teslim etmiştim. Sanki canımdan bir parça kopmuştu. Daha yeni kavuştuğumu zannederken onları bir kez daha kaybettiğime inanmıştım. Göğsümde tarifsiz bir çöküş vardı. Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki... Arabanın içinde olduklarını bilmek, kurtuluş ihtimalini neredeyse sıfıra indiriyordu. Patlama korkunçtu, gözlerimin önünde hayatlar sönüp gitmiş gibiydi.

"O araba..."

Beni susturarak, "Sana bir şey olmadığına sevindim," dedi Âkif babam. Bakışları kısa bir anlığına Barut'a doğru kaydığında öfkeli bir bakış attı. "Hâlbuki bu dingile seni asla getirmemesini söylemiştim."

"Evde duramazdım," dedim, Barut'u korumak adına. "Ülkü'yü son kez de olsa görmek istedim. Tek başına gitmesin istedim. Ben böyle olacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Sen bilmesen de o biliyordu!" diye gürledi Âkif babam.

"Kocama bağırma!" dedim sertçe. "Ablası da oradaydı, yeğeni de! Bizi koruyacağına emindi ki orada bulunduk!"

"Bana izin vermelisiniz," diyerek hemşire araya girdi. "Çıkış işlemleri için hastaya bakmam gerekiyor."

Âkif babam başını salladığında geri çekildi. Barut'a başıyla işaret edip ikisi biraz ilerledi. Kendi aralarında konuşurlarken hemşire benimle ilgilenmeye başladı.

O an boşluğa düştüğümü hissettim. Olanları düşündüm. Sevdiğim iki insanın bir patlama sonucu vefat ettiğini düşünürken aslında öyle olmadığını anlamıştım. Sanırım Âkif babam farklı bir plan izlemişti ve bundan mahrum bırakılmıştık. Barut biliyordu.

Zihnim o anlara çekildi. Araba alana daha girmeden Barut bizi yanına doğru çekmeye çalışmıştı. O arabanın patlayacağını biliyordu demek ki. Yolda duraksamıştık. Kafasının karışık olduğunu fark etmiştim, bu yüzden birkaç uyarıda da bulunmuştum ama Barut sadece, "*İyi ki yanımdasın,*" demişti. "*İyi ki yanımdasın ve görmediğim noktayı görmemi sağladın.*"

Onun gibi birinin bir noktayı görememesi normal değildi. Özel eğitimlerden geçmişti, kardeşiyle sınandığında bile bunu kontrol edebilecek biriydi. Çünkü o özel bir askerdi. O, Barut Ulu Boratav'dı.

Onların zaten bir planı mevcuttu. Sadece ben de dâhil herkesi oyalıyorlardı.

Benden bunları sakladığı için ona kızmadım. Sadece bu kadar çok korktuğum ve üzüldüğüm için kızgındım ancak kapıda duran Âkif babamın varlığı bütün sinirimi silip götürmüştü. Ülkü'ye de Âkif babama da hiçbir şey olmamıştı. Önemli olan buydu.

Hemşire serumu çıkardıktan sonra doktorla görüşmüştüm. Çıkış yapabileceğimi söylediğinde Barut tekrar yanıma geldi. "Daha iyi misin?"

"Garip hissediyorum."

Korkunç hissediyordum.

Hem bu patlama olayı hem de rüyamda dayımı görmem bütün dengemi altüst etmişti. Bir an önce toparlanıp almam gereken eğitimleri almak, dayımın karşısına en güçlü hâlimle çıkmak istiyordum. Her geçen dakika bana geç kaldığımı fısıldıyordu sanki.

Gördüğüm o kâbus bana resmen ders olmuştu.

Barut'a baktım. "İyi olacağım," dedim. "Çok daha iyi olacağım, *ljubov moja.*"

"Hadi çıkalım," dedi. Dikkatli bir şekilde başımdan maskeyi geçirdi.

"Ülkü nerede?" diye sordum merakla. "Kampa gitti mi?"

Başını iki yana sallayıp, "Direkt olarak oraya gitmedi," dedi. "Önce kontrollerden geçecek."

"Kötü gözüküyordu..." Onu son görüşüm aklımdan çıkmıyordu. Hele ki Barut'a sarılmış hâli zihnimden hiç çıkmıyordu.

"Neler olduğunu öğrenmemiz için bu gerekli," dedi Barut, güçlü kalmaya çalışarak. "Bundan ben de mutlu değilim ama olması gereken bu. Kardeşim *yapmadım,* diyorsa yapmamıştır. En azından kontroller sayesinde onlarla ne kadar bağlantıda kaldığını öğrenmiş olacağız. Belki de bunu karşı taraf üzerinde bir koz olarak kullanabiliriz."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Bir de *aklıma gelmemişti,* diyorsun..."

Barut, kaskı eline aldığında, takmadan önce başımın üstüne dudaklarını bastırdı. "Senin bu gibi durumlarda neler yapacağını görmek istemiş olabilirim," dedi. "Bana kızgın mısın?"

"Karışık duygular içindeyim. Sanırım neler hissettiğimi sadece Makedonca konuşarak anlatabilirim."

"Biliyorsun..."

Duraksadı.

Ardından devam etti.

"Üstlerim ne derse onu yaparım. Ülkü'nün olayını gece onlara bildirdiğimde böyle bir plan izledik. Çünkü kampa giriş yaptığını bilselerdi Ülkü'yü yaşatmazlardı."

Buz kestim. Bunu yaparlar mıydı? Hem de en kötü şekilde... ITO'nun acıması yoktu.

"Kontrollü bir patlamaydı. Dikkatleri dağıttık. Üstelik tam da düşündüğümüz gibi birimin önünde pusu kurmuş ITO üyelerini de yakalayabildik. Yüksek ihtimalle onlar Ülkü'yü ortadan kaldıracaktı."

O kargaşada tam olarak neler olduğunu hatırlamıyordum. Barut bizi korumuş, güvenli bir alana çekmiş, sonrasında ortadan kaybolmuştu. Umay ablanın sayıkladığını hatırlıyordum. O da tıpkı benim gibi arabada Ülkü ve Âkif babamın olduğunu düşünerek kahrolmuştu.

"Umay abla," dedim yoğun bir merakla. "O ne durumda?"

"Bir saat kadar önce eve gittiler," dedi. "Hâliyle Efe çok korktu. Onlarda da birkaç sıyrık var ancak hiçbir sorunları yok."

Dudaklarımı büzdüm. "Ülkü'yü en azından ben görmüştüm. Umay abla hiç göremeyecek mi?"

"Ben görüşmelerini sağlayacağım." Barut, kaskı kafamdan geçirdi ve kolunu omzuma attı. "Hadi, eve geçelim."

Onunla birlikte yürümeye başladığımda buranın normal bir hastane olmadığını anlamıştım. Etrafta asker sayısı bir hayli fazlaydı. Barut, beni yönlendirerek otoparka götürdüğünde arkamızdan gelen adım seslerini işitebiliyordum.

"Hayalet Timi'nden," dedi Barut kısık bir tonla. "İmam."

Vücudumun refleksle kasılmasından ne hissettiğimi anlamış gibi hiç tereddüt etmeden yanıtlamıştı. Aynı asansöre bindiğimizde sessizlik aramızda bir perde gibi asılı kaldı. Otoparka indiğimizde, motorun olduğu yöne yöneldik. Kısa sürede, dev bir canavarı andıran o iki tekerin üzerindeydik.

"Sıkı tutun," dedi Barut. Aynı anda ellerimi nazikçe tutup beline yerleştirdi. "Biraz hızlanacağım."

Parmaklarım karnına dolanırken hafifçe okşadım. Bu, hem içten gelen bir onay hem de güven ifadesiydi benim için. Motor çalıştığında gürültülü sesi kulaklarımda yankılandı. Barut, otoparktan hızla çıkarken gecenin derinliğinde olduğumuzu o an fark ettim.

Ne kadar süre geçti, bilmiyordum ancak her şeyi etraflıca düşünene kadar bir hayli süre geçmişti. Motor durduğunda Barut'un evinin önüne geldik. Işıklar açıktı. Barış uyanık olmalıydı.

Yukarı çıkarken, aramızdaki sessizlik bozulmadan kaldı. Kapıya vardığımızda, içeri girmek üzereyken bir anda tuhaf bir hisle irkildim. Sanki uzakta, karanlığın içinde biri duruyordu. Gözlerim istemsizce o yöne kaydı.

Dayım mıydı o?

Hızla başımı çevirip Barut'a baktım. O ise dış kapının kilidini açmakla meşguldü, farkında bile değildi. Tekrar aynı yöne döndüğümde ise... Hiçbir şey yoktu. Koca bir boşluk.

Gözlerim aniden bulanıklaşmaya başladı. Görüntüler titredi, gerçeğin sınırları kayboldu. Aklımda bir şeyler yerinden oynadı.

Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Halüsinasyon görüyordum.

Bu hiç iyi değildi.

Gördüğüm ve gerçek sandığım o kâbus da bundan kaynaklanıyordu. Dayımın bana zorla içirdiği o lanet ilaçların bir etkisiydi bu. Gerçekle rüya arasındaki çizgiyi sile sile sonunda beni de kendimden uzaklaştırmıştı.

"Ne oldu?"

İrkildim. "Hiç."

Barut tamamen bana döndü. "Balkan Kızı..." dedi yavaşça, ağır bir tınıyla. "*Ne oldu,* dedim?"

"İçeriye geçelim," dedim. "Barış meraktan çatlamıştır." Bakışlarımı ondan kaçırıp açmış olduğu kapıdan içeri girdim. Merdivenleri de çıkınca evin kapısını açmasını bekledim. Barut, şüpheli bir şekilde bana bakıyordu.

Kapıyı açmak üzereydi ki içeriden biri kapıyı açtı. Umay ablaydı. "Gülüm..." diyerek beni kollarının arasına aldı. "Kızıl gülüm."

"Umay abla," dedim hüzünle. "İyisin, değil mi? Umarım bir şeyin yoktur."

"İyiyim kuzum, iyiyim," dediğinde yavaşça geri çekildi. "Birkaç küçük sıyrık ama hiç önemli değil. Hepiniz hayattasınız ya, önemli olan o."

"Evet..." dedim aynı duyguyla. Onu inceledim. Ağlamaktan gözleri kızarmış hâldeydi.

Barış içeriden tekerlekli sandalyeyle yanımıza geldiğinde ona yaklaştım ve kollarımı doladım. "*Doživeav pekolen den! Mora vednaš da razgovarame.*"[1]

"Kesinlikle katılıyorum sana," dedi Barış, gülerek. "Küfretmediğin sürece sorun yok."

"Ne küfrü?" diyerek geri çekildim.

"Kızım, sen arada Makedonca konuştuğunun farkında değil misin?"

"*Ne sum svesna.*"[2]

[1] Cehennem gibi bir gün yaşadım! Hemen konuşmamız gerekiyor.
[2] Farkında değilim.

"Belli, belli!"

"Hadi," dedi Umay abla, eliyle işaret ederek. "Herkes yataklara. Bu gecelik yeter. Yarın sabah ola, hayrola."

"Ben dayımla yatacağım!"

Efe koşturarak yanımıza geldi. Onu gördüğüm gibi içim burkuldu. Alnında bandaj vardı. O da yaralanmıştı. "Efe..." dedim. "Canın çok yanıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Yanmıyor," dedi. "Ben hastanedeyken kocaman bir asker geldi. Dayımdan bile büyüktü. *Bana güçlü ol*, dedi. Ben de güçlü olacağım!"

"Eğer ağrın olursa bana söyle, tamam mı?" dedim ilgiyle. "Senin için bir şeyler yapabilirim. Ben doktorum." Duraksadım. "Yani sayılırım."

"Biliyorum," dedi Efe. "Dayım senin garip garip çiçeklerden ilaç yaptığını söyledi."

Gözlerimi kıstım. "*Garip garip* kısmını sana dayın mı söyledi?"

"Evet," diye yanıtladı Efe. "Büyücüler gibi otlarla ilaç hazırlayabiliyormuşsun."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken, "Dayın bana *büyücü* mü dedi?" diye sordum.

Başını salladı Efe. "Sana bir sürü şey dedi!"

"Eşek sıpası seni!" dedi Barut araya girerek. Efe'yi kaptığı gibi kucağına aldı. "Oğlum, ben sana *her şey aramızda sır*, demedim mi?"

Efe omuz silkti. "*Bana dondurma al*, dedim, almadın. Almadığın için her şeyi söyleyeceğim!" İçeriye doğru baktı. "Anne!" diye seslendi. "Dayım, eğer Talia yengemin babası onu vermezse kaçıracakmış!"

"Sus, Efe!" dedi Barut.

Barut, Efe'nin ağzını kapatmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. "Babasına inat çocuk da yapacakmış!"

"Oğlum, sus!" diye gürledi Barut. Nafileydi. Efe'yi susturacak hiçbir şey yok gibiydi.

Barut'un kucağından Efe'yi kurtardığım gibi kendi kucağıma aldım. Sandığımdan daha ağırdı. Çok güçlü biri olmadığım için de onu taşıyamamıştım. Hızlıca yere bıraktım. Küçük bir çocuk da sayılmazdı. "Benimle beraber uyumak ister misin Efe?"

"Dayım bizimle uyumayacak mı?"

"Uyumasını ister misin?"

Başını salladı Efe. "İsterim," dedi. "Küsmesin bana. Seninle sadece ben yatarsam dayım çok kıskanır."

"Biliyorum," dedim, onu başından okşayarak. "Hadi, annene iyi geceler öpücüğü ver de gel."

Yanımdan ayrıldığında ben de Barış'ın yanına geçtim. "İyi geceler," deyip ona tekrar sarıldım.

"Sanırım sen gidince en çok *iyi geceler* demeni özleyeceğim." Buruk bir şekilde gülümsedi Barış.

"Umarım ayrılığımız kısa sürer, Barış," dedim ondan ayrılırken. "Abi..."

Barış kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

"*Abi,* dedim."

"Kızım, *abi* dediğini Barut duymasın bak, kudurur!"

Anlam veremediğimi belirten bakışlarla yüzüne dönüp, "Neden kudursun ki?" dedim. Yanlış bir şey söylemediğime emin olmaya çalışıyordum. "*Abi,* dedim sadece, o da benden büyüksün diye. Seni gerçekten aileden biri gördüğüm için... Biliyorum, tanışalı çok olmadı ama sana çok ısındım. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Tek nefeste nasıl bu kadar uzun konuşabiliyorsun?" dedi Barış hayretle. Kafasını iki yana salladı. "Bak, ona da *abi,* diyormuşsun. Barut'un *abi* kelimesine tiki var. Huylanıyor duyunca. O yüzden bana demesen de olur."

Yani Barut'un tiki olduğu konusu doğruydu. Yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa Barış tekrar konuşarak, "Ya da ne demek istiyorsan de. Yüzün asılacağına Barut beni gebertsin," dedi. "Sen üzülme yeter ki."

İfademi değiştirdim. "Hayır," dedim. "Hayır, sana bir şey yapmasın. Tamam, ben hiçbir şey demeyeceğim. Tartışmanızı istemem. Tartışmayın, *ve molam ve molam ve molam!*"

"Hayda..." dedi Barış. "*Barut'a Allah sabır versin,* diyorum, başka bir şey diyemiyorum! Ne güzel ikimiz gül gibi geçinip gidecektik, illa tutturdu *Balkan Kızı, Balkan Kızı* diye!"

"Ne oldu, oğlum?" diyerek gelen Barut'tu. Barış'ın tekerlekli sandalyesinden tuttu ve ilerletmeye başladı. "Benim hatunuma laf mı ediyorsun sen? Hayırdır?"

Kısa bir anlığına bana bakıp göz kırptı Barut. Bu hareketi beni gülümsetti ve bunu gizleyemedim.

"Yok, abiciğim..." dedi Barış. "Hiçbir şey demiyorum. Mutlu mesut yaşayın, bana yeter!"

"Yok, yok!" dedi Barut. "Var senin bir derdin."

"Talia arada fabrika ayarlarına dönüyor, birimizin artık Balkan dilleri öğrenmesi gerek," dedi Barış. "Yoksa hiç anlaşamayacağız."

"Ben dikkat ederim..." diye mırıldandım.

"Sen istediğin gibi takıl," dedi Barış. "Biz öğreniriz. Hanzoluk bizde zaten. Bunca yıl neden öğrenmemişiz ki?"

"Ah, ah!" dedi Barut, sahte bir ses tonuyla. "Sen bir de bana sor. Bundan yıllar önce öğrenseydim hiç kandırılmamış olacaktım!"

Ona *abi* dediğimi zannederken aslında *aşkım* diyordum. Ve bunu yıllar boyunca hiç bilememişti.

Barış odaya girdiğinde, Barut'un onu yatağına yatırdığını kapının aralığından gördüm. Ardından yanıma geldi. "Sen de odama geç hadi," dedi yorgun bir ifadeyle.

"Sen?"

"Şimdi ablam gece gece tantana çıkarmasın," dedi bana doğru eğilerek. "Sen Efe'yle uyu. Ben salonda uyurum."

"Olmaz," dedim. "Efe uyanıp benden korkarsa ne olacak?"

"Emin ol, benden daha çok korkar."

"Ulu, *ljubov moja...*" diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Öyle söyleme. Beraber uyuyalım." Dudaklarımı ona doğru sürttüm. Gözlerinin içine doğru baktım. "Ablan bir şey derse *ben istedim*, derim."

"Şunu yapmasan olmuyor, değil mi?" dedi Barut, çenemden tutarak. Beni kendinden uzak tutmaya çalışıyordu ancak başarılı olamıyordu. "Yapma işte."

"Hadi, uyuyalım."

Barut, nefes nefeseyken alnını alnıma yasladı. "Çalışmam gerekiyor," dedi. "Siz uyuyun, ben sonra size katılırım."

"Tamam," dedim pes ederek. "Sen çalış, ben de yanında duracağım. Uykum yok zaten."

"Talia..."

"Hiç *Talia* falan deme bana."

"Ne diyeyim, *Balkan Kızı* mı diyeyim?"

"*Balkan karım*, diyebilirsin," dedim kollarımı göğsümde bir hışımla birleştirerek. "Hiç demiyorsun!"

"Sana kurban olurum ben!" dedi Barut. Bacaklarımdan tuttuğu gibi beni kucağına aldı. Onun kollarında kendimi o kadar hafif hissediyordum ki kocaman kaslarının arasında küçücük kalıyordum. Bizi odasına götürdüğünde kapıyı araladı. Efe uyuyordu.

Ya da uyuyor numarası yapıyordu.

Barut'un kucağından indim. Yatağa doğru adımlarken, "Efe," diye seslendim.

"Uyuyorum."

"Uyumuyorsun, Efe!" dedi Barut. "Oyuncu olduğunu bilmiyoruz sanki."

"Susarsan uyuyacağım!" diye karşılık verdi Efe.

Barut yatağa yattığı gibi Efe'yi gıdıklamaya başladı. "Hadi uyu da göreyim seni!" dedi. İkisinin de gülüşleri odayı doldurdu.

"Anneme diyeceğim seni!" dedi Efe büyük bir hırsla. Bir yandan gülüyor, bir yandan dayısının elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Uyutmuyorsun beni."

Yatağın diğer tarafına geçtim. "Şşt," dedim onları susturmak adına. "Umay abla rahat bir uyku uyusun. Onu rahatsız etmeyelim. Yeteri kadar üzüldü ve yoruldu."

"Annem ağlayınca ben de ağladım," dedi Efe yüzündeki gülümseme kaybolurken. "Annemin neden ağladığını biliyor musun dayı?"

Ben neden ağladığını biliyordum. Âkif Cesur Beton için ağlamıştı.

"Bilmiyorum ki... Ben de sana soracaktım," dedi Barut. "Sen bilmiyorsan kimse bilmez."

"Ben öğrenirim," dedi Efe kendine güvenen bir tavırla. "Annemi üzgün görmek istemiyorum. O benim her şeyim."

Barut, Efe'nin başını okşadı. "Dayısının aslanı seni," dedi. "İyi ki ablamın çocuğu olmuşsun. Senin gibi yeğenim olmasa ne yapardım?"

Uzanıp ışıkları kapadım. Efe aniden irkildi. "Işığı açın," dedi.

"Uyuyacağız," dedi Barut.

"Çok karanlık."

"Ben seni her şeyden korurum," dedi Barut. "Seni de yengeni de."

Efe ortamıza iyice yerleştiğinde aramızda kaybolmuş gibiydi. Elim, Barut'un maskesine doğru gitti. Barut da eş zamanlı olarak elimi tutunca ikimiz de karanlıkta birbirimize baktık.

"Karşı çıkma," dedim. "Yapmak istediğim bir şey var."

"Ne?" dedi Barut fısıltıyla.

"Bazı şeylere son vermek istiyorum."

"Talia," dedi sertçe.

"Barut Ulu," dedim aynı sertlikle.

"Sizi duyabiliyorum," dedi Efe oyunbaz bir dille.

"Gizli saklı bir şey konuşmuyorduk," dedim ve ona doğru eğildim. "Efe..." diye devam ettim. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Uyurken konuşamam."

"Uyumuyorsun," deyip burnuna dokundum. Barut bizi dinliyordu. "Dayının yüzünü en son ne zaman gördün?"

"Hiç görmedim," dedi Efe.

"Peki..." dedim. "Dayının neden maske taktığını biliyor musun?"

Başını salladı Efe. "Onu yalnızca ölüler görür."

Gülümsedim. "Öyle ama dayın aslında seni korkutmak istemediği için evde de maske takıyor," diye açıkladım. "Hatta kimseyi..."

"Ben dayımdan korkmam ki."

"Biliyorum," dedim. "Ama dayın bundan emin değil."

Efe, yavaşça dönerek Barut'a sarıldı. "Ben dayımı çok seviyorum. Çok güçlü. Herkesi kurtarmaya çalışıyor. Yara alsa da ayağa kalkıyor. Tam bir süper kahraman!"

Barut, sadece Efe'nin saçlarını okşadı.

"Dayın gerçekten çok güçlü," dedim. "Hatta o kadar güçlü ki onu yenmek için onun en çok sevdiği şeye zarar vermişler."

Efe bana döndü. "Sana mı zarar verdiler?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Hayır..."

"Ülkü teyzeme mi?"

"Ona da hayır."

"Anneme?"

"Hayır," dedim. "Ben küçükken dayın yüzünü çok severdi, biliyor musun? Hiç kimseye dokundurtmazdı. Ülkü'ye bile."

"Annem bana hep dayımın çok yakışıklı olduğunu söylüyor," dedi Efe tane tane. "Ama ben dayımın yüzünü hiç görmedim. Keşke görsem."

Barut'un yüzündeki maskeyi ucundan tuttum ve yavaşça çıkardım. Öyle bir gerginlik içindeydi ki bedeni kaskatı olmuştu. Rahatlaması için Efe fark etmeden onun dudaklarına küçük bir buse bıraktım.

"Belki başka bir zaman," dedim. "Elini bana ver, sana bir şey göstereceğim."

Efe'nin elini tuttuğumda Barut'un açıkta kalan yanağına yerleştirdim. İkimiz de nazik hareketlerle yanağını okşuyorduk. Barut başta karşı çıkacak gibi olsa da sonra akışına bıraktı. Efe ise sesini çıkarmadan o pürüzlü tene dokundu.

"Bu hissettiklerin birer yara izi," dedim ona açıklamak adına. "Ne kadar büyükler, hissediyor musun?"

"Evet," dedi. "Dayımın bütün yüzü mü böyle, Talia yenge?"

"Sadece bir kısmı."

"O süper kahraman değil," dedi Efe sesini iyice kısarak. "O bir savaşçı."

"Kesinlikle," dedim. "Dayın savaşçı bir adam. Ve savaşçıların her zaman yüzünde yarası olur."

"Dayım gibi olmak istiyorum!"

"Önce büyümen lazım," dedim. "Büyümen için de uyuman gerekiyor. Hadi uyu, *slatko momče*."[3]

Efe'yi göremesem de başını salladığını hissettim. Dakikalar sonra sessizliğin arasında onun derin bir uykuya daldığını işittim. Barut ise benim gibi uyanıktı.

"Talia."

"Efendim."

"Teşekkür ederim," dedi Barut, hiç olmadığı kadar sıcak bir şekilde. "Bunca zaman kafamda büyütüp durdum..."

"Şşt," diyerek onu konuşturmadım. "Teşekkür edecek bir şey yok. Hiçbirimiz seni anlayamayız. Fakat herkesin seni anlaması için elimden geleni yapacağım. Sadece bana izin ver."

Barut, başımın üstünden öptü. "Bütün izinler senin."

"İyi geceler, *ljubov moja*."

"İyi geceler, Balkan Kızı."

[3] Tatlı çocuk.

2.
KİBRİT

"Ulu ljubov moja..."

"Sendeyim, Balkan Kızı."

düzenleme:
avesta

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Sevdiğim kadın kollarımın arasındaydı.

Yüzümde maske yoktu. Onun tenimdeki dokunuşlarını hissedebiliyordum. Parmaklarını yavaş ve yumuşak hareketlerle gezdirirken ağzımdan keskin bir homurtu döküldü. Sadece birkaç saat uyumuştu. Bir ara yataktan çıkmış, daha sonra geri gelmişti.

Efe ise gün doğar doğmaz, yataktan kaçıp gitmişti.

"Talia," dedim, onun parmaklarını tutup dudağıma götürdüm ve öptüm. "Ne yapıyorsun?"

"Sen uyumaya devam et," dedi, oyunbaz bir sesle. Bir işler karıştırıyordu. Günlerdir uykusuz olmamdan ötürü uyanmaya niyetim yoktu. Üstelik onunla birlikte aynı yataktayken çıkmayı hiç düşünmüyordum.

Onu belinden yakaladığım gibi kendime doğru çektim. Üstündeki kıyafetleri fark ettiğimde gözlerimi hafifçe araladım ve hissettiğim kumaşlara dikkat kesildim. Eşofman takımı mı giymişti?

Sabahları onu uyandırmak işkence gibiydi. Şimdi ise erkenden uyanıp eşofman takımını çoktan üstüne geçirmiş miydi?

"Erkencisin," dedim, şüpheci bir tavırla. "Sabah antrenmanı mı yapmak istiyorsun?"

"Biz Barış abiyle çoktan yaptık."

Uyku bütün bedenimi anında terk etti. "Barış abin?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Hafifçe doğruldum. "Spor yaptınız?"

Başını salladı. "Sen yorgun olduğun için bugün seni pas geçtim," dedi tatlı bir edayla. "Baktım Barış abi uyanık, o yüzden onunla birlikte yaptım. Senden acımasız olmasın, o da çok gaddar bir komutandı!"

Barış'la eski zamanlarımızı hatırladım. Zihnim o ana doğru kısa bir yolculuk yaptı.

"Hadi, hadi, hadi!"

Barış elindeki ahşap sopayla bacaklarıma vurdu. "Bu şekilde mi bizi koruyacaksın?" diye bağırdı. "Şu an Ülkü'nün etrafında on tane zibidi var, bu hâlde onları dövebileceğini mi sanıyorsun!"

Ülkü'yü düşündüm. Onu anımsadığımda, etrafındakiler geldi gözümün önüne. Hayır... Hiçbir şerefsiz yanında olamazdı. Düşüncelerimi silkeleyip sürünmeye devam ettim. Zorlu parkurun son aşamasına gelmiştim ama artık bir adım daha atacak gücüm kalmamıştı.

Helikopterden suya atlamıştım. Ardından suda bir kurtarma operasyonu gerçekleştirmiş, bir insanla aynı ağırlıkta olan cansız mankenleri taşıyarak karaya çıkarmıştım. Karada karşılaştığım engelleri ise inatla aşmaya devam etmiştim. Bir saatlik bu yıpratıcı maratonun sonunda, üzerimdeki yükler nefesimi keser hâle gelmişti.

Bir de Barış'ın arada sırada benimle uğraşması, tuzu biberi olmuştu her şeyin.

"Ülkü'nün..." dedim kesik kesik. "Yanındaki..." Sert bir soluk aldım. "Bütün şerefsizleri sikeyim!"

Durmak yoktu. Dişlerimi sıkarak içimde kalan son damla gücü topladım ve ayağa kalktım. Vücudum itiraz etse de kararlılığım onu susturdu. Son aşamayı da tamamladım.

Bu, Barış'la birlikte güçten düşmemek için yaptığımız antrenmanlardan sadece biriydi. Bedeni değil, zihni de eğiten türden... Sınırları zorlayan, pes etmeye yer bırakmayan.

Ve Ateş lakaplı Barış'ın acımasız olduğu herkes tarafından bilinirdi.

Dudaklarım genişledi. "Çok yordu mu seni?"

"Senden biraz daha insaflıydı sadece."

Kızıl saçlarına güneş vururken alnına dökülen birkaç teli geriye iteledim. "Ablam uyanık mı?"

"Efe bizimle uyumayı sevmemiş," dedi Talia. "İkisi birlikte mışıl mışıl uyuyor."

Onu biraz daha kendime çektim. "Madem uyuyorlar..." dedim, bastırılmış bir hevesle. "O zaman seninle biraz vakit geçirebilirim. Bir daha bu fırsat elime geçmeyebilir."

Gözlerim, yavaşça dudaklarına indi. Yumuşak ama dolgun... Onu öpmem için yanıyordu sanki. Kıpırdamadan duruyordu. Bakışlarındaki beklentiyle onun da bunu istediğini biliyordum. Öyle kırılgan bir güzelliği vardı ki insanı içine çekip sonra yakabilecek kadar tehlikeliydi.

Ah Balkan Kızı, ah...

Sana nasıl yandığımı görmüyor musun?

Ateş böcekleri karnımda depar attığında daha fazla bekleyemedim. Sikik ateş böcekleri... Bu kadına her yandığımda ortaya çıkıyorlardı.

Aramızdaki mesafeyi yok edip dudaklarına kapandım. Önce hafifçe bastırdım, o ilk temasla içimde alevlenen şey beni durdurmadı. Talia bana karşılık verdiği andan itibaren her şey sıfırlandı. Öpüşmemiz derinleşti. O da geri çekilmedi. Tam tersine, parmaklarını omzuma geçirip beni kendine daha çok çekti.

Artık nefes almak için değil, onun nefesinde kaybolmak için yaşıyordum sanki. Dudaklarımız birbirine kenetlendiğinde bedenlerimiz aynı ritmi paylaşmaya başladı. Diliyle verdiği her karşılık, beni biraz daha kendine çekiyordu.

"Ulu..." dedi, nefeslerinin arasında. "Ulu, Ulu, Ulu."

Onu konuşturmadım. Tam bir şey söyleyecekti ki tekrar dudaklarına kapandım. Bu kez daha sert, daha derin... Daha çok öptüm. Kana kana, özlem gidere gidere. Seve seve.

Sanki yıllardır susamıştım ona. O dokunuşa, o nefese, o tada... Dudaklarının kıvrımı, nefesinin hızlanışı... Her şey beni daha da körüklüyordu. Öpücüğümle birlikte içimde bastırdığım her şey taşmıştı. Ellerim yüzüne kaydı, ardından saçlarına. Parmağımın ucunda hissettiğim her teli ezberlemek ister gibi dolaştım.

O an artık sadece bir öpücük değildi bu. Onu istiyordum. Tüm hâliyle, tüm benliğiyle. Ama acele etmeden. Tadını çıkararak. Her öpüşte ona ne kadar özlediğimi, onu ne kadar istediğimi anlatır gibiydim.

Nefesi kesildiğinde bile bırakmadım hemen. Sadece bir adım geri çekildim, alnına yasladım kendi alnımı. Gözleri yarı kapalıydı, dudaklarıysa hâlâ öpücüğümün izini taşıyordu.

"Her sabah Balkan tatlısıyla mı uyandıracaksın beni?" dedim kısık çıkan bir sesle.

"Neden olmasın," dedi Talia, hoş bir mırıltıyla. "Beraber olduğumuz her sabah, şekerini yükseltmeye hazırım." Elini göğsüme koydu. "Ama dikkatli olmalıyız. Yaşın artık ilerliyor."

"Bak, bak!" dedim sahte bir kızgınlıkla. "Şu günler bir geçsin, başımızdaki belalar gitsin, memlekette tek derdim sen olduğunda sana bunların hesabını soracağım."

Kapı tıklatıldığında, "Barut," diye seslendi ablam. "Hadi kalkın, kahvaltı hazır."

"Belki ses çıkarmazsak devam edebiliriz..."

"Dayı!" diye seslendi Efe. "Sizi duyabiliyoruz!"

"Sus oğlum, sus!" dedi ablam hızlıca. "Rahat bırak dayını, şimdi pimi çekilmiş bomba gibi mi gelsin yanımıza?"

"Dayımı görmek istiyorum," dedi Efe, heyecanla. "Talia yengem bana dayımın bir *savaşçı* olduğunu söyledi."

Hızla Talia'ya döndüm. Efe'ye yüzümü göstermeye hâlâ cesaretim yoktu. Ne yapacaktım? Dün gece, fark etmeden biraz dokunmuştu. Ablam her seferinde, "*Çocuklar büyüdükçe unutur,*" dese de onca zaman göstermemiştim. Şimdi tekrar görüp korkmasından, gözlerinde o dehşeti yeniden görmekten çekiniyordum.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

Talia üstümde duruyordu. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Doktor olan sensin," dedim. "Sen bir şey söyle."

"Dün çok gerildiğinin farkındayım," dedi yavaşça. "Seni zorlamak istemiyorum ama nereye kadar böyle gidecek, Ulu, *ljubov moja*? Keşke o zamanlar yanında olabilseydim." Yeşil gözleri yaşlarla doldu. "Ben kapatmana hiç izin vermezdim. Kendi içinde bununla savaşmaya çalışmışsın..."

"Nefes al," dedim onu durdurmak adına. "Nefes al, Balkan Kızı!"

"Susturma beni."

"Susturacağım seni," dedim aynı hırsla. "Tamam, maske takmayacağım. Ne olacaksa olsun. Korkarsa da çıkmam karşısına."

"Saçmalama!" dedi Talia ters bir ifadeyle. "Alışmak diye bir şey hiç duymadın mı sen? Başta korkar ama sonra zamanla alışabilir. Çocuk seni bir kere görmüş."

Bir kere değildi. Hastanede de yanıma gelmişti. Sonrasında da ancak nasıl olduysa bir gece çok korkmuştu. İki gün kimseyle konuşamamıştı korkusundan.

"Tamam," dedim en sonunda pes ederek. "Tamam. Ben sana nasıl kıyacağım ki tamam! İnan, ben de sıkıldım!"

Yaşlı gözlerine rağmen gülümseyerek hafifçe yükseldi ve yanağıma, tam da izin olduğu bölgeye dudaklarını bastırdı. "Düşündüğün gibi olmayacak," dedi. "Çünkü seni sabah da gördü."

"Ne?"

"Biz erken uyandık..." dedi çekimser bir tonla. "Sen o sıra uyuyordun."

"Beni sabah öpen sen değil miydin?"

Başını iki yana salladı. "Efe'ydi," dedi. "Sandığın gibi artık korkmuyor. Sadece alışması gerekiyor."

Elimle kalçasına vurdum. "O zaman kalkalım," dedim. "Madem gördü, daha da saklamaya gerek yok."

Talia neşeyle başını sallayıp üstümden doğruldu, hafif adımlarla yataktan kalktı. Temiz kıyafetleri uzattığımda gülümseyerek aldı ve banyoya yöneldi. Dakikalar sonra su sesi yankılanmaya başladığında odadan sessizce çıktım. Diğer banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım, soğuk suyun tenimde bıraktığı hisle bir nebze kendime geldim. Kapıdan tam dışarı adım attığım sırada onu gördüm.

Efe.

Minicik bedeniyle koridorun sonunda durmuştu, gözlerini bana dikmişti.

"Dayı," dedi, incecik ama yürekten gelen bir sesle.

"Efe," dedim.

Koşarak yanıma geldi ve bacaklarıma sarıldı. "Sen benim hep savaşçım olacaksın," dedi. "Senden hiçbir zaman korkmayacağım."

Ablam yanımıza geldiğinde hayretle bize baktı. Yüzüm açıkta, Efe yanımdaydı. Bu manzarayı uzun zamandır bekliyordu.

Eğilip Efe'yi kucağıma aldım. "Korkmuyor musun benden?"

Efe korkusuz bir şekilde yüzüme baktı. "Küçükken görsem korkardım ama ben büyüdüm, dayı, senin gibi olmak istiyorum!"

Uzanıp yanağından öptüm. "Dayısının aslanı seni," dedim.

"İyi ki annem beni oradan kurtardı. Yoksa hiçbir zaman senin gibi dayım olmayacaktı."

Yüreğim titredi. "Sana kurban olurum lan ben!" dedim onun bu tatlılığı karşısında.

Ablam ikimizin bu hâlini duygu dolu gözlerle izlerken, "Hadi, masaya geçin," dedi. "Ben Barış'a bakacağım."

"Biz Efe'yle Barış'a bakarız," dedim. "Sen Talia'ya baksana abla."

"Olur, ablam," deyip odama doğru ilerlediğinde biz de Efe'yle Barış'ın yanına gittik.

Kapıyı tıklatıp açtıktan sonra Efe'yi kucağımdan indirdim. Koşar adımlarla yatağa çıktı ve yatakta yatan Barış'ın üstüne atladı. "Barış Komutan, uyan!"

Barış yavaşça doğrulduğunda, "Uyandırma servisiyle mi geldin, oğlum?" dedi.

Efe bir yandan, "Kalk, kalk, kalk!" deyip duruyordu.

"Lan, bağırma kulağımın dibinde," dedi Barış, hafif bir sinirle. "Sandalyemi hazır ola getir, ona geçeyim."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Efe. Yataktan kalkıp tekerlekli sandalyeyi düzeltti. Onları bırakıp içeriye doğru gideceğim sırada açık olan kapıdan ablamla Talia'ya baktım.

Ablam, Talia'nın kızıl saçlarını tarıyordu. Beni fark edemeyecek kadar derin bir sohbete dalmışlardı. Bir süre daha onları izledikten sonra kapının çalmasıyla dikkatim oraya doğru yöneldi. Görüntülü diyafona bakınca gelen kişiyi gördüm, kaşlarımı çattım.

Otomatiğe bastıktan sonra kapıyı açtım ve dakikalar sonra merdivenlerden biri çıktı.

"Yamalı?" dedim, onu beklemediğim yüzümden okunurken.

"Kurban olduğumun komutanısı..." dedi Yamalı. "Müsait miydiniz?"

"Size çok müsait değilim de..." dedim hayretle. "Hayırdır, neden geldin?"

"Komutanım," dedi Yamalı yutkunarak. "Fısıltı'yla ilgili bir durum mevcut da... Beni buraya annem gönderdi. Sizi çağırmamı emretti."

Tek kaşım havalandı. "Annen beni çağırmanı emretti?"

"Affedersiniz, komutanım," dedi Yamalı. "Annem sizi çağırmamı rica etti. Eğer gelebilirseniz..."

"Acil mi?"

Başını hızlıca salladı. "Eğer gelmezseniz Fısıltı'yı bir daha bulamayabiliriz."

Ayakkabılarımı kapının önüne bıraktım. "İki dakika bekle," dedim. Odama doğru hızlıca yöneldim. Barış da odasından çıkmış, Yamalı'ya dönmüştü. Odamdan içeri girince telaşlı hâlimi ablam ve Talia da fark etti.

"Ne oldu, Barut?" dedi ablam. "Kimmiş gelen?"

"Âkif babam mı geldi?" dedi Talia merakla. Ablam, onun adını duyunca hemen gerildi.

"Timden," dedim, bir yandan üstümü değiştiriyordum. "Yamalı."

"Kahvaltıya mı davet etmiştin?" dedi ablam.

"Hayır," diye yanıtladım. "Bir durum mevcutmuş. Siz kahvaltıya başlayın, ben bakıp geleceğim." Ardından çok hızlı bir şekilde evden çıktığımda yakınımda oturan Fısıltı'nın evine doğru yol aldık.

Yamalı, geldiğimiz evin kapısını usulca tıklattı. "Benim, anne..." diye seslendi.

Kapı açıldığında, yıllardır tanıdığım o tanıdık yüzle karşılaştım. Yaş almıştı, yüzündeki çizgiler derinleşmiş, elleri titremeye başlamıştı ama gözlerindeki sıcaklık hiç değişmemişti. "Ah, oğlum..." dedi Nuran teyze. "Ne iyi ettin de geldin."

Eski günlerin alışkanlığıyla eğilip elini öptüm. Ardından içeri adım attım. Evin içi sessizdi ama havada asılı duran bir gerginlik vardı. Ceketimi çıkarmadan, "Ne oldu, Nuran teyze?" dedim. "Niye beni çağırdın?"

Kadının yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşti, elleri birbirine kenetlenmişti. "Oğlum, bu kız dünden beri odasından çıkmıyor," dedi kaygıyla. "Çocukla birlikte kilitlemiş kendini. Çocuğun ağlama sesleri arada bir geliyor ama... O kadar. Ne yaptıysam çıkmadı. Yamalı kuşumu çağırdım, o da çıkaramadı."

"Anne..." dedi Yamalı çekingen bir tavırla. "*Yamalı kuşum,* demez misin?"

"Utanma, oğlum," dedi Nuran teyze. "Yabancı mı sanki?"

"Olsun, anne, deme yine de."

Oğluna ters bir bakış attıktan sonra, "Yaman'ı çağırdım," dedi. "O bile çıkaramadı. Ne yapacağımı bilemeyince Yaman'a, *bir koşu Barut'u çağır da gel,* dedim. Sen bir hâl çaresini bulursun diye."

Başımı hafifçe çevirip Yamalı'ya baktım.

Yaman.

Yaman Öztürk. Timdeki lakabıyla Yamalı.

O kadar karışık bir durumun içindeydim ki... Nereden başlasam, kime neyi anlatsam bilmiyordum. Boğazıma düğümlenen kelimeler, ağır bir yük gibi taşıyordu geçmişi.

Nuran teyzenin iki yiğit oğlu vardı. Biri bizim timden, Yamalı lakaplı Yaman'dı. Diğeri ise... Yıllar önce Hayalet Timi'nin komutanı, Yavuz Öztürk'tü.

Ben daha Üsteğmen Kurt iken, Hayalet Timi'nin başında, Yüzbaşı Atay kod adıyla tanınan Yavuz Öztürk vardı.

Barış'ın gazi olduğu, benim ise yüzümden ağır yara aldığım o patlamada Yavuz Komutan'ın bedeni hiç bulunamadı. Onu sadece boş bir tabutla uğurlamışlardı.

Yamalı'nın bana her seferinde, "*Kurban olduğumun komutanısı,*" deyişinin tek nedeni abisi gibi beni de kara toprağa vermek istemeyişiydi. O cümlede bir kardeş kaybının acısı vardı. Ve ben, bunu her seferinde gözlerinde okuyordum.

Anne oğul bu yüzden birbirlerine düşkünlerdi. Yamalı, ailesine masa başında çalışan bir asker olduğunu söylemişti. Nuran teyze, tıpkı Yavuz gibi Yaman'ın da Hayalet Timi'nde olduğundan bihaberdi.

Fısıltı bunun neresinde derseniz de işte o uzun bir hikâyeydi.

"Hangi odada?" dedim.

Nuran teyze başıyla işaret etti. "Şurada, oğlum."

Gösterdiği kapının önüne ağır adımlarla ilerledim. Elim kapının yüzeyine değdiğinde, içimde bastıramadığım bir huzursuzluk kabardı. Parmak uçlarımla kapıyı tıklattım. "Fısıltı," diye seslendim. "Aç kapıyı."

İçeriden yanıt gelmedi. Sessizlik neredeyse bağırıyordu. Dudaklarımı sıktım. "Bu bir emirdir!" dedim, ses tonumda artık tereddüde yer yoktu. "Aç kapıyı!"

Adım sesleri işittim, ardından kapı açıldı ve intikam dolu o gözleri gördüm. Nuran teyze ve Yaman yaklaştıklarında omzumun gerisinden kısa bir bakış attım. "Siz çay demleyin," dedim. "Biz size sonra katılırız."

Odadan içeriye geçtiğimde etrafı inceledim. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Çocuğun uyuduğunu gördüğümde sessiz olmaya özen gösterdim. "Fısıltı," dedim. "Ne oldu?"

"Ben sadece onunla vedalaştım."

O dediği, bir çocuktu.

Kendi çocuğu.

Kendi evladıyla vedalaşmıştı.

"Çocuğunla neden vedalaşıyorsun?" diye sordum.

"Çıkacağımız operasyondan dönmeyeceğim çünkü," dedi Fısıltı keskin bir dille. "Annesiyle son kez vakit geçirsin istedim. Baş başa."

Duyduklarımla sinirim tepeme çıktı. "Saçma saçma konuşma!" dedim. "Ölmeye değil, öldürmeye gidiyoruz!"

Fısıltı birkaç adım atıp koltuğa oturdu. "Siz ne derseniz deyin," dedi. "Ben onu bulmadan gelmeyeceğim. Yaşadığını biliyorum ve siz de biliyorsunuz ki esir tutuluyor!"

Gözlerimi kapadım. Şu an ona bağırıp çağırmam hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Time de bu yüzden girdin, değil mi?"

"Barış Komutan'la sizi şehitlikte gördüğümde son bir kez şansımı denedim," dedi Fısıltı. "Amacım en başından beri onun ölmediğini kanıtlamaktı."

O anı hatırladım.

Karşımdaki boş tabutun üzerinde yazan isme baktım. Her harfi gözlerime batıyor, bedenime kazınmış bir yangını daha da alevlendiriyordu. Komutanımın bedeni hâlâ yoktu ama biz onu toprağa değil, yüreğimize gömmüştük. İçinin boş olduğunu bilen tek kişi olmak, taşıması en ağır görevdi belki de.

Tam o anda bir hıçkırık duyuldu. Başımı çevirdiğimde, mezarın başında çökmüş duran genç kadını fark ettim. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama elleri sıkılı, çenesi gergindi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi, kısık ve titreyen bir sesle.

Adımlarım yavaşça mezarın kenarına vardı. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, geçmişte bıraktığım bir suçun izine rastlamış gibiydim. "Gelmekte geciktiğim için üzgünüm," dedim.

O, gözlerini tabuta sabitlemişti. Orada, boş bir kutunun içinde yatan yalnızca bir adam değildi, onun için bir ömürdü. O boşluğa bakarken kendi içinin de boşaldığını hissedebiliyordum.

"Yeni bir tim kurulacak, değil mi?" diye sordu aniden. Sesinde bastırılmış bir istek vardı.

Gözlerimi kaçırdım. Yüreğimde dolaşan binlerce kelimeye rağmen yalnızca bir tanesini bulabildim. "Evet."

Hayalet Timi, eksilen her yürek için yeni bir asker bulurdu. Bu sistem böyle işliyordu. Duygular, işleyişin içinde erirdi. Ama kolay değildi, hele ki bu kadar taze kayıpların ardından.

"O timde olmak istiyorum," dedi. Sesi kararlıydı. Gözlerine baktığımda yalnızca hırs değil, bir yemin görür gibiydim. Ölmüş bir askerin mirasını, silahını sırtına takmak istiyordu. İntikam onun ilacına, görevi ise yasına dönüşmüştü.

"Filiz," dedim yavaşça. Adını söylerken bile boğazım düğümlendi. Bu acıya birini daha ortak etmek istemiyordum. "Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı..."

Sözümü bitiremeden araya girdi. Yüreğinde taşıdığı yangını dışarı boşalttı. "Ne olursa olsun o time gireceğim! Ve bu boş tabutun hesabını soracağım!"

"Onunla aynı cephede savaştım," dedim gözlerimi açarak. "Uçağa beraber yürüyorduk. En yakınımda Barış vardı. Sana bunu defalarca söyledim. Onu bulsan bile..."

İfadesini bozmadan, "Her şekilde kabulüm," dedi. "Tek isteğim, ona kavuşmak. O benim kocam!"

"Benim de komutanım!" dedim aynı hırsla. Gözlerindeki alev öyle yoğundu ki şimdi bıraksam Peter Kalovski'yi bulup yerle bir ederdi.

"O zaman neden bir şey yapmıyorsunuz?" diye sorduğunda gözlerinin dolmaması için üstün çaba harcıyordu. "Komutanınızsa neden onu bulmak için bir şey yapmıyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Yapmadığımı nereden biliyorsun?" dedim sinirle. "Yüzbaşı Atay dışında diğer tim arkadaşlarım için de çok arama yapıldı ama hiçbiri sonuç vermedi!"

Ayağa kalktığında karşımda dikildi. "Komutanım," dedi güçlü bir tonla. "Bana izin verin. İzin verin, ben ITO'nun içine sızayım. Bunun için kendimi eğittim. Şimdi gönderin, şimdi gitmeye hazırım!"

"Filiz," dedim.

"Komutanım," dedi çaresizce.

"Rütbeden çık, Filiz!" dedim sert bir dille. "Belli ki seninle konuşacaklarımız uzun."

Bakışları uyanmak üzere olan çocuğa kaydı. Bir kız çocuğuydu. Daha çok küçüktü. "Onu Nuran anneye vereyim," dedi sakin bir şekilde. "Acıkmıştır. Karnını doyursun."

"Burada seni bekliyorum," dedim.

Fısıltı, çocuğu aldığı gibi odadan çıktı. Tek başıma kaldığım odanın içinde yürüdüm. Gözlerim duvarda asılı duran fotoğraflara takıldı. Yavuz Komutan'ın gençlik yıllarına ait kareler, Filiz'in öğrenci yıllarından sert hâlleri, bir ömrü paylaşmaya ant içtikleri evlilik fotoğrafları... Derken gözüm en sonda duran bir fotoğrafta takılı kaldı. Bir çocuk yurduna ait soluk bir kareydi.

Altında ise *Filiz Günal Çocuk Yurdu Hatırası* yazıyordu.

Filiz Günal... Hayata yetim bir kız çocuğu olarak başlamıştı. Onun geçmişini az çok bilirdim. Sessiz, içine kapanık ama bir o kadar da hırslıydı. Kendini kimseye kolay kolay açmazdı. Ta ki Yavuz Komutan'la tanışana dek... Onu sustuğu yerden çıkaran, hayata katılmasını sağlayan, içindeki gerçek Filiz'i gün yüzüne çıkaran tek kişiydi Yavuz Öztürk.

Yıllar önce Hayalet Timi'nin çıktığı operasyondan sağ dönmemişti, Yavuz Öztürk. Arkasında bıraktığı hamile bir eş vardı. O zamanları hatırlıyordum, resmen çocuğuyla buluşmak için gün sayıyordu ama nasip olmamıştı. Filiz hamileliğinden ötürü ara verdiği için operasyonlara katılmıyordu ve Yavuz Komutan'ın dönmeyişi onu yıkmıştı.

Ülkeme geri geldikten sonra Öztürk ailesine karşı hep mahcup olmuştum.

Diğer fotoğraflara baktım. Yaman, Filiz'in kafasına eliyle iki kulak yapmış, Filiz ise ona sinirle bakıyor, Yavuz ise ikisini gülerek izliyordu. Yaman ve Filiz hiçbir zaman anlaşamayan ikiliydi.

Filiz, Yaman'ı kardeşi gibi görür, Nuran teyzeyi ise annesi gibi bilirdi. Zaten onlardan başka kimi kimsesi yoktu çünkü yetim bir kız çocuğuydu.

Evlilik fotoğrafına baktığım zaman Yamalı'nın neden benim evlenmem konusunda şiddetle karşı çıktığını daha iyi anlayabiliyordum. Yamalı, "*Belki evlenmezler de komutanım bize kalır*," demişti.

"*Lan, sen niye benim evlenmemi istemiyorsun, oğlum?*" diye sormuştum.

Yamalı, "*Bekâr olun, komutanım*," demişti. "*Yoksa aileniz arkada kalır.*"

Hayalet Timi içinde Yamalı'nın, Fısıltı'yı koruma çabaları da yengesi olmasından kaynaklanıyordu. Ki başlarda kimse Fısıltı'nın kadın olduğunu bile bilmiyordu. Yamalı, Fısıltı'yı maskesiz bir şekilde görene kadar da böyle devam etmişti.

Fısıltı kim olduğunun bilinmesini istemediği için de Yamalı'ya karşı her zaman sert ve acımasız davranıyordu.

"Geldim," dedi Filiz kapıyı kapatarak. "Sizi de sabah sabah rahatsız etmiş olduk."

"Sorun değil," dedim. "Yakında asıl operasyonumuz başlayacak ve ben Hayalet Timi'nin komutanı olarak sıfır kayıpla dönmek istiyorum, Filiz. Bunu isterken bile bile senin içeriye sızmana nasıl müsaade edebilirim?"

"Siz bana güvenmiyor musunuz?"

"Güven ayrı bir şey," dedim. "Yavuz Komutan geri gelirse ona ne hesap vereceğim? Bana demez mi *karımı nasıl gönderdin, puşt,* diye?"

"Timde yaptığınız en iyi şey duygusal bağı yasaklamaktı," dedi Filiz alçak bir tonla. "O yüzden lütfen aile ilişkilerini operasyonlara dâhil etmeyin."

"Sen ve Yaman, bana Yavuz Komutan'ın emanetisiniz!" diye karşılık verdim.

"Beni şu an Yavuz Öztürk'ün karısı Filiz Günal Öztürk olarak görmeyin," dedi kaşlarını çatarak. "Ben artık Fısıltı'yım!"

"Lakabını bile sana Yavuz Komutan taktı," dedim. "Sen kime ne anlatıyorsun, Filiz!"

Sessiz kaldı.

"Bana *aile ilişkilerini operasyona dâhil etmeyin,* diyorsun ama kim kocasının intikamı için Hayalet Timi'ne katıldı?"

Yine sessiz kaldı.

"Ben seni hayatta tutmakla görevliyim! Hepinizin hayatı bana emanet!"

Bakışlarını kaldırdığında ateş saçan gözlerle bana baktı. Bu hırs, bu kin, bu intikam duygusu... Tam olarak kocası gibiydi. "Beni hiçbir şekilde vazgeçiremeyeceksiniz. Üstlerimiz operasyonda görev dağılımı yaptığında, içeriye sızma konusunda gönüllü olacağım."

"Ben varken hiçbirinize düşmeyecek," dediğimde ona sert bakışlarla baktım. "Kendime bunun için bir kimlik bile yarattım. Boris Abrams olarak onların arasına sızan yalnızca ben olacağım!"

Ona doğru bir adım attım. "Sana hiçbir şeyi emretmek istemiyorum ama beni zorlarsan seni direkt operasyondan bile alırım!"

"Hayır!" diye karşı çıktı. "Hayır, hayır, almayın! Bu operasyona katılmak için yıllardır çalışıyorum. Bu uğurda çocuğumu bile görmedim. Onunla o kadar vakit geçirmedim ki Nuran anneyi, annesi zannediyor!"

"O zaman ne diye diretiyorsun, Filiz?" dedim. "Aylar sonra izne gelmişken çocuğunla vakit geçireceğine onunla vedalaşıyorsun!"

"Babasını sorarsa ona ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi hüzün dolu bir sesle. "Ona babasını getirmek istiyorum. En azından gerçek bir mezarı olsun, oraya kızımla birlikte gitmek istiyorum!"

"Söz," dedim, göğsüme bir ağırlık çökerken. "Söz, eğer onu bulmamın bir yolu varsa bulacağım. Bu operasyon bittiğinde Yavuz Komutan'ı ülkesine getirmiş olacağım."

Her ihtimali düşünen biri olarak onun cesedini de bulabilirdim. Sağ olsa bile yara almış olabileceğini düşünüyordum. Fakat ITO'nun elinde olma ihtimali hep vardı. Çünkü ona dair hiçbir şey bulunmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Filiz, minnet dolu bir ifadeyle. "Gerçekten teşekkür ederim. Herkes Yavuz'u unutmuş gibi davranıyor. Hangi birime başvursam bir yanıt alamıyorum. Bunları söylemeniz bile benim için yeterli."

"Daha fazla Nuran teyzeyi de Yaman'ı da üzme," dedim. "Zaten bir kayıp yaşıyorlar, ikincisi olmasın."

Tam adım atmak üzereydim ki, "Siz..." dedi Filiz. "Sizi kaybedersek ne olacak, komutanım?"

Omuzlarım istemsizce çöktü. Gözlerimi kapadım bir anlığına. "*Vatan sağ olsun,* diyeceğiz," dedim.

"Balkan Kızı?"

Ah, Balkan Kızı... Göğsümdeki ağrıydı.

"Varsa kaderinde şehit karısı olmak, kaderini yaşayacak."

Kapıyı açtığım anda içeriden gelen ayak sesleri yankılandı koridorda. Yaman, gölgemle birlikte beliriverdi. "Gidiyor musunuz komutanım?" diye sordu.

Başımı hafifçe eğip kısa bir soluk aldım. "Evet," dedim. "Kalmak isterdim ama evdekiler bekliyordur. Nuran teyzeye söylersin."

Sözlerim bitince, daha fazla oyalanmadan dış kapıdan çıktım. Ayaklarım, içimde yükselen duyguları bastırmak istercesine hızlı adımlarla ilerliyordu.

"Kurban olduğumun komutanısı!"

Arkama döndüm. "Ne var, Yamalı?"

"Komutanım, arkanızdan atlı mı kovalıyor?" dedi. "Koşsam da yetişemedim size!"

"Oğlum, sen bana laf atacağına neden bana yetişemediğini düşünsene!" dedim kızgınlıkla. "Bana hatırlat, göreve geri döndüğümüzde seni her sabah on tur koşturacağım!"

"Emredersiniz, komutanım!"

"Ee?" dedim. "Ne kadar iyi yürüdüğümü söylemek için mi gelmiştin?"

"Hiç kendinize iltifat etmiyorsunuz, komutanım," dedi Yamalı alıngan bir tavırla.

"Yamalı..." dedim. "Bak zaten sinirliyim, sinirimi senden çıkartmayayım!"

Hızlıca elindeki poşeti uzattı. "Annem gönderdi," dedi. "Sabah yapmış. Daha taze. *Ailesiyle birlikte afiyetle yesin,* dedi."

Poşeti elinden aldım. "Eyvallah," dedim. Bakışlarımla kapıyı işaret ettim. "On saniye içinde o eve girmezsen terliğimi yiyeceksin, haberin olsun!"

Yamalı cümlemi bitirince asker selamı verdi ve depar atarcasına koşmaya başladı. Onun içeriye girmesini izlemeden önüme döndüm ve yürümeye devam ettim.

Hayalet Timi böyleydi işte.

Hepimiz başka başka yaraların izlerini taşıyorduk; kimi evlat acısıyla yanmış kimi kardeş kanıyla sınanmış kimi ise geçmişinden kaçarken geleceğine tutunmaya çalışmıştı.

Hikâyelerimiz farklıydı. Yara izlerimiz birbirini tanımazdı. Lakin kalbimiz, aynı sancıyla atıyordu.

Çünkü amacımız birdi.

ITO'yu bitirmek. Kökünden söküp atmak. Bir daha kimsenin canını yakamayacak hâle getirmek.

Ve bu uğurda, gerekirse kendimizi bile yakmaktan çekinmeyecek kadar gözümüz karaydı.

"Ulu."

Bakışlarım, yanımdaki güzel kadına doğru döndü. Bir süredir yolu izliyordum ancak zihnim bambaşka bir yerdeydi. Akşama kadar Efe'nin iyi olduğundan emin olmak için onu dışarıya çıkarmış, Barış'la gezdirmiştik.

Akşam eve geldiğimde ise Talia'ya hazırlanmasını söylemiştim ancak nereye gideceğimizi söylememiştim.

"Sendeyim, Balkan Kızı."

"*Ljubov moja...*" dedi, elimin üstüne parmaklarını yerleştirerek. "Çok streslisin, neyin var?"

Elini avuçlarımın arasına alarak dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Hiçbir şeyim yok," dedim. Fakat vardı. Sadece onun da moralini bozmak istemiyordum.

"Nereye gittiğimizi söylemedin."

Gözlerim yolda, ellerim direksiyonda sabitti. Yol uzun, kelimeler sessizdi. Motosikleti bilerek seçmemiştim bu kez. Hızlı gitmek istemiyordum. Gittiğim yer de hızımı yavaşlatıyordu zaten.

Zamanı uzatmaya çalıştım ama asfalt inatçıydı; her kilometre, beni ona biraz daha yaklaştırdı.

Dar bir sokağa saparken istemsizce iç geçirdim. "Geldik," dedim sonunda, yoldan gözlerimi ayırmadan.

Talia, başını cama yaslamıştı. Hafifçe doğruldu, etrafı süzdü. Ardından bilmiş bir ifadeyle, "Her nereye geldiysek..." dedi. "Sen burayı sevmiyorsun."

İçimden bir şey çekildi sanki. Dudaklarımı araladım ama kelime boğazımda duraksadı. Yutkundum. Sonra neredeyse fısıltıyla, "Babamın evine geldik," dedim.

Bir ağırlık çöktü arabanın içine. İçimde, yıllardır konuşulmayan cümleler dolaşmaya başladı. Bu ev, duvarlarından çok, sustuklarıyla çevriliydi.

Kaçış yoktu. Babamı görmek zorundaydım.

Arabayı tamamen durdurdum. "Hadi," dedim. "Çok durmayacağız. Birkaç şey söyleyip çıkacağım."

Arabadan inmeden önce beni durdurup elini çeneme yerleştirdi. "Ulu," dedi kısık sesle. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Umay ablayla o yüzden mi tartıştınız?" diye sordu. "Gitmeni istemiyordu..."

"Ablam babamı görmek istemiyor," diye açıkladım. "Haklı da. Ancak babamın da oturarak baba olmasını istemiyorum, Talia. Gelsin, babalık görevini yapsın."

Başını yavaşça salladığında, "Sen nasıl istersen öyle olsun," dedi. Uzanıp dudaklarıma, kırmızı dudaklarını hafifçe bastırdı. "Bu sana güç versin."

"Yalnız ben öyle güç alamam," dedim sahte bir sesle.

"Barut Ulu!" dedi sinirle. "Babanın evinin önündeyiz!"

Yüzümü buruşturdum. "Şu gece bir an önce bitsin," dedim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda yüzüme soğuk hava çarptı. Artık maske takmamaya çalışıyordum. Zaten elime maskeyi aldığım an, Talia sinir krizleri geçiriyordu.

ITO tarafından aranan biri olmama rağmen yüzüm onlar için tanıdık değildi. Maskeli hâlimi dünyanın dört bir yanına dağıtmışlardı.

Tanımadıkları birini yakalayamazlardı.

Bu yüzden yüzümün açıkta olması, aslında bana görünmezlik sağlıyordu. Sanki sıradan biriydim.

Sanki bir savaşın içinde değilmişim gibiydi. Bir süre daha böyle olacaktım.

Sessiz ve yavaş adımlarla yürümeye başladık. Merdivenleri tırmanırken Talia bir an olsun elimi bırakmadı. Parmakları, parmaklarıma kenetlenmişti. Sanki bırakırsa düşecektim.

Kapının önüne geldiğimizde, derin bir nefes alıp zili çaldım.

Cevap yoktu.

İkinci kez bastım. Bu sefer içeriden öfkeli bir ses duyuldu. "Geldim, geldim! Patlama!"

Kapı aralandı. Ve karşımda...

Babam.

Bir an göz göze geldik. Zaman, o bakışta durdu. Yüzüne baktım, o tanıdık yüze... Ne kadar da yaşlanmıştı...

Ona dair tek hatırladığım, ne kadar kötü bir baba olduğuydu.

Saçları daha gri, omuzları daha düşük, bakışları daha yorgundu. En çok da gözleri değişmişti. Esir düşmeden önce babamda en çok sevdiğim şey gözleriydi. Ben babama, kız kardeşlerim ise anneme çekmişti. İkisi de annem gibi açık kumraldı. Hafif sarıya çalan saçları vardı, gözleri ise renkliydi. Ben ise babam gibi daha koyu saçlı, kahverengi gözlüydüm.

Ancak her zaman babam gibi olmamayı dilemiştim.

Zaman, onun da içinden geçmişti.

"Ne işin var senin burada?" dedi babam, kapının eşiğinde durup bana bakarken.

"Seninle konuşacaklarım var," dedim, gözlerimi kaçırmadan.

"Benim sizinle konuşacak bir şeyim kalmadı," dedi. Hep yaptığı gibi yine kaçıyordu.

Ben ise durmadım. "Senin zaten bizimle konuşacak bir şeyin olamaz," dedim. Sesim soğuktu. Yılların biriktirdiği hayal kırıklığı, kelimelerime de ses tonuma da sertlik vermişti. "Çok fazla kalmayacağız."

İçeri geçtik. Ev garip bir şekilde sessizdi. Ne çocuk sesi ne de mutfaktan gelen çatal bıçak tıngırtıları vardı. Eşi ve çocukları neredeydi? Yokluklarının sessizliği, duvarlara bile sinmişti.

Oturma odasına geçip koltuklara oturduk. Talia'nın elini hâlâ bırakmamıştım. Babam, yan bakışlarla onu süzdü. "Bu kim?"

"Sözlüm," dedim sade bir dille.

Başını hafifçe eğdi, burun kıvırdı. "Demek sözlendin..."

"Evet," dedim.

"Bahadır amca," dedi Talia yumuşak bir tonla. "Biz yakın zamanda evleneceğiz."

"Evlenin," dedi babam. "Benden izin mi alacaksınız?"

"İzin almak için gelmedik," dedi Talia aynı ifadeyle. Benim gibi o da kendini kasıyordu. "Büyüğümüz olarak senin de gelmeni istiyoruz."

Benim diyemeyeceğimi anlayıp kendisi konuşmuştu. Bu kadın hangi duamın kabulüydü?

Babam bir kahkaha attı. "Uzun zamandır beni kimse böyle güldürmemişti," dedi. "Gelinim olacaksın demek."

"Aslında sizin hiçbir şeyiniz olmayacağım," dedi Talia oturduğu yerde dikleşerek. "Yalnızca oğlunuzun karısı olacağım."

"Ne güzel dedin," dedi babam. "Hiçbir şeyim değilseniz niye buraya geldiniz?"

"Yapman gereken bir görev var," dedim kararlı bir sesle. "Ölü olmadığın sürece isteme gününe de düğüne de gelmek zorundasın."

Babam, aniden yerinden fırladı. Öfke, bedeninde titreyen bir sarsıntıya dönüşmüştü. Sehpanın üzerindeki bardağı kaptığı gibi tüm gücüyle yere savurdu. Camın patlamasıyla birlikte, odanın ortasına öfkesinin sesi yayıldı.

Talia'nın ağzından istemsiz bir çığlık firar etti. Bir refleksle onu arkama aldım. Gözlerim babama kilitlendi. Onun için artık sadece bir evlat değil, karşısında duran bir dağ gibiydim.

"Sen bana vurdun, lan!" dedi babam. "Sen, babana el kaldırdın! Şimdi kalkmış, benden babalık yapmamı mı istiyorsun?"

Hiçbir şey demedim. Sadece baktım.

"Sen komutanına el kaldırdın!"

Hâlâ kendini komutan zannediyordu.

"Sen komutan değilsin," dedim. "Yıllar önce bırakmak zorunda kaldın. Artık anla bunu." Sesim buz gibi dökülüyordu. "Vurduğum için de pişman değilim, hak etmiştin!"

"Ablan bana yanlış yaptı," dedi büyük bir hırsla. "Evli olmasına rağmen o Âkif denen adamla görüşüyordu!"

"Ablamı zorla evlendirdiğin adam, ablamı dövüyordu!"

Kaşlarını çattı. "Ben de anneni dövüyordum," dedi çok normal bir şeymiş gibi. "Ablan dayağa zaten alışkındı! Onun yüzünden arkadaşımla aram açıldı!"

Söyledikleri beynime kan sıçrattı. "Seni ben az bile dövmüşüm!" dedim öfkeyle. "İyi ki askerliği yakma pahasına gelmişim de ablamı o adamın elinden kurtarmışım! Yoksa annem gibi onun da katili olacaktın!"

Yüzü kasıldı. "Anneni ben öldürmedim!" diye bağırdı. "Annen o evin içinde yanarak öldü!"

Talia koluma sarılmış hâldeydi. "Gidelim," diye fısıldıyordu. "Gidelim, *ve molam,* Ulu *ljubov moja*!"

Yavaşça ona doğru döndüm. "Sakin ol," dedim. "Gideceğiz."

Tekrar babama doğru döndüğümde, "Sen annemi kurtarabilirdin ama yapmadın," dedim. "Sen Bahar Boratav'ın katilisin!"

Babam bir adım atar gibi yapıp durdu. Gözleri Talia'ya kaydı, tekrar bana döndü. "Sözlünün yanında seni dövmeyi de bilirdim ama elim kalkmıyor," dedi. "Dua et, sarhoşum."

Kaşlarımı çattım, gözlerimi kısıp yüzüne baktım. "Belli," dedim tiksintiyle. "Leş gibi kokuyorsun. Ama ben artık senin o eskiden dövdüğün çocuk değilim." Göğsümü kabartıp bir adım yaklaştım. "Senin karşında artık bir çocuk yok. Karşında bir komutan var, komutan!"

Alaycı bir tebessüm yayıldı dudaklarına. "Yine de benim karşımda hiçbir şeysin."

"Eşek gibi geleceksin," dedim, emreder bir tonla. Babamın yüzü gerildi. "Benden bir hayat çaldın sen. Çocukluğumu, annemi, kız kardeşlerimi..." Ona geçmişin bütün öfkesiyle baktım. "Ama bir kere daha çalmana izin vermeyeceğim. Bu kez geleceksin. Oturacaksın. Babalık yapacaksın."

Arkamı döndüm. "Gidiyoruz," dedim, Talia'ya. Elinden tutup odadan çıkardım.

Kapıyı açarken babam arkamdan tek kelime etmedi.

Merdivenleri indikten sonra arabaya geçip oturduk. Göğüs kafesim hızla kalkıp iniyordu. Talia bana merakla bakıyordu. İçimdeki öfkeyi atmam lazımdı. Elimle direksiyona sert bir yumruk attım. "Şerefsiz!" dedim. "Yetmiş yaşına gelmişsin, hâlâ aynı boksun!"

"Ulu..."

Bir yumruk daha attım.

"Ulan, insan biraz olsun düzelir!"

"Yapma," dedi. "*Ve molam.*"

"Keşke sen ölseydin!" diye bağırdım. "Keşke sen ölseydin de annem yaşasaydı!"

Talia, ellerimden tuttuğunda, "Kendine zarar veriyorsun," dedi. "Dur artık!"

Beni durdurmak için birden yerinden kalktı. Hiç beklemediğim bir hızla önümde belirdi ve bir anda kucağıma yerleşti.

Kollarını boynuma doladı. Öyle sıkıydı ki nefesim kesildi bir an. Bedenim, onun ağırlığıyla istemsizce koltuğa yaslandı. Bir eliyle omzuma bastırırken yüzünü de boynumun hemen yakınına gömdü.

"Dur..." dedi bir kez daha, daha kırık bir tonla. "Dur!"

Kalbim, göğsümde bir yumruk gibi atıyordu. O an, ne kızgınlığım ne de söyleyecek bir sözüm kaldı. Sadece yüreğime çöken geçmişin ağırlığı ve onun titreyen bedeni vardı.

Öylece durdum.

Biliyordum. Bu an, öyle her zaman olacak bir an değildi. Belki de bir daha asla yaşanmayacaktı. Belki de bu, yılların ardından gelen tek durak, tek sığınaktı.

Onun kollarımın arasında olmasına, teninin sıcaklığına, kalbinin düzensiz ama canlı atışlarına odaklandım. Derin bir nefes aldım. İçimde fırtına gibi esen öfke, yerini sessiz bir sükûnete bıraktı.

Bu ana tutundum. Ne geçmişi ne de geleceği düşündüm. Sadece o anda kaldım. Ve onun bana, hiçbir kelimenin veremeyeceği huzuru verdiği o kısacık zaman diliminin tadını çıkardım.

Kalbin, her zaman kalbime, Balkan Kızı.

Ayışığı Kitaplığı

3.
KİBRİT

Ah Balkan Kızı, ah...

Sana nasıl yandığımı görmüyor musun?

Bir kibrit yak...

Talia Alaz

Sabahın kör vaktiydi.

Göz kapaklarımın üzerine çöken ağırlıkla, gözlerimi tam açamadan bilinçsizce elim yatağın diğer tarafına uzandı. Parmaklarım boşluğa denk geldi. Soğuk çarşafa dokunduğum an titredim. Bu titremeye rağmen tenimdeki alev dinmiyordu. Her nefes alışımda, içimdeki hararet daha da büyüyordu. Ateşimin çıktığını tüm hücrelerimde hissedebiliyordum.

Tam o sırada kapı, yavaşça gıcırdayarak aralandı.

"Ulu..." dedim, onu istercesine. Hem üşüyor hem terliyordum. Buraya gelmeliydi.

"*Makedonsko devojce...*"

Sesi tanımam uzun sürmedi.

Dayımdı.

Gözlerim aniden açıldı. Onu karşımda görünce korkuyla geri çekildim ve yatağın kenarından kayarak yere düştüm.

"Git!" diye haykırdım. "Git buradan!"

Koridordan bir başka ses yükseldi.

"Talia?" dedi Barış, endişeli bir tonla.

Onun sesini duyuyordum ama ben sadece dayıma bakıyordum. Oradaydı. Yine. Kaçmamın mümkün olmadığı bir kâbus gibi karşımdaydı.

"Talia!" diye tekrardan bağırdı Barış. "Ne oluyor?"

Gözlerimi sımsıkı kapadım. İçimden çok hızlı bir şekilde saymaya başladım. Hem gözlerimi hem de kulaklarımı kapamıştım. Zihnime odaklandım ve kendime sakin olmam gerektiğini söyledim.

Olmuyordu.

Vücudum ateşler içindeydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda dayımdan eser kalmamıştı. Yerden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Vücudum karıncalanıyordu. Dayım bana her ne

veriyorsa onu istiyordum. Vücudum bir süredir o maddeden uzak kalmıştı ve yoksunluk krizine girmiştim.

Kapıyı açtığımda karşımda Barış'ı gördüm. "Ne oluyor?" dedi. Endişeli bakışlarıyla yüzümü inceledi. "Su gibi olmuşsun, neyin var, Talia?"

"Barut..." dedim. "Barut nerede?"

"İşi çıktı," dedi Barış, peşimden gelerek. "Acil olduğunu söyledi. Sadece ben varım. Söyle bana, ne oluyor?"

"İlaç bulmam lazım," dedim ve mutfağa doğru ilerledim.

"Ne ilacı?"

Susması gerekiyordu. O konuştukça zihnim daha çok bağırmak istiyordu. Ona cevap vermeyip ilacı aramaya başladım. Nereye baksam ağrı kesiciler dışında hiçbir şey yoktu. "Yok!" dedim öfkeyle. "Yok! Kahretsin, yok!"

"Talia," dedi Barış sertçe. "Bana ne olduğunu söylemen gerekiyor!"

"*Ve molam, zamolči*!"[4]

Dış kapıya doğru gittiğimde kapıyı açtım. Kapı kilitliydi. "Anahtar nerede?"

"Buradan çıkamazsın," dedi Barış endişeyle. "Barut'u aradım. Ona çağrı bıraktım. Görünce hemen geri gelir. Bu evden onsuz çıkamazsın!"

"İlaç bulmam lazım!"

Bakışlarım pencerelere doğru yöneldi. Her yerde demir parmaklıklar bulunuyordu. Bu evden nasıl çıkacaktım?

"Talia..." dedi Barış, tekerlekli sandalyesiyle önüme gelip durarak. Sesinde derin bir titreme vardı. "Bak, korkutuyorsun beni."

O anda vücudumda dayanılmaz bir acı yükseldi. Kaslarım, kemiklerim, her zerrem acıyordu. Artık daha fazla ayakta duramadım.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Yer, bir anda bedenime yabancılaşmış gibiydi. Ve ben direnemedim.

Bedenim yana devrildiğinde boğuk bir inleme çıktı ağzımdan. Acı, derin bir yarık gibi içimden geçti.

Barış, gözümün ucunda kıpırdadı. Bana ulaşmak istedi, çırpındı. Ancak yapamadı. O çaresizliğin içinde, o da kendine karşı yenildi.

[4] Lütfen, sus!

Birden, tekerlekli sandalyeden kendini aşağı bıraktı. Sert bir düşüş sesi duyuldu. Sürünerek bana doğru gelmeye başladı. Tırnakları yere sürtünüyor, dirsekleriyle bedenini çekerken acıyı içinde tutuyordu. Yine de vazgeçmedi.

Başucuma ulaştığında, nefes nefeseydi. Yüzüme eğildi, göz göze geldik. Gözlerinin içi, ruhu paramparça olmuş bir adamı ele veriyordu.

"Keşke böyle olmasam..." dedi, neredeyse fısıltıyla. "Sana yardımcı olabilsem. Ama ben... Yarım bir adamım, Talia. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Seni acı çekerken izliyoru-"

Dayanamadım. "Sus..." dedim hemen, sözünü keserek. Sert çıkmıştı sesim. Kendi için *yarım bir adam* nasıl derdi? Acıma acı katlandı. "Öyle deme, sus."

Başını iki yana salladı. Yüzü düşmüştü. Gözleri doluydu. "Gerçek bu..." dedi boğuk bir sesle. "Seni kaldıramıyorum. Seni şu odaya götüremiyorum bile. Fayansın üstünde can çekişiyorsun."

Tam o an, vücudumda yeni bir sancı yükseldi. Kaslarım yeniden kasıldığında sırtım yay gibi gerildi. Gözlerimi sımsıkı kapatınca dişlerim birbirine kenetlendi. Soluklarım giderek düzensizleşti.

"Talia?" Barış'ın sesi telaşlı çıkıyordu. Kollarıyla sürünerek biraz daha yaklaştı. "Talia!" Arama sesi işittim. Her ses birbirine karışmıştı. "Aç şu telefonu, aç!"

Bedenim titriyordu. Gözlerimden yaşlar akıyor ama fark etmiyordum bile. Gözlerimi açtım. Barış ellerini yere vurdu. Çok geçmedi, öfkesini kendine yöneltti; çaresizliğiyle kavga eder gibiydi.

"İşe yaramaz!" dedi kendi kendine. "İşe yaramazın tekisin!"

Kendimi o kadar sıkmıştım ki en sonunda bilincim gitmişti. En son gördüğüm, Barış'ın bacaklarına öfkeyle vurmasıydı.

Barut Ulu Boratav

Telefonum, arka arkaya gelen çağrılarla çınlıyordu.

Ekrana baktıkça içimdeki panik büyüyor, zaman daralıyor gibiydi. Barış'tan gelen ilk çağrıyı gördüğümde, kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Ona evden çıkmadan önce *en ufak bir şeyde beni ara,* demiştim. Ve o dur duraksız arıyordu.

Yarbay Beton'dan izin alır almaz oradan fırlamıştım. Merdivenleri üçer beşer çıktım ve kapının önüne geldiğimde cebime uzandım. Parmaklarım anahtarın soğuk metaline değdi ama titrememden olacak, elimden kaydı. Anahtar yere düştü.

"Sikeyim!" dedim nefes nefese, dişlerimin arasından. Sinirim, acelemle yarışıyordu. Ben hızlandıkça her şey daha da birbirine giriyordu.

Anahtarı deliğe yerleştirip hızlıca çevirdim. Kapı açıldığı anda, içeriye öyle bir hızla girdim ki nefesim kesildi.

Koridorda durdum. Birkaç saniyelik sessizlik her şeyi anlatıyordu.

Talia ve Barış.

Barış tekerlekli sandalyesinde değildi. Sandalye devrilmişti. Barış ise sırtını duvara yaslamıştı. Elleri bacaklarında, parmakları boğum boğum gerilmiş, başı öne düşmüştü. Yüzünde kahrolmuş bir ifade vardı.

Ve Talia...

Baldan tatlı Balkan kızım.

Bembeyazdı. Yüzü neredeyse ruhsuzdu. Başını Barış'ın üst baldırına yaslamış, solgun bir çiçek gibi duruyordu. Gözleri kapalıydı. Bir eliyle Barış'a tutunmuştu.

Birkaç saniye donup kaldım. Nefes almayı unuttum. Zaman durmuştu sanki. Aniden kendime geldim.

"Talia!" deyip, koşarak yanlarına vardım.

Barış başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu, gözleri kan çanağıydı. "Elimden hiçbir şey gelmedi..." dedi yılgın bir sesle. "Ne yapacağımı bilemedim... Sadece acı çeke çeke bayıldı..."

Yere diz çöktüm. Talia'nın nabzını kontrol ettim. "Yoksunluk krizine girmiş," dedim. "Bir şey aldı mı?"

"Çok aradı fakat istediğini bulamadı," dedi Barış ruhsuz bir ifadeyle. "Evden çıkmasın diye tutmaya çalıştım ama..."

"Ama?"

"Ona hiç yardımcı olamadım."

Talia'yı kucakladığım gibi yatak odasına götürdüm ve yavaşça onu yatağa bıraktım. Geri koridora döndüm ve Barış'ın yanına geçtim. "Kustu mu hiç?"

"Kusmadı."

"Ona kova bulsam iyi olacak, birazdan kusmaya başlar," derken sakin kalmaya çalışıyordum. Tekerlekli sandalyeyi düzelttim. Eğilip onu kaldıracağım sırada Barış beni itti.

"Yardım etme bana," dedi sertçe. "Git, onunla ilgilen."

"O şu an uyuyor."

Barış sinirle, "Uyumuyor!" dedi. "Ağrıdan bayıldı! Eğer o siktiğimin telefonunu açsaydın, haberin olurdu!"

"Çağrını görünce hemen çıktım," dedim onun aksine daha kontrollü bir sesle. "Sana dayısı tarafından maddeye maruz bırakıldığını söylemiştim. Talia sadece yoksunluk krizine girmiş. Keşke gitmeseydim ama mecburdum. Sakin ol biraz!"

"Sakin falan olamam ben!" Öfkeli gözlerle baktı. "Beni onunla evde bırakman hataydı! Ya daha kötü bir şey olsaydı? Benim ona yardım edebileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Salak salak konuşup benim canımı sıkma," dedim aksi bir dille. "Kriz geçirince hiçbir şey yapamazsın! Ben de olsam ben de bir şey yapamayacaktım ve sadece kendine zarar vermesin diye engel olacaktım!"

"Bir daha sakın beni onunla yalnız bırakma!" diye patladı Barış. "İşe yaramaz bir adam olduğumu kabul et artık!"

Sözleri tokat gibi çarptı yüzüme. Öfkem, üzüntümün önüne geçmişti.

"Barış..." dedim, dişlerimin arasından zorla çıkan bir öfkeyle. "O dilinin yayını siktirtme bana!"

Barış başını çevirdi. Yüzünde o tanıdık, yıpranmış bakış belirdi. "Evlen de defol git artık bu evden," dedi.

Tekerlekli sandalyesine ulaşmak için zorlandı. Kollarıyla tutunmaya çalışırken her hareketi, yüreğimi kanatıyordu. Öfkesinin gölgesinde, yardım etmeme bile tahammülü kalmamıştı.

"Sen göreve gidince ne güzel evde tek oluyorum. Dert yok, tasa yok," dedi. "Evlen de artık temelli huzura ereyim!"

Olduğum yerde kaldım. Sırtımdan aşağıya soğuk bir şey aktı sanki. Boğazıma kadar gelen kelimeler vardı ama yutkundum. Çünkü o an Barış'ın gözlerinde acıdan başka hiçbir şey yoktu.

Tekerlekli sandalyeye tırmanmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. Yardım etmek için bir adım attım. Elini havaya kaldırıp, "Yaklaşma," dedi. "Git başımdan, Barut."

Gitmedim. Adım atmadım. Öfkesi havada hâlâ keskin bir bıçak gibi asılıyken ben sadece durdum. Barış'ın tekerlekli sandalyesine tırmanmasını bekledim. Her hareketinde yüreğim sızlıyordu. Kardeşimi böyle görmek istemiyordum.

Nihayet sandalyesine oturdu. Gözlerini benden kaçırarak yanımdan geçti. Odasına geçip kapıyı sertçe kapadı.

O gözden kaybolduktan sonra fark ettim. Yerde bir şey vardı. Kırılmış bir fayans parçası... Ve kan.

Eğildim. Parmak uçlarım, fayansın kenarındaki kızıllığa dokundu. Kurumuştu. Az önce bir elini yumruk yaparak tutuyordu.

Gözlerimi yumdum. Sinirden yapmış olmalıydı. Kol kasları bir hayli güçlüydü. Vura vura kırmış olabilirdi. Şimdi ona sormak, onu sinirlendirmekten başka bir şey yapmayacaktı. Bez getirip yeri sildim ve halıyı düzeltim. Bir kova bulduktan sonra yatak odasına geri döndüğümde Talia'nın kıvrandığını gördüm.

"Talia?" diye seslendim.

"Ulu," dedi, muhtaç bir sesle. "Midem..."

"Şşt," dedim onu sakinleştirmek adına. "Kova getirdim. Kendini tutma."

Başını yana eğip kusmaya başladığında elimi sırtına yerleştirdim ve onu rahatlatmaya çalıştım. Terden sırılsıklam hâldeydi. Defalarca kustuktan sonra başını kaldırdı. Yüzüme bakmaya çekiniyordu.

Kovayı yere bırakıp üstünü kapadım. Çekmeceden ona naneli şekerler çıkardım. Paketi açtım, şekeri dudaklarına doğru uzattım. Ağzına alır almaz şekeri dilinde gezdirdi. Üstündeki tişörtü çıkarırken bana karşı çıkmadı. "Duş almak ister misin?"

Başını salladı. "Barış nerede?" diye cılız bir sesle sordu.

"Odasında," dedim.

"İyi mi?"

"Değil," dedim açık bir dille. "Duştan sonra yanına gideriz. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Tekrar başını salladığında kollarını bana uzatmaya çalıştı. Onu kucağıma aldığım gibi yataktan kaldırdım. Bütün kasları çalışmayı durdurmuş gibiydi. Banyoya geçtiğimizde onu yavaşça küvetin içine bıraktım.

Suyu ayarlayıp, başından akmasını sağlarken Talia altındakini ve iç çamaşırlarını da çıkardı. "Bana seslenirsin," dediğimde Talia kirpiklerini kaldırarak bana baktı.

"Beni sen yıka," dedi, hoş bir mırıltıyla. "Gücüm yok. Diğer türlü sadece ıslanmış olacağım."

"Talia..."

"Utanmıyorum," dedi fakat titriyordu. "Yanıma gel."

Sert bir soluk aldım. Başımı sallayıp sessizliğimi korudum. Üstümü çıkardığımda altımda sadece iç çamaşırım kaldı. Küvetin içine girdiğinde bacaklarımı uzattım. Talia, yerini biliyormuş gibi kucağıma yerleşti. Başını göğsüme yasladı ve üstümüze akan suyun dinginliğine kendini bıraktı.

Onu başından öptüm. Elime şampuanı alıp bir miktar saçlarına döktüm. Teni, bütün çıplaklığıyla karşımdaydı ancak ben onu yıkadığım süre boyunca yeşil gözlerinden başka hiçbir yere bakamıyordum. O gözlere mühürlenmiş gibiydim.

Ah Balkan Kızı, ah! Beni kendine öyle bir mühürlemişti ki hiçbir şey çözemezdi bunu.

"Daha iyi misin yavrum?"

"İyiyim," diye fısıldadı. "Sen yanımda olduğun sürece hep iyiyim."

"Ben yanında olmadığımda da iyi olman lazım."

"Beni sen iyi ediyorsun," derken dudakları büzüldü. "Neden ayrılmak zorundayız ki?"

"Memleketin hâli ortada."

"Seninle ITO'nun olmadığı bir evrende tanışmak isterdim," dedi. "Acaba o zaman nasıl olurduk?"

"Futbolcu olurdum ben kesin," dedim, dudaklarıma yer edinen bir gülüşle. "Kendimi askerlik dışında hiçbir meslekte hayal edemiyorum ama olsam kesin futbolcu olurdum."

"Olmazdın," dedi Talia bilmiş bir tavırla. "Sen kocaman bir şeysin. Küçükken bile bir şutla herkesi devirirdin, atılırdın kesin."

Gülmeden edemedim. "Bak sen!" dedim. "Peki, ne olacakmışım?"

"Benim kocam," dedi bana daha da sarılarak. "Sevgilim, âşık olduğum adam olman yeterli. Senin başka hiçbir mesleğe ihtiyacın yok."

"Kızım, bu zaten benim alın yazım," dedim kesin bir dille. "Ben ölürken bile senin kocan olarak ölmeyi dilemiş bir adamım. İster yıldızların

altında ister savaşın ortasında... Hangi evrende olursak olalım, sen benim alın yazımsın."

Bu, bir aşkın değil, sadece bir adanmışlığın yeminiydi.

Duştan akan su hâlâ tenimize değiyordu. Buhar, aramızda görünmeyen bir perde gibi dolaşıyordu. Talia başını kaldırdı. Kirpikleri ıslaktı ama sadece su değil, gözyaşıyla da karışıktı. "Yine de ölmeni istemem," dedi. "Senin yaşlı hâlini görmek isterim. Huysuz bir adamsın ve yaşlanınca daha da huysuzlaşacağın kesin!"

Parmak uçlarımı yanaklarına götürdüm, başparmağımla kirpiğindeki son damlayı sildim. "O hâlimle de sever misin beni?"

Usulca başını salladı. "Çocuklarımız da çok sever."

"Çocuklarımız mı olacak?"

"Olmasın mı *ljubov moja*?"

Derin bir nefes çektim. Göğsüm genişledi ama içimde bir sızı dolaşıyordu. Böyle bir geleceğimiz var mıydı gerçekten? Gözümde bir ev, bir masa, bir sandalye ve bir çift minik ayak canlandı.

Lakin sonra yine silah sesleri, kan kokusu, puslu haritalar, komuta odaları ve her şeyi silip süpüren o savaş tekrar geldi.

ITO'yu bitirmek, o kara gölgeyi ortadan kaldırmak...

Bu, sadece bir görev değildi. Bir ömürlük savaştı.

Ve o savaş, bizi tüketmeden bitecek miydi?

Kaç yıl sürecekti?

Kaç bedel daha ödeyecektik?

Yüzümü Talia'ya çevirdim. O hâlâ bana gülümsüyordu. İçinde sonsuz bir inanç taşıdığını görebiliyordum. Sanki *gelecek* dediği şey çizilmemiş bir haritaydı ve biz o haritanın tam ortasına birlikte adım atmak üzereydik. Onunla bu adımı atacaktım çünkü onu mutlu etmeye ant içmiştim. Öyle de yapacaktım.

Elini tuttum.

Hem de sımsıkı.

"Bilmiyorum," dedim fısıltıyla. Ona olmayacak hayaller kurdurtmak istemiyordum ama hiçbir şey imkânsız da değildi. "Ne kadar sürecek, neler yaşayacağız, hiçbirini bilmiyorum, Talia. Ama seninle birlikte olduğum sürece her şeyi yaşamak isterim. Bir tek bunu biliyorum."

O da başını eğdi, alnını alnıma yasladı. "Küçük bir oğlumuz olsun," dedi aynı inançla. "Huyu suyu sana benzesin ama tıpkı benim gibi kızıl saçları olsun."

Gülümsemem istemsizce büyümüş, yüzüme yayılmıştı. "Bir portakal kafamız mı olacak?"

"Çocuğumuza *portakal kafa* mı diyorsun sen?" dediğinde kaşlarını çattı.

"Senin *salak*, demenden daha iyi," dedim.

"Ben bir kere *tatlı bebek*, diyorum!" dedi gözleri ateş gibi parlarken. "*Slatko bebe*! Salak demedim!"

"Hemen parlama," dediğimde uzanıp dudaklarından öptüm. "*Tatlı bebek*, dediğini biliyorum çünkü senin gibi tatlı kadın yalnızca güzel şeyler söyler. Ama portakal çocuk fikrini de çok beğendim." Ona iyice yaklaştım. "Ee, ne zaman bir portakal yapacağız?"

"Yakın zamanda değil," dedi hüzünle. "Hayali çok güzel ama..."

"Ama..." diyerek onu taklit ettim.

"Haklısın," dedi kırgın bir tonla. "Evlensek bile çocuk bizim için çok zor. Evlenince ayrılacağız. Ben Makedonya'da, sen görevlerde..." Gözlerimin derinliğinde kayboldu. "Tek istediğim, görevden sağ salim dönmen."

Çenem kasıldı. "Her ihtimale kendini hazırlamalısın."

"Biliyorum, *ljubov moja*," dediğinde usulca eğilip başını göğsüme yasladı. "Biliyorum."

Bakışları bileğime düştüğünde eliyle bilekliğime dokundu. Yıllar geçse de *marteniçka* hâlâ yerindeydi. "Umarım benimle bir ömür boyu yaşamayı dilemişsindir..."

Onu öpmeyi dilemiştim ve bu dileğim defalarca kez gerçek olmuştu.

Ve biz o anda, yaralı bir geleceğin hayalini kurduk.

Yıkıntılar arasında bile kök salabilecek bir sevdayla...

Duştan çıktıktan sonra evin içinde gezindim. Barış hâlâ odasında duruyordu. Talia da giyindikten sonra Barış'ın odasının önüne geldik. Kapıyı tıklattığımda, "Müsaitim," diye seslendi Barış.

Talia öne geçip kapıyı araladığında yorgun bir gülümsemeyle Barış'a baktı. "Gelebilir miyim?"

"Gel," dedi Barış soğuk bir tonla.

Talia'nın bakışları beni bulduğunda ona geçmesini işaret ettim. İkisini yalnız bırakacaktım. Barış'la daha sonra ayrıca konuşmam daha doğru olurdu. Sadece çok korktuğu için bu denli sinirli olduğunun farkındaydım.

Oturma odasına geçtiğimde elime telefonu aldım. Âkif Cesur Beton'un numarasını tuşladım. İkinci çalışta açtığında, "Ne var, lan?" dedi.

"Komutanım," dedim düz bir sesle. "Yarın müsaitseniz istemeye gelelim diyecektim. Bir hayli geciktik."

"Müsait değiliz," dedi Yarbay Beton. "Kapa."

"Komutanım," diye karşı çıktım. "Bir an önce eğitime başlamamız gerekiyor."

"Başla," dedi. "Sana *başlama*, diyen mi var, dingil!"

Derin bir nefes alıp, "Yarın akşam sekizde orada oluruz," dedim seslice savurarak. "*Ablamla* birlikte."

Duraksadığını işittim. Az önce esip gürleyen adamdan eser kalmamıştı. Sakin bir tonla, "Baban?" diye sordu.

"Gelmez," diye kestirdim. "İster müsait olun ister olmayın. Yarın akşam isteme yapılacak."

"O kızı bu akşam bana getir," dedi emredercesine. "Herhâlde yarın kendinle birlikte getirecek değilsin!"

"Akşam onu bırakırım," dedim ve telefonu kapadım. Koltuğa fırlattığımda yüzümü sıvazladım. Bu adamla konuşmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Barış'ın odasına ilerlediğimde yarı açık olan kapıdan konuşmalarını işittim.

"Elin acıyor mu?" diye sordu Talia.

"Ona *acı* mı diyorsun sen?" diyerek güldü Barış.

"Elini çok kötü vurdun," dedi giderek kısılan sesiyle. "Canın acımış olmalı."

"Emin ol, çaresiz kalmak canımı daha çok yaktı."

Talia ona sarıldığında, "Kendini üzme, Barış abi," dedi. "O an Barut da olsa bir şey yapamazdı. Bir süre böyle oluyorum. Bayılana kadar da böyle devam ediyor."

"Yine de sana yardımcı olabilirdim."

"Oldun," dedi Talia üstüne basa basa. "Orada olman beni çok rahatlattı. Tek başıma olsaydım daha da panik olacaktım. Sayende daha kısa sürdü." Ona doğru daha çok yaklaştı. "Ulu duymasın ama ilk kriz geçirdiğimde o senden daha çok korkmuştu!"

Barış aniden kahkaha attı. "Abart, abart!" dedi.

Odaya girdiğimde "Beni mi çekiştiriyorsunuz siz?" dedim.

"Asla," dedi Talia.

Barış ise sessiz kaldı.

"Hadi sen hazırlan, yavrum," dedim. "Eşyalarını topla. Yarbay Beton'a bırakacağım seni."

"İsteme günü mü olacak?" diye sordu Talia.

"Evet," diye yanıtladım. "Öncesinde de başka bir yere gideceğiz. Elbise giyebilirsin, Ülkü'den bulursan..."

"Hazırlanmam biraz uzun sürebilir... Keşke daha önce söyleseydin."

"Ne zaman hazır olursan o zaman çıkarız."

"Ben hazırlanayım o hâlde," dediğinde yanımızdan ayrıldı. Barış'la yalnız kaldığımda koltuğa geçip oturdum.

"İsteme yarınsa düğün ne zaman olacak?" diye sordu Barış kısık bir sesle. Ağzının içinden konuşuyordu.

"Hafta sonu olur," dedim. "Belki daha erken. Bilmiyorum ama istemeden sonra hemen yapacağız. Merak etme, bir haftaya kalmadan kurtulacaksın benden."

"Barut," dedi Barış, tekerlekli sandalyesini bana doğru çevirerek. "Sinirimden öyle dediğimi biliyorsun."

"Herhâlde biliyorum, hayvan herif!" dedim kendime hâkim olamazken. "Hem nereye ayrılıyoruz? Karşı komşu olacağız!"

Barış, kasılan bedenini gevşetti. "Ben bu eve alıştım," dedi. "Yıllardır burada yaşıyorum. Benim taşınmama gerek yok sanki..."

"Barış..."

"Tamam ya, tamam," dedi en sonunda pes ederek. "Sen payduşka oynamayı öğrendin mi?"

"Sana öğretiyorum ya, sen oynayacaksın, kardeşim."

"Oğlum, damadın oynaması gerekiyor!"

"Kardeşim, ben ne anlarım oyundan?"

"Kızı şu mutlu gününde üzecek misin gerçekten de?" dediğinde bana sinirle baktı. "Oynayacağın en fazla on dakika."

"Yok," dedim rahat bir tavırla. "Benim aklımda başka bir plan var."

"Yarbay Beton'u sinirlendirecek bir şey yapma da..."

"Amacım onu sinir etmek zaten," dedim gülerek. "Bunca zamanın sinirini çıkarayım da görsün."

Barış bakışlarını tek bir noktaya diktiğinde, "Yağmur'u da çağıracak mısın düğüne?" dedi. Yağmur, onun evlenmek üzere olduğu kadındı. Barış, gazi olduğunda Yağmur'un hayatına devam etmesi adına ondan ayrılmıştı.

Yavaşça yutkundum. "Yağmur beni düğününe çağırmıştı," dedim. "Şimdi çağırmasam olmaz." Onu inceledim. "Eğer rahatsız olacaksan..."

"Yağmur benim düşmanım değil," dedi Barış samimi bir ifadeyle. "Gelsin, benim için sorun değil."

"Sen nasıl istersen," dedim ve elini omzuna koydum.

Talia kapıya tıklattı. "Ben hazırım," dedi, dişlerini gösterecek kadar gülümserken. "Çıkalım mı?"

"Yarbay Beton'un evine gitmek için bu kadar mutlu olacağını bilsem daha önce götürürdüm seni," dedim soğuk bir tavırla.

"Ondan değil ki," dedi Talia suratını asarak. "Ben isteme günü için heyecanlanmıştım."

"Yani bensiz gece geçirmeye meraklısın."

Talia sinirle, "Barut Ulu!" dedi.

"Tamam, tamam!" dedim. "Kızıl civciv öfke saçmadan ben susayım en iyisi." Barış'a döndüm. "Gece gelmiş olurum. O zamana kadar özle beni, yavru."

Barış yavaşça göz kırptı. "Talia gittiğine göre bu gece bizimdir."

"Ben hâlâ buradayım!" dedi Talia, kırmızıya dönen suratıyla. "Üstelik sen ona *yavru* mu dedin?"

"Bazen *güzelim* de diyor," dedi Barış, Talia'yı kıskandırmak için. "Yerini bil bence."

"Sana inanamıyorum, *ljubov moja*!" dedi Talia dudaklarını büzerek. "Bana bir kere bile *güzelim,* demedin! Alacağın olsun!"

Talia'nın sinirden kızaran yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Sen benim yavrumsun," dedim. "O ise benim güzelim."

Elini yumruk yapıp omzuma vurdu. "Hâlâ *güzelim,* diyorsun!"

"Kıskanma kız!" dedi Barış. "Bir gün sana da der. Ama bunu da ancak ben ortalarda yokken diyebilir."

Barış'a döndüğümde, "Tamam, abartmayalım artık," dedim.

Barış kaşlarını çattı. "Ben abartmıyordum yalnız," dedi, alıngan bir tavırla. "Söylediklerimde de ciddiydim."

Talia bana baktığında onu kolumun altına alarak odadan çıkardım. "Biraz daha evden çıkmazsak Yarbay Beton buraya asker gönderip seni zorla alacak," dedim. Şaka yapmıyordum, yapardı bunu. Beni sinir etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Elbette çok güzel bir soruydu.

Gerçekten de... Neden sabahtan beri gözlerim hep onun üzerindeydi?

Talia, o elbisenin içinde nefes kesici görünüyordu. Saçlarını salmış, iki tutamını arkaya doğru toplamış, minik bir tokayla sabitlemişti. Bu basit hâliyle bile aklımı başımdan alıyordu.

Ve ben... Onu öpmemek için kendimle savaşıyordum.

"Seni o kırmızı dudaklarından öpsem beni döver misin?"

Gözleri irileşti. "Öpme," dedi aceleyle. "Bu ruju sürmek için çok uğraştım. Şimdi öpersen bütün rujum dağılır."

"Tekrar sür," dedim.

"Kırmızı ruj çok zor sürülüyor," dedi bıkkın bir tonla. "Öyle sandığın gibi kolay değil!"

"Bir gün bozmama izin ver," dedim onu kendime doğru çekerek. "Yoksa aklım kalacak ve aklımın kalmasını hiç istemezsin, Balkan Kızı." Dudaklarımı boynuna doğru bastırdım. O kendine has tarçın korkusu burnuma doldu. Normalde sevmediğim koku, onun tenindeyken beni mest ediyordu.

"Düğün gecesi..." diye fısıldadı. Öyle kısık sesle konuştu ki neredeyse duyulmayacak tondaydı.

"Yavrum, sen düğün gecemizin gerçekten normal bir şekilde geçeceğini mi düşünüyorsun?" dedim, emniyet kemerimi açarken.

Dudakları büzüldü. "Olmayacak mı?"

"Olmaz," dedim. "Başımızda Yarbay Beton gibi biri varken unut sen onu. İmzayı atar atmaz beni operasyona çıkaracağına adım kadar eminim." Onun

üzüldüğünü gördüğümde tekrar konuştum. "Sen müstakbel kocana güven," deyip onu bir kere daha boynundan öptüm. "Ben bir şeyler düşündüm."

Tekrar gülümsediğinde, o kırmızı dudakları öyle davetkârdı ki... Öpe öpe kanatmak istedim. Ama ne zamanıydı ne de yeri.

Kendimi zorladım. Arabadan indik ve eve doğru yürümeye başladık. Mahalle, araba doluydu.

Talia, nereye geldiğimizi de kimi göreceğimizi de bilmiyordu. Sessizdi. Birazdan kime geldiğimizi anlayacaktı.

Kapının önüne geldiğimde zile bastım. Çok geçmeden kapıyı Deniz Akça, yani timdeki lakabıyla Siren açtı.

Beni görünce bir an duraksadı. Gözleri şaşkınlıkla büyürken, "Komutanım?" dedi.

Ardından içeriden Mehmet amca, Deniz'in babası çıktı. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Ooo!" dedi. "Gelmezsin sanıyordum ama şaşırttın beni, oğlum."

"Sen davet edersin de gelmez miyim Mehmet amca?" dediğimde onun babacan tavrına samimiyetle karşılık verdim.

"Geç içeri, geç," dedi Mehmet amca hızlıca. "Biz de tam başlamak üzereydik. Ayağına sağlık, oğlum, ne iyi ettin de geldin."

Deniz'e baktığımda şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. "Sana da merhaba, Deniz," dedim.

"Sağ ol, komutanım!" dediğinde, yüzündeki ifadeden tüm devrelerinin yandığını anlamıştım. Sonra toparlandı, derin bir nefes alıp kendine çekidüzen verdi. "Yani... Hoş geldiniz," diye ekledi aceleyle.

Arkamda kalan Talia'yı gördüğü anda ise şaşkınlığı bambaşka bir seviyeye ulaştı. Bakışları hızla gözlerimi buldu. "Komutanım?" dedi.

"Anlatacağım," dedim kısaca. Talia'nın çekindiğini fark ettiğimde, onu belinden tutarak bir adım öne geçmesini sağladım. Ayakkabılarımızı çıkardığımızda Mehmet amcamın yönlendirmesiyle salona doğru yürüdük.

Asıl merak ettiğim Kanca'ydı.

Bugün, Siren'le Kanca'nın aile yemeği vardı. Deniz'in babası, yani Mehmet amca, sağ olsun beni de davet etmişti. Kanca'nın ailesiyle tanışacaklardı.

Siren ve Kanca...

Timin kurallarına aykırı bir şekilde, duygusal bir bağ kurmuşlardı. Ve bu bağ, basit bir yakınlaşmanın çok ötesine geçmişti artık.

Benim için şaşırtıcıydı.

Çünkü Siren, yani Deniz, timin yardımcı komutanıydı. Onu her zaman sert, disiplinli, görevine sadık bir kadın olarak görmüştüm. Gözünde tereddüt barındırmazdı, emirlere sadıktı. Bana da bugüne kadar tek bir kez bile karşı çıkmamıştı.

Kanca ise... En az onun kadar sağlamdı. Sarsılmaz bir asker, güvenilir bir omuzdu.

Biri göklerin koruyucusuydu, diğeri ise denizin.

İkisini de ilişki içinde görmek istemezdim ancak bu gerçeği de değiştiremezdim. Kuralları ihlal ettikleri için ceza almak zorundalardı. Yine de onlara bu geceyi zehretme gibi bir amacım yoktu.

Salondan içeri girdiğimde Talia'nın elinden tutuyordum. Kanca, yani Kağan, hararetli bir şekilde konuşuyordu. Bakışları bir anlığına beni bulduğunda önce beni gördüğüne emin olamadı. Lafı yarıda kesildi. Tekrar baktığında ise yüzündeki gülümseme soldu.

"Komutanım!" diyerek ayağa kalktığında üstündeki takım elbisesini düzeltti.

Deniz, Kağan'ın yanına geçtiğinde ikisinin de alnından terler akıyordu. Hem korkuyorlar hem de delice seviyorlardı. Sevda dedikleri gerçekten böyle bir şeydi.

Bozuntuya vermeden Kağan'ın omzundan tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Konuşacağız, Kanca," dedim. "Konuşacağız. Hiç canını sıkma."

Bedeni buz kesmiş gibiydi. "Komutanım..."

"Sakin ol, koçum," dedim. Omzuna elimle birkaç kere vurdum. "Zehretmeyeceğim, merak etme."

Hiçbir şey diyemedi. Ne diyecekti ki? Yaptığının farkındaydı ve sessiz kalmakla yetindi. Diğer aile üyeleriyle de selamlaştıktan sonra Kağan'ın annesi, "Bu hanım kızımız kim?" diye sordu.

"Sözlüm," diye yanıtladım. "Yarın bizim de nişanımız var. Yakın bir zamanda da evleneceğiz."

Kağan aniden öksürmeye başladığında, evleneceğim kadının hedefimiz olan Balkan Kızı olduğunu anlamıştı. Deniz de en az onun kadar şaşkındı. Koşar adımlarla içeriye gidip geri geldiğinde elinde bir bardak su vardı.

"Buyur, sevgilim," dedi Deniz tepsideki bardağı uzatarak. "Heyecandan sanırım gıcık tuttu."

"Öyle, öyle," dedi Kağan, bardağı alıp tek yudumda içti.

"Demek bizden sakladığınız kadın Talia'ydı," dedi Deniz sakinliğini koruyarak. Elini ensesine götürüp kaşıdı. "Sizin adınıza çok sevindim, komutanım."

"Siz saklamayı daha iyi bilirsiniz," dedim katı bir sesle. "Kimse o konuda elinize su dökemez."

Talia, bacağıma hafifçe vurduğunda ona doğru döndüm. Yapmamam gerektiğini söyleyen bir bakış atıyordu. "Kamufle olmayı iyi biliyorsunuz yani," diyerek toparlamaya çalıştım ancak Deniz ve Kağan'ın daha çok terlemesine neden olmuştum.

"Kağan," diye seslendim. "Gel, biz seninle balkonda bir hava alalım. Şimdi heyecanlısındır sen."

"Ol-Olur, komutanım," dediğinde oturduğu yerden kalktı. Bu hâline anıra anıra gülmemek için zor duruyordum. *Eşek herif seni! Hem beni kandıracak hem de hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın!*

"Talia," diye seslendi Deniz. "Mutfakta bana yardım etmek ister misin?"

"Çok isterim," dedi Talia ve oturduğu yerden zarifçe kalktı. Aile büyükleri konuşmaya daldığında onları salonda bıraktık. Deniz bize mutfağın balkonunu göstermişti. Kağan'la oraya geçtiğimde kapıyı kapadım. Deniz ve Talia da mutfakta, görebileceğim yerdeydi.

Sigaramı çıkardığımda bir dal alıp Kağan'a uzattım. O da kendine alınca diğer cebimde duran kibriti çıkardım. Kibritle önce kendi sigaramı yaktım, daha sonra da Kağan'ın sigarasını yaktım.

"Mehmet amca mı söyledi?" dedi Kağan merakla.

"Hayır," dedim. "Geçtiğimiz günlerde kendim öğrendim. Biraz tesadüf oldu ama oldu."

"Biz çok dikkat ediyorduk," dedi Kağan kısık bir tonla.

"Farkındayım," dedim sigaradan bir duman alarak. "Bunca zaman iyi ilerlettiniz. Hiç anlamamıştım. Helal olsun."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Sonra Kağan dayanamayıp, sessizliği bölerek, "Bir şey demeyecek misiniz komutanım?" dedi.

"Ne dememi bekliyorsun, Kanca?"

"Bağırıp çağırmanızı."

"Bunu yapınca elime ne geçecek?" diye sordum. "Timin kuralları belli. Hatırlamıyor musun? Kuralları sana tekrar okumanı söylemiştim."

Kağan yüzünü buruşturdu. "Demek bu yüzden demiştiniz... Ben de günlerce neden bunu dediğinizi anlamamıştım."

Elimi onun omzuna koydum. "Bu operasyonda size ihtiyacım var," dedim. "Son bir operasyona çıkacağız, biliyorsun." Kafasını salladı. "Time yeni kişilerin katılması, uzun bir adaptasyon süreci gerektirir. Bu, en baştan başlamam demek. Çünkü ne hava konusunda senden iyisini ne de deniz konusunda ondan iyisini bulabilirim. Ben zaten timi en kafadan çatlaklardan oluşturdum."

"Ne isteyeceğinizi anladım, komutanım," dedi Kağan ifadesiz bir tonla.

"Ne anladın, Kanca?" dedim.

"Operasyon bitince timden ayrılmamızı istiyorsunuz."

Bir sigara daha yaktım. Demek ki bu konuşma, bir dal sigaranın dumanında tükenip gidecek kadar kısa olmayacaktı.

"Kağan," dedim bu sefer adıyla seslenerek. "Hiçbir sik anlamamışsın." İç çektim. "Oğlum, siz operasyonun ciddiyetinin farkında değil misiniz?"

"Elbette farkındayız, komutanım."

"O zaman nasıl bir gelecek kurmayı göze alabilirsiniz?"

Bir anlığına duraksadı. Neyden bahsettiğimi asıl şimdi anlamıştı. "İkimiz de çok direndik," diye başladı Kağan. "İkimiz de buna yanaşmak istemedik. Söylediğiniz gibi geleceği olmayan bir yolda olduğumuzun farkındaydık, komutanım. Ancak en sonunda karar verdiğimiz bir şey vardı."

Gözlerinin içine baktım. O ise konuşmaya devam etti. "Öleceksek de bir çift olarak ölecektik."

Bu kez suskun kalan bendim.

Sessizliğim, sözlerin kifayetsizliğindendi; yüreğimde kopan fırtınayı kelimelere dökemeyişimdendi. Bakışlarımı Kağan'dan mutfağa çevirdim, Deniz'le birlikte gülerek bir şeyler hazırlayan Talia'ya...

O an zaman durdu gibi oldu.

Gülümsemesinin içinde öyle bir huzur vardı ki bütün karmaşanın ortasında bile insanın kalbini susturuyordu.

Düşündüm.

Öleceksek de... Bir çift olarak ölmek. Aynı safta, aynı kaderde.

Benim de yapmak istediğim tam olarak buydu. Öleceksem... Talia'nın kocası, hayatı, her şeyi olarak ölmek isterdim.

Sigaramı yavaşça söndürdüm. "Siz bunu göze aldıysanız..." dedim. "Bana sadece saygı duymak düşer."

Kağan'ın kaşları havalandı. "Bizi kurula söylemeyecek misiniz?"

"Elbette söyleyeceğim." Gülümseyerek söyledim sözlerimi. "Sadece cezanızı ben vermeyeceğim." Omzuna son bir kez vurdum. "Operasyon bitene kadar hiçbir şey yokmuş gibi davranacağım. Ancak ondan sonrası için söz vermiyorum, Kaptan Kanca."

"En azından bu da bir şey..." dedi Kağan, rahat bir ifadeyle. Balkondan çıkıp mutfağa geçtiğimizde, Talia ve Deniz kıkırdıyordu. Bizi görür görmez ikisi de sustu ve önüne odaklandı.

"Neye gülüyordunuz?" dedim.

"Hiç," dedi Talia. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

"Dua et bunu söyleyen Deniz değil," dedim. "Çünkü o söyleseydi, ona emretmek zorunda kalırdım."

Talia kaşlarını çatarak, "En azından bugün işi bırakabilirsin," dedi. "Bu güzel çiftin en mutlu anlarından birine şahitlik ediyoruz. Sakın zehretme, *ljubov moja*."

"Sor," dedim rahat bir şekilde. "Sor bakalım onlara hiçbir şeyi zehretmiş miyim? Sen beni ne sanıyorsun, bilmiyorum."

Kağan elini kaldırıp saymaya başladığında, ona elimin tersiyle vurdum. Hayvan herif!" dedim. "*Hayır*, demen gerekiyor!"

"Hayır," dedi Kağan hızlıca. "Komutanımız bize bir günü bile zehretmiş olabilir mi hiç?"

"Asla!" diyerek ona katıldı Deniz.

"Bak, gördün mü?" dedim. "Ben öyle bir adam değilim."

"Her gün birlikte olmasak inanacağım," dedi Kağan ağzının içinden konuşarak.

"Ağzının içinden konuşma, Kağan!" dedim sinirle. "Ağzının içinden konuşma!"

Deniz, hızlıca elimize içi dolu tabaklar tutuştururken, "Hadi yemeğe geçelim," dedi. "Herkes acıkmıştır."

"Barut beni böyle bir yere getireceğini bilseydi, elim boş gelmez, Boşnak böreği yapardım," dedi Talia mahcup bir tonla.

Kağan yüzünü buruşturduğunda, "Sakın!" dedim. "Sakın tek kelime etme!"

"Komutanım, yemin ederim ki kötü bir şey demeyecektim," dedi Kağan. "Sadece yaptığı içeceği unutamıyorum."

"Talia bize börek yaptığında her şeyi unutacağımıza eminim," dedi Deniz sıcakkanlı bir tavırla. "Hepimizin aklını alacak kesin. Baksana," diyerek Kağan'ın koluna vurdu. "Komutanımın bile aklını almış."

Talia utanıp başını eğdi. Bu insanlarla yan yana durmaya alışık değildi. Kendini yabancı hissetsin istemiyordum. "İçeriye geçelim artık," dedim. "Yeter bu kadar muhabbet."

Elimizdeki tabaklarla masaya geçtiğimizde Kağan ve Deniz'in aile büyükleri de yerleşmişti. İki taraf birbirini tanırken yemek boyunca Kağan ve Deniz'in gözlerinin içi gülmüştü.

"Komutanım," diye seslendi Deniz.

Yemek faslı çoktan sona ermişti. Masalar toplanmış, sohbetler koyulaşmıştı. Aileler öyle çabuk kaynaşmış, öyle içten bir bağ kurmuşlardı ki gençlerin izdivacını uzatmak istememişlerdi.

Resmiyete dökülmeden sade ama anlamlı bir şekilde, kendi aralarında küçük bir söz yapmışlardı. Söz kesildikten sonra vakit daha da geç olmadan Talia'yla ayrılmak istemiştim. Onu Âkif Cesur Beton'un evine bırakacaktım, geceyi daha fazla uzatmak istemiyordum.

Arabaya yönelmiştik ki tam o sırada Deniz'in sesi yeniden yükselmişti. Başımı çevirip ona baktım. Talia ise yüzünde günün tatlı yorgunluğuyla araca binmişti bile.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Deniz. İfadesi ciddiydi. Bu sefer bana timin Siren'i olarak bakıyordu.

"Seni dinliyorum," derken kolumdaki saate baktım.

"Ben cezam neyse çekmeye hazırım," dedi Deniz düz bir sesle. "Hatalıyız. Size hiçbir bahane sunmayacağım. *Timde duygusal bağ yasak,* dediniz, bunu ihlal ettim. Size bunu yapmamam gerekiyordu ama yaptım."

Gözleri titremedi, sesi çatallanmadı. Üniforması yoktu ama duruşu, tim içindeki görevine sadakatini haykırıyordu.

"Timde disiplinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ve ben bu disiplini sarsacak bir şey yaptım. Bunu sadece size değil, tüm ekibe yapmış oldum."

Bir an durdu. O ana kadar bana bakan gözleri, kısa bir süre yere kaydı. Ardından başını yeniden kaldırdı.

"İstediğiniz cezayı verin. Gerekirse beni timden alın."

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi onun yüzünden çektim, bir an uzaklara baktım. Gecenin sessizliği, duymak istemediğimiz her şeyi fısıldıyordu sanki.

"Duygusal bağı neden yasakladım, biliyor musun?" dedim sonunda. Sesim soğuk değildi ama netti. "Çünkü duygu, sahada tereddüt getirir. Tereddütse ölüm."

Deniz bunu zaten bildiğini belli eden bir tavırla başını öne eğdi.

"Sen..." dedim, parmağımla onu işaret ederek. "Benim yardımcım olarak her zaman kurallara en sıkı şekilde bağlı olan kişiydin. Hep örnek oldun. Timde zayıflık gördüğümde, gözüm hep seni arardı."

Gözleri hafifçe parladı. Gurur muydu yoksa pişmanlık mı ayırmak zordu.

"Şimdi sen istiyorsun ki... Seni timden alayım... Kolayına kaçayım." Sesimi alçalttım. "Hayır, Deniz. Bu kadar kolay olmayacak."

Başını kaldırdı, şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Bunca zaman nasıl düşman rolü kestiyseniz öyle devam edeceksiniz," dedim, aldığım kararı açıkça ortaya koyarak. "Bu operasyonu sizinle tamamlayacağım. Ancak sahada en küçük bir zayıflık hissedersem hiç tereddüt etmem. Seni ve Kanca'yı ayrı ayrı görevden alırım."

Deniz yutkundu. "Nasıl emrederseniz, komutanım!"

"Başka diyeceğin bir şey var mı?"

"Talia'yla birlikte buraya geldiğiniz için ne kadar teşekkür etsem az," dedi. Sesi artık tamamen sakindi. "Varlığınızla bu... Biraz gergin, biraz sıkıcı ortamı daha keyifli kıldınız. Ben bu konularda pek iyi değilim. Aile olayları beni hep germiştir. Yarın sizin isteme gününüzde görüşmek üzere."

Başımı salladım. "Bana da tecrübe oldu," dedim arabanın kapısını açarak. "Artık yarın ne yapmamam gerektiğini sayenizde biliyorum."

"Komutanım..." dedi Deniz içine düşen şüpheyle. "O kadar kötü müydük?"

"Kağan içeride kurdeşen döküyordur," dedim, başımla evi işaret ederken. "Hadi git."

Onun içeriye girmesiyle arabaya yerleştim ve motoru çalıştırdım. Talia, başını cama yaslamıştı. Onu çenesinden tutup kendime doğru çevirdim. "Neyin var?" diye sordum. Onu incelemeye başladım. Gözleri aralanınca yeşil bakışları göğsümü ferahlatmıştı.

"Sadece uykum geldi," dedi mırıltılı bir sesle. "Çok yemek yedim. Bünyem bu kadar yemeğe alışkın değil. Ben *yemeyeceğim,* dedikçe bana yedirmeye çalıştılar. Gerçekten o kadar zayıf mıyım *ljubov moja*?"

"Önce nefes al," diye uyardım.

Derin bir nefes alıp, "Aldım," dedi. "Çok mu zayıfım?"

"Seni Makedonya'da ilk gördüğüm hâlinden biraz daha zayıfsın," dedim gerçekçi bir ifadeyle. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Onlar söyleyince rahatsız olmadım değil..."

"O an rahatsız olduğunu fark etmedim," dedim onun üzüldüğünü hissederek. "*Ben karımı böyle seviyorum, size ne oluyor,* derdim yoksa."

Hafifçe gülümsediğinde, "Çok sağlıklı beslenemediğimi biliyorum," diye mırıldandı. "Üstelik stres de beni çok yıprattı. Bir de yaptığımız antrenmanlar..."

"Hava üssüne geçince sana oradaki diyetisyen doktordan bir program hazırlatırız," diyerek rahatlamasını istedim. "Kafana taktığın bu olsun. Eğer çok kilo alırsan da ben seni zayıflatırım." Göz kırptım. "Kalori yakmanı sağlarım."

Gülümsemesi kahkahaya döndüğünde eliyle hafifçe omzuma vurdu. "Ulu..." dedi. "Terbiyesizleşmeden dur."

"Seni düşünüyorum, yavrum."

"Bu akşam çok güzeldi," dedi Talia. "Uzun zamandır böyle bir ortamda bulunmamıştım. Bana çok iyi geldi. Beni ailen olarak görüp buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Etme," dedim net bir dille. "Bundan sonra her yere seninle gideceğim. Ailemsiz bir yere gitmem."

Dudaklarını yanağıma bastırıp geri çekildi. "Âkif babama gidelim," dedi. "Gece yarısını geçersek çenesinden kurtulamazsın."

Bakışlarımı saate çevirdiğimde, bir hayli geç olduğunu gördüm. Ağzıma net bir şekilde sıçacaktı. Gaza bastığımda kısa sürede yola çıktım ve olabildiğince hızlı bir şekilde sürdüm.

Trafiğin açık olması işime gelmişti, yol neredeyse yağ gibi akmıştı. Yarım saat bile olmadan Âkif Cesur Beton'un evinin önüne varmıştık. Evin ışıkları yanıyordu.

Arabayı uygun bir yere park edip dışarı çıktığımızda, Talia serin havayı hemen hissetti. Omuzlarını kaldırıp ceketine sarıldı, dudaklarını büzerek burnunu çekti. Zili çalıp beklemeye başladık.

Kapı açıldığında karşımızda Yarbay Beton vardı ve resmen burnundan soluyordu. Alnındaki damar hafifçe kabarmıştı.

"Lan, ben sana *yarın getir* mi dedim?" diye gürlerken sesi apartmanı ayağa kaldıracak güçteydi. "Şurada birkaç saat sonra isteme olacak!"

Sakinliğimi bozmadan, "Bir yere davetliydik, komutanım," dedim. "Ancak gelebildik."

Yarbay bir an bakışlarını etrafa çevirdi, kısaca tarayıp sonra tekrar bize döndü. Kaşları hâlâ çatıktı ama biraz yumuşak bir tonla, "Geçin içeriye," dedi.

Talia, Yarbay Beton'un o hâlinden çekinmiş olacak ki hızlı adımlarla, âdeta bir civciv gibi ilerledi. Küçücük omuzları daha da küçülmüştü. İçeriye girerken göz göze geldik ama bir şey söylemedi.

Ben ise kapının eşiğinde, içeri girmekle girmemek arasında bir çizgide duruyordum. "Ben rahatsızlık vermeyeyim, komutanım," dedim, ölçülü bir sesle.

"Geç, ulan!" diye patladı Yarbay Beton, yüzü asık bir şekilde. "Maç tekrarı var zaten. Eğer o golü ikinci kere kaçırırsam asıl o zaman rahatsızlığı göreceksin!"

İşte buna koca bir *hassiktir*, derdim. Deniz'in evindeyken ara ara televizyondan gelen seslere kulak kabartmıştım. Büyük bir derbi vardı.

Fenerbahçe ve Galatasaray.

Son düdük çalmıştı ve sonuç: Fenerbahçe 2 - Galatasaray 1!

Âkif Cesur Beton koyu bir Galatasaraylıydı. Ruhuna kadar sarı kırmızıydı adam. Ben ise Fenerbahçeliydim.

Dolayısıyla Âkif babanın bu geceki ruh hâli, sabırsızlık ve mağlubiyetle örülüydü. Ve sinirini çıkarmak için evrenin kendisine sunduğu en uygun hedef, bendim. Şanslıydım yani.

Salona geçtiğimizde herkes kendi köşesine yerleşti. Talia yanımda otururken Yarbay Beton koltuğuna yerleştiği anda gözlerini dikti bana. Televizyon açık, maçın tekrarı dönüyordu ama onun dikkati tamamen bendeydi.

"Oğlum," dedi sertçe. "Sen bu kızı dışarı çıkarırken benden izin aldın mı?"

"Bütün sorumluluk bende," dedim. "Korumalar görevdeydi. Her adımımız takip edildi. Üstelik hareket hâlindeyken de gizliliği elden bırakmadık."

Bakışlarını üzerimden ayırmadı. Gözlerini kıstı, çenesini hafifçe sıktı. "Maske takmıyorsun artık," dedi.

"İTO beni maskeli arıyor," dedim. "Gerçek yüzümü bilmiyorlar. Bu hâlimle bulmaları bir hayli zor."

Bir an sessizlik oldu. Kaçan bir gol pozisyonuna söylenen program sunucusunun sesi dışında, salonda duyulan tek şey nefes alışlarımızdı.

"Neyse ki sana güveniyorum," dedi sonunda, kaya gibi sert bir sesle. "Yoksa bu kızı dışarı çıkardığın için seni haşat ederdim!"

"Maç mı izliyordun, Âkif baba?" diye sordu Talia, masum bir merakla. "Hangi takımı tutuyorsun?"

"Sarı kırmızı," dedi Yarbay Beton gururla. "Cimbomluyum." Gözlerini bana çevirdiğinde, bakışları delip geçti. "Bunun gibi *kanarya* değilim."

Hafifçe öksürüp, "Yarbay Beton şansına küssün!" dediğimde Talia'yı yanıma doğru çektim. "Neyse ki müstakbel karım da benim gibi Fenerbahçeli."

Daha cümlem bitmeden Yarbay Beton yerinden doğruldu. "Nereden Fenerbahçeli oluyormuş?" diye homurdandı. Talia'yı âdeta sahiplenircesine kendi yanına doğru çekti. "Bu kızın saçı bile kırmızı. Başka takım tutmasının ihtimali yok. Babası gibi Galatasaray'ı tutar!"

"Kocası hangi takımlıysa onu tutar!"

"Babası hangi takımlıysa onu tutar!"

Salonda bir anda sıcaklık arttı. Televizyonda derbinin tekrarı dönüyordu ama burada başka bir derbi çoktan başlamıştı.

"Kendisine soralım o zaman," dedim. "Hangi takımı tutacaksın, Talia?"

"Söyle, kızım," dedi Yarbay Beton. "O da duysun. Duysun da şu ağzını kapasın artık."

Talia bir bana, bir Âkif Cesur Beton'a baktı. Kararsız kalmıştı. Dudaklarını aralayıp, "Şey..." dedi. "Hem kırmızı hem lacivert olan bir takım var mı? Ben onu tutmak isterim."

"Olmaz!" dedik aynı anda.

Talia bağırışımızla bir an irkildi, başını öne eğip dudaklarını büzdü. "Neden farklı takımları tutuyorsunuz ki?" dedi üzgün bir mırıltıyla. "İkisinden birini seçmem çok zor!"

Talia'yı öyle bir konumdaydı ki hangi takımdan olduğunu dile getirse savaş çıkacaktı.

"İki seçenek arasında kalmana gerek yok, kocandan yana olacaksın," dedim, kendimden gayet emin bir ifadeyle.

"Kız dediğin babasının takımını tutar," diye karşılık verdi Yarbay Beton, kolunu koltuğun kenarına yasladı.

Talia ikimize de bir süre baktı, tükenmiş bir hâldeydi. Maç başlamadan yorulmuştu.

Ayağa kalktığında ikimizin de yanından uzaklaştı. "Ben ikinizi de tutmuyorum!" dedi sertçe. "Boş yere kavga etmeyin artık. Ben renksiz bir takım tutacağım!"

O an beynimden vurulmuşa döndüm. "Beşiktaşlı mı olacaksın?" diye sordum, bir anda yükselerek. "Beni ele güne rezil etme, Talia, ne demek renksiz takım tutacağım?"

"Hayatta izin vermem!" dedi Yarbay Beton. "Galatasaray'dan başka takım tutamazsın!"

Talia gözlerinden ateş saçıyordu. "Sizden izin isteyen yok!" dedi gergin bir tonla. "Beşiktaşlıyım bundan sonra. İtirazı olan varsa kocama ve babama söylesin!"

Sessizlik.

Ben sustum.

Yarbay Beton sustu.

İkimiz de bu defa yenilmiştik.

"Ben yatıyorum," dedi Talia kapıya doğru ilerleyerek. "Eğer o sesiniz birbirinize karşı biraz yükselirse sabaha kadar benim çenemi çekmek zorunda kalırsınız. İkiniz de asla susmayacağımı biliyorsunuz!"

Hiçbir şey demedik. Talia gergin bir ruh hâliyle odadan çıktı. Yarbay da ben de koltuğa gömülmüş hâldeydik. Yavaşça ayağa kalktım. "Size hayırlı geceler," dedim. Dış kapıya doğru ilerledim. "Siz bana bağırmadan duramayacağınız için ben en iyisi gideyim, komutanım."

Başını salladı.

Ayakkabılarımı giyip kapıyı aralık bıraktım. Başımı içeri uzatarak, "Bu arada, komutanım..." dedim. "İlk gol ofsayttı, hâlâ kabul etmiyorsanız sabah *VAR* görüntülerini tekrar izleyin. Bu durumda siz hiç gol atmamış oldunuz."

Ayağa kalktığını işittim. "Cimbom'a geçmiş olsun. Yarın ikinci kere yeneceğim sizi!" derken isteme gününden bahsediyordum.

Kapıyı sessizce çekerken arkadan gelen öfke dolu, "BARUT!" diyen sesi, evin içinde şiddetle yankılandı.

Ben mi?

Ben çoktan gülerek inmiştim merdivenleri.

4.
KİBRİT

Ben ölürken bile senin kocan olarak
ölmeyi dilemiş bir adamım.
İster yıldızların altında ister savaşın ortasında...
Hangi evrende olursak olalım,
sen benim alın yazımsın.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

"O gömleğin ütülenmedi!" diye bağıran Umay ablamın sesi evin her köşesine yayıldı. Bir yandan kendi kıyafetini seçmeye çalışıyordu, diğer yandan Efe'nin peşinde dört dönüyordu. "Ütülenmeden neden giydin, oğlum!"

"Dayıma kızı hemen isteyelim diye giydim," dedi Efe, gömleğini pantolonunun içine tıkıştırmaya çalışırken. "Yengem artık bizimle yaşasın!"

Kravatımla cebelleşirken başımı çevirdim. "Yengen seninle mi yaşayacak, Efe?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yengen sadece benimle yaşayacak."

Efe kurnaz bir gülümsemeyle bana baktı. "Seni Talia yengemin babasına şikâyet edeyim de gör sen o zaman, kiminle yaşayacakmış!"

Bir an durdum. Kravat elimde, yüzümde yarım bir gülümsemeyle Efe'ye baktım. "Senin dilin çok fena açıldı son zamanlarda," dedim.

"Çünkü artık bir yengem var!" diye bağırdı Efe, kahkaha atarak odadan kaçarken. "O varken bana hiçbir şey yapamazsın!"

Kravatımı bırakıp arkasından yürümeye başladım. "Şimdi yengen yok," dedim tehditkâr bir sesle. "Seni benim elimden kim kurtaracak, Cesur Efe?"

"Anneee!" diye bağırdı anında. "Dayıma bir şey söyle, hazırlanmama izin vermiyor!"

Hiç aldırmadan yakaladım yakasını. Onu kucağıma aldığım gibi ters çevirdim. Kahkahası yankılanırken saçları dağıldı, kolları havadayken çırpınmaya başladı.

"Ben evlenince evime gelecek misin?" diye sordum, bir yandan onu hafifçe havada sallarken.

"Geleceğim!" dedi hiç düşünmeden. "Annemle her hafta sonu orada duracağız!"

"Duramazsınız."

"Dururuz!" diye bağırdı.

"Duramazsınız çünkü benim evimde hiç yer yok."

Efe hemen karşılık verdi. "Ben yengemin odasında kalırım o zaman! Sen salonda yatarsın!"

Hayretle baktım suratına. "Eşek sıpasına bak sen!" dedim. "Beni de yengesinin yanından kovuyor, pes artık."

Kucağımda ters duran hâliyle kahkahalar atıyordu. Tam o sırada salonun kapısından geçen ablam bizi bu hâlde görünce kaşlarını çattı, ellerini beline koydu.

"Barut!" diye seslendi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Daha Ülkü'nün yanına gideceğiz! Hemen hazırlanın, geç kalacağız!"

"Hadi, kurtardın yine paçayı!" diyerek Efe'yi yere bıraktım. "Yoksa seni harcardım, Efecan!"

Efe benden kurtulduğu gibi annesinin arkasına saklandı. Ablam onu kucağına alıp hazırlanmaya devam etti. Ben ise salondan geçip Barış'ın yanına gittim. Elimdeki kravatı onun önüne fırlattım.

"Şunu yapsana," dedim sinirle. "Yoksa bu kravatı parçalayacağım."

Barış hiç bozuntuya vermedi. Gülümseyerek kravatı eline aldı. "Sakin ol, şampiyon!" dedi. "Sinirini düğüne sakla."

Bir an durdum. Dişlerimi sıktım. "Barış..." dedim. "Bari sen yapma, kardeşim."

Kravatı boynuma geçirmesi için hafifçe yere eğildim. Onunla aynı hizaya geldiğimde, Barış seri bir hareketle düğümü atıp kravatı boynumda sabitledi.

"Her şey hazır, değil mi?" diye sordu bir yandan kravatı düzeltirken.

"Çiçek tamam," derken gözlerim masaya kaydı. "Çikolata da hazır. Ülkü'yü de gördükten sonra hiçbir eksiğimiz kalmaz."

Bir an durdu. Gözlerinde hafif bir gölge gezindi. "Keşke Ülkü de olsaydı," dedi iç çekerek.

"Düğünde olması için elimden gelenin fazlasını yapacağım," dedim kararlılıkla. "Soruşturması az kalmış. Birim bilgi paylaşmıyor ama eğer ciddi bir şey olsaydı... Şimdiye kadar çoktan tutuklanmıştı."

Barış başını salladı. "Buna da şükür..." dedi. "Ülkü'yü özledim. Meğer bu evin sesi, neşesi oymuş."

Gözlerimi yere indirdim, içimde buruk bir boşluk vardı. "İnan, ben de özledim," dedim, sitemli bir tonla. "Abisi olarak onu kendi ellerimle birime vermek... Tahmin ettiğinden daha zordu."

Barış elini omzuma koydu. "Sen doğru olanı yaptın, kardeşim," dedi. "Başta kızdım, kırıldım... Ama şimdi anlıyorum. Onun hayatını kurtarmak için yaptın bunu. Umarım çabucak aklanır."

Başımı yavaşça salladım. "Umarım..." dedim sadece. Kardeşim için her gece dua ediyordum. Sadece Ülkü'nün lafıyla hareket edilmeyecek kadar önemli bir konuydu. Aklı yıkanmış olabilirdi. Bizi ikna etmek için eğitilmiş olabilirdi. Her şey olabilirdi. Kardeşim de olsa bu konuda taviz veremezdim.

"Dayı..." diyerek Bahar yanıma geldi. Ablamın en büyük çocuğuydu. Kucağında da Peri vardı. Peri de en küçük yeğenimdi. "Çok yakışıklı olmuşsun!"

"Olmuş muyum kız?"

Bahar başını salladı. "Yengemiz seni görünce bir kere daha âşık olacak."

Peri ellerini bana doğru uzattı. Onu kucağıma aldığımda, "Peri, eğer işler kızışırsa ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Kendince sesler çıkardı. "Aferin dayıcığım, hemen çığlığı basıp dikkat dağıtacaksın. Ben de Balkan Kızı'nı kaçıracağım."

Peri küçük bir kıkırtı yaydı. Elini yanağıma sürttüğünde yara izine dokundu. Elini tutup öptüm. "Dayın sana kurban olsun."

Ablam, "Evden çıkmadan altını değiştireyim," diyerek yanımıza doğru geldi. Elinde bebek bezi vardı. "Umarım ateşi yükselmez. Son günlerde o kadar çok rahatsızlanmaya başladı ki hastaneden çıkamaz olduk."

"Eğer ateşi yükselirse hemen söyle, hastaneye gideriz," dedim net bir şekilde. "Bu güzelliğin sağlığı daha önemli. Ne güzel iyileşmeye başlamıştı..."

"Çok korkuyorum ona bir şey olacak diye," dedi ablam. "Keşke elimden bir şey gelse."

Peri'yi yukarıya doğru kaldırdım. "İyileş dayıcığım, bak annen üzülüyor yoksa."

Peri, anlaşılmayan sesler dışında hiçbir şey çıkarmadı. Onu ablama verdiğimde son kalan işlerimi de hallettim.

Evden çıkmadan önce herkesin üzerinde garip bir heyecan vardı. Barış, Efe ve ben takım elbise giymiştik; Umay ablam ise sade ama zarif bir elbise seçmişti. Her zamanki gibi güçlüydü... Ama yüzünün bir köşesinde saklanamayan bir gerginlik vardı.

Aslında aramızda en çok o tedirgindi. Çünkü bu sadece bir isteme töreni değil, onun için bir yüzleşmeydi. Hem Âkif Cesur Beton'la yüzleşecekti hem de annemizin ve babamızın yokluğunu doldurmaya çalışacaktı.

Babama sadece kısa, düz bir mesaj atmıştım. Gelmeyeceğini biliyordum ama yine de içimde küçük bir umut vardı. Az da olsa beklemeden edemedim.

Cevap bile gelmemişti.

İnsan bazı şeyleri bilse bile kabullenmekte zorlanıyordu.

Ablam, gecikmeye başladığımızda, "Üzülme, ben varım ya Barut'um," demişti. En sonunda ise kabullenmiştim. O artık yoktu. Babam hayatımın hiçbir noktasında olmayacaktı. Bu yükün altına ablam girecek, o konuşacaktı, o odaya anne baba gibi adımı atacak tek kişiydi.

Ablamın varlığına hep minnet duydum, bu zamana kadar ne annemin ne de babamın yokluğunu hissettirdi.

Ülkü'nün kaldığı yere vardığımızda, içimde bastırmaya çalıştığım yoğun bir burukluk vardı. Boğazıma düğümlenen şey sadece endişe değildi; suçluluk, özlem ve çaresizlik birbirine karışmıştı. Diğerleri arabada kalmıştı. Ablamla birlikte yürüyorduk. Sessizdi, adımları sağlam değildi. Yan gözle baktığımda ince ince titrediğini fark ettim.

Hiç tereddüt etmeden kolumu onun omzuna dolayıp, kendime doğru çektim. "Karşısında üzgün durmayalım," dedim alçak bir sesle. "Biz güçlü olursak Ülkü de güçlü olur."

Gözleri doluydu. İçine attıklarını tutmakta zorlanıyordu. Sonunda dayanamayıp boğuk bir sesle, "Ben çok kötü bir ablayım," dedi. Bakışlarıyla yüzüme kazınan o suçluluk içimi parçalamıştı.

"Abla," dedim hemen. "Sakın böyle bir şey söyleme. Bize her zaman iyi abla olmaya çalıştın. Ve oldun da."

Başını iki yana salladı. "Kardeşimin hâline baksana Barut," dedi boğazı düğümlenmiş bir şekilde. "Bir abla nasıl olur da kardeşinin böyle bir bataklığa saplandığını bilmez ki?"

Onun içini kemiren suçluluğu hissedebiliyordum. Elimi omzundan kaydırıp elini tuttum. "Abla, sen hayatının nasıl geçtiğinin farkında mısın?" diye çıkıştım. "Yoğun bir iş hayatın var. Kendini adadığın çocuklar var. Evlat edindiğin çocuklar... Benimle ayrı uğraştın, Ülkü'yle ayrı. Her yere yetişmeye çalıştın. Her yükü tek başına sırtlandın. Bunu herkes yapamaz. Kendinde suç arama. Olacağı varmış. Önemli olan bundan sonrası."

Ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. Ona sarıldım. "Annemin gözünün arkada kalmadığına eminim," dedim yavaşça. "Üstümüzde hakkın çok, abla. Sen küçük yaşta bize anne olmaya çalıştın. Babam gibi bir adamla,

sonra da o boşandığın pislikle uğraştın yıllarca. Kendine bir hayat kurana kadar canın çıktı. Kendine sakın haksızlık etme... Buna asla izin vermem."

Başını kaldırdı. Gözlerinden süzülen yaşları zor tutuyordu. "İyi ki benim kardeşimsin, Barut, iyi ki!" dedi fısıltıyla. "Hadi... Ülkü'nün yanına gidelim."

Ülkü'nün yanına gittiğimizde onu en son bıraktığım hâlinden çok daha iyi görmek beni hem şaşırtmış hem de derinden sevindirmişti. Zihni daha açıktı, gözlerindeki buğunun yerinde bir netlik vardı. Konuşmaları daha toplu, bakışları daha sakindi. Kırılgan değildi ama hâlâ narindi benim güzel kardeşim.

"Bir an önce çıkıp okulumu bitirmek istiyorum," dediğinde, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu, Ülkü'den kolay kolay duyacağımız bir şey değildi. Aklı partilemekte, eğlenmekteydi. Yıllarca okulunu bitirememişti ve şimdi bitirmek istiyordu.

Sohbet ilerledikçe herkesi tek tek sormaya başlamıştı. Ablam yanında oturmuştu ama sesi çıkmamıştı. Boğazına düğümlenen her kelime gözlerinden okunmuştu. Ben devralıp Ülkü'ye anlatmış, onu güldürmüş, araya birkaç anı sıkıştırmıştım.

Görüşme saatimiz kısıtlıydı. O, bize ne yaşadığını anlatmamıştı. Ne olmuştu, kim ne demişti, ne görmüştü... Hiçbirini söylemedi. Lakin sürekli olarak aynı şeyi tekrarlamıştı.

"Benim içim rahat, abilik," demişti. "Aklanacağım. Siz de göreceksiniz, o yüzden rahat olun. Tatildeyim gibi düşünün. Sadece soğuk işte, neyse zaten kış tatili de yapamamıştım. İyi geldi!"

İçindeki kırıkları kendi elleriyle sarmaya çalışıyordu.

Onu iyi görmek, gerçekten iyi görmek içimdeki suçluluğu bir nebze de olsa dindirmişti.

Kendi ellerimle teslim etmiştim onu. Şimdi, bana öyle bir bakıyordu ki gözlerinde ne bir sitem ne de bir kırgınlık vardı. Sadece özlem ve biraz da güven vardı.

İlk kez yüreğim biraz hafiflemişti.

Ülkü tekrar çıktığında, her şeyin daha iyi olacağına dair içimde kırılmaz bir inanç vardı. Bu sefer ben de kardeşime daha fazla dikkat edecek, bu yaşadığımız günleri unutmasını sağlayacaktım.

Âkif Cesur Beton'un evi, uzun zamandır görmediği bir kalabalıkla dolmuştu. Bugün sadece isteme günü değil, aynı zamanda yılların kırgınlığının, özlemlerinin ve suskun bekleyişlerinin bir araya geldiği gündü.

Yarbay Beton, giydiği koyu renk takım elbisenin içinde kendini rahatsız hissediyordu. Ceketini düzeltmekten vazgeçmiş, kravatını hafifçe gevşetmişti ama yüzündeki sert ifade yerli yerindeydi. Askerliği boyunca birçok zorlu görevi tamamlamış, baskı altında soğukkanlı kalmayı başarmış bir adamdı. Ama bugün resmen içi titriyordu, hem de her anlamda.

Talia ise tüm bu kargaşanın merkezindeydi. Heyecanı öylesine yoğundu ki hangi işe nereden başlayacağını bilemez hâldeydi. Saçları henüz yapılmamış, makyajı eksikti; masa süslemeleri tamamlanmamıştı, mutfaktan gelen seslerse onu daha da paniğe sürüklüyordu. Gözleri saate kaydıkça nefesi daralıyordu.

Bu karmaşanın içinde bir tek nefes, Talia'ya ilaç gibi gelmişti.

Deniz Akça, namıdiğer Siren.

Dün akşam Talia, isteme gününde yalnız olacağını söyleyince, Deniz tereddüt etmeden erken saatlerde kapısını çalmıştı. Sanki kendi kardeşiymiş gibi davranmış, hazırlıklara yardım etmişti. Saçını toplamış, mutfakta organizasyonu üstlenmiş, gelen misafirleri yönlendirmişti. Her şeye yetişmeye çalışan Talia'nın yükünü omuzlamıştı.

Fakat hiçbir şey Talia'nın içinde sakladığı o eksikliği gideremişti.

Alisa'nın yokluğu...

Kardeşi, canının yarısı, hayatının sessiz ortağı bugün yanında değildi.

Talia, en sonunda bir köşeye çekilmiş, elbisesinin eteğini sıkarken gözyaşlarına engel olamamıştı. Ağlamıştı. Sessizce, içine içine. Hem Ülkü'nün hem de Alisa'nın yokluğu onu bir hayli üzmüştü.

Böyle olmasını istememişti ama yapacak bir şeyi de kalmamıştı.

Ve o an, Deniz yanına gelip sadece elini tutmuş, hiçbir şey demeden onunla oturmuştu. Çünkü bazı anlar konuşulmazdı, sadece paylaşılırdı. Sonrasında Deniz ona tekrar makyaj yapıp hazırlanmasını sağlamıştı.

Albay Fahrettin Alkorkmaz da eve gelmişti.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Umay.

"Anne," dedi Bahar bıkkınlıkla. "Bu onuncu soruşun! Gerçekten hazırız. Artık içeriye girebilir miyiz?"

Umay, herkesin son hâline göz gezdirdiğinde kaşlarını çattı. "Değilsiniz işte," dedi sitemle ve hemen Efe'nin dağılmış saçlarını düzeltti. Bir yandan da çantasından çıkardığı parfümü gelişigüzel etrafa sıktı. Anında burunlar kıvrıldı, yüzler ekşidi. Ama kimse itiraz edemedi.

Evin önünde motor sesleri yankılanınca kapının önü kalabalıklaştı, ortam birden ciddileşti. Hayalet Timi, birer birer belirmişti.

Babası gelmemişti ama Barut Ulu Boratav getirdikleriyle, yakınlarıyla salonu dolduracak kadar güçlüydü.

Kanca, Fısıltı, İmam, Mermi, Yamalı... Hepsi sivildi, tanınmayacak kadar şık kıyafetler içinde yerlerini almışlardı. Kıyafetler ütülü, saçlar düzgün, ayakkabılar cilalıydı.

Yamalı'yla Mermi'nin asıl gerçekten haberi yoktu.

Yüzbaşı Barut'un evleneceği kadın, Balkan Kızı'ydı.

Bu gece en çok şaşkına dönecek olanlar onlardı.

Yaşça büyük biri de onlara eşlik ediyordu. Umay bu istemeyi ciddiye aldığı için bir abi gibi gördüğü Çocuk Hizmetleri Genel Müdürü Nihat Saydam'ı da isteme konuşması yapması için davet etmişti. Aklına bir tek bu adam gelmişti ve o da yıllardır beraber çalıştığı Umay'ı kırmayıp gelmişti.

Barut en öne geçtiğinde, içindeki heyecanı bastırmak ister gibi boğazını temizledi. Hafifçe öksürdü ve ardından kapıyı tıklattı.

Kapıyı çok bekletmeden açan Deniz oldu. Yüzündeki soğuk tebessümle, "Hoş geldiniz," dedi, kenara çekilerek. "Geçin lütfen."

Herkes kapıyı müstakbel gelinin açmasını beklemişti aslında. Ama tabii Âkif Cesur Beton yapacağını yapmıştı. *Gelenek görenek*, diyerek kahve zamanına kadar Talia'nın mutfaktan çıkmamasını tembihlemişti.

Bu kızı elinden geldiğince kimseye kolay kolay göstermeyecekti. Hele ki dün Barut'un kendisini sinirlendirmesinden sonra kendi çapında küçük bir ceza vermişti.

Barut'u severdi Âkif ama onunla uğraşmayı daha çok seviyordu.

Gelenekleri pek bilmeyen, neyin ne zaman olacağını kestiremeyen Talia ise mutfakta bekliyordu. Ellerini ovuşturuyor, kalbi göğsüne sığmıyor, bayılmak üzere olduğunu düşünüyordu.

Barut ise elinde çiçekle içeriye adımını attığında, ilk iş olarak Talia'yı aradı. Görünürde yoktu. Çiçeği, Barış'a verdiğinde, "Senin nasibinmiş," dedi onun kucağına bırakarak.

Barış kahkaha attı. "Biz birbirimizin alın yazısıyız," dedi. "Kabullen artık bunu!"

Barut, tekerlekli sandalyede duran arkadaşını kollarının altından tutup ayağa kaldırdı. Barış'ın bacaklarında protez takılıydı. Protezle yürümeye alışkın değildi ancak Barut ısrarla onu yürütmeye çalışıyordu. Salona ikisi kol kola girdiklerinde elinde çiçeği tutan Barış'tı.

Herkes tek tek içeri girerken, Efe koşarak salona fırladı. Ayağı halıya takıldı ve yere kapaklandı.

Umay'ın içi titredi. Anında, "Cesur!" diye bağırdı korkuyla.

Onun sesini duyup bakan ise başka bir Cesur'du.

Zaman ikisi için de durmuştu. Umay ve Âkif Cesur birbirlerine baktığında ikisinin de yüreğine keskin bir ağrı saplandı.

En son ne zaman birbirlerini görmüşlerdi?

En son ne zaman göz göze bakmışlardı?

Yıllar yılı olmuştu.

Âkif, hiç düşünmeden, eğilip çocuğu yerden kaldırdı. O an sadece bir çocukla ilgilenmiyordu. Gözleri Umay'a kilitlenmişti. Yıllar boyunca kaçtığı, susarak bastırdığı, içinden atamadığı tüm duygular o bakışlarda toplanmıştı.

Umay'ın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Yutkundu ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sadece göz göze gelmişlerdi.

Âkif, Umay'ın kucağında taşıdığı küçük çocuğa baktığında bir anlığına sessizliğe gömüldü. Bakışları istemsizce Umay'ın yanına gelen adama kaydı. Yüzünü süzdü. Tanımıyordu bu adamı. Ama bir şeyi çok iyi biliyordu. Bu, Umay'ın yıllar önce evlendiği adam olamazdı.

Çünkü o adamın burnunu kendisi kırmıştı. Hem de ne kırmak... Tekme tokat bir sokak ortasında, onca öfkenin, birikmişliğin ve yoksunluğun yüküyle... Ancak bu adamın yüzü düzgündü. Kırık izine benzer bir şey yoktu.

Şaşkınlık bir gölge gibi gözlerine oturdu. Bir çocuk daha mı olmuştu? Yoksa bu çocuk başka bir evliliğin sonucu muydu?

"Oğlum," dedi Umay o sırada, sesinin titrememesi için çaba gösterirken. Tek eliyle Efe'yi yanına çekti. "Cesur Efe'm... Neden gelir gelmez yaramazlık yapıyorsun?"

Cesur Efe.

O an Âkif'in boğazında bir şey düğümlendi. Gözleri çocuğa döndü. Ve çocuk gözünü Âkif'ten ayırmıyordu. Patlama sonrası hastanede teselli ettiği çocuk, Umay'ın çocuğuydu demek ki.

Âkif'in nefesi kesildi. Çocuğun adını duyunca kalbi bir anda hızla çarpmaya başladı.

Gerçekten mi?

Gerçekten, kendi adını mı vermişti çocuğa?

Bu, içinden silip atmaya çalıştığı onca yılın, bir anda tokat gibi yüzüne vurulmasıydı. Geçmiş, bir çocuğun adında dirilmişti.

Albay Fahrettin Alkorkmaz, kalabalığın karşısına geçtiğinde, "Hoş geldiniz," dedi sırasıyla herkesle tokalaşırken. "Ben Fahrettin Alkorkmaz. Barut'un komutanıyım. Aynı zamanda Talia'nın babasını da yakından tanırdım."

Nihat Saydam öne çıktı. Kendinden emin ama mütevazı bir duruşla elini uzattı. "Memnun olduk," dedi içten bir tebessümle. "Ben de Nihat Saydam. Allah izin verirse bugün güzel bir neden için buradayız."

Alkorkmaz başını hafifçe eğerek selam verdi. Gözleri yavaşça diğer davetlilere kayarken sıradaki kadın nazikçe bir adım öne çıktı.

"Feyza," dedi Umay sakin ama güçlü bir sesle. "Ben de Feyza. Barut'un ablasıyım."

Feyza Şahin.

Umay Boratav Özdemir'in artık resmî olarak kimlikteki adı buydu.

Yıllar önce, yaşadığı tüm acılardan sonra kadın koruma programına alınmış; boşandığı hatta neredeyse onu mezara götürecek olan adama izini kaybettirebilmek için kimliğini tamamen değiştirmişti.

Umay Boratav, bir zamanlar yaralı ama dimdik duran genç bir kadındı.

Âkif daha ne kadar şaşırabilirdi, bilmiyordu. Feyza Şahin... Bu ismi anında çıkartabilmişti. Bu kadın, bir gece ansızın onu aramıştı.

Onu arayan aslında Umay mıydı?

Feyza Şahin, kayıtlarda üç çocuklu bir anne olarak gözüküyordu. Âkif'in aklı giderek karıştı. O da diğerlerine normalinden daha durgun bir şekilde selam verdiğinde herkes geçip oturdu.

"Ee," dedi Mermi keyifli bir şekilde. "Biricik yengemiz yok mu?"

"Ne yapacaksın kadını?" dedi İmam. "Şimdi komutanım duyarsa kızar sana!"

"Kurban olduğumun komutanısı evleniyor diye mutlu olmam lazımdı ama canım çok sıkkın," dedi Yamalı küstah bir tavırla. "Bizi unutur mu acaba?"

"Adamın en mutlu gününde bari kıskançlık yapma!" diyen Fısıltı, çaktırmadan Yamalı'nın kafasına vurdu.

"Ya, ne vuruyorsun?" dedi Yamalı sitem edercesine. "Komutanım evlensin istemiyorum!"

"Sen zaten tekrar bayıl," dedi Fısıltı kızgın bir tonla. "Bizi rezil ettiğin için seni temelli bayıltacağım ben."

"Kız, fıs fıs!" dedi İmam. "Sende büyük bir gelişme var. Artık üç kelimeden fazla konuşuyorsun."

Fısıltı, İmam'ın konuşmasıyla anında sessizliğe büründü.

"Bir tek ben mi yengemizi merak ediyorum ya?" dedi Mermi.

"Sen hiç merak etme, Mermi," dedi Kanca gülmemek için zor dururken. "*Çok merak iyi değil,* demişler."

"Öyle demeyin, komutanım," dedi Mermi. "Günlerdir gözüme uyku girmedi! Bu adamla evlenecek kadın cennetliktir!"

"Cennetlik, cennetlik!" dedi İmam, bildiği gerçekler ışığında. "Sen hiç canını sıkma."

"Gelin kızımız yok mu?" diye sordu Umay merakla. "*Hoş geldiniz* bile demedi."

"Yok," diye karşılık verdi Âkif.

Deniz ise Yarbay Beton'un sinirinin farkında olup, "Hazırlık yapıyordu da..." dedi. "Birazdan kahveler eşliğinde gelir."

"Kahveleri içelim o zaman," dedi Barut yenemediği heyecanla.

"Yavaş, ablacığım..." dedi Umay, çaktırmadan kardeşine vurarak. Hem gülümsüyor hem de ağzının içinden konuşuyordu. "Daha oturalı kaç dakika oldu?"

"Bu kız daha dün benimle uyuyordu," dedi Barut kısık bir tonla. "Neyin nazı şimdi bu?"

"Azgın herif!" dedi Barış. "Azıcık beklesen ölmezsin. *Kız evi naz evi,* derler, hiç mi duymadın?"

"Ben bir kalkıp bakacağım," dedi Barut içinden taşan duygularla.

"Lan, otur şuraya!" dedi Barış onu tutarak. "Savaşa gelmedik, kız istemeye geldik. Biraz sabırlı ol!"

Efe, Âkif'in yanına giderek onun koluna dokunduğunda, Umay gerginlikten bayılacağını hissetti. Bakışlarıyla Barut'a Efe'yi işaret etti ve yine ağzının içinden, "Efe'yi kucağına al hemen," dedi.

"Ben de artık güçlüyüm," dedi Efe hayranlıkla. "Ama senin gibi kocaman kaslarım yok."

Âkif, Efe'yi dizine oturttuğunda, "Ben sana nasıl kas yapacağını öğretirim," dedi. "Fakat yaşın daha küçük. Biraz büyü, senin de böyle kasların olur."

"Sen dayımın sürekli bahsettiği Yarbay Beton musun?" diye sordu Efe ilgili bir şekilde.

"Dayın benden nasıl bahsediyor?" dedi Âkif merakla.

Barut sessizce yutkundu. Efe'nin ağzında laf durmazdı. Keşke daha önce onu kucağına alıp zapt etseydi. Ona kötü kötü bakarken Efe konuşmaya başladı. "Yeşil bir devmişsin," dediğinde herkes gülmemek için zor durdu.

"Öyle mi diyorum Efeciğim ben?" diye araya girdi Barut. *Efeciğim,* derken öyle sert söylemişti ki altta yatan tehdit açıktı.

"Talia yengem de öyle diyor," dedi Efe hızlıca. "Talia yengemin babasıymışsın. Ben seni çok merak ettim, biliyor musun?"

"Neden merak ettin?" diye sordu Âkif.

Umay, kucağında Peri'yi tutarken kalp krizi geçirecek gibi hissetti. Hiç bu kadar gerileceğini düşünmemişti. Öyle ki bu adamı görünce hiçbir şey eskisi gibi olmaz sanıyordu ancak gönlü cayır cayır yanıyordu. Duyguları ilk günkü gibiydi.

"Senden hep *baba* diye bahsediyorlardı," dedi Efe parlayan gözlerle. "O yüzden merak ettim." Âkif bir şey söylemeden Efe'nin başını okşadı.

Peri gözlerini açarak ağlamaya başladığında Umay onu susturmak için omzuna yasladı ve sırtını sıvazladı. Barut, Peri'ye yanaşarak, "Şimdi değil, dayıcığım," dedi. "Ben sana dediğimde yapacaksın!"

Umay, Peri'yi sakinleştirdiğinde derin bir oh çekti. Albay Alkorkmaz, Siren'e doğru, "Kızım, sen gelinimize haber et de kahvelerimizi hazırlasın hadi," dedi. "Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım."

Siren ayağa kalktığında bir gölge gibi peşine düşen Fısıltı da hemen onu takip etti. Kalabalığın ağırlığı, konuşmaların iç içe geçmişliği... Siren için

olduğu kadar Fısıltı için de bunaltıcıydı. İkisi mutfağa geçtiklerinde Talia'yı bardakları dizmeye çalışırken buldular. Yüzünde yorgun ama tatlı bir telaş vardı.

"Ben tatlı tabaklarını hazırlıyorum," dedi Siren, bir yandan hemen işe koyulurken.

"Ben kahveleri yapayım," dedi Fısıltı alçak bir mırıltıyla, gözlerini Talia'ya dikmeden.

Talia, şaşkınlıkla ikisine döndü. "Kahveleri benim yapmam gerekmiyor mu?"

Fısıltı başını hafifçe eğdi. "O kadar kişiye yapmana gerek yok. Sen sadece damat kahvesini yap, o yeterli. Genelde böyle olur. Zaten heyecanlısındır, seni yormayalım."

Siren kaşlarını kaldırdı, alaycı bir şaşkınlıkla, "Sen nereden biliyorsun, Fısıltı?" diye sordu.

Fısıltı, bir an durup derin bir iç çekti. "Siz beni ne zannediyorsunuz bilmiyorum, Siren Komutan'ım."

"Hiç konuşmadığın ve herkesten nefret ettiğin için izole bir hayatın olduğunu düşünmüştüm," dedi Siren dürüstçe. "Yanılmışım sanırım."

Fısıltı başını hafifçe yana eğdi. "Biliyorsunuz ki özel hayatlarımızı konuşmak yasak, komutanım," dedi sessiz ama vurgulu bir şekilde. "Yoksa... Komutan Kanca'yla aranızda bir ilişki olduğunu söylerdiniz."

Siren'in eli o an tabakların üzerinde durdu. Gözleri büyüdü, yüzü kızardı. "Fısıltı..." dedi, şaşkınlık ve panikle karışık. "Ne diyorsun sen?"

"Ben bir kadınım," dedi Fısıltı, üstüne basa basa. "Bir kadının ne hissettiğini anlayabiliyorum. Ama beni ilgilendirmediği için hiçbir şey demedim." Siren'in gözlerindeki dalgalanmayı görünce yumuşak bir tonda ekledi. "Merak etmeyin, komutanım. Ben her zaman olduğum gibi sessiz olacağım."

Siren başını öne eğdi. "Ben..." dedi, dudaklarını ısırarak. "Bu kadar belli ettiğimin farkında değildim."

"Belli etmiyorsunuz zaten," dedi Fısıltı. "Ama belli etseniz bile, timdekilerin jetonu köşeli. Anlayacaklarını sanmıyorum. İki üç şaka yapar, daha sonra rütbenizden korkup susarlar."

Siren hafifçe güldü. Ardından sordu. "Ee, nasıl anladın peki, Fısıltı?"

Fısıltı kısa bir sessizlikten sonra, "Ben de bir zamanlar sizin davrandığınız gibi davranıyordum," dedi utana sıkıla. "Sizde kendimi gördüm. O şekilde hissettim. Ve bu zamana kadar hislerimde hiç yanılmadım."

Siren, elindeki tabakla dondu kaldı bir an. "Sen..." dedi hayretle. "Âşık mı oldun?"

Fısıltı belki de ilk defa gerçekten gülümsedi. Ama o gülüş mutluluktan değil, derin bir yerden gelen bir kırgınlıktı. "Dediğim gibi komutanım... Hakkımızda hiçbir şey bilmiyoruz ve konuşmamız da yasak."

Siren sustu. Kafasında onlarca soru işareti oluşmuştu. Fısıltı'nın geçmişinde ne olduğunu bilmiyordu ama bir şeyin artık farkındaydı. Bu kadının da derin bir hikâyesi vardı. Sessizliğinin içinde gizlediği bir hayat, bir kalp, bir yara...

Fısıltı'nın bir zamanlar evli ve bir çocuğu olduğu, timde neredeyse kimse tarafından bilinmiyordu. Barut biliyordu. Çünkü Filiz'i ve Yavuz'u tanıyordu. Yamalı biliyordu çünkü Yavuz onun abisiydi.

Diğer herkes içinse... Fısıltı, sadece sessiz ve içine kapanık bir bomba uzmanıydı.

Talia, bu sırada cezveyi eline almış, kahveleri taşırmaktan başka bir şey yapamaz hâlde stres içindeydi.

Fısıltı sessizce yanına geldi, cezveyi elinden aldı. "Gel," dedi düz bir sesle. "Ben sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Siren bir tepsiye tatlı tabaklarını dizdi. İçeriye dağıtmaya başladı. Talia kahve bardaklarını, Fısıltı ise su bardaklarını bir tepsiye koymuştu. Üç kadın, peş peşe çıktığında ise Mermi, Siren'in arkasındaki kadına dikkat kesildi.

"Yok artık," dedi Mermi. "Burada kızıl bir kadın mı var?" Aralık olan kapıdan yüzünü göremediği ama saçlarını gördüğü kadına baktı.

"Neyden bahsediyorsun?" dedi İmam.

Kadın, elinde tepsiyle gelirken onun Talia olduğunu fark edince, "Bu... Bu o... Bu... O olamaz," dedi. "Talia Alaz Hanımcığım?"

"Kardeşim, artık susman gereken noktadasın," dedi İmam aynı hızla.

"Ne susması ya?" dedi Mermi. "Ayıp mı ettik? Tanıdık gördük, selam veriyoruz işte. Balkan Kızı'nın burada ne işi var acaba?"

Barut, Mermi'nin sesiyle irkildi. Gözlerini konuşan Albay Fahrettin Alkorkmaz'dan ayırıp kapıya çevirdiği anda, zaman onun için durdu.

Yıllardır kalbinin en derin köşesinde Balkan Kızı diye sevdiği kadın...

Talia.

Onu ilk kez böyle görüyordu. İsteme günü bile bu kadar güzelse düğün günü ne olurdu... Düşünemedi bile.

Kalbi göğsüne sığmaz olmuştu. Bir anda nefesi kesildi, dudakları kurudu. Talia'nın üzerindeki açık renkli elbise, yeşil gözlerinin tüm ihtişamını ortaya çıkarıyordu; kızıl saçları açık ama zarif bir şekilde arkadan toplanmıştı. İncecik beli, omzuna düşen birkaç tutam saç, o beyaz teni...

Barut'un kalbinde savaş çıkarıyordu.

Önce bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama sonra vazgeçti. Bu kadına her baktığında yeniden düşüyordu.

O sırada Âkif Cesur Beton'un gözleri de Barut'a takıldı. Genç adamın bakışları öyle derindi ki... İster istemez kendi gençliğini hatırladı.

Ötüken bakışlısına ilk kez böyle baktığı günü.

Aynı yoğunluk, aynı hayranlık, aynı sahiplenme... Bu adam sevmişti. Ve öyle bir sevmişti ki Âkif bile göğsünde o eski sızıyı hissetti.

Belki kabul etmesi zordu. Belki teslim olması zaman alacaktı. Ama Talia'nın gözlerine bakarken yüreği atan adamın sevdası, ona hiç yabancı değildi. Çünkü bir zamanlar o da biri için böyle bakmıştı.

Umay'a.

Sarı saçlarıyla güneşe benzeyen, ne zaman gülse etrafını aydınlatan yârine. İmkânsız sevdasına.

Talia, elindeki kahve tepsisini önce büyüklerin önüne uzattı, ardından tek tek Hayalet Timi'ne yöneldi. Hepsi saygılı bir şekilde aldı, teşekkür etti, gözleriyle onu takip etti. Sıra Mermi'ye geldiğinde beklenen oldu.

Mermi, sırıtarak doğruldu. "Yardım lazım mı?" dedi, göz kırpar gibi. "Taşıyabilirim. Bu kasları boşuna yapmadım."

Talia zarifçe gülümsedi. "Ben hallederim, teşekkür ederim," dedi, kibar ama net bir tonda.

Mermi bir fincan kahveyi aldı. Bardağı inceleyip dudaklarına götürmeden önce, "Tuzlu mu bu?" diye sordu.

Timin arasında bir uğultu oldu. Kanca ve İmam eş zamanlı ellerini başlarına vurdular. "Harbi geri zekâlı bu!" dedi Kanca.

Mermi ise neye uğradığını şaşırmıştı. "Ne?" dedi. "Bir şey sorduk ya..."

Talia kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı. "Yok, o ayrı," dedi. "Damat kahvesi en son getirilecek."

Mermi başını salladı, hâlâ durumu tam anlamamıştı. "Doğru," dedi kendinden emin bir şekilde. "Gelin getirir onu."

"Yeminle sus artık..." diye fısıldadı İmam, gözlerini devire devire.

Mermi kaşlarını kaldırdı. "Ya, ne oluyor oğlum size?" derken kahve bardağını içmeden geri indirdi. "Artistlik yapıyoruz azıcık, ne var yani? Belki bana tuzlu yapar diye umut ettim..."

Kanca başını ellerinin arasına aldı. İmam, Mermi'ye bakmamak için başka yöne döndü. Talia ise Barut'un kahvesini getirmek için tepsiyle mutfağa geri kaçtı.

"Komutanımıza isteyeceğimiz kadın zaten Balkan Kızı!" dedi Kanca, sabrının son damlasıyla. "Bunu anlamamış olamazsınız!"

"Ne?" dedi Yamalı aniden irkilerek. "Komutanımız Balkan Kızı'yla mı evleniyor?"

Mermi'nin işittiklerinden ötürü kulağı uğuldarken, "Nasıl yani?" dedi.

Tam o anda, Talia elinde küçük bir tepsiyle tekrar geldi. Tüm gözler ondaydı, adımları da neredeyse sessizdi. Titrememek için çaba sarf ederken Barut'a doğru ilerledi. Onun kahvesini kendi eliyle yapmıştı.

İkisi karşı karşıya geldiğinde, kısa bir anlığına nefes almayı unuttular. Öylece bakarlarken Umay hafifçe kardeşini uyardı. Barut kendine gelerek, gözlerini Talia'dan ayırmadan aldı fincanı. Talia başını eğerek, hafifçe gülümseyip sessizce geri çekildi.

Mermi'yle Yamalı yan yana durmuş, âdeta birer heykel gibi donakalmıştı. Birbirlerinin koluna yapışmış, gözleri sonuna kadar açık, ağızları aralıktı.

"Damat..." dedi Mermi, kahvesine değil, olaya odaklanmıştı. "Gelin... Kahve..." Timdekilere döndü, şaşkınlık sınırlarını çoktan aşmıştı. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

İmam başını sallayarak işaret etti. "Şaka değil, oğlum... Anla artık!"

Yamalı, Barut'la Talia arasında gidip gelen bakışlarla başını tuttu. "Ben bayılacağım sanırım," dedi. "Biriniz beni tutsun. Komutanımı Makedonya'ya damat edemem!"

Mermi hâlâ dumur hâlindeydi. "Abi..." dedi kısık sesle. "Kamera şakası falansa söyleyin bak!"

"Sizin jeton köşeli, kardeşim," dedi Kanca, kolunu Mermi'nin omzuna atarak. "Anca düğünde düşer size."

Kanca, kahvesini henüz kendine gelememiş Yamalı'ya uzatırken, "İç, iç!" dedi. "Şekersiz yapmışlar, kendine gelirsin."

Barut, kahveyi içmeden önce bakışlarını yavaşça Mermi'ye çevirdi. İkisi göz göze geldi. Barut'un bakışları netti, sertti, duruşunun aynasıydı.

"Oğlum..." dedi Mermi sessizce. "Bu adam hiç şaka yapmıyor! Bu... Bu nasıl olur?"

Yanında oturan İmam başını öne eğdi. "Bir süredir göz koyduğun kadın, aslında komutanımızın sevdiği kadınmış," dedi.

Mermi aniden döndü. "Ne göz koyması be!" diye çıkıştı. "Ben bu kadına göz koymadım da... Göz kırpmıştım, lan!"

Barut, Mermi'ye bakmaya devam ediyordu. Mermi ise duruşunu dikleştirdi. Hafifçe gülümsediğinde, "Allah mesut etsin, komutanım, bir yastıkta kocayın inşallah. *Âmin,* diyelim hep beraber," dedi. Geriye çekildi. "Allah da benim belamı versin," diye ekledi.

"Korkudan hatim mi indireceksin, lan?" diye soran İmam, gülmemek için kendi sıkmaktan kıpkırmızı kesilmişti.

"Alacağın olsun senin!" dedi Mermi. "Bile bile ateşe attın beni, ne biçim Müslümansın lan sen!"

İmam hafifçe omuz silkip, "Ben söylemek istedim ama komutanım izin vermedi," dedi. "Emir demiri keser, kardeşim. Sen de biliyorsun."

"Adam resmen isteme gününde hayatımın şokunu yaşayayım diye beklemiş!" dedi Mermi, göz ucuyla Barut'a bakarak. "Baksana resmen keyif alıyor hâlimden!"

Deniz yanında sessizce durmuş, kahvesini yudumluyordu. Bakışları Barut'un sakin ama delip geçen duruşuna kaydı. "Bence keyif almıyor," dedi.

"Bu merasimin bir an önce bitmesini, senin şu kahveyle ilgili yaptığın şaka için seni dövmeyi bekliyor."

Mermi, alnındaki teri sildi. "Benimki boşboğazlıktı yani," dedi savunma yapar gibi. "Komutanım tanır beni. Ben gördüğüm herkese böyleyim. Öyle değil miyim lan!"

"Sıçtın, sıvıyorsun şu an," dedi Fısıltı. "Bari dayak seviyeni arttırma!"

Mermi ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaparak elindeki kahveyi bıraktı ve arkasına yaslandı. Şu an tek istediği yok olmaktı. Herkes, gözlerini Barut'a çevirmişti.

Kahve fincanı elindeydi. Salonda çıt çıkmıyor, nefesler bile sessiz alınıyordu. Sanki tüm ev, Barut'un bir yudumunu bekliyordu.

"Eğer içemeyecek gibiysen bardakları değiştirebiliriz," dedi Barış, arkadaşının hafifçe omzuna vurarak. "Senin yerine ben içeyim, yiğidim!"

"Aklına fitne sokma şunun," dedi Umay. "İçmek zorunda." Kardeşine baktı. "Hadi iç, ablacığım, herkes gözünün içine bakıyor zaten."

Barut hiçbir şey söylemeden tek hamlede kahveyi içti. Ne kaşını kaldırdı ne yüzünü buruşturdu. Sanki fincanda sadece su vardı.

O içtikten sonra Âkif Cesur Beton da kahvesinden bir yudum aldı. Ama ilk yudumda yüzü buruştu, dili damağına yapıştı. Bakışları yavaşça yanındaki Talia'ya döndü. "Kahveleri mi karıştırdın?" dedi, gözleri büyüyerek.

Talia masum bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır, Âkif baba," dedi.

"Benim kahvem tuzlu!" dedi Yarbay Beton, sesini alçak tutmaya çalışarak.

Talia yüzünde ince bir gülümsemeyle gözlerini Barut'a kaydırdı. "Müstakbel kocama mı tuzlu kahve içirecektim?" dedi kendinden emin bir şekilde. "O zaten yeterince tatsızlığa maruz kaldı... Şimdi tatlı tatlı içebilir. Onun kahvesini balla yaptım."

Yarbay Beton fincanı masaya bıraktı, başını iki yana sallayarak, "Ah kızım, ah..." diye söylendi. "Beni niye yakıyorsun!"

Talia eğilerek göz göze geldi onunla. "Bu..." dedi alçak sesle ama tehdit gibi tatlı bir tonla. "Kocamla uğraşmaya devam edersen neler olacağına dair küçük bir uyarıydı."

Âkif kaşlarını çattı. "Daha evlenmediniz," dedi. "*Kocam, kocam*, deyip durma öyle!"

Kahveler içilip fincanlar usulca sehpaya bırakıldıktan sonra salona keskin bir sessizlik çöktü. Kalplerin biraz daha hızlı attığı, gözlerin kaçamak bakışlarla buluştuğu o anlamlı sessizlik artık bazı konuşmaların yapılma vaktinin geldiğini işaret ediyordu.

Umay, yanındaki adama hafifçe dönerek, "Ee, Nihat Bey..." dedi. "Başlasanız mı artık?"

Nihat Bey hafifçe boğazını temizledi. Ceketinin önünü düzeltti, oturduğu yerde bir parça dikleşti. "Allah'ın adıyla başlayalım..." dedi dingin,

tok bir sesle. "Biz bugün buraya sıradan bir ziyaret için değil, çok özel bir niyetle geldik. Evlatlarımızın kalpleri birbirine değmiş, gönülleri bir olmuş. Biz de onların bu gönül birliğini, yuva birliğine dönüştürmek istiyoruz."

Herkesin bakışı önce Barut'a, daha sonra Talia'ya kaydı. İkisinin de gözleri yerdeydi ama yüzlerinde gizlenemeyen bir umut ve heyecan vardı.

Nihat Bey devam etti. "Bir ömür boyu yoldaş olmak niyetindeler. İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, tüm sınavlarda omuz omuza yürümek istiyorlar. Biz de bu güzel niyete dua etmek, destek olmak ve sizlerden müsaade istemek için buradayız. Biz niyetimizi belli edelim, takdir elbette sizindir."

Âkif Cesur Beton'un bakışları, tam karşısındaki Barut'un gözlerine dikildi. Karar anı gelmişti.

Albay hafifçe gülümsedi, bakışlarını salondakilerin üzerinde gezdirdi. "Bu durumda," dedi sakinlikle. "Kızın manevi babasına sormak lazım."

Âkif Cesur Beton, bakışlarını Talia'yla Barut arasında gezdirip oturduğu yerde hafifçe doğruldu. "Barut'u çocukluğundan beri tanır, bilirim," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Talia'yı da öyle... Gençler birbirini sevdiyse bize laf düşmez ama âdet yerini bulsun."

Yavaşça Talia'ya döndü, gözlerinde her zamanki o şefkatli bakış vardı. Senin gönlün var mıdır kızım?"

Talia başını hafifçe öne eğdi. "Siz nasıl uygun görürseniz..." dedi.

Barut'un kaşları havalandı. Ne demek siz nasıl uygun görürseniz? Bu kızı Balkanlar'dan alıp gelmişti, şimdi uygunluk mu kalmıştı?

"Kızgın boğaya dönüştün," dedi Barış, arkadaşının bu hâlinden keyif alırken. "Sakin ol, oğlum, sakin ol. Bak, kızı kaçıracak gibisin, yapma."

"Bu kız beni niye ilk defa görmüş gibi davranıyor?" dedi Barut öfkeyle. "Sanki görücüye geldim!"

"Ya bırak, kız biraz naz yapsın," dedi Barış. "Sonra arkasından *hevesliydi,* derler."

O an, Âkif'in dudak kenarı seğirdi. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Talia sadece onun dediklerini yapıyordu. Gelenek görenek diyerek Barut'la uğraşmanın bir yolunu bulmuştu.

Talia cümlesini devam ettirdi. "Uygun görmeseniz de... Barut beni ikinciye kaçırmaya hazır."

Barut tuttuğu nefesi sertçe savururken salonda birkaç kişinin kahkahayı zor tuttuğu duyuldu. Bu sefer sinirlenen Âkif olmuştu. "Gerek yok!" diyerek yükseldi. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Madem ikiniz de bu evliliğe hazırsınız... Biz de sonuna kadar arkanızdayız."

Umay, sert bir nefes verdi, sonunda her şey olması gerektiği gibi akıyordu. "Barut," diye seslendi. "Büyüklerinin elini öp. Sonra yüzükleri takalım."

Barut ayağa kalktı. İlk olarak her zaman kendine anne gibi olan ablası Umay'ın elini öptü. Umay'ın gözleri doldu ama bir şey demedi. Sonra Albay Alkorkmaz'a, ardından Nihat Bey'e döndü, ikisinin de ellerini saygıyla öptü.

Ve en son... Âkif Cesur Beton'un karşısında durdu.

İkisi bir süre sessizce bakıştı.

"Bundan sonra *baba* mı diyeceksin lan bana?" dedi Âkif, kaşlarını hafif kaldırarak.

Barut'un gözlerinde eski bir alışkanlığın gölgesi belirdi. "*Komutanım,* demeyi tercih ederim," dedi. Çünkü kendi babası da evde komutan gibi davranır, böyle hitap etmesini isterdi. O, küçüklüğünden beri alışmıştı bu mesafeye, bu tona.

Âkif kaşlarını çattı ama gözleri yumuşadı. Onu kendine çekip sıkıca sarıldı. "Kendimi yaşlı hissetmeme neden olacaksın ama... Sen yine de bana *baba,* de," dedi. Sonra sırtına iki kez vurdu. "Mümkünse kimse olmadığında."

Barut gülümsedi. "Siz nasıl isterseniz... Komutanım."

Âkif başını iki yana sallayarak tekrar sırtına vurdu. "Âkif baba," dedi. "Resmigeçitte değiliz, lan, rahat ol biraz!"

Salonda gülüşmeler yükselirken Barut yavaşça yüzük kutusunu ortaya çıkardı. Kadife kaplama kutuyu herkesten yaşça büyük olan Albay Alkorkmaz'a verdiğinde Talia'nın yanında durdu.

Albay, kutuyu açıp yüzükleri çıkardığında, herkesin bakışları Talia ve Barut'un ellerine çevrildi.

Barut, yüzüğü Talia'nın parmağına özenle takarken gözleri yalnızca onun gözlerinde sabitlendi. "Her şeyin başladığı o günden beri..." dedi kısık bir sesle. "Bu anı bekliyordum. Hastanede sana bir söz vermiştim. Ben sözümü tuttum, Balkan Kızı."

Talia hafifçe gülümseyip Barut'un elini tuttu ve yüzüğü onun parmağına taktı. "Düşlediğimden daha güzelini yaşattın bana," dedi. "Ömrüm boyunca unutmayacağım."

Albay Alkorkmaz, yüzüklerin arasında ince, kırmızı kurdeleyi makasla kestiğinde alkışlar yükseldi, tebessümler çoğaldı. Umay mendiline sarıldı. Efe, "Oley be, dayım evleniyor!" diye bağırdı, Nihat Bey başını hafifçe eğip dua etti.

Barut'un gözleri sadece Talia'daydı.

Hiçbir şey söylemeden bir adım attı. Talia'yı yumuşakça kendine çekip alnına usulca bir öpücük kondurdu.

Barış kucağında hem çiçekle hem de bebekle duruyordu. Peri'yle birlikte alkış yapmaya çalışıyordu. Barut, ilk onun yanına gittiğinde Barış aynı sevinçle, "Tebrik ederim, kardeşim," dedi. "Umarım sizin de bundanınız olur."

"Höst, lan!" dedi Âkif, kaşlarını çatarak. "Daha dur, bismillah!"

Peri ağlamaya başladı. Umay, Âkif'in sesiyle minik bebeğin ürktüğünü düşünerek yanına doğru ilerledi. Âkif, yanından geçip çocuğu alan kadının kokusunu aldı. O hoş koku yıllardır aynıydı.

Bebeğini kucaklayan Umay, "Tamam, anneciğim, tamam," dedi ama Peri durmuyordu. "Biraz hava alalım, değil mi kuzum?" diyerek salondan sessizce çıktı, balkona yöneldi.

Herkes genç çifti tebrik etmek için sıraya girmişti. Barut ve Talia, sırayla herkese sarılıyor, tebessümler, hayır duaları ve tatlı şakalaşmalar eşliğinde mutluluklarını paylaşıyorlardı.

Sıra Mermi'ye geldiğinde, Barut'un gözleri bir an terlemiş yüzüne, sıkılmış çenesine, kaçırdığı bakışlarına takıldı. Mermi, Talia'nın olduğu yöne bakmamaya çalışıyordu, âdeta gözlerini yere sabitlemişti.

"Komutanım..." dedi Mermi, sesi fısıltıdan farksızdı. Boğazı kurumuş gibiydi. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı ama kelimeler çıkmadı.

Barut, tok ama sakin bir sesle, "Gel, biz seninle biraz konuşalım," dedi. "Gel, timin en çapkını, gel."

"Komutanım, şimdi şey..." dedi Mermi hemen panikleyerek. "Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım, ben..."

"Yürü Mermi!" dedi Barut, keskin bir komutla. Mermi başını önüne eğdi, hemen ardından Barut'la birlikte salonun dışına çıktı.

Yalnız kaldıklarında, "Ben seni geçen uyarmadım mı oğlum?" dedi Barut. "Ben sana *onu zihninden bile geçirmeyeceksin,* demedim mi?"

"Vallahi komutanım, ben nereden bileyim, bilsem bakar mıyım hiç?" dedi Mermi çırpınır gibi. "Timdekiler de hiç uyarmadı ki. İmam, Kanca, hepsi sustu. Bir ben kaldım hedefte. Çok özür dilerim, çok büyük eşeklik ettim. Yemin ediyorum, bilmiyordum!"

"Mermi."

Mermi hemen toparlanıp, "Efendim, komutanım?" dedi.

Barut gözlerini onun gözlerine dikti. Her kelimesi ağır ağır dökülürken, "Şu günü kimseye zehretmek istemiyorum," dedi. "Bunca zaman bilmiyordun, *tamam,* deyip geçiyorum. Ancak bu dakikadan sonra bir daha gözünün farklı bir anlamda ona değdiğini görürsem... Gözünün gördüğü son şey ben olurum, anladın mı?"

"Asla, komutanım!" Yutkundu. "Vallahi dersimi aldım... Bunun bana kırk yıl hatırı oldu. Kahveye hiç gerek kalmadı!"

"Gözünün değdiği yerleri bilirim, Mermi," dedi Barut. "Bir daha değmesin. Talia benim müstakbel karım."

Mermi başını hızla salladı. "Anlaşıldı, komutanım!"

Barut, onu bir an daha süzdü. Sonra bakışlarını sabitleyerek, "Yerine dön," dedi.

Mermi, başıyla selam verdi. Bu adamın bu kadar ılımlı yaklaşmasına şaşırmıştı. Kadına resmen tuzlu kahve iması yapmıştı, üstelik kadının isteme merasiminde!

En acı kahveyi... En acı hatırayı almıştı.

Kendine kızıyordu. Üstelik Barut onu uyarmıştı. Açık açık. Ama yine de dinlememişti. Komutanına çok ayıp etmişti.

Salona girdiğinde herkes kaldığı neşeyle sohbetine devam ediyordu. Kanca hemen yanına yaklaşıp dirseğiyle dürttü. "Ee?" dedi gözlerini kısıp. "Ne dedi Barut Komutan'ım?"

Mermi gülümsemeye çalışarak, "Ne desin... Tebrik etti beni..." dedi. "Dedi ki *senin kadar öngörüsüz bir adam görmedim. Gurur duyuyorum,* dedi... Ağladım neredeyse."

Siren, gözlerini kıstı, Mermi'ye dikkatlice baktı. "Yüzün bembeyaz, dudağın da seğiriyor, Mermi..." dedi kuşkuyla.

"O... Heyecandan," dedi Mermi hemen. "Mutluluktan. İçim içime sığmıyor yeminle! Komutanımız evleniyor... Oley!"

İmam araya girdi, kaşlarını kaldırdı. "Barut Komutan'ım harbi dövmedi mi lan seni?"

Mermi cıkladı. "Dövmedi... Gözleriyle dövdü. Konuşmadı da zaten. O kahveyi iyi ki içmemişim; beni geri kusturur, kusmuğumda beni boğarmış."

"Ben imamım, gülemem," dedi İmam. "Biriniz gülün şuna!"

"Ben imam değilim, gülebilirim," diyen Kanca büyük bir kahkaha patlattı.

"Dalga geçmeyin, komutanım ya!"

"Ulan, sen bildiğin damat kahvesine ortak olmaya kalktın!" dedi Kanca, gülerek. "Dalga geçmeyip ne yapacağım?"

Mermi başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. "Kahve içmeye değil, ayar içmeye gelmişim." Sonra kadeh tutar gibi hayalî bir fincan havaya kaldırdı. "Afiyet olsun bana."

Kanca kolunu dostça Mermi'nin omzuna attı. "Peki, ne öğrendik buradan, Mermiciğim?"

Mermi boğazını temizleyip yutkundu. "Kızıl saçlı doktorlara sadece uzaktan sağlık dileriz," dedi. "Ve... Barut Komutan varsa ortamda, onun baktığı yere biz gölge bile etmeyiz."

Kanca başını onaylayarak salladı. "Aferin. Şimdi git, tatlı ye. Şekerin düşmüştür."

Mermi omuzlarını düşürüp üzgün adımlarla koltuğa doğru ilerledi. Bir tatlı tabağını eline aldı. Çatalı daldırıp bir lokma ağzına attı. "Ne bu ya? İlk kez böyle bir tatlı görüyorum."

Talia, onun sesini duyunca, "Balkan tatlısı," dedi. "Ben yaptım. Güzel olmuş mu?"

Mermi hızla tabağı yerine bıraktı. "*Olmuş desem suç, olmamış desem suç!*" dedi kendi kendine. Barut'un gözlerinin üstüne dikildiğini görünce panikle toparladı. "Ellerine sağlık, yenge! Ölmüşlerinizin ruhuna değsin!"

"Sen beni de geçtin," dedi İmam başını iki yana sallayarak. "Artık sana mı *imam* desek, ne yapsak?"

"Sus, abiciğim ya!" dedi Mermi, yüzünü buruşturarak. "Hepiniz bana düşmanmışsınız, bu gece onu öğrendim! Nerede benim Yamalı kardeşim? Kader ortağım!"

Tim bir süre etrafa baktı ve sonunda Yamalı'yı salonda bir köşede, sessizce otururken buldular.

Bakışları dalgındı, tabağı elindeydi ama dokunmamıştı. Omuzları biraz düşmüş, gözleri uzaklara sabitlenmişti.

Yamalı'nın zihni orada değildi.

O an düşündüğü tek şey abisiydi.

Yüzbaşı Atay.

Filiz Günal'la evlenmişti. Bir çocuk bekliyorlardı. Sonra... Bir görev dönüşü haber gelmişti. *Şehit,* demişlerdi. Yamalı, yıllar geçse de buna hiçbir zaman tam inanmadı.

Tıpkı Fısıltı gibi.

Kalbinde bir yer, abisinin yaşadığını, bir yerlerde olduğunu söylüyordu. Şimdi, abisi gibi gördüğü Barut Komutan'ın da bir gün kaybolmaması için dua eder gibi içine kapanıyordu.

Mermi, onun yanına geçti. Bir süre sessizce oturduktan sonra kolunu omzuna attı. "Üzülme, kardeşim," dedi kısık sesle. "En azından az hasarla atlattık bu gece."

Âkif, Umay'ın ortalıkta olmamasına dayanamadı; yavaşça ayağa kalktı. Kalabalığa hiç bakmadan salondan çıktı. Balkondan gelen, "Anneciğim," diyen sesi işitti. "Dayının bugün en mutlu günü... Boratav ailesinin ilk düğününü yapacağız."

Âkif'in adımları balkon kapısına doğru yöneldi. Camın ardından Umay'ı görünce bir anda olduğu yerde durdu.

Yıllardır kaçtığı kadın, bir zamanlar yüreğini yerinden söken, gözünün önünden kaybolan o kadın... Şimdi bir balkonda, sararmış bir ışığın altında, bir bebeğin saçlarını okşayarak oturuyordu.

Âkif'in zamanla mühürlediği kalbi yeniden açıldı.

Birkaç saniye sadece izledi. Ne demesi gerektiğini bilemeden yalnızca baktı.

Âkif en sonunda, "Umay," dedi, bir dağın yüreğinden kopan taş gibi. Kırılmış, bastırılmış, özlenmiş ama hâlâ aynı ağırlıkla.

Ayışığı Kitaplığı

5.
KİBRİT

"Te sakam, ljubov moja."

"Sana da te sakam."

Bir kelime yeter...

"Umay."

Âkif Cesur, yıllar sonra ilk kez bu ismi söylüyordu. Sanki dilinden değil, kalbinin yarasından çıkmıştı.

Umay, kucağındaki minik Peri'yi usulca omzuna yatırıp o sese döndü. Adını böyle duymak, kalbindeki eski yaraları yeniden kanattı. Ayağa kalktığında kalbinin titremesine engel olamadı.

Çünkü bu adam, ona öyle bir *Umay,* derdi ki içindeki tüm yaraları sarmalardı. Şimdi yine o masmavi gözlerin içine bakıyordu. Ama bu sefer o mavi gözlerin içi hüzünle kaplıydı. Kalbinden ağır yara almış bir adamın bakışlarıydı bu.

"Adımın Feyza olduğunu söyledim," dedi Umay, duvar gibi çıkan sesiyle.

"Sen Umay'sın," dedi Âkif kararlı bir tonla. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Ne yazık ki değiştirdi," dedi Umay, gözlerini kaçırarak. Geçmişin yükü omzunda ağırlık yarattı.

"Beni aradın sen," dedi Âkif, bu kez kaşları çatılmış bir hâlde. "Beni neden aradın?"

Duymak istiyordu. Öğrenmek istiyordu. Neden aramıştı? Niye aramıştı? İhtiyaçtan mıydı? Yoksa özlemden mi?

Çünkü Âkif, Umay'ı hâlâ özlüyor, ihtiyaç duyuyordu. Ona diliyle *elveda,* dese de kalbiyle diyemiyordu. Yapamamıştı.

Umay gözlerini yere indirdi. Bir şey söyleyecekti ama o duraksamada Âkif gerçeği sezdi. Adımını atıp kadının kolunu hafifçe tuttu.

"Sakın..." dedi alçak ama sert bir sesle. "Sakın bana yalan söyleme, Umay."

"Âkif..."

Dağ gibi bir adam olan Âkif, tek bir kadının karşısında titremişti. Durmadı. "Numarayı araştırdım," dedi. "Feyza Şahin... Bu isme kayıtlıydı.

Kadın koruma programında olduğun için bilgilerin sınırlıydı. Ne yaşadın sen, Umay?"

Umay gözlerini sıkıca kapadı. Kalbindeki duvarlar bir bir çatlıyordu. "Bunları konuşmamızın... Ne yeri ne de zamanı," dedi.

"O zaman beni neden aradığını söyle!" dedi Âkif, sesi yükselmişti artık. İçinde yıllardır biriktirdiği cevaplanmamış sorular kabarıyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Umay başını hafifçe öne eğdi. Bu adam, bu kadının başını eğmesinden nefret ederdi. Çenesinden tutup başını kaldırdı.

Âkif gözlerini kısmış, yüzündeki ifadeyi gizlemeye çalışıyordu. Zihni karışıktı. "O adam..." dedi sonunda, dikkatle. "Nihat kim?"

Bir devlet adamıydı bu Nihat, saygınlığı belliydi. Umay bakışlarını kaçırdı. "Neden soruyorsun, Âkif?"

"Ona göre bu konuşmayı yapacağım," dedi net bir şekilde.

Umay derin bir nefes aldı. "Çalıştığım bakanlığın müdürü," dedi sessizce. "Aile dostumuz sayılır. Abim gibidir."

Âkif başını salladı. "Anladım," dedi kısık bir sesle. Sonra bir başka gerçeğe geçti. "Boşanmışsın."

"Yıllar oldu," dedi Umay. "Çok uzun yıllar hem de."

"Çocuklar?" diye sordu Âkif aniden, gözlerini kadının üstünde sabitleyerek.

Umay, cevabı geciktirdi. Omzunda yatan küçük Peri'ye baktı. Yanağına dokunarak, "Uykun mu geldi, kuzum?" dedi.

Âkif bu kaçışı affetmedi. "Umay..." dedi, derinden gelen bir sesle. "Hiçbiri sana benzemiyor. Şu sana *anne,* deyip duran büyük kız... O senin kızın olamaz. Sen evlendiğinde yaşın yirmi beşti! Bu kız laf arasında üniversite sınavına hazırlandığını söyledi!"

"Benim çocuklarım."

Âkif gözlerini kısarak doğrudan kalbine seslendi. "Değil," dedi. "Senin çocuğun olsa gözleri de senin gibi olurdu. Hiçbirinde senden bir parça yok. Bu kadar benzememeleri mümkün değil. Kimi kandırıyorsun sen?"

Umay'ın boğazı düğümlendi. Çünkü bu adam... Bu adam, onun her santimini ezbere biliyordu. Tenini, bakışını, susuşunu, korkusunu, yalanını, gerçeğini...

Kanmazdı.

Asla kanmazdı.

"Konuş," dedi Âkif, sesi boğazında çatallaşırken. "Azıcık Allah korkun varsa konuş, Umay... Beni yıllardır kor ateşlerde bıraktığının farkında değil misin? Bir cevabı bile bana çok mu görüyorsun?"

Umay iç çekti.

O söz... O ses tonu... Kalbinin en yaralı yerine saplandı. İçindeki tüm buzları bir anda eriten yangındı Âkif'in sesi.

İçi paramparça oldu. Bu adama daha fazla acı çektirmeye hakkı yoktu. Zaten ona söylemese bile Âkif sabah olmadan gerçeği öğrenirdi. Ve biliyordu ki bu adamla artık daha çok karşılaşacaktı. Talia'nın anne babası yoktu, Âkif onun ailesi olmuştu. Barut'un anne babası yoktu, Umay ailesi olmuştu.

Umay daha fazla uzatmadı. Yıllar geçmişti, çok yıllar... Biri kırk yaşına basmak üzere, diğeri ise kırkların ortasındaydı.

"Üçünü de evlatlık edindim," dedi. "Hiçbiri öz çocuğum değil. Önce koruyucu anneleri oldum. Ama onların istediği şey sadece güvenli bir yuva değildi... Bir anneydi. Ben de onlara gerçek bir anne oldum."

Âkif olduğu yerde durdu. Gözleri büyüdü, ifadesi boşlukla doldu.

Bu kadın... Üç çocuğa annelik yapıyordu. Onca yaşanılan şeyden sonra hayata dört elle sarılmıştı. Umay'ı nasıl beklediğini bile bilmiyordu ancak bu Umay... Onda hayranlık uyandırmıştı.

"Umay..." dedi sadece. Bir kelime, içinde hem hayranlık hem şaşkınlık hem de bir başka türlü acı barındırıyordu.

Umay, bu adamı gönlüne basmak istese de yalnızca, "Âkif," dedi. *Canım,* derdi, *cananım, can Cesur'um.* Ancak hiçbirisini diyemedi.

"*Cesur* bile demiyorsun bana," dedi Âkif, bakışları donuk, sesi kırıktı. Oysa onun kendisine, *Cesur,* demesini severdi. O tınıyı, o sıcaklığı özlemişti.

"Benim için... Cesur diye biri kalmadı," dedi Umay, titrememek için çaba harcayarak. "Ben o hastanede sadece çocuğumu kaybetmedim, seni de kaybettim."

Âkif'in omuzları çöktü. Yutkundu ama boğazındaki yumru geçmedi.

"Bunca yıl..." dedi kısık bir sesle. "Bunca yıl nasıl uzak kaldın benden? Hiç mi sevmemiştin, lan? Hiç mi bir kez olsun arkanda kimi bıraktığına bakmadın?"

Umay gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu artık. Yine de başını dik tuttu. Göz göze geldi.

"Senin sevgine layık biri olduğumu hiç düşünmedim," dedi yutkunarak. "Senin sevgine layık bir kadın değildim. Bu yüzden boşansam bile karşına çıkmadım. Çünkü hak ettiğin ben değildim."

Âkif kaşlarını çattı. "Sen mi karar veriyorsun buna, Umay? Hak edip hak etmediğini bana nasıl sormazsın, lan?"

"Bana *lan*, deyip durma!" dedi Umay sesini yükselterek. Bilirdi, aslında onun *lan* sözcüğü, sevgi içerirdi. Âkif bu kelimeyi dilinden düşürmezdi. Severdi o şekilde konuşmayı.

"Kendime yeni bir hayat kurdum," diye devam etti Umay. "Artık Feyza Şahin'im. Herkes de beni böyle biliyor. Sen de öyle bil, Âkif."

İkisinin sesleri yükselince içerideki gülüşlerin ve kahkahaların arasında Talia ve Barut göz göze geldi. İçlerini saran huzursuzlukla harekete geçtiler. Umay ve Âkif ortalıkta yoktu. Kimseye çaktırmadan salondan çıktılar, sessizce koridordan balkona yöneldiler.

Talia, balkona vardığında ilk gördüğü şey ağlayan Peri'ydi. İki yaralı yüreğin arasında sıkışmış, minik bedeniyle sarsıla sarsıla ağlıyordu. Umay çocuğun ne hâlde olduğunu fark etmemişti bile. Gözleri Âkif'teydi. Yıllardır görmediği, bir ömür sustuğu adamdaydı aklı.

Talia hızla adımlarını atıp yaklaştı. Barut da ardından geldi. O an Âkif, iki gencin geldiğini görünce gözlerini kaçırdı, bir an duraksayıp balkondan ağır adımlarla çıktı. Barut'la göz göze geldiğinde yüzünde yorgun, kırgın bir ifade belirdi.

Talia hemen Umay'ın yanına vardı. "Abla," dedi. "Peri'yi bana ver."

Umay irkildi. "Yok, Tulu'm," dedi aceleyle. "Siz kutlamaya gitmeyecek miydiniz?"

"Biraz geç gidebiliriz," dedi Talia. Gözleri Peri'nin yaşlı yüzündeydi. Kucağını açtı, Peri annesinin göğsünden doğrulup Talia'ya uzandı.

Bu sırada Âkif, yavaş adımlarla Barut'un karşısına geçti. Gözlerinde derin bir hayal kırıklığı vardı. Gururunu kıran bir gerçeği taşıyan yorgun bir adam gibiydi.

"Barut," dedi. Sesi alçaktı ama yüreğindeki yangını söndürememişti.

"Buyurun, komutanım," dedi Barut, dimdik durarak.

Âkif yutkundu. Boğazından yumru inmedi bile. "Ablanla ilgili gerçeği... Benden bunca yıl nasıl sakladın?" diye sordu.

Barut sert bir nefes verdi. "Söyleyemezdim," dedi, soğuk bir ses tonuyla.

"Benden!" dedi Âkif, yumruğuyla kendi göğsüne vurarak. "Benden nasıl sakladın, lan!"

"Ablamı toparlamamız yıllarımızı aldı," dedi içten bir sesle. "O şiddetin, o travmaların izlerini silmek kolay değildi. Ablam bir gün mutlaka karşınıza çıkacaktı ama..."

"Ama?"

Barut gözlerini bir an ablası Umay'a, daha sonra tekrar Âkif'e çevirdi. "Yıllar geçtiği için cesaret edemedi," dedi. "Sizin gözünüze bakacak gücü kalmamıştı."

Umay, güçlü bir kadın olsa da kalbini kırdığı adamın gözlerine bakacak gücü yoktu.

Âkif gözlerini Barut'a dikti. "Sen niye gelip söylemedin?" dedi. Sesi bir bozkır gibi kupkuruydu ama çatlak bir öfkeyle de doluydu. "Biz seninle yıllarca birlikte çalıştık!"

Barut ellerini sıktı. "Ne diyecektim, komutanım?" dedi sessizce. "Size ne diyebilirdim?"

Âkif gözlerini yumdu, başını iki yana salladı. "Bana Umay'ın baş harfini desen... Ben zaten koşa koşa gelirdim!"

Barut bir adım geri çekildi. "Siz... Ablamın kendi isteğiyle evlendiğini, her şeyin onun seçimi olduğunu düşündünüz," dedi. "Size böyle olmadığını söylemeye çalışırken bile beni hep susturdunuz. Şimdi sakın... Sakın bana *neden söylemedin,* demeyin."

Âkif'in nefesi daraldı. Gözleri parladı. "*Yeğenlerim var,* dedin," dedi parmaklarını Barut'a doğru uzatarak. "*Bir yeğenim daha oldu,* dedin! Ben o şerefsiz herifle hâlâ evli sandım Umay'ı!"

Barut, sesini yükseltmedi. "Sormadınız ki komutanım," derken kelimeleri balyoz gibiydi. "Size yeğenlerimle fotoğraflarımı neden gösteriyorum sandınız? Size inat olsun diye mi? Hep... Hep sormanızı bekledim. Ama siz o fotoğraflara hiç bakmadınız!"

Yumruklarını sıktı Âkif. "*Yeğenim,* dedin! Aksini düşünmedim!"

Barut, bu sefer gözlerini kaçırmadan, "Yeğenlerim çünkü!" dedi. "Kan bağımızın olmaması önemli değil. Ablamın sahip çıktığı, *evladım,* dediği her çocuk benim de yeğenimdir."

Âkif'in gözlerinde ilk kez bir sessizlik belirdi. Çünkü artık konuşacak bir şey kalmamıştı. Söylenecek tüm sözler gecikmişti. Gerçekler, geç kalınmışlıkla gölgelenmişti. Ve geç kalmanın o tarifsiz, boğucu pişmanlığı, içini yakıyordu.

Tam o sırada Talia adımlarını usulca yaklaştırdı. "Ulu *ljubov moja...*" dedi. Gözleri Barut'ta ve Âkif'teydi. İki adam da hâlâ gergindi, kelimeleri bitmiş ama duyguları dinmemişti.

Barut başını çevirip Talia'ya baktı. Yumuşayan bir ses tonuyla, "Sendeyim," dedi.

Talia, omzundaki minik yükü biraz daha kavrayarak, "Peri uyudu," dedi. "*Sizi bir yere götüreceğim,* demiştin, gidecek miyiz?"

Barut, başını çevirip yeniden Âkif'e döndü. "Barış ve timdekilerle birlikte bir mekâna gitmek istiyoruz, komutanım... Nişan sonrası küçük bir kutlama yapacağız," dedi. "Müsaadeniz var mı?"

Âkif başını yavaşça salladı. "Gidin," dedi. Sesi yorgundu. "Çok geç kalmayın."

Ve o cümleyle birlikte, isteme merasimi bitmişti. Gülüşmeler, teşekkürler, vedalaşmalar derken evdeki kalabalık da azalmaya başlamıştı.

Umay toparlanırken, "Hadi çocuklar," dedi. "Gidiyoruz."

Efe, hızla koşarak Âkif'in yanına geldi. Gözlerinde saf bir merakla, "Tekrar görüşür müyüz?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Âkif boğuk bir sesle.

Efe dudaklarını büktü. "Ama görüşmezsek ben nasıl kas yapacağım ki?" dedi üzgün bir ifadeyle.

"Annene sor," dedi Âkif, Efe'nin başını okşayarak. "Çünkü ben de onunla yıllarca görüşmedim."

Umay, "Ayakkabılarını giy, Cesur Efe," diye seslendi. Ardından kızına döndü. "Bahar, Peri'yi tut, kızım."

Ayak sesleri, kapı tıkırtıları, kısa vedalar derken ev çabucak boşaldı. Âkif sessizliğin tam ortasında, tek başına kaldı.

O an, nefes bile almak ağır geldi. Bir ömürlük geçmişi sırtında taşıyormuş gibiydi. Yalnızlığın içinde, gözleri kapıda kaldı.

Ölüm gibi bir şeydi.

Ama ölmedi.

Barut Ulu Boratav

Kutlama için küçük, samimi bir mekânı kapattırmıştık. Biraz olsun kafamızı dağıtmak, gülmek, rahatlamak içindi. Sadece birkaç saatliğine bile olsa savaşsız bir akşam yaşamak istiyorduk.

Talia yanımda oturuyordu. Omuz omza, sessiz bir şekilde gecenin tadını çıkarıyorduk. Masanın en sessizleri her zamanki gibi Fısıltı ve Yamalı'ydı. Kendi köşelerine çekilmiş gibiydiler ama burada olmak onlara da iyi gelmişti.

İmam ve Mermi, gecenin neşesini sırtlamışlardı âdeta. Kahkahaları masaya renk katıyordu. O sırada Kanca, benim bardağıma rakıyı doldururken başımı ağır bir hareketle salladım.

Bir kolumu Talia'nın omzuna atmıştım. Sıcaklığı yanı başımdaydı. Bakışlarını bana çevirdiğinde, o tanıdık ışıltı hâlâ gözlerindeydi.

"Ben de içebilir miyim?" dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Hayır," dedim. "Rakı sana ağır gelir."

Talia dudaklarını büzerek başını yana eğdi. "Merak ediyorum," diye fısıldadı. "Bir yudum alayım, *ve molam ve molam...*"

O gözlerle baktığında... İç çektim. *Ah Balkan Kızı, ah... Yapma işte şu bakışı. Kıyamıyordum sana. Öldürüyordun beni bu bakışlarla.*

Bardağı kaldırıp ona uzattım. Dudaklarına yaklaştırdığımda önce kokladı. Sonra dediği gibi sadece bir yudum aldı. Yüzünü buruşturduğunda zorlukla yutkundu.

"Beklediğim gibi değilmiş," dedi gözlerini kısıp. "*Ljubov moja,* benim yaptığım mokteyl daha iyiydi!"

Masanın diğer ucundan İmam, "İçtiğimiz o içecekten daha kötüyse iyi ki alkol tüketmiyorum!" dedi.

Talia, başını çevirip ona baktı. Masum ama tehlikeli bir teklifle, "İstersen yapabilirim tekrardan," dedi.

İmam panikleyerek eliyle hemen savunma yaptı. "Yok bacım, yok!" dedi hızlıca. "Hiç kendini yorma. Komutanım kızar şimdi sana iş yaptırıyoruz diye."

"Yok, kızmam," dedim onunla uğraşmak için. "Bence de yap, özlemiştik hem."

Herkesin yüzü düştüğünde Talia masum bir tavırla, "Asmayın suratınızı," dedi. "Yapmayacağım."

Diğerleri masada kasıldıkça kasılmıştı. Kiminin eli bardakta bekliyor, kiminin gözü şüpheli şekilde sağa sola kayıyordu.

Bu hallerini görünce, "Kaldırın bardaklarınızı!" dedim tok bir sesle.

Hepsi bir anda bardaklarını masanın altına doğru indirdi. Etraflarına dikkatle bakıp tekrar bana döndüler. Bu yaptıkları daha çok sinirlenmeme neden olurken, "O anlamda değil, dingiller!" dedim. "Kadeh tokuşturmak için demiştim."

"Haaa," dedi Mermi bir anda rahatlayarak. "Öyle desenize, komutanım. Biz de sandık ki ceza geliyor."

"Kurban olduğumun komutanı..." dedi Yamalı. "Evlenmenizi hiç istemesem de...

Kadehimi size kaldırıyorum." Siren, yan gözle bakarak, "Kabullen artık!" dedi.

"Yine de bizi unutmazsınız, değil mi komutanım?" dedi Yamalı. "Her zaman ilk sinirlendiğiniz kişi biz olacağız, değil mi?"

"Hiç merak etme," dedim, sakinlikle. "Bütün sinirimi sizden çıkartacağım. Karımdan mı çıkartacaktım, lan!"

"Hadi, hadi!" dedi Kanca, ilk kadehi kaldıran o oldu. "Yüzbaşı Barut ve Balkan Kızı'na!"

Kadehler birer birer kalktı. Şalgamdan rakıya, sodadan meyve suyuna kadar... Ne içiliyorsa artık, havadaydı.

Tokuşturduk. Masanın etrafındaki tüm duygular ortaktı. Gülüştük, bağlandık, iç geçirdik.

"*The Yenge*'miz hayırlı olsun!" dedi İmam, içten bir tebessümle. Şalgam dolu bardağını tekrar kaldırdı. "En çok şaşırdığım şey Türkçe bilip bizden bunu gizlemesiydi. Yanında kötü bir şey dediysek... Hakkını helal et, yenge."

Talia hafifçe başını eğerek, "Helal olsun," dedi, derin bir gülümsemeyle.

"Beni en çok şaşırtanı biliyorsunuz," dedi Mermi, derin bir iç çekerek. "Söylememe gerek var mı?"

Kanca kahkaha attı. "Yok, söyleme. Bak hâlâ yaşıyorsun, şükret."

"Sen bunu hak etmiştin, Mermi," dedim gözlerimi kısmış şekilde.

"Öyle demeyin, komutanım ya!" dedi Mermi, iki elini havaya kaldırarak. "Elbette sevdiğiniz kadına yan gözle bile bakacak değilim, beni biliyorsunuz. Doktor görünce gaflete kapıldım! Hiç merak etmeyin, bütün doktorlardan ve kızıllardan kendimi menettim. Size yanlış yapacak değilim!"

"Umarım öyle olur, Mermi," dedim sertçe. "Umarım öyle olur!"

Tam o anda müzik yükseldi. Talia'nın gözleri parladığında çocuk gibi sevindi.

"Ben bu şarkıyı çok seviyorum," dedi. Gözleri ışıl ışıldı. "*Amman kuzum, amman yavrum!*"

"*Bir hoş olalım, hadi coşalım,*" dedi Kanca. Melodiyi ritimle devam ettirdi. "*Hop, hop, hop, hop, hop, hop sarhoş olalım!*"

Masadakiler tempo tutmaya başladı. Kanca'nın öncülüğünde, hep bir ağızdan, "*Hop, hop, hop, hop, hop, hop sarhoş olalım!*" diye bağırdılar.

Mermi bu ritme fazla dayanamadı ve kendini tutamayıp bir anda sandalyesine çıktı. "*Hop, hop, hop, hop, hop, hop çarpıyor kalbim!*" diye bağırdı.

Kanca'ya çaktırmadan eğildi. "Komutanım," dedi sırıtarak Mermi. "Siz de kalkın yoksa Barut Komutan'ım beni dövecek!"

Kanca güldü. "Geliyorum, lan!" diyerek ayağa kalktı. Yanında Siren'i de çekiştirerek kaldırdı. "Siz de bize eşlik edin. Dayağı hep beraber yiyelim."

Siren gözlerini devirdi ama Kanca'ya karşı koymadı. İmam onun ardından kalkıp Yamalı'ya göz kırptı. Yamalı da kalkmıştı ki gözleri istemsizce Fısıltı'ya kaydı.

Fısıltı'nın bakışları keskindi. *Hele bir cesaret et,* der gibiyken, Yamalı hiç ağzını bile açmadan anında geri çekildi. Sessizce diğerlerine eşlik etti.

Talia ise ayağa kalkanları gülerek izliyordu. O neşeyle bakan gözlerine karşı koyamadım. Elinden tutup ayağa kaldırdım.

"Bu gece senin gecen," dedim. "O yüzden ne istiyorsan yap."

O sanki bu cümleyi bekliyormuş gibi itiraz etmeden doğrudan masanın üstüne çıktı. Herkes delice eğlenirken, Talia benim elimden tutarak şarkıya

eşlik etmeye başladı. "*Kalk be canım raks edelim, çık şu masaya,*" dedi. "*Savur eteklerini aşka dostluğa...*"

Başımı iki yana salladım.

"*Dolsun boşalsın kadehler, kalksın havaya!*" Masanın etrafında herkes bardaklarını tekrar kaldırdı. "*Ateşli dudaklarınla yak bir cigara!*"

"Al, yakışıklı," diyerek Barış sigara uzattı. "Ateşli dudaklarınla yak bir sigara."

Onun uzattığı dalı aldım. İkimiz kol kola girmiş hâlde onları izliyorduk. Barış kahkaha atıyordu. Uzun zamandır ilk kez bu kadar gerçekçi gülümsüyordu. O da belli ki içten içe o masaya çıkmak istiyordu.

Talia bir anda dengesini kaybeder gibi olunca, sigaramı bırakıp hemen müdahale ettim. Kucağıma alıp onu aşağıya indirdim.

"Hepiniz inin!" dedim net bir sesle. "Sizin aklınıza uyup onu da kaldırdım. Yere düşecekti! Aşağıda eğlenin!"

Talia, kollarını boynuma dolayıp, "*Amman kuzum,*" dedi.

Beni bırakmayacağını fark ettiğimde, diğerleriyle birlikte kendimi çemberin içinde buldum. "*Amman yavrum,*" dedim onun yeşil gözlerine bakarak.

"*Amman kuzum...*"

"*Amman yavrum...*"

Bir şekilde Talia'nın boynumu saran kollarından kurtuldum, onu diğerlerinin arasına bırakıp tekrar masaya döndüm. Ceketimi çıkarıp sigaramı tekrar elime aldım. Dumanı yavaşça yükselirken gözüm masadaki tek hareketsiz kişiye takıldı.

Fısıltı.

Sessizdi, her zamanki gibi.

Gözleri dans edenlerin üstündeydi.

"Fısıltı," dedim dikkatle. "Sen niye eğlenmiyorsun?"

Başını çevirip bana baktı. Gözlerinde ne gülüş ne sitem vardı, sadece aynalı bir huzursuzluk barındırıyordu. "Siz niye eğlenmiyorsunuz, komutanım?" diye karşılık verdi, ses tonunu bozmadan.

Bir an duraksadım. "Eğleniyorum," dedim.

Fısıltı'nın dudak kenarı belli belirsiz kıpırdadı. "Bu şekilde mi?"

"Çok bile."

O da gözlerini kaçırmadan net bir cevap verdi. "O zaman ben de eğleniyorum, komutanım."

Aramızda fazla söze gerek yoktu. İkimiz de gecede eğlenmeyenlerin kendi nedenlerini taşıdığını biliyorduk.

Talia tekrar yanıma geldi. Sessizce arkamdan sarıldığında çenesini omzuma yasladı. "Dans edelim," dedi neşeyle.

"Dans etme kotamı düğüne sakladım," dedim. Sigarayı elimde çevirdim. "Yıllık dans iznimi orada harcayacağım."

Talia sıkıntıyla ofladı. "Barış," diye seslendi. "Şu arkadaşına bir şey söyle!"

Barış arkasına yaslanmış, keyifle olan biteni izliyordu. "O hayvan kalkmaz," dedi sakince.

"O zaman sen gel!" dediğinde, Talia onun sandalyesinden tuttuğu gibi sürüklemeye başladı.

Barış kendini dans eden timin ortasında buldu. Mermi ve İmam bir anda koluna girdiler. "Komutanım, destek bizden!" dedi İmam.

Barış istemsizce gülümsedi. Protezli bacaklarıyla yavaşça yerinden doğrulduğunda, gerçek heybeti ortaya çıktı. Diğer herkesten uzun ve üst gövdesi kaslıydı. Tekerlekli sandalyeyi kullanmaktan bir hayli kol kasları vardı.

Talia gözlerindeki parıltıyla, "Hadi," dedi. "Barut'u kalkmadığına pişman edelim."

Müzik biraz daha yükseldiğinde hepimizin kalbinde aynı ritim vardı. "*İndim dere ırmağa hoy nanayda!*" Mermi'nin gür sesi mekânı çınlattı. "*Cilveloy nanayda!*"

"*Zeytin dalı kırmaya hoy nanayda!*" İmam devraldı. "*Cilveloy nanayda!*"

"*Geldim seni almaya hoy nanayda!*" Kanca sesiyle bastı ortamı. "*Cilveloy nanayda!*"

"*Başladın ağlamaya hoy nanayda,*" dedi Siren, yüzünde ilk kez bu kadar içten bir gülümsemeyle. "*Cilveloy nanayda!*"

Yamalı kolunu savurur gibi kaldırdı. "*Nayda na hoy nanayda, hoy nanayda!*" dedi. "*Cilveloy nanayda!*"

Barış, içinden gelen sesle eşlik ederek, "*Nayda na hoy ninayda, hoy nanayda...*" dedi. "*Cilveloy nanayda.*"

Türkü bitince alkışlar yükseldi. Hepsi enerjisini atmış gibiydi, masaya döndüklerinde de bardaklarına tekrar rakı doldurdular. Garsonu çağırdığımda ona açması için türkü adını söyledim.

Başını salladı ve birkaç dakika sonra bağlamanın o ince, sızılı tınısı mekâna yayıldı. Sanki boğazımıza bir düğüm atıldı. Zaman yavaşladı. Sadece bağlama çaldı ve yüreğim sustu.

Talia yanıma geldiğinde yüzündeki neşenin yerini o yumuşak hüzün almıştı.

Bardağımı ona uzattım. İçinde az bir rakı kalmıştı. Talia sessizce aldı. Ben de kendime yeni bir bardak doldurdum. Tüm dikkatimi ona çevirdim.

Bu türkü bana ondan kalmıştı. Bir gün, yorgun, darmadağın bir günde mırıldanmıştı kulağıma. O zamandan beri bende kalan, *unutmam,* dediklerimden biriydi.

Sustu Talia. Hiçbir şey söylemedi. Lakin gözleri... O ormanı anımsatan gözleri...

Her şeyi söyledi.

Drama Köprüsü yalnızca bir türkü değildi artık. Benim için bir hatıra, bir yemin, bir kavuşmaydı. Ve sanki şimdi, Balkan Kızı'mla o köprünün tam ortasında, geçmişi sırtlayarak birbirimize bakıyorduk.

"*Drama Köprüsü bre Hasan, dardır geçilmez... Bre Hasan, dardır geçilmez...*"

Onun gözlerine bakarak söylemeye başladım. Şaşkınlığı yüzüne vurmuştu. Bunu beklemiyordu.

"*Soğuktur suları da Hasan, bir tas içilmez... Soğuktur suları da Hasan, bir tas içilmez...*"

Bardağımı kaldırıp onunkine hafifçe tokuşturdum.

"*Anadan geçilir Hasan, yârdan geçilmez... Bre Hasan, yârdan geçilmez...*"

Talia da bardağını ürkekçe uzattığında cam cama değdi. Ardından tek yudumda rakının sonunu içti. Gözleri dolmuştu ama gülümsüyordu.

Türkü bittiğinde usulca bana yanaştı. Omzuma yaslandığında kulağıma fısıldadı. "Beni dinlemiş miydin?"

"Her zaman."

"Unutmamışsın..."

"Hiçbir zaman."

Talia gözlerini kapadı. Dudaklarından incecik dökülen bir sesle, "*Te sakam,* Ulu *ljubov moja,*" dedi.

Ben gözlerimi onun saçlarına diktim. Kızıl saçlara, yüreğimi yakan saçlara, bir ateş parçası olan saçlara... Yüreğimi ona bırakmak ister gibi, "Ben de sana *te sakam,*" dedim.

Eğlence usulca sönmeye başladı. Gülüşlerin yerini esnemeler aldı, ritim yavaşladı, sesler kısıldı. Fısıltı Yamalı'yı, İmam Mermi'yi taşıyor, Siren ve Kanca ise kavga ediyordu.

"Kurban olduğumun komutanısı," dedi Yamalı gevşek bir şekilde. Bakışlarımı ona çevirdim. "Bizi aileden görüyor musunuz?"

Herkes çakırkeyif olsa da bana dikkat kesilmişti. "Bu tim..." dedim açık bir şekilde. "Hep ailem oldu."

Bir anda hepsi gelip bana sarıldığında, dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hayalet Timi'nin gelmiş geçmiş en iyi komutanı olarak kalacaksınız," dedi Siren.

"En iyi komutan, bizim komutan!"

"Komutanım siz evlenme yoluna girdiğinize göre sıra bana geliyor," dedi Kanca. "Bana ne zaman kız istemeye gidiyoruz?"

"Sanki hayatında biri var da..." dedi Siren burun kıvırarak. Rolünü güzel oynuyordu. "Sen eksik kal."

"Haklısınız, komutanım," dedi Kanca gülerek. "Sizsiz çok eksiğim!"

"Kanca!" diye gürledi Siren.

"Toparlan, Hayalet Timi!" dedim sertçe. "Toparlan! Dağılın hadi! Yoksa gerçekten ceza vereceğim!"

Mermi hafifçe iç çekti. "Cezalarınızı bile özleyeceğim, komutanım."

"Oğlum, ben öteki dünyaya mı gidiyorum?" dedim ters bir şekilde. "Dünyaevine giriyorum sadece!"

"Yok, komutanım," dedi Mermi, çok alkol almaktan dolayı hıçkırdı. "Üstünüzde atamadığınız bir sinir vardı. Artık sinirli olmazsınız diye şey etmiştim... Neyse... Ben susayım en iyisi..."

"Mermi!" diye bağırdım. "Nerede benim ıslak terliğim?"

Çok geçmeden, herkes taksi çağırarak dağılmaya başlamıştı. Gece, ağızlarda bir türkü, gözlerde biraz buğu, kalplerde biraz sıcaklıkla geride kalıyordu. Barış ve Talia'yla aynı arabaya bindiğimizde ilk durağımız Yarbay

Beton'du. Barış'ın gözleri kapalı ama bilinci hâlâ açıktı. Talia ise çakırkeyif hâlde başını omzuma yaslamıştı.

Yarbay Âkif Cesur Beton'un evinin önüne vardığımızda onu dikkatlice kucağıma aldım. Yavaş adımlarla eve doğru ilerledim. Kapıyı çaldım, çok geçmeden açıldı. Yarbay Beton'un gözleri kucağımda duran kıza takıldı.

"Uyuyor mu?" dedi, sertliğinden arınmış bir hâlde.

"Evet, komutanım," dedim. "Müsaade ederseniz..."

Çekilmesiyle birlikte içeriye adım attım. Onu odasına götürdüm. Talia'nın başı göğsüme yaslanmıştı. Yatağa bıraktığımda, "Ulu..." diye fısıldadı yavaşça.

"Sendeyim," dedim, kulağına eğilerek.

"Kardeşimi özledim," dedi. Sesi kısık ve kırıktı. Rakıya alışık olmadığı için çabuk etkilenmişti ama söyledikleri... Sarhoşluktan değildi. Yürekten geliyordu. "Ben ondan daha fazla ayrı kalmak istemiyorum, Ulu."

Yüzüne düşen saç tellerini usulca geri ittim. Titreyen dudaklarına baktım. "Tamam," dedim. "Tamam. Söz... Bu ayrılık yakında bitecek. Seni kardeşinle kavuşturacağım."

Talia gözlerini kısıp bana baktı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. "Ama bu sefer de senden ayrılacağım."

Daha fazla tutamadı kendini ve ağlamaya başladı. İçli, sessiz, bastırılmış bir ağlayıştı bu. "Yavrum..." dedim. Elim başına gitti, saçlarını okşadım.

"Neden ikiniz de aynı anda hayatımda değilsiniz ki?" dedi. "Onun yanında olduğumda da seni özleyeceğim."

Ağladı... Ağladı... Ağladı...

En sonunda ağır ağır uykuya geçti. Nefesi hafiflediğinde bedeni gevşedi. Üstünü örttüm. Bir süre başucunda durdum ve iyice uyuduğuna emin olduktan sonra usulca çıktım odadan.

Salona geçtiğimde, Yarbay Beton da pek farklı değildi bizden. O da iç savaşını rakı kadehinde boğmaya çalışıyordu. "Komutanım..." dedim, sesimi alçaltarak.

Başını kaldırdı. Gözleri yorgundu. "Gel, otur." Karşı çıkmadım. Yanına geçip oturdum. "İster misin?" dedi, rakı şişesini göstererek.

"Barış arabada bekliyor, komutanım," dedim, sesim boğazıma düğüm olmuş şekilde.

Yarbay Beton bardaktan bir yudum daha aldı. "O niye gelmedi?" diye sordu.

"Kusmakla meşguldü."

Başını iki yana salladı. "Ağzınızla içmezseniz olacağı bu..."

Gülümseyemedim. İçimde bir şey öyle ağırdı ki... "Ablam..." dedim birden.

O an durdu. Bakışları bana kaydı, ifadesi sertlikten yoksundu artık. Sessizlik birkaç saniye sürdü.

Çatlamış bir sesle, "Ablanın o adamdan boşandığını bilseydim..." dedi. "Ertesi gün karşısına çıkardım. Şu siktiğimin gururu var ya..." Sertçe masaya vurdu. "Siker atardım onu!"

Boğazım düğümlendi. "Boşandığı ilk yıl çok kötüydü," dedim.

"Neler oldu?"

"Şiddet gördüğünü benden bir süre gizledi," dedim, içim titreyerek. "Sırf ben askerliğimi yakmayayım diye aylarca söylememiş. Bir gün sizinle hastanede karşılaşmış, ablam anlatmıştı."

Yarbay Beton uzaklara daldı. Başını ağır ağır salladı. "Evet," dedi. "Hamileydi o zaman, yüzü solgundu ama bir şey diyememiştim."

Sert bir nefes aldım. "Ablamı bir gün ziyaret ettim. Normalde hiç makyaj yapmaz ama o gün... O kadar çok makyaj yapmıştı ki... Başta anlamadım." Elimi yumruk yapmıştım. "Yemeği hazırlarken, tabakları koyarken bile acıdan inliyordu. Sırtına vurmuş o pezevenk. Hem de defalarca. Anladım çünkü o ağrıyı çok iyi bilirim."

Yarbay Beton'un bakışları keskinleşti. Ama konuşamadı. Yutkunuyordu sadece.

"Babam da..." Devam ettim. "Beni kemerle döverdi."

Bir süre sessizlik oldu. Rakının, sigaranın, geçmişin tadı aynı anda boğazıma dolmuştu. "Hiçbir şey umurumda olmadı o gün," dedim. "Ablamı o evden kendimle birlikte çıkardım. O adamı da orada ölesiye dövdüm."

Gözlerim kısıldı. Hatırlamak bile sinirimi titretmişti.

"Ablam öyle bir hâldeydi ki hiçbir şeye karşı çıkmıyordu." Sesim çatladı. "Bana *beni sonunda kurtardın,* demedi. *Beni neden kurtardın,* dedi."

Yarbay Beton başını eğdi. Sustuk. Bu suskunluk her şeyi anlatıyordu.

Dişlerimi sıktım. Hatırlamak acı veriyordu ama anlatmak gerekiyordu. Yarbayın sessizliği, bana alan tanımıştı.

"Boşanma davasını açtırdım," dedim boğazımdaki düğümü bastırarak. "O it, ablamın peşini bırakmayacaktı. Kadın koruma programına aldırdım. Her şeyi değişti. Bütün bilgileri gizlendi. Devlet bir süreliğine koruma da sağladı. En azından göreve giderken gözüm arkada kalmıyordu."

Parmaklarım gergindi. "Ablam öğretmenlik okumuştu. Bir gün... Bana sosyal hizmetlerde, sevgi evleri için öğretmen kadrosu açıldığını söyledi." Gözlerim uzaklara dalmıştı artık. "İlk defa hayat dolu konuşuyordu. Ülkü'yle ikimiz ona destek verince başvuru yaptı ve atandı."

Onunla gurur duyuyordum. Kendini toparlayınca ilk işi dava açmak olmuştu. O şerefsizin yaptığı her şeyi kalem kalem dökmüştü. Susmamıştı. Şiddetin her türlüsünü yaşayan kadınlara örnek olmak istemişti.

Başarmıştı da.

Yarbay bir şey demedi ama bakışları değişmişti. Ciddiyetin içinde kırılmış bir gurur vardı yüzünde.

"Kendi düzenini kurmuştu. Ayrı eve çıktı. Tek derdi çocuklardı. Sosyal hizmetlerde çalıştıkça oradaki çocukların durumunu daha iyi görmeye başladı." Nefes aldım. "Kendi dışında birine bakabilecek kadar iyi duruma geldiğinde... Bahar'ın koruyucu annesi oldu."

Âkif başını salladı. "Çocukların adını ablan mı koydu?" diye sordu. Sesi bu kez daha yumuşaktı. Daha meraklı, daha içten.

Gözlerimin içine baktığını hissettim. Sırtımı hafif doğrulttum. "Bahar'ın adını ablam koymadı," dedim. "Bana sürekli anneme benzeyen bir kızdan bahsediyordu. Adı da annemle aynı olunca onunla ayrı bir şekilde bağlanmıştı." Başımı salladım. "Aklı başında bir kızdı. Çok küçük değildi. Sonra Bahar, aileden biri olmak isteyince evlatlık aldı."

Yarbay Beton'un o bakışı, neyi merak ettiğini zaten belli ediyordu.

"Cesur Efe ve Peri'nin adını ablam koydu," dedim.

Eli titredi hafifçe. Bardağı masaya bıraktığında birkaç saniye gözlerini kaçırdı. Söylenecek söz kalmamıştı o an. Çünkü bazı gerçekler vardı ki sadece sessizlikle anlaşılırdı.

"Sen," dedi sessiz ama derin bir sesle. "Çok büyük bir yük almışsın sırtına, evlat."

Dişlerimi sıktığım hâlde hâlâ öfkem dilimin ucundaydı.

"Ve o herifi ölesiye dövmen..." dedi, gözlerini bana dikerek. "Hiçbir mahkemede suç sayılmaz. Sayılsaydı da ben şahidin olurdum."

Başını bir kez salladı.

"Ben senin gibi bir kardeşe sahip olmayı isterdim," diye ekledi, bakışlarını duvara çevirerek. "Ablana yaptığın her ne ise bundan dolayı alnından öpmek gerekir."

Duruşumu bozmadım. Belki kimse sırtımı sıvazlamamıştı ancak Âkif Cesur ilk kez sözleriyle bunu yapıyordu.

Devam etti. "Benim de babam çok farklı bir adam değildi. Bu ülkenin tertemiz çocukları böyle ellerden geçiyor işte... Ama biri çıkıp zinciri kırınca işte o zaman bir nesil kurtuluyor."

Gözlerini bana dikti. "Sen zinciri kırmışsın, Ulukurt. Helal olsun sana."

Derin bir nefes aldım. Yumruğum hâlâ sıkılıydı.

Ayağa kalktığında karşıma geçti. Beni kendine çekerek sarıldığında sırtıma yavaşça vurdu. "Bir gün yorulursan..." dedi sessizce. "Gel buraya dinlen. Burası sana hep açık. Yeter ki sen duruşunu bozma."

O an, ilk defa biri bana, "*Dinlenebilirsin*," demişti.

Ve bu kelimeler, bir asker için en büyük merhemdi.

Başımı sallayıp, "Emredersiniz, komutanım!" dedim.

Yarbay Beton gözlerini kısarak baktı. "Barış'ı daha fazla bekletme," dedi. "Bize küfrediyordur kesin. Çok beklettik."

İçimde bir şey acıyla gülümsedi. "İyi geceler, komutanım."

Kapıdan çıkarken ayakkabımı sessizce giydim. Soğuk geceye adım attım. Arabanın içinde hâlâ gözleri yarı açık şekilde bekleyen Barış'ı gördüm. Göz göze geldiğimizde hiçbir şey sormadı. Sadece omzuma hafifçe vurdu.

Kısa sürede eve geldik. Barış odasına, ben kendi odama geçtim. Duş alıp kendime geldikten sonra üzerimi giydim ve yatağa uzandım. Yastığa başımı koyar koymaz iç geçirdim. Derin bir nefes alacakken telefon çalmaya başladı.

KHÜ tarafından verilen, sadece acil durumlar için kullanılan o özel cihazdı. Anında doğruldum. Yatağın kenarındaki komodine uzandım.

Bir kere çaldıysa asla hayra alamet değildi.

Ekranda tek bir isim belirdi.

Albay Fahrettin Alkorkmaz.

Bir mesaj gelmişti. Gözlerim satırlarda takılmadan, akıp gitti.

Hayalet Timi, acil göreve!

Hayalet Timi, acil göreve çağrılmıştı.

Talia, daha bir saat önce boynuma sarılmış, "*Senden ayrı kalmak istemiyorum,*" demişti. Şimdi ise o vedaya doğru bir adım daha atıyordum.

Yine, sessizce... Yine, yüreğimi cebime koyarak. Yine, yarım bırakılmış gülüşlerle.

Görev gelmişti.

Bizim gecemiz bitmişti.

6.
KİBRİT

Kalbin, her zaman kalbime,
Balkan Kızı.

Bir keşfet yok...

Gökyüzü kapkaraydı. Ne bir yıldız ne de ay vardı. Sanki gece, kendi gölgesine bürünmüş, karanlığını bize emanet etmişti. Yağmur henüz başlamamıştı ama toprağın üstünde dans eden kokusu hissediliyordu. O ağır, keskin nem yaklaşan bir fırtınanın sessiz habercisiydi.

Bu gece, Hayalet Timi'nin gecesiydi.

Yere çömeldim. Ellerim dizlerimdeydi, çamurun içine batmış, dizliklerimle sabitlenmiş pozisyonda çevreyi tarıyordum. Ayakkabı izleri, uzun bir çizik, taşlarda olası bir düzensizlik... Her şeyi dikkatle inceliyordum; her detay, bir izdi bize.

Telsize hafifçe eğildim. "Yamalı, Mermi!" diye seslendim. "Güney cephedeki kameralara dikkat! Kör noktaları işaretleyin."

Elimdeki portatif ekranı çevirdim. Yamalı ve Mermi'nin kask kameralarından gelen canlı görüntüleri izliyordum. Yamalı termal cihazla bir hattı tararken Mermi eski, paslı bir elektrik panosunun önünde pozisyon aldı.

"Kör nokta tespit edildi," dedi Yamalı. "Güneydoğu tünel girişi, dokuz saniyelik aralıklarla kör kalıyor. Girişte kör alan oluşuyor."

"Tamam. Geçiyoruz," dedim mekanik bir sesle. "Kanca, gözün yukarıda olsun. Siren, çevreyi kontrol et. Fısıltı, arkama geç."

Kanca'nın nefesini duydum, pozisyonu çoktan almıştı. Gece görüş dürbününden süzülen net veri akışı önümdeydi. İstasyona yakın üç binayı gözetliyordu.

"Görüş net. Hedef çevresi açık," dedi Kanca.

Siren devreyi tamamladığında, "Komutanım," dedi. "Keskin bir madde kokusu alıyorum. Sentetik plastik türevi. Uzman istiyorum buraya."

Hemen olduğum yerde durdum. Gecenin rüzgârı üzerimden geçerken omzumu arkamda duran kişiye çevirdim.

"Fısıltı," dedim. "Bomba olabilir. Tespitini yap, İmam'a bildir."

Fısıltı başını hafifçe salladı. Yere çömeldi. Adımları öylesine sessizdi ki onun ilerleyişini sadece kameradan takip edebiliyordum.

Kaskındaki lensten gelen görüntüleri izlerken Siren'in konumuna vardığını gördüm. Depo girişinde ter akıtırken dizlerinin üstünde yere eğilmişti.

Parmak uçlarıyla zemindeki gri birikintiyi inceledi. Bir an durdu. "Bu, C4'le karıştırılmış bir toz," dedi. "Akıllı bir tuzak. ITO teknoloji konusunda ilerlemiş."

Sözleri içimde bir darbe gibi çarptı. Daha ilk adımda bir tuzakla karşılaşmıştık. O depoya girince neler olacaktı, merak ediyordum.

Telsizi elime aldım. "İmam," dedim. "Fısıltı'nın yanına geç. Acil."

"Emredersiniz, komutanım!"

İmam'ın hızlı ama dikkatli adımlarını kameradan takip ettim. Bölgeye vardığında diz çöktü, eldivenlerinin içiyle kapıdaki kablo düzeneğini inceledi.

Dakikalar geçti. "Klasik algılayıcı değil bu," dedi sonunda. "Bana zaman vermeniz lazım, komutanım."

"Zaman yok," dedim anında.

"Komutanım..." dedi İmam. "*Benim adım bomba, soyadım ölüm,* dedim ama... Bu basbayağı intihar!" Eli havada kaldı. "Beş dakika istiyorum. Eğer doğru bağlantıyı çözersem geçeriz. Erken müdahale hepimizi havaya uçurur."

Dudaklarımı sıktım. Her saniye bir ölümdü. Sorun değildi. Hayalet Timi, ölümle dans etmek için doğmuştu.

"Beş dakikan var, İmam," dedim. "O kapıdan geçeceğiz."

Giriş noktamız, terk edilmiş bir tekstil atölyesinin arka kapısıydı. Paslı, eğri büğrü bir metal kapıydı. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir depo gibi görünüyordu ama içerisi ITO'nun geçici karargâhıydı.

İmam'dan gelen bilgiyle herkes tekrar yerine geçti. Ben öndeydim. Fısıltı, bir gölge gibi hemen arkamdaydı. Gözümüz içerideki hedefteydi: Salih Hattab. İstihbarata göre ITO'nun mühendislik biriminden, Türkiye'ye sızan kilit adamlardan biriydi.

Kapıyı neredeyse nefes almadan aralayıp içeri sızdık. Her adımımız, gecenin nabzına uyumluydu. Neredeyse zaman donmuş gibiydi. Tetikler hazır, nefesler sabit, gözler karanlığa kilitliydi.

El işaretiyle yön gösterdim. "Sol koridor, iki adam."

Siren ve Fısıltı, gölgeler gibi süzülüp boğazlarına çöktükleri adamları yere düşürdü. Ne bir çığlık ne bir patlama... Sadece ölümün soğuk soluğu kalmıştı havada.

Telsizden Yamalı'nın sesi geldi. "Hedef üst kattaki odada, komutanım."

"Anlaşıldı," dedim kısaca. "Giriş yapıyoruz. Peşimizden gelin."

Fısıltı'yla birlikte merdivenlere yöneldik. Adım seslerimiz yoktu. Sanki biz değil, ölümün kendisi yukarı çıkıyordu.

Üst kata çıktık. Kapı kapalıydı ama içeriden gelen sesler netti: Bilgisayar fanı, klavye tıkırtısı, fare sesi... Salih içerideydi.

Fısıltı cebinden ince bir cihaz çıkardı, kapının menteşesine yerleştirdi. Sessiz bir patlama yarattığında kapı aralandı. Anında Siren, Yamalı ve Mermi yanımıza ulaştı.

Artık içerideydik.

Fısıltı sağa kıvrıldı, Siren sola açıldı. Mermi, sırtını duvara verip pozisyon aldı. Yamalı bilgisayarlara yöneldi. Ekranda İstanbul'un yer altı haritası, metro hatları, elektrik ağları...

Ben ise dosdoğru hedefe yürüdüm. Salih Hattab, koltukta oturuyordu. Kafasını kaldırdığında göz göze geldik.

Silahımı doğrulttum. "Ellerini başının arkasına koy," dedim, tok bir sesle.

Dondu.

Yüzünde şaşkınlık vardı. Bu uzun sürmeyecekti. Çünkü Hayalet Timi, sadece göründüğünde değil, görünmediğinde de öldürürdü.

Salih'i yere öyle bir indirdim ki sırtının betona çarpma sesi sert bir şekilde yankılandı. Silahımı hâlâ başına doğrultmuş, nefesimi tutuyordum. Göz gözc geldiğimizde içimde yıllardır biriken öfke, göğsümden yukarıya, kalbimi ezen yumruk gibi yükseldi.

Bu pisliğin ellerinde timimin kanları vardı. Barış'ın kaybettiği bacakları, Ülkü'nün yok olan masumluğu, birçok insanın gözlerindeki korku... Hepsinin altında bu terör örgütünün parmak izleri vardı.

Ben o parmakları kırmaya yeminliydim.

Gözlerinde tuhaf bir gülümseme gördüm. Dişlerimi sıktım. "Niye gülüyorsun?" dedim, bastırılmış bir öfkeyle. Bu odayı mezarına çevirmemek için kendimi zor tuttum.

Salih gülümsedi. Sanki zafer onunmuş gibi, "Geç kaldınız," dedi.

Yüzüm kasıldı. Boğazımdaki sinir zonkladı. Eş zamanlı olarak cebim titredi. Hayalet Timi'ndeki herkesin cebine aynı anda, aynı bildirim geldi. Kalbim duracak gibi oldu. Ekrana baktım.

[ACİL] TAKSİM MEYDANI'NDA ŞİDDETLİ PATLAMA

Kahretsin! Boğazıma bir yumru oturmuştu. Yüreğim ağır bir makine gibi kasılırken birkaç saniyeliğine ekrana odaklandım. Telsiz bir an sessiz kaldı. Herkes o bildirimi görmüştü.

ITO, İstanbul'un kalbine bombalı bir saldırı düzenlemişti.

Salih bana baktı. Dudaklarında hâlâ o pis sırıtışla, "Kaybettiniz," dedi.

Silahımı doğrultup, hiç düşünmeden dizine sıktım. Silah sesiyle birlikte o da feryadı bastı. Lakin bu çığlık, o yüz binlerce masumun çığlığına asla denk değildi.

Yana eğildiğinde yere düştü. Titreyerek bağırıyordu. Yere diz çöküp kanlı bacağına bastırdım. "Üçüncü dalga nerede?" dedim. Yüzü kasılırken gözleri yaşla doldu. Ağzı açık kaldı ama konuşamıyordu. Kurşun yarasına daha sert bastım. "KONUŞ!"

Telsize bağlandım. "Yüzbaşı Barut konuşuyor," dedim. "Salih Hattab elimizde. Taksim patlaması doğrulandı. Tüm dijital veriler Yamalı'da. Tahliye talep ediyorum. Üçüncü dalga riski yüksek. İstanbul'da ikinci kaybı yaşamayacağız."

Telsizden gelen onay sesine kadar gözlerim hâlâ Salih'in yüzündeydi. Zihnimden geçen tek şey vardı: İntikam.

Ancak bu bir kişisel intikam değil; vatan, adalet ve masumlar adına verilen bir mücadeleydi.

Peter Kalovski benim kişisel sorunumdu.

Onu kendi ellerimle öldürecektim.

Annemin ölümünden sorumluydu. *Sana yemin ediyorum, anne, onu öldürmeden girmeyeceğim o kuru toprağa!*

Günlerdir uykusuzduk. Savaşın, yalnızca silahla değil, sabırla da kazanıldığını biliyorduk artık. Operasyonlar peş peşe geliyordu. Bedenlerimiz yorgundu ama zihinlerimiz tetikteydi. Her gün bir başka şehirdeydik.

Peter Kalovski, Türkiye'den ayrılmıştı. Bu kaçışı da biz organize etmiştik. Plan inceydi, ustalıkla örülmüştü. Talia'nın Bulgaristan'da olduğuna dair sahte görüntüler servis edilmişti. Peter, değerli yeğeninin Admir'in, yani Bulgaristan mafyasının elinde olduğunu sanıyordu. Bu, onun ülkeden ayrılıp Bulgaristan'a gitmesi için fazlasıyla yeterli olmuştu.

Taksim'deki bombalı saldırı, ülkenin kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Patlama sonrası ITO'ya misilleme yapmış, onların karargâhlarını teker teker tespit edip yerle yeksan etmiştik. Sıkıyönetim artık sadece kâğıt üstünde

bir kavram değildi. Her köşebaşı, her istasyon, her terminal denetim altına alınmış, kontrol sıkılaştırılmıştı.

Ankara'da başlayacak olan saldırıları istihbarat çok önceden haber vermişti. Hayalet Timi ve MİT'in ortak operasyonları sayesinde, başkentteki planlı patlama öncesinde güvenlik güçleri alarma geçmişti.

Taksim'deki patlamaya rağmen alınan önlemler sayesinde büyük bir facia yaşanmamıştı. Can kaybı yoktu. Sadece yaralılar vardı. Bu bile bizim için ağırdı. Tek bir insan, ITO tarafından zarar görmeyene dek bize durmak yoktu.

Türk askeri hiçbir zaman hedefinden şaşmazdı.

Acil olarak çıktığımız görevden geri dönme vaktiydi.

İstanbul'un karanlığında ne kadar iz bıraktıysak şimdi iz sürme sırası Balkanlar'daydı. Makedonya'daki operasyon tüm ciddiyetiyle yaklaşıyordu. Ama ondan önce çözülmesi gereken kişisel bir düğüm vardı. Talia'yla evlenmek, daha sonra da kalbimin en hassas parçasını düşmanın içine, dayısının yanına geri göndermem gerekiyordu.

Kolay olmayacaktı. Lakin buna mecburduk.

Talia, benim yokluğumda her gün ona verdiğim eğitimlerini eksiksiz yapmış, tek bir seansı bile aksatmamıştı. Onun raporlarını düzenli alıyordum. Krize girmemişti.

Bu beni hem şaşırtmış hem de gururlandırmıştı. Her geçen gün, gücünün farkında olan bir kadına dönüşüyordu. Benim Balkan Kızı'm, artık ateşin ta kendisiydi.

Lakin yeterli değildi. Makedonya, sıradan bir görev yeri değildi. KHÜ'de sıkı bir eğitime daha girecekti. Orada Hayalet Timi olarak ona en ağır şartları sunacaktık.

Onu Makedonya'ya yalnızca bir gelin olarak değil, bir muhbir olarak gönderecektik. Talia artık korunması gereken biri değil, koruyan biri olacaktı. Ve ben, onu öyle bir hazırlayacaktım ki dayısı bile onu gördüğünde tanıyamayacaktı.

Son görevimizi tamamladıktan sonra üstlerimle birlikte toplantı yapıp son durumları bildirmiştim. KHÜ'deki işlerimi bitirince beni şehir merkezine bırakmışlardı. Arabamı en son buraya park etmiştim.

Telefonum neredeydi? Kısa bir an düşündüm. Koltuğun yan cebine attığım gibi buldum. Ekran kararmıştı. Şarjı bitmiş olmalıydı. Hızlıca arabaya bağlayıp kabloyu taktım. Dakikalar sonra açıldığında bir sürü bildirim karşıladı beni.

Âkif Cesur'un son mesajları atmasıyla bildirimlere tıkladım ve açılmamış bir yığın mesajı okudum.

ACB: 📞

Bu sanırım *ara*, demekti.

ACB: *Seni çok özledim.*

ACB: *Reflekslerim artık çok gelişti.*

ACB: *Üç gündür sensizim.*

ACB: *Sana ulaşamıyorum ve bu beni deli ediyor.*

ACB: *Âkif babam mesajları görünce kızdı. Geri silmeye çalıştı ancak kendinden silmiş. Mesajları atan benim, Talia. Balkan Kızı'n. Yavrun. Biricik karın.*

ACB: 😡😡😡

Sanırım en sonunda Yarbay Beton bana ağız dolusu küfretmişti.

Barış'ın mesajına girdim.

BK: *Yakışıklı, ablan sana ulaşamıyormuş.*

BK: *Fıstık, mesajlara bak.*

BK: *Lan eşek, mağaraya mı girdin, neredesin?*

BK: *Çabuk ablanı ara!*

Hızlıca ablamın mesajlarına baktım.

Ablam: *Barut, bu mesajımı görünce beni ara. Peri rahatsızlandı.*

Ablam: *Durmadan seni arıyorum. Umarım rahatsız etmiyorumdur ama Ülkü de yok. Ne yapacağımı bilemedim. Peri kötü durumda.*

Ablam: *Peri yoğun bakıma alındı.*

Mesajları okumayı bitirdiğim anda hiç düşünmeden ablamı aradım. Telefonun çalması bile uzun geldi. Sonunda açıldığında, "Barut..." dedi ablam.

Sesi boğuk ve kısıktı. Ağlamaktan boğazı parçalanmış gibiydi.

"Görevden yeni döndüm," dedim, hızlıca. "Telefona erişimim yoktu. Mesajlarını şimdi okudum. Ne oldu, abla? Peri nasıl?"

Bir sessizlik oldu.

"Peri..." dedi ama konuşamadı. Sesi düğümlendi, kelime gelmedi. O an mideme bir taş oturdu.

"Abla..." dedim. "Ne oldu? Söylesene..."

"İsteme gecesinden sonra çok rahatsızlandı," dedi. "Aylar sonra yapılması planlanan ameliyatı erkene aldılar. Durumu çok hızlı kötüleşti." Bir yutkunma sesi geldi. "Barut..."

"Ben en geç bir saate oradayım," dedim. "Hastanedesiniz, değil mi?"

Sessiz kaldı.

"Abla?" dedim. "Başka bir şey mi oldu? Söylesene!"

"Minik bedeni kaldıramadı..." dedi hıçkırarak. Onun feryadı ruhumu delerken direksiyonu sıktım.

Telefonun yere düştüğünü işitmiştim.

Aklıma Peri'yi ilk gördüğüm an geldi. Küçücük, gözleri henüz tam açılmamış o bebek, öz annesi tarafından hastanede terk edilmişti.

Ablam, onu kucağına almışken gözleri ışıl ışıldı. Bana dönüp gözleri dolu hâlde, "*Bak, ben doğurdum Barut,*" demişti şakayla karışık. "*Güzelliği göz kamaştırıyor ama güzeller güzeli bu bebek, acıyla yoğrularak gelmiş dünyaya. Hasta bir bebek ama hallederiz, değil mi kardeşim? Onu iyi edebiliriz...*"

"*Hallederiz,*" demiştim ablama. İşte o gün Peri, benim de yeğenim olmuştu. Şimdi cennete kavuşmuştu.

Telefonun diğer ucundan, "Anne... Anne, lütfen yapma..." diye fısıldayan bir ses geldi. Yeğenim Bahar'ın sesiydi.

"Alo?" diye seslendim.

Sonra bir yabancı ses geldi. "Umay Hanım? Umay Hanım, sesimi duyuyor musunuz?"

Hemen ardından, "Dayı..." dedi Bahar, ağlamaktan yorulmuş bir sesle.

"Söyle, dayım," dedim.

"Dün gece... Peri'yi kaybettik," dedi. Göğüs kafesime taş gibi bir ağırlık çöktü. "Kardeşim öldü, dayı."

Yutkunamadım. "Ben..." dedim ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Annem yine fenalaştı," dedi Bahar. "Dünden beri çok kötü. Lütfen hemen gelebilir misin dayı? Sana ihtiyacımız var."

Arabanın hızını arttırdım. "Çıktım, yoldayım," dedim. "Kısa sürede orada olacağım."

Dolu gözlerimden yaş süzülmemesi için çok zor durdum. Ablam, ona iyi bir hayat vermeye çalışmıştı. Çok uğraşmıştı. Minicik bir beden, acılara yenilmişti. Kendimi toparlayıp kısa süre sonra Yarbay Beton'un numarasını tuşladım.

"Komutanım," dedim.

"*Ljubov moja,*" dedi Talia, nahif bir tonla. "Benim."

Sesini bile köpekler gibi özlemiştim. Onun yanında olmak bana iyi gelecekti ancak önceliğim ablamdı.

"Nasılsın?" diye sorduğumda sesim düz çıktı. Yıkılmıştım ancak ona belli edemezdim. Çocuklara zaafım vardı, bu yüzden Peri'nin ölümü beni daha çok etkilemişti.

"Seni merak etmek dışında iyiyim," dedi, yumuşak bir sesle. "Sesin durgun geliyor. Ne oldu?"

"Ablam..." dedim ama devamını getiremedim. Olan bitenden haberdar değilse şimdi söylemek istemiyordum.

"Haberim var."

"Komutanım yanında mı?" diye sordum, onunla konuşmak için.

"Değil," diye yanıtladı Talia. "Telefonu bana bıraktı. Daha doğrusu ben aldım sen ararsın diye. O dışarı çıktı."

"Tek misin?"

"Değilim," dedi. "Ethem var."

O an gözlerim kararadı, kan beynime sıçradı. Ne demek yanında Ethem vardı? Siktiğimin herifi! Yarbay Beton'un, Ethem'i bu kadar yakınında tutması artık bardağı taşıran son damlaydı. Bu olaylar geçtiği gibi onunla konuşacaktım.

"Yarbay seni sokağa bıraksaymış daha iyiymiş!" dedim, dişlerimi sıkarak.

Talia hemen karşılık verdi. "Dur hemen!" dedi. "Barış da bizimle. Âkif babam onu da getirdi. Peri nasıl olmuş? Barış'tan duydum sadece ama pek bir şey söylemedi. İyi mi? Ne olur iyi olduğunu söyle... *Slatko bebe* ne durumda? Ona bir şey olmasın."

Yutkundum. Demek henüz bilmiyordu. Peri'ye bir daha asla güzel Balkan ninnileri söyleyemeyecekti.

Sustum. Birkaç saniyeliğine nefes aldım. Kendime hâkim olmam gerekiyordu. "Hastaneye gidiyorum," dedim sadece. "Sonra haber ederim." Sesim buz gibiydi. "Telefonu Ethem'e ver."

"Seni istiyor," diyerek seslendi Talia.

Telefon el değiştirdi. "Alo?" Tanıdık, gevşek bir ses... Ethem. Balkan Kızı'nı ne kadar çok özlediysem Ethem'i bir o kadar özlememiştim.

"O evden defolup gidiyorsun!" dedim sert bir şekilde.

Bir kahkaha atar gibi oldu. "Kimi kimin evinden kovuyorsun, Harbiyeli?"

"Ethem," dedim, dişlerimin arasından. "Oranın kimin evi olduğu inan sikimde bile değil. Benim nişanlım oradaysa olduğu yer benim alanımdır. Ve sen benim alanıma adım atarsan seni ananın karnına geri sokarım. Orayı da yıkar, yok eder, seni de ortasına dikerim. Anladın mı?"

"Sakin ol..." dedi Ethem alaycı bir tınıyla. "Görmeyeli alev ateş bir şey olmuşsun."

"Sana kırk saniye veriyorum," dedim. "Kırk saniye içinde o evden çıkmazsan seni çıkartmasını bilirim. Ya kendi bacaklarınla çıkarsın ya da sedyeyle. Seçim senin."

"Kızma be birader!" dedi Ethem. "Tebrik etmeye geldim. Belki eskisi gibi yakın dost oluruz, ha?"

"Bizden artık bir şey olmaz," dedim. "Şimdi kaldı iki dakika kırk saniyen."

"Barut, bak..."

"Yüzbaşı Barut," diye düzelttim. "Eskisi gibi olmadığımız için laflarına dikkat et. Bir daha da seni ben yokken Talia'nın etrafında görmeyeceğim."

"İstediğin olsun," dedi, düz bir sesle. "Yüzbaşı Barut."

Hastaneye geldiğimde ilk işim danışmaya sormak oldu. Ablamların nerede olduğunu öğrendim. Asansörle üst kata çıktım. Koridor bomboştu. Sıralı sandalyelerde tek başına oturan bir kız gördüm.

Bahar.

"Bahar," dedim, içimdeki acıyı gizleyemeden.

Başını kaldırdı. "Dayı..." dedi, gözlerindeki yaşlar bir anda hareketlendi. Ayağa kalktığında kollarını açmadı ama omuzları tir tir titredi.

Yanına yaklaşıp sarıldım. "Ağlama, güzelim," dedim. "Ağlama."

"Peri'yi kaybettik," dedi hıçkırarak. "Daha çok küçüktü..."

Gözümü kapadım. Sanki o söz, o minicik bedeni tekrar gömdü yüreğime.

"Biliyorum," dedim, sesim zor çıktı. "Biliyorum... Çok acı çekiyordu. Geceler boyu uyumuyordu. Umarım artık huzurla uyuyordur."

Bahar başını salladı. "Umarım..."

"Ablam nerede?" diye sordum merakla. Onu merak ediyordum. Perişan hâlde olduğuna emindim.

"Odada," diyerek karşıyı işaret etti. "Doktor girdiği için çıktım."

"Efe?"

"Komşumuza bıraktım," dedi Bahar gözyaşlarını silerek. "Annem perişan durumda olduğu için onunla ilgilenmekten Efe'ye bakamazdım. *Bir de o harap olmasın,* dedim."

Başımı eğip onu onayladım. "Tamam, Bahar," dedim. Elimi omzuna koydum. "Sen burada bekle. Ben içeriye gireyim."

Kapıya doğru yürüdüm. Her adımda içimdeki acı daha da büyüyordu. Bu acıyı tek başına taşıyan bir kadına, ablaya, anneye destek olmam gerekiyordu. Nefesimi tuttum ve kapıyı tıklatıp içeriye girdim.

Tam da tahmin ettiğim gibi ablam darmadağın bir hâldeydi. Yatağın kenarında değil, âdeta kendi kalbinin enkazında oturuyordu. Gözleri kıpkırmızıydı. Ellerini yumruk yapmıştı, titriyordu.

Doktor da hemşire de müdahale etmeye çalıştı ama onu hiçbir şey durduramıyordu. Sadece daha çok bağırıyor, daha çok ağlıyordu.

Beni gördüğü an gözlerindeki yaşlar taştı.

"Abla," dedim sessizce. Yanına doğru ilerledim. Sadece gözlerine baktım.

Tüm gücünü kaybederek kendini bana bıraktı. Kollarıma düştü. Titreyerek sarıldı.

"Onu kurtaramadım..." dedi acıya acıya. "Onu kurtaramadım, Barut. Kaybettiğim çocuğumun yerine onu yaşatabilirim sandım. İkisini de sonsuza kadar kaybettim..."

Boğazımda koca bir yumru vardı. Onun feryatları yüreğimi neşter misali kesiyordu. Sadece sarıldım.

"Şşt..." dedim. "Onu hayata bağladın. İsmini sen koydun. Doğduğunda kimsesizdi ama bu dünyadan göçerken öyle olmadı. Sen Peri'ye çok güzel bir hayat verdin, abla."

"Veremedim ki..." dedi içini çekerek. "Daha yürüyemedi. Konuşamadı. Bana *anne* bile diyemedi. Hiçbir şey yapamadı..."

Sözleri cam gibi kırılıyordu. Gözlerini elleriyle kapadı. Hıçkırıkları bütün odaya yayıldı.

Doktora döndüm. Bir bakış yetti. Sakinleştirici iğneyi hazırlamıştı zaten. Ablamı kollarımda biraz daha sıkarak, "Buradayım," dedim. "Ben buradayım."

İğne yapıldığında bedeni yavaşça gevşedi. Sanki onca yük birazcık omzundan indi. Kendini yastığa bıraktığında gözleri kapandı. "Peri, güzel yavrum..."

Oda onun ağıtlarından sonra derin bir sessizliğe gömüldü. Yalnızca kalbimizdeki uğultu kalmıştı.

Ve Peri'nin ardından kalan sonsuz bir boşluk.

Gece bir ömür gibi sürmüştü.

Ablam, ara ara kendine geliyor, daha sonra tekrar yıkılıyordu. Feryat figan ağlıyor, boğazı yırtılırcasına, "*Peri,*" diyordu.

Sabaha karşı gözyaşları sessizce süzülüyordu. Sanki her duygusunu tüketmişti. Sanki ağlamanın bile anlamı kalmamış gibiydi.

Sokağa çıkma yasağı vardı. ITO'nun Taksim kumpasından sonra alınan önlemler, ülke çapında her şeyi durdurmuştu.

Ablam bu acıyı tek başına taşımak zorunda kalmıştı. Ülkü yoktu. Talia yoktu. Gözüm ara ara Âkif Cesur Beton'u aramıştı ama o da yoktu. Aramalarıma cevap vermiyordu. Hiçbir dostumuz, akrabamız yoktu. Görevden tam zamanında geldiğim için şükretmiştim. Diğer türlü ablam yapayalnız kalacaktı.

Morgdan Peri'yi aldığımız an gözümün önünden gitmiyordu. Küçücüktü. Bembeyaz bir örtüye sarılmıştı. Öyle narin, öyle masumdu ki sadece uyuyormuş gibiydi.

Ablam ona dokunamamıştı bile. Yıkılmıştı. Ben kucağıma almıştım Peri'yi. Titrememek için dişlerimi sıkmıştım. Bir şeyler içimde kırılmış, ruhumun bir yanı onunla birlikte yok olup gitmişti.

Tüm cenaze işlemlerini kendi ellerimle yürütmüş, OHAL ilan edildiği için izinler almıştım. Bir tek damla gözyaşım düşmemişti çünkü ağlamaya hakkım olmadığını düşünmüştüm.

Yaklaşık bir saat önce Peri'yi toprağa vermiştik. Küçücük bir mezar. Küçücük bir taş. Üzerinde yalnızca adı yazıyordu. *Peri Şahin.* Altında ise bir tarih, bir başlangıç ve bir bitiş. Hayat dediğimiz de zaten bu tarihler arasında yazandı.

Mezarlığa sessizlik hâkimdi. Çevremizde sadece rüzgârın fısıltısı ve uzaktan gelen kuş sesleri yankılanıyordu. Her şey durgun, gri bulutlarla kaplı gökyüzünün altında kayıp ve ümitsiz görünüyordu. Kimse kalmamıştı ama mezar taşları yalnızlığımızın sessiz tanıkları olarak orada duruyordu.

Boğazım düğüm düğümdü. Sesim zorlukla çıkarken, "Abla," dedim. "Gidelim. Yarın yine geliriz."

"Olmaz," diye karşılık verdi Umay ablam. Sesi kırık bir cam parçası kadar keskin ve acı vericiydi. Gözlerindeki yaşlar kurumuştu ama yüzü hâlâ ıslaktı. "Nasıl bırakıp gideceğim? Nasıl, Barut? Çok soğuk burası. Çok soğuk. Karanlık. Karanlıktan korkardı."

Elimi nazikçe omzuna koyarak, "Yapma böyle," dedim. "Hepimiz için çok zor ama sen böyle yaparsan biz nasıl toparlanacağız?"

"Öldü," diye fısıldadı. Bu tek kelimeyle tüm dünyası başına çöküvermiş gibiydi.

Söyleyecek bir şey bulamayıp sadece yanında durdum. Gözlerinden süzülen yaşlar, çenesinin titremesi, vücudundaki tüm gerilim acıyı haykırıyordu. Yavaşça yanına çöküp ona sıkı sıkı sarıldım.

Balkan Kızı'na nasıl diyecektim?

Peri'ye bağlanmıştı. Gözlerinin içi gülüyordu onunla oynarken. Oysa hâlâ haberi yoktu. Sadece sabahın ilk ışıklarında birkaç kelime konuşmuştum onunla. O kadar.

Peki, ya Ülkü?

O güzel yürekli kardeşime nasıl anlatacaktım? *Güzelim,* diyordu Peri'ye. Onu bağrına basıyordu. Büyüyünce nasıl makyaj yapacaklarını söyleyip beni delirtiyordu. Hep sevilen ve eğlenceli bir teyze olmayı hedefliyordu.

Düşüncelere dalmışken mezarlığın kapısı açıldı. Dikkatim oraya kaydı. Yarbay Beton geliyordu. Kaşlarımı çattım.

Fakat yalnız değildi.

Yanında iki kişi daha vardı. Askerler onlara eşlik ediyordu. Üç kişi, yavaş adımlarla içeri girdi.

Ve o anda buz kestim.

Ülkü.

Yürüyüşünden, gözlerinden ve duruşundan tanımıştım onu. Başı kapüşonluydu. Kapüşonunu indirdiğinde koşar adımlarla yanımıza geldi.

Ablamı bırakamadığım için Ülkü direkt bize geldi. İkimize birden sarıldı.

"Ülkü?" dedim, gözlerim dolmuştu.

"Aklandım," dedi. "Aklandım, abi..."

Yüreğimden koca bir ağırlık kalkmıştı. Kardeşim artık temizdi. Ülkü artık tehlikede değildi. ITO'nun kullanmak istediği bir hedef değildi.

Ablam sadece onun başını öptü. Titreyen elleriyle saçlarını okşadı. "Başımız sağ olsun, abla," dedi Ülkü. "Duyduğumdan beri ağlıyorum. Peri... Minik yeğenim melek olmuş."

İkisini bıraktığımda bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Yarbay Beton'un yanındaki kişiye döndüğümde direkt olarak kim olduğunu anladım: Talia. Balkan Kızı'm. Yavrum. O da buradaydı.

Ayağa kalktığım gibi Yarbay Beton'a selam verdim. Sivilde değildim. Üstümde kamuflajlarım vardı. "Rahat ol," dedi Yarbay Beton başını hafifçe sallayarak. Ardından hiç beklemeden Talia'ya sarıldım.

Kollarını bana doladığında, "Başınız sağ olsun," dedi. "Çok üzgünüm, *ljubov moja*. Hastalığının bu kadar ilerlediğini bilmiyordum, keşke elimden bir şey gelseydi. Doktorum ama ona hiçbir şey yapamadım."

"Nefes al," dedim. "Nefes al."

"Aldım," diye fısıldadı. "Görevden dönüp yanıma gelmeyince anladım ben bir şey olduğunu. Âkif babama ısrar edince en sonunda söyledi."

Sesi kırılgandı. İçinde taşıdığı o buruk acı, bıçak gibi kesiyordu geceyi. Ona bakamadım bir an. Çünkü gözlerinde ne varsa ben de aynısını taşıyordum.

"İyi ki geldin," dedim aynı sessizlikle.

Yarbay Beton'un hafifçe öksürmesi, sessiz bir hatırlatma gibiydi. Talia'yla aramıza mesafe koyduk. Talia, gözlerini yere indirerek ablamın yanına geçti.

Yaklaştığında hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan, ablam onu sarıp içine aldı.

Üçü omuz omuza, kalp kalbe, sessizce yaslandılar birbirlerine. Onların bu hâlini izlerken bir kez daha anladım. Bazen anne olmak doğurmakla değil, yürekten sarılmakla olurdu.

"Ülkü'yü getirmişsiniz, komutanım," dedim. "Tecridi bittiğinden haberim yoktu."

"Günlerdir bana ulaşamamanın nedeni oydu," dedi Yarbay Beton. "Sen göreve çıktıktan sonra bu meseleyi devraldım. Göz göre göre suçlanmasına izin verecek değildim. Her şey temiz." Gözleri bir an Ülkü'ye kaydı. "ITO ile hiçbir ilişiği olmadığı ortaya çıktı."

İçimi kaplayan sıkıntılı nefesi savurdum. Omzumda ağrı yapan bir yük vardı. Kuş olup uçmuştu. Ülkü artık özgürdü.

"İlgilendiğiniz için sağ olun, komutanım," dedim. Göz göze geldiğimizde, bana yavaşça yaklaşıp omzuma dokundu.

"Sen benim yalnızca timimin komutanı değilsin, Ulukurt," dedi. "Senin ailene dokunan, bana dokunmuş demektir. O kız senin kardeşinse benim de evladımdır."

Sadece başımı eğdim. Bakışlarını büyük araca doğru çevirdi. "Siz oraya geçin," dedi ağır bir tonla. "Beni ablanla yalnız bırak. Sonra geliriz."

"Nasıl isterseniz, komutanım," dediğimde ablamlara doğru ilerledim. Talia'yla Ülkü'yü kolumun altına aldım. İkisini de başlarından öptüm. Arabaya geçtiğimizde hiç kimse tek kelime etmedi.

Kardeşimin kolumun altında olması paha biçilemez bir duyguydu. Onun tekrar aramıza dönmesine sevinememiştim. İçimde buruk bir acı vardı. Onu iyi görmek zamanla yaralarımızı saracaktı, bunu biliyordum.

Camdan dışarı baktım. Mezarlığın taş kapısından hâlâ içeriye soğuk bir rüzgâr süzülüyordu. Âkif Cesur, ablama doğru eğildi. Koca adam, ablamın karşısında hiç olmadığı kadar güçten düşmüş gibiydi. Ne kadar güçlü olursak olalım, bazı kayıpların önünde hepimiz çocuk gibi kalıyorduk.

Yarbay Beton konuşuyor, ablam ise başını eğmiş, içli içli ağlıyordu.

Sözcükler yetişemiyordu artık. Onun sesi ne kadar güçlü çıkarsa çıksın, ablamın gözyaşları daha yüksek konuşuyordu.

Yıllar boyunca susmuş bir kalbin, şimdi taşarak dökülen sessiz isyanıydı o ağlayış. Koca adam, o yıkımın önünde ilk kez kelimelere sığınmaya

çalışıyordu. Sözleri ne kadar samimi olursa olsun, hiçbirinin yeterli gelmeyeceğini biliyordu.

İkisine uzun bir süre boyunca baktım.

Bazı insanlar, birbirini sevdiği hâlde hayatın başka bir sayfasında kalıyordu.

Aynı kitapta ama farklı bölümlerde. Ve o bölümler, birbirinden haberdar olsa bile bir daha hiç buluşamıyordu.

Ne zaman göz göze gelseler, sayfa aralarına sıkışmış bir *keşke* düşüyordu. Ama kitap, kaldığı yerden hiç durmadan yazılmaya devam ediyordu.

Çünkü bazı sevdalar, son sayfada değil, yarım kalan cümlelerde saklıydı.

Balkan Kızı'na doğru baktım. Ona baktığımı hissedip ormanı anımsatan gözlerini bana kaldırdı. *Biz yarım mı kalacaktık yoksa son sayfada da buluşacak mıydık Balkan Kızı?*

Peri'nin vefatından sonra birkaç gün geçmişti.

Ama zaman işlemiyor, sadece geçiyordu. Evin içi sessizlikle doluydu. Ablam, yanımda kalıyordu. Barış'la birlikte elimizden geleni yapıyorduk. Fakat bazı acılar, yalnızca kalpte kanayıp sessizlikte iyileşirdi. O da o sessizliğin içinde bir yandan tutunmaya, bir yandan parçalanmaya devam ediyordu.

Ülkü de her zamanki renkli kişiliğiyle onu hayatta tutmaya, nefes olmaya çalışıyordu. Ablam, Bahar ve Efe etkilenmesin diye yalnız başına, odada ağlıyordu. Efe her şeyin farkındaydı ancak annesini üzmek istemediği belli oluyordu.

Yarbay Beton bu sabah arayıp bizi evine davet etmişti. "*Konuşacağımız şeyler var*," dediği için cümbür cemaat hazırlanıp evden çıkmıştık. Pencereden dışarı bile bakmayan ablamı evden çıkartacak ve hava almasını sağlayacak bir neden bulmuştum.

Diğer türlü tek kelime bile etmiyordu.

Kapıdan içeri girerken bizi Talia ve Âkif Cesur karşılamıştı. Salona geçtiğimizde aynı sessizlik devam ediyordu.

Âkif Cesur'un ablama bakarken içinin gittiği apaçık ortadaydı. "Sizi buraya çağırma nedenim düğündü," dedi. "Düğün yapmak için doğru bir zaman olmadığı için Barut ve Talia yarın direkt nikâhla evlensinler."

Ablam yavaşça yutkundu. "Kardeşimi düğünsüz evlendirmem."

"Abla," diye karşı çıktım. "Peri'nin daha acısı taze. Hiçbirimizin düğün yapacak hâli yok."

"Tulu," diyerek Talia'ya döndü ablam. "Sen düğün istemiyor musun kuzum?"

"Âkif babamla konuştuk biz," dedi Talia nahif bir ses tonuyla. "Vakit kaybetmeyelim. Nikâhla evlenelim. Aile arasında küçük bir katılımla... Daha sonra düğün yaparız. Öyle değil mi *ljubov moja*?"

Talia'nın düğünü çok istediğini biliyordum. "Biraz zaman geçtikten sonra da ablamın ve Talia'nın istediği gibi bir düğün yaparız."

"Eğer Peri için erteliyorsanız..."

"Peri hepimizin yüreğini yaktı," dedi Âkif Cesur. "Acın, hepimizin acısı. Bunların daha fazla nikâhsız durmasını istemiyorum. Dayısı her an başımıza bela olabilir. Acele etmemin nedeni o." Kısa bir es verdi. "Kızının acısı daha tazeyken düğün yapmak hiçbirimize yakışmaz."

Ablamın gözleri dolmuştu. Çünkü Peri, ablamın öz kızı olmasa da acısının paylaşılması ve acısına saygı gösterilmesi içine işlemişti. "Yarın," dedi ablam kendi sıkarak. "Yarın evlensinler. Madem *nikâh bir an önce aradan çıksın,* diyorsunuz, beklemenin bir anlamı yok."

Âkif Cesur yavaşça başını salladı. "Yarın uygun bir saate ayarlamaya çalışırım. Nikâh dairesinde olur. Çağırmak istedikleriniz varsa çağırırsınız."

Balkan Kızı'mla sonunda evleniyordum. Evleniyordum ancak biraz buruk bir şekilde evlenecektim. Barış, ne hissettiğimi anlayıp, "Senin payduşka düğüne kaldı," dedi.

"Gerçekten oynayacağımı düşünmüş olamazsın."

"Talia'yı kıracağına kafanı kır," dedi.

"Haklısın," dedim.

Ülkü ve Talia odadan çıktıktan sonra Efe, Âkif Cesur'un yanına ilerledi. "Annem buraya gelmeden önce ağladı," dedi sessizce. "Şimdi ise ağlamıyor. Keşke hep burada kalsa Yeşil Dev."

Âkif Cesur kasıldı. "Sen bana *Yeşil Dev* mi diyeceksin?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştığı barizdi.

"Demeyeyim mi?"

"Deme."

"Ne diyeceğim peki?"

"Adım Âkif Cesur."

"Annem *büyüklere adıyla hitap edilmez,* der," dedi Efe büyümüş de küçülmüş hâliyle. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Adaşa ne dersin?" diye sordu Âkif Cesur.

"Sevdim," dedi Efe neşeyle. "Çak, adaş!"

Âkif Cesur, Efe'nin isteğini kırmayıp ona bir beşlik çakmıştı. Talia ve Ülkü bizi çağırıp yemeğin hazır olduğunu söylemişti, ablam hiçbir şey yemiyordu ama Barış yine de onun tabağını doldurmuştu.

Herkes onu izlerken ablam üstünde hissettiği baskıyla, "Bana bakarsanız hiçbir zaman yiyemem," dedi.

Efe, oturduğu yerden kalkıp ablamın kucağına geçti. "Anne," dedi. "Bana sen yedir."

"Yedireyim, oğlum," dedi ablam. Aslında Efe koca bir çocuktu ama ablam da yesin diye yaptığına emindim. Bu eşek sıpasını gerçekten seviyordum.

Talia, bizim için Boşnak böreği yapmıştı. Ablama yalvar yakar bir dilim yedirebilmişti. Yemekten sonra salona dönmüştük. Benim aklım, tek bir kişideydi: Talia. Yanı başımda olsa da dünya kadar uzaktı.

Üç kere... Tam üç kere tuvalet bahanesiyle kalktım. Ama yok, bana mısın demedi. Ne dönüp baktı ne peşimden geldi. Görevden döndüğümden beri onu sadece mezarlıkta, bir de şimdi burada görebilmiştim. Ne zaman göz göze gelmek istesem bakışlarını kaçırıyordu.

Onunla biraz baş başa bile kalabilmek için taktik üstüne taktik üretiyordum. O ise benim özlemimden bihaber, etrafta dolanıyordu.

Oysa ben resmen özlemimden geberiyordum.

Âkif Cesur'un telefonunu eline aldığında bu fırsatı kaçırmadım ve herkesin içinde ona hızlıca mesaj attım.

BUB: *Uykun mu geldi senin?*

ACB: *Hayır.*

Âkif Cesur'un numarasından onunla mesajlaşmak garip hissettiriyordu.

BUB: *Gelmiş gelmiş, esne bakayım bir.*

ACB: *Ne yapmaya çalışıyorsun?*

Etrafıma kısa bir bakış attım. Herkes konuşmaya başlamıştı. Âkif Cesur, Bahar'a okul durumunu soruyor, Bahar ise heyecanla cevaplıyordu. Ablam

onları izliyordu, bir yandan da oğluyla ilgileniyordu. Ülkü de *abilik* dediği Barış'la konuşuyordu.

BUB: *Sen esneyince, uykunun olduğunu söyleyip odana gitmeni sağlayacağım ve sonra peşinden ben de geleceğim.*

ACB: *Âkif babamı kandıramazsın!*

BUB: *Sen dediğimi yap.*

Talia, telefondaki mesajları sildikten sonra telefonu kapatıp bir kenara koydu. Sesli bir şekilde esnediğinde Âkif Cesur'un bakışları onu buldu.

"Uykun mu geldi?" diye sordu anında.

"Evet," dedi Talia. "Sabahları erken kalktığım için erken uykum geliyor artık."

"İyi," dedi rahat bir tavırla. "Kızımın uykusu geldiğine göre damadın da gitme vakti geldi. Bu kadar görüştüğünüz yeter."

Barış kahkaha patlattığında kendini tutamadığı belliydi. "Açık görüş yaşadık resmen!"

"Bırak, çocuklar biraz görüşsün," dedi ablam kaşlarını çatarak. "Düğün konusuydu, yemekti derken iki kelime bile etmediler."

Âkif Cesur duruşunu bozmadı. "Adam olana çok bile."

Efe hemen ayağa kalktı. "Merak etme, adaş," dedi heyecanlı heyecanlı. "Ben onların arasında yattım. Hiç öpüştürmedim!"

Ablam, Efe'yi tuttuğu gibi yanına çekti. "Sus oğlum, sus!" dedi. "Senin ağzının ayarı neden yok?"

"Demek onlar aynı yatakta yattı!" dedi Âkif Cesur öfkeyle. Talia çoktan dudaklarını kemirmeye başlamıştı.

"Ben uyuduktan sonra öpüştülerse bilmiyorum..." dedi Efe çekingen bir tavırla.

"Efe..." dedim. "Yengen sadece seni uyuttu!"

"Siz odaya geçin," dedi ablam, ikimize bakarak. "Konuşacaklarınız vardır. Yarın için konuşup bir şeyleri netleştirin. Sonra gelip bize söyleyin, ablam."

Âkif Cesur bu durumdan çok hoşnut olmamıştı. "Ne gerek var?" dedi. "Biz konuştuk, hallettik. Onlara laf düşmez!"

Ablam aynı sinirle, "Biz değil, onlar evleniyor!" dedi. Ancak ne dediğini geç de olsa fark etmişti. "Yani..." Nefes aldı. "Onların konuşması daha uygun olur." Bakışları bizi bulunca devam etti. "Hadi kalkın, ablam."

İkimiz de kalktığımız sırada bizi durduran bir ses oldu.

"Adaş," diye seslendi Âkif Cesur. "Sen de onlarla birlikte git ve bana her şeyi raporla."

"Emredersiniz, komutanım!" diyen Efe, ablamla karşılaştı. Efe'yi bir hışımla tutarak, yanına çekip, "Otur, oğlum!" dedi ablam.

"Anne engeline takıldım, komutanım," dedi Efe dudak bükerek. Âkif Cesur ise yarım bir ağızla gülümsedi.

Talia'yla olan biteni izlemeyi kesip odaya doğru ilerledik. Kapıyı kapadığım gibi onu kolundan tutup kendime çektim. Hasretle, özlemle, delilikle dudaklarına yapıştım.

O bal dudaklar benim cennetimmiş gibi görünse de zehrimdi. Öyle tatlıydı ki canımı bile alabilirdi.

Gözlerimizi kapatıp o öpüşte kaybolmuştuk ki tam o sırada ateş böcekleri kendini gösterdi. Bir elimle karnıma vurdum. *Sikik ateş böcekleri! Bir gün daha bekleseniz olmuyordu sanki!*

Talia'nın ağzımda eriyen diliyle birleşen o öpücük artık özlem değil, yangındı. Onu daha hırçın, daha aç bir tavırla öptüm. Geri çekildiğimizde, nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Alınlarımız birbirine yaslandı.

"Ulu..." dedi soluk soluğa, gözleri hâlâ gözlerimin içinde.

"Yarın evleniyoruz," dedim.

"Şaka gibi..." dedi kırık bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ayrılacağız diye mi üzgünsün?"

Başını yavaşça eğdi. "Evlenmeyi hem çok istedim hem de hiç istemedim," dedi. Dudaklarını büzdü. "Çünkü evlendikten sonra neler olacağını biliyorum."

Onu inciten her şey, bana diken gibi batıyordu. "Bakarsın, sonrası güzel olur," dedim, onu rahatlatmak için. "İstersen o hayal ettiğin düğünü de yaparız."

Yavaşça başını salladı. Gözleri dolmuştu. İçindeki karanlığı bastırmak için bana sarıldı. Hem de sıkıca. "Sen ol yeter," dedi. "Başka hiçbir şey istemiyorum, *ljubov moja*."

"Ömrüm yettiğince..." Onu alnından öptüm. "Ömrüm yettiğince yanında olacağım, Balkan Kızı."

Kapı çaldığında ikimizin de dikkati dağılmıştı. İçeriden sesler geldiğinde çok geçmeden kapı açıldı ve Ülkü geldi. "İmam geldi," dedi. Tek kaşımı kaldırdığımda devam etti. "Askerin değil, gerçek imam geldi. Dinî nikâh kıyılacakmış. Âkif amca çağırmış."

"Zaten asker olan İmam olsaydı suratın böyle olmazdı," dedim ona takılarak.

"Abilik!" dedi Ülkü. "Uğraşma benimle yoksa İmam'la tekrar uğraşırım!"

"İmam, ondan başkasına dinî nikâhı kıydıracağımı duyunca kalp krizinden gidecek zaten," dedim. "Senin bir şey yapmana gerek kalmaz, güzel kardeşim."

Talia'nın elinden tuttum. Şimdi Allah'ın huzurunda onunla evlenecektim. Talia Alaz yalnızca yüreğimde değil, artık Rabb'imin huzurunda da adımın yanına yazılan kadındı.

Umay elindeki bardakları tezgâha bırakırken hâlâ iç çekiyordu. Parmakları titriyordu ama bunu belli etmemek için aceleyle hareket etti. Tam arkasını dönecekken arkasında beliren gölgeyle irkildi.

"Ödümü kopardın!" dedi hızla dönerek.

Âkif Cesur bir adım gerideydi. "Korkacağını düşünemedim," dedi omuzlarını hafif kaldırarak.

"Niye geldin?" diye sordu Umay, bakışlarını kaçırmadan. Sesindeki ton mesafeliydi.

Âkif, etrafa göz gezdirdi. "Bir çay koyarım diye düşünmüştüm."

Umay, tek kaşını kaldırdı. "Niye geldin, Âkif?" dedi tekrardan. "Çay bahanesine gerek yok. Açık açık soruyorum."

Âkif bir anda bakışlarını sertleştirdi. "Lan..." dedi dişlerinin arasından. "Âkif'i nüfusumdan sildirtme bana! Cesur benim adım, Cesur!"

"Bu konuyu konuşmuştuk," dedi Umay. "Müsaadenle."

Gideceği sırada Âkif Cesur izin vermeyip onu tuttu. "Müsaade yok," dedi. "Seninle konuşacağım."

"Herkes içeride," dedi Umay rahatsız bir tavırla. "Konuşacak da hiçbir şeyimiz yok."

Âkif Cesur kapıyı kapadığında, "Duyamazlar artık," dedi. "Senin yoksa da benim var! Dinleyeceksin, Umay!"

Umay, masmavi gözlere baktığında dik durmaya çalıştı. Kollarını göğsünde birleştirdi. "Dinliyorum."

"O piç..." dedi. "O piçin yanına gittim."

Umay nefes alamadı. Kalbi hızla atarken, "Kimin?" dedi bile bile.

"Eski kocanın."

"Ne konuştunuz?"

"Ne konuştuğumuz önemli değil," dedi Âkif Cesur. Sevdasına doğru bir adım attı. "O adamın sana ne yaptığı önemli."

"Yıllar geçti," diye karşılık verdi Umay. "Onun sıfatını bile unuttum." Unutmamıştı. Bazen rüyalarına girerdi. Kâbusu olmuştu.

"Ben unutmadım," dedi Âkif Cesur. Neyden bahsettiği çok açıktı. "Hiçbir zaman unutmadım. Hep bekledim. Yine beklerim."

"Âkif..."

"Konuşmana gerek yok," dedi. Elini Umay'ın yüzüne koyduğunda akan gözyaşını sildi. "Senden beklediğim hiçbir şey yok, Umay. Bunca yıl da beklemedim. Ancak bilmeni istediğim bir şey var."

Yutkundu Umay. "Ne bilmemi istiyorsun?"

"Senden vazgeçmeyeceğimi," dedi Âkif Cesur. "Kırk yıl da geçse elli yıl da geçse senden vazgeçersem namerdim!"

"*Biz* diye bir şey yok artık," dedi Umay, gözyaşlarını tutamazken. "Geri dönülmez bir yoldayız. İkimiz de o toy yaşlarımızda değiliz, Âkif."

"Anlamıyor musun kadın?" diye gürledi Âkif Cesur. "Ben seni bırakmıyorum! Eğer bilseydim boşandığını, bundan yıllar önce çıkardım karşına!" Parmakları yumruk oldu. "Seni kalbimden kovmaya çalıştım ama kendimi bile kovdum, seni kovamadım!"

Umay'ın boğazı düğümlendi. Âkif Cesur ise devam etti. "Artık beni kendinden uzaklaştırma."

"Bunu yapamam," dedi Umay çaresizce.

"O niye, ulan?"

"Çünkü sen beni anlamadın, Âkif," dedi. "Beni anlamanı en çok istediğim zaman anlamadın. Nasıl bir acı yaşadığımı görmedin. Sadece beni suçladın. Nasıl..." Nefes almaya çalıştı. "Nasıl çığlıklarımı duymadın?"

"Ben babanın seni zorla evlendirdiğini bilmiyor muyum sanıyordun, Umay?" dedi Âkif Cesur. "Defalarca karşına çıktım. Gururumu bile çiğnedim. Her defasında beni kapıdan kovdun. *Ben mutluyum, kocamı seviyorum,* dedin lan, gözümün içine baka baka bana bunu dedin!"

"O zaman niye karşımdasın, Âkif?" dedi Umay yoğun bir sitemle. "Senin kalbini bu kadar kıran, mahveden, yok eden bir kadının neden hâlâ karşısındasın?"

"Sen benim vazgeçemediğim tek şeysin!" dedi Âkif Cesur. "Evlenmiş olman, çocuklu olman umurumda bile değil! Ben yine de vazgeçemem senden! Anla artık bunu!"

Umay hiçbir şey diyemedi. İçeride hem çocukları hem de kardeşleri vardı. Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemedi. Peri'nin acısı bütün bedenini kaplıyordu. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Umay'ın da Âkif'ten vazgeçmeye niyeti yoktu ama içinde derin bir kırgınlık taşıyordu. İkisinin de hesaplaşacak meseleleri hâlâ vardı. Ama şimdilik susacaktı. Tıpkı yıllardır olduğu gibi...

Onlar hâlâ aynı kitapta ama birbirlerini bulamayan iki kayıp bölümdeydi. Sayfalar çevrildikçe her satır daha çok can yakıyordu.

Nereye kadar yanacaklardı?

Ayışığı Kitaplığı

7.
KİBRİT

Biz savaşı bir nikâhla başlattık, Balkan Kızı.
Ölümü göze almaya evet dedik.

Bir kibrit yak...

Gecenin koyuluğu perdelerin ardından içeri süzülürken yatağın üzerindeki iki beden birbirine karışmış hâldeydi. Kağan'ın sırtı çarşafa yapışmış, nefesi düzensizdi. Üzerinde, onunla birlikte kan ter içinde savaşan kadın çıplak teniyle ağır ağır hareket ediyordu.

Deniz, bir anlığına Kağan'ın yüzüne baktı. Kanca diye bildiği adam, şimdi nişanlısıydı. KHÜ'deki herkes onu Siren lakabıyla bilirdi. Lakin o sevdiği adamın yanında yalnızca Deniz'di.

Kağan Karatuğ ve Deniz Akça yakın zamanda nişanlanmıştı.

Beraber birçok zorlu görevi atlatmışlardı. Ter içindeydi ama hayattaydı. Görevlerde ikisini de ölüm birkaç kez yoklamıştı ama şimdilik hâlâ hayattaydılar. Ve yaşadıklarını hissetmenin en yalın yolu, birbirlerine dokunmaktı.

Kağan gözlerini kapadığında alnındaki ter yanağından süzüldü. Nefes nefese kalmışlardı. "Uyuyacak mısın gerçekten?" diye sordu Deniz, hayret içeren bir tınıyla.

Kağan'ın açılan gözleri, onun göğsünden boynuna doğru süzüldü. "Sen üstümdeyken uyumam mümkün değil, Üsteğmen Deniz."

Deniz'in dudakları kıvrıldığında yavaşça genç adamın tenine eğildi. Boynuna hafifçe dişlerini geçirdi. Kağan iç çekti.

"İyi," dedi Deniz. "Çünkü daha işimiz bitmedi."

Kağan'ın parmakları onun kalçalarını kavrarken Deniz tekrar hareketlenmeye başladı. Bu kez daha yavaş, daha derindendi. İkisi de artık bir savaşta değildi. Zafer kazanılmıştı ve şimdi zaferin tadını çıkarmak istiyorlardı.

Dakikalar sonra Deniz kendini Kağan'ın üzerine bırakıp derin bir nefes verdi. Başını onun göğsüne yasladığında nefesini düzene sokmaya çalıştı. Kağan, parmaklarını Deniz'in saçlarına yerleştirdiğinde yavaşça okşadı. "Şimdi yaşadığımı hissediyorum," dedi kalın çıkan sesiyle. "Biraz daha ayrı kalsaydık özlemimden geberecektim."

"Abartma," dedi Deniz. "Aynı timdeyiz. Sürekli karşı karşıyayız."

"Ama sana dokunamıyorum."

"İlişkimizin bu yanını seviyorum," dedi Deniz sakin bir sesle. "Vıcık vıcık değiliz. Ciddi bir ilişkimiz var."

Kağan hafifçe güldü. "Sen beni timin önünde azarlamayı seviyorsun," dedi yavaşça. "Kabul et artık."

"Otoriteyi korumak zorundayım."

"*Asla seninle sevgili olmam,* dediğin günler de vardı," dedi Kağan alay edercesine. Onun için bu hayal gibiydi. Kağan şu an hayalini yaşıyordu. Kıdemli Üsteğmen Siren, sert bir kadındı. Bağırışı bütün karargâhta duyulurdu. Üsteğmen Kanca ise onun her zaman tersini yapardı. Bu, Siren'i delirtse de bu adamın amacını anlamıştı. Onunla oyun oynuyordu.

Deniz'in zihni geçmişin derinliklerine sürüklendi. *Gün, henüz doğmamıştı. Ufuk çizgisi griyle siyah arasında sıkışmışken Hayalet Timi sınır hattının yirmi yedinci bölgesine sızma operasyonu yürütüyordu. Görev basitti: Bilgi sızdıran yerel bir iş birlikçiyi etkisiz hâle getirip karargâha dönmek.*

Siren, önde ilerliyordu. Sessizdi. Kanca ise havadaydı.

"Siren Komutan'ım," dedi Kanca. Bir gariplik olduğunu, termal kameralardan fark etmişti. "Kuzeydoğuda ısı farkı var. Küçük bir grup olabilir. Bence sağdan dolan..."

"Gerekeni biliyorum, Kanca," demişti Siren, kısa bir şekilde.

Kanca bu kadına sinir mi oluyordu yoksa seviyor muydu bilmiyordu. Onun da yetkinlikleri vardı. Kanca, Hava Harp Okulu'nda standart piyade eğitimine ek olarak, özel pilotaj programına dâhil edilen ilk isimdi. Görev sahasında gerektiğinde savaş jetiyle hava desteği sağlayabilecek çok az askerden biri olarak biliniyordu. "Çift Rol" koduyla anılan bu uzmanlık, ona hem keskin nişancı hem de jet pilotu olma imkânı sağlamıştı.

Hayalet Timi'ne girebilmek için en iyisi olması gerekiyordu.

Siren, onun kendini beğenmiş hâllerinden sıkılmıştı.

Ama bu kez Kanca haklıydı.

Üç saniye sonra patlayan bir mayın sesi geceyi yardı. Ardından çalılıklardan otomatik silah sesleri yükseldi. Deniz yere kapaklanırken omzundan yara almıştı. Yanındaki askerlerden biri anında yere yığıldı. Pusu kurulmuştu. Ve bu, dikkatle hazırlanmış bir ölüm tuzağıydı.

Telsiz cızırtıyla doldu. "Komutanım!" dedi Kanca endişeyle. "Komutanım, cevap verin!"

Deniz sırtüstü yuvarlandı, omzundan akan kanın sıcaklığı kamuflajını ağırlaştırıyordu. Nefesi düzensizdi. "Sikeyim!" diye inledi Siren. "Tuzak kurmuşlar."

"Yerinizi sabitleyin," dedi Kanca. "Birkaç dakikaya güneş doğacak." Bu, gökyüzü alev alacak demekti.

Siren, durumunu komutanına raporlarken otomatik silahların sesi kulağını aşındırıyordu. Kan kaybı giderek arttı. Oluk oluk kanıyordu. "Kanca," diye seslendi. "Hâlimden keyif almıyorsan derhâl saldır!"

"Tek bir şekilde keyif alırım," dedi Kanca. "Yemeğe çıkma teklifimi kabul edersen komutanım. Emin olun o zaman dünyanın en keyifli adamı olurum."

"Kanca..." dedi Siren dişlerinin arasından. "Bu hattı herkes dinliyor. Laflarına dikkat et!"

"O zaman herkesin önünde beni reddetmek zorundasınız," dedi Kanca dikkatli bir şekilde. Hedefini ayarladığında bakışlarını sabitlediği noktadan ayırmadı.

"Unut bunu," diyerek acı içinde inledi Siren. "Seninle asla yemeğe çıkmayacağım. Bir daha sakın benimle bu şekilde konuşma!"

Siren gözlerini kapamak üzereyken tepede bir uğultu duyuldu. Ardından gökyüzünü delen jet sesi, düşmanın üzerine cehennemi yağdırdı. Nokta atışıydı. Kağan, Siren'in nerede sıkıştığını, nereye ateş edilmemesi gerektiğini biliyordu.

İçinde bir yerde biliyordu; bu kadın, onunla o masaya oturacaktı.

Kağan, Deniz'in omzundaki yaraya dokundu. Buradaki izi seviyordu. Çünkü o operasyondan sonra Deniz ona karşı yumuşamıştı. Hastanede tedavisi bittikten sonra da onunla yemeğe çıkmıştı.

Onun göğsünden ayrıldı ve yataktan kalktı. Loş ışık, çıplak vücudunu kucaklarken, Kağan başını yastıktan kaldırıp o görüntüyü hafızasına kazımaya çalıştı.

"Gözlerini dikme," dedi Deniz, bir yandan iç çamaşırını giyerken.

"O niyeymiş?"

"Bana saldıracakmış gibi bakıyorsun."

Kağan hafifçe güldü, kolunu başının altına yerleştirerek onu izlemeye devam etti. "O zaman acele et yoksa giyinmene hiç izin vermeyeceğim."

"Hazırlanmalıyız," dedi Deniz, aceleci bir tavırla. "Barut Komutan'ın bugün nikâhı var. Güvenlikten sorumluyuz."

"Duş almaya vaktimiz var."

"Benim yok," dedi Deniz katı bir sesle. "En son duş aldığımızda üç saat geçirdik."

"Bir saat olmasını sağlarım," dedi Kağan rahat bir ifadeyle.

"Bugün değil." Adamın onu keyifle izlediğini fark etti. "Beni izleyeceğine kalk artık!"

"İzlemem gereken bir şey varsa o da yalnızca sensin."

Deniz bir an duraksayıp başını eğdi. O ifadesiz yüzünde, Kağan'a özel bir yumuşama vardı. Sonra ciddiyetini geri takındığında üzerine Kağan'ın tişörtünü geçirdi.

Kağan beline doladığı çarşafla yataktan kalktı. İkisi de artık o sınırları aşmıştı. Deniz'e yaklaşınca çenesini omzuna yasladı. Aynadaki kendi görüntülerini izlerken Deniz'i yanağından öptü. Elini beline sardığında onu kendine daha çok çekti. Deniz yavaşça yutkundu.

"Komutanına dokunuyorsun," dedi Deniz, fısıltıya yakın bir sesle. "Uzak durman gereken noktadasın, asker."

Kağan gözlerini onun gözlerine kilitledi. "Sevdiğim kadına dokunuyorum."

Birkaç saniyelik o yakınlıkta, nefesleri iç içe geçti.

Deniz ona döndüğünde başını hafifçe kaldırdı. "Kahretsin!" diye fısıldadığında parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarına dokundu. "Sadece yarım saat. Eğer otuz dakikayı geçirirsen sana gerçekten ceza veririm ve bütün dönemini mahvederim, üsteğmen!"

İstediğini alan Kağan, yavaşça gülümsedi. Onu tek hamleyle kucağına aldığında bacaklarını beline doladı ve tekrardan yatağa yatırdı. "Emredersiniz, komutanım!"

Sabahın ilk ışıkları, camdan süzülen solgun hüzmeler hâlinde odaya yayılıyordu. Rauf Erturan, seccadesinin üzerinde diz çökmüş, vakit namazını yeni bitirmişti. Her zamanki gibi huzurla dolmayı bekliyordu ama içinde garip bir kıpırtı vardı.

Onun timdeki lakabı İmam'dı.

Namazın ardından ellerini semaya açtı. Önce kendi için sonra timdeki arkadaşları için dua etti. Eli, tespihe uzandı. Parmakları boncukların

arasında gezinirken zihninde aniden bir yüz belirdi. Gözleri, konuşması, onunla uğraşması... Normalde bu kadın aklına hiç gelmezdi.

"Allah'ım..." dedi. "Vallahi hiç sırası değil. Ben sadece sana meczubum."

Derin bir nefes aldı. O gözler, gözlerinin önünden gitmiyordu.

Ülkü Boratav.

İsmi geçerken bile içinde bir şey sızladı. Onu düşünmek istememişti ama düşünceler, dua gibi engellenemezdi. Sahi, nasıldı? İyiydi, değil mi? O güçlü bir kızdı. Kırılgan görünse de içinde yanardağ taşıyan insanlardandı. Ama yine de... Yine de insan merak ederdi. Rauf etmişti.

Yanı başındaki komodinin üzerinde duran telefonuna uzandı. Parmakları mesaj kısmını açtı. "*Nasılsın?*" yazacaktı. Ama yazamadı. Geri sildi. Ne diyebilirdi ki?

Bugün Yüzbaşı Barut'un nikâhı vardı. Orada olacaktı. Ülkü'yü orada mutlaka görecekti. Belki göz göze geleceklerdi. Belki bir kelime bile etmeyeceklerdi.

Ama onun iyi olduğunu görecekti ya, bu bile yeterdi.

Ülkü'yü bir daha görür müydü bilemiyordu.

Son kez de olsa bugün görecekti.

Ve bu, dua etmeye devam etmesi için yeterli bir sebepti.

Yamalı lakaplı Yaman Öztürk, odasının köşesindeki eski çalışma masasının başına oturmuştu. Loş ışık, duvarlara çocukluktan kalma posterleri silik gölgelerle yansıtıyor, odanın bir zamanlar ne kadar canlı olduğunu hatırlatıyordu. Yamalı, dizüstü bilgisayarını açtı. Masanın üstündeki tozlu çerçevede, üniformasıyla gülümseyen abisinin fotoğrafı duruyordu. Elini fotoğrafa uzattı, parmaklarıyla camın üzerindeki tozu sildi. Sonra bir klasörü açtı ve içindeki videoyu oynattı.

Ekranda, taş duvarlı bir karargâhın içinde, genç ve enerjik iki adam belirdi. Kameraya çekenin gülümsemesi sesine de yansımıştı.

Yavuz gülerek, "*Bakın şimdi, bu çocuğun yüzüne dikkat edin,*" dedi. "*Birkaç yıl sonra generalliğe oynayacak. Değil mi Yaman?*"

"*Ben mi abi?*" dedi Yaman başını eğerek. "*Hayal görüyorsun herhâlde.*"

"*Hayal mi?*" dedi Yavuz sertçe. "*Oğlum, sen şu hâlinle bile beni geçersin. Ben seni tim komutanı yapmadan bu mesleği bırakmam!*"

"*Yeter ki sen bırakma, kurban olduğumun abisi.*"

Yavuz, kardeşini kolunun altına alarak, "*Biliyor musun kardeşim...*" dedi. "*Eğer bir gün ben gidersem sen kalacaksın diye içim rahat. Ben senden çok eminim, Yaman.*"

Yaman'ın boğazı düğümlendi. "*Sen bizi bırakıp gitmezsin. Annemi üzmesin.*"

"*Ana kuzusu olan sensin,*" dedi Yavuz gülerek. "*Her şeyin bir vakti var. Beni gururlandır, yeter!*"

Görüntü titredi. Kamera kapanmadan önce Yavuz, kardeşini yanından iterek ileride gördüğü kadının yanına doğru koştu.

Ekran kararırken Yamalı, gözlerini videoya sabitlemişti. Abisini çok özlemişti. Dudaklarında buruk bir gülümseme vardı. Kayıttaki o sıcaklık, şimdi içini yakan bir buz parçasına dönüşmüştü.

Kapı aralandı. Annesinin sesi ulaştı içeriye. "Hadi oğlum, yemeğin soğuyor."

Yamalı, ekranı kapadı. Dizüstü bilgisayarın kapağını usulca indirdi. Ayağa kalktığında duvarda asılı olan çerçeveyi eline aldı. Yavuz'un yüzü, yıllar önce çekilmiş bir karede sonsuzluğa gülümsüyordu. Şehit olduğunda hâlâ gençti... Hâlâ umut doluydu.

Fotoğrafı kalbine bastırdı.

"Kurban olduğum abim..." dedi boğuk bir sesle. "İntikamını alacağım." Parmakları çerçevenin kenarını sımsıkı kavradı. Ona sarılır gibi sarıldı.

"Eğer yaşıyorsan... Eğer seni bir yerde tutuyorlarsa yemin ederim seni bulacağım. Eşinle, çocuğunla seni kavuşturacağım. Sana söz veriyorum, abi."

Kalbindeki yük, nefesini bastırıyordu. Yaman, abisinin izinden gidecek, onun bıraktığı yerden devam edecekti.

"Ben de bir gün senin gibi dimdik düşeceğim toprağa... Ama ardımda benimle gurur duyanlar bırakacağım. Tıpkı senin gibi."

Geceden kalma gri bir sessizlik çökmüştü odaya. Şafak sökmemişti henüz ama Filiz Günal uyanıktı. Her zamanki gibi hep erkenden uyanır, bir süre nefes alıp verişini bile hissettirmeden yanında yatan bebeğini izlerdi. Filiz, aldığı lakap gibiydi. Bir fısıltıdan ibaretti. Ela, minicik ellerini yastığın kenarına kıvırmış, rüyasında bir şeylere gülümsüyor gibiydi. Bazen

parmaklarıyla havayı yakalamaya çalışıyor, bazen başını annesine yaslayıp mırıldanıyordu.

Filiz, Ela'nın alnına bir öpücük kondurdu. Sonra sessizce ayağa kalktı. Rüzgâr, perdeyi hafifçe hareket ettirdi.

Komodinin üzerindeki çerçeveyi eline aldı. Yavuz'un fotoğrafıydı. Üniforması üzerindeydi. Her zamanki gibi gülümsüyordu. Fısıltı'nın parmakları çerçevenin kenarında gezinirken göğsüne bir ağırlık çöktü. Bu kalp ağrısı gitmiyordu.

Arkaya yaslandı, dizlerini göğsüne çekti. Kucağında fotoğraf, karşısında mışıl mışıl uyuyan kızı...

"Bak," diye fısıldadı, minik kızına dönerek. "Bu senin baban. İkiniz de birbirinizi hiç görmediniz..."

Ela, uykuyla uyanıklık arasında gözlerini araladı. Annesinin sesini duyduğunda başını yavaşça çevirip ona baktı. O bakış, Filiz'in içine işledi.

"Sana kelimeler öğreteceğim. Ama önce bu adamın adını bileceksin... Yavuz. Benim komutanım. Sonra kaderim. Sonra kocam. Senin baban..."

Ela hafifçe kollarını uzattı. Filiz onun parmaklarını tuttu. Minicik eller, koca bir ömrün yükünü hafifletti bir anlığına. Ama sadece bir anlığına çünkü o eller Yavuz'un ellerine benziyordu. Tıpkı onun gibi parmak boğumları belirgindi.

Bu kız her şeyiyle babasına benziyordu. Babası gibi ela gözleri vardı ve Filiz, adını Melisa Ela Öztürk koymuştu.

Gözleri doldu Filiz'in. Başını geriye yasladı, odanın sessizliğinde bir zaman kapsülü açılmış gibiydi. Gözlerini kapadı.

Yıllar öncesine gitti.

Yılın en sert kışlarından biriydi. Soğuk, kemiklere işliyor, nefes almayı bile zorlaştırıyordu. Dağlık eğitim kampı, sisin içinde bir hayalet gibi yayılıyordu göz alabildiğine. Takım komutanı Yavuz'un sesi telsizden değil, doğrudan havayı yırtarak yükseliyordu. Filiz'in sessizliğinde o çok gürültülü bir adamdı.

"Gün batmadan zirveye çıkılacak! Tırmanış, sürünme, atış, sarkma, tekrar tırmanış! Herkes sırasıyla ama..." Yavuz Komutan duraksadı ve bakışlarını sessiz sakin kadına çevirdi. "Günal en arkadan gelecek! Son kalanın çırasını yakarım, bilmiş olun!"

Filiz'in gözlerinde tek bir tereddüt yoktu. Yavaşça en arkaya geçti. Bu adamın onunla uğraşmadığı tek gün yoktu. Arkasından gelen bakışlara, fısıldaşmalara, onu yetersiz görenlere aldırış etmiyordu.

Ve Yavuz bunu fark etmişti.

Filiz'in sırt çantası ağırdı. Ekipmanla birlikte neredeyse vücut ağırlığının yarısı kadar yük taşıyordu. Elleri çatlamıştı, dizlerinde morluklar vardı. Parmak uçları soğuktan hissizleşmişti ama o tırmanmaya devam ediyordu. Sırtında yük, yüzünde ter, gözlerinde derin kararlılık...

Yavuz Komutan onu her gün süründürse de pes etmeye niyeti yoktu.

Yavuz onu uzaktan izliyordu. Kendi elleriyle hazırlamıştı bu parkuru. Her noktasını ezbere biliyordu. En arkadan başlayan Filiz, birçok kişiyi geçince Yavuz bile ona hayranlıkla baktı.

"Bacakların dermandan kesilse de devam edeceksin, Günal!" diye bağırdı yukarıdan.

Filiz, yerden kalkarken dişlerini sıktı. "Emredersiniz, komutanım!"

Kayanın keskin yüzeyi avuç içlerini yırtarken gözleri bir kez bile kapanmadı. Her adımı bir isyanı anımsatıyordu.

Arkasındaki bazı askerler pes edip geride kalmıştı bile. Filiz, parkurun en arkasından başlayıp en önde, sessiz ama kararlı adımlarla zirveye ulaştı.

Yavuz zirvede, ayakta Filiz'i bekliyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

Filiz yanına vardığında nefes nefeseydi ama dizlerinin üstüne çökmemişti.

"Yorulmadın mı?" diye sordu Yavuz.

Filiz başını dik tutarak cevap verdi. "Sınırlarımı görmeye geldim, komutanım. Yorulmadım."

Yavuz birkaç saniye sessiz kaldı. Gözleri, kararmış bulutların arasından beliren solgun güneşe kaydı. Sonra yeniden Filiz'e döndü.

"Korkmuyor musun?"

"Hayır."

"Benden bile mi?"

Filiz bir an duraksadı. Gözlerini kaçırmadan konuştu. "Korkmuyorum, komutanım! Türk askeri hiçbir şeyden korkmaz!"

Yavuz, Filiz'e değil de duruşuna duyduğu saygıyla bir adım öne çıktı. Etraf sessizdi artık. Sadece dağın tepesinde rüzgâr uğulduyordu.

Filiz başını çevirdi. Kamp, aşağıda bir nokta gibi görünüyordu. Zirvede iki kişi vardı artık.

Yavuz yavaşça yaklaştı. "Kimsede görmediğim kadar farklı bakıyorsun, Filiz."

Filiz gözlerini ona dikti. Bakışlarında, ifadesinde savaşa çıkmaya hazır bir asker vardı. Ancak içinde bir şey titreşmişti. Bu bir sezgi miydi yoksa kalbinin sesi miydi bilmiyordu.

"Ama arada bir, sadece bir anlığına bile olsa..." dedi Yavuz, gözlerini kısarak. "Gözünü kapadığında ne gördüğünü merak ediyorum."

Filiz kaşlarını çattı. Soru beklemediği bir yerden gelmişti. "Neyi görmemi istiyorsunuz?"

Yavuz, o tanıdık gülüşünü takındı. "Beni."

Filiz o anlardan sıyrıldı. Komutanı olarak bildiği Yavuz, hiçbir zaman kuralları ihlal eden bir davranışta bulunmamıştı. Her zaman onu en zorlu şekilde eğitmişti.

Filiz, gözlerini açtı. Ela'nın yanına geri kıvrıldı. Kızının yanına kıvrılıp başını usulca ve baskı uygulamadan onun göğsüne yasladı. Kalbinin ritmi tıpkı babasınınki gibiydi.

"Baban benim en zorlu savaşımdı, Ela."

Ela mırıldandı. Elini annesinin yanağına koydu. Filiz o an ağlamamak için dişlerini sıktı.

"Ben bir gün seni ona götüreceğim. Ya mezarına... Ya kollarına. Ama babanı tanıyacaksın. Sana söz veriyorum, kızım."

Ve Filiz, bir kez daha sustu. Çünkü o artık sözleriyle değil, sessizliğiyle konuşan bir kadındı.

Sabahın kör saatiydi. Odanın köşesindeki telefonun ekranı parladı. Titreyen bir mesaj bildirimi, sessizliği deldi. Barut gözlerini hızla araladı. Bu çağrı, özel telefondan gelen çağrıydı. Telefonu eline alıp saate baktı: *06.12!*

Gelen mesajda yalnızca birkaç kelime vardı.

"*Yüzbaşı Barut, özel toplantı. Saat 06.30'daki araç için hazır ol. Albay Alkorkmaz.*"

Barut, gözlerini ovuşturdu. Yalnızca on sekiz dakikası vardı. Yataktan fırlarcasına banyoya doğru ilerledi. Bugün... Bugün onun nikâh günüydü. Saatler sonra sade bir törenle, ömrünün en sakin ama en anlamlı adımını atacaktı. Fakat gelen bu mesaj, bütün planların önüne geçmişti.

Çağrıldıysa giderdi. Kurallar böyleydi.

Duşu tam yedi dakika sürmüştü. Saniyelerle yarışıyordu. Hızlı bir şekilde tıraşını da yaptı. Normalde Barış'la birlikte damat tıraşına gidecekti. Banyodan çıktıktan sonra kıyafetlerini titizlikle giydi.

06.29'da botlarını ayağına geçirirken bir korna sesi duydu. Kimseyi rahatsız etmeden evden çıktıktan sonra kapıdaki zırhlı araca ilerledi. Bir asker inip onu selamladıktan sonra kapısını açtı. Arabaya bindiğinde, içinde oturan kişiyi görünce kaşları hafifçe kalktı.

"Mermi?"

Genç teğmen aniden toparlandı. "Komutanım!"

Barut koltuğa geçip, otururken yüzünde sert ama şaşkın bir ifade vardı. "Senin ne işin var burada?"

Mermi, duraksamadan yanıtladı. "Albaydan bir mesaj aldım, özel toplantı olacağını söyledi, komutanım."

"Beni de çağırdılar," dedi Barut, ceketinin önünü düzeltirken. "Başka kimse yok mu?"

"Yok, komutanım. Sadece biziz."

Barut, gövdesini koltuğa yasladı ve bakışlarını karşıya çevirdi. "Bakalım, neler olacak..."

"Heyecanlı mısınız komutanım?" dedi Mermi, gülen bir ifadeyle.

Nikâhtan bahsettiğini bildiği için, "Olması gerektiği gibi," dedi.

Mermi boş bulunup, "Ben olsam heyecandan ölürdüm kesin!" dediğinde Barut ona doğru döndü ve kızgın bir bakış attı. "Sustum, komutanım."

Aracın içinde kısa bir sessizlik oldu. Motorun uğultusu ve dışarıdaki sabah trafiğinin uzak uğultusu arasında, her ikisi de neyle karşılaşacaklarını düşünüyordu.

Saatler sonra Kasırga Hava Üssü'nün A Blok girişine vardıklarında, silahlarını teslim edip üst kata yönlendirildiler. Koridorda ilerlerken sessizlik hâkimdi. Hiç kimse ortalıkta görünmüyordu.

Toplantı salonunun kapısında görevli bir onbaşı duruyordu. Onlara kapıyı açtı. İçeride büyük bir masa, ortasında dijital ekran ve başköşede tek bir adam oturuyordu.

Albay Alkorkmaz.

Masaya yaklaşırken Barut adımını sağlam bastı. Disiplinli bir selamla tekmil verdi. "Piyade Yüzbaşı Barut. Emret, komutanım!"

Mermi bir adım geriden geldi. O da selam durdu. "Piyade Teğmen Mermi! Emret, komutanım!"

Albay başını kaldırdı. Soğukkanlı bir adamdı. Saçları kırlaşmıştı ama puslu bakışlarının ardında hâlâ keskin bir zekâ parlıyordu. Önce Barut'a, ardından Mermi'ye baktı.

"Rahat."

İkisi birden gevşedi ama göz teması sürüyordu. Albayın gözleri önce Mermi'ye kilitlendi.

"Üsteğmen oldun artık, Mermi." Sesi netti. "Tebrik ederim, asker."

Mermi ani bir gururla selam durdu. "Sağ olun, komutanım!"

Barut'un bakışları bir an Mermi'ye kaydı. Onun adına sevinmişti. Timindeki her asker başarılıydı. "Terfin hayırlı olsun, Mermi." Bakışlarını omzuna çevirdi. "Yıldız arttıkça sorumluluk da artar. Bunu sakın hafife alma."

Mermi dimdik durdu. "Asla, komutanım!"

Albay eliyle oturmalarını işaret etti. "Geçin bakalım."

İki asker sandalyeye oturduğunda albay dosyayı önlerine doğru itti. "Mermi'nin terfisi yapıldığına göre artık yeni bir görev yeri de var."

Barut'un kaşları anında çatıldı. Sırtı dikleşti. "*Yeni görev yeri,* derken komutanım?" dedi şaşkınlıkla. "Hayalet Timi'nden ayrılacak mı?" Bu timdeki herkesi özenle seçmişti. Hepsinin ayrı uzmanlık alanı bulunuyordu.

Albay başını yana eğdi. "Ayrılmıyor," dedi. "Timin bir ekibi olarak bize Makedonya'da destek olacak. Dosyası burada."

Barut, önüne gelen dosyayı eline aldı. Bu dosya, gizli bilgiler içeriyordu. Yalnızca albayda bulunan bir dosyaydı. Dosyanın kapağını kaldırdı. Gözleri ilk satırda takılıp kaldı.

Kürşat Kurşunalp.

Mermi'nin gerçek adıydı.

Birkaç dakikalığına Mermi'nin dosyasını inceledi. Çıktığı bütün görevlerdeki raporları yazıyordu. Hepsini kendi eliyle KHÜ'ye iletmişti. Balkan Kızı Operasyonu'nda da Mermi'nin istihbarat anlamında birçok başarısı olmuştu. İrlandalı Miles olarak Talia'nın arkadaşı olmuştu.

Barut dosyayı kapadı. Buradaki her bilgiye hâkimdi. "Balkan Kızı'ndan önce timden birini göndermeyi beklemiyordum, komutanım."

Albay dosyayı geri aldı, iki elini masanın üzerinde birleştirdi. "Dosya ortada, yüzbaşı. Kimliği, profili, başarıları... Bu görev için en uygun kişi o. İstihbaratta üstüne yok."

"Askerimin kim olduğunu biliyorum, komutanım."

Albay göz teması kurarak son noktayı koydu. "O hâlde neden seçildiğini de en iyi sen bilirsin." Sandalyesinde doğrulup Mermi'ye döndü. "Görev dosyanı detaylı incele, üsteğmen. Bugün veda günün. Eşin, dostun, ailen kim varsa... Ne diyeceksen bugün de."

Mermi duraksadı. "Bu kadar çabuk mu komutanım?"

Albay net konuştu. "Geç kaldığımız bir operasyonun ortasındayız. Nikâh törenindeki güvenliği sağlayacağınız için uçuşunu yarın sabaha aldırdım. Normalde bugün gidecektin."

Mermi başını eğip selam durdu. "Emredersiniz, komutanım!"

Barut sessizdi. Gözleri hâlâ dosyada ama zihni çok daha uzak bir yerdeydi. Timin bir üyesi, bir parçası daha farklı bir cepheye gönderiliyordu. Nikâh sabahında, tek bir yıldız bütün düzeni değiştirmişti.

Albay, konuşmaların bittiğini bildiren bir el hareketiyle ikisini uğurladı. "Çıkabilirsiniz."

İkili selam verdikten sonra kapıya yöneldi. Barut dışarı çıkınca kapının eşiğinde durdu. İkisinin elinde de görev dosyası mevcuttu.

"Mermi..." dedi Barut.

"Emredin, komutanım!" dedi Mermi.

"Sana *yıldız arttıkça sorumluluk da artacak,* demiştim ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim."

"Beni siz gönderiyorsunuz sandım, komutanım." Öyle olmadığını Barut'un hayret etmesinden anlamıştı. "Talia yengeden dolayı..."

"Geri zekâlı!" dedi Barut sinirle. "Seni göndersem oraya mı gönderirim? Zıkkımın köküne gönderirim, ne işin var Makedonya'da?"

"Beni seviyorsunuz, değil mi?"

"Hiçbirinizi sevmiyorum," dedi Barut net bir şekilde. "Hepiniz ıslak terliğimi hak ediyorsunuz."

"Islak terliğinizi yemeden ben gitsem olur mu komutanım?" dedi Mermi. "Vedalaşmam gereken sevgililerim var da..."

Barut başını yana yatırdı. "Sevgililerim?"

"Flörtlerim ve boş zamanımda konuştuğum kızlar..." dedi Mermi.

"Eşek herif seni!" diye gürledi Barut. "Sana *çapkın,* demekle az bile demişiz, sen basbayağı hayvansın!"

"Öyle demeyin, komutanım," dedi Mermi. "Hepsi onları düşündüğümden! Kimsenin kalbini kırmak istemediğim için hepsiyle konuşuyorum. Benim kalbim kocaman, hepsini seviyorum!"

Barut, ayakkabısını çıkarıp kafasına vuracağı sırada, "Yıkıl karşımdan, Mermi!" diye bağırdı. Mermi öyle bir hızla koşarak gitmişti ki Barut botunu ayağına geri geçirdi.

Makedonya'ya ciddi anlamda bir mermi düşecekti. Allah oradaki kızların yardımcısı olsundu.

Barut, hayatında ilk kez bu kadar terlemişti.

Nikâh merasiminin bu kadar telaşlı, yorucu ve heyecanlı bir şey olduğunu bilseydi belki iki kere düşünürdü. Artık evleniyordu.

Hem de Balkan Kızı'yla.

KHÜ'den eve döndüğünde, karşılaştığı manzara tam anlamıyla bir kaostu. Ablası Umay, âdeta evin altını üstüne getirmişti. Davetli telaşına düşmüş, herkese ayrı emirler vermişti; bir elinde telefon, bir elinde takı kesesi vardı. Pasta siparişi bir yandan, kendi hazırlığı bir yandan derken iki ayağı bir pabuca girmişti.

Gözleri hep Peri'yi aramıştı. Özel ilgi isteyen bir bebek olduğu için her on dakikada bir bakışları pusete kaymış ama o boşluğu görünce gözlerine yaşlar dolmuştu.

Peri artık yoktu. Bunu kabullenmesi kolay olmayacaktı.

Talia için bir gelinlik hazırlamıştı Umay. Ve o gelinlik, sıradan bir gelinlik değildi. Talia'nın annesi Maria'nın gelinliğiydi. Sabahın erken saatlerinde, Ülkü gelinlikle birlikte Talia'nın kaldığı eve gitmişti. Talia, ilk başta ne olduğunu anlayamamıştı. Gelinlik açıldığında ise böyle bir şeyi asla beklemediği için şaşırmıştı. Anne ve babasının nikâh fotoğrafları dün gibi aklındaydı. Gelinliği göğsüne bastırarak ağlamıştı. Ama ilk kez özlemden değil, sevgidendi.

Bugün bir kız çocuğu daha büyüyüp annesinin gelinliğiyle gelin olacaktı. *Kızlar annelerinin kaderini yaşar,* derlerdi de kimse inanmazdı.

Ve bir adam, o gelinliği giyen kadına ömrünü vermeye hazırdı.

Talia gelinliği giyip Âkif Cesur'un karşısına çıktığında, yüzünde resmen güller açıyordu. Âkif, kızını gelinlikle görünce abi olarak gördüğü Binbaşı Ayhan Alaz'ın bu anı yaşayamamasına içten içe kahroldu.

"Nasıl olmuşum, Âkif baba?" diye sordu Talia.

"Ufaklık..." dedi Âkif ama bu kız artık ufak değildi. "Evlenmesen mi acaba? Seni o Ulukurt'a vermeye hiç hazır değilim!"

Talia ona doğru yaklaşarak, "Çocukluğumdan beri Ulu'ya olan aşkımı biliyorsun," dedi. "Vermezsen de sorun değil. Kaçarım!"

Âkif, genç kızın alnından öptü. "Kaderin annene benzemesin," dedi. "Bahtın hep kendin gibi güzel olsun."

"Baba..." dedi Talia ağlamaklı bir şekilde.

"Kızılcık şerbeti!" diye cırladı Ülkü. "Ağlamak yok! O makyajı yapana kadar canım çıktı!" Hemen arkadaşına yaklaşarak peçeteyle gözlerine dolan yaşları aldı.

Âkif Cesur, Ülkü'yü görünce kaşlarını çattı. "Hayırdır, kızım?" dedi. "Seni de everiyoruz da haberimiz mi yok? Niye bu kadar hazırlandın?"

Ülkü, kendine yakışır gibi giyinmişti. Şıkır şıkırdı. Yıllardır hep bu anı beklemişti. Üstelik yaşadığı son olaylardan sonra bu nikâha hazırlanmak ona eski Ülkü gibi hissettirmişti. "Hem gelinin hem de damadın kız kardeşiyim!" dedi. "Bırak da biraz hazırlanayım, Cesur amca!"

Âkif, onu da kendine çekerek başından öptü. "Bugün kimseyi dövmezsem iyi," dedi.

Ülkü telefonuna gelen mesajla Âkif'ten ayrıldı. Bakışları telefona düştüğünde yazılanları okudu. Mesaj ablasındandı. "Gelmişler," dedi. "Hemen kapıyı tutup abilikten para koparmalıyım! Bir daha bu fırsatı bulamam!"

"Ülkü," dedi Talia şaşırmadan edemezken. "Evlendiğim kişi abin, farkındasın, değil mi?"

"Bırak, ufaklık," dedi Âkif hunharca gülerek. Ülkü'ye döndü. "Aferin, kızım. Senden de bu beklenir. Ulukurt'a çektir çektirebildiğin kadar!"

"Ben şimdilik kız tarafıyım!" dedi. "Bu fırsatı kaçıracak değilim, hem abim olması daha iyi. Para başkasına gitmez! Bir tanecik güzel kardeşliğine de versin şöyle on bin lira!"

"Kimsenin yanında o kadar nakit olmaz ki!" dedi Talia. Şu tabloya akıl sır ermiyordu.

"*IBAN* diye bir şey var, canım," dedi Ülkü saçlarını savurarak. "Abilik dua etsin, yine insaflıyım. Dolar da isteyebilirdim!"

Barut Ulu Boratav, üstünü düzeltti. Mestres giymişti; askerlerin yalnızca en özel törenlerde taşıdığı, şıklığıyla asaleti buluşturan bir kıyafetti. Lacivert ceketi kusursuzca üzerine oturmuştu, gümüş düğmeler loş ışıkta parıldıyordu. Bir adam... Bir asker... Bir damat. Hepsi bir aradaydı.

En çok da bir yüreği vardı, yalnızca bir kadına ait olan.

Papyonunu düzeltirken annesiz, babasız geçen onca yılı düşündü. Talia'ya kavuştuğu bugünün, aynı zamanda yarım kalan her şeyi tamamladığı gün olduğunu fark etti.

Belki sadece bir nikâhtı ama Barut'un savaşlarla geçen ömründe ilk kez bir kalbe boyun eğdiği, zırhını indirdiği andı.

Babasının yokluğunu hiç aratmamıştı. Ablası sayesinde kimsenin yokluğunu hissetmiyordu. Birkaç akrabası ona eşlik ediyordu. Gelini çıkartacağı evin önüne geldiğinde en yakın dostu Barış ona destek oluyordu. Sağdıcıydı.

Ve bir de her adımda yanında olan Hayalet Timi vardı.

Talia'nın evinin önünde, altı asker gölge gibi hareketsiz duruyordu. Simsiyah kıyafetlerinin altında silahları görünmese de her biri her şeye hazırlıklıydılar. Her biri farklı bir noktaya yerleşmişti: Çatı, sokağın çıkışı, araçların içi... Hayalet Timi, komutanını asla yalnız bırakmazdı.

Bugün Barut için sadece bir görev günü değildi. Birkaç saat içinde Talia'nın eşi olacaktı.

Merdivenleri çıkıp kapıyı tıklattığında kapı hafifçe aralandı. Kapının mandalı takılı olduğu için yarım aralandı. Barut kaşlarını çattı. "Ülkü?" dedi anlamaz bir ifadeyle.

"Abilik," dedi Ülkü tatlı bir tınıyla. "Talia çıkmak istemiyor."

"Niye?" dedi Barut şaşkınlıkla. "Bir şey mi oldu? Ağlıyor mu yoksa?"

Ülkü hızlıca, "Yok..." dedi. "Anla işte, kapı açılmıyor."

Barış, koltuk değneklerinden birini duvara yasladı. Artık güçlü adımlar atan biriydi. Protezleriyle yürüme alıştırmalarının başındaki günlere kıyasla artık dengesini daha iyi kurabiliyordu. "Sen çekil, kardeşim," dedi, Barut'u hafifçe iterek bir adım attı. "Ben Ülkü'nün ne demek istediğini anladım."

Barış, elini cebine attığında sayamadığı kadar iki yüzlük çıkardı ve aralıktan uzattı. Ülkü hızlıca alıp saydığında, "Efe bile daha çok verirdi!" dedi.

"Kaç istiyorsun, Ülkü?" dedi Barut sinirle. "Görümce misin yoksa baldız mı belli değil!"

"*IBAN*'ıma bir şeyler ateşle, abilik," dedi Ülkü. "Yoksa hiç çıkmayacağız."

"Ülkü," dedi Barut dişlerinin arasında. "Banka kartımdan sana da bir tane çıkartmadım mı ben? Zaten gönlünce kullanıyorsun!"

Ülkü'yü tanıyan ve kapıyı kapatacağını anlayan Barut, sinirle telefonunu çıkardı, hesabına para gönderdi. "Donumu da al, Ülkü!" diye söylendi. "Onu da al, bir o kaldı!"

"Ya ben kendim için mi istiyorum?" dedi Ülkü. "Yeğenim olunca ona kıyafet almak için istiyorum! Yeğenimin kumbarası gibi düşün!" Para geldiğini belli eden sesle bakışları telefona düştü. "Oha, abilik!" dedi. "Artık yeğenime kıyafet değil, direkt mağaza satın alabilirim!"

"Aç şu kapıyı, sinir etme beni!" dedi Barut alnından terler dökülürken. "Karımı almaya geldim!"

Ülkü kapıyı ardına kadar açtı.

İçeri girdiği sırada, Talia'yı göremedi. Âkif Cesur karşısına çıktı. İkinci çilenin burada başlayacağını düşündüğü sırada, "Ulukurt," dedi. "Daha dün sümüklü, zargana, çelimsiz oğlanın tekiydin."

Barut gerildi. "Şimdi?"

"Çok bir fark yok," dedi Âkif gülerek. Barut'un yüzünün düştüğünü görünce devam etti. "Gel lan buraya! Benim evladım olmadığı için nasıl sevilir bilmiyorum. Mazur gör bu adamı. Gözümde artık yiğit bir adamsın."

"Sağ olun, komutanım!"

"Baba," dedi Âkif. "Baba diyeceksin, oğlum."

Barut başını sallayıp, "Müsaadenle, Âkif baba..." dediğinde elinden öptü. Salona geçtiğinde Talia'yı otururken buldu. Heyecandan ayağını sallıyordu. Talia, Barut'u görür görmez ayağa kalktı.

"*Ljubov moja*," dedi heyecanla. "Kocam, sevgilim, aşkım..."

"Balkan Kızı'm..." dedi Barut. Bu onun için bütün sevgi sözcüklerini içeriyordu. *Balkan Kızı* demek, onun için artık *hayat* demekti.

Barut onu kendine çekip sarıldı. İkisi birlikte yürümeye başladığında Talia onun koluna girdi. Merdivenleri beraber indiklerinde ikisinin de kalbi gümbür gümbürdü. Dışarıya çıktıklarında Umay gözleri dolu bir şekilde iki gence baktı. İkisinin de doğumunu biliyordu. Bu kalpler birleştiği için hiç olmadığı kadar mutluydu.

Talia, annesinin gelinliğini giymişti. İnce duvak, rüzgârla hafifçe hareket etti. Elindeki beyaz çiçek buketi, zamanla yarışır gibi titriyordu. Saçları zarifçe toplanmış, gözleri Barut'u bulunca yumuşak bir tebessümle parlamıştı. Elinde ise ince bir nakışla işlediği saten mendili vardı. Mendil, Balkan kızlarının olmazsa olmazıydı.

Boynunda ise yine o kırık künye vardı.

Barut, birkaç saniye hiçbir şey diyemedi. Onun güzelliği sessizliği bile susturmuştu. Sonra küçük bir adım attı. "Hazır mısın?" diye fısıldadı Barut.

Talia sadece başını salladı. Yüzünde sessiz bir huzur vardı.

O sırada Hayalet Timi harekete geçti. İki kişi aracın çevresini kontrol ederken biri kapıyı açtı. KHÜ'den birkaç asker de desteğe gelmişti. Talia, etrafındaki askerlere baktı. Resmen askerlerden etten duvar örülmüştü. Talia arabaya binerken Barut çevreyi bir kez daha gözden geçirdi. Üsteğmen Kanca, binanın çatısından işaret verdi; her şey yolundaydı.

Araç çalıştı. Arka koltukta Talia ve Barut yan yana oturuyordu. Talia sessizce ellerini birleştirmişti. Gelinliğin dantelleri dizlerine dökülüyor, ayaklarının ucunda hafifçe dalgalanıyordu.

Barut göz ucuyla onu izledi. "Annenin gelinliği çok yakışmış."

Talia hafifçe gülümsedi. "Bugün kendimi annem gibi hissediyorum," dedi kısık bir sesle. "O da bir Türk askerini sevmişti..."

Salonun önü sessizdi. Hayalet Timi çoktan çevre güvenliğini sağlamıştı. Telsizden cılız bir ses geldi. "Batı girişi temiz. Konuklar giriş yapıyor. Komutan Barut'un akrabaları geldi."

Barut başıyla onay verdi. Talia'nın elinden tutarak arka kapıdan içeri girdiler. Protokol görevlileri sessizce selamladı. Barut'un üzerindeki üniforma, içeride bulunan herkes üzerinde derin bir saygı uyandırıyordu. Annesinin gelinliğini giyen Talia ise âdeta bir zaman tünelinden geçiyor gibiydi; her adımında hem geçmişi hem de geleceği taşıyordu.

Salonun içine girdiklerinde gözler onlara çevrildi. Duvak ince ışıkta parladı. Barut'un göğsündeki madalya, yeminli bir kalbin nişanı gibiydi.

Masaya yürürken bu sefer Yamalı telsizden seslendi. "Salon içi ve koridorlar temiz. Giriş kapısı kontrol altında."

Barut bir anlığına başını eğdi. Teşekkür etmedi. Gerek yoktu. Timi onun dilini bilirdi. Sessizlik yeterdi.

Umay, gelin ve damadın yanına geldiğinde, "Şu sudan için," dedi. "Okunmuş su."

Ablasının elinden bardakları aldığı gibi masaya bıraktı. "Abla," dedi sinirle. "Oradan oraya koşturmayı bırak artık. Günün tadını çıkar."

"Ablam, bari gelenlere *hoş geldin,* deyin," dedi Umay tedirgin bir şekilde. "Ayıp olmasın. O kadar gelmişler."

Barut, Talia'nın elinden tutup ayağa kaldırdı. Aynı zamanda konuklar gelmeye devam ediyordu. Herkes özel bir kontrolden geçiyordu. "Kuzen!"

Ona seslenen gence doğru döndü Barut. Aniden kaşları çatıldı. Amcasının oğluydu. Boratav ailesinden sadece kız kardeşlerini severdi. "Evlendiğin günü de gördük demek ki..." dedi. "*Yengemiz yabancı,* diyorlar."

"Değil," dedi Barut sertçe. "Türk kızı."

"Barut'um..." diyerek büyük halası, Barut'u yanına doğru çekti. Yanaklarından sulu sulu öperken Barut o masadan kalktığına pişman oldu. "Boyuna posuna kurban!"

"Ee," dedi Emre. "Kendini tanıtmayacak mısın?"

Talia, adama doğru elini uzattı. "Merhaba," dedi. "Talia ben."

Barut'un kuzeni Emre, direkt olarak Talia'nın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Memnun oldum, ben de Emre," dedi. "Ne kadar güzel bir yüzün varmış. Yolda görsem *Türk* demem."

"Teşekkür ederim," dedi Talia yumuşak bir gülümsemeyle.

"Senin gibi bir kadın bulmak zor olmuştur Barut için," dedi Emre. "Her kadın, kolayca kabul etmez."

Talia kaşlarını çattı. "Neyi?"

Emre eliyle kendi yüzünü işaret etti. "Bir senin yüzüne bak, bir de ona..." Göz ucuyla Barut'a baktı. "Her gün böyle bir adamla yastığa baş koymak zor olur yani. İnsanlar hep ona bakıyordur. Rahatsız edici bir yüze sahip."

"Değil!" dedi Talia öfkeli bir ifadeyle. "Niye zor olsun? Ben onun yüzünü değil, kendisini seviyorum!"

"Genelde hep öyle derler ama içten içe üzülürler."

Talia kaşlarını daha çok çattı. "Sakın!" dedi, parmağını tehdit eder gibi ona doğrultarak. "Sakın kocam hakkında tek bir kelime daha etme. Onunla evlenen benim, sen değilsin. Sana laf düşmüyor! *Svinja edna*!"[5]

[5] Domuz seni!

"Yazık olmuş güzelim sana..." dedi Emre. Talia'nın elini tuttuğunda, Talia diğer eliyle ona sert bir tokat attı. Öyle ki ses salonda yankılandı ve tüm bakışlar ona döndü. Barut, koşar adımlarla yanlarına geldiğinde Emre'nin önüne geçti.

"Ne bok yedin lan sen?"

"Sertmişsin," dedi Emre gülerek. Başını geri kaldırdı. "Acıttın!"

"Lan, Emre..." dedi Barut. "Siktirtme belanı! Ne dedin de benim karımı sinirlendirdin?"

"*Barut'la evlenecek kişi ya kördür ya kördür,* dedim," dedi Emre. "Ona sinirlendi sanırım."

Barut, Emre'nin kolundan tuttuğunda çok sert bir şekilde sıktı. Öyle ki Emre'nin ikinci kere yüzü buruştu. "Amcamın oğlusun demem, seni kendi nikâhımda buraya gömerim," dedi. "Ne ima ediyorsun lan sen?"

"Bu yüze rağmen hayatında biri olmasına şaşırdım, kuzen." O yara izinden bakışlarını ayırmadı. "Umay abla davet ettiğinde inanamadım. Kendi gözümle görmek için buraya geldim."

"Şu kadının üzülmeyeceğini bilsem yemin ediyorum o kafanı çoktan kırmıştım," dedi Barut. Göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. "Gördüğünü gördün, siktir git."

Emre rahat bir tavır takındı. "Sana bu yüzle bu kadın çok bile. Nasıl bir dua ettiysen Allah bile acımış sana."

Dişlerini sıktı Barut. Emre gidene kadar bakışlarını ondan ayırmadı. O çıktıktan sonra Talia'ya döndü. "Ne dedi sana?"

"Bir şey demedi..."

"Talia."

"Sadece domuz gibi konuştu," dedi Talia.

"Detay ver bana!"

Talia, tam olarak ne dediğini söylemek istemedi. "Güzel olduğumu söyledi, ben de yavşadığını hissettiğim için ona tokat attım," dediğinde Barut'u asıl sinirlendiren bu olmuştu. Talia hızla Barut'u tuttu.

"Gitti zaten," dedi. "*Ve molam, ljubov moja.* Boş ver. Biz günümüze odaklanalım."

Barut, yeşil gözlerdeki hüznü gördüğünde dik duruşunu korudu. "Yüzümden dolayı sana laf ettiyse kusura bakma..."

Talia, ayaklarındaki yüksek topukluya rağmen onun boyuna yetişemiyordu. Biraz daha yükselip yara izine dudaklarını bastırdı. "Hiç kimse bunun için laf etmeye cesaret edemez. İzin vermem, Ulu. Sen gördüğüm en yakışıklı adamsın."

Barut'un dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Birbirimizi kandırmayalım."

"Sen benim gözümden kendini görmüyorsun ki," dedi Talia. Parmaklarını koluna yerleştirdi. Sinirden köpürüyordu ve onu sakinleştirmek için hafifçe okşadı. "Allah senin gücünü kanıtlamak için yüzüne bir iz bırakmış ve ben oraya baktığımda yalnızca yakışıklı ve güçlü bir adam görüyorum."

Barut, onu çenesinden tutup, "Ağzın da iyi laf yapıyor," dedi etkileyici bir tınıyla. Yavaşça kulağına eğildi. "Umarım nikâhtan sonra da bu performansı gösterirsin."

Talia'nın yanakları kızarsa da bakışlarını ondan ayırmadı. "Susacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi. "Bana ilk kez *nefes al,* demeyeceksin."

Birlikte yürümeye başlayıp masalarına doğru ilerlerken arkalarından biri seslendi.

"Barut!"

Barut aniden durup seslenen kişiye doğru döndü.

Gelen, Yağmur'du. Barış'ın evlenme teklifi ettiği kadındı. Barut onu görünce zihni o söylediklerini hatırladı.

"*Beni sevdiğim adamdan ayırdın ya...*" demişti Yağmur. "*Dilerim, bizim yaşayamadığımız her şeyi sen de yaşayamazsın. Dilerim, sevdiğinle sen de kavuşamazsın. Dilerim, ahım hep üstünde kalır, Barut Ulu Boratav.*"

Ona beddua etmişti.

Dilerim, sevdiğinle sen de kavuşamazsın.

Göğsüne öyle bir ağırlık çöktü ki bakışlarını Talia'ya çevirdi. *Sevenin ahı tutar,* derlerdi. Tutacak mıydı Yağmur'un ahı?

Ne olur tutmasın, diye geçirdi içinden Barut. *Balkan Kızı'na bir yürek acısı yaşatmak istemiyorum.*

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi Yağmur çekingen bir tavırla. Bakışları Talia'yı buldu. "Tebrik ederim, umarım bir yastıkta kocarsınız."

"Teşekkür ederim," dedi Talia.

"Yağmur..." dedi Barut, onu beklemediği yüzünden belli olurken. "Hoş geldin. Geleceğini düşünmemiştim."

Yağmur yarım bir gülümsemeyle, "Sen benim düğünüme gelmiştin," dedi. Yağmur artık evli ve çocuklu bir kadındı. Barış'la karşılaşmak istemiyordu. "Aslında çok vaktim yok. Seninle biraz özel olarak konuşabilir miyim?" Talia'ya baktı. "Müsaade edersen?"

"Tabii ki," dedi Talia.

"Gel, Öğretmen," dedi Barut, onu ileriye doğru yönlendirirken. O sırada bakışları Barış'ı buldu. Barış, yıllar önce aşkından öldüğü kadını görünce sanki bütün bedeni titredi. Onu uzun zamandır görmüyordu. Yağmur, güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Olgunlaşmıştı.

Onun artık evli olduğunu biliyordu. Onun için mutluydu.

"Barut..." dedi Yağmur buruk bir şekilde. "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Dün, Umay abla bana ulaşınca nikâh haberinizi aldığımdan beri içim içimi yiyor. Eşim Serkan'la konuştum, seninle konuşmam gerektiğini söyleyince de cesaretimi toplayıp geldim."

"Ne oldu?"

"Yıllar önce..." dedi Yağmur zorlukla. "Şehitlikte, Barış'ı görmek için gelmiştim. Barış benimle görüşmek istemiyordu. Nişanı atmıştı. Biliyorsun..." Göğsü daralmıştı. "Ben o zaman bütün sinirimi senden çıkarmıştım. Sana hak etmediğin şeyler söyledim. Beddua..."

"Bir anlık öfkeyle söylediğini biliyorum."

"Evet ama babaannem *insan ağzından çıkana dikkat etmeli, belki eşref vaktine denk gelir, kabul olur,* diye söyler," dedi. "O zaman farkında değildim ama zaman geçtikçe ağır konuştuğumu fark ettim. Tekrar karşına çıkamadım. Sen düğünüme gelince de çok üzülmüştüm, o zamandan beri içimde bir yara..."

Barut, onun yüzüne baktı. Bir zamanlar onu suçlayan, gözleri kinle dolu olan kadının yerinde şimdi pişmanlıkla bakan, gözleri yaşla dolu bir kadın vardı.

"Yağmur," dedi Barut, derin bir ifadeyle. "Ben senin düğününe geldim çünkü geçmişte yaşananları affetmiştim. O yüzden bugün buraya gelip bunları söylemen... Değerli."

Yağmur gözlerini yere indirdi. Parmaklarını birbirine kenetledi. "Beni affettin mi gerçekten?"

Barut başını hafifçe salladı. "Ben affedeli çok oldu. Sen kendini affetmekte geç kalmışsın."

"Eşin çok güzel bir kadın," dedi Yağmur. "Yakışıyorsunuz."

"Ben ona hiç acı yaşatmak istemiyorum," dedi Barut yavaşça. "Her şey olacağına varır, Yağmur. İnsan kibrite benzer. Var olur, yanar ve söner."

Yağmur, dudaklarını ıslattı. "Benim sana ettiğim o beddua... Bozulsun," dedi. "Dilerim senin aşkın muradına erer, dilerim bir evladınız olur ve kibritten uzun ömürlü olursunuz." Gülümsedi. "Benim kalbimde artık sadece dua var."

Barut, buruk ama sıcak bir ifadeyle başını eğdi. "Teşekkür ederim, Yağmur."

Yanlarına bir adam geldiğinde Barut onu tanımıştı. Serkan, elini uzattığında, "Hayırlı olsun," dedi. "Çok kalamayacağız, kusura bakma. Bizim çocuğun aşısı var."

"Gelmeniz bile çok değerli," dedi Barut, elini sıkarak. Zihni sadece Barış'taydı. Onun ne hissettiğini merak ediyordu.

Barış, kucağında Efe'yle oturuyordu. Efe ona bir şeyler anlatıyor ama dinlemiyordu. Bakışları, Yağmur ve Serkan'daydı. Adamın ona değer verdiğini görebiliyordu.

"Biz artık gidelim," dedi Yağmur. İçinde kapanmış bir hikâyenin ağırlığı vardı. Çantasından küçük bir kutu çıkardı. "Şunu da unutmadan vereyim," dedi. Kutuyu Barut'a uzattı.

Barut, onunla sarıldığında bir dostu uğurluyormuş gibiydi. Bir daha görüşürler miydi kimse bilmiyordu. Kader, onları hangi satırda yeniden yazar, belli olmazdı.

Sonra Talia'nın yanına geçti Yağmur. Onunla sarıldığında, birkaç saniye daha uzun kaldı ve içinden tekrar tekrar dua etti.

Tam uzaklaşacaktı ki gözleri, salonda bir yere takıldı. Koltukta oturan Barış'a.

İkisi de kıpırdamadı.

Yalnızca baktılar. O bakışta fazlasıyla pişmanlıklar olsa da geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yağmur başını hafifçe eğdi. *İyi ol*, der gibi. Barış da aynı şekilde karşılık verdi. *Sen de*, der gibi.

Çok şey yaşanmıştı ama artık her şey geçmişin rafındaydı. Ve iki eski sevgili, birbirlerinin iyi olmasından başka hiçbir şey istemeyecek yaşa gelmişti.

Yağmur, yürümeye devam etti. Arkasında bir zamanlar sevdiği adam, önünde artık ait olduğu hayat vardı.

Barış onu izledi. Bir zamanlar içinde fırtınalar kopan kalbi artık dingindi. Gözlerini yere indirdi. Bazı kadınlar, bir ömre sığar ama hiçbir ömürde kalmazdı. Çünkü bazı aşklar, insanın içinde gömülü kalır ama cenazesine hiç kimse gitmezdi.

Barut, onları yolcu ettikten sonra Talia'ya hafifçe göz kırptı ve Barış'ın yanına doğru ilerledi.

"Dayıı!" dedi Efe. "Ne zaman evleneceksiniz?"

Onun sesiyle Barış irkildi.

"Birazdan," dedi Barut. Barış'ın yanına geçti.

"Vaz mı geçtin?" dedi Barış gülerek. İçi buruk olsa da her şey kendi seçimiydi. O yüzden gülümsedi. "Bana mı evlenme teklifi edeceksin? Niye geldin, lan?"

"Şahidimsin, oğlum," dedi Barut, onun koluna girerek. "Birazdan nikâh memuru geliyor. Yerine geç, hadi. Benimle evlenme hayallerine de veda et."

"Nikâh memuru *karşı çıkan var mı,* dediğinde karşı çıkarsam görürsün gününü," dedi Barış.

"Talia'yı gerçekten tutmam," dedi Barut dudakları yukarı kıvrılırken. "Seni parçalar."

Barut ve Barış masaya geçtiğinde Ülkü de Talia'nın şahidi olarak yerini aldı. Barut, aslında Âkif Cesur'un şahit olmasını istiyordu ama Âkif, onun ne yapacağını anladığında kabul etmemişti. İkisinin arasında tatlı bir çekişme vardı.

"Kimdi o kadın?" diye merakla sordu Talia.

Barut hafifçe öksürdü. "Yağmur," dedi. "Barış'ın eski sevgilisi, sana anlatmıştım..."

Talia'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ben tanıyamadım..."

"Gittiler zaten," dedi Barut. "Sonra konuşuruz, olur mu?" dediğinde Barış'ı hafifçe işaret etti. Talia sessizlikle başını salladı.

Davetliler yerlerine geçtiğinde ön tarafta yalnızca iki koltuk yan yana boştu. Umay, Efe'yi yer tutsun diye tembihlediği için onun yanındaki iki yer boştu. Tam o boş yere gideceği sıra Âkif Cesur da oraya doğru adım attı.

İkisi de nikâh salonundaydı ancak onların nikâhı değildi. İkisinin de canını bu acıtıyordu.

Âkif, Umay'ın inadını bildiği için koltuğa geçip oturdu.

Umay da Âkif'in inadını bildiği için oğlunun yanına geçip, "Sen yana kay, anneciğim," dedi.

Efe omuz silkip, "Ablamın yanında oturacağım ben," dedi. "Telefonundan oyun oynatacak bana."

"Gel, benim telefonumdan oyna," dedi Umay son çare.

"Seninkinin şarjını bitirdim ki," dedi Efe. "Çok az kaldı. Ablamdan oynayacağım ben."

"Efe!" dedi Umay. "Annem, ben sana *bitirme,* demedim mi? Dayınla yengenin fotoğrafını nasıl çekeceğim şimdi?"

Efe tekrar omuz silkti.

Umay pes ederek sıkıntılı bir nefes verdi ve Âkif'in yanına oturdu.

"Yanımda oturmak istemeyecek kadar mı nefret ediyorsun benden?" dedi Âkif, ıssız bir sesle.

"Dul bir kadınım," dedi Umay kıyafetini düzelterek. "Akrabalar laf çıkartmaya meraklı. O yüzden..."

"Kimsenin laf etmesine izin vermem," dedi Âkif, sertçe. "Edecek olanın da dilini koparırım!"

Umay, bütün bu yorgunluktan sonra dağ gibi gördüğü adamın omzuna başını yaslamayı çok istedi. Ancak yapamazdı.

Etrafın kalabalık olması, Talia ve Barut'u rahatsız eden bir noktaydı. Nikâhın bu kadar kalabalık geçeceğini ikisi de tahmin etmiyordu. Talia, birkaç kişi dışında kimseyi tanımıyordu. Barut Ulu'nun etrafında ise bir daha asla karşılaşmayacağını düşündüğü pek çok kişi vardı. Çocukluğundaki sünnet töreninden hatırladığı insanlar bile oradaydı, ablası yine yapmıştı yapacağını.

"Titriyorsun," dedi Barut Ulu. Talia'nın ürkek bakışları dikkatini çekmişti. Elini yavaşça beline yerleştirip kendine doğru çekti. Onu sakinleştirmek istiyordu.

"Herkes gözümün içine bakıyor." Kızıl saçları alnına dökülmüş hâldeyken seslice ofladı.

Barut Ulu dişlerinin arasından, "Emin ol, herkesin sana bakıyor olması beni daha çok sinir ediyor," dedi. Üstelik biraz önce kuzeni, müstakbel

karısına yavşamıştı ve onu hastanelik etmemiş olmak, Barut'un içinde ukde kalmıştı.

Talia'nın duvağı ona hiç yardımcı olmuyordu. "Şunu çıkarmak istiyorum, nefes alamıyorum."

Tam elini başına götürmüştü ki Umay'ın ikaz dolu bakışlarını fark etti. Umay, bakışlarıyla erkek kardeşine bir şeyler anlatmaya çalışırken Ülkü de olaya dâhil oldu.

"Ablam *açmasın,* diyor," dedi Ülkü. "Nikâh kıyılınca açılacakmış."

"Umay abla ağzını bile açmadı, ne dediğini nasıl anladın, Ülkü?" diye sordu Talia. Kardeşini tek bakışından anlayamamak onu üzüyordu. İkisinin abla kardeş ilişkisi hep gözlerini dolduracaktı.

Ülkü yavaşça, "Ablam, annem gibi olduğu için her şeyini anlıyorum artık," dedi. Bu durum Talia'yı daha çok üzmüştü. O da Alisa'ya ablalıktan çok annelik yapmıştı ve kardeşinin ne sıkıntısı olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Açmayıp ne yapacağım peki, Ülkü? Çok terledim..." Gün boyunca çok streslenmişti.

"Zaten senin değil, abimin açması gerekiyor, kızılcık şerbeti," dedi Ülkü. "Çok sabırsızsınız. Birkaç saat dayanırsınız bence. Çifte kumrular sizi..."

Kardeşinin kıkırdamasıyla Barut Ulu kaşlarını çattı. "Ülkü, masada konuşulacak şey mi bu?"

"Tamam, mağara adamı!" dedi Ülkü yavaşça yerine sinerken. "Gece sinirini atacaksın, tamam, kızgın boğa!"

"Ülkü!"

"Of, abilik ya!"

Nikâh memuru geldiğinde, Hayalet Timi de alanda kendini göstermişti. Gölge askerler olduklarını bir kere daha kanıtlamışlardı. Ne yüzleri ne de kimlikleri vardı. Fakat Ülkü, İmam'ı gözlerinden tanımıştı. İkisi kısa bir anlığına bakıştı. Ülkü yalnızca gülümsedi. Artık yaşı gibi davranacak, kimsenin başının belası olmayacak, okulunu bitirecek ve avukat olacaktı. Nikâh memuru prosedür için birkaç bilgi alırken nikâh defteriyle oyalanıyordu. İmam yakaladığı kısa bir anda Ülkü'ye doğru adımladı. İçini kemiren duygularla, "Nasılsın?" diye sordu. Sormazsa günlerce uyuyamazdı.

Ülkü, abisine baktı. Barut, *sorun yok,* dercesine bir bakış atınca tekrar İmam'a döndü. "İyiyim, sen nasılsın?" dedi.

"Gördüğün gibi," dedi. "İyi olmana sevindim, Ülkü."

Ülkü gülümsedi. "Artık başının belası olmayacağım için sen de iyi olabilirsin," dedi. "Son zamanlarda saçmaladığımın farkındayım. Seni zor duruma soktum ve değerlerine önem vermedim. Affet beni, olur mu?"

Başka zaman olsa buna sevinirdi İmam ama içi cız etti. O kampta her ne yaşadıysa bambaşka biri olmuştu. Artık buna emindi. Eski, neşeli Ülkü'yü göreceğine emindi oysaki. Yanılmıştı. "Affetmek Allah'a mahsustur," dedi. "Ve ben senden hiç rahatsız olmadım."

İmam, geri yerine geçtiğinde Ülkü arkasından bakakalmıştı. Gerçekten ondan rahatsız olmamış mıydı? Tecritteyken çok düşünecek zamanı olmuştu ve bazı kararlar almıştı. Bunlardan biri de İmam'dan artık uzak durmaktı. Onun son söylediği sözle kafası karışsa da şahitlik yapmak için Barış'ın yanına oturdu. Nikâh memuru, başta salonun havasını yumuşatmak için birkaç şaka denemişti ama Barut'la göz göze geldiği an, şaka yarım kalmıştı.

"Pekâlâ..." demişti memur, ciddi bir tavra bürünerek. "O zaman başlayalım."

Hayalet Timi, arka sıralarda dimdik duruyordu. Siren kollarını göğsünde birleştirmişti, Kanca ve Fısıltı da tetikteydi, Yamalı ise etrafı tarıyordu. İmam ve Mermi ise gözlerini Barut'tan ayırmıyordu. Tim, ilk kez bu kadar duygusal bir törenin şahidi oluyordu.

"Yamalı, ağlamıyorsun, değil mi?" diyerek Kanca alaya aldı.

"Ağlamıyorum, komutanım," dedi Yamalı. "Sadece duygulandım. Komutanımızı böyle görmek de varmış."

Siren, Mermi'ye dönerek, "Ya sen?" diye sordu.

"Aman, komutanım!" dedi Mermi. "Ben tövbe edeli çok oldu. Kendisi yalnızca yengem."

"Adam oluyorsun sen," dedi Kanca.

Mermi tam o sırada çalan telefonunu açıp kısık bir sesle, "Aşkım, ben seni sonra arayayım mı?" dedi. "Evet, evet, birazdan uçağa bineceğim. Telefonum kapalı diye merak etme. Hadi öptüm, güzelim."

Tim, onu şaşkınlıkla dinledi. "Yok," dedi Kanca. "Adam olmaz bu!"

"Bismillah," diyen İmam, ellerini kaldırarak dua etmeye başladı. Nikâh bitene kadar da dua edecekti.

Memur boğazını temizleyip, "Sayın Barut Bey, iyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta Ayhan ve Maria kızı Talia'yı eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

"Evet!" dedi Barut gür çıkan sesiyle.

Ardından Talia'ya döndü gözler. Yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Memur aynı ciddiyetle, "Sayın Talia Hanım, iyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta Bahar oğlu Barut Bey'i eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

Barut, babasının adının anılmasını istememişti.

Talia, nefessiz kalacağını zannederken tüm zarifliğiyle, "Evet!" diye bağırdı.

Memur, şahitlere döndüğünde, "Sizler de şahitlik ediyor musunuz?" dedi.

Ülkü ve Barış aynı anda, "Evet!" dedi.

Memur, tebessüm ederek başını salladı. "Ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi. Bu, kısa olmasına rağmen ömür boyu sürecek, anlam taşıyan bir cümleydi.

Alkışlar yükseldi. Hayalet Timi bir kez daha, hiç alışık olmadıkları bir savaşı kazanan komutanlarını ayakta alkışladı.

"Öp! Öp! Öp!" diye tezahüratta bulundu Efe.

Talia, daha fazla dayanamayacağını hissederken genç adamın kolunu yavaşça kavradı. Parmaklarını tenine sürterken içindeki yanan ateş, ona hiç yardımcı olmuyordu. Barut Ulu'nun bakışları kolundaki parmaklara düştü. O dokunuşu artık azap gibi geliyordu.

"Ulu..." diye fısıldadı Talia. İkisinin birbirine olan bakışları, etraftakilerin varlığını silip götürmüştü.

"Rahatla," dedi Barut Ulu. Bunu daha çok kendine söylüyor gibiydi. "Rahatla, Balkan Kızı."

"Çok terledim."

"Biraz daha duvakla durursan nefessiz kalacaksın zaten," dedi ilgiyle. Parmaklarını dantel işlemeli duvağa yerleştirdiğinde bakışlarını ayırmadan kaldırdı. İkisi de nefesini tutmuş hâldeydi. Talia, herkesin bu ana şahit olmasına hazır değildi.

Etrafına kısa bir bakış kondurdu. Barut Ulu'nun duvağı açması herkes tarafından alkışlanmıştı. "Şimdi beni öpmen gerekiyor," dedi Talia sabırsız bir tonla.

Barut Ulu kaşlarını kaldırdı ve emin olmak istercesine, "Herkesin içinde?" dedi.

"Ne demek *herkesin içinde?* Bilmem farkında mısın ama biz artık karı kocayız. Damat gelinin duvağını kaldırır ve öper, çok basi-"

Talia'nın lafını kesen şey, Barut Ulu'nun dudakları olmuştu.

Duvağını kaldırır kaldırmaz onun dudaklarına yapışmış olmak, dünyanın en güzel hislerinden biriydi. Eğer duvağını her kaldırdığında, herkesin önünde onu öpmesi gerekiyorsa Barut bunu hiç tereddüt etmeden her zaman yapmaya hazırdı.

Masum bir öpücükten ziyade tutkulu bir öpüşmeydi. İkisinin de birbirinden ayrılmaya niyeti yok gibiydi. İşittikleri hafif çıkan öksürük sesiyle ayrılmak zorunda kalırken Talia neye uğradığını şaşırmış gibiydi.

Talia kısık çıkan sesiyle, "Dudağımdan değildi, Ulu!" dese de artık her şey için çok geçti. Barut Ulu elbette alnından öpmesi gerektiğini biliyordu fakat bu fırsatı da kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Barut Ulu'nun artık tek bildiği, Âkif Cesur Beton'un dövecek gibi bakmasıydı.

Ülkü mikrofonu alarak, "Takı töreni için gelin ve damadın aile büyüklerini alabiliriz," dedi. Barut için en sıkıcı anlardan biri olacağı kesindi.

Âkif ve Umay aynı anda ayağa kalkıp birlikte sahneye yürüdüler. İkisi de önce sarıldı, daha sonra takılarını çıkardı. Umay ilk önce Talia'ya aldıklarını taktı. Bilezik, kolye, yatırım için altınlar derken bir süre oyalandı. Sonra onu tekrar tekrar öptü. Ardından Âkif de Talia'ya takısını taktı. Umay da erkek kardeşinin yakasına yalnızca bir altın takmıştı. Talia'nın kimsesi olmadığı için, ona takı kalmayacak ve üstü boş duracaktı. Bu yüzden Umay elinde ne var ne yoksa Talia'ya takmıştı.

Âkif, Barut'un karşısına geçtiğinde, elindeki kutunun içinden değeri bir hayli yüksek saat çıkarmıştı. "Güzel günlerde tak, evlat," dedi. Barut kolunu uzattığında, mestres ceketinin altından *marteniçka* takılı bileği gözüktü. Âkif kaşlarını çatsa da üstünde durmadı ve aynı yere saati de taktı. Barut tıpkı *marteniçkayı* taktığı gibi bu saati de kolundan hiç çıkarmayacaktı.

Diğer davetliler de genç çifte takı taktığında kısa süre sonra takı merasimi bitmişti. Barut, oluşan sessizlikle birlikte Hayalet Timi'ne baktı. Hepsinin eli, silahına gitmişti.

Durumu fark eden Talia vücudunu kaplayan endişeyle, "Ne oluyor?" diye sordu.

Ancak salonu zifirî karanlık kapladığında duyulan tek şey çığlıklardı.

Talia Alaz Boratav, biri tarafından kaçırılıyordu.

8.
KİBRİT

Bir kibrit yak, Balkan Kızı.
Kocan seni hiçbir zaman
yalnız bırakmayacak.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Bir anlığına ışıklar gittiğinde salondan hafif bir uğultu yükseldi. Davetliler şaşkın, Hayalet Timi ise hazırdı. Plan kusursuzdu. Her şey saniyesi saniyesine programlanmıştı.

Karanlık çökünce hareketlenmeyi işittim. Âkif Cesur Beton anında silahlanmıştı. O karanlığın arasında, kısa bir süreliğine ablamın Efe'yi, Âkif Cesur'un ise ablamı kolunun altına aldığını gördüm. Timin işaretiyle karanlık koridordan geçerken, sırtıma sert bir darbe alınca neye uğradığımı şaşırdım.

Bunu tahmin edememiştim.

Bir yumruk.

Bir yumruk daha.

Öyle ki sırtımda doğru insanın olduğunu anlamak için onu kucağıma çekip kontrol ettim.

Talia Alaz'dı.

Hayır, değil.

Talia Alaz Boratav'dı.

Defalarca, "Beni kaçırmakla büyük bir hata yaptınız!" diye bağırmasıyla dikkat çekmemek için elimi ağzına kapadım. Susması lazımdı.

Kucağıma aldığım kadın elimi ısırdı.

İçimden inledim.

Benim Balkan Kızı'ma ne olmuştu böyle?

Spotlar tekrar açıldığında gelin ve damat yerinde olmayacaktı. Çünkü damat, Hayalet Timi'yle birlikte bu gece son görevini yapıyordu. Çoktan mesafe oluşturmuştuk, bize yetişmeleri mümkün değildi. Bir tek gelebilirse Âkif Cesur gelirdi, onun da ablamı bırakabileceğini sanmıyordum. Hayalet Timi, gelin arabasını değil, askerî bir minibüsü tercih etmişti.

Ve Talia'yı minibüsün içine bıraktığımda öfkeli gözleriyle karşılaştım.

"Barut..." dedi.

"Sakin ol," dedim düz bir sesle. "Hiçbir sorun yok. Her şey kontrolümün altında."

"Sen beni mi kaçırıyorsun, bana mı öyle geliyor?"

"Görev emri aldım," diye yanıtladım. "Talia Boratav, benimle birlikte sonsuz bir operasyona katılacakmış. Emir büyük yerden."

Başını hafifçe yana yatırdı. "Emir büyük yerden mi?" Öfkeyle soludu. "Kim, niye sana beni düğünden kaçırma emri versin, yüzbaşı! Âkif babam mı dedi yoksa Albay mı?"

"Hiçbiri," dedim. "Yalnızca kalbimden bu emri aldım."

Yüzündeki ifade anında yumuşadı. "Herkes beni kaçırıldım sanacak."

"Amaç o zaten," dedim rahat bir ifadeyle. "Diğer türlü Âkif Cesur seni bana yâr eder mi sanıyorsun?"

Bu durum hoşuna gitse de yine de tedirginlikle bakıyordu. Ona doğru yaklaştım. "Merak etme," dedim. "Kocan her şeyi düşündü. Yarbaya da haber verdik. Biraz azar işittim ama olsun, normalde hep boş yere ederdi. En azından bir şey yaptım da hak ettim!"

Telefonum titredi.

Âkif Cesur beni arıyordu.

Onun aramasını kapatınca da Bahar aradı. Efe kesin ablamın şarjını bitirdiği için ablam, Bahar'ın telefonundan aramıştı.

İkisine de aynı mesajı gönderdim.

BUB: *Talia'ya istediği Türk-Balkan düğününü yapamadım ama bu, gelenekleri yerine getirmeyeceğim anlamına gelmez. Balkan âdetlerinde düğünden gelin kaçırma varmış. Endişelenmeniz gereken bir şey yok, küçük bir kaçamak.*

Telefonu cebime geri koydum ve time doğru döndüm. "Dağılabilirsiniz," dedim ifadesiz bir tonla. "Nikâh ve sonrası için sağ olun, Hayalet Timi!"

"Siz sağ olun, komutanım!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. Onlara teker teker sarıldığımda evlilik için tebriklerini aldım.

En son Mermi'ye geldiğinde bana farklı bir duyguyla bakıyordu. Elimi omzuna koyup hafifçe sıktım. "Yarın sabah oraya ulaştığında bana haber et," deyip, onu kendime çekerek sarıldım. Sırtına desteklercesine vurdum.

"Aklım sende kalmasın, Mermi. Bize yakışır bir asker ol ve görevini devam ettir."

"Emredersiniz, komutanım!"

Hepsine başımla selam verdikten sonra arabaya bindim. Talia arka tarafta rahatına bakarken, yanına geçip oturdum. İşaret vermemle araba hareket etti. Eve geçmeden önce bir yere uğrayacaktık.

"Kızgınlığın geçti mi?" diye sordum.

"Öpersen geçer."

Bakışlarım şoför koltuğundaki askere doğru döndü. Aramızı kapatmak için tuşa bastım. Paravan oluştuğu gibi Talia'ya döndüm ve çenesinden tuttum. Dudaklarıyla buluştuğumda ise bütün hücrelerim harekete geçti. Ah, Balkan Kızı... Nasıl ayrılacaktım bu dudaklardan?

Onu beyaz gelinliğin içinde görmek en büyük hayalimdi ve bunu başarmıştım.

Ayrılmak istemesem de hafifçe geri çekildim. Dudaklarından sonra burnuna, oradan da alnına dudaklarımı bastırdım. Bu kadının yoluna ölürdüm.

Saatler sonra araba durdu. Hava bir hayli karanlık olmalıydı. Camları kapalı, dışarının görünmesini engelleyen yüksek güvenlikli bir araçtaydık. Arkada bize eşlik eden bir asker arabası daha vardı. Kapı açılınca önce ben indim, daha sonra Talia'ya elimi uzattım.

"Nereye geldik?"

"Annenin ve babanın yanına."

Talia'nın bakışları dondu. Söylediğimi kısa bir anlığına idrak edemedi. Bakışları titrerken, "Ulu..." dedi.

"Türkiye'ye geldiğinden beri seni en çok buraya getirmek istiyordum," dedim açık yüreklilikle. "Çünkü onları hiç görmedin. Ayhan amca ve Maria yengenin rızasını almadan olmaz."

Dudakları öyle bir titriyordu ki ağzından tek bir kelime dökülmedi. Nefes almayı unutmuş gibiydi. Onu buraya getireceğimi hiç beklemediği yüzünden belli oluyordu. Gitmeden önce onların mezarlığını ziyaret etmek en çok onun hakkıydı.

"Ben..."

"Gel," dedim elini uzatarak. "Senin için çok acı verici olacak, biliyorum ama ben yanında olacağım."

Dolan gözleriyle derin bir nefes aldı. Uzattığım elimi kavradığında arabadan çıktı ve zemine bastı. Etrafı süzerken, daha ilerlemeden ağlamaya başlamıştı. Bir şehitlikteydik. Şehitlerin isimleri yazmıyor, yalnızca numara bulunuyordu. Albaydan öğrendiğim numaraları aklımda tutup Talia'yla birlikte ilerledim.

Onu annemin mezarına da götürmek isterdim ancak buna cesaret edemiyordum. Çünkü annemin karşısına çıkmaya yüzüm yoktu. İntikamını almadan onu görmeyecektim.

Bir sürü mezar vardı. Talia her yanından geçtiğimiz mezara dua ediyordu. En sonunda durduğumuzda büyük olan mezarı gördü. Diğerlerine nazaran iki kişinin burada gömüldüğü belliydi.

"Burası mı?" diye sordu titreyerek.

Başımı salladım. "Burası," dedim. "Geç, hadi."

Toprağın kokusu ciğerime dolarken, Talia'nın gözlerinden yaşlar hiç durmaksızın süzülüyordu. Elleriyle mezar taşına sarılıp alnını yasladı. "*Majka...*" diye hıçkırdı. "*Tatko*... Ben geldim."

Boğazı düğüm düğümdü. O an hiçbir kelime, kalbindeki acıya tercüman olamazdı. Sarıldığı yalnızca topraktı. Acaba göçenler bizi görebiliyor muydu?

Başımı gökyüzüne kaldırdım. *Andım olsun,* dedim göğe bakarak. *Kızınızı hiç üzmeyeceğim. Ona iyi bir eş, iyi bir arkadaş, iyi bir aile olacağım.*

Ben birkaç adım geride, yüreğim parçalanmış bir hâlde duruyordum. Onun yaşadığı bu kavuşma, benim en çaresiz anımdı. Bir kadını, sevdiklerinin mezarı başında teselli edecek hiçbir şey yoktu.

Talia toprağı okşadığında elleri titriyordu. "Çok geç geldim," dedi. "Ama geldim... Keşke Alisa'yla gelebilseydim ama söz, onu da getireceğim. Bir sonraki gelişim onunla olacak."

Yanağını toprağa yasladı. "Ben büyüdüm. Kocaman kız oldum. Hatta bugün evlendim. Bir gün anne olur muyum bilmiyorum ama ben seni özledim, *majka.*"

Mezar taşını öptü. "*Tatko...*" derken buruk bir şekilde gülümsedi. "Sen böyle dememi sevmezdin. *Türkçe konuş,* derdin kesin. Biliyor musun baba? Tıpkı senin gibi bir adam var hayatımda. O da asker... Tanıyorsun."

Uzun bir süre boyunca Talia bir avuç toprağa, bütün hayatını anlatmıştı. Hayatındaki sadece güzel şeylerden bahsetti; Alisa'nın doktorluğundan,

büyümesinden, Makedonya'daki yaşamından... Onlara asla tek kötü bir şey anlatmamıştı.

"*Obećavam,*"[6] dedi sessizce. "Söz veriyorum. Sizi gururlandıracağım."

Kalkacağını anladığımda ona doğru yaklaştım ve kollarından tuttum. Üstündeki gelinliği topraktan dolayı kirlenmişti. Bakışlarını saten gelinlikten çekip bana diktiğinde kıpkırmızı gözlerle baktı. "Gidelim, Ulu *ljubov moja.* Yıllar sonra ilk kez onları tekrar hissettim."

"Gidelim," dediğimde onu hiç bırakmadan yürümeye başladım.

"Onlara seni anlattım," derken huzurla mırıldandı. "Seninle tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu söyledim."

"Beni çekiştirmedin mi?" diyerek onu güldürmeye çalıştım. "*Damadınız bana bir düğün bile yapmadı,* deseydin."

"Annem ve babam, düğünden çok damadı istediğimi çocukluğumdan beri bilir," dedi Talia. "Onlar çok mutlu olduğumun farkında... Yani... Öylelerdir umarım."

Arabaya tekrar bindiğimizde üşümüştür diye klimayı açtım. Elini tuttuğumda parmakları soğuktu ama avucumun içine yerleştiğinde bakışı ilk defa bu kadar sıcaktı. Başını omzuma yasladı, gözlerini kapadı. O an onun sadece eşi olamazdım. Onun annesinin, babasının yerine koyduğu, tüm hayat acılarına karşı siper olmuş bir dağ olmalıydım.

Geçmişe veda eden iki kalp, şimdi geleceğe doğru yol alıyordu. Biraz kırık, biraz eksikti ama artık yalnız değildi.

Bir evin önüne geldiğimizi, tekerleğin o tanıdık sarsıntısından anladım. Taşlı bir yoldu. Çok geçmeden araba durdu.

Kapı açıldığında gece rüzgârı yüzüme çarptı. Talia, uyku mahmurluğuyla çevresine bakındı. Dışarıya ilk çıkan ben oldum. Etrafı inceledim. Gece yarısı olmak üzereydi. Talia'nın arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda ona döndüm.

Dışarı çıktığında gözleri büyüdü. Başını kaldırıp evin cephesine baktı. "Burası Âkif babamın evi değil mi?" dedi hayretle.

[6] Söz veriyorum.

Sahil kenarındaki bir evdeydik. Daha önce Talia buraya gelmişti. Yıllardır kullanılmayan ama kırık bir kalpten parçalar taşıyan o ev, Âkif Cesur'a aitti.

"Bizi kimse burada bulamaz," dedim.

İçini çekerek başını iki yana salladı. "Âkif babam deliye dönecek."

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Beni delirttiği günlere saysın." Onunla bu geceyi, bize özel kılacaktım. Birbirimizin olacak, bir olacaktık.

Onu bir anda kucağıma aldığımda, Talia beklenmedik hamlemle hafifçe çığlık attı. "Barut!" dedi, sesinde biraz öfke ve biraz da utanç vardı.

Ablamın yüz kez tekrar ettiği tembihler kulaklarımda çınladı. Gelin, eve kocasının kucağında girmeliymiş. Hoş, Talia'yı her daim kucağımda taşıyabilirdim, bunun için gelin damat olmamıza gerek yoktu.

Onunla birlikte eve adım attım. Evin içi karanlıktı. Sessizdi. Soğuktu. Tıpkı terk edilmiş bir kalp gibiydi. Her yer buram buram Âkif Cesur'un evi gibi kokuyordu. Talia'yı yavaşça bıraktığımda kapıya gelen askerden de eşyaları aldım. Ablama hazırlattığım iki çanta, her ihtimale karşı kendime göre ayarladığım teçhizat çantası vardı.

Asker selam verip uzaklaştığında kapıyı kapadım. İçerinin karanlık olmasıyla önce ışıkları yakıp ısıtıcıları çalıştırdım. Güvenlik sistemini de devreye soktuğumda evde bulunan kapı ve pencereleri kontrol ettim. Her şey tamam olunca Talia'nın yanına döndüm.

Yatakta oturmuş, sessizce etrafı inceliyordu. Tedirgin değildi, heyecanlıydı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Ona yaklaştığımda yanına geçip oturdum.

"Gelinliği çıkarmam için yardım eder misin?"

"Olur," dediğimde bana sırtını döndü. Saçlarını yavaşça kaldırdığında titreyen bir ifadeyle beklemeye başladı. Açılan sırtına dudaklarımı bastırdığımda bedeni gerildi. Sanırım ağırdan almam gerekiyordu.

Parmaklarım korsenin bağlarına gittiğinde teninin sıcaklığı, soğuk gecenin önüne geçti. İpleri çözmeye başladığımda son kısımda kör bir düğümle karşılaştım. İçimden bir küfür koptu.

"Bu ipleri kim bağladı böyle?"

"Ülkü."

Dudaklarım sıkıntıyla birbirine kenetlendi. "Ah, o Ülkü'yü elime bir geçirsem..."

"Öyle olması gerektiğini söyledi," dedi Talia. "Ne kadar sıkı olursa çiftler birbirine o kadar bağlı olurmuş."

"Yavrum, ben sana *hurafelere inanma,* demiyor muyum?"

"Hurafe değil!"

"Düşman düşmana yapmaz bunu," dedim dişlerimin arasından. Düğümler kördü, inatçıydı. Parmaklarım çözmeye çalıştıkça öfkem arttı, sabrım sınandı. En sonunda ipleri çözüp bedenini özgür bıraktım.

Talia, gelinliğini tutarak bana döndü. Üstünün açıldığını fark ettiğimde "Sana kıyafet getireyim," dedim.

"Kıyafet?" dedi anlamaz bir hâlde. "Biz..." dedi ama cümlesini tamamlayamadı.

Elimi yüzüne yerleştirip yanağını okşadım. "Yemek yiyeceğiz," dedim. Hafifçe göz kırptım. "Sonra tatlı. Bir Balkan tatlısına *hayır*, demem."

"Peki..."

Yüzünün düştüğünü görünce, "Niye asıldı suratın?" dedim.

Gözlerini kaçırdı. "Ben başka bir şey sanmıştım..."

"Ne sanmıştın?" diye sormamla birlikte, hiçbir şeyi saklamadı.

"Sevişeceğiz."

Beni öyle zorluyordu ki onu bir daha bu yataktan hiç çıkarmak istemiyordum. Fakat karıma iyi bakmalıydım. "Emin ol," dedim, sesim boğuk bir sıcaklıkla doluydu. "Bunu senden daha çok istiyorum. En son ne zaman bir şey yedin?"

"Dün olabilir..."

"Niye dün, Talia?"

"Telaştan yemek yemeye vakit bulamadım."

"O zaman önce yemek yiyeceğiz," dedim onun yanağını okşayarak. "Güçten düşmeni istemem." Kulağına doğru fısıldadım. "Sabaha kadar uyutmayacağım seni."

"Tamam," dediğinde başını usulca salladı. "Yemek yiyelim."

Elini belime yerleştirdiğinde göğsü biraz açılmıştı. O da farkındaydı ancak umursamadı. Bakışlarım onun süt beyazı tenine düştüğünde, yüzünden göğüslerine doğru yayılan çillerine bakakaldım. Parmaklarını kemerimde hissedene kadar da bakmaya devam ettim. Bu kadının kemerimle derdi neydi?

Kaşlarımı çattım. "Bak..." dedim. "Zorlama beni."

Gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Ne?" dedi masum bir tonla. "Sadece dediğini yapalım diyorum."

Tırnaklarını pantolonuma batırdığında bütün düşüncelerim karardı. "Elin orada olursa yapamayız!"

"Bu kıyafetle yemek yapamayacağımız için üstünü değiştirmende yardımcı oluyorum," dedi. Masum gözükse de kıvılcım saçan bakışları, ateş olan dudakları, beni zorlayan sözcükleri vardı.

Başımı hafifçe eğdim. "İnanayım mı buna?"

Bir adım geri çekildi, gelinliğinin eteklerini toparlarken, "*Davay, davay!*" dedi. "Vakit kaybetmeyelim."

Odadan çıkıp çantaları getirdim. İçlerinden ona kıyafetler çıkarırken elime bir şey geçti. Böyle... Nasıl desem... Avucumu bile doldurmayan bir parça kumaş.

Talia elimden alıp ne olduğuna detaylıca baktı. Sonra o hoş gülüşüyle kıkırdadı. "Çantayı Umay abla hazırladıysa seni gerçekten çok seviyor," dedi.

"Bu ne, lan?" dedim elimdeki dantelli, neredeyse havadan hafif şeylere bakarak. "Bu çantada neden hiç kıyafet yok? Niye her şey iç çamaşırı?"

Ah, abla... Gerçekten bu çantaları sana hazırlatmamalıydım.

Talia diğer çantayı açtı. "Burada varmış," dedi ve içinden bir tayt çekti. Aynı çantada kendime de kıyafet bulduktan sonra ikimiz de üstümüzü değiştirdik. Talia, çantadaki iç çamaşırı takımından birini alıp banyoya yönelmişti.

Gerçekten giyecek miydi?

Kahretsin! Zihnim onun o hâlini hayal ederken ateş böcekleri karnımda şenlik kurmuş gibiydi. *Sikik ateş böcekleri!*

Bu yemek, benim en zor yediğim yemek olacaktı. "Sabır..." dedim. "Sabır, Allah'ım!"

Mutfağa geçtiğimde neler yiyeceğimize bakmak için biraz etrafı kurcaladım. Geçen geldiğimizde alışveriş yapmıştım. O zaman alıp buzluğa kaldırdığım kıyma vardı. Dolabı açınca aynı şekilde buldum. Onu hızlıca çözülmesi için mikrodalgaya attım ve çalıştırdım. Raflarda paket makarnayı görünce de aklıma kıymalı makarnadan başka bir şey gelmedi.

Talia, arkadan gelip bana sarıldığında göğüsleri sırtıma temas etti, bir an gözlerimi kapadım. Yemek boyunca ne kadar az temas edersek o kadar iyiydi. "Bulabildin mi bir şeyler?"

"Umarım kıymalı makarna seviyorsundur," dedim.

"Severim!" dedi. "Bildiğim çok güzel bir tarif var. Balkan usulü. Ondan yapsam yer misin?"

Ona doğru dönünce gözlerinin içine baktım. "Sen o ellerinle bana zehir yap," dedim. "Yemezsem namerdim."

Ayaklarıma basıp bana doğru tırmandı ve dudağıma masum olduğunu zannettiği bir öpücük bir bıraktı. Tam gitmek üzereyken kolum, beline dolandı ve gitmesine izin vermedim. Onu kendime daha çok bastırdığımda "Öyle bir öpücük verip yemek yapabileceğimizi mi sanıyorsun?" dedim.

Elim, belinden aşağıya doğru kayınca kalçasını kavradım. Taytın altında, kalçasını kavrayan o danteli hissedebiliyordum. Bu hissiyat, başımı tamamen uçurmaya yetti.

"Yaparız..." dedi masum masum.

"Kilo mu aldın sen?" dedim, elim kalçasını kavrarken. "Avucuma sığmıyorsun."

"Son günlerde öğünlerimi arttırdım. Biraz almış olabilirim."

"Dur, ben şimdi anlarım," dediğimde elim yukarıya doğru gezintiye çıktı. İnce tişörtün altından karnına dokunduğumda Talia kıkırdadı.

"Huylanıyorum!"

Göğüslerine ulaşınca parmaklarım vakit kaybetmeden kavradı. "Bak..." dedim hafif öfkeli bir dille. "Nasıl da kilo almışsın!"

"Barut Ulu!"

"Ne var?" dedim onu kucaklayıp tezgâha oturttuğumda. "Kilonu ölçüyorum."

Kaşlarını çattı. "Tartı diye bir şey icat edildi!"

"Benim ellerimden daha iyi tartı bulamazsın," dedim ve ocağa doğru yaklaştım. Üst dolaptan bir tencere çıkarıp yıkadıktan sonra ocağa yerleştirdim.

"Suyu hemen şimdi ekleme," diyerek beni durdurdu. "Demleme usulü yapacağız."

"O zaman tarif et."

Talia, tezgâhta otururken bana tarif etmeye başladı. Suyu için ayrı, sosu için ayrı, kıyması için apayrı talimatlar verirken en sonunda mutfağı savaş alanı içinde bırakmıştım. O da dayanamayıp işe girişmişti.

Tencere fokurdamaya, sos mis gibi kokmaya başlamıştı. Ama asıl yanan bir şey varsa o benim sinir uçlarımdı.

Talia yanımda dönüp, durdukça, koluyla bana sürtündükçe, sözde tezgâhtan bir şey alacakmış gibi bacağını bacağıma yasladıkça tencere değil, ben taşmaya başlamıştım.

Ben salata için marul doğrarken kulağıma eğildi.

"Sosumuz da hazır," dedi. Elindeki kaşığı getirip sosu dudaklarıma uzattı. "Tadına bak."

Tadı mı?

Dudağını uzatsa o daha güzel olurdu.

"Yemeyi siktir edip tatlı yiyesim var."

"Önce yemek," dedi sakince. "Tadına bak, beğendiysen ekstra bir şey eklemeyeceğim. Bana bir şeyler eksik gibi geldi."

Kızıl civcivimi daha fazla sinir etmeden kaşıktaki sosun tadına baktım. "Enfes olmuş," dedim. "Ne demiştin bu sosun adına?"

"*Lütenitsa.*"

Aklım başımda değildi, sadece Talia'nın bu kelimeyi söylerken, dudaklarının aldığı şekle takılıp kalmıştım. "Ne?" dedim anlamamış gibi.

Tekrar etti. "*Lütenitsa.*"

Bıçağı bıraktım. Artık kesilecek bir şey kalmamıştı, azıcık sabrım vardı, onu da doğramıştım.

Tenceredekileri kontrol ettikten sonra elimi tezgâha yasladım. Omzumdan süzülen ter, buharla karışmıştı. Ama yanmamın nedeni ne sıcaktı ne de ocak.

Yanıyordum.

Bu kadın yüzünden.

Üstümdeki tişörtü çıkardım ve kenara bıraktım.

"Ben de ne eksik diyordum," dedi Talia hoş bir tınıyla. "Türk tatlısıymış!"

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde anlamayan bir bakış attım. Onun bakışları ise benim karın bölgemdeydi. Ter, karın kaslarımın üzerinden süzülüp, giderken onun bahsettiği tatlıyı anlamıştım.

Baklava.

"Yedirirsin, değil mi?" Gözlerini kırptı. "Yemekten sonra..."

Yedirir miyim? Seni yemekten vakit kalırsa neden olmasındı. Tişörtü elime alıp terlerimi sildim. Artık hiçbir şeyle ilgilenemiyordum. Yemek mi? Tuz mu eksikti yoksa su mu fazlaydı? Siktir ettim.

Ona doğru adım attığımda Talia yavaşça yutkundu.

"Senin derdin en başından beri yemek yememekti, Balkan Kızı."

"Yalan yok." Dudaklarını ısırdı. "Ben, beni farklı şekilde doyurursun sanmıştım, yüzbaşı."

Tenim tenine değdi. İçim içime sığmadı. "Kocan seni doyuracak. Hiç merak etme."

"Ah!" dedi hülyalı hülyalı. "Sabırsızlıkla bekliyorum!"

Azıcık bana acı da yardımcı ol, Balkan Kızı. Azıcık acı. Şu an burada, her şeyi bir kenara bırakıp tenine doyma arzumu zorlukla bastırıyordum.

Küçük adımlarla yanımdan geçerken eli, karın kaslarımda dolaştı ve benden tamamen ayrıldı. Yanımdan giderken bile kendinden iz bırakmadan gitmiyordu. Hiçbir şey yapmamış gibi davranarak ocaktan tencereyi getirdi ve masaya oturdu. Ben de kalan eksikleri getirdim ve yemeye başladık.

Yemek boyunca beni delirtecek her dokunuşu yaptı. Bazen ayağını bacağıma sürttü, bazen kaşığını yavaşça dudağına götürdü, o dudağı sesli sesli yaladı.

Sadece yemek yemedi. Benim aklımı yedi.

Çünkü onu düşünmekten yemek bile yiyememiştim. Yemeğin son lokması ağzımdayken, başımı yana çevirip iç çektim. Tenimden yayılan koku kısa bir anlığına beni rahatsız etti. Mutfakta yemekle uğraşmam, yaşayacağımızı düşündüğüm gecenin sıcaklığı derken terle karışık yemek kokuyordum.

Tenimin her zerresi Talia'ya aç olsa da bu gecenin temiz başlamasını istiyordum.

Kaşığı masaya bırakırken gözüm ona kaydı. Talia hâlâ beni seyrediyordu. İştahlıydı. Ama bu iştahın yemekle ilgili olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Ayağa kalktığımda bakışlarını benden ayırmadı. Biten tabaklarımızı elime aldım ve onu alnından öptüm. "Duşa gireceğim," dedim. "Aşırı derecede yemek kokuyorum."

Talia bir şey diyecek gibi oldu ama sustu. Ona baktığım için sessizce, "Tamam," dedi. Sadece iyi kokmak ve ona güzel bir gece yaşatmak

istiyordum. Yaşadığımız cinsel gerilimler, terlememi daha çok arttırıyordu ve bu kötü kokmama neden oluyordu.

"Gelmek ister misin?"

"Hayır."

Trip atıyordu.

"Uzun sürmez," dediğimde onu yanağından öptüm ve duşa ilerledim.

Tişörtümü mutfakta çıkardığım için kalan kıyafetlerimden de kurtuldum ve musluğu çevirdim. Suyun tazyikli akışı vücudumu sarmaya başladığında, tenimden ter aktı önce, ardından sabun. Akmayan tek şey Talia'nın tenimin üzerinde bıraktığı izdi.

Tam o sırada banyonun kapısı açıldı. Başımdaki köpüğü hızlıca yok ederek gözümü araladım ve sessiz adımların geldiği yöne döndüm. Talia, yavaşça bana doğru geliyordu.

"Talia?" dedim sorarcasına.

"Duş almak istediğime karar verdim," dedi güçlü tutmaya çalıştığı bir sesle.

Dudaklarım kıvrıldı. "İşte benim karım!"

Su yüzümden akarken tüm çıplaklığımla karşısında durdum. Talia'nın parmakları, ince tişörtünü bir hareketle sıyırdı. Islak teni, buharın içinde parlıyordu. Altındaki dantel sütyen...

Kırmızıydı.

Ateş gibiydi.

Alev gibiydi.

Bütün diğer yakıcı kırmızı şeyler gibiydi.

Ve tam anlamıyla beni devre dışı bırakmak için tasarlanmıştı.

Yutkundum. Kendi hâlimi fark ettiğimde çok geçti bile. Nabzım hızlanmış, göz bebeklerim büyümüştü. Ben nasıl durmuştum bu zamana kadar?

Taytını çıkardığında altındakiyle uyumlu parçayı gördüm. Parçalamamak için hiçbir nedenim yoktu.

Bana yaklaştığında aramızda tek bir adımlık mesafe kalmıştı. "Devamını sen çıkartmaya ne dersin?" dedi buğulu bir sesle.

Bu bir teklif değildi. Bu, iç içe geçmiş iki ruhun, tek bir bedende buluşmaya niyetiydi. Aramızda hâlâ ince bir mesafe vardı ama o bile fazla gelmişti artık.

Cevap vermeden onu sertçe suyun altına çektiğimde teni, tenime çarptı. Elimi beline koydum. Sıcaklığı, parmak uçlarımdan içime aktı. O küçük parça kumaş, sanki tenine ait değildi. Benim ellerime aitti.

Yavaşça, dikkatle onu o kumaştan kurtardım. Bir çiçeği soyarmış gibi özenle hareket ettim. Hiçbir şey aceleye gelmedi. Çünkü bu gece aceleye gelmemeliydi. O, gözlerini kapadığında, onu izlemek hayatımın en uzun anı gibi geldi.

İç çamaşırlarını çıkarırken tenine dokunan her parmağımla kendinden geçiyor gibiydi. Mutfakta yaşattıklarının acısını çıkarırcasına yavaşça daha da ıslattım onu.

Titrediğini fark ettiğimde tek hamlede kucağıma aldım. Elim, kalçasını sararken Talia kucağımda yükseldi. Bana yaklaşıp suyun altında çeneme öpücükler bırakmaya başladı. Dudaklarının sıcaklığı, suyun ısısıyla birleştiğinde nefesim titredi. "Ulu... Ulu... Ulu..." dedi fısıltıyla. Sanki her tekrarında biraz daha eritmek istiyordu beni.

"Sendeyim, Balkan Kızı."

Bakışlarını gözlerime kilitledi, nefesi nefesime karıştı. "Sevişmek istiyorum."

Alnımı onun alnına yasladım. Nefesimi tuttum. Durdum. Bütün arzuma rağmen, "Ablam sana ne dediyse unut," dedim. "İlk geceyi anlattıysa ve bu yüzden diyorsan yapmayalım. Hazır olmanı istiyorum..."

Göz kapaklarını kırpıştırırken hiç tereddüt etmedi. "Anlattı," dedi. "Ama ben zaten istiyordum. Bunu hiçbir zaman gizlemedim. Ne istediğimi biliyorum."

"Ne istiyorsun?" dedim parmak uçlarım kalçasında gezinirken.

"Seni," dedi açıkça. Kalçasını sıkınca şehveti daha da alevlendi. "Yalnızca seni istiyorum, Boratav."

Her vaktimiz çok değerliydi ama hiçbir şeyi de aceleye getirmek istemiyordum. Belki de bu yüzden ağırdan almayı seçmiştim.

Sanki beni anlamış gibi, "Daha fazla gecikmeyelim," dedi. "Dokun bana... Her yerime. Çünkü şu an senin ellerinden başka hiçbir şey beni tamamlayamaz."

Bütün her şeyin koptuğu an, bu andı. Önce dudaklarına eğildim ama bu sefer yavaş değildim. Açtım dudaklarını, sabırsızlıkla içeri girdim. Dilini yakaladım, öptüm, yuttum, kendime karıştırdım.

Onu sertçe fayansa yasladım. Sırtı duvara çarptığında bir anlık inleme duyuldu. Endişeyle yüzüne baktım. "Acıttım mı?" diye sordum, alnımdan süzülen su damlaları çeneme düşerken. Biraz sert davranmıştım, farkındaydım.

Gözlerini yavaşça araladı. "Sorun değil," dedi. "Kendimi her anlamda sana hazırladım. Sen de istiyorsan..."

"Sana olan arzum *istemek* kelimesiyle ifade edilemeyecek kadar yoğun," diye karşılık verdim. "Direkt yanıyorum sana... Görmüyor musun kızım?"

"O zaman beni o ateşine kabul et ve birlikte yanalım," dedi Talia yoğun bir istekle. "Birlikte sönelim."

Kafamı salladım. "Birlikte sönelim," diye tekrarladım.

Suyun altında, kaygan vücutlarımız birbirine değiyordu. Ama o temas artık yetmiyordu. Daha fazlası gerekiyordu. Derine, daha derine inmek...

Burası uygun bir yer değildi. Bana daha büyük alan lazımdı. Onu kucağımdan indirmedim. Sular hâlâ bedenimizden süzülürken, musluğu kapadım ve adımlarımı yatak odasına çevirdim.

Ayaklarım ıslak parke üzerinde gezerken, tenimizden akan damlalar yere düşüp sessizce yankılanıyordu. Havluyu almaya bile fırsat yoktu. Tenimde onun sıcaklığı, kucağımda varlığı... Gecenin geri kalanını mühürlemek için yeterliydi.

Odaya girdiğimizde perdeler aralık, ışık loştu. Ay, bedenine düşüyordu. Sanki onu bana sunmak için parlıyordu gökyüzü. Yatağın kenarına geldiğimde onu usulca bıraktım. Üşümemesi için üzerimize ince saten örtüyü çektim. Birazdan ısındığımızda hiçbir şeye ihtiyacımız olmayacaktı, birbirimizden başka.

"Seni hemen yormak istemiyorum," derken sesim kısıktı. Teni elimin altında sıcak ve titrekti. Kendini bana teslim eden bir kadının, kalbiyle konuşan adamıydım o an.

Gözlerimin içine baktı. Sadece bakıp geçmedi, gerçekten ruhumu gördü. "Hızlı olmayalım zaten," dedi. "Tadını çıkaralım, *ljubov moja*. Öyle bir sevişelim ki güneş doğmaya utansın."

"Öyle bir sevişeceğiz ki..." dedim hırçın bir tavırla. "Güneş doğsa bile bırakmayacağım seni." Tenlerimiz arasındaki mesafe sıfırdı. "Her bir zerreni, her bir noktanı, vücudundaki bütün çilleri ezberleyeceğim."

Hafifçe doğrulduğunda, "Seni keşfetmek istiyorum," dedi baştan çıkartıcasına. Eli yavaşça kasığıma indi. Nabzı sanki avuç içinde atıyor gibiydi, beni kavrayıp sertçe dokundu.

"Yavaş..." dedim, gözlerim kısıldı. "O bize lazım."

Gülümsedi ama beni dinlemedi. Beni omzumdan bastırdığında, yatağın üstüne uzanmam için işaret etti. Ona karşı çıkmadım. Her şey onun istediği gibi ilerlesin istiyordum.

Talia, titreyen bedeniyle üzerime çıktı. Bacaklarını iki yana açtı. Teninin sıcaklığını ilk önce kasıklarımda değil, kalbimin derinliklerinde hissettim.

Yanağıma dokunan dudaklarıyla oradan başladı. Sağ yanağım. Yara izim. İlk orayı sevdi. İzi, acıyı, benliğimi doyasıya sevdi.

Oradan dudaklarının izini aşağıya taşıdı. Çenem, boynum, köprücük kemiğim. Her noktama öpücükler bıraktı. Sanki *seni görüyorum ve seni anlıyorum,* der gibiydi.

Sadece izledim onu. Hiçbir şey yapmadım. Çünkü o an, ben değil, o anlatıyordu sevgisini. Dokunarak. Öperek. Koklayarak.

Göğsümde durdu. Parmakları, göğsümdeki izleri takip ediyordu. Her izde biraz daha yavaşlıyor, biraz daha dikkatli davranıyordu. Parmak ucu bir noktada durdu. "Çok yara izin var," dedi.

"Hiçbiri önemli değil," dedim. "Kalbimdeki iz önemli."

"Makedonca bir söz var," dedi. "*Da se ljubi znači da se živee so tuǵo srce vo sebe.* Yani, *sevmek başkasının kalbiyle yaşamak*, demek. Ben yıllardır senin kalbinle birlikte yaşıyorum."

"Aynıyız," dedim yanağını okşayarak. "Aynı duygularla yaşamışız."

Tamamen aşağıya indi. Ağzımın içi kurumuştu. Yanağındaki elim, saçlarına gitti ve yüzüne düşen, ona engel olan saçlarını yukarıya kaldırdım. Kısa bir an göz göze geldiğimizde, duruşunu hiç bozmadan dudaklarını en hassas bölgeye bastırdı.

"Of!" dedim. Of ki ne oftu. Beni şu an gebertse gıkım çıkmazdı. Onu şimdi çekip karşılığını vermek istiyordum. O dudaklarıyla ıslattığı varlığı, en sıcak kuytularına gömmek istiyordum. Onu istiyordum, hem de delicesine.

"Talia," dedim sertçe.

"Yavrum."

Ama kendimi tuttum.

Gözlerine bakıp başındaki elimle onu yönlendirdim. İzin verdim. Beni tanımasına, beni özlemle keşfetmesine, beni kabul etmesine. İzin verdim. Çünkü ilk kez biri beni, beni ben yapan her şeyle seviyordu.

Yavaşça doğruldu, bana doğru tırmandı. Beni öyle bir titretmiş, öyle infilak ettirmişti ki ömrüm boyunca bu anı unutamazdım. Göğsümden boynuma, boynumdan çeneme ve oradan dudaklarıma geldi. Bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha. Ama bu kez öpücük değil, bir yangındı. Dudaklarımdaki nefesimi aldı. Sonra tekrar verdi. Nefeslenmiş gibiydi.

Ve biz öpüşmeye başladık.

İlk önce nazik davrandım. Sonra talepkâr. En sonda hırçın. Bana temas ettikçe ben yükseldim. İçimdeki adam dışarı çıkmak istedi. O vahşi, sahiplenen, yakıp yıkmaya hazır adam.

Daha fazla tutamadım.

Dudaklarımız ayrılınca göz göze geldik. Onu kavradığım gibi çevik bir hareketle altıma aldım. Yatağın ortasına gömülen narin bedeninin üzerine çıktım.

Sıra bendeydi.

Şimdi ben keşfedecektim. Her çilini, her nefesini, her inlemesini. Ve asla unutmamasını sağlayacaktım.

Tenim hâlâ onun dokunuşlarının etkisiyle zonklarken içimde sabırsız bir kıvılcım yanmaya devam ediyordu. O beni dudaklarıyla zirveye taşımasına rağmen yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Daha da yakınına girmeliydim. Her dokunuşumda, kendimden bir iz bırakmalıydım.

Onu yavaşça çevirdiğimde, gözlerinde heyecanla karışık bir teslimiyet vardı. Güvendiğini biliyordum. Bu, her şeyden fazlaydı.

Parmak uçlarım sırtındaki çilleri ezberledi. Dudaklarım hemen ardından geldi. Hafifçe dokundum önce. Sonra öptüm, usulca ısırdım. Her bir nefes değişiminde, bedeninin verdiği tepkilerle daha da yaklaştım ona. Nefesimi tenine bıraktım.

Omurgasını dudaklarımla takip ederken tüyleri diken diken oldu. Her santimini hissederek indim aşağıya. Kalçasına geldiğimde avuçlarımla okşayarak bacak arasına kadar ilerledim. O bölge, coşkun bir nehrin taşkın yatağı gibiydi. Her dokunuşumda o nehir daha da kabarıyordu.

Sonra onu kendime doğru çevirdim. Göz göze geldik. Beni biliyordu. Ne yapacağımı, ne istediğimi, ne kadar dikkatli ama ne kadar aç olduğumu... O bakışta her şey vardı. Parmaklarım bacaklarının arasına uzanırken usulca araladım onları. Direnmedi. Sadece iç çekti. Bir gülümseme yayıldı dudaklarına, daha sonra başını yana eğdi. Bekliyordu.

Göğüslerine baktım. Zamanı durduran bir manzara gibiydi. Sabırsızca kavradım, başparmağımı ucuna doladım. Göğsü elimin altında kıpırdayınca başımı eğdim ve ağzımın içine aldım. Hoyratça, ıslata ıslata, tadını çıkarta çıkarta. Diğerini de ihmal etmedim. Her tepkisini ezberliyordum. Her titremesiyle biraz daha âşık oluyordum ona.

Göbeğine indim. Önce dilimle ıslatıp nefesimi üfledim. Dudaklarından hafif bir kıkırtı yayıldı. "Ulu..." dedi, huylanarak.

Ve sonra daha da aşağıya indim. Öylece baktı bana, nefes almayı unutmuş gibi. Dudaklarım uyluklarına değdiğinde, bacaklarında bir titreme hissettim. Dilimi sürdüm.

Talia'nın nefesi hızlanmıştı artık. Parmak uçlarım uyluklarında gezinirken kalçası hafifçe kıpırdadı. Bir an durdum. En hassas bölgesine dokunmadan önce, başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Elini ısırmış, arzulu bakışlarla bekliyordu. "Bu gece o şerbeti önce dilimle tatmak istiyorum..."

Nefesini tutmuştu.

"Önce ağzımda eriteceğim seni."

Göğsü sertçe kalktı.

"Sonra senden geriye tek bir lokma bırakmayacağım."

Dudaklarım bir kez daha uyluklarına döndü, daha sonra da merkezine. Damarlarıma işlemişti artık kokusu. Dilimle usulca dokunduğumda, vücudu gerildi. Omuzlarına kadar bir titreme yayıldı. Nefesi boğuk bir iniltiyle dudaklarından çıktı. "Ulu..."

Tekrarladı. "Ulu, Ulu."

Ellerim bacaklarının içini kavradı, dudaklarımın ritmi giderek derinleşti. Talia'nın sesi artık odanın duvarlarında yankılanıyordu. Kalçaları kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı, ritmime karşılık verirken parmaklarını saçlarıma geçirdi.

"Durma," dedi, nefesi parça parça. "*Ve molam,* durma..."

Hiç durmadım. Onu her kıpırtısında daha da yüceltmek istiyordum. Dudaklarım, dilim, ellerim... Hepsi onunla bir bütün olmuştu. Ve o da kendini bırakıyordu bana, her bir dokunuşta biraz daha.

Bir anda bedeni kasıldı. Gözleri kapandı, başını geriye attı. Parmaklarıyla çarşafı sıkmıştı. Ellerimi ona uzattığımda tutmasını sağladım. Bir çığlık gibi yükseldi sesi. "Barut!"

Tıpkı dediğim gibi yapıp bana baldan tatlı gelen bütün güzelliğini kana kana içtim. İnfilak etse de dudaklarım durmuyordu. Ona daha fazla işkence çektirmeden yanına uzandım. Saçlarını okşadım, alnına küçük bir öpücük kondurdum. Hâlâ titriyordu hafif hafif.

Başını göğsüme yasladı. Parmaklarım saçlarında dolaşırken dudaklarıma hafifçe dokundu. Küçük, yumuşak bir öpücüktü bu. Kısaydı ama anlamı büyüktü. O anda yavaşça sakinleşti. Bedenindeki gerilim usulca çözülürken, gözlerini kapatıp hazla karışık bir soluk bıraktı dudaklarından.

"Bana ilk kez *nefes al*, demiyorsun," dedi kısık kısık.

"Çünkü bu gece nefesini kesmeye yemin ettim."

Onun sakinleşmesiyle doğruldum, kendi ayarladığım çantaya doğru uzandım. İç cebinden kondom çıkardığımda avucuma aldım ve paketini hızlıca yırttım. Korunmamız gerekiyordu.

Kondomu geçirdikten sonra Talia'ya doğru yaklaştım. Hafifçe doğrulmasıyla burun buruna geldik. Elimi, bacaklarının arasına yerleştirdiğimde onu okşamaya başlayacaktım ki zaten ıslak olduğunu gördüm. Kaygandı. Sıcaktı. Hazırdı.

"Talia," dedim yeşil gözlerinin içine ruhumu bırakırken. "Balkan Kızı..." Nefesim dudaklarının hemen önünde asılı kaldı. "Eğer bir gün ölürsem... Bil ki dünyanın en mutlu adamı olarak öleceğim."

Talia'nın gözleri buğulandı. "Ve ben..." dedi, parmaklarını göğsümde gezdirerek. "Yaşadığım süre boyunca yalnızca seni seveceğim, *ljubov moja*."

Gözlerinin içine baktım. O gözler artık bana mühürlüydü. Ve o gözlerdeki buğuda sadece ben vardım.

Yavaşça alnına eğildim. Bir öpücük bıraktım. O öpücükte yemin vardı. Sonsuzluk vardı. Aşk vardı. Bu duygularla kaplıyken ellerimiz birbirini buldu. Sımsıkı şekilde tutuştuk. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Künyelerimiz birbirine çarptığında o metal sesi odada yankılandı. Ona doğru hizalandım ve gözlerimiz hiç ayrılmazken kendimi ona bıraktım. İlk hareketimde tüm kaslarıyla sarıldı bana. Çığlığı boğazında düğümlendi.

"Barut..." dedi. "Daha fazla..."

Ona her şeyimi verdim. Beni tamamen aldığında, artık vücutlarımız bir bütün hâline geldi ve tek bir ritimle buluştuk.

Her geri çekilişimde, içindeki boşluk beni çağırdı; her ileri gidişimde, Talia'nın nefesi daha da karıştı havaya. Parmakları sırtıma gömüldü, tırnaklarıyla adını yazar gibi parçaladı tenimi.

Kısa sürede varlığıma alıştığında Talia kendini tamamen bana bırakmıştı. Bir rüzgâr gibi titriyordu kollarımda. Gözleri yarı kapalıydı, dudaklarından iniltiler dökülüyordu.

Göğüsleri göğsüme sürtünürken başını geriye attı. Gözlerimin önüne sunulan boynu narin bir ışık gibi parlıyordu karanlıkta. Dudaklarımı oraya bastırdığımda vücudu yay gibi gerildi. "Güzelim benim..." dedim.

Ritmi artırdığımda nefesi kesildi. Bir çığlık boğazında büyüdü, gözleri aniden açıldı. Aynı duygular, hücrelerimde bir volkan gibi patlıyordu. Bedenlerimiz, terimiz, nabzımız aynı anda bir tepede çarpıştı.

O an, Talia yoktu, ben yoktum. Sadece *biz* vardık. Söneceğimizi zannediyordum ama yanarak var oluyorduk.

Bir süre sonra başını boynuma gömdü, dişleri hafifçe tenime battı. Bana tamamen sarılmış hâldeydi. Bedeninde bir patlama yaşandı. Hazla harmanlanmış bir çığlıkla, "Barut!" diye haykırdı. O doruk anı, bir ömür gibi uzun, bir bakış kadar kısa geçti.

Ben de bıraktım kendimi. Onun titreyişinin içinde, nefesinin içinde, tenimizin birleşim noktasında infilak ettim. "Talia..."

Gece boyunca tekrar ve tekrar kenetlendik. Onun yorulacağını sandığım her anda Talia, "Bırakma, durma..." diye fısıldıyordu.

Ben de hiç bırakmadım, ne hızımı ne onu ne de içimizdeki o bağı. Vücutlarımız konuşuyor, terimiz birbirine karışıyor, her temasımız bir cümleye dönüşüyordu. Hem bedeninde hem de ruhunun derinliklerindeydim. Duygularında, arzularında, kalbinin çırpınışında...

"Talia..." dedim iç çekerek. Yüreğimle, son nefesimdeymişim gibi.

"Ulu..." dedi bana ait olan kalbiyle.

Ve biz, birlikte daha yükseğe çıktık. Her seferinde biraz daha... Sınır yoktu artık, sadece biz vardık.

Sonsuza kadar.

Ya da.

Tek bir ömre sığana kadar.

Sabahın ilk ışıkları, perdelerin arasından süzülüp, odamıza dolarken nefeslerimiz dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Sabaha karşı birlikte duş almıştık. Talia'nın saçlarından buram buram tarçın kokusu geliyordu. O

kokuyu kendi tenimde de hissediyordum, birbirimize sinmişliğimiz hâlâ üzerimizdeydi.

İkimiz de yorgunduk ama huzurlu bir şekilde uykuya dalmıştık. Çok değildi. İki saat uyuduğumuza emindim. Talia çoktan uyanmıştı, yatağın içinde kıpırdanıyordu. Yeni örtülerin sertliği yüzünden her kıpırdanışında ses çıkarıyordu. Üstümüzde ince bir örtü vardı.

Örtüyü arada yüzümüze kadar çekiyor, "Terledim!" diyerek geri açıyordu. Çıplak olmamıza rağmen terliyordu çünkü içimizde kolayca atamayacağımız bir ateş vardı.

Uyur gibi yapıyordum. Gözlerim kapalıydı ama tüm duyularım tetikteydi. Sadece onun ne yapacağını merak ediyordum.

Sonra ince parmakları yüzüme dokundu. Yara izime. Parmakları o izde dolaşıyordu şimdi. Sanki okşamakla silebilecekmiş gibi yumuşak bir temasla hareketlerine devam ediyordu. Ardından fısıldamaya başladı. Makedonca...

Kısa süre sonra elini indirdi ve vücuduma sardı. Başını da göğsüme yaslayınca bir bacağını belime doğru attı. Nefesim kesilir gibi oldu çünkü dokunuşuyla bütün kaslarım gerildi.

Gözlerimi aniden açtım. Çünkü akşam bastırılan arzu, Talia'nın uyanmasıyla birlikte tekrar dirilmişti.

"Uyanmışsın," dedim.

Talia, aşağıdan bana bakıyordu. Gözleri hafif kısıktı ama içindeki ışık apaçıktı. "Evet," dedi. "Eğitimi geciktirmeyelim diye erkenden uyandım."

Dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. Onunla birlikte ilk günümüzden beri kaç sabaha birlikte uyanmıştık, bilmiyordum ama bu sabah bir başkaydı. "Seninle gurur duyuyorum," dedim. "Önceden saatlerce uyanmıyordun, şimdi ise benden bile erken uyanıyorsun."

"Bunu sana borçluyum," dedi.

Yanağını okşadım. Tenindeki kırmızılık kolay kolay gitmeyecekti. "Canın çok acıyor mu?"

"Biraz," dedi dürüstçe. "Ama dayanamayacağım bir şey değil, *maz mi.*"

Kaşlarım çatıldı. Yatağın ortasında bir anda dikleştim. Bir anlık sinirle, "O ne demek, lan?" dedim.

"*Maz mi,*" dedi, tekrardan. "*Kocam* demek."

Elimle alnımı ovuşturdum. "Kalp krizi geçiriyordum, Balkan Kızı!" dedim. "*Nazmi* diyorsun sandım! Dosdoğru *kocam,* desene!"

Güldü. Gerçekten, içten güldü. Kahkahasının içine gömüldüm. O an, dünyanın en doğru yerinde olduğumu hissettim. "Sadece *kocam,* demek istemiştim, *ljubov moja.*"

"*Karım* ne demek?" diye sordum.

"*Zena mi.*"

"Sevmedim," dedim yüzümü buruşturarak. Aslında *karım* kelimesinin Makedoncadaki karşılığını biliyordum ama ona bu dili bildiğimi söyleyemiyordum. Fısıltı'yla vakit buldukça çalışıyorduk. "Hiçbir şey *karımın* yerini tutamaz. Güzel Türkçemin gözünü seveyim!"

"*Karım,* demiyorsun ki..." dedi dudaklarını büzerek. "*Balkan Kızı* diyorsun!"

"Eğitimin güzel geçerse bundan sonra öyle diyeceğim," dedim onu kendimle birlikte kaldırarak. "Bir an önce çalışalım ve bana yüzbaşı karısı olduğunu kanıtla."

Yalnızca birkaç saniyeliğine, tüm çıplaklığıyla karşımda durdu. Geceden kalma kırmızılıkların bir kısmı omzunda, bir kısmı kalçalarında toplanmıştı. Talia eğilerek çantadan kendine yeni bir iç çamaşırı aldı.

Elindeki görünce gözlerimi bir anlığına kapadım. Yine asla hiçbir tarafını kapatmayan tamamen fanteziye odaklı olan bir takımı bedenine geçirdi. Dantel tenine oturduğunda ben yutkundum. O farkında bile değildi. İkimiz de giyindikten sonra tek eksik şey maskelerimizdi.

Ona ve kendime birer tane maske ayarlayıp yanına geçtim. Hiçbir şekilde kim olduğu belli olmuyordu. Saçlarını düzeltmesiyle maskeyi geçirdim. Sonra kendi maskemi taktım.

İkizim gibiydi.

Yalnızca yirmi beş santim daha kısa...

Evden çıktık. Kimsenin kolaylıkla bilmediği bir kasabada olduğumuz için etraf sessizdi. Yalnızca nasibini arayan kuşlar vardı. Sahile doğru ilerlerken Talia vücudunu dikleştirdi. Silah eğitimini KHÜ'ye girince alacaktı.

"Hazır mısın?" diye sormadım bile. Çünkü gözlerinde görüyordum, hazırdı.

Programı ona anlattım. Isınma hareketlerinden sonra kumda yalın ayak koşular başladı. Ardından kademeli nefes egzersizleri. Taktik savunmalar, yere çöküş, ani kaçış... Sırtını yere dayadığında yeniden kalkmayı bile öğrendi. Her komutuma itaat etti. İnatla, güçle, azimle.

İlk eğitim gününe göre kıyaslanamaz bir gelişme vardı. Hatalarını kendi fark ediyordu artık. Ben söylemeden düzeltiyordu. Bileği daha sağlam, nefesi daha uzun, zihni daha odaklıydı.

Onunla gurur duydum.

Barut Ulu Boratav olarak değil, Talia'nın kocası, karısını savaşçı gibi görmek isteyen adam olarak.

O artık KHÜ'ye girmeye hazırdı.

Eğitimi tamamladık. Eve geçtiğimizde Talia hızlıca banyoya ilerledi. Ben ise yanımda getirdiğim dizüstü bilgisayarı çıkarıp mutfağın masasına geçtim. Dosya klasörlerine hızlıca göz attım ve ardından yeni bir belge oluşturdum.

Eğitim raporu.

Talia Alaz BORATAV – KHÜ Hazırlık Değerlendirmesi / Özel Kod: B.U.B.07

Elim hızlıca klavyede gezindi ve performanslarına dair her şeyi sırasına göre yazdım. En sonda ise not düştüm. *Gözlemleyen: P.YZB.BARUT*

Belgeyi şifreli dosyama kaydettim. Ardından özel kanal üzerinden KHÜ iç sunucusuna göndermek üzere hazırladım. Talia artık hazırdı.

KHÜ, onayladığı gibi oraya adım atacaktı. Sırada beklemek vardı.

Tam sırtımı sandalyeye yaslamıştım ki mutfak kapısından Talia göründü. Yorgunluktan omuzları düşmüştü. Kızıl saçları ıslak ve dağınıktı, adımları ağırdı.

"Yorgunluktan ölüyorum..." dedi mutfağa girerken. Burnunu çekti. "Çok acıktım."

Hiçbir şey demedim. Yerimden kalkmadan elimi uzattım ve onu belinden kavrayıp kucağıma çektim. Bir anlık şaşkınlığı yüzüne vurdu ama sonra yorgun bedenini bana yaslamaktan çekinmedi.

"Hangi anlamda acıktın?" dedim, dudaklarımı saçlarına yaslayarak. Sakince içimi çekiyordum. Sıcaklık ve tarçın kokusu. İşte Talia buydu.

"Ulu..." dedi nazlı bir edayla. Başını göğsüme yasladı. "Kollarında bayılmamı mı istiyorsun?"

"Asla," dedim. "Bayılmanı değil, başka şeyler yapmanı istiyorum."

Başını kaldırdı. Gözleri yorgundu ama içinde yaramaz bir pırıltı vardı. "Yaparız," dedi fısıltıyla. "Yalnızca... Kahvaltıdan ve kekten sonra."

Kaşlarımı çattım. "Kek mi?"

"Canım çok istiyor," dedi. "Umay ablanın yaptığı gibi. Havuçlu tarçınlı kek..."

"İyi de kahvaltı yapsaydık önce?"

"İkisini de yaparız," dedi, kucağımdan hafifçe doğrulurken. Gidip tezgâhın başına geçti. "Umay ablayı arayalım da tarif versin," dedi heyecanla. "Olmazsa yapamam."

"İnternette var," dedim. "Şimdi ablamı ararsan bir saat konuşur, bir saat de laf eder. Bütün aile olaylarımızı anlatır, daha sonra da çocukluğumuza iner."

Talia dudaklarını büzdü. "İnternettekileri denedim," dedi. "Hiçbiri Umay ablanın yaptığı gibi olmuyor."

"Tamam," dedim pes ederek. "Arayalım bakalım." Telefonu aldığım gibi ablamın adına tıkladım. Arama sesi çaldı. Bir... İki... Üç... Derken açıldı.

"Barut?" dedi ablam, telefonun diğer ucundan.

"Abla, benim. Talia." Kendisi yanıtladı hemen. Sesi yumuşaktı, içinde kıpır kıpır bir heyecan vardı.

"Bir şey mi oldu, Tulu'm?"

"Hayır... Olmadı, abla. Sana bir şey soracaktım da..." dedi. "Müsait misin?"

"Sor, kuzum, sen ararsın da ben müsait olmaz mıyım hiç?"

"Şey... Havuçlu tarçınlı kek yapıyordun ya. Hani o çok güzel kokan..." Bana göz ucuyla bakarak konuşmaya devam etti. "Tarifini verir misin? Barut'la birlikte yapmak istiyoruz."

"Malzemeleriniz var mı bari?" dedi ablam. "Boşuna saymayayım."

"Sen söyle, ben bir bakarım. Olmazsa Barut'u yollarım." Omzumu dürttü. "Değil mi *ljubov moja*?"

"Giderim, giderim," dedim.

Ablam gülerek, "İkinizin de sesi cıvıl cıvıl geliyor..." dedi. "Çifte kumrular sizi..."

Talia, utanmış gibi başını çevirip bana baktı. Bense gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. *Ah, abla... Her zamanki gibi lafını sakınmıyorsun.*

"Karımı utandırma, abla!" diye ikaz ettim.

"Bak, bak!" dedi ablam, kahkahayla. "Hemen hanımcı da olmuş benim kardeşim."

"Ya ne olacaktım?" dedim, bir elimle Talia'yı kendime çekerek. "Böyle kızıl bir sevdam varken aksi düşünülemez bile!"

Talia elimin altındaydı, onu göğsüme yasladığımda parmaklarım tişörtünün altına sızdı. Talia panik olup telefonu eline aldı ve ses kısmını kapadı. Dudaklarımı boynuna bastırdığım sırada göğüslerini de avuçlarımın arasında sıkınca usulca inledi.

"Barut Ulu," dedi uyarırcasına. "Telefondayız!"

"Görmüyor ki," dedim fısıltıyla. Elim onun bedeninde biraz daha gezinince başını geriye yasladı.

"Dur..." dedi. Ama o, *dur* kelimesinde bir sürü şey gizliydi. Hem çaresizdi... Hem de çoktan teslim olmuştu.

Kekten sonra kimse beni tutamazdı.

Telefonu elime aldığım gibi sesi açtım ve aceleyle, "Abla, sen malzemeleri hemen söyle de biz şu kızıl keki yapalım," dedim.

Talia hemen araya girdi. "Kızıl kek değil o!" dedi. "Havuçlu tarçınlı kek!"

"Tamam işte..." dedim, göz ucuyla ona bakarak. "Hepsini karıştırınca ortaya öyle bir renk çıkıyor."

"*Ljubov moja*," dedi Talia. "Sen renk körü olabilir misin?"

"Ben sen körüyüm," dedim. "Senden başka bir şey görmüyorum."

Hafif bir öksürük sesinden sonra ablam, "Telefonda olduğumu unuttunuz mu?" dedi.

"Yok, unutmadım," dedim rahatça. "Çantaya onları koyarken utanmadın da ben karımı sevince mi utandın, abla?"

"Senin için koymadım!" dedi hemen.

"Ya kim için koydun?"

Talia yine kahkahasını tutamadı.

"Tulu'm kendinin farkında olsun diye koydum," dedi ablam. "Kızın üstünde tutmayacağını zaten biliyorum, deli dana!"

"Malzemeleri söyle, abla!" dedim sabırsız bir şekilde.

Ablam imalı bir şekilde, "Ne acelesi varsa artık..." dedi. "Yaz malzemeleri, kuzum."

Talia hızlıca bir kalem ve not defteri kaptı. "Hazırım."

"Bir buçuk su bardağı toz şeker."

Talia mutfağı taradı. "Var."

"Bir su bardağından iki parmak eksik sıvı yağ."

"Var."

"Bir tatlı kaşığı tarçın, bir paket vanilin, bir paket kabartma tozu..."

"Yok," dedi yüzü düşerken.

"Üç adet yumurta."

Dolaba baktıktan sonra, "O da yok," dedi.

"Üç tane büyük boy havuç, ince rendeleyeceksiniz."

Talia dolabın önünden ayrılmazken, "O da yok, abla," dedi.

"Ee, kızıl gülüm, en önemli malzemeler yok," dedi ablam. "Neyse ben söyleyeyim de Barut alıp gelsin. Havuçları alırken öyle kısa, kalın olanlardan alma; uzun ve ince olanlar daha suludur."

"Emrin olur, abla," dedim göz devirerek.

"Karın kırk yılın başı bir şey istemiş," dedi ablam kızgınlıkla. "Tabii emrimiz olacak!"

Talia telefonu elimden alarak, "Teşekkür ederiz, ablacığım," dedi. "Seni daha fazla tutmayalım. Seni çok seviyoruz."

"Ben de sizi, çifte kumrular..."

Telefon kapanınca bana kâğıdı tutuşturdu. "Seni burada bırakıp gidemeyeceğim için buraya teslimat yapabilecek bir market bulacağım," dedim.

Hareketleri yavaşladı. "Ben bunu düşünemedim..."

"Asma suratını, yavrum," dedim. "Kahvaltımızı hazır edene kadar market alışverişimiz gelir. Senin isteğin benim için emir."

Parmak uçlarında yükselip yanağımdan öptü. "*Te sakam, ljubov moja.*"

"Sana da *te sakam*... Sana da."

Market alışverişini bir şekilde halletmiş, özel not olarak da ablamın dediği uzun ve ince havuç detayını eklemiştim. Kahvaltıda çok ağır şeyler yemeyeceğimiz için evde ne varsa onlardan hazırlayıp karnımızı doyurmuştuk. Siparişimiz gelince almış, Talia hummalı bir çalışmayla kek yapmaya başlamıştı. Bir saat kadar sonra evin her tarafı kızıl saçlı bir Balkan kızı gibi kokuyordu.

Çayın yanına koyduğu kek eşliğinde ona doktorlukla ilgili sorular sormuştum, biraz laflamıştık. Havuçlu tarçınlı keki sevmiyordum ama o her lokma uzattığında karşı çıkmadan yedim. O mutluydu, önemli olan da buydu.

Tam o sırada özel telefonumdan bir ses duyuldu. Bütün her şeyi bırakıp odaya doğru gittiğimde Talia da civciv gibi peşime takıldı. Çantamdan telefonu çıkarırken cihazın ekranının kırmızı ışıkla yanıp söndüğünü gördüm.

Acildi.

Albaydan bir mesaj vardı.

"*Talia Alaz Boratav'ın KHÜ'ye girişi onaylanmıştır. En geç yarın sabah 07.00'da girişi yapılması gerekmektedir. 05.00'daki araç için hazır olun, Yüzbaşı Barut.*"

Ayışığı Kitaplığı

9.
KİBRİT

Sen iste, ölüme bile giderdim, Balkan Kızı.

Bir keliwit yale...

Kasırga Hava Üssü.

Türkiye Cumhuriyeti'nin gözlerden sakladığı, haritalarda dahi adı geçmeyen gizli üslerinden biriydi. Betonun içine gömülmüş bir sır, çelikle çevrili bir bilinmezdi. Biz oraya gelmiştik.

Bizi karşılayan asker, güvenlik kısmına götürdüğünde bakışlarını direkt Talia'ya çevirdi. "Tüm metalleri çıkartmanız gerekiyor," dedi. "Yüzük de dâhil."

Talia'nın bakışları bir anlığına bana döndü. Sadece bir an. O kısa kararsızlıkta çok şey vardı. Ama sonra parmağındaki yüzüğü usulca çıkardı. Öyle narin tuttu ki... Sanki yüzük değil, yıllarca tutunduğu geçmişiydi.

Metal dedektöründen geçti. Cihaz ötünce asker kaşlarını çattı.

"*Piercing* mi var?"

"Yok..." dedi Talia. "Sadece bir künye vardı."

Benim kırık künyem.

Boynuna taktığı, bir zamanlar ölümün eşiğinden geçerken ona kendimden bir parça bıraktığım, paslı bir hatıra.

"Onu da çıkarın," dedi asker. "Üstünüzde hiçbir kişisel eşya kalmayacak."

Talia'nın yüzü düşerken ağır bir hareketle ellerini boynuna götürdü. İpi çözerken ifadesiz kalmaya çalıştı ama sık sık gözlerini kırpmasından zorlandığını anlayabiliyordum. Bir şey demedi. Sadece çıkardı ve bana bakmadı.

Cihazdan ikinci kez geçtiğinde bu sefer sessizlik vardı. Kadın asker yanına yaklaştı, onu fiziksel kontrolden geçirdi. Sonra başını salladı. "Geçebilir."

Ben de aynısını yaptım. Yüzüğüm, telefonum, her şeyim kaldı. Askerliğin bana öğrettiği tek şey sadelikti.

Üzerimde kalan tek şey ise yıllar önce Talia'nın bileğime taktığı kırmızı beyaz ipti. Asker eşliğinde ilerlerken tanıdığım kişilere başımla selam verdim. Talia ise dik bir duruşla yanımda yürümeye devam etti.

Onu kıyafet odasına götürdüklerinde başka bir kadın asker karşıladı. Ben kapının dışında kaldım. Çok geçmeden Talia, sivil kimliğini orada

bırakmıştı. Sırtında hava üssünün armasını taşıyan koyu renk askerî üniforma, üzerinde taş gibi duruyordu. Omuzlarına kadar inen saçları toplanmıştı.

Ayhan amca, sanırım kızı Talia'yı hep böyle görmek istemişti.

Askerler hâlâ başımızda bekliyordu. Bakışlarımı onlara çevirdim. "Bize müsaade edin," dedim. Selam verip birkaç adım geri çekildiler. Yalnız kaldığımızda bakışlarımı, bana Ötüken'i hatırlatan gözlere çevirdim.

"Talia," dedim, soğuk bir sesle. "Bu andan itibaren, karı ve koca olmaktan çıkıyoruz."

Yutkundu. Dudaklarını araladı ama bir şey söylemedi.

"Buraya, muhbir olmak için geldin. Eğitim süren boyunca senin tek görevin hazırlanmak olacak."

"Birbirimizi tanımıyor gibi mi davranacağız?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Seni eğitim boyunca benimle test edecekler. Zaaflarını, eksiklerini, duygusal yönünü... Her şeyi izleyecekler. O yüzden dirayetli olman lazım."

Bir adım yaklaştım. Ellerimden biri, alışkanlıkla yanağına uzandı. Hafifçe dokundum. "Hızlandırılmış eğitimin bitince de Makedonya'ya muhbir olarak gideceksin. Benimle ne kadar az temas kurarsan... Ayrılmamız o kadar kolay olur."

Gözleri dolmuştu ama gözyaşlarını geriye itti. Çünkü bu üs zayıflığı affetmezdi.

"Nikâh masasında sana *evet,* derken evli, mutlu, çocuklu olmayacağımızı biliyordum, yüzbaşı," dedi Talia, dudakları bile titremeden.

"Biz savaşı bir nikâhla başlattık, Balkan Kızı. Ölümü göze almaya *evet,* dedik."

"Biliyorum," dedi kısık çıkan sesiyle. "Bu evliliğin neden yapıldığının farkındayım. Bana, süreci en normal şekilde geçirmeye çalıştın..."

Gözleri çok şey anlatıyordu. Kendini sıktı. Üniformanın ağırlığı, bu yerin ciddiyeti derken o role hemen girebilmişti. Gözlerini kaçırmadan bana baktı.

"Teşekkür ederim," diye devam etti. "Her şeyi göreve bağlamadığın... Biraz olsun mutlu anlar yaşattığın için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. Yanağını okşarken sertçe mırıldandım. "Şşt," dedim. "Ne bu acele? Şimdi mi ayrılıyoruz da bana veda mektubu okuyorsun?"

İnce bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Sadece... Söylemek istedim. İçimde kalmasın."

Gözlerim ona kilitlendi. "Artık bir yüzbaşı eşi değilsin," dedim. "Türkiye Cumhuriyeti'ne çalışan bir muhbirsin. Sorumluluğun artık çok fazla. Tek isteğim, bunun bilincinde olman."

Kollarını bana uzattığında boynuma sarıldı. "Seni hiç yanıltmayacağım," dedi. "Sana layık bir eş olacağım."

Onu sımsıkı sardığımda parmaklarım beline kenetlendi. "Birbirimize, ailemize ve vatanımıza layık olacağız."

Talia yanımda dimdik duruyordu ve bakışları da kararlıydı. Yürümeye başladığımızda askerler bize tekrar eşlik etti. Toplantı odası, bildiğimiz odalardan değildi. Gri duvarlara gömülü şifreli ekranlar, cam yüzeylerin içinden geçen kırmızı ışıklar, masaya gömülü kimlik tarayıcıları... Ve ortadaki büyük ekran, sürekli Türkiye'nin üzerinde dönen dijital dünya haritası...

İlk hamleyi yaparak Albay'ın karşısına geçip selam verdim. "Piyade Yüzbaşı Barut. Emret, komutanım!"

Albay Alkorkmaz hafifçe başını salladı. "Rahat ol, Yüzbaşı Barut." Ardından gözlerini Talia'ya çevirdi. O duru ve sert bakışlarında, karşısındakini dikkatle inceleyen bir askerin ifadesi vardı. "Hoş geldin, Talia."

Talia, alışkın olmadığı bu resmiyetin içinden geçerken elini uzattı. "Hoş buldum, efendim," dedi.

Kapı tekrar açıldığında Yarbay Âkif Cesur Beton içeri girdi. Adımlarında kasırga gibi bir öfke ve yılların ağırlığı vardı. Hemen selam verdim.

Yarbay Beton, "Komutanım!" diyerek Albay'a selam verdi. Başını hafifçe eğdi ama gözleri benim üzerimden doğrudan Talia'ya yöneldi. Bana bir hayli sinirliydi. "Seni tekrar burada görmek çok güzel," dedi.

Talia başını hafifçe eğdi. Bu adam, yıllar boyunca ailesinin yokluğunu doldurmaya çalışan bir koca yürekti.

Herkes adının yazdığı yere geçti. Bana ayrılan koltuğa geçtiğimde önümde bir dosya buldum. Siyah bir dosyaydı. Üzerinde "*Çok Gizli*" ibaresi bulunuyor ve "*KOD ADI: B.K.Y.O.*" yazıyordu.

Masa etrafında sadece askerî yetkililer yoktu. Millî İstihbarat Teşkilatı Başkanı, TSK'nin özel harekât komutanları, Genelkurmay'dan temsilciler, hatta İçişleri Bakanlığı'ndan özel görevliler... Kasırga Hava Üssü'nde, sıradan bir toplantı değildi bu. Bir savaşın başlayacağının işaretiydi.

Toplantı salonundaki hava değişmişti. Odaya girerken verdiğimiz karşılıklı selamlar, artık yerini taş kesilmiş bir sessizliğe bırakmıştı.

Her koltuk doluydu.

Talia ise diğer iki isimle birlikte ayakta kaldı. Masaya dönük, tüm gözlerin önünde, özenle seçilmiş üç kişi vardı. Onlardan haberdardım.

İlki, karım Talia Alaz Boratav'dı. Görev alanı, Makedonya'ydı.

İkinci kişi ise Gizem Polater, kod adı Lale'ydi. Görev alanı ise İran-Irak sınırıydı.

Sonuncusu bir erkekti. Adı Yusuf Alkıran, kod adı Turna'ydı. Görev alanı, Gürcistan-Batum hattıydı.

Herkes hazır olduğunda Yarbay Beton önündeki dosyaları kaldırdı ve ekranın önüne geçti. "Hepiniz öncelikle hoş geldiniz," dedi. "Bugün bir tarih yazmaya adım atacağız ve bunun en büyük tanıkları sizler olacaksınız."

Yarbay Beton ağır adımlarla masanın etrafında bir tur attı. Sonra elini masanın üzerine koydu. Herkes dikkat kesilmiş hâldeydi.

"Bugün başlatacağımız operasyon, Türk Silahlı Kuvvetleri, MİT, İçişleri Bakanlığı ve uluslararası milletlerin ortak kararıyla yürütülen bir istihbarat, sızma ve temizleme operasyonudur."

Ekranında dünya haritası dönerken üzerinde parlayan bölgeler belirdi. Makedonya. Bulgaristan. Sırbistan. Arnavutluk.

"Bu haritada gördüğünüz her ülke, şu an ITO'nun Avrupa kolunun sessiz işgaline uğramış durumda. Ülkeler parayla ele geçiriliyor. Bankalar, kurşun sıkılmadan satın alınıyor. Yerel hükûmetlere sızılıyor. Silah ve insan kaçakçılığı yapılıyor. Ve en önemlisi..."

Yarbay, gözlerini Talia'dan ayırmadan devam etti. "Aileler, çocuklar, kadınlar... Susturuluyor. Bu sessiz savaş mermiyle değil, korkuyla yürütülüyor."

Ardından tekrar yürümeye başladı. "Biz bu sessizliği artık bozacağız."

Ekrana bir belge yansıdı, ITO'nun Avrupa'daki faaliyet haritasıydı. Merkezler, adam kaçırma hatları, uyuşturucu sevkiyat rotaları, gizli hesaplar... Her şey delil niteliğindeydi.

"Bu örgüt, yalnızca Türk milletine değil, insanlığa savaş açmış bir yapıdır. Ve biz, onların kalbine sızacak, içten içe çürütüp yıkacağız."

Birkaç kişi başını salladı. MİT Başkanı gözlüğünü düzeltti. Genelkurmay'dan gelenler notlarıyla ilgilenmeyi bıraktı. Çünkü artık herkes dinliyordu.

"Şu an karşınızda bulunan üç muhbir bizim içimizden çıkmadı. Bizim gibi doğmadı. Ama bizim gibi savaşmayı öğrenmek için buraya geldiler. Onları, Kasırga'nın kalbinde yetiştireceğiz."

Talia'nın göz ucuyla bana baktığını hissettim. Bakışlarım yavaşça ona döndü. Üç muhbir, herkesin göz odağındaydı.

Yarbay, salona döndü. "Bu operasyon, sıradan bir içeri sızma eylemi değil. Bu bir hesaplaşmadır. Yıllardır binbaşılarımızı, askerlerimizi, milletimizi, kardeşlerimizi şehit eden yapının merkezine sızarak tamamen çökertilmesidir."

Ekranda yedi profil birer birer belirmeye başladı. Her biri, dışarıdan bakıldığında birer iyi niyet temsilcisi gibiydi. Sicilleri parlaktı. Yüzlerinde samimi gülümsemeler, ülkelerine sarsılmaz bir bağlılık ve başarılarla dolu yaşamları vardı. Ama biz onların ardındaki karanlığı biliyorduk.

Aramızda onlara başka bir ad takmıştık.

Yedi Büyük Günah.

Yarbay Beton, her biri hakkında kısa bilgiler verdi. Kimileri vakıflar üzerinden servet aklıyordu. Kimileri laboratuvarlar kurmuş, ölüm saçan projelere yatırım yapmıştı. Hepsi görünmeyen bir zincirin halkalarıydı. Ve biz, o zinciri kırmak için buradaydık.

Yedi kişiden yalnızca bir profil ekranda gösterilmeye başlandı. Kendisi başarılı bir bilim insanı, doktor ve aynı zamanda kimyagerdi.

Peter Kalovski. Avrupa Bölge Lideri. Ve... Talia'nın kan bağı taşıdığı tek adam. Öz dayısı.

"Bu herifin adı Peter Kalovski. Talia Alaz'ın dayısı. Uluslararası Terör Örgütü'nün Avrupa lideri. Avrupa'daki bütün sızıntıların merkezi. Ve yeğenine karşı büyük bir zaafı var."

Yarbay, muhbirlerin yanına doğru ilerlediğinde hafifçe bedenimi hareket ettirdim. Üst kademeden birçok asker olduğu için nefesimi bile kontrollü bir şekilde alıyordum.

"Üç muhbirimiz, bu savaşın sessiz yardımcıları olacak. Her biri özenle seçildi. Her biri buraya gelmeden önce teste tabi tutuldu. Ama içlerinde yalnızca biri, düşmanın kalbine doğrudan giriyor. Kendisi, Talia Alaz Boratav."

Boratav'ı duymalarıyla, masadaki askerler bana baktılar. Derin bir sessizlik oldu.

Yarbay, Talia'yı bir adım öne çıkardığında konuşmaya devam etti. "Babasının yarım kalan savaşını tamamlamak üzere onu göreve yolluyoruz. Kendisi, Şehit Binbaşı Ayhan Alaz'ın kızıdır."

Odadaki herkesin boğazı düğümlendi. Bu artık yalnızca bir görev değil, bir mirasın devriydi. Talia o mirası devam ettirecekti, ben de ona eşlik edecek kişiydim.

Toplantı salonundaki ekranın kararmasından sonra herkesin dikkati dağıldı. Yarbay Beton, bu sefer ekran başına geçti. "Operasyonun adını açıklamadan önce... Neden bu ismi seçtiğimizi size göstermek istiyoruz."

Parmak işaretiyle ekranı gösterdi. Tüm salonun ışıkları yeniden loşlaştı. Ekran açıldı. Görüntü ilk başta karanlıktı. Sonra çatlamış bir mermer zemin, rutubetli bir tavan ve iplerle bağlanıp sandalyeye oturtulmuş bir adam göründü.

Binbaşı Ayhan Alaz.

Bakışlarım anında karıma doğru döndü. Talia, gözlerini kırpmadan bakıyordu. Dudakları titredi, boğazı kurudu belki ama gık demedi. Gözleri... Yıllar önce kaybolan bir geçmişe takıldı.

Ekranda biri daha vardı. Elebaşı, ITO'nun Orta Doğu'daki bel kemiğiydi. Gözleri kana bulanmış bir nefret taşıyordu. Elinde bir demir çubuk vardı. "*Kasırga Hava Üssü nerede?*" diye sordu. "*Türkiye'nin tam olarak hangi bölgesinde? Söyleyecek misin yoksa bacaklarına veda etmek mi istersin?*"

Ayhan Alaz başını kaldırdı. Gözünde korku yoktu. Dudakları çatlamıştı ama yüzünde kararlı tavrını belirten sert çizgisi hâlâ duruyordu. "*Yaklaşırsan söylerim*," dedi.

Talia için bu anları izlemek çok zor olacaktı. Babasının işkence gördüğü bir zamana aitti.

Elebaşı sinirlendi. "*Eğer bir oyun oynuyorsan...*" Ayhan başını iki yana salladı. "*Kasırga Hava Üssü nerede?*"

Binbaşı Alaz, elebaşının gözlerinin ta içine bakarak tek bir cümle söyledi. "*Ananın amında.*"

Görüntü devam etti.

"*Siktiğimin binbaşısı!*" dedi adam ve bir darbeyle yüzüne vurdu. Ayhan Alaz yere eğildi, daha sonra tekrar dikleşti. Zor nefes alıyordu. Ama hâlâ gülümsüyordu.

Sonra yeni bir dosya gösterdi herif. "*Savunma Bakanı 'Hayalet' derken neyden bahsediyor?*" Binbaşı sessiz kaldı. Adam daha da yaklaştı. "*Ben bir şey soruyorsam cevap verilecek!*"

Binbaşı Alaz'ın yüzünde derin bir gurur vardı. "*Sizi yok edecek tim, o tim,*" dedi keyifli bir şekilde. "*Hayalet Timi.*"

"*Bizi üç beş tane asker mi yok edecek?*"

Kan tükürdü Binbaşı Alaz. "*Türk isterse tek başına bir kibritle bile yok eder,*" dedi keskin bir sesle. "*Fakat bu tim her şeyi gizli gizli yapacak. Ruhunuz bile duymayacak. Ölüm, geliyorum demez!*"

"*Hepimizi yok etmeleri mümkün değil.*" Elebaşı rahatlığından ödün vermedi. "*Her geçen gün büyüyoruz. Bu iş yıllar sürecek ve sen, sonumuz gelecekse bile bunu asla görmeyeceksin.*"

Binbaşı tehlikeli bir ifadeyle baktı. Emindi. Kesindi. Kararlıydı. "*Belki aylar, belki yıllar, belki de asırlar sürecek. Fakat önünde sonunda başaracaklar. Kolay kolay pes etmek yok, kansız köpekler. Hayalet Timi elbet bir gün sizin sonunuz olacak.*"

Ekran karardığında, herkesin bakışları Talia'ya dönmüştü ama o, gözlerini yere dikmiş, yumruklarını sıkmış hâlde ayakta duruyordu. Gözyaşı yoktu. Ama göz bebeklerinde, yıllardır cevabını aradığı bir soru yanıtını bulmuş gibi duruyordu.

Bir kadının, babasının işkenceye uğradığı anlara tanıklık etmesi... Bu, insanın yüreğine işlenen en keskin bıçaktı. Yandığını, kavrulduğunu biliyordum.

Güzel karım...

Ben senin içindeki bütün yangınları ezberledim.

Ve söz, hepsine birer birer su serpeceğim.

Hepsini ben söndüreceğim.

"İşte," dedi Yarbay Beton. "Biz nice Ayhanlar şehit verdik. Onların çocukları büyüdü. Şimdi onlar konuşacak. Onlar savaşacak. Ve o intikamı, bizzat Hayalet Timi'nin kurulmasında rol oynayan Şehit Binbaşı Ayhan Alaz'ın vasiyetiyle alacağız."

Masanın çevresindeki yüzlere baktım. Her biri aynı ifadeyi taşıyordu. O yüzlerde kırgınlık da yoktu hüzün de... Sadece yanmakta olan bir intikam ateşi vardı.

Gecikmiş bir intikam...

"Türk isterse tek başına bir kibritle bile yok eder," dedi Yarbay Beton gururla. "Bu yüzden operasyonumuzun adı... *Bir Kibritle Yok Olmak.*"

Salonda buz gibi bir sessizlik vardı. O an sanki tüm hücrelerim yankılandı. Tenime bir ürperti indi. Çünkü kibrit, basit bir çöp gibi görünse de benim için anlamı büyüktü. Bir operasyon, birinin içine ancak bu kadar işleyebilirdi.

Kanla yazılacak bir intikam destanı önümdeydi.

Yedi Büyük Günah.

Yedi ITO lideri.

Yedi ayrı cehennem kapısı.

Yedi şeytanın insan bedenine bürünmüş hâli.

Artık onların zamanı dolmuştu. Bu operasyonla, tek tek çökeceklerdi. Birer birer düşeceklerdi. Ta ki hepsi bir kibritle yok olana dek.

O kibriti tutuşturana dek durmayacaktım.

Albayın bakışları tek tek hepimizi yokladı, sanki her birimizin yüreğine mühür vurur gibi baktı. Kapanış konuşması yaptıktan sonra, "Bu operasyon bitene kadar hiçbirimiz pes etmeyecek," dedi. "Türk'ün gücünü bütün dünyaya gösterelim!"

Salonda birçok kişi vardı. Üniformalar farklıydı, rütbeler çeşit çeşitti. Kimisi yılların tecrübesini taşıyordu omzunda kimisi gençliğin kör cesaretini. Ama ilk kez, bu kadar tek yürektik. Bir anlığına, nefes alışlarımız bile aynı ritme bürünmüş gibiydi. Sanki aynı geçmişi paylaşmış, aynı üzüntüleri yaşamış, aynı yangınlarda kavrulmuş gibiydik... Ve şimdi aynı yeminle dimdik ayağa kalkmıştık.

Benimse içimde tarifsiz bir ağırlık vardı. Bu görev, sadece bir operasyon değildi. Bu, adını taşıdığım topraklara borcumu ödeme vaktim demekti. Annemin kanını, düşmanın alnına yazma vaktim gelmişti. Çünkü o itoğluit Peter, annemin sonunu getirmiş olabilirdi. Onunla hesaplaşacaktım. Balkan Kızı'mın ailesinin intikamını alacak, bizden koparılan her canın hesabını soracaktım.

Ayakta, düşüncelere dalmış durumdayken Yarbay Beton bana doğru yaklaştı. Sert ama kararlı bakışlarla yanıma geldiğinde, "Yüzbaşı Barut," dedi.

"Emredin, komutanım!"

"Üç muhbirden sorumlusun," dedi. "Hepsini Hayalet Timi'ne entegre edeceksin. Eğitimlerinden, sahaya hazırlanmalarına kadar her adımlarını sen yöneteceksin."

Başımı bir kez eğdim. "Anlaşıldı, komutanım!"

Albay yanımıza geldi. "Alaz'ın eğitim süreci sivil disipline göre işlemeyecek, yüzbaşı," dedi. "Bu görev hayatla ölüm arasında sürecek. Bilinçli olmalı, kırılmamalı."

"Onun kırılacak yeri yok, komutanım," dedim kesin bir ifadeyle. Babasının o görüntüsüyle de kırılmıştır. "Ben gördüm. Yıkılmaz. Ama eğilirse doğrulmasına ben yardım ederim."

Toplantı resmen sona erdiğinde üstlerime selam verdim. Siyah kapaklı *B.K.Y.O* yazan dosyamı elime aldım. Ne bir kelime ettim ne geriye baktım. Adımlarım sessizdi. Çünkü artık yol belliydi ve geri dönüş yoktu. Sessizce yerimden ayrıldım. Kapıya yönelirken üç muhbire göz ucuyla işaret ettim. "Benimle gelin."

Koridorları geçtik. KHÜ'nün soğuk duvarları ardında yürürken, gözüm ister istemez ortadaki kadına kaydı.

Talia.

Dik yürüyordu. Omuzları gergindi.

Diğer iki muhbir sessizdi. Onların sahadaki görevleri, dosyalarındaki notlardan belliydi. Biri siber güvenlik, diğeri dil ve kültür alanında uzmandı. Talia ise saha içi manipülasyon ve hedef yakınlığı için eğitilecekti. Yani onların arasındaki canlı tehditti.

Hayalet Timi'nin özel eğitim alanına geldik. İçerisi çoktan hazırdı.

Kanca, Fısıltı, İmam, Yamalı ve Siren bizi bekliyordu. Her biri farklı eğitim düzeneğini kurmuştu. Mermi, Makedonya'ya gitse de onun eksikliği bile planlanmıştı.

Timin bakışları yeni gelen üçlüye döndüğünde havadaki gerilim somut bir hâl aldı. Gözümle uyardım onları.

"Artık eğitiminiz başlıyor," dedim üçüne doğru. Talia'ya bakmamaya alışacaktım. O artık burada yalnızca muhbirdi, öyle de davranacaktım. "Ve bu hayatınızın en kolay günüydü."

Talia bana baktı. Dudakları kıpırdadı. Söylemedi ama o da biliyordu. Artık savaş başlamıştı.

Ve ilk emir benden geldi: "Hayalet Timi! Derhâl eğitime başlayın!"

Saat 06.15'ti.

Düşmanı silahla alt ederdin ama muhbir onun kalbine kadar yürürdü.

Kasırga Hava Üssü'nde eğitim, sahadaki asıl görevlerden bile zordu. Aynı anda birçok şeye maruz kalırdın. Burası nefes alıp vermenin bile prosedüre bağlandığı yerdi.

Gözüm, camın ardındaki kadına takılı kaldı. Her sabah olduğu gibi bu sabah da yatağından insani olmayan koşullarla kaldırılmış ve bembeyaz bir odaya mahkûm edilmişti.

Beni görmüyordu. Varlığımdan bile haberdar değildi. Ayrı kısımlarda kalıyor, birbirimizi dahi görmüyorduk. Arka planda hep yanındaydım.

O artık Talia değildi. Burada ona kod adı olarak Alaz denmeye başlanmıştı ve o da buna itiraz etmemişti. Sanırım babasının soyadını bir şekilde üstünde taşımak istiyordu. O benim gözümde hâlâ yeşil gözlü, Balkanlar'ın sıcak rüzgârı gibi hissettiren kadındı.

Beyaz dosyaları karıştıran görevli, aynı cümleleri tekrar tekrar soruyordu.

"İsminiz?"

"Kimliğiniz?"

"Doğum tarihiniz?"

Talia tek kelime etmiyordu.

Onu tanıyordum. Suskunluğu direnişti. Gözlerini eğmemesi, diz çökmeden ayakta kalması... Bu kadının iradesi, şimdiye kadar gördüğüm en güçlü silahlardan bile daha etkiliydi.

Odanın tavanındaki hoparlörden çarpık sesler gelmeye başladı. "Ulu Boratav'ın seni kullandığının farkında değil misin?" Talia gözünü bile kırpmadı. "Seni, ITO'nun içine sızman için kullanıyor. Yazık! Baksana şu hâline! Ne için buraya geldiğini sanıyorsun? Bir asker olmak için mi?"

Yumruklarımı sıktım. Ben Balkan Kızı'ma böyle bir şey yapmazdım.

Önüne bir kutu atıldı. Büyük bir kutu, sandıktan bozmaydı. Talia'nın bakışları önüne gelen eşyaya döndü. Hafifçe kaşları çatıldı.

Eğitmen, isteğine ulaşmış bir tavırla, "Hatırladın, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Talia. "Anneme ait."

Bunu Yarbay Beton ayarlamış olmalıydı. Bundan haberim yoktu. Eğer o gerçekten Maria Alaz'a ait eşyalarsa sanırım Talia'dan gizlediği gerçekler vardı.

"İçinde annenle ilgili bilmediğin şeyler mevcut," dedi. Kutuyu açtı. Bir sürü evrak, fotoğraf, defter vardı. "Hepsine erişebilirsin."

Talia, bakışlarını eğitmene kaldırdı. "Ne karşılığında?"

"Eşin hakkında tek bir bilgi ver," dedi. "Tek kelime etmen bile yeterli."

Talia hiç düşünmeden, "Ben evli değilim," dedi. "Bekârım."

Eğitmen dikkati hakkında not düştü ve geri ona döndü. "Evli olduğunu biliyorum, Alaz," dedi. "Tek yapman gereken eşin hakkında bir şeyler söylemek ve annene ait bu kutuya erişmek."

Talia, o kutunun gerçekten annesine ait olduğunun farkındaydı. İçinden bir fotoğrafı çıkarıp eline aldığında kısa bir bakış attı. Kameralar fotoğrafa yaklaşınca dikkatle inceledim. Hastane odası gibi bir yerde Maria Alaz pencereden dışarıya bakıyordu.

"İlgilenmiyorum," dedi Talia tekdüze bir sesle.

"Büyük bir hata yaptın," dediğinde cebinden bir çakmak çıkarıp kutunun içine fırlattı. Talia yalnızca dişlerini sıktı. "Beni durdurabilirsin."

Talia sadece durdu.

"Seni silah gibi programlıyorlar," dedi ısrarla. "Buna karşı çıkmak... Annenin son kalan hatıralarına erişmek için vaktin varken yapmıyorsun. İstediklerini alır almaz seni şutlayacaklar!"

Talia kirpiklerini kaldırdı. "Bu işin sonunda Peter Kalovski ölecek mi?" diye soğukkanlılıkla sordu.

"KHÜ'nün amacı ITO liderlerini öldürmek."

"O zaman beni istedikleri gibi kullanabilirler," dedi Talia kararlı bir ifadeyle. Elindeki fotoğrafı da yanan ateşe attı. "Ben buna razıyım."

İlk eğitim sahası psikolojik dirençti. Her sabah buraya alınır, saatlerce yıldırma politikası uygulanırdı. Fakat Talia hep aynı şeyleri söylerdi. Zihni dağıtılmaya çalışılmış, uykusuz bırakılmış, yalanla gerçeğin sınırında yürütülmüş olmasına rağmen yine de pes etmezdi.

Eğitmen askerlerden biri yanıma geldi. "Şimdilik bir çözülme görmedik," dedi. "İki muhbire göre daha dirençli. Yarın baskıyı daha da arttıracağız."

Buraya gelmeden önce onu ben, Barış ve Âkif Cesur bulduğumuz her vakitte eğitmiştik. Hiçbiri boşa değildi.

Talia'nın nefesi buhar gibi havaya karışıyordu. Sabahın körüydü. Toprak sertti. Hava ayazdı. O yine de pes etmiyordu.

Kum torbalarını sırtında taşıyor, eğilip kalkıyor, dikenli tellerin altından sürünüyordu.

Ve ben uzaktan izliyordum. Her adımında, her sendeleyişinde içimden bir şeyler kopuyordu ama onun mücadele ettiğini görmek bir yandan hoşuma da gidiyordu.

Eğitmen bağırıyordu: "Yat! Kalk! Daha hızlı! Hedefi düşman olarak düşün!"

Talia, hedef tahtasının göğsüne yumruk attı. Bir, iki, üç... Sonra dengesini kaybetti. Dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerini yere dikerken dudakları kıpırdadı.

Makedonca küfrettiğine emindim.

Yanımdaki subay bana dönüp, "Bitirelim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim kesin bir kararla. "Parkuru tamamlasın ve atış talimine geçsin. Durmak yok. Bir saniye bile boş bırakmayacaksınız."

Yarım saat sonra parkurun sonunda, Talia'nın saçları çamura bulanmıştı. Vücudu terden sırılsıklamdı. Omzunda morluk vardı, ellerinin içi kanıyordu.

Ama gülümsüyordu.

Simülasyon salonu değişti. Karanlık bir koridor, kırmızı ışıklarla yanıp sönmeye başladı. Duvarlarda düşman figürleri belirmeye başladı. Bazıları sürekli hareket ediyordu, bazıları ise aniden ortaya çıkan tehlikelerdi.

Kanca ve Siren, keskin nişancı olarak ona bütün taktikleri öğretmişti. Günaşırı silah kullanmayı öğreniyordu. Timdekilerden çok şey öğrenmişti.

Talia, ağır adımlarla silahını aldı. Ter içindeki alnı saçlarına karışmıştı. Sol elinin titrediğini fark ettim ama sağ eli...

Tetiğe gitmişti bile.

Tak.

İlk hedef kafasından vuruldu.

Tak, tak.

İki hamlede solundaki silüet düştü.

Sonra arkasından bir hedef beliriverdi. Dönüşü yavaşladı ama vurdu. Hem de tam göğsünden fakat bir milisaniyelik gecikmeyle.

Eğitmen seslendi. "Geç kaldın, öldün! Tekrar başla, Alaz!"

Talia dişlerini sıktı, cevap vermedi. Sadece yeniden konum aldı. Siper değiştirdi. Bir sonraki hedef için beklemeden ilerledi.

Aynı odada, Talia'nın birkaç metre ötesinde Lale lakaplı muhbir de vardı. Simülasyon devam ederken bakışlarım onun üzerine kaydı. Silah tutuşu yanlıştı. Parmağı doğru yerde değildi, bileği gevşekti. Böyle bir hata, sahada hayatına mal olabilirdi.

"Durdurun," dedim tok bir sesle.

Eğitmen anında komutu verdi, sistem durdu. Kırmızı ışıklar sabitlenirken hedefler geri çekildi.

Lale'nin yanına doğru ilerledim. "Kaldır silahını," dedim sertçe.

O anda, sesimi duyan Talia'nın bakışları dönüp beni buldu. Ben ise cebimden kendi tabancamı çıkardım. Soğuk metal, avucumda yerini alınca bir adım geri çekildim ve pozisyon aldım.

"Bu şekilde tutacaksın!" dedim, tıpkı gerçek bir çatışmanın ortasındaymışız gibi.

"Komutanım..."

"Hareketimi tekrar et!"

Tabancasını yeniden kaldırdığında yine yanlış tutmuştu. Ona yaklaştım, kolunu bileğinden tuttum, omzunu hafifçe bastırdım. Dirsek açısını düzelttim, gövdesini hizaladım.

"Bak, bu denge. Bu odak. Bu da hayatta kalma." Sonra doğrudan gözlerine baktım. "Kanca ve Siren'le bütün haftanı kapatıyorsun. Bu hâlde tekrar simülasyona girmeyeceksin. Tek bir hatan sadece seni değil, bizi de öldürür."

Lale başını eğdi. "Emredersiniz, komutanım!"

Sırtımı dönerken, Talia'yla kısa bir anlığına bakıştım. Gözleri alev alevdi. O belli belirsiz, neredeyse görünmeyen ifadeyi az da olsa tanıdım. Kıskançlıktı. Günlerdir onunla görüşmediğim için içimde derin bir özlem vardı.

Talia, simülasyon tekrar başladığında görevini hatasız ve hızla tamamlamıştı.

Kasırga'da kodlar, kurşun kadar tehlikeliydi. Yanlış bir şifre, yanlış bir ölüm demekti.

Talia, artık şifre taşıyan bir kadındı. Sadece bedenini değil, zihnini de savaş alanına sürüyordu. Önünde bir ekran vardı. Harfler yanıp sönüyor, karmaşık semboller kafa karıştırıyordu.

Yamalı, Talia'ya doğru eğildi. "Zamanın var ama güvenliğin yok," dedi. "Geç kalırsan biri ölebilir. Bu sen de olabilirsin."

Talia parmaklarını klavyeye koydu. Ancak bu, basit bir metin yazma işi değildi. Her harf bir hayatın kaderiydi.

Yanlış bir kod girerse karşıdaki ekip tehlikeye düşebilirdi, doğru kodu girse bile şifreyi hatalı iletmesi de aynı riski taşıyordu.

Yamalı göz ucuyla onu izliyordu. Bir süre beraber çalışmışlardı. Geçen bana, "*Bana güvenin, kurban olduğumun komutanısı. Bir cümleyle on farklı mesaj vermeyi öğrenecek*," demişti.

Bakalım dediğini yapabilecek miydi? Gözüm ekranın sağ köşesindeydi. Saat ilerliyordu. Kod çözme süresi sınırlıydı.

Talia bir anda durup elini alnına koydu. Gözleri kısılmıştı. Düşünüyordu. Çok geçmeden ekranın başına eğildi. Ardı ardına tuşlara bastı. Görüntü kaydı, hızlandı.

"*Kızıl tilki sabahı görmeden kuzeye ilerler.*"

Bu, onun tarafından yazılmış bir cümleydi. Ancak o cümlenin içinde silah sevkiyatı, sınır geçişi ve saat bilgisi gizliydi.

Talia seslendi. "Mesaj kodlandı. Hazır."

Yamalı sadece gülümsediğinde eğitim askeri başını olumlu anlamda salladı.

Ben mi?

Sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapadım. Her geçen gün ona daha da hayran oluyordum. Öyle cümleler verecekti ki kulağa bir şiir dizesi gibi gelecek ama aslında ITO ile ilgili istihbarat barındıracaktı.

Artık şifrelemeyi öğrenmişti.

Bu, son aşamaydı. Kâğıt üzerindeki her eğitim, ezberlenen bütün şifreler, zorlanan her kas, dökülen her gözyaşı ve çekilen her psikolojik baskı şimdi sahada ete kemiğe bürünecekti.

Ve o beden, Talia Alaz Boratav'ındı.

Simülasyon alanı, bir kasaba modeliydi. Gecenin ortasında terk edilmiş bir bina, pazar yeri, arka sokaklar bulunuyordu. İçerisi sahte düşmanlarla doluydu ama hareketleri, niyetleri, acımasızlığı... Hepsi gerçek gibiydi.

Talia, sivil kıyafetlerle girdi içeriye. Yanında tabanca, cebinde sahte pasaport, beyninde ezberlenmiş bir kimlik.

Siren telsizden seslendi. "Operasyon başladı."

Talia adımını attı.

İlk görevi, pazar yerinde askerle iletişim kurmaktı. Onu tanıması için kod cümlesini doğru söylemesi gerekiyordu. Alan kalabalıktı. Herkesin yüzü maskeliydi. İçlerinden yalnızca birkaç kişi askerdi, geri kalan teröristti.

Herkesi inceledi. Kısa bir süre sonra içlerinden birine yaklaşıp, "Sabahları kahve içmeden güne başlayamam," dedi. "Buralarda bildiğin bir kahve dükkânı var mı?"

Maskesini çıkardı. Bu kişi Fısıltı'ydı.

"Ne haber getirdin?"

Talia konuşmak üzereydi ki birilerinin ona yaklaştığını fark etti. Arka sokaktan çıkan iki düşman oyuncu, onu sıkıştırmaya çalıştı. Talia hiç tereddüt etmeden arka duvara yaslandı. Eli silahına gitmedi. Konuşup şüphe dağıtmaya çalıştı.

İmam'ın sesini işittim. "Bir çocuk, teröristler tarafından rehin alındı. Konum belirtiyorum."

Senaryo değişmişti. Küçük bir çocuk, sahte teröristler tarafından kaçırılmıştı. Talia, rol yapmayı bıraktı. Gerçek bir muhbir gibi hareket etti.

Pazarcının tezgâhından aldığı bıçağı kemerine sakladı. Arka sokağa dönerken göz teması kurmadı, adımlarını saydı. Köşeye geldiğinde yere eğildi, bıçağı çizmesinin içine itti.

Ve sonra çocuğun bulunduğu odaya girdi.

Tek bir söz söylemeden önce gözleriyle tüm alanı dikkatlice inceledi. Sonra oyuncu teröriste yaklaştı, onu ikna ediyor gibi yaptı. Ama kolunun altındaki düğmeye bastığında yerdeki sis bombası devreye girdi. Yamalı içeriye girip çocuğu aldı. Talia, yere düşerken bile çocuğun gözünü kapamayı unutmamıştı.

Her taraf karardı.

Telsize döndüm. "Süre?" diye sordum.

Kanca yanıtladı beni. "Beş dakika on yedi saniye, komutanım. Çocuk sağ. Hedef etkisiz."

Talia, görevini tamamlamıştı. Üstelik en zor olanını. Kendini değil, başkasını kurtarmıştı. Ona bir kez daha âşık olmamak elde değildi.

Odayı terk ettim. Diğer muhbirlerin durumunu izledim. Turna, yani Yusuf, tam istediğimiz şekilde davranıyordu ancak Lale, yani Gizem'in eksikleri vardı.

Talia'nın geçirdiği her aşamayı uzaktan izledim. Her sınavda biraz daha sustum, biraz daha sırtımı duvara yasladım, biraz daha nefes almamayı öğrendim.

Şimdi tüm testler, eğitimler, sınanmalar bitmişti.

Hızlandırılmış bir kurs yapıldığı için her şey onlarda şok etkisi yaratmıştı. Talia'nın olduğu yere doğru ilerledim. Artık onunla yüz yüze gelme zamanıydı.

Hangar kapısı açıldığında içerisi bomboştu. Sadece ortada bir masa, masanın üstünde KHÜ'nün resmî amblemi ve karşısında Balkan Kızı'm vardı.

Omuzlarında KHÜ'ye özel siyah branda yelek vardı, başı ise dimdikti. Teninde yara izleri az da olsa vardı. Psikolojik testlerden sonra içinin paramparça olduğuna emindim. Yalnızca ben bilirdim. Gözünün bir milim titremesiyle sakladığı her şeyi çözebilirdim. Çünkü o gözlerin içine uykusuz gecelerde bakmış, sustuğu her nefesi ezberlemiştim.

Karşısına geçtiğimde maskemi çıkarıp ona üstten baktım. "Testleri başarıyla tamamladın," dedim ifadesiz bir şekilde.

Başını sessizce öne eğmesi bir onay gibiydi. Hiçbir şey demedi.

"Yeni görevine başlamak için emre hazırsın." Ses tonum soğuktu çünkü kurallar böyleydi. Yine de içim ona karşı sıcacıktı.

"Bu kadar mı?" dedi.

Kısa bir sessizlik yaşadık. Onun gözlerine bakabildiğim kadar baktım. Bir süredir bu kadar yakından bakamıyordum. Ötüken'imden uzaktım.

"Bu kadar," dedim.

Oturduğu yerden kalktı ve bana doğru bir adım attı. Ne sakindi ne de aceleci. "Anlaşıldı, yüzbaşı..." dedi. Gözlerindeki o deli kıvılcım, bakışlarımı deldi. "Peki ben, kutlama için kime sarılacağım?"

Bütün üniformam, rütbem, yeminlerim bir tek cümleyle darmadağın oldu.

Kulağına eğildim ve yalnızca onun duyacağı bir sesle, "Görevini tamamladın," dedim. "Şimdi dön ve kocanın boynuna sarıl, Balkan Kızı."

Günler sonra ilk kez içten gülerken aniden kollarını boynuma doladı ve kendini bana bıraktı. Ona sıkıca karşılık verdiğimde ayakları neredeyse yerden kesilmişti.

Devlet bir muhbir kazanmıştı; ben ise hayatımı, eşimi, ruhumu geri almıştım.

"Yarbay Beton bizi bu hâlde görürse karargâhı başımıza yıkabilir," dedim ondan ayrılmak istemezken. "Şu toplantıya katılalım, bu geceyi yanında geçirmek için elimden geleni yapacağım."

"*Ve molam...*" dedi özlediğim kelimeleriyle. "Bu gece seninle birlikte uyuyayım."

Geriye çekilip alnından öptüm. "Kocandan daha fazla ayrı kalamadın, değil mi?"

"Benden ayrı kalamayan sensin," dedi kızgın bakışlarla. Yürümeye başladık. "Eğitmenler tam bitireceği sırada hep biri tarafından uzatıldı. Sen yapıyordun!"

"Sana kıyar mıyım ben hiç?"

Öfkeli kızıl civciv gibi konuşarak, "Kıyarsın," dedi. "En iyisi olmam için her şeyi yaparsın."

"En azından farkındasın..."

Odanın önüne geldiğimizde, koridorun sessizliği üzerimize bir gölge gibi çöktü. Duruşlarımızı istemsizce düzelttik. Kapıyı tıklatıp içeriye girdiğimizde, selamımı verdim.

Odada yedi kişi vardı.

Hepsi sessiz.

Hepsi rütbeli.

Hepsi soğuk.

Hepsi, Talia'nın kaderine karar verecek kadar yetkili.

Albay Alkorkmaz masanın başındaydı. Siren, MİT'ten gelen bağlantı raporlarını önlerine koyuyordu. Ben de köşede, ayakta dikiliyordum.

Dosyada sayısız belge bulunuyordu. Talia'nın katıldığı her sınav, verdiği her tepki, sergilediği her direnç ayrı ayrı kaydedilmişti.

"Artık hazır," dedi Albay Alkorkmaz. "Bu kadın istediğimiz seviyede. Yemin etti, eğitildi, sınandı. Bizden biri olmayı seçti."

Kimse itiraz etmedi.

"Peki, ilk adım?" dedi MİT temsilcisi. "Direkt Makedonya mı?"

"Hayır," dedim. "İlk durak Bulgaristan."

Herkes başını çevirdi. "Admir. Bulgaristan mafyası," diye devam ettim. "İş birliğimiz bulunuyor. Talia'nın burada kaldığı süre boyunca, onun elinde tutsak olduğunu gösteren deliller oluşturduk. Şimdi ona geri teslim edeceğiz ve Admir'le Peter arasında bir anlaşma olacak."

Albay, "Bütün ayarlamaları yapın," diye talimat verdi. "Sabahın erken ışıklarında Talia'yı rehin hâline getireceğiz. Bu süreçteki başarınızdan dolayı hepinizi kutlarım, kısa sürede sıkı eğitim başardınız."

Hep bir ağızdan karşılık verdik. "Sağ olun, komutanım!"

Son karar verilmişti.

Talia Alaz Boratav, artık sahaya iniyordu.

10.
KİBRİT

Çünkü bazı sevdalar,
son sayfada değil,
yarım kalan cümlelerde saklıydı.

Bir kibrit yak...

Talia Alaz Boratav

Tek kişilik yatak, iki beden...

Hissettiklerim ise bunun çok ötesindeydi. Sanki onunla aynı tenin içine hapsolmuş gibiydim. Omuzlarımda taşıdığım soğuk eğitimler, susturulmuş duygular, kemiklerime işleyen yalnızlık... Hepsi onun sıcak kucağında eriyordu.

Eğitimlerimde başarılı olduktan sonra gidiş günüm belirlenmişti. Barut ise günler sonra ilk kez yanıma gelmiş, geceyi onsuz geçirmeme izin vermemişti. Şimdi onun çıplak göğsünde öylece duruyordum. Uyumayacaktım. Makedonya'ya gidince günler boyunca uyuyabilirdim. Görev öncesi son zamanımı onunla vakit geçirerek değerlendirecektim.

O, saçlarımı okşarken ben içimden dua ediyordum. Kokusu... Sesi... Damarlarının altında atan kalbi... Hepsini ezberliyordum. Bu gece, son huzurlu anımızdı. Doyasıya yaşamak istiyordum.

Barut odama geldiğinden beri beni kucağından indirmiyordu. İstemiyordum zaten. Kendimi ait hissettiğim tek yer onun kollarıydı. Tek kişilik yataktaydık, evet ama artık iki ayrı beden değildik. Biz, gecenin kalbinde tek bir bedende birleşmiştik, sessizce birbirimizi sarıyorduk. O sessizlikte ise hissettiğim bir şey vardı.

Onu her şeyden, herkesten çok seviyordum.

"Ulu..." Sesim neredeyse fısıltıydı. Boğazıma oturan düğümü zorlayarak çıkarabilmiştim.

"Sendeyim," dedi, her zamanki gibi.

O an gözlerim doldu ama ağlamadım. Bu gece ağlamamaya söz vermiştim. Gözyaşıyla değil, güzel dakikalarla veda etmek istiyordum. Fakat içimde bastıramadığım korkunç bir duygu vardı. Neden kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum?

Başımı göğsüne daha da yasladım. Kalbinin atışları kulaklarımda yankılanıyordu. "Kardeşime kavuşacağım için çok mutluyum..." Söylerken dudağım titredi. "Ama onun için ne kadar mutluysam senden ayrılacağım için de o kadar üzgünüm."

"Birbirimizi severek ayrılacağız," dedi. "Sen gittiğinde hiçbir şey bitmeyecek. Tam aksine tekrar başlayacak."

Sözleri içimi ısıttı ama göğsümdeki acıyı da hafifletmedi. Çünkü gerçek, kelimelerin arkasında saklıydı.

"İletişimde olmayacağız..."

Onu kaybetmekten değil, var olduğunu bilip sesini duyamamaktan korkuyordum.

"Ben sana ulaşmanın bir yolunu bulurum."

"Kendini riske atma... *Ve molam*," dedim.

Barut, elini çeneme yerleştirdi. Parmakları sıcaktı. Dokunuşu, ruhuma nüfuz edecek kadar tanıdıktı.

"Talia," dedi, sertlikten uzak bir sesle. "Tek istediğim, oraya gidince mesleğini de eline alman. O alanda çok başarılı olacağını biliyorum." Gülümsedi. "Beni doktor kocası yapacaksın, değil mi?"

İçimde kıpırdayan o tanıdık sıcaklık, dudağımın ucuna yerleşti. Başımı hafifçe salladım. "Yapacağım," dedim. Söz değil, yemindi bu. "Tekrar görüştüğümüzde de seni muayene edeceğim."

Dudakları kenara kıvrıldı. "Sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

"Sence..." dedim, bir hayale dalarken. "Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu bittiğinde sıcak bir yuvamız olur mu?"

"Operasyon bittiğinde seni sıcak yuvamıza götüreceğim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ablam şu an evi ikimiz için düzüyor. Ülkü de ona yardım ediyormuş. Misafir odasını kendine göre dizayn etmiş."

Aklıma gelen düşünceyle, "Onlara ne diyeceğiz?" dedim. "Sonuç olarak Makedonya'ya dönüyorum. Üstelik onlarla vedalaşamadım bile."

"Yarbayla her şeyi ayarladık. Senin, ailenle aranı düzeltmek için bir süreliğine oraya gittiğini, ben operasyondan dönene kadar gelmeyeceğini söyledik," dedi Barut. "Ülkü de ablam da çok üzüldü ama sorunları düzelteceklerini düşününce fazla bir şey diyemediler."

"Ülkü..." dedim yoğun bir merakla. "Ne durumda?"

"Daha iyiymiş," dedi sakinlikle. "Ablam zaten gözünün önünden ayırmıyor. Okulunu hiç aksatmıyormuş. Eve gelir gelmez de ders çalışıyormuş."

İçim rahatlamıştı. "Hepsini çok özleyeceğim..."

"Onlar da seni çok özleyecek," dedi. "İyi yönünden bak, onların yanında olsaydın ablam durmadan sana *çocuk yapın,* diye baskı uygulayacaktı."

Umay ablayı seviyor ve anlıyordum. Çok güçlü bir kadındı. Bahar anne vefat ettiği için kendini annesinin yerine koymuştu. Şayet Bahar anne yaşıyor olsaydı bu baskıyı belki de bize o yapardı.

Derin bir iç çektim. "Keşke yanlarında olsam da baskı uygulasalar bana," dedim buruk bir gülümsemeyle. "Her operasyondan döndüğünde senin üstüne atlardım."

"Bunun için baskıya gerek yok, yavrum," dedi Barut gülerek. "İkimizin de bu konudaki düşüncesi ortada."

"Bir çocuğumuz olur muydu?"

"Cık," dedi. Kaşlarımı çattım. "Birçok çocuğumuz olurdu. Minik Ulukurtlar ve güzel Balkan kızları..."

Gülümsemem daha da genişlediğinde kıkırdadım. "Peki..." dedim merakla. "Bunu samimiyetle soruyorum. Eğer bir çocuğumuz olsaydı, ilk oğlumuz mu olsun isterdin yoksa kızımız mı?"

"Oğlumuz," dedi hiç düşünmeden. Bakışları tek bir yere odaklandı ve dalıp gitti. "Kızımız olursa bocalarım ben. Oğlum olsun ki babamı anlayayım. Bir oğlan nasıl sevilirmiş, oğlumla göstereyim."

"Oğlan annesi olmak çok heyecanlı olurdu," derken zihnim o anları hayal etti. "Senin gibi kıskanç bir oğlumuz olduğunu düşünsene..." Babası görevden gelene kadar beni korur kollardı.

"Babasını kıskanmasın da kimi kıskanırsa kıskansın."

"Hiç günün birinde çocuğun olursa diye ona isim düşündün mü?"

"Düşünmedim..." dedi Barut gözleri dalmış bir şekilde. "Erkek olursa..." Kısa bir anlığına düşündü. "Han," dedi kesin bir ifadeyle. "Han olsun isterim."

"Han," diye tekrarladım. "Minik Han Boratav."

"Kız olursa da adını sen koyarsın artık."

"Tuna," dedim hiç düşünmeden. "Balkan kızları, Tuna Nehri'nde bekler... Annem hep Tuna Nehri'ni anlatırdı. Onunla gitmek nasip olmadı ama ben gidince çok büyülenmiştim."

"Tuna..." dedi Barut, yüzünde derin bir gülümseme belirirken.

"Tuna adında bir kızımız olsun ister miydin?"

"Senin gibi bir kız çocuğuna asla *hayır,* demem," dedi Barut. "Durmadan konuşur, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatırdı." Hayali bile güzeldi... Gerçek olması için her şeyi yapardım.

"Umarım bunlar yalnızca hayalde kalmaz, *ljubov moja*," dedim yürekten dile getirerek. "Umarım..."

Vedaya yaklaşırken tutunacak küçük hayaller yaratıyorduk. Bir çocuğumuz olursa en çok kime benzerdi acaba? Barut gibi toprak gözlü, koyu saçlı mı yoksa benim gibi kızıl saçlı ve yeşil gözlü mü?

Aklıma ne zaman kızıl saçlı bir çocuk düşse hemen ardından Alisa'yı hatırlıyordum.

"Kardeşime..." dedim tereddütle. "Senden bahsedebilir miyim?"

Barut net bir şekilde konuştu. "Kardeşin güvenilir listemizde değil."

Son bir umutla, "Peki..." dedim. "Güvenilir listeye alırsam?"

Bakışlarını bana dikti. "Albaydan izin aldığımız sürece her şeyi anlatabilirsin."

Kalbimde taşıdığım en büyük iki bağ arasında sıkıştım. Ama en azından umut vardı. Ve ben umutla yaşayan bir kadın olmayı, ilk kez bu kadar çok istedim.

Elini saçlarıma götürdü, usulca okşadı. O dokunuşla bir süreliğine bütün karmaşa sustu zihnimde. Sonra elleri boynumdan sıyrılıp bedenimi yukarı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde, o hareler... O ışıl ışıl bakışlar... İçimi titretti.

"Böyle bakman..." dedi Barut, yutkunarak. Kelimeler dudaklarından değil, doğrudan kalbinden dökülüyordu. "Her şeyi o kadar zora sokuyor ki... Şimdi bu güzel teninden nasıl ayrılacağım? Nasıl ayrı kalacağım senden, Balkan kızı?"

Ben onunla ne kadar güçlü kalmaya çalışsam da o ses tonuyla paramparça ediyordu beni. Pes etmek yoktu. Hikâyemiz yarım bile kalsa son ana kadar seven iki âşık olacaktık. Bunu bana, Ulu *ljubov moja* öğretmişti.

"Güneşin doğmasına daha çok var," dedim. Sesim artık tenimde yanmakta olan ateşin ta kendisiydi. "Kalan vaktimizi öyle değerlendirelim ki gittiğimiz yerlerde birbirimizi hiç özlemeyelim, Ulu."

İçimde hissettiklerim, eminim ki onun da hissettikleriyle aynıydı.

Özlememek?

Bu imkânsızdı. Ona sarıldığım anlarda bile onu özlüyordum. Çünkü Barut, tenimin altına değil, ruhumun derinliklerine kazınmıştı.

Beni çevik bir hareketle çevirdiğinde, başım yastığa düştü. Eş zamanlı olarak üstüme çıkarken, bacaklarımı aralayıp kendi için alan oluşturdu. Dar bir yataktı ve Barut buraya sığmayacak kadar iri cüsseli bir adamdı.

Gözlerimi ondan ayırmadım. Bakışları ağırlaştı. Gözlerinde alıştığım o koyuluk duruyordu ama bu kez içinde başka bir şey vardı. Daha derin, daha yavaş ama çok daha yakıcı. O bakışları ezberlemek istiyordum. Bir ömür hatırlamak için.

Kaslarının belirgin hatları gölgelerde dahi seçilebiliyordu. Güçlüydü. Bu sadece dış görünüşüyle değil, varlığıyla da hissedilen bir özellikti. Omuzları geniş, kolları kalın ve damarlıydı. Teni gece gibi sıcaktı ama metal gibi serin bir sertliği de vardı.

Üstümde bir dağ gibi yükseldi.

Yaklaştığında, vücudunun kokusu beni sersemletti. O tanıdık, barutumsu ve çekici koku... Ciğerlerime çektiğimde dizlerim çözülüyordu.

"Seni kendime kazıyacağım," dedi kulağıma doğru eğilirken. Sesi alçaktı ama içinde patlamaya hazır bir volkan vardı.

Künyesi tenime dokunduğunda ürperdim. Soğuk metal, sıcak tenimde bir kıvılcım gibi hissedildi.

Nefes nefese bir hâlde, "Beni kendine kazı," dedim.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde zaman her zamanki gibi yavaşlamadı. Aksine hızlandı. O öpüşme, bir mühür gibiydi. Önce narin bir temastı. Ardından derinleşti. Dudakları beni kavradı, nefesi nefesime karıştı, dili dilime değdiğinde ise kendimi kaybettim.

Ellerim istemsizce onun sırtında gezindi. Parmaklarımın ucunda kaslarının belirgin hatlarını hissedebiliyordum. Vücudu taş gibiydi ama sıcak ve yakıcıydı.

Geriye çekildiğinde dudakları boynuma indi. Ne acele ediyordu ne de telaşsızdı. Zamanla pazarlık etmeyen ama ona da boyun eğmeyen bir hâli vardı. Tadını çıkartacaktı. Bu anı ikimize de unutturmayacaktı.

Giderek daha aşağıya indiğinde tişörtümü kaldırdı. Ona yardım ederek tutup başımdan çıkardım. Dudakları karnımda gezindiğinde, midemde bir kıpırtı yükseldi. Orası... Hassas bir yerdi. Her nefesi, her ısırığı, her sıcak dokunuşu bedenime işliyordu.

"Barut..." dedim ama cümleyi tamamlayamadım. Çünkü o çoktan bacaklarımın arasına yerleşmişti. Avuçlarıyla kalçalarımı kavradı, hafifçe kendine çekti.

"Konuşma," dedi, sesi boğuk ve kesik kesikti. "Sadece hisset. Bu gece ikimize de konuşmak yok. Bedenlerimiz konuşacak."

Altımdaki eşofmanı kısa sürede tenimden sıyırdı. İç çamaşırımı da dişiyle yavaş ve öldürücü bir hamleyle gözlerimin içine baka baka çıkardı.

Dudaklarını önce iç uyluklarımda gezdirdi. Öpüp geçmedi hemen. Sadece nefesiyle yaklaştı. Bekledi. Beni, sabrımı, arzumu yokladı.

Nefesim düzensizleşti. Bacaklarım istemsizce titredi. Sonra... Dudakları nihayet dokundu. Islak, sıcak ve yavaş. Öyle dikkatliydi ki sanki bir şiir yazıyordu tenime, hecesi dudaklarındaydı, noktası dilinde.

Dişimle ısırdığım alt dudağımın acısını hissettim. Başımı geriye attım. Parmaklarım çarşafa saplandı. Fakat o durmadı. Diliyle bütün bedenimi gerdi. Beni bir kıyıya kadar götürüp geri çekti. Tam teslim olacağım anda yavaşladı, daha sonra yeniden başladı.

Barut'un elleri uyluklarımda, başı bacaklarımın arasında kaybolmuştu. Ve her seferinde, beni oraya götürüp bırakıyordu. Sonra tekrar... Ve tekrar...

Zaman kavramını yitirdim. Geriye sadece hızlı soluklarım, yay gibi gerilmiş bedenim ve dilinin, nefesinin dokunuşu kalmıştı.

"Barut!" dedim en sonunda. Bütün çığlıklarımı, inlemelerimi bastırıp yalnızca ismini haykırmıştım.

Barut başını kaldırdığında, dudakları ay gibi parlıyordu. Göz göze geldik. Bu adam... Bu adam beni, bakışıyla bile mest ediyordu. Vücudunun her bir yanı, bedenimle buluşmak için cayır cayır yanıyordu. Bunu hissedebiliyordum. O sık kirpikleri, dudaklarının arasından dökülen kısık ama sık nefesler, yanan bir toprağı anımsatan bakışları...

Ellerimle yanağını tuttum. O da belime dokunduğunda yavaşça yukarı doğru kaldırdı beni. Kalbim göğsüne dayandığında kalp atışlarımız tek bir ritme dönüştü. Bedenlerimiz birbirine sürtündü, ısındı, kenetlendi. Sıcaklık artmıştı, tenimdeki en küçük sinir ucu bile uyanmıştı.

Elimi pantolonuna uzattım. Yavaş ama ne istediğini bilen bir tavırla önce kemerini, daha sonra fermuarını açtım. Onun, kalbimi daha da hızlandıran varlığını avuçlarımın arasına aldım. Onu isteyen bakışlar atarken, "Dur," diye uyardı. "Dur, Balkan Kızı. Korunacağım."

Kısa süre içinde halledip bana tekrar yaklaştığında iri vücuduyla birleştirdi. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, vücudum kendiliğinden açıldı ona. Hazırdım. Çoktan hazırdım.

Bir an durdu, hiçbir şey söylemeden alnını alnıma yasladı. Aramızdaki mesafe tamamen eridiğinde, teni tenime değdi. Sınırlarımız yavaşça silindiğinde ruhuma kadar işledi.

Omzunu ısırdım. Bütün haykırışımı onun tenine akıttım. O ise boynuma gömülerek kısık bir inilti bıraktı.

Vücudum onu içine alırken sanki hep orada olması gerekiyormuş gibiydi. Her santiminde bir boşluğu doldurdu, her hareketinde en derinlerimde bir şey kıpırdadı.

Ritmi önce sakindi. Sanki zamanı uzatmak istiyordu. Her hareketinde içime biraz daha işliyordu, yalnızca tenime değil, içime, en derinime, hiç kimsenin dokunamadığı yerlere.

Sonra hızlandı. Vücudu üzerimde, elleri kalçalarımda, dudakları boynumda... Seslerimiz birbirine karıştı. Teni sıcaktı, hareketleri sertleştiğinde bile içinde bir özen vardı.

Nefesim kesildiğinde...

Çığlık atmak istediğimde...

Haykırmak istediğimde hep beni öperek susturmuştu, iniltilerimi yalnızca kendisinin duymasını sağlamıştı.

Barut'un nefesi hızlandığında, onunla birlikte ben de yükseldim. Ve sonunda, o an geldiğinde birlikte uçurumdan aşağıya düştük.

Odanın sessizliği içinde sadece gümbürdeyen kalp atışlarımız vardı. Barut bana baktığında parmaklarını saçlarıma geçirdi. Dudaklarını alnıma koydu.

O an kelimelere ihtiyaç yoktu. Dilimize tenimiz tercüman olmuştu.

Ve biz konuşmadan, anlatmadan, yalnızca hissederek birbirimizde kaybolduk.

Çünkü bazı dokunuşlar sadece bedeni değil, ruhu da giydirirdi. Bazı geceler geçmez, içimize yerleşirdi. Ve bazı insanlar tenimizde değil, kalbimizin en derin yerinde uyurdu.

Barut Ulu Boratav, benim en güzel uykumdu.

"Hazır mısın?"

Gün çoktan doğmuştu. Güneş, gecenin izlerini unutturacak kadar parlaktı ama benim için hâlâ geceydi. Bitmeyen bir gece.

Derin bir nefes çektim. Ciğerlerime değil, kalbime doldu o hava. Sonra yavaşça aynaya döndüm. Dudaklarımda belirsiz bir çizgi oluştu ve söyledim. "Hazırım."

Oysa hiçbir zaman hazır olunamazdı. Gidişlere hiçbir zaman gerçekten hazır olunamazdı. Çünkü güçlü görünmek, ayrılıktan daha kolaydı.

Bakışlarımı aynadan ayırdım ve ona doğru döndüm. Üzerimde artık üniformam yoktu. Sıradan bir pantolon, sıradan bir bluz vardı. Admir'in elinde tutuklu kalan biri gibiydim.

Barut gözlerimin içine baktı. Beni kendine çektiğinde, bir veda olduğunu bildiğim sarılmayı gerçekleştirdi. Beni doyasıya sardığında, sanki artık her şeyin sonuymuş gibi hissettim. Ardından dudaklarıma doğru yöneldi. Öptü beni. Hem de son kez.

Çok zordu...

Çok zor.

Ayrılmak istemiyordum. Bu ana gelene kadar hep kardeşimi düşünmüş, onunla tekrar görüşme hayali kurmuştum. Fakat yüreğimi burada bırakarak gidiyordum.

Çünkü bu adamın yaşı, geçmişi, acısı hiçbir şey ifade etmiyordu artık.

O benim yanımda sadece bana âşık bir adamdı.

Başımı kaldırdım. Gözlerinin içine baktım, son bir kez daha. Bana değil de içimde kalan tüm geçmişime bakıyor gibiydi. O an, gözlerimden değil, kalbimden süzüldü vedam. Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına bıraktım. Bu sefer öpen bendim.

Vedaya benzeyen ama ayrılığa direnen bir dokunuştu bu. Suskundum ama içimde binlerce kelime çığlık atıyordu. Bir öpücük daha... Ve bir tane daha... Her bir öpücükte kalbimin parçalarını ona bırakıyordum.

Barut, parmaklarını belime götürdüğünde sertçe kendine bastırdı beni. Göğsüne yapıştım. Tenim onun nefesini ezbere biliyordu artık. "Seni tekrar gördüğümde o dudaklarını parçalayacağım," dedi.

"Sadece dudaklarımı mı?" diye sorarak gülmeye çalıştım. Çünkü ben de onu bir daha gördüğümde ona ait her şeye arzuyla saldırmak isterdim, içimde tuttuğum özlemin intikamını alırcasına.

"Her şeyini," dedi genzinden gelen sesle. "Ama ilk dudaklarından başlayacağım." Aramızda bir kıvılcım geziyordu. "O zamana kadar benim için kendine iyi bak."

Gözlerimi kapatıp burnuma dolan kokusunu kendime mühürledim. "Sen de..." dedim, şimdiden içimi kaplayan özlemle. "Sen de, *ljubov moja.* Seni tekrar gördüğümde... O yara izlerini benim için iyileştirmiş ol."

Gözlerim araladım ve postallarına basarak yükseldim. Kaşının hemen yanında, şakaktan çeneye uzanan o yara izini de son kez öptüm.

Sonra bir adım geri çektim kendimi. Aramızda hâlâ sıcaklık vardı ama dokunmuyorduk artık. Çünkü dokunursak hiç ayrılmayacaktık, ikimiz de farkındaydık.

Maskemi yüzüme geçirdiğimde Barut da maskesini taktı. Kapıyı açtığında geçmem için işaret etti. Soğuk koridora adım attım. Kapıdaki nöbetçi asker, sessizce peşimize düştü. Ayak seslerimiz, vedamızı bastıramayacak kadar hafifti. Her adımımda sanki kalbim biraz daha parçalanıyordu.

Albayın odasına vardığımızda Barut kapıyı açtı ve askerî selam verdi. Başımdaki maskeyi çıkardım. Âkif babam göz göze gelmeden ayağa kalktı. Hiçbir şey demedi ve hızlı adımlarla yanıma gelerek bana sarıldı. Bir baba, bir aile gibiydi; yıllardır eksikliğini hissettiğim o sığınakta buldum kendimi.

Yeşil Dev'i özleyecektim.

"Allah'a emanetsin, kızım," dedi Âkif babam. "Kardeşin de sana emanet. Bize, dayının kızı olduğunu değil, Türk kızı olduğunu göster."

Dudaklarım titredi ama gözlerimden tek damla düşmedi. Babamın ve onların görmek istediği o kadın olacaktım. Kendimi tuttum ve yalnızca yutkundum.

Âkif babam, bana sarılmayı bırakmadı. Öyle ki albayın varlığına rağmen sarılmasını sürdürdü. Odada ne masa ne rütbeler... Hiçbir şey yoktu. Sadece ben ve Âkif babam vardı.

Sonra bana fısıldamaya başladı. Hayatın, acının, görev bilincinin içinden süzülüp gelen cümlelerdi. Hiçbiri uzun değildi ama her biri taş gibi oturdu zihnime. Sessizce onu dinledim ve aklıma kazıdım.

Albay Alkorkmaz hafifçe öksürdüğünde sanki nerede olduğumuzu hatırlatmak istiyor gibiydi. Âkif babam benden ayrılmadan önce başımın üstünden öptü. Albaya döndüğümüzde ise elinde bir kutuyla bana bakıyordu.

Gözlerimi kısarken avuçlarım istemsizce sıkıldı.

Bu kutu...

Eğitim sırasında önüme çıkartılan kutuydu.

"Talia," dedi Albay Alkorkmaz, ölçülü bir tonla. "Eğitimler boyunca seni annenle test ettik. Hiçbirinde de zaafını göstermedin."

Kutuyu bana doğru uzattı.

"Bu kutu, annenindi," diye devam etti. "Ve sana onun hakkında söylememiz gereken bir şey var."

Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Kutunun gerçek olduğunu eğitim sırasında anlamıştım zaten. Fakat o fotoğraf aklımı karıştırmıştı. Annem,

bir hastane içindeydi ve pencereden dışarıya bakıyordu. Sanki cansız bir beden gibiydi.

Gözlerim hızla Âkif babama döndü. Kaşlarımı çattım. "Ne?" dedim korkuyla. Söyleyecekleri her neyse beni sarsacaktı. Bunu anlamıştım. "Ne söyleyeceksiniz?"

Âkif babamın bakışları değişti. Başını eğdi. "Şimdi..." Boğazını temizledi. "Otur, anlatalım."

Bakışlarım kutuya doğru kaydı. O kutunun içinde, bana söylenmeyen her şey saklıydı. Ayakta daha fazla kalamayacağımı fark ettiğimde, istemeyerek de olsa geçip oturdum. Gözlerim kutudaydı, ellerim dizlerimde gerilmişti.

"Hemen söyleyin!" derken sesim yükselmişti. Artık gizli saklıya tahammülüm kalmamıştı. "Bana anlatmadığınız ne var?"

"Annenin küçükken esir alındığını biliyorsun..." diyerek başladı Âkif babam.

"Gözümle şahidim," dedim. O yayını unutmamıştım. O yayında, o kesik görüntüde, o titrek ses tonunda... Bir ailenin tüm geleceği paramparça olmuştu.

Âkif babam başını hafifçe eğdi. Söyleyeceklerinin beni paramparça edip yıkacağını ikimiz de biliyorduk. Duraksadı ve devam etti. "Annen esir düştüğü zaman vefat etmedi."

Kirpiklerim titredi.

Yani o gün, televizyonda izlediğim o görüntü, son değil miydi? O son feryat, o kesik görüntü annemin öldüğü zamana ait değil miydi?

Sanki yer yarıldı da içine düştüm. Kalbim bir an boşlukta asılı kaldı. Nefesim kesildi. Barut'un yanımda dişlerini sıktığını fark ettim ama ona bakamadım. Sadece Âkif babamın gözlerinin içine baktım.

"Na-Nasıl yani?" dedim.

"Baban..." dedi kaçmak istediği kelimeleri söylerken. "Anneni kurtardı. Onu esir olduğu yerden aldı... Ama..."

Babam... Canım babam, annemi kurtarmış mıydı? Küçüklüğümü hatırladım. Yeşil Dev beni durdurmaya çalışırken ben babamı ev telefonundan aramaya çalışıyordum. *Babam, annemi kurtarır,* demiştim. Babama olan güvenim o kadar büyüktü ki yıllar sonra gerçeği öğrendiğimde bile güvenimin beni asla yanıltmadığını anladım.

Bir *ama*'sı vardı ve sonrasından deli gibi korkuyordum.

Kalbim tekledi. "Ama?"

"Annene yapılan işkenceler sonrasında..." Bir an durdu. "Annen o son gördüğün gibi değil."

Bütün duvarlarım yıkıldı. Günlerdir geçmediğim psikolojik, fiziksel test kalmamıştı ama ben tek cümleyle yıkılmıştım. Gözlerim kısılmıştı, kalbim deli gibi çarpıyordu. "An- Annem..." Dudaklarım titredi. "Hâlâ yaşıyor mu yoksa?"

"Böyle bir şey olsaydı..." derken sesi acı doluydu. "Annen seni dayının eline bırakır mı sanıyordun?"

Hiçbir şey anlamıyordum.

"Ya ne oldu o zaman?" diye bağırdım. Sabrım değil, inancım taşmıştı. Gözlerim yaşla doluyordu ama düşmüyordu. "Anlat, Yeşil Dev!" Sesim çatladı. "Anlat da bileyim!"

Âkif babam bana doğru yaklaştığında sessizce dizlerimin önüne çöktü. O an, onu ilk defa bir komutan gibi değil, omzundaki ağırlıkları taşıyamayan bir adam olarak gördüm.

"Babanın anneni kurtardığını söylemiştim..." dedi, gözlerini kaçırmadan. "Biz anneni teslim aldığımızda akli dengesi yerinde değildi. Onu hemen tedaviye aldık. Yıllarca..."

"Yıllarca mı?"

Biz Alisa'yla büyürken ve kendimizi yetim sanırken annem bunca yıl yaşamış mıydı gerçekten?

"Yıllar sürdü," dedi Âkif babam. "Belki bir umut iyileşir diye bekledik. Ama annen yalnızca *Ayhan,* diyordu. Başka bir şey demiyordu. Elinde hep kızıl saçlı bir bebek vardı... Ne seni... Ne de Alisa'yı hatırlıyordu."

O an nefes almayı unuttum. Bir annenin kendi çocuğunu unutması... Bir annenin ellerinde çocuğunu değil de bir oyuncak bebeği tutması... Kaldıramadım. Yüreğime bir taş değil, bir mezar oturdu.

Ben onun kızıydım.

Alisa onun kızıydı.

Fakat annem bizi unutmuştu.

Beni en çok acıtan şey ise kızıl saçlı bir bebeği elinden bırakmayışı olmuştu.

Günlerdir taş kesilmiştim. Ne gözümden yaş dökülmüştü ne de sesim titremişti. Bunca yıkım, bunca sır, bunca veda... Hepsine sustum. Hepsini içime gömdüm.

Ben buna nasıl susacaktım?

Ağlamadan bu duruma nasıl dayanacaktım?

"Neden?" dedim hayal kırıklığıyla. Boğazım düğüm düğümdü. Ciğerlerim yanıyor gibiydi. "Neden, Âkif baba? Neden bunca zaman söylenmedi?"

"Sana bunu başta söyleyemedik..." dedi, gözlerinde beliren pişmanlıkla. "Annen koruma altındaydı ve sağlığı elverişli olmadığı için de kan bağı dahi olsa ziyaret edilmesi yasaktı. Çünkü ITO, onun öldüğünü zannediyordu. Annen, baban dışında Peter'ı iyi biri olarak hatırlıyor, geri kalan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Ona çok ağır şeyler yapmışlardı ve en sonunda annen her şeyi unutmuştu."

Annem her şeyi unutmuştu. Benim adımı, Alisa'nın sessiz gülüşünü, babamın belki de çoğu şeyini...

Ama dayım Peter'ı hatırlıyordu ve onu iyi biri olarak görüyordu.

"Kaç yıl yaşadı?" diye sorarken sesim kısık bir tınıyla dökülse de içinde çığlık gizliydi. "Annem... Kaç yıl yaşadı?"

Bilmek istiyordum. O yaşarken ben nerelerdeydim? Bir kız, annesinin yaşadığını bile bilmeden nasıl büyürdü?

"On yıl önce vefat etti..."

Kelimeler, beynime değil, doğrudan kalbimin en savunmasız yerine indi. Mideme bir yumruk yemiş gibi çöktüm. On yedi yaşlarımda olmalıydım.

"Ve siz..." derken gözlerimi kıstım. "Buna rağmen bizi annemizden uzak mı tuttunuz? Ne hak-" Nefesim yetmedi. "Ne hakla?"

"Bu benim istediğim bir şey değildi, Talia," dedi Âkif babam.

Hınçla albaya doğru döndüm. "Niye bizi hiç buluşturmadınız?" diye yüzüne bağırdım. "Neden? Belki bizi görse iyileşirdi!"

Ona bir kere, "*Majka*," deseydim, ona ateş böcekleri masalını anlatsaydım, ona Alisa'yı gösterseydim... Hatırlardı. Hatırlamasa bile ona her şeyi tekrar öğretirdim.

"Anneni ölmüş olarak gösterdik," dedi Albay Alkorkmaz, soğukkanlı bir tavırla. "İyileşmesi için çok çabaladık ama olmadı..." Sesi yorgundu. Fakat bu yorgunluk beni ilgilendirmiyordu artık. Çünkü ben bir ömrü annesiz geçirmiştim.

"Siz..." dedim. "Bizden ne çaldığınızın farkında mısınız? Ben en azından annemi bilerek büyümüştüm... Ama Alisa annemi hiç görmedi!"

Derin bir sessizlik oldu. Söylediklerim tokat etkisi yaratıyordu. Herkesin omuzları çöktü.

Albay bana bakmıyordu; Âkif babamın başı öne eğikti ve Barut, acımı anlamış olacak ki sanki bana sarılıp teselli etmek için bir fırsat bekliyordu. Ancak yapamazdı.

Zaten hiçbir şey de yüreğimi soğutamazdı.

"Talia," dedi Albay Alkorkmaz. "Âkif, çok çırpındı. Sana bunun için yemin edebilirim. Annene her şeyi hatırlatmak istedi, eski sağlığına kavuşsun diye çok çabaladı. Her gün onu ziyaret etti. Hep sizi anlattı, fotoğraflarınızı gösterdi. Bunların hepsi raporlu, her görüşme kayıt altına alındı. Burada Âkif'in bir suçu yok çünkü o da bir emir kulu ve üstlerimiz her şeyin gizlilikle yönetilmesine karar verdi."

Gizlilik.

Bu kelime, beni annemden ayıran duvardı. O duvarın arkasında bir kadın, her şeyi unutarak ölmüştü... Beni unutmuştu ama ben, onun yokluğunu her gün hatırlamıştım.

İçimde, bir daha onarılamayacak bir boşluk oluştu. Adını tam koyamadım ama biliyordum. Beni hayatta tutan eksiklik, artık tamamlanamayacak bir boşluğa dönüşmüştü.

"Seni bir kere bile onunla görüştüremediğim için beni affet, kızım..." dedi Âkif babam. "Buradan bana kırgın ayrılma."

Oturduğum yerden kalktım. Boğazımda bir yumru vardı, yutkunamadım. Ağlamadım. Ağlamayacaktım. Ancak buradan gittiğimde gözyaşlarıma boğulacağımı biliyordum.

Bakışlarım kaskatıydı. Yüzümde duygudan eser yoktu ama yüreğim cayır cayır yanıyordu.

"Kızlar annelerinin kaderini yaşarmış," derken dudaklarımdan dökülen kelimeler bıçak işlevi görüyordu. "Dua edin de... Ben de tıpkı annem gibi bu operasyonun sonunda her şeyi unutmuş bir kadın olayım. Diğer türlü ölsem de bu yaptığınızı unutmayacağım."

Âkif babam doğrulup bana doğru yaklaştığında, "Talia," dedi. "Yapma, kızım. Söyleme öyle."

Albaya son bir bakış attım. "İşlemleri başlatın," dedim soğuk bir sesle. "Gitmek istiyorum."

Arkadan gelen kırık bir ses beni durduramadı.

"Ufaklık..."

O kelime... O yıllardır içimi ısıtan sesleniş... Bu kez hiçbir anlam taşımıyordu.

"Son sözümü söyledim, Yarbay Beton. Admir'e beni teslim edin."

Gitmeye hiç bu kadar hazır olmamıştım. Yarım kalmış cümleler, tutulmamış sözler... Hepsi geride kalmıştı.

Buz gibiydim. Sözlerim donmuştu, duygularım mühürlenmişti. Affetmek için değil, unutmamak için gidecektim. Çünkü bu, kolayca sindirilecek bir acı değildi. Bu, ömür boyu içimde taşımaya mahkûm edildiğim bir eksiklikti.

Meğer benim bütün hayatım, annemin unuttuğu bir masaldan ibaretmiş. Şimdi ise masalın son cümlesi, yüreğimin tam ortasında yanıyordu.

Odanın kapısını kapadığım an, kaburgalarımdaki yük daha da ağırlaştı. Ben odadan çıktıktan sonra bir bağırış koptu ama umursamadım. Âkif babamın masaya vurma sesi koridorda yankılandı. Kapı açılınca sesler dışarıya daha da taştı.

Barut, kapıyı açtığı gibi kapadı ve endişeli gözlerle bana baktı. "Talia..." dedi. Sakin kalmaya çalışıyordu. "Annenle ilgili öğrendiklerin... Benim de eğitim sonrası haberdar olduğum şeylerdi... Bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Senin ne suçun var?" dedim, siniri sönmemiş bir sesle. "Bundan on-on beş yıl önce ne yapabilirdin? O zaman beni Türkiye'ye getirebilir miydin?"

Cevap vermedi.

"O zaman bu durum için kendini suçlama," dedim. "Ben onları bu konuda asla affetmeyeceğim."

"Annenden kalan her şeyi..." dedi, gözlerini kaçırmadan. "Oraya gittiğinde bir şekilde sana ulaştıracağım."

Sessiz kaldım. O fotoğraf tekrar aklıma geldi. Eğitim sırasında elime aldığım fotoğraf demek ki annemin son yıllarından kalan bir hatıraydı.

Bir an için gözlerine bakmak istedim ama yapmadım. Cevap vermedim. O da anlayışla sustu.

Bir süre sonra yeniden konuştu. "Çip için Teknoloji Merkezi'ne gitmemiz gerekiyor..." dedi. "Sonrasında senin için bir helikopter ayarlandı. Admir'e teslimi ben yapacağım."

Yalnızca başımı salladım. Adımlarım yavaştı, bedenim hâlâ titriyordu. Sinirden mi acıdan mı yoksa yıllardır bastırdığım duyguların aniden boşalmasından mı bilmiyordum.

Barut sessizce bana eşlik etti. Sormadı. Zorlamadı. Sadece vardı.

Bana bu bile yeterli oldu.

Koridorları geçtik, uzun ve sessiz bir yürüyüşten sonra Teknoloji Birimi'ne vardık. Metal kapılar açıldığında içeri girdim. Soğuktu. Duruşumu dikleştirdim.

Görevli bana işaret ettiğinde yatağa uzandım. Barut, camın dışında kalmıştı. Takılacak olan çipten bahsetmişlerdi. Yeni nesil, iz sürülemez, fark edilemez bir gerçek zamanlı konum takibi yapılabilen bir çipti. Ensemin içine yerleştirilecekti. Peter'ın dikkatini çekmemesi gerekiyordu.

İğne, derime saplandığında canım acıdı. Derin bir yanma hissi yayıldı boynuma. Tepki vermedim. Kıpırdamadım bile.

Çünkü ben annemin beni unutmasına, babamın kendini feda etmesine ve kardeşimin sessizliğine katlanmıştım. Bunlar benim canımı yakamazdı artık. Bir şeyleri ruhumda çoktan yitirmiştim.

Yaklaşık bir saat kadar sonra KHÜ'den resmî olarak çıkışım yapıldı. Bir parça kâğıt, birkaç onay ve arkamda kalan koca bir hayat. Oradan aldığım tek şey kırık künyem oldu.

Yüzüğümü alamamıştım. Barut'a teslim etmiştim. Bir gün ondan geri alacaktım. Yüzüğümü, kendi künyesinin yanına takmıştı.

Helikoptere alınırken albay ve Âkif babam beni uğurlamaya gelmişti. Barut, Hayalet Timi'yle birlikte son emirlerini alırken, ben hiç kimseye bakmadan helikoptere başka bir asker eşliğinde yerleşmiştim. Âkif babam, benimle son bir kez konuşmak istemişti ama sanırım bakışlarımdaki ifade yüzünden buna cesaret edememişti.

Helikopterin içinde sessizdim. Camdan dışarı bakarken hiçbir şey görmüyordum. O anda aklımda ne geçmişe dair bir düşünce ne de geleceğe dair bir beklenti vardı. Barut ve Hayalet Timi, eş zamanlı olarak yerlerini aldı. Barut, yanıma oturmuş, kemerlerimi tekrar kontrol edip takmam için kulaklık vermişti. Helikopter havalandığında bütün vücudum gerildi.

Barut, yalnızca gözlerime baktı. *Ben buradayım*, der gibiydi.

Uçuş süreci boyunca, yükseklik korkumu bildiği için elimi hiç bırakmamıştı.

Bölgeye indiğimizde aşağıda bekleyen siyah arabaları gördüm. Kapılar açılmadan önce Siren ve Fısıltı, üstümdeki kıyafetleri, esir düşen biri hâline getirmek adına biraz eskitmeye çalışmıştı.

Barut, karşıma geçti. "Ellerini uzat," dedi. Başka zaman olsa onunla uğraşırdım ama hiçbir şey demedim ve ellerimi uzattım. Canımı çok acıtmadan sıkı bir şekilde bağlamıştı.

Bir bez parçası gördüğümde, bağlı ellerimi kaldırdım ve time doğru baktım. "Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Yolunuzu ateş böcekleri aydınlatsın. Bu operasyondan sağ salim dönmeniz için dua edeceğim."

Hepsi aynı duygu ve bakışla karşılık verdi. İmam hafif bir alayla, "Bu operasyon bittiğinde, şu mokteylden içmezsem ne olayım, *The Yenge*!" dedi.

Yamalı ise, "Kurban olduğumun komutanısıyla evlendiğiniz için size sinir olmuştum ama artık geçti. Komutanım sizinle evlendiğinizden beri bize günde yüz kere değil, artık doksan dokuz kere ıslak tuvalet terliği saydırıyor," dedi.

Barut, Yamalı'nın kafasına vurdu.

Diğerleri gülmeden edemedi.

"Kendine çok iyi bak, Talia," dedi Siren.

"Toparlan, Hayalet Timi, toparlan!" dedi Barut öfkeli bir şekilde.

Sonra ağzım bir bez parçasıyla bağlandı. Hayalet Timi bizden önce indi ve silahlarıyla etrafa dağıldı. Barut beni dikkatle indirdiğinde ikimiz de sessizdik. Göz göze gelmedik.

Onu gördüm.

Admir.

Yanında başka biri daha vardı. Oğlu, Nikolai.

Bana gülümsüyordu.

Barut ağzının içinde, "Sıfatını siktiğim!" dedi.

Onun beni yönlendirmesiyle ilerledim. Aramızda uzun bir mesafe vardı ve bir süre sonra tam karşılarına geldik. Admir beni almak için elini uzattığında Barut hemen vermedi.

Keskin bakışları bir tehdit hâline geldiğinde, "Her adımınızı takip edeceğiz," dedi. "En ufak hatanızda kafanıza sıkacağımızı bilin."

Admir, omuzlarını dikleştirdi. "Anlaşma anlaşmadır," dedi. Oğluna doğru döndü. "Onu arabaya götür."

Barut bir adım ileri çıktı. Bu sefer bakışlarında yalnızca tehdit yoktu. "Nikolai onun olduğu arabada olmayacak," dedi emreden bir tonla. "Peter'a ulaşmanız ve anlaşma yapmanız için bir saatiniz var. Hiçbir pürüz istemiyoruz."

Nikolai gözlerini üzerimden çekmedi.

"Anlaşıldı mı?" dedi Barut, sertçe.

"Anlaşıldı." Admir'in cevabı kısa ve netti.

Başka bir adam geldiğinde, Barut'un kolumu tutan parmaklarında bir baskı hissettim. Hafifçe okşamış, iki kere sıkmıştı. Sonrasında beni hafifçe ilerlettiğinde gelen adam beni aldı. Admir de yürümeye başladığında aynı arabaya bindik. Camları siyahtı.

Barut'un bakışları, öfkesini gizleme zahmetine bile girmeden doğrudan Nikolai'ı buldu. Sonra bana döndüğünde, sanki bulunduğum durumu biliyormuş gibi bir ifadeyle baktı ve hafifçe başını eğdi.

Kocam.

Ona sessizce ve uzaktan veda ettim.

Uzun süre yol gittik. Ağzım kapalıydı. Admir'in arabasının içinde kamera vardı. O yüzden benimle iletişime geçmedi ve yalnızca Peter Kalovski'nin adamlarıyla benim üzerimden bir anlaşma yaptı. Sahte bir teslimiyetin içindeydim.

Sonunda araç durduğunda kapı açıldı. Beni hızlıca, nazik olmayacak şekilde aşağı indirdiler.

Bir araziye getirilmiştim. Bozkırın ortasında, yalnızca yabani kuşların olduğu, ıssız bir yerdi. Gökyüzü griden daha koyuydu, toprak sessizliğe gömülmüştü. Bedenim bağlı olsa da tetikteydim.

Nikolai'a doğru döndüm. Ona seslendim. Ağzım bağlı olduğu için sesim boğuk ve anlaşılmaz çıktı. Birkaç kere daha seslendiğimde en sonunda gelip bezi indirdi. "Ne var?" dedi.

Kontrolü ele almam gerekiyordu. Her şey doğal olmalıydı, teslim olmuş ve sorguya hazır biri gibi görünmeliydim.

Gözlerinin içine baktım. "Bana hemen tokat at," dedim.

"Sana dokunmam yasak," dedi alçak bir sesle. Korku değil, tereddüt vardı yüzünde. Çünkü o da biliyordu, burada her şey izleniyordu.

Bir adım daha yaklaştım. "Bana tokat at!" dedim tekrardan. "Burnumun kanaması lazım!"

Nikolai hiddetle karşılık verdi. "O askerin beni öldürmesini mi istiyorsun?" Barut'tan bahsediyordu. Barut, her ne dediyse deli gibi korkuyordu.

Gözlerimi kısarak üzerine eğildim. "Bana tokat atmayacak kadar korkak mısın sen?"

Bakışları kararadı, tereddüt etmeden, elini kaldırıp sertçe bir tokat attı.

Yüzüm yana savrulduğunda dudaklarımın kenarında acı hissettim. Burnumdan sıcak bir kan sızmaya başladı. İstediğimi almıştım. Bağlı olan ellerimle burnumu sildim.

Motor sesleri ufuk çizgisinden sökülür gibi yükseldi. Toz bulutları arasında birden fazla araç belirdi. Gelenlerin kim olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bedenim istemsizce gerildi. Kalbim, kaburgalarıma sığmayan bir bomba gibi atıyordu.

Arabalar durdu. Bütün arabalar tek bir arabanın etrafına dizilmişti.

Ortadaki arabanın kapısı açıldı ve zemine basan adamın önce ayaklarını gördüm. Açık kapıdan çıktığında üstündeki siyah takım elbisesiyle, iyilik meleği gibi gözüken sıfatıyla yürümeye başladı.

Dayım...

Peter Kalovski.

Şimdi karşımdaydı.

Bu sefer gerçekti.

Ağlamaya başladım. Dayım, gözlerini kaçırmadan doğruca Admir'e yöneldi. Hiç tereddüt etmeden, silahını çekip o mesafeden kafasına sıktı.

Bir anda sessizliği delen o tek kurşun sesi kulaklarımı değil, bütün düşüncelerimi paramparça etti. Dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. Admir, alnına yediği kurşunla yanımda yere yığıldı.

Dayım bana hiç bakmadı.

Nikolai, hızla silahına uzanıyordu ki ikinci kurşun onun gövdesini deldi.

Düştüğü sırada ağzı hafifçe aralanmış, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Dayım, baba ve oğula bütün kurşunlarını sıktığında silahını geri indirdi.

Etraf sessizliğe büründü.

Sonra gözlerini bana çevirdiğinde adımlarını yavaşça attı. Yüzünde deliliğe yakın bir sükûnetle bana doğru geldi.

"Değerli yeğenim..." dedi, zehir gibi bir tonla. "Sonunda buldum seni. Özledin mi biricik dayını?"

Bağlı ellerimle, yüzümde kan, kalbimde öfke ve intikamla ilk defa bir geçmişe değil, bir sona doğru baktığımı hissettim.

11.
KİBRİT

"İnsan kibrite benzer.
Var olur, yanar ve söner."

Bir kibrit yak...

Talia Alaz Boratav

"Değerli yeğenim..."

Ağzından çıkan her kelime bana diken gibi batıyordu. Aramızda artık mesafe yoktu. Bir adım uzağındaydım ve bu gerçek bende çığlık atma isteği uyandırıyordu. Onu son gördüğümden bu yana, aynı duygular içinde değildim. Hem psikolojik hem de fiziksel anlamda bir değişim geçirmiştim.

Gözlerim doldu. Bunu bilerek yapmıştım, bağlı ellerimi kaldırmaya çalışarak, "Dayı..." dedim.

"Canım," dedi sevgi dolu bir ifadeyle. Fakat bana öyle battı ki dişlerimi birbirine bastırdım.

Dayım yüzüme baktı; kanlı, dağılmış hâlimi inceledi. Anlık bir duraksamadan sonra hiçbir şey olmamış gibi kollarını açtı ve beni kucakladı.

Kollarının etrafımda kapanışı, buzdan bir kafese hapsolmak gibiydi. Bedenim istemsizce kaskatı kesildi. Kıpırdayamadım. Ne sarılabildim ne de kaçabildim. Nefesim boğazıma düğümlendi. Damarlarımın arasında sızan intikam, o an daha da hissedilir hâle geldi.

Kollarını gevşetti. Yüzümü, iki avucunun arasına aldı. Öyle şefkatle, öyle sevgi dolu bir ifadeyle baktı ki... Midesi bulanan biri gibi içim döndü. Nasıl bu kadar iyi rol yapabiliyordu? Yıllarca bizi sevgisiyle kandırmıştı.

Tek istediğim kardeşimdi.

Alisam... Anne ve babamın emaneti... Az kaldı kardeşim, çok az kaldı. Seni bu cehennemden ne pahasına olursa olsun kurtaracağım.

Dayım derin bir nefes aldı. "Artık hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, Talia." İsmimi söyleme biçimi, buz gibi bir zehri damla damla içime akıtıyordu. "Bir daha kimse sana bu denli zarar veremeyecek."

"Ben..." dedim ama devamını getiremedim. Makedonca konuşmayalı günler olmuştu.

"Şşt," dedi. "Yorma kendini. Çok yorgun gözüküyorsun."

"Kurtardın beni," derken göğüs kafesim yükseldi. "Ben kurtulamayacağım sandım, dayı." Başımı onun omzuna yasladığımda ağlamaya başladım. Ağlayışım gerçekti. Annem hakkında öğrendiğim şeyler bir süredir boğazıma düğümlenmiş duruyordu. Gözlerimdeki yaşlar akıp, giderken dayım saçlarımı okşadı.

"Hangi delikte olursan ol, seni bulurdum, Talia," dedi acımasız bir sesle. "Biliyorsun, dünya değişti. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Güçsüzler için yer yok artık. Güçlü olman gerekiyor," diye ekledi. "Yanımda olman gerekiyor. Artık doğru safta savaşman gerekiyor."

Bir savaşın içinde olduğumuzun farkındaydı.

Doğru saftaydım ama bundan haberi yoktu.

O ise kafasının içindeki zafer planlarının arasında kaybolmuş gibiydi. "Seni ben büyüttüm, Talia. Bu yaşa kadar ben büyüttüm. Bana bunun karşılığını vermek zorundasın. Bu yüzden benimle birlikte savaşacaksın," dedi. Bunca zaman Alisa ve beni büyütmesinin nedeni çıkar uğrunaydı.

İçimde bir şey koptu o an. Bir bağ, belki de hiç var olmamış bir aidiyet duygusu.

Sırtıma hafifçe vurdu. "Hadi," dedi. "Seni buradan artık götürelim."

Geriye çekildiğimde yerde yatan Nikolai ve Admir'e baktım. Onları bu şekilde görmek tüylerimi ürpertti. Ancak acımadım. Onlar kötülerdi ve kötüler ölmeye mahkûmdu.

Dayım, beni arabaya doğru yönlendirdi. İçimde bir sıkıntı vardı. Adımlarım, taşlara vuran yağmur damlaları gibi titriyordu. Dayım, arabanın kapısını açtı, nazik bir şekilde başımı eğerek içeri girmemi sağladı.

Kendisi de yanıma oturdu ve çok geçmeden kapı kapandı. Motor yeniden homurdanmaya başladı. İçeride keskin bir parfüm kokusu vardı, çocukluğumdan hatırladığım bir kokuydu. Bu koku bana dayımı hatırlatırdı ve güvende olduğumu zannederdim. Hep yanılmıştım.

Dayım bana dönüp yüzünde abartılı bir sıcaklıkla, "Sana en sevdiğin çikolatayı aldım," dedi. "Günlerdir sana ne yedirdiler, bilmiyorum ama bunu özlemişsindir. Küçükken hep almam için beni elimden tutup markete götürürdün." Cebinden küçük, parlak bir paket çıkardı. Ellerim bağlı olduğu için onu alamadım.

Sanki biraz önce iki adamı gözümün önünde öldüren o değilmiş gibi konuşmaya devam etti. "Benim hatam," dedi yavaşça. "Seni şu iplerden kurtaralım."

Kısa sürede ellerimi çözmüş, beni kollarının arasına almıştı. Beni çocukken sardığı gibi... Sevgili yeğenini korur gibi sırtımı sıvazlamış, saçlarımı okşamıştı.

"Zor günler geçirdin..." diye fısıldadı kulağıma. "Biliyorum. Ama artık bitti. Artık güvendesin, Talia."

Sözleri, beni sarıp sarmalamak isteyen sıcak bir battaniye gibiydi. Fakat o battaniye, buram buram kan kokuyordu.

Başımı göğsüne yaslamıştım. Sanki bir anlığına çocukluğuma dönmüş gibiydim. Sanki gerçekten güvendeydim. Sanki o karanlık günler, ardımda kalmıştı.

Sınırı geçtik. Bulgaristan'ı ardımızda bıraktık. Arabalar hızla asfaltı dövüyordu. Hava soğuktu ama vücudum biraz olsun ısınmıştı.

Dayım bir süre sonra beni kendinden ayırdı. "Biliyor musun? Bazen insanın en büyük düşmanı kendi kalbidir." Yavaşça cebinden küçük bir mendil çıkardı ve yüzümdeki kanı nazikçe silmeye başladı. Her dokunuşunda mideme bir düğüm atıldı. "Kalbini kontrol edemezsen yok olmaya mahkûmsundur."

Yutkundum. Konuşmadım. Neden bir anda böyle dediğini anlayamasam da beni konuşturmaya çalıştığını fark etmiştim. Ruhsuz biri gibi davranmalıydım. Çünkü Admir tarafından ele geçirilmiş ve işkence görmüş biri öyle olmalıydı. KHÜ'deki eğitim süreci boyunca boş bakışın ne anlama geldiğini öğrenmiştim.

Dayım, mendili dizlerimin üstüne bıraktı. O kadar usulca bıraktı ki sanki hasta bir çocukla ilgilenir gibiydi. Bakışlarım ona kaydı. Sonra yavaşça, cebinden küçük bir broş çıkardı. Broş, siyah bir yıldız figürüydü. Bana uzattı.

"Sembolümüzü hâlâ hatırlıyor musun?" dedi. "Sonsuz sadakatin simgesi."

Kalbim bir an duracak gibi olsa da aynı şekilde bakmaya devam ettim. Bu, örgütün sembolüydü. İTO üyelerinin gizli işaretiydi. İşte bu, büyük bir kanıttı. Bakışlarımı kaçırmadım. Dayım bunca zaman bize masumluğun simgesi olarak lanse etmişti.

Yüzüm, duvar gibi ifadesiz kalırken başımı hafifçe salladım. Ne onayladım ne de reddettim. Sadece hatırlıyormuş gibi yaptım.

"Artık insanın kimseye güveni kalmadı."

Broşu tekrar cebine yerleştirdi. Bu bile tutuklanması için yeterli bir şeydi ancak biz onun tutuklanmasından ziyade ITO'nun en derinine sızmak istiyorduk.

"En yakındaki kişi bile ihanet edebilir..."

Araba sarsılarak durduğunda, istemsizce gerildim. Hava değişmişti. Camdan baktığımda tanıdık hiçbir şey göremedim. Sanki dünya, geldiğimiz yere kadar peşimden gelmiş, burada bıçak gibi kesilmişti. Sisler arasında kaybolmuş eski bir yapı görünmeyen bir tehlike gibi yükseliyordu önümde. Burası... Burası hiç bilmediğim bir yerdi.

Neden eve gelmemiştik?

Bulgaristan sınırını geçmiştik ama eve gelmemiştik. Burası farklı bir yerdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Korumalar kapıyı açtı. Soğuk bir rüzgâr arabanın içine doldu; yüzümü, kanımı, tüm hücrelerimi yaladı.

Dayım arabadan indi ve sonra bana dönerek elini uzattı. Yüzümdeki cansız ifadeye bakıp sinsi şekilde gülümsedi. "Sen, Talia... Benim kanımdansın ve ben kendi kanımdakilere bile *güvenmiyorum*."

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

Güvenmiyorum, demişti.

Bana doğru bir adım attığında yüzünde tanıdığım o şefkatten eser kalmamıştı. Yerine şeytani bir karanlık yerleşmişti. Gözleri kısılmıştı, dişlerini sıkıyordu.

Bir anda elini saçlarıma atıp kökünden kavradı ve asılarak geriye çekti. Nefesim kesildi.

"Bunca zaman neredeydin sen?" diyerek öfkeyle yüzüme bağırdı. Sesi, camları titretecek kadar yüksekti.

Çırpındım, nefes almaya çalıştım. "Ad-Admir..."

Çenemi yakaladı. O kadar sert sıktı ki dişlerim birbirine geçti.

"Bana sakın yalan söyleme!" diye tısladı. Nefesi yüzüme çarptığında kelimeleri zehir gibi koktu.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. "Beni esir aldılar..." dedim, sesimi titrek bir fısıltıya döndürerek. "Günlerce... Günlerce güneş görmedim!"

Sözlerim ona ulaşmadı. Ya da ulaşmasını istemedi. İnandıysa bile, inandığını göstermek istemedi.

Başımı daha da kendine çekti. Yüzüme doğru eğildiğinde gözlerindeki şeytanı görebiliyordum artık.

"Seni bulamadım!" dedi. Sözlerinde bir öfke değil, sanki aşağılanmışlık vardı. "Seni o orospu çocuğu nasıl saklamış olabilir? Bütün Avrupa elimde ve ben seni bulamadım, Talia!"

Bulamazdın.

Beni hiçbir şekilde bulamazdın çünkü Türk askerleri tarafından korunuyordum.

"Ben..." Acıyla inledim. "Kaçmaya çalıştım... Defalarca." Gözlerimden yaşlar sicim sicim aktı. "Ama hep karanlıktaydım! Nerede olduğumu bile bilmiyordum! Nikolai şerefsizi bana gün yüzü bile göstermedi!"

Bir an yüzü yumuşar gibi oldu ama hemen tekrar sertleşti.

"Onların bütün inlerini gezdim!" diye bağırdı. "Hiçbir yerde yoktun! Günler sonra seni karşıma çıkardılar! Öylece nasıl karşıma çıktın?"

Daha çok ağladım. O kadar çok ağladım ki dayım kriz geçirdiğimi düşündü. "Nikolai'a istediğini verdim!" diye haykırdım. "Beni bırakmaları karşılığında istediğini aldı!"

Ellerini üzerimden çekti. Sert bir hareketle kolumdan kavradı ve yaslandığım arabadan çekti. Yere düşünce dizlerim taş zemine çarptı, acıyla inledim.

Dayım adamlara doğru, "Onu kapatın!" dedi soğuk bir sesle. "Her şeyi itiraf edene kadar da çıkarmayın!"

Boğazıma bir yumruk saplandı. Adamlar bana doğru yürümeye başladı. "Ne?" dedim, titreyerek. "Neden, dayı? Ne yaptım ben? Neden beni cezalandırıyorsun?"

Çığlık atıp bütün gücümle bağırdım. Düştüğüm yerden geri geri gitmeye çalıştım. Direndim ama elleri demir gibi olan adamlar beni yakaladı. Bileklerimi tekrar bağladılar.

"Bırakın! Bırakın beni!" diye haykırdım. "Dayı! Yapma, dayı! Beni Alisa'ya götür!" Yalvardım. Sayısız kere yalvardım. Küfredip direndim ama hepsi boşunaydı.

Dayım ilerledi. Ellerini ceketinin cebine sokmuştu; yüzünde ne merhamet ne de öfke vardı. Sadece belirgin bir hayal kırıklığı ve derin bir şüphe göze çarpıyordu.

Yoğun bir şüphe.

Bana bakmaya başladığında, "Öylece yanıma mı gelecektin?" dedi. "Seni öylece eve mi alacaktım, Talia?" Temkinliydi. O boşuna Avrupa Bölge

Lideri olmamıştı. O kötünün de kötüsüydü. Barut, bana onun ayrıca işkence yapabileceğini söylemişti ve kocam bir kere daha haklı çıkmıştı.

"Sadakatin devam ediyor mu bunu göreceğiz, sevgili yeğenim..." Her kelimesi, kaburgalarıma bir çekiç gibi indi. "Kalbin bir başkasına sadıksa o kalbini kardeşine servis edeceğim."

"Ben sana ihanet etmem!" Sözlerim çaresizce döküldü dudaklarımdan. "İhanet edemem! Bunu biliyorsun! Admir beni zorladı ama hiçbir şey yapmadım. Kardeşim ve sana ihanet edemezdim. Siz benim ailemsiniz!" Yalanlarla gerçeklerin birbirine karıştığı bir bataklık gibiydi ama o artık inanmıyordu. İnanmak istemiyordu.

"Buna..." dedi, aldığı nefesle göğsü yükseldi. "Buna emin olmam gerekiyor." Başını yana eğdi. Gözlerimin içine baktı. "Artık kimseye güvenmiyorum; buna sen de dâhilsin, Talia. Bir gün neden bunu yaptığımı anlayacaksın."

Tüm çırpınışlarıma rağmen adamlar beni taş merdivenlerden aşağı sürükledi. Ayaklarım taşa çarpıyor, dizlerim sürtünmeden kanıyordu. Karanlık, ağır ağır üstüme iniyordu.

Havada küf kokusu vardı. Paslı demirin ve rutubetin keskin kokusu ciğerlerime yapışmıştı. Bir zamanlar canlı olan her şeyin çürüyüp yok olduğu o yerin kokusu, sanki ağzımın içini dolduruyordu.

Bir kapının önünde durduk. Ağır bir demir kapıydı. Üzerinde eski, paslı bir asma kilit sallanıyordu. Dayım kapının önüne geçti. "Umarım hâlâ benim masum, küçük yeğenimsindir."

Son bir hamleyle çırpındım. "Dayı! Lütfen!" dedim. "Beni onların elinden alıp başka karanlığa hapsetmek için mi kurtardın? Hani senin yeğenlerine kimse dokunamazdı? Hani bize hiçbir şey olmazdı?"

Dayım yüzüme doğru eğildi. Ona ne kadar uzak durmaya çalışsam da varlığı, nefesim kadar yakındaydı. "Haklısın," dediğinde, yüzüme düşen saç tellerini sert bir hareketle tuttu. Parmakları saçlarımı kavradığında acımasızca çekerek başımı geriye itti. Boynum gerildi. Acıdan nefesim kesildi.

"Size kimse bir şey yapamaz," dedi. Gözlerinde bir celladın acımasızlığı vardı. "Fakat ben yaparım, Talia. Yapıyorum da zaten. Yıllardır..." Saçlarımı biraz daha çekti. Yanaklarım gerildi. Gözlerim istemsizce kapandı.

"Çok şey yaptım."

Bu üç kelime, sanki binlerce hançer gibi saplandı ruhuma.

Titredim. Bedenim dayanmaya çalışıyordu ama kalbim... Kalbim başka yerlere kaçıyordu. Tek bir isme. Tek bir nefese. Tek bir kişiye.

Alisa.

Küçük kız kardeşim. Dünyadaki son temiz şeyim. Ailemden kalan son kişi.

Onun yüzü gözlerimin önünde belirdi. Titreyen bir nefes aldım. Acıya rağmen dayımın gözlerinin içine baktım. Dudaklarımı kanatırcasına sıktım.

Tek istediğim kardeşimdi. Tek istediğim, Alisa'ya ulaşmaktı. Onu buradan, bu cehennemden kurtarmaktı.

"Pişman olacaksın," dedim zorlukla konuşarak. Bana, kardeşime yaptığı her şey için pişman olacaktı. "Beni burada bıraktığın için..." Lafımı değiştirmiştim.

"Ya haklı çıkarsam?"

"Benim senden ve Alisa'dan başka kimsem yok," dedim kesik kesik. "Bunu zaten biliyorsun. Günlerce özledim sizi... Ama özlediğim adam sen değilsin. Sana ne oldu, dayı?"

"Savaş," dedi dişlerinin arasında. "Savaş beni de yıprattı."

"Alisa ve senin için savaşmaya hazırım. Çünkü bunu sana borçluyum, dayı. Sizin için savaşırım!" Gözümden bir damla yaş akıp şakağımdan süzüldü.

"O zaman dayına izin ver ve seni bu savaşa hazırlasın," dedi, acımasızca. "Önce senin kim olduğundan emin olacağım, daha sonra beraber savaşacağız, sevgili yeğenim. Bunun için bana sakın kızma."

Dayım saçlarımı bıraktı ve yalnızca başıyla işaret verdiğinde kapı açıldı. İçeriden yükselen soğuk nefes yüzüme çarptı. Sanki yer altının kalbinden gelen bir soluk gibiydi.

İçeri itildim. Dizlerim yere vurdu, bir inleme çıktı ağzımdan. Yüzüm, ellerim, dizlerim hepsi taşın soğukluğuna bulanmıştı.

Kapı kapandı, üzerime kilitlendi. Işık yoktu. Ses yoktu. Sadece küflü duvarlarda yankılanan kalp atışlarım vardı.

"Dayı," dedim ağlamaklı bir sesle. "Dayı, lütfen çıkar beni buradan! Dayı!" Makedonca döktüğüm her kelime, onun yüreğine işlemesi içindi. Saatlerce yalvardım.

Bir şekilde onun kalbine dokunacaktım, eskisinden daha iyi yeğen ve dayı olacaktık. Çünkü bunun için eğitilmiştim.

Bir Balkan kızı, onu vatanından ayıran dayısına hesap soracaktı.

Karanlık.

Öyle yoğun, öyle ezici bir karanlıktı ki sanki dünya beni içine almıştı da bir daha geri bırakmayacaktı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Taş zeminin üstünde, bağlı ellerimle hareketsiz kalakaldım. İlk başta sadece dinledim. Bir çıtırtı... Bir nefes... Bir ayak sesi var mı diye dinledim ama etrafım ölüm sessizliğindeydi.

Kendimi doğrultmaya çalıştım. Ellerim yere sürtündü, avuçlarım acıdı. Bileklerimdeki ipler tenimi kesiyordu. Her hareketimde bir sızı yayılıyordu damarlarıma.

Acıya sarıldım. Çünkü acı, hâlâ canlı olduğumu gösteriyordu.

Önce sakinleşmem gerekiyordu. Panik, en büyük düşmandı burada. Gözlerimi kapadım. Zaten göremiyordum ama yine de kapadım. Daha derinden hissetmeye çalıştım.

Günler geçmiyor gibiydi. Belki saatler, belki dakikalar. Zamanın burada bir anlamı yoktu.

Bileklerimi dikkatlice oynatarak ipleri gevşetmeye çalıştım. Acı veriyordu, evet. Ama gevşetebildiğim her milim, özgürlüğüme atılan bir adımdı.

Güçsüz görünmeliydim. Beni izliyorlardı, emindim. Kapının ardında biri vardı. Onlara kırıldığımı göstermeliydim. Yıkıldığımı. Pes ettiğimi. O zaman gardlarını indireceklerdi.

Ayak seslerini duydum.

Kapının önünde durdu biri. Kilit sesi gelmedi. "Sana yardım etmeye geldim," dedi bir erkek sesi. Tiz, sahte bir şefkat taşıyordu.

Kımıldamadım. Yanıt dahi vermedim. Sadece nefesimi kontrol ettim. Kapı açıldı. İçeri, çok hafif bir ışık sızdı. Gözlerimi kıstım. Adam kapının eşiğinde durdu. Sırtında ağır bir mont, belinde silahı vardı. Suratında ise zoraki bir gülümseme vardı.

"Bak," dedi, adımını attı. "Burada aç kalmana, üşümene gerek yok. Sadece doğru şeyleri söylemen yeterli."

Başımı eğdim. Yaralı ve güçsüz görünmeye çalıştım. Ona pes ettiğimi düşündürmek istiyordum. İçimden geçen öfkeyi, nefretimi, direnişimi gizlemek zorundaydım.

Adam yaklaştı, ellerimi çözmedi. Sadece cebinden küçük bir şişe su ve bir parça ekmek çıkardı. İkisini de yere koydu.

"İstersen al," dedi. Bakışlarıyla işaret etti. "Sadece... Sorularıma cevap ver. Admir kiminle çalışıyor? Seni nasıl bir yere götürdüler? Onlara hiç dayın hakkında bilgi verdin mi?"

Nefesimi tuttum. Hiçbir şey söylemeyecektim. Açlık da susuzluk da soğuk da beni konuşturamazdı.

Başımı hafifçe kaldırdım. Gözlerimi iyice kısarak ona baktım. "Dayımı istiyorum..." dedim.

Adam homurdandı. Sabırsızlandı. Sonra geri çekildi. Kapıyı kapamadan önce söylediği son şey şu oldu. "Dayın sabırlı değildir, küçük kız. Çok uzun sürerse inan buna pişman olursun."

Kapı kapandı.

Tekrar karanlığa gömüldüm.

Karanlıkla dost olmak, ilk günün sonunda öğrendiğim tek şeydi. Artık karanlık korkutmuyordu beni. Onu avucumun içine almıştım. Onunla nefes alıyor, onunla hayatta kalıyordum.

Suyumu küçük yudumlarla bitirmemeye çalıştım. Ekmeği yemem için bırakmışlardı ama ona da hemen dokunmadım. Bunu bir ödül gibi vermişlerdi ama ben onların şartlarını kabul etmeyecektim. Açlık midemi kemirse dizlerimi titretse bile irademi kırmaya yetmeyecekti, onlara boyun eğmeyecektim.

Saatlerin mi günlerin mi geçtiğini bilmiyordum. Zaman, karanlıkta eriyip gidiyordu. Zihnim ise berraklaşıyordu. O eski korkak Talia ölmüştü artık. Yerine yeni biri doğuyordu.

İlk planım ipleri gevşetmekti. Her gece -eğer gece diyebileceğim bir zaman dilimi varsa- bileklerimi taş zemine sürterek çalıştım. Ağrıyı umursamadım.

İpler zamanla gevşedi. O kadar yavaş ve sabırlıydım ki... Adamlar kontrole geldiklerinde hâlâ bağlıymışım gibi görünecektim.

Üçüncü gün olduğunu düşündüğüm bir anda adımlarını duydum. Bu sefer daha sert, daha emin adımlar. İlk gelen adam gibi değil. Bu yeni gelen, sabırlı değildi. Bu yeni gelen, kırmak için geliyordu.

Kapı açıldı. İçeri giren adam, ilkinden daha iriydi. Üzerinde koyu renkli, askerî bir mont vardı. Yüzü gölgede kalıyordu ama varlığı, odanın tüm havasını değiştirmişti.

Göz ucuyla beni süzdü. Sonra yere, o kirli zemine doğru tükürdü. Nefretini gizlemiyordu. Beni insan yerine bile koymuyordu.

Bir adım yaklaştı. Sonra bir adım daha. Aramızdaki mesafe kısaldı. Her kasım gerildiğinde bedenim gevşek görünüyordu dışarıdan. Başım hafifçe öne düşüktü. Zayıf bir kuzu gibi savunmasızdım.

Tam planladığım gibi.

Adam ani bir hamleyle saçlarımdan yakaladı. Başımı kaldırıp yüzüme baktı. "Konuşacak mısın yoksa biz mi seni konuşturacağız?" dedi.

Cevapsız kalmamla başımı duvara çarptı. Taşın soğuk yüzeyine çarpan alnımda keskin bir acı patladı. Gözlerimin önünde yıldızlar çaktı. Dizlerimin üstüne düştüm. Yıkılmış gibi görünmek zorundaydım. Pes etmiş gibi.

Adam cebinden bir şey çıkardı. İnce, derme çatma bir tel parçası. Gözlerim istemsizce büyüdü ama hemen kendimi toparladım.

Ellerimi arkamdan çözdü ama özgürlük için değildi. Bu, yeni bir işkencenin hazırlığıydı. Kollarımı arkadan sertçe bükerek birleştirdi. Teli bileklerime sardı. İnce tel, tenimi kesiyordu. Acı, damla damla içime sızıyordu.

Sonra başımı zorla kaldırdı. Yüzüme tokat gibi bir bakış savurdu. "Beni uğraştırma!" diye bağırdı. "Peter Kalovski'ye ihanet ettin mi?"

"Asla!" dedim. "Dayıma neden ihanet edeyim? O bizim babamız gibiydi..."

Adam küfretti. Omzuma bir tekme savurdu. Yere kapandım. Alnım kötü bir şekilde yere çarptı. Tuz tadı dolmuştu ağzıma. Kaşımın üzerinden akan kanı hissediyordum ama yüzümü silmedim. Bu kan, varlığımı hatırlatıyordu bana. Hâlâ buradaydım. Hâlâ nefes alıyordum. Hâlâ onlara boyun eğmemiştim.

Adam geri dönüp yanıma çömeldi. Bir eldiven geçirdi eline. Derinin sürtünme sesi karanlığın içinde uğuldayarak yayıldı.

Saçlarımdan tutarak yüzümü yukarı kaldırdı. Sonra diğer elini kaldırıp tokatladı. Yüzüme inen tokadın şiddetiyle kulaklarım çınladı. Başım yana savruldu. Omuzlarım titredi.

Gözlerimi kapamadım. Ağlamadım. Sadece ona baktım. Bu, onu daha da çıldırttı.

Bileklerimdeki teli daha da sıktı. İncecik tel, etimi kesiyordu artık. Parmaklarımla taş zemini kavradım. Acının dalga dalga yayıldığını hissettim.

"Konuş!" diye tısladı. Sesi, yüzüme sıcak ve zehirli bir nefes gibi çarptı. "Olduğunuz yeri hiç askerler bastı mı? Herhangi bir askerle hiç konuştun mu?"

Yutkundum. Ağzımdan tek bir kelime bile dökülmedi.

Küçük bir bıçak çıkardı cebinden. Paslı, kısa bir bıçak. Gözlerimin önünde bıçağın ucunu parmaklarımla bileklerimin arasına bastırdı. Çok hafif bir baskı olsa da yetiyordu. İnce bir kesik açtı. Kanım sıcak sıcak akmaya başladı.

Baktı bana. Bıçağın ucunu parmaklarımda gezdirdi. Sadece küçük darbelerdi; ne öldürecek kadar derin ne de unutulacak kadar hafifti. İnce işkencelerdi bunlar.

Ben ise dişlerimi sıktım. Acının içine gömüldüm. En derinde bir yerlerde Barut'u hatırladım.

KHÜ'deydim. Bana dokunmaya kıyamadığını söyleyen kocamla birebir dövüşüyordum. Yumuşak olmayacağını söylemişti. Dediği gibi de olmuştu. Bacağıma öyle sert bir darbeyle vurmuştu ki ağrıdan yere çökmüş, çöktüğüm yerde kalmıştım.

"Kalk ayağa!" diye bağırdı Barut. "Kalk!"

Bütün acıya rağmen ayağa kalktım ve koruma pozisyonu aldım. "Bunlar seni durduramaz, Talia," dedi Barut. "Acıdan doğacaksın. Acıyı yutacaksın. Ve sonra acıdan daha büyük olacaksın."

Şimdiki zamana geri döndüm.

Acıdan daha büyük olacaktım.

Adam devam etti, kafamı tutup tekrar duvara vurdu. Sonra saçlarımdan tutup, yerlerde sürüyerek beni odanın öbür köşesine çekti. Sırtım, dizlerim, omuzlarım taş zemine sürtündü. Kıyafetimin ince kumaşı yırtıldı. Derim paramparça oldu. Her yere kan izlerim yayıldı.

Adam üstümde dikildi. Ayaklarını yanıma yerleştirdi. Başını eğdi. "Daha bitmedi," dedi. Sesi ölüm gibi soğuktu. "Daha yeni başlıyoruz."

Sonra dizini kaburgalarıma bastırdı. Bütün ağırlığını verdi. Nefesim kesildi. Ciğerlerim ezildi. Bir an için gerçekten öleceğimi sandım.

Ama hayır.

Ölüm kolaydı. Onların istediği pes etmemdi. Ben ise yaşamayı seçtim.

Bir hırıltıyla nefes almaya çalıştım. Omurgamı dikleştirmeye çalıştım. Acıyı, utancı, kanı... Hepsini yuttum ve yere çivilenmiş gibi kaldım.

Sonunda adam bir adım geri çekildi. Bana baktı. Yorgun, kanlı ve kırık hâlde yerde yatıyordum. Ama o en çok görmek istediği şeyi göremedi.

Pes edişimi.

İşte bu yüzden kapıya yöneldi. Giderken homurdandı. "Yarın daha da acı verecek. Ta ki dilin çözülene kadar."

Kapıdan çıkmadan önce tekrar konuştu.

"Hâlâ söylemek istediğin bir şey yok mu?"

Başımı hafifçe kaldırdım. Dudaklarım çatlamıştı. Gözlerimde yorgunluk vardı. Bütün öfke ve gururumu bastırıp en iyi rolümü yapmaya karar verdim.

Dayımı istiyordum, öyle görünmeliydim. Sadakatle. Kırık ama ona yönelen bir sadakatle.

"Var," dedim fısıltıyla. "Dayımı görmek istiyorum. Admir'in derdi bendim, beni gelini yapmak istiyordu. Bunu dayım da biliyor, neden bilmesine rağmen beni burada tutuyor? Ben ne yaptım?"

Adamın yüzünde küçük bir değişim oldu. Beklemiyordu bunu. Kırılmış, pes etmiş bir itiraf duymayı bekliyordu belki ama sadakat?

Bu, işleri karıştırırdı.

Gözlerini kısarak biraz daha yaklaştı. "Gerçekten mi?" dedi. "Bütün bu yaşadıklarından sonra bile dayını mı istiyorsun?"

Nefesim titredi. Gözlerim doldu. Sanki son bir kurtuluş umuduna sarılan biri gibi fısıltıyla, "Dayımı istiyorum," dedim. "Onun yanında olmak istiyorum. Ben sadece ailemi geri istiyorum..."

Adam suskunlaştı. İçinde bir çatışma vardı belli ki. İçgüdüleri ona başka şeyler söylüyordu. Ama sözlerim, bakışlarım, bedenim... Hepsi yalan söylemeden sadakati haykırıyordu. Çünkü korkudan değil, kontrolümden yapıyordum bunu. Dayıma en yakın olmak için. Onu yok edebilmek için. İhanetimi, damarlarımın en derin yerine gizlemiştim.

Adam eğildi, elini çeneme uzattı. Yüzümü kendine çevirdi. Bir an uzun uzun baktı. Sanki gözlerimin içine dalıp yalanı bulmak ister gibiydi.

Yalanım ise mükemmeldi. Çünkü içinde gerçek kırıntılar vardı. Karmaşık, çatlaklı ama hâlâ sahici görünen bir sevgi kırıntısıydı.

Adam sonunda başını salladı. Ayağa kalktı. Kapıya doğru döndü. "Eğer doğruysa... Seni yanına alır. Eğer değilse... Seni burada çürütür."

Kapı tekrar kapandığında bu kez arkasında bir umut bıraktı. Sahte bir umut olsa da benim için gerçek bir silahtı. Yere yaslandım. Yorgun, titrek bir nefes verdim. Gözlerimi kapadım.

Güvenlerini kazanacaktım. Gözlerinin içine bakarak yemin edecektim. Sonra... Hepsini tek tek yıkacaktım.

O güne kadar dayanmak zorundaydım.

Talia Alaz Boratav olarak...

Zaman kavramımı artık tamamen kaybetmiştim.

Bazen bir gün geçiyor gibiydi. Bazen bir hafta. Bazen uyanıyor, bir tas su ve bayat ekmek buluyordum. Bazense sadece sessizlik hüküm sürüyordu. Varlık namına hiçbir şey hissedilmiyordu.

Bedenim zayıflıyordu. Ruhum ise... Ruhum hâlâ bir yerlerde yanıyordu. Küçük, titrek bir alev gibiydi.

Kapı tekrar açıldı ama çok zayıflamıştım. Başımı kaldırmaya takatim yoktu. Burnuma dolan o tanıdık kokuyla kimin geldiğini anladım. Dayımdı.

"Dayı..." diye fısıldadım.

"Ah, değerlim!" dedi. "Sana ne yapmışlar böyle?"

Sanki onlara bu emri veren o değilmiş gibi davranıyordu. Bu adam çok hastalıklıydı. "Dayı... Çıkar beni buradan..."

"Seni çıkarmam için Admir'le olduğun her günü anlatmalısın," dedi. Sesi daha yakından geliyordu. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Dudaklarım kurumuştu. "Admir'in birileriyle iş birliği yaptığını düşünüyorum."

Ona dolu ama solgun gözlerle baktım. "Beni..." dedim acıyla. "Nikolai'la evlendirmek üzereydi. Seninle ortak olmak istiyordu."

Dayım, istediğini alamamış gibi baktı bana. Gözlerinde kısa bir an için hayal kırıklığı belirdi. Parmaklarını çeneme geçirdi, hafifçe sıktı. Yüzümü kendine çevirdi.

"Daha fazlası olmalı, Talia. Daha fazlası. Konuşmazsan... Burada sonsuza kadar kalırsın."

"Evimize gidelim..." Sesim yalvaran bir tonda çıktı. "Evimize gidelim, dayı. Sana bunları yaptırdığın için kızmayacağım. Çünkü Admir'in beni neden kaçırdığını biliyorum."

Sustu. Sözlerimi yutuyormuş gibi hareketsizce durdu.

"Sen..." Nefesim kesildi. Göğsüm ağrıyordu. Yine de devam ettim. Çünkü susarsam ölürdüm. Çünkü onu inandırmazsam burada çürürdüm.

"Sen çok güçlüsün. Ve herkes yerinde olmak istiyor. Korkuyorsun."

Çenemi daha çok sıktı. Parmakları etimi acıtırken bileklerimdeki damarlar zonkluyordu.

"Beni kaybetmekten korkuyorsun. Ama korkma, dayı. Benim yerim senin yanın. Annem..." Sesim çatladı. Boğazımdan yırtık bir fısıltı döküldü. "Annem bizi sana emanet etti. Hep seninle kalacağım."

Bir an.

Sadece bir an dayımın yüzünde bir çatlama gördüm. Çelişki. İnanç. Öfke.

Fakat o duygu, çok kısa sürdü. Öfke galip geldi. Gözlerinde parlayan o soğuk ışık geri döndü. Beni sertçe itti.

Ayağa kalkıp yürüdü ve kapıyı sertçe açtı. Kapı kapanmadan önce bir bakış attı bana. Bakışındaki o ifade, tek bir anlama geliyordu: *Beni aldatamazsın.*

Onun çıkmasıyla adamlar içeri girdi. Ellerinde yeni zincirler, yeni işkence aletleri vardı. O an karanlık tekrar üstüme çöktü.

Bedenim kırılabilirdi. Fakat ruhum... Ruhum asla teslim olmayacaktı.

Çünkü ruhumu bir Türk askerine emanet etmiştim.

Barut Ulu Boratav

"Yamalı," diye seslendim. Sesim olduğundan daha sert çıktı. "Ne durumdayız?"

Yamalı hemen kulaklığını çıkardı. Bakışlarında kötü haber verecek birinin tedirgin, huzursuz ifadesi vardı. Başını iki yana salladı.

"Hiçbir gelişme yok, komutanım," dedi Yamalı. "Talia Alaz günlerdir aynı konumda. Henüz eve dönüş yapmadı."

Tuttuğum nefesi sıkıntıyla savurdum. Sikeyim! Gerçekten sikeyim!

Dayısı onu almaya gelmişti. Ve onu aldığı gibi bambaşka bir yere götürmüştü. Orada ona ne yapılıyordu, bilmiyordum. Bunu bilmemek beni deli ediyordu.

Dişlerimi sıktım. Bir cehennemdeydi ve o cehennemde yapayalnız olduğunu düşünmek beni delirtecek noktaya getirmişti. Bu yalnızlık, onu ya yok edecek ya da güçlendirecekti.

"Mermi?" diye sordum Yamalı'ya doğru. "Mermi'den haber var mı?"

Yamalı hızlıca cevap verdi. "Hedefi göremediğini söyledi."

Başımı salladım. İçimdeki öfkeyi bastırarak oturduğum yerden kalktım. Siren de eş zamanlı olarak benimle birlikte doğruldu. Adım adım yürürken ona doğru döndü.

"Hayalet Timi'ne haber ver," dedim. Sesim bıçak gibi keskin çıktı. "Birinci Günah'ı ortadan kaldırmak için operasyona çıkıyoruz. Derhâl herkes hazırlansın."

Birinci basamaktan başlayacaktık, yedinci ve son durağımız olan Peter Kalovski'ye dek durmaksızın ilerleyecektik. Yedi lideri öldürmek, günler, aylar, belki de yıllar sürecekti ama yapacaktık.

Hayalet Timi, birçok askerî birlikle birlikte büyük bir operasyona çıkıyordu ve ITO'yu kalbinden vuracaktı.

Siren, gözümün içine baktı. Hiç tereddüt etmeden selam verdi. "Emredersiniz, komutanım!"

Gece, ağır bir örtü gibi çökmüştü üsse. Gökyüzünde ne yıldız ne de ay ışığı vardı. Tam bize göre bir geceydi.

Hayalet Timi.

İsimleri anıldığında bile yeryüzü sarsılırdı: Siren, Kanca, İmam, Yamalı, Fısıltı... Hepsi askerî disiplinle hizaya geçmişti. Kapalı alanda toplandıklarında kimse gereksiz yere konuşmuyordu. Büyük bir harita masaya serilmişti. Kırmızı kalemle bir hedef işaretlenmişti.

İlk Günah.

ITO'nun kanlı elleriyle kurduğu suç zincirinin en zayıf halkasıydı. Onu ortadan kaldırdığımız an, oluşturdukları örgüt yapısına küçük bir hasar verecektik. Küçük balıklardan büyük balıklara doğru, büyük bir sinsilikle hareket edecektik.

"Evet," dedi Yarbay Beton. "Sendeyiz, Yüzbaşı Barut."

Ben haritaya değil, sanki Talia'ya bakıyordum. O karanlıkta, o bilinmeyen yerlerde yapayalnızdı. Her saniye onu kaybetme riskim artıyordu.

Yamalı, dizüstü bilgisayarın ekranını açtığında uydu görüntüleri aktı ekrana. İlk Günah korumalarla çevrili, hareketli bir konvoyun içindeydi. Zırhlı bir araç, çevresinde dört destek aracıyla birlikte ilerliyordu.

Tam ortasında saklanıyordu. Gecenin içinde kaçacak yeri yoktu. "Konvoy güneyden giriş yapacak," dedim. "İstihbarattan aldığımız bilgiye göre hava yolunu değil, kara yolunu kullanıyor. Bu konvoy birkaç saat daha yolda. Vakit kaybetmeden o konvoyun peşine takılacağız." Elimle haritayı işaret ettim. "Biz doğudan yaklaşacağız. Yoldaki bariyerleri Fısıltı devre dışı bırakacak. Siren ve Kanca arkayı kesecek. Ben ve İmam, merkez saldırıyı yapacağız."

Yarbay Beton başını salladı. "Destek ekibi de göndereceğiz," dedi. "Herkes şu an alarm durumunda, her şeyi düşünün ve bir saate bütün isteklerinizi belirtin. Güneş doğmadan İlk Günah'ı ortadan kaldıracağız."

Ona selam verdim ve odadan çıkmasını bekledim. Talia'nın kırgın gidişi, onu daha da soğuk bir adama çevirmişti. O çıktıktan sonra Hayalet Timi'ne doğru döndüm. "Komutanımı duydunuz," dedim. "Saat, 03.00'da hareket ediyoruz. Tek bir şansımız var. Dağılmak yok, hata yok."

Siren gülümsedi. Soğuk, ölümüne sadık bir gülümsemeydi. "Hayaletler hata yapmaz."

Çelik yelekler giyildiğinde tüfekler de omuzlara alındı. Susturucular takıldı. Gece görüş gözlükleri kaydırıldı. Bıçaklar diz altlarına gizlendi.

Tıpkı birer gölge gibi hazırlandık.

Timin köpeği Firefly da Fısıltı eşliğinde geldiğinde, ıslık çalıp onu yanıma çağırdım. Ancak Firefly her zamanki gibi benim lafımı dinlememişti. Onun yerine Fısıltı ona komut verince, dilini dışarı çıkararak bacaklarımın arasına yerleşti.

Bu gece, bir savaş başlatacaktık ve Türk ordusu olarak ITO'ya boyun eğmeyeceğimizi tüm dünyaya gösterecektik.

Saat, 03.00'dı.

Çöl rüzgârı gibi sessiz ilerliyorduk. Siyah karavan araçlarımıza binmiş, gecenin boşluğunu yararak ilerliyorduk. Telsiz sessizliğindeydik. Gözlerimizle iletişim kuruyorduk.

Yamalı önümüzdeki yola bakarken fısıldadı: "Bariyer beş yüz metre."

Başımı salladım. Kısa bir bakışmanın ardından Fısıltı, sessizce araçtan atladı. Karanlığa karıştı. Bir dakika içinde telsize kısa bir *klik* sesi geldi. Bariyer devre dışıydı.

Bizim zamanımız başlamıştı.

Konvoy, ışıkları kapalı, motorları hafifçe uğuldayarak ilerliyordu. Araçlar sessizdi. Ama biz... Biz sessizliğin ta kendisiydik.

Gece, üzerimize serilen ağır bir yorgan gibi karanlık ve hareketsizdi. Rüzgâr esmiyordu. Kuşlar susmuştu. Sanki bütün dünya nefesini tutmuş, sadece kalplerimizin ritmine kulak veriyordu.

Bir anda, Siren ve Kanca gölgelerin içinden birer hayalet gibi sıyrıldı. Arka destek araçlarının önünü kestiler. Telsiz hattından Siren'in sesi geldi. "Çatışmaya giriyoruz."

İlk silah sesleri geceyi yararak yükseldi. Susturuculu atışların ince ve boğuk yankısı, ölümün fısıltısı gibi kulaklarımıza doldu. Destek araçları paniğe kapıldı. Yolu kaybettiler, rotalarından saptılar. Siren ve Kanca, araçları yolun kenarındaki ormanlık alana doğru sürüklüyordu.

Ana araç artık korumasız kalmıştı. Şimdi bizim sıramızdı.

Arabayı kullanan askere hızlanmasını emrettim. Zırhlı aracı geçtik ve aramızda fark oluşturduk. İmam'la aşağıya indiğimizde zemine tuzakları yerleştirdik. Arabanın geçmesini sabırsızlıkla beklerken burnumuzdan solur hâldeydik. Araba, dikenli telin üzerinden geçtiğinde bütün tekerlekleri patladı.

Araba çok geçmeden yavaşladı.

İmam arabaya doğru koştu ve şoföre ilerledi. Ben de peşinden ilerlediğimde orta kapıya geçtim. Kendimi saklayarak sakinlikle ilerledim. İmam'la göz göze geldiğimizde, kelimelere ihtiyaç duymadık. Bir bakış, bir anlık anlaşmayla her şey netleşmişti.

Elimle kısa bir işaret verdim: Üç. İki. Bir.

Aynı anda saldırıya geçtik.

İmam, şoför koltuğundaki adamı keskin bir hareketle yakalayıp etkisiz hâle getirdi. Adamın boynuna ani bir baskı uyguladı ve direksiyon hâkimiyetini aldı. Ben ise açtığım kapıdan çoktan içeri dalmış, silahımı kaldırmıştım.

İlk Günah...

İhanet zincirinin başındaki isim, onlarca kanlı operasyonun mimarı... Şimdi karşımızdaydı.

Korkuyla doğrulmaya çalışıyordu. Gözlerinde kaçacak bir delik arayan, çaresiz bir hayvanın bakışı vardı. Ama artık çok geçti.

Namlum alnına dayanmıştı. O an, hayatım boyunca tattığım her acı, kaybettiğim her can, dökülen her kan damlası birer birer zihnimde canlandı. Bütün o karanlık, bütün o ihanet, bu adamın eseriydi.

Dişlerimi sıktım. "Türklerden selam getirdim," dedim ölümcül bir tonla. "Hayalet Timi buradaydı."

İlk Günah, gözlerime baktı. Ve orada, en ufak bir merhamet kırıntısı bulamayınca kaderini anladı.

Tetiği çektim.

Kurşun alnının tam ortasına saplandı. Başını geriye attı, bir anlık sessizlikle yere devrildi. Sanki zaman ağır çekimde akıyordu.

Tek bir kurşun.

Yılların kötülüğü, sıktığımız tek bir kurşunla son bulmuştu. Gece ona mezar olmuştu.

Telsizden Siren'in sesi ulaştı kulağımıza. "Destek temizlendi. Çıkış yapıyoruz."

Başımı hafifçe eğerek İlk Günah'ın cansız bedenine baktım. İçimde garip bir boşluk hissettim. Sonra telsize uzandım. "Hedef etkisiz hâle getirildi. Kara yolu hazırlansın. Çıkıyoruz."

İmam'la birlikte kapıyı açıp dışarı çıktık. Gece serinliği yüzümüze çarptı. Destek ekibi, olduğumuz bölgeye çok kısa bir sürede ulaştı. İlk Günah'ın, ölüm anı belgelendi ve cesedi sarı torbaya yerleştirildi. Hepsi teker teker ifşa edilip sergilenecekti.

Timdeki askerlerim yanıma geldiğinde, "İyisiniz, değil mi?" diye sordum.

Kanca tüfeğini kaldırdı. "Daha iyi olamazdık, komutanım."

Başımı hafifçe salladım. Bu başarı, yüzümde bir gurur ifadesi oluşturmadı. İçimde bir zafer hissi de yoktu. Çünkü biliyordum, bu yalnızca bir adımdı. Küçük bir bedeldi. Kapanmayan bir hesabın ilk satırıydı.

Aracımıza doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri atladım, başımı geriye yasladım. Gözlerimi kapadım. Karşımda hiçbir görüntü yoktu, sadece onun adı yankılanıyordu zihnimde.

Talia.

Motor çalıştı. Araç hafifçe sarsıldı ve yola koyulduk. Asfaltın üstünde bıraktığımız her iz, savaşın karanlık yüzüne biraz daha yaklaştığımızı anlatıyordu.

Saatler sonra Yamalı'nın sesi dikkatimi tek bir noktaya yöneltti. "Mermi'den haber var, komutanım," dedi. "Hatta bağlıyorum."

Gözlerimi açıp doğruldum ve uzattığı kulaklığı aldım. "Komutanım," dedi Mermi.

"Mermi?" dedim. "Ne oldu?"

"Komutanım," dedi Mermi dinç bir sesle. "Balkan Kızı aldığım bir bilgiye göre Kalovski Malikânesi'ne doğru yola çıkmış. Bulunduğu noktadan sonunda ayrıldı!"

Yamalı'nın önündeki dizüstü bilgisayara baktım ve Talia'nın konumunu izledim. Küçük bir nokta, haritada yavaş ama kararlı bir şekilde ilerliyordu. Birkaç parmak hareketiyle haritayı küçülttüm ve geniş alana baktım.

Eve gidiyordu.

Büyüdüğü, gençliğini geçirdiği, yalanlarla zehirlenmiş hayatını yaşadığı, kardeşinin varlığına tutunduğu o eski eve, kendi cehennemine dönüyordu. O duvarların içinde büyümüş, o duvarların yalanlarına inanmıştı. Ve şimdi, esaretinin başladığı yere geri dönüyordu.

Bu, tek bir anlama gelirdi.

Talia, Peter'ın güvenini kazanmış olmalıydı.

Ya da öyle görünmesine izin veriyordu.

Biliyordum. Bu dünyada hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Bir kurtuluş gibi parlayan her ışığın ardında, yeni bir tuzak gizliydi.

Talia Alaz Boratav

Kapı gıcırtıyla aralandı. İçeriye adım atanların sesinden, bu kez gelenlerin farklı olduğunu hemen anlamıştım. Siyah takım elbise giymiş iki adam, gözlerini doğrudan bana dikerek içeri girdi. Konuşmadılar. Sadece birinin dudaklarından, duvarları tırmalayan tek bir kelime döküldü.

"Dayın seni çağırıyor."

Kalbim bir anlığına yerinden fırlayacak gibi oldu ama yüzümde en ufak bir kıpırtı bile olmadı. Sanki bu anı bekliyormuşum gibi ağır ağır ayağa kalktım. Bedenim zayıf görünüyordu, evet ama zihnim buzdan bir bıçak gibi keskindi.

Beni karanlık koridorlardan geçirerek üst kata çıkardılar. Taş duvarların arasından geçerken rutubet kokusu ciğerlerime doldu. Her adımda, ölümün bile bu lanetli yeri terk ettiğini hissediyordum. Dar geçitlerin sonunda, büyük ve ağır bir kapının önünde durduk. Kapı açıldığında içeriden loş bir ışık sızdı ve beni içeri çekti.

Peter Kalovski... Dayım... Celladım... Kurbanım... Büyük, geniş masanın arkasında durmuş, sırtı bana dönük hâlde camdan dışarı bakıyordu. Sanki benimle yüzleşmeye bile ihtiyaç duymuyordu.

Adamlar beni odanın ortasına kadar getirdi, daha sonra sessizce çekilip kapıyı kapadılar. İçeride dayımla baş başa kalmıştım.

Bekledim. Birkaç saniye sonra yavaşça döndü. Gözleri benimkine saplandı. Derin, karanlık bir okyanusu andıran bakışları, beni olduğum yere sabitledi. Maskemi mükemmel bir incelikle takmıştım. Kırılgan ve çaresiz bir ifadeyle baktım ona. Gözlerim yaşla dolmuş gibi titreşiyor, dudaklarım hafifçe titriyordu. Sanki ona koşacakmış gibi bir adım attım ama sonra korkuyla duraksadım.

O, ağır adımlarla bana yaklaştı. Yüzümün hemen önünde durdu. Burnuma, eskiden güven veren ama şimdi ölüm kokan parfümü doldu. Elini kaldırıp çenemi parmaklarının ucuyla yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Hâlâ bana mı sadıksın, Talia?" diye sordu.

İçimde kabaran öfkeyi ve tiksintiyi boğarak en saf, en inandırıcı ses tonumla cevap verdim: "Sadece sana sadığım, dayı..."

Başımı eğip, yere bakarken onun gözlerini üzerimde hissettim. İnceleyerek, tartarak bekledi. Sonra arkasını dönüp masasına yürüdü. Çekmeceden küçük bir nesne çıkardı. Döndüğünde elinde soğuk bir tabanca vardı.

Hiçbir şey söylemeden tabancayı avucumun içine bıraktı. Metalin soğukluğu tenime değer değmez tüm vücudum ürperdi.

"Eğer sadıksan..." dedi, ölümcül bir sakinlikle. "Bana bunu kanıtla."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Dudaklarında belli belirsiz, sinsi bir gülümseme belirmişti. Bana kendi ellerimle kirlenmenin zevkini yaşatmak istiyordu.

"Onu buraya getirin!"

Odanın kapısı açıldı ve içeriye eli kolu bağlı bir adam getirildi. Ayak ucuma doğru resmen fırlatıldı. Dayım bir adama bir de bana baktı. "Bu adamı öldür," diye devam etti. "Bize ihanet etmekle suçlanıyor. Eğer bana sadıksan hiç düşünmeden yaparsın."

Kalbim kaburgalarımın arkasında çaresizce çırpındı. Başımı eğip elimdeki silaha baktım. Parmaklarım tetikteydi. Soğuk metal elimde ağırlaşıyordu. Bir an gözlerimi kapadım, kendi kalbimle kısa bir pazarlık yaptım.

Sonra başımı kaldırıp silahı kavradım. Ellerim titriyordu, evet. Yerde duran adamla göz göze geldim. Onun bakışlarında korku vardı.

Tetiğe dokundum. Dayımın varlığı arkamda bir bıçak gibi duruyordu. Bekliyordu; itaatimi, ruhumu kirletmemi...

Ama elim titredi. Tetiği çekemedim. Başımı çevirdim. Ağlayan gözlerle, "Ben doktor olmak istiyorum," dedim. "Ben yaşatmak istiyorum, dayı. Bunu biliyorsun. Bunu benden isteme... Lütfen, isteme."

Ellerimden kayıp giden tabanca yere düştü. Metal zemine çarparken çıkardığı tok ses, odanın içinde yankılandı. Sanki ruhumun son kalıntısı da yere çarpmıştı.

Dayım yavaş adımlarla yaklaştı. Gözlerimi kapadım, her şeyimi, bütün maskelerimi savunmasızca önüne serdim.

Bir süre sessiz kaldı. "Hâlâ çok masumsun." Yanıma geldi, adımlarını yavaşlatarak, bakışları bedenimde dolanarak yaklaştı. "Bu kadar zayıfsın işte."

Sonra aniden beni kollarının arasına çekti. Kolları soğuktu ama sarılışı yumuşaktı. Tehlikeli bir yanılsama gibiydi. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi başımı göğsüne bastırdı.

"Sevgili yeğenimi benden aldılar diye korkmuştum," diye fısıldadı. Saçlarımın arasından nefesi geçti. "Ama hâlâ sensin, Talia. Hâlâ dayısına muhtaç o küçük kızsın."

Zihnimde çığlık atan o sesi boğdum. "Sen haklıydın, dayı," dedim. Sözlerim titriyordu ama inandırıcıydı. Çünkü bir yanım gerçekten ölmüştü. "Sen haklıydın. Bu dünya çok kötü."

"Artık senin için doğru zamanı beklemeyeceğim," dedi. "Sen benimle geleceksin, Talia. Sana bu karanlık dünyada nasıl hayatta kalınır, öğreteceğim."

Onun kollarında sıkışıp kalmıştım.

Beni hayatta tutacaktın, ta ki ben seni yok edene kadar...

Dayım gülümsedi. "Artık evimize gidebiliriz," dedi. İstediğini almıştı. Ben onun kullanmak istediği saf, masum, doktor olmak isteyen o kızdım. "Kardeşini özledin, değil mi?"

Başımı hızlıca salladım. "Çok özledim..."

12.
KİBRİT

Onlar hâlâ aynı kitapta ama
birbirlerini bulamayan iki kayıp bölümdeydi.
Sayfalar çevrildikçe her satır daha çok can yakıyordu.
Nereye kadar yanacaklardı?

Bir kibrit yak...

O evin önündeydim.

Makedonya'ya ilk adım attığımda karşılaştığım, gençliğimi adım adım yitirdiğim, en büyük yalanlara en saf yanımla inandığım o taş duvarlı evin önünde...

Her şey yerli yerindeydi.

Çiçek kokan bir bahçe, mutlu bir ailenin yaşadığını gösteren o renkli taşlar, büyük ama mütevazı bir ev... Değişen tek şey bendim.

Arabanın kapısı ağır ağır açıldı. Dayım, sanki kırılacak bir cam parçasıymışım gibi nazikçe elini uzatıp beni dışarı çıkardı. Bana gerçekten inancı var mıydı bilmiyordum ama kulağıma hep aynı cümleyi fısıldadı: "Her şey geçecek... Seni iyileştireceğim."

Dayıma olan öfkemin tam ortasında bile ona sığınmak beni kendimden tiksindiriyordu.

Kapının önüne geldiğimde ayaklarım toprağa kök salmış gibiydi. Ne ileriye bir adım atabiliyordum ne de arkamı dönüp kaçabiliyordum. Sanki o kapının ardında bir zamanlar unuttuğumu sandığım tüm hatıralar diz çökmüş, elleriyle beni bekliyordu.

Dayım bütün soğukluğundan arınmış bir şekilde, "Hadi geç, Talia," dedi. "Herkes seni çok özledi."

Başımı hafifçe sallayıp yürümeye çalıştım. O zindanı andıran yerden çıkar çıkmaz dayım beni hemen eve getirmemişti. Enstitüye ait bir hastaneye götürerek iyi olduğumdan emin olmuş, sonrasında eve getirmişti. Aldığım serum beni biraz daha dinç hissettirmişti.

Vesna, kucağında Angela'yla kapının hemen yanında durmuştu. Gözlerinde yorgunluğa rağmen sönmemiş bir sıcaklık vardı. Belki korkuyordu, belki de yaşananların ağırlığı omuzlarını çökertmişti ama o bakışlardaki parıltı sahiciydi.

"Hoş geldin, Talia," dedi. Yanıma doğru gelerek beni kollarının arasına aldı. Vesna, gerçekten masum muydu yoksa dayım gibi miydi? Bu kadının

dayımla evli olduğuna inanamıyordum. Üstelik kucağındaki kuzenim... Angela.

Bakışlarım ona doğru kayınca Angela minik ellerini bana uzattı. Dudakları sessizce kıpırdadı, sanki ismimi hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Ona baktım, uzun uzun... O küçük kıza hep ben bakmıştım. Bezini ben değiştirmiş, geceleri ben uyutmuş, ateşini düşürmek için başında sabahlamıştım. Onun o minicik bedenini, gözlerindeki anlamı ezbere bilirdim.

Kalbim titredi. İçimde, göğsümün tam ortasında yanık bir boşluk oluştu. Ne kadar kanla kirlenmiş karanlık bir dünyanın içinde olsam da bu küçük varlıklar hâlâ bana insan olduğumu hatırlatıyordu.

Vesna yavaşça yaklaştı. İçeri girmemi bekliyordu. Tereddütle birkaç adım attım ve istemsizce Angela'nın minik eline parmağımı uzattım. O narin parmaklar hemen sarıldı parmağıma. Sıcak, canlı, umut dolu bir dokunuştu bu.

Sonra Angela avazı çıktığı kadar ağladı. Elimi hemen ondan çektim. Canını mı acıtmıştım? Ne olmuştu? Neden bir anda ağlamıştı?

"Şşt," diyerek bebeğini susturmaya çalıştı Vesna. "Korkma, o Talia. Güzel ablan, Talia." Angela adımı duyunca biraz olsun sakinleşti. Fakat benden korkuyordu. Ayrı kaldığımız süre boyunca beni unutmuş muydu?

Vesna'nın gözleri buğulanmıştı. Bana bakarken, "Çok özledik seni," dedi titrek bir sesle. "Dayın kaçırıldığını söyleyince çok korktum. Her gün senin için Tanrı'ya dua ettim."

Adımlarım beni içeri taşıdı. Vesna kapıyı arkamdan usulca kapadı. İçeri girmemle evin o bilindik sıcaklığı içime işlerken boğazıma bir hüzün düğümlendi.

Her şey yerli yerindeydi. Koltukların üzerindeki renkli battaniyeler, mutfağa sinmiş kek kokusu, yerde rastgele dağılmış bebek oyuncakları... Her şey bıraktığım gibiydi. Zaman durmuş, sadece ben geçmişten sıyrılıp geri dönmüştüm.

Fakat bir şey eksikti.

Bir eksik vardı.

Alisa.

Damarlarımda bir soğukluk hissettim. Nefesim sıkıştı, göğsüm daraldı.

Başımı Vesna'ya çevirdim. "Alisa nerede?" diye sordum. Kardeşimin sessizliğine çok alışmıştım ama onun sessizliğini bile özlemiştim.

"Çok yorgun gözüküyorsun..." dedi Vesna. "Önce bir duş alsan, biraz dinlensen sonra Alisa'yı görsen daha iyi olmaz mı Talia?"

"Neyim var ki?"

"Talia..." dedi Vesna, yutkunarak. Elini uzattı ama bana dokunmaya çekiniyor gibiydi. Yine de beni hafifçe ileri itti, adımlarımı yönlendirdi. Evin girişindeki aynanın karşısında durduğumuzda, gözlerim istemsizce yansımama kaydı.

Ve orada... Kendimle yüzleştim.

Ben... Çok korkutucu görünüyordum.

Üzerimdeki kıyafetler neredeyse lime limeydi, bazı yerleri kanla yapışmış, bazı yerleri yırtılmıştı. Saçlarım günlerce taranmadığı için birbirine dolanmış ve kararmış teller gibi darmadağındı. Ellerim kalın sargılarla sarılmıştı ve parmak uçlarım dahi morluklar içindeydi. Tenimin bazı yerleri işkenceden çürümüş, derim yer yer soyulmuştu. Yüzümde tanımadığım çizgiler, gözlerimde dipsiz bir boşluk vardı.

Angela'nın neden ağladığını anlamıştım.

"Vesna..." dedim hıçkırarak, ağlamama engel olamazken. "Ben..."

Vesna çok hızlı bir şekilde Angela'yı yere bıraktı ve bana sarıldı. "Hey," dedi. "Sakin ol, tatlım. Seni hızlıca banyoya götürelim. Alisa seni bu şekilde görmesin."

Beni kimse bu şekilde görmemeliydi... Hem de hiç kimse. Berbat bir durumdaydım. Saçlarımın rengi kızıl olmasa neredeyse tanınmayacak hâldeydim.

Gözyaşlarımın arasından başımı usulca salladım. Dudaklarım titriyordu, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Vesna, koluma nazikçe dokunarak beni yukarı çıkarmaya hazırlanmıştı ki... Birden merdivenlerin başında duran silüeti fark ettim. Gözlerim istemsizce yukarıya kaydı.

Ve o an... Kalbim göğsümde sıkıştı. Vücudumun her hücresi karıncalandı.

Alisa.

Alisa'nın o soğuk, yabancı bakışlarıyla buluştuğumda kalbimin her köşesi buz gibi bir sessizliğe gömüldü. Alisa elini kaldırdı ama her ne diyecekse vazgeçti. Merdivenleri hızlı hızlı indiğinde koşar adımlarla yanıma gelip bana sarıldı. Hem de sıkıca.

Uzun soluklu bir sarılmanın ardından yavaşça geri çekildi. Yüzlerimiz birbirine bakarken eliyle bir şeyler anlatmaya çalıştı. "Beni bırakıp gittin sandım," diye anlatırken kuş misali titriyordu. "Benden bıktığını, beni artık sevmediğini sandım."

Başını hafifçe kaldırdı. "Ne oldu sana?" diye sordu, sesi sanki ağıt yakıyordu. "Neden bu hâldesin?"

Tepkisiz kaldım. Öyle ki ona sarılamadım bile. Alisa'dan bu karşılamayı beklemediğim her hâlimden belliydi. Vesna, benim donukluğuma çözüm bulmak istercesine işaret diliyle, "Ablan şu an kendinde değil," dedi. "Onu kaçıran kötü adamlar ona günlerce işkence yapmış. Önce onu temizleyelim, daha sonra onunla konuşalım. Olur mu Alisa?"

Bana bu işkenceleri yapan o adamlar değildi, kendi dayımdı. O emretmişti.

Alisa'nın bana sonsuza kadar sarılmasını istedim. Onu öyle özlemiştim ki kendimi tutamadım ve gözümden bir damla yaş süzüldü. Vesna, beni tutarak banyoya doğru götürdü. Alisa, bir an olsun yanımdan ayrılmazken banyoya doğru geçtim. Üstümdeki kanlı kıyafetleri çıkarmak için Vesna yardımcı olurken Alisa benim için küveti suyla doldurdu.

Küvetin içine yerleştim. Ilık su, tenimde ağır ağır süzülürken son günlerin karanlık sahneleri gözlerimin önünde bir film şeridi gibi akmaya başladı. Her darbe, her çığlık yeniden, canlı canlı canımın içine saplandı.

Vesna, Alisa'ya işaret diliyle birkaç şey anlattıktan sonra sessizce banyodan çıktı, ikimizi yalnız bıraktı. Alisa, tereddüt etmeden yanıma yaklaştı. Küvetin kenarına diz çöktü ve elleri titreyerek saçlarıma uzandı.

Küçükken ben onu yıkardım, şimdi ise o beni yıkıyordu.

Tepki bile veremedim. Başımı eğip gözlerimi kapadım. Gücüm yoktu. Dayım istediğini almış, beni güçsüz birine dönüştürmüştü. Tenimdeki yaralar o kadar derindi ki sıcak suya rağmen bedenim hâlâ titriyordu. Alisa'ya sonunda kavuşmuştum, evet. Ama bu kavuşma hayal ettiğim gibi olmamıştı.

Ona sarılamayacak kadar yaralıydım.

Admir'in beni teslim almasıyla her şeyin değişeceğini, her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Artık biliyordum.

Peter Kalovski'yle geçecek günlerim, tahmin ettiğimden çok daha zorlu olacaktı.

Sessiz geçen duş sonrasında, odada üstüme temiz kıyafetlerimi giyerken Alisa bir saniye olsun yanımdan ayrılmamıştı. Beni hiç umursamayacağını düşünmüştüm ama düşündüğüm gibi olmamıştı. Beni özlemiş miydi? Ben onu çok özlemiştim ve Türkiye'de geçirdiğim her saniye aklım onda kalmıştı.

Türkiye'den kimseyi tanımıyordu... Ne Âkif babamı ne Umay ablayı ne Barut'u ne de Ülkü'yü...

Anne ve babamı bile tanımıyordu. Alisa'nın Türkiye'ye dair bildiği tek şey bendim.

Ellerimi kaldırdım. Parmaklarımı hareket ettiremiyordum ama yine de kendimi zorladım. "Beni hiç özledin mi?" diye sordum.

Alisa başını usulca salladı. "Çok özledim," dedi parmaklarını hareket ettirerek. "Sen kaçırılmadan önce sana kötü laflar söylemiştim..." Başını eğdi.

Elimi çenesine koydum ve başını kaldırdım. Onun gözlerinin içine baktığımda gülümsemeye çalıştım. "Hiçbirini hatırlamıyorum," diyerek dudaklarımı oynattım. O, kelimelerimi takip ediyordu. "Sen bana hiç kötü bir şey söylemezsin ki."

Kaşlarını çatıp elini kaldırdı. "Söyledim," dedi. "*Hayatımdan çık,* dedim ama bunun olmasını istemedim." Dudakları titredi. "Seni hep üzdüm. Kötü konuştum. Sen gidince ne kadar kötü bir kardeş olduğumu anladım."

"Değilsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Kötü bir kardeş değilsin. Sen benim kardeşimsin, hiç kötü olabilir misin?" Tam ergenlik çağındaydı ve bu aksi davranışlarının nedeni buydu. Çocukluğundan beri içine kapanıktı. O, benim tam aksime soğukkanlı bir çocuktu. Bu, onun kötü olduğunu göstermezdi ki...

Alisa'nın hayatı benden daha zordu. İşitme engeli olan bir bebek olarak doğmuştu, daha annesi ve babasıyla hasret gideremeden, onlara bir kere bile *anne baba* diyemeden, ikisini de toprağa vermişti. Kimsesiz bir çocuk olarak büyümesin diye çok çırpınmıştım.

"Bana karışmandan nefret ediyorum," dedi Alisa çekingen bir tavırla. "Ama senden hiç nefret etmedim. Sadece çok fazla üstüme düşüyorsun, bu beni delirtiyor. Peter..." Durdu. "Onu sevmiyorum."

Onu elinden tuttum ve konuşmasına izin vermedim. "Hayır," dedim dudaklarımı oynatarak. "Onun hakkında konuşma, tamam mı?"

Alisa başını salladı.

Elimi kaldırdım ve sessizce, telaşlı bir ifadeyle, "Benim senden başka kimsem yok," dedim. Biri daha vardı. Ulu *ljubov moja*... Ama ona bunu söyleyemezdim. O yüzden şimdilik kocamdan bahsetmedim. "Sen benim ailemden geriye kalan tek kişisin. Üstüne düşerim, senin hayatına karışırım, seninle ilgili her şeyden haberim olsun isterim çünkü sen benim her şeyimsin. Ama söz, eskisi gibi davranmayacağım, bebeğim."

Onu kendime doğru çektiğimde bir kolumla sarıldım ve acıyan dudaklarımı umursamadan saçlarının üstünden öptüm.

Alisa elini, elimin üstünde gezdirdi. Bir süre sonra hafifçe geriye çekilip, "Canını çok yakmışlar," dedi. "Sana yara bandı getireceğim."

Ona getirmemesini söyleyecektim ancak beni dinlemeden kucağımdan ayrıldı ve odadan koşar adımlarla çıktı. Çok geçmeden geri geldiğinde yalnız değildi. Tavşanıyla birlikte gelmişti. Onu kucağıma bırakıp renkli yara bantlarını teker teker açtı ve açık olan yaralara hepsini yapıştırdı.

Alisa küçükken düştüğünde onunla hep ben ilgilenirdim, yara bantlarını ben yapıştırırdım. Bir yandan tavşanla özlem giderirken diğer yandan kardeşimin yanımdaki varlığının tadını çıkardım.

"Aliş," dedim yoğun bir özlemle, elimi hareket ettirerek. Alisa bütün dikkatini bana verdi. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

Alisa başını usulca salladı. Konuşmaya devam ettim. "Benimle uyusan olur mu?" dedim. "En azından bugün için... Birkaç saat..."

Kısa bir düşünmeden sonra, "Olur," dedi. Tekrar elini kaldırdı. "Ama sarılmak yok!"

Gülümsedim. Canım acıdı. "Söz veremem."

Yatağa uzandığımda, Alisa sessizce gelip üzerimi örttü. İri, yumuşak tavşanı da ayak ucumda dolanıyordu; sanki o da beni korumak ister gibiydi. Alisa, tereddütsüz bir şekilde yanıma sokuldu, gözlerimin içine baktı. Bir zamanlar onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Şimdi tam karşımdaydı.

Yavaşça bana daha da yaklaştı ve başını göğsüme yasladı. Alisa, sarılmayı ya da yakın teması pek sevmezdi ama sırf benim için bu gece bana eşlik edecekti. Onun bu sessiz bağlılığı, içimde öyle büyük bir minnet duygusu uyandırdı ki kelimelere dökülmesi imkânsızdı.

Titreyen parmaklarımı saçlarına uzattım, avuçlarımda o tanıdık, ipeksi dokuyu hissettim. Alisa gözlerini kapatınca gözlerimden yaşlar süzüldü.

Yavaşça ağladım. Alisa ağlayışımı duyamazdı, bu yüzden içim biraz daha rahattı. Her damla, içimde büyüyen yeminleri daha da keskinleştiriyordu. Bu evden kurtulacaktık. Onu doğduğu topraklara, kendi vatanına geri götürecektim. Ne pahasına olursa olsun yapacaktım.

Zamanın nasıl aktığını bilemiyordum. Ağlamaya devam ederken Alisa gözlerini bir kez olsun açmadı. Başını göğsüme yaslamış, ellerimin saçlarında dolaşmasına izin vermişti. Sanki içgüdüsel bir şekilde benim acımı hissediyor, sessiz varlığıyla bana güç veriyordu. Odayı sadece kalbimin ağır ve düzenli atışlarının sesi dolduruyordu.

Ta ki kapı açılana kadar.

Ağır, sert adımlarla gelenin kim olduğunu anlamak için sesini duymam yetmişti.

Dayım...

Odaya girmişti.

Nefesimi tuttum, bedenimi uyuyormuş gibi gevşettim. O bize doğru yaklaştı, ayak sesleri daha da ağırlaştı. Birkaç adım ötede durdu. Bekledi. Ben de bekledim. Kalbim, boğazıma düğümlenmişti; göğsümdeki baskı, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Adımlarını yeniden duyduğumda dayım çoktan yanı başıma gelmişti. Koluma hafifçe dokundu. İlk başta küçük bir temas sanmıştım, ta ki derin bir sızı tenimde yayılana kadar. Vücudum istemsizce irkildi, yüzüm acıyla buruştu, boğuk bir inleme ağzımdan döküldü.

"Dayı..." diye fısıldadım, korkudan değil, saf acıyla titreyen bir sesle.

"Şşt," dedi, yumuşak bir tonla. "Ağrıların dinsin diye... Küçük bir sakinleştirici."

Onun sesindeki o kadifemsi yumuşaklık, bir kurdun koyun postuna bürünmüş hâli gibiydi. Biliyordum. Bu küçük bir sakinleştirici olmayacaktı. Tıpkı Türkiye'ye gitmeden önce yaptığı gibi beni uysallaştırmak, zihnimi köreltmek için kullandığı ilaçlardan biriydi bu.

Karşı koymadım. O anda yapabileceğim en akıllıca şey uyuyormuş gibi davranmaktı. Direnirsem şüphe çekecektim. Direnirsem Alisa'nın güvenliğini riske atacaktım.

Dayım başucumda birkaç saniye daha bekledi. Nefes alışlarımı düzenli tutarak, kımıldamadan yattım. Kalbim deli gibi çarpıyor ama dışarıdan bakıldığında ölüm sessizliğinde bir beden gibi görünüyordum.

Sonunda ağır adımlarla kapıya yöneldi. Kapının kapanmasıyla, boğazıma düğümlenen nefesim aniden serbest kaldı; kasılmaktan yorulmuş bedenim gevşeyip yatağa yayıldı.

Elimi hâlâ Alisa'nın saçlarında gezdiriyordum. Onun o başını avuçlarımda hissederken yeminler etmeye devam ettim. Onu koruyacaktım. Ne olursa olsun, bu cehennemden ikimizi de kurtaracaktım.

Gözlerimi kapasam da zihnim uyumuyordu. Bir an önce mesleğime başlamalıydım. Bir an önce dayımın bana dayattığı zehirlere karşı savaşacak gücü bulmalıydım. Yoksa bizi adım adım, günden güne, damla damla zehirleyerek yok edecekti.

Ve ben buna asla, asla izin vermeyecektim.

Barut Ulu Boratav

Bir ay...

Otuz gün...

Yedi yüz yirmi saat...

Kırk üç bin iki yüz dakika...

Onsuz geçen her an, zamanın dişleriyle etimi lime lime ettiği bir işkenceye dönüşmüştü. Her dakika, ciğerimi dağlayan bir yokluk; her saat, içimde büyüyen bir boşluktu.

Bir ay dedikleri şey kâğıt üstünde kısacık görünüyordu belki ama benim için onun kokusundan, sesinden, gözlerinden mahrum geçen bir ömür kadar uzundu.

Balkan Kızı'mdan bir aydır ayrıydım.

"Tulu'yu ne zaman göreceğiz?" diye soran ablamla bakışlarımı ona doğru çevirdim.

Birkaç günlüğüne Türkiye'ye gelmiş, operasyonun ikinci liderini çökertmek için çalışmalara başlamıştık. Operasyona devam etmeden önce bizimkilerle vakit geçirmeye gelmiştim. Peri'nin vefatından bu yana ablamı daha iyi görmüştüm. Toparlanmıştı.

"Dayısıyla arası düzelmeye başlamış," diye yalan söyledim. "Dayısı biraz inatçı bir adam. Kardeşi Alisa'yı da biliyorsun... Öyle ha deyince olmuyor, abla."

"Neler yapıyor acaba?" dedi ablam merakla. "İyi mi kötü mü bizi özlüyor mu? O kadar merak ediyorum ki kuzumu..."

"Merak etme," dedim onu rahatlatmak adına. "Görevde olmadığım zamanlarda konuşmaya çalışıyorum. Sesi iyi geliyor." Sesini öyle özlemiştim ki keşke yanımda olsaydı da sabah akşam Makedonca konuşarak beni sinir etseydi.

"Bari biz de konuşsak..." dedi Ülkü, dudak bükerek. "Çok özledim kızılcık şerbetini!"

"Konuştururum bir ara," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Efe!" diye seslendi ablam. "Efe! Hazırlandın mı? Bak, geç kalacağız!"

Efe diğer odadan, "Oyun oynuyorum!" diye karşılık verdi.

"Geliyorum ama şimdi oraya!" diyerek odadan çıktı ablam.

Onun gitmesiyle dikkatimi tamamen Ülkü'ye verdim. "Sen okuldan haber ver, Ülkü, nasıl gidiyor?"

Yüzündeki ifade değiştiğinde, "Güzel," dedi Ülkü. "Alttan ders alarak açığı kapatacağım. Merak etmeyin, geleceğin avukatı çalışmalara tam gaz devam ediyor!"

Gözlerimi kıstım. "Sen miydin İmam'ı operasyon boyunca rahatsız eden?"

Ülkü'nün kaşları aniden çatıldı. "Operasyonda biri İmam'ı mı rahatsız ediyordu?" dedi kızgınlıkla. "Benden başka kim onu rahatsız edebilir?"

Onu kolumun altına alıp saçlarını karıştırdım. Saçlarını bozduğum için, "Abilik!" diyerek daha da kızdı.

"Aferin," dedim. "Sakın askerlerime musallat olma. Kimsenin İmam'ı rahatsız ettiği yok. Hatta İmam'ı operasyon boyunca ilk kez bu kadar huzurlu gördüm. Gerçekten onunla uğraşmayı bırakmışsın."

Ülkü anında durgunlaştı. "Değişmeye çalışıyorum..." dedi. "Gerçekten çabalıyorum, abi. Bir daha seni ve ablamı üzmemeye yemin ettim. İmam'ı da saldım." Son kelimeleri söylerken hiç olmadığı kadar üzgündü. "Mutlu olmasına da sevindim... Biz zaten ayrı dünyaların insanlarıydık, bizden olmazdı."

Kaşlarım havalandı. "Ülkü, sen İmam'la ne hayallere kapılmıştın da *bizden olmazdı,* diyorsun?"

"Hiç!" diyerek fevri bir hareketle yanımdan kalktı. "Bir şey demedim, abilik. Ne diyebilirim? Allah'ın bir kulu sonuçta! Allah özene bezene yaratmış! Benim hayranlığım artık sanata değil, sanatçıya!"

"Ülkü!" diye bağırdım. *Ne demek, lan?* Bu kız gerçekten Rauf'u mu seviyordu yoksa? Bütün bu uğraşmalarının, ilgilenmelerinin nedeni bu muydu?

Oturma odasına gelen Barış, "Niye bağırıyorsun, it herif?" dedi. "Senin o borazan sesini duymak zorunda mıyım ben?"

"Özlemedin mi beni?" dedim oturduğum yerden kalkarak. "Hiç *hoş geldin* de demiyorsun."

"Git, karın özlesin seni!" dedi Barış alıngan bir tavırla. "Kimin mesajlarına cevap veriyorsan ona aitsindir. Benim mesajlarıma hiç cevap vermedin."

"Ah ulan, keşke baldan tatlı Balkan karım mesajlarıma cevap verse!" dedim yoğun bir özlemle. "Bir ay oldu, tek bir kelime bile konuşamadım. Özlemimden geberiyorum."

Barış bana gözlerini kısarak baktığında, "O yüzden mi buraya geldin?" dedi. "Ben de neden koşa koşa buraya geldi diyorum. Meğer karısını göremeyince soluğu evde almış!"

Tam onun karşısında durduğumda Barış'a elimi uzattım. O da elini avucuma sertçe yerleştirip, bana tutunarak ayağa kalktı. "Karımdan çok trip atıyorsun," dedim. "Dua et seviyorum seni yoksa asla katlanmazdım."

"Ee," diyerek güldü Barış. "Gülü seven dikenine katlanır." İkimiz de birbirimize sarıldığımızda sırtımıza vurduk. Onun zayıfladığını fark ettiğimde içim burkuldu. Keşke her gün yanında olabilseydim de onun güçten düşmemesi için bir şeyler yapabilseydim. Bunu çok isterdim çünkü Barış yaşadığı olaylardan sonra bütün her şeyi salmıştı.

Yine de onu iyi görmüştüm. Sürekli evde olduğu için kendine çok bakmazdı ancak şimdi parfümün kokusu bile burnuma geliyordu. Saçlarını yeni kesmiş, sakalını bile kısaltmıştı. Sanki bir anlığına eski asker Barış'ı görür gibi olmuştum. Bacaklarında protez vardı. Ben olmasam da kullanıyordu. Bu beni bir hayli rahatlatmıştı.

Onun sırtına tekrar vurduktan sonra, "Hadi," dedim. "Seni kliniğe ben götüreceğim." Ben olmadığımda ablam ya da Yarbay Beton, Barış'ın tedavisi için yardımcı oluyordu. Arada Ülkü de ona eşlik ediyordu.

Kapıya çıkmak üzereyken Efe koşturarak geldi. "Ben de geleceğim sizinle," dedi. "Dayı, anneme söyle de sizinle geleyim!"

"Olmaz," dedim. "Ablamla birlikte gideceksin."

"Yaa! Gitmek istemiyorum!" diye inatlaştı Efe. "Hadi dayı! Ben de geleyim! Bugün Naz abla da orada olacak!"

Kaşlarımı çattım. "Naz abla kim, len?"

Barış anında atladı. "Kimse değil," dedi. "Efe'yi bilmiyor musun? Yoldan geçene bile kafasını takıyor."

"Yok, yok," dedim. Efe'yi tamamen kendime çevirdim. "Takmaz benim aslan yeğenim. Kim bu Naz, anlat bakalım. Belli ki Barış Komutan bir şeyler saklıyor."

"Çok güzel," dedi Efe gözleri parlarken. "Masmavi gözleri var. Geçen Barış Komutan'ın elinden tuttu!"

Barış, Efe'nin kafasına hafifçe vurdu. "Lan, oğlum, kalkmam için elimden tutmuş olabilir mi?" dedi.

"Olsun, yine de tuttu!"

Ablam çantasına eşyaları tıkıştırarak yanıma doğru geldi. Ayakkabısını giyerken, "Haber edin bana," dedi. Sonra Efe'nin elinden tuttuğu gibi kapıya çıktı. "Geç kalmayın sakın, akşama güzel yemekler yapacağım."

İkimizi de hiç görmemiş gibi öptükten sonra evden çıktığında Barış'a doğru döndüm. "Seni şu Naz'la kavuşturalım bari," dedim. Kapıyı işaret ettim. "Ben de *bu adam sabah sabah niye bu kadar hazırlanmış,* diyorum, meğer Naz içinmiş! Gidelim de tanışalım bakalım!"

Barış, yumruk yaptığı eliyle bana öyle bir vurdu ki gücünün hiç azalmadığını o an anladım. "O Efe'yi eve gelince şınava boğacağım!" dedi sinirle. "Hele orada bir ima yap, seni de pişman ederim!"

Gülerek evden çıkarken Ülkü de bizi yolcu etmişti. Bir saat kadar yol gittikten sonra fizik tedavi için rehabilitasyon merkezine gelmiştik. Barış, alması gereken tedaviyle meşgul olurken Naz'ın kim olduğunu anlamaya çalıştım. Fizyoterapist bir erkekti. Gördüğüm kadarıyla burada Naz diye biri yoktu.

Bakışlarım alyansıma düştü.

Talia'nın yüzüğü ise künyemde takılıydı.

Telefonumu çıkarıp, Talia'yla çekildiğimiz fotoğraflara bakarken derin bir iç çektim. Neler yaptığını deli gibi merak ediyordum. Onu gidip Makedonya'dan almamak için her dakika kendimi telkin ediyordum. O

şerefsizle bir dakika bile aynı ortamda olmasını istemiyordum... İstemiyordum ancak karımın çok büyük bir şey başaracağını biliyordum.

Gittiği günden itibaren çeşitli gizli muhbirlerden Talia hakkında bilgi edinmiştik. Gittiği kafede, hastanede, yolda bile her an karşısına çıkan muhbirler aracılığıyla ondan Peter Kalovski hakkında bilgiler almıştık.

Hatta Talia sayesinde Üçüncü Günah'ın yakın bir zamanda etkinlik ayarladığını öğrenmiştik. O etkinlikte Üçüncü Günah'ın sonu gelecekti. İlk Günah, İkinci Günah derken sıra ondaydı.

Yedinci Günah'a kadar yolumuz vardı ve son durağımız olan Peter'a kadar durmayacaktık. Belki günler, belki aylar, belki yıllar sürecekti ama Türk ordusu asla durmayacaktı.

"Oturabilir miyim?"

Kafamı kaldırdığımda genç bir kadın bakış açıma girdi. Yan tarafımda duran ceketi bacağıma koydum. "Buyurun."

Bir kolu sargıdaydı. Yavaşça oturdu. Bakışlarımı ondan çektiğimde Barış'a doğru baktım. Yanımdaki kadın hareketlenince, "Şu yakışıklı için mi geldin?" dedi.

Başımı hafifçe ona çevirip, "Yakışıklı?" dedim.

"Barış," dedi.

"Ha," dedim. "Evet, o yakışıklı için geldim."

"Barut musun sen?" diye sorduğunda ona öyle tuhaf bakmış olmalıyım ki konuşmaya devam etti. "Naz ben. Barış'ın tedavi arkadaşıyım. Senin yokluğunda biraz dedikodu yaptık. Oradan biliyorum. Umay abla gelmemiş sanırım."

Kasılan vücudum gevşediğinde Efe'nin bahsettiği Naz'ı görmüş olmuştum. Ablamı da tanıyordu. "Evet," dedim. "Ta kendisiyim. Çok çekiştirdi mi beni?"

"Neler dedi neler..." diyerek geriye yaslandı Naz. "Evlenince hemen satmışsın onu. Mesajlarına bile bakmıyormuşsun." Kolundaki bandajı çıkarmaya başladı.

"Başını şişirmiş anlaşılan," dedim. Bakışlarımla kolunu işaret ettim. "Geçmiş olsun. Nasıl oldu?"

"Millî sporcuyum ben," dedi Naz. "Antrenman sırasında feci bir şekilde düştüm. Sonra bu kırık oluştu. Bunun yüzünden bütün hayatım durdu. Neyse ki Barış gibi bir komutan var da arada yüzümü güldürüyor."

Tam o sırada ağır adımlar atarak yanımıza Barış geldi. "Naz," dedi. "Hoş geldin." Sabah bana bile *hoş geldin,* demeyen Barış, Naz'ı görünce hemen merasimlere başlamıştı.

"Komutan," dedi Naz oturduğu yerden kalktığında. "Seni ne zaman millî sporcu yapıyoruz?"

"Ben almayayım," diyerek yanıma geçip oturdu Barış. Bacaklarını uzattı. "Tanıştınız mı?"

"Tanıştık," dedim imalı bir şekilde Barış'a bakarken. "Efe'nin bahsedip durduğu Naz buymuş demek ki..."

Barış bana ağzının içinde küfretti. Naz'ın kaşları havalandı. "Efe benden mi bahsediyordu?" dedi. "Keşke o da gelseydi de yanaklarını ısırsaydım!"

"Bir dahakine artık," dedi Barış. Naz, fizyoterapistin yanına doğru ilerledi ve bizden uzaklaştı. Barış'ın koyu gözleri beni bulduğunda sinirden kuduruyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun oğlum sen?"

"Ne yaptım, lan?" diye karşılık verdim.

"Kız bir şey olduğunu zannedecek," dedi Barış. "Sadece aynı klinikte tedavi gören kişileriz. Ötesi yok."

"Oğlum, sen bana neyi açıklamaya çalışıyorsun?" dedim. "Sanki kızla sizi bastım. Ne diye panik yapıyorsun bu kadar?"

Barış aniden durgunlaştı. "Ne bileyim..." dedi. "Yıllar sonra ilk kez karşı cinsten biriyle arkadaş oldum. Ne yapacağımı bilemedim."

Kolumu onun omzuna attım. "Yağmur..." diyecektim ki Barış lafımı kesti.

"Hiç bahsetme," dedi, bundan hoşnut olmazken. "O evli bir kadın. Konuşmamız doğru olmaz. İkimizin de hayatı bambaşka artık."

"Sadece mutlu ol istiyorum, kardeşim."

"Oluruz belki..." dedi Barış, derin bir iç çekerek. "Bir gün."

Tam o anda telefonuma bir mesaj geldi. Kişisel telefonum olmadığı için hızlıca hareketlendim ve bildirim gelen telefonu elime aldım. Ekranda yazan ismi okudum: *Üsteğmen Mermi.*

Mermi: *Görev başarılı, komutanım. İçerideyim.*

İçimi kaplayan buzlar çözülür gibi oldu. Bir süredir Mermi'den bu haberi bekliyordum ve sonunda başarmıştı. Ondan şüphemiz yoktu. Albay Alkorkmaz, onu bu göreve seçmekle doğru olanı yapmıştı.

Mermi: *İstediğiniz gibi Balkan Kızı'na ilk kibrit kutusu teslim edildi.*

Gözlerimi kapadım. Bu beni daha da rahatlatmıştı. Talia'ya sonunda ulaşmanın bir yolunu bulmuştum. Tıpkı önceden olduğu gibi ona kibrit kutusunda bir mesaj göndermiştim.

Bir kibrit yak, Balkan Kızı.

Kocan seni hiçbir zaman yalnız bırakmayacak.

Talia Alaz Boratav

Alisa, aynanın önünde kendine bakıyordu ve suratındaki ifadeyle ne hissettiğini anlayabiliyordum. Derin bir nefes alıp verdiğimde ona doğru yaklaştım. Sabrımı koruyarak, "Beğenmedin mi?" diye sordum.

Hiçbir şey demedi.

"Gerçeği söyleyebilirsin," dedim.

En sonunda pes ederek elini kaldırdı. "İstediğim gibi olmadı," dedi. Tekrar aynaya döndü. Saçını diğer eliyle gösterirken ağzından çıkan sesleri ben işitsem de o fark etmiyordu. "Burası neden kabarık? Ben düz istiyorum."

Alisa'yı yeniden okula gitmeye ikna etmiştim. Ona her sabah saçlarını yapacağıma dair verdiğim söz yüzünden, bir haftadır evde her sabah küçük bir saç krizi yaşanıyordu. Kimi zaman saç fırçasıyla kimi zaman inatçı örgülerle verdiğimiz mücadele, günümüzün ilk sınavı hâline gelmişti.

Türkiye'den Makedonya'ya dönüşümün üzerinden tam bir ay geçmişti. Fakat yaşadıklarımın ağırlığı o kadar yoğundu ki sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Bir ayın içine, bir ömrün yükünü sığdırmış gibiydim; omuzlarımda yalnızca yaşadıklarımın değil, artık değişen kaderimin de ağırlığı vardı.

Her şeyin ötesinde, yüreğimin derinlerinde kök salmış dev bir özlem vardı. Kimi zaman sessizce büyüyor kimi zaman içimi acıta acıta kanıyordu. Ne yaparsam yapayım, yok olmuyordu. O özlem, günlerin arasında, gecelerin sessizliğinde hep benimle kalıyordu.

Fiziksel yaralarım iyileşmişti. İşkencenin geriye bıraktığı izler, tenimde solgun çizgiler olarak kalmıştı; zamanla silinip gidecek kadar yüzeydeydiler.

Ama asıl yaralar, görünmeyen yerlerdeydi. Ruhumda açılan boşlukları hiçbir merhem, hiçbir zaman onaramayacaktı.

Dayımla aramızdaki ilişki, dışarıdan bakıldığında olması gerektiği gibiydi. O bana karşı bir sorun çıkarmıyor, ben de her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Hayatımı, incecik bir maskenin ardına saklayarak sürdürüyordum.

Günün çoğunu evimizin arka bahçesinde geçiriyordum. Çiçeklerin arasında kayboluyor, ellerimi toprağa gömerek geçmişin izlerini unutmaya çalışıyordum. Parmaklarımın arasından kayan toprak, bana bir tür temizlik gibi geliyordu. Ne kadar derine inersem o kadar özgürleşeceğimi sanıyordum.

Ve Alisa...

Küçük kardeşim. Onun varlığı, karanlığın içindeki tek ışığım olmuştu. Ayrı kaldığımız sürede neler yaşadı, içinde hangi fırtınalar koptu, bilmiyordum ama bir şey değişmişti. Bana her zamankinden daha fazla sokuluyordu.

Belki de bir gün gerçekten beni kaybedebileceğini fark etmişti. Belki de bu yüzden aramızdaki bağları daha sıkı sarıyordu, bir daha hiç kopmamak istercesine. Her sarılışında, her sessiz bakışında, beni kaybetme korkusunun izleri vardı.

Sebebi ne olursa olsun, onun bu hâlinden memnundum. Çünkü bu yabancı topraklarda, bu puslu ve suskun evde, birbirimizden başka hiç kimsemiz yoktu.

Tarağı ona bıraktım. "Saçların kabarıyor çünkü anneme çekmişsin," dedim. "Onun da saçları böyleydi."

Alisa bir anlık dalgınlıkla dudaklarını araladı. "An-" dedi ama devamını getiremedi. Sonra hemen ağzını kapadı. Hem işitmede hem de konuşmada ilerleme kaydetse de tamamen iyileşmesi söz konusu değildi. Sadece yüzdelik olarak duyabilir ya da konuşabilirdi.

Elini kaldırıp işaret diliyle konuştu. "Annemin saçı gibi yapabilir misin?"

Dudaklarımda derin bir gülümseme oluştu. "Elbette yaparım," dedim. Onu saçlarının üstünden öptüm. "Bu modeli çok seveceksin."

Kısa bir uğraş sonucunda Alisa'ya annemin saç modelinden yapmıştım. Ona o kadar çok yakışmıştı ki annemin gençlik hâli sanki karşımda duruyordu. Alisa da beğenmişti. İlk defa, yaptığım bir saçı bana ikinci kere yaptırmamıştı.

Kahvaltı için masaya geçtiğimizde Vesna'yla dayımın yerlerini çoktan almış olduklarını gördüm. Dayımın kucağında Angela vardı. Ona mamasını yediriyordu. Bu görüntü mideme kazık gibi oturmuştu.

Dayım, çocukların ölümünden sorumlu biriydi. Ondan ölesiye nefret ediyordum. Angela, dünyanın en masum çocuğu olabilirdi ancak babası bir teröristti.

Tek istediğim masum insanları ondan kurtarmaktı.

Dayım birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Niye bu kadar durgunsun, Talia?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Çatalımı usulca tabağa bıraktım. İçimdeki sıkıntı, kelimelere dökülmek için sabırsızlanıyordu. "Atanamayınca insan sıkılıyor," dedim iç geçirerek. "Günlerim arka bahçede çiçeklere bakarak geçiyor... Hâlâ projemle ilgili bir netice elde edemedim. Ben durgun olmayayım da kim olsun, dayı?"

"Projen neden ilerlemiyor?"

Gözlerimi kaçırdım. "Yasaklı madde olayı," dedim fısıltıyla. "Polisler evirdiğinde projemi imha ettiler. Yeniden toparlamam çok zaman alacak. Üstelik... Bu sefer daha kapsamlı bir proje istiyorum ama bir laboratuvarım yok."

Vesna, sıcak bir gülümsemeyle söze karıştı. "Neden dayınla çalışmıyorsun, Talia? Enstitüde her şey var. Üstelik mezun olduğundan beri seni orada görmek istiyordu."

Dayım, Angela'yı nazikçe bebek sandalyesine yerleştirirken başını salladı. "Yıllardır söylüyorum ama dinletemiyorum," dedi. "Talia'yı sadece yeğenim olduğu için değil, iyi bir doktor olacağına inandığım için yanımda istiyorum."

Türkiye'ye gitmeden önce, beni kimse dayımın yanında çalışmaya ikna edemezdi. Ama hayat... Hayat, her şeyi altüst etmişti. Artık o enstitüye girmek zorundaydım. Çünkü orası, ITO'ya çalışan merkezlerden biriydi.

"Öz geçmişimi insan kaynaklarına göndermiştim aslında..." derken sesim fısıltıdan ibaretti.

Dayımın kaşı havaya kalktı. "Ne zaman gönderdin?"

Planımı belli etmemeye çalışarak, "Hafta başında," dedim usulca.

Dayımın kaşları çatıldı. "Bunu bana neden söylemedin ki? Ayrıca... İnsan kaynakları mı?" Gözleri küçüldü. "Sana torpil geçmeyeceğimi söylerken

ciddiydim ama Talia, gerçekten insan kaynaklarının burada işe alımları yönettiğini mi sanıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Şu an düşünmüyorum açıkçası... Zaten kimse dönüş yapmadı. İncelediklerine dair bir haber bile vermediler."

Dayım koltuğuna rahatça yaslandı. "Çünkü buraya sadece referansla girilir," dedi net bir ifadeyle. "Burası sıradan bir şirket değil, çok özel bir yer."

"Referans olarak seni gösteremem ki!"

Dayım hafifçe gülümsedi, ardından ciddileşerek, "İşe alındın," dedi. "Öz geçmişini göndermiş olman yeterli. Seni geri çevirecek değilim. Şirketimizin senin gibi zeki ve hırslı insanlara ihtiyacı var. Ayrıca yeni mezunlara gerçek fırsatlar sunan sayılı kurumlardan biriyiz."

"Dayı..." dedim, rahatsızlıkla kıvranarak. "Torpil istemiyorum!"

Dayım yüzünü sertleştirip, "Sana en başından beri benimle çalışmanı söylüyorum, Talia. Artık bu inadı bırakma zamanı geldi," dedi.

Vesna da hemen destek çıktı. "Doktor olmayı hep istiyordun," dedi, teşvik edici bir sıcaklıkla. "Bu fırsatı kaçırmamalısın, Talia. Kim bilir, belki bir gün kendi kliniğini bile açarsın. Şimdilik dayının yanında başlamak çok özel bir adım olacak."

Dayım sandalyesinden kalktı ve ağır adımlarla yanıma geldi. Başımı hafifçe eğdiğimde saçlarımın üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bu konu kapanmıştır, Talia," dedi net bir tonla. "Artık sözümü dinleme zamanı. Göreceksin, çok başarılı bir doktor olacaksın."

Gülümsemek için çabaladım. İçimde kabaran duygulara rağmen güçlükle başımı salladım. "Umarım bir gün senin gibi olabilirim, dayı."

"Olacaksın," dedi, gözlerinde sarsılmaz bir inançla. "Ne zaman kendini hazır hissedersen işbaşı yapabilirsin."

Minnetle başımı salladım. Dayım, bu anın hemen ardından, sanki günün asıl bombasını patlatmak ister gibi, "Madem artık yeni kararlar alıyorsun, o zaman ben de sana kendi kararımı söyleyeyim," dedi.

Merak bütün hücrelerime yayıldı. Başımı kaldırıp dikkatle ona baktım. Dayım bir adım geri çekildi, daha sonra elini ileriye doğru kaldırıp birini yanımıza çağırdı.

"Bu ara ortam tehlikeli," dedi ciddi bir ifadeyle. "O yüzden sana bir koruma ayarladım. Uzun süredir benimle çalışıyor."

"İstemiyorum!" dedim hemen.

"İtiraz kabul etmiyorum."

Yanımıza yaklaşan kişiye gözüm ilişince kelimeler boğazıma düğümlendi.

Hayalet Timi'nden Mermi.

Burada, Kalovski Malikânesi'ndeydi.

Dayım, ifadesiz bir yüzle onu gösterdi. "Adı Miles," dedi. "Bundan sonra nereye gidersen git, yanında olacak. Bir an olsun seni yalnız bırakmayacak."

13.
KİBRİT

"Yalancı."

"Yalancı yansın."

"Öyle söyleme. Ya yanarsan?"

"Yandım ben sana, yandım, Balkan Kızı.
Daha da kimse yakamaz beni."

Bir kibrit yak...

Talia Alaz Boratav

Günler birbiri ardına eriyip, giderken ay yıldızlı topraklara olan hasretim bir an bile eksilmiyordu.

Bugün, yeni bir başlangıcın eşiğindeydim. Parmaklarım beyaz önlüğümün yakasına ilişirken gözlerim usulca cebin üzerindeki nakşa kaydı. "*Dr. Talia Alaz.*"

Eksik bir yazıydı ama artık doktordum.

Doktor Talia Alaz Boratav.

Adım, ünvanımın altında sessizce duruyordu ve boğazıma düğümlenen o tanıdık sızı ağır ağır büyüyordu. Beni hep doktor olarak görmek isteyen o adamın şimdi burada olmayışı, bu anı buruk ve yarım bırakıyordu.

Zihnim onunla yaşadığımız ana doğru gitti.

"Doktor kocası olacaksın, buna hazır mısın?" diye sordum.

"Doktor kocası olacağım," dedi beni onaylarcasına. Sözlerim ona güç vermiş gibi hemen devam etti. "Atanacaksın. Resmî olarak doktor olacaksın. Yakanda Doktor Talia Boratav yazacak."

O an, içimde bir şey titredi. "Talia Alaz Boratav," diye düzelttim fısıltıyla. "Doktor Talia Alaz Boratav..."

Sonra birden, gözleri parlayarak devam etti. "Sonra seni iş çıkışı almak için hastaneye geleceğim. Sen beni görür görmez üstüme atlayacaksın."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ben yüksek ihtimalle ameliyathanede olurum," dedim gerçekçi bir tonla. "Üstelik o kadar yoğun ve uzun nöbetlerden sonra üstüne atlayacak hâlim kalmayabilir. Beni yerden kazıman gerekebilir."

Böyle gerçekçi cevaplar verince suratının biraz düştüğünü fark ettim. Sanki programlanmış gibi ben ne söylesem o hayalini daha da inatla kuruyordu.

"Neyse," dedi pes etmeyerek. "Odana geçtiğimizde, yalnızca bana özel olan yöntemle beni muayene etmeye başlarsın."

Hafifçe kıpırdandım. "Yalnızca sana özel olan muayene yöntemim nasıl bir şeymiş?" diye sordum, alaycı bir merakla.

Yanaklarım ısınırken o, dudaklarının kenarına yerleştirdiği şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Saçımı çekmeli... Başının geriye gittiği..." Tansiyon yükselmişti, nefeslerimiz kısalmıştı. "Dudaklarının arasından bilmediğim dillerde çığlıklar attığın..."

Bir an sessizlik oldu. Sanki ikimiz de o söylenenleri, o sahneyi gözümüzde canlandırmıştık. Yutkundum. "Bunu hiç unutmayacaksın, değil mi?"

"Asla," dedi kararlı bir sesle.

Göz kapaklarımın ardında onu hissettim; sevgisini, umudunu, bana olan inancını... Biliyordum, o da benim hissettiklerimi hissediyordu. "Beni doktor yapmaya kararlısın yani?"

"Hiç olmadığım kadar."

Parmaklarım etiketi usulca okşarken gözlerim doldu. Evet, başarmıştım... Belki de bir zamanlar kurduğumuz hayale ulaşmıştım. Ama onun yokluğunda her zafer, içimde sessizce kanayan bir yara gibi kalıyordu.

Derin bir nefes alıp önlüğü üzerime geçirdim; kumaş, omuzlarımda hem bir gurur hissi hem de taş gibi ağır bir hüzün yarattı. Bugün resmen işe başlıyordum. Fakat kalbimin bir yanı hâlâ uzaklarda, ay yıldızlı topraklarda ve sevdiğim adamın adını fısıldayan rüzgârlarda asılı kalıyordu.

Ljubov moja...

Beni doktor olarak gördüğünde ne olacaktı acaba?

Bir tanışma toplantısı yapılacaktı. Bana verilen odadan çıktıktan sonra kapı önünde biriyle karşılaştım. Bakışlarım yakasındaki yazıya doğru ilişti. *Dr. Aleksandra.*

"Merhaba," dedi. Şirketteki çalışanların yarısı İngilizce, yarısı Makedonca konuşuyordu. O da benimle Makedonca konuşmuştu. "Yeni meslektaşıma herkesten önce selam vermek istedim. Ben Aleks."

Elimi ona doğru uzattım. "Memnun oldum, Doktor Aleks," dedim. "Ben de Talia."

Uzattığım elimi yavaşça sıktıktan sonra gözlerimin içine baktı. "Toplantıya doğru gidelim," dedi. "İlk günün için heyecanlı mısın?"

"Aslında çok sayılmaz..." dedim, gerçekçi bir hissiyatla. "Daha önce de gönüllü olarak mesleğimi yapmıştım, o yüzden benim için çok yeni bir şey değil ama resmî bir doktor olmak... Garip hissettiriyor."

Aleks, yavaşça gülümsedi. "Buraya kısa sürede alışman için her şeyi yapacağım. Artık beraber çalışacağız." Yaşı benden büyüktü. Belki, otuzlarının ortasında olabilirdi. Toplantı odasının kapısını açıp geçmem için bekledi. "Güzel şeyler başaracağız."

Güzel şeyler başarmadan önce sizi durduracaktım.

Fakat yüzümde derin bir tebessüm oluştu. "Benim de isteğim o yönde," diyerek odadan içeriye girdim.

Tahmin ettiğimden çok kişi vardı.

Burası küçük bir şirket değildi.

Burada olan herkes ya terörist ya da potansiyel teröristti. Hepsinin tespit edilmesi için çalıştığım muhbirlere haber gönderecektim. Son zamanlarda içimi rahatlatan tek şey Üsteğmen Mermi'nin bana yakın koruma olmasıydı.

KHÜ her şeyi düşünmüştü ve beni burada yalnız bırakmamak için onu korumam olarak görevlendirmişti. Mermi hem dayımın etrafında hem de benim etrafımdaydı. Dayım, gördüğüm kadarıyla ona bir hayli güveniyordu.

Günün geri kalanını ekip arkadaşlarımla tanışarak, hastane bölümünü gezerek ve çalışma alanlarımı keşfederek geçirmiştim.

Şirketin kapısından çıktığımda artık Miles adını taşıyan Mermi, hızlı adımlarla yanıma geldi. Üzerindeki takım elbise, ona yabancı bir ağırlık katıyordu. "Talia Hanım," dedi, sesine titizlikle yerleştirdiği o resmî tınıyla. "Herhangi bir sorun yok, değil mi?"

Ona Miles demem gerektiğini kendime defalarca hatırlattım. Aklımdan bile *Miles* şeklinde geçirmeliydim, aksi takdirde Mermi'nin kimliğini ifşa edebilirdim.

Başımı hafifçe salladım. "Hayır, Miles, yok," diye cevap verdim. Onunla tanışıklığımız aylar öncesine dayanıyordu. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum, bana İrlanda'dan geldiğini söylemişti. Hatta bir gün, bileğine *marteniçka* bile takmıştım. Şimdi ise gerçeği tüm çıplaklığıyla biliyordum: O, bir Türk askeriydi. Ve benim için burada bulunuyordu.

"Alisa'yı okuldan almaya gidebiliriz," dedim, sesimi biraz daha yumuşatarak.

Miles, normalde pek göstermediği bir ağırbaşlılıkla başını eğdi. Siz nasıl isterseniz," diye karşılık verdi ve kapıyı nazik bir hareketle açtı, adım atmam için kenara çekildi. Onun komik hâlini, Barut'u sinir eden tavırlarını seviyordum. Fakat bu tavrına da alışmıştım.

Arabaya bindiğimizde içime tarifsiz bir güven duygusu yayıldı. Öyle bir güven duygusu ki kelimelere dökülmesi imkânsızdı. Çünkü bir Türk askerinin verdiği güven, dünyadaki hiçbir şeye benzemezdi.

Bana bakışlarıyla torpidoyu işaret etti. Onunla tıpkı Alisa gibi sessiz kelimelerle konuşuyorduk. Arabanın içinde bizi kontrol etmek için kamera kayıt sistemi mevcuttu. O yüzden Miles'la hiçbir şey konuşmamaya özen gösteriyordum. "Buralarda ıslak mendil var mı?" diye sorduğumda, onun cevap vermesine izin vermeden torpidoyu açtım. Bir kutu kibrit ve ıslak mendil paketini alıp çantama attım. Paketin içinden mendil çıkarıp, elimi silerken o kibrit kutusunun içinde yazanları okumak için heyecanlandım.

Miles, koruma olduğu ilk andan itibaren her gün bir adet kibrit kutusunu bana ulaştırıyordu. Bunu o kadar farklı şekillerde yapıyordu ki bazen şaşırmadan edemiyordum. Aynı şekilde ben de ona kibrit kutusu veriyor, Barut'un yazdıklarına karşılık veriyordum.

Alisa'nın okulunun önüne geldiğimizde arabadan aşağıya indim ve kardeşimi beklemeye başladım. Kalabalığın arasına karıştığımda fırsat bulduğum ilk an, çantamdaki kibrit kutusunu çıkardım ve oradaki küçük mektuba ulaştım.

Ellerimin titremesini durduramadım.

Baldan tatlı Balkan karım...

Evliliğimizin ilk yılını birbirimizden ayrı geçireceğimizi asla hayal etmemiştim. Her dakika köpek gibi özlüyorum seni. Yan yana geçirdiğimiz onca vakitte, sana doyamamış olmam beni kahrediyor. Şimdi anlıyorum... İnsan, sevdiğiyle ne kadar vakit geçirirse geçirsin, ona asla doyamıyormuş.

O ıslak terlik manyağı yaptığım Mermi'yi kıskanacağımı da hiç düşünmemiştim. Onun yerinde olup sana yakın olmak için gözümü bile kırpmadan her şeyimi verirdim, Talia.

Operasyonlarımız tam gaz devam ediyor. Dördüncü Günah'a da ulaşmak üzereyiz. Adım adım sona yaklaşıyoruz. Her adımda, sana bir adım daha yaklaşmış gibi hissediyorum kendimi.

Bu arada, Albay Alkorkmaz'la görüştüm. Alisa'yı güvenli listeye aldırdım. İçin rahat olsun. Kardeşine bizden bahsedebilirsin. Ayrıca eve sipariş ettiğin kargolardan birinin içine sana küçük bir şey gizledim. O, sana ait. Paketini açınca ne olduğunu anlayacaksın.

Yarbay Beton... Pardon yavrum, sen ona baba dememi istiyorsun. Âkif baba, seni sürekli sorup duruyor. Seninle mektuplaştığımı görünce arada kıskançlık yapıyor. O da seni özledi. Hem de öyle böyle değil. Alisa'yı ve seni yeniden yanında görebilmek için gece gündüz çalıştığına şahidim. Artık rütbesine bile aldırmadan sahaya iniyor. Son operasyonda beraberdik.

Sana söz veriyorum, Talia.

Bu savaş bitecek.

Sana kelimelerle anlatamayacağım kadar çok âşığım. Ve seni yeniden kollarıma alacağım günü sayıyorum.

Kocan,

Barut Ulu Boratav.

Elim kalbimde okumuştum yazılanları. Bana olan aşkını her kelimesinde yoğun bir şekilde hissettim. Barut hiçbir mektubu yalnızca kelimelerle bitirmezdi; mutlaka her kâğıdın arkasına bir şiir iliştirirdi. Kâğıdı arkaya çevirdiğimde bana bıraktığı şiiri okumaya başladım.

Şu an yanımda olmanı çok isterdim.

Ama değilsin.

Sen oradasın

Ve orası ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor.

— Nâzım Hikmet.

Küçük kâğıdı tekrar katladığımda fevri bir hareketle cebime yerleştirdim. Başımı kaldırıp, öğrenciler arasında Alisa'yı ararken onu gördüğüm an elimi salladım. Alisa da eş zamanlı olarak beni gördüğünde kısa sürede yanıma geldi. Onu yanaklarından öpüp, "Nasıl geçti?" diye sordum.

Sadece omuz silkti.

Alisa böyleydi işte. Ama bunu da kıracaktım. Çünkü Barut onu artık güvenli listeye almam için onay verilmesini sağlamıştı. Çantasını aldıktan sonra bizi bekleyen arabaya doğru ilerledim. Arka tarafa Alisa'yla birlikte oturduktan sonra yolculuğumuz Miles'ın arabayı sürmesiyle başladı.

Bir an önce eve gidip kargolara bakmak istiyordum. Yolculuk sırasında oluşan trafiğin nedenini öğrenmek için telefonu elime aldığım anda, Miles'ın sesi arabanın sessizliğini böldü.

"Bir patlama gerçekleşmiş," dedi. Dikiz aynasından bana bakıyordu. "ITO üstlenmiş. Bir süre burada kalacağız. Bay Kalovski'ye haber vereceğim."

"Yaralı, ölü durumu nedir?" diye sordum korkuyla.

Miles kısa bir duraksamadan sonra başını hafifçe salladı. "Yayın yasağı getirilmiş," dedi.

Arabanın koltuğuna yaslandım. Gözlerimi kapadım. İçimi kaplayan hüzün, sessizce tüm bedenime yayıldı. Kayıpların, korkunun, yarım kalan hayatların ağırlığı omuzlarıma çökerken bir anlığına nefes almakta zorlandım.

Dayım, ITO'nun kalbiydi ve bir an önce etkisiz hâle getirilmesi gerekiyordu. ITO'nun tamamen yok olması yılları bulacaktı fakat Peter Kalovski'nin eksikliği onları içten içe bitiren tek şey olacaktı.

Dayım, Günah olarak adlandırılan bölge liderlerinin teker teker öldürülmesiyle birlikte, diken üstünde yaşıyordu. Her geçen gün çevresindeki koruma önlemlerini artırıyor, her daim tetikte duruyor, adımlarını da temkinle atıyordu.

Artık açık bir savaşın tam ortasındaydık.

Durmadan, planlı ve kasıtlı şekilde terör eylemleri gerçekleştiriliyor, kanlı saldırılara zemin hazırlanıyordu. Sokağa adım atan herkes bir sonraki hedef olabileceğini bilerek yürüyordu.

Son zamanlarda çoğu ülkede arka arkaya patlamalar meydana geliyordu. Şehirler birer savaş alanına dönmüştü. İnsanlar gözle görünmeyen bir korkunun altında eziliyordu. Hiçbir yer gerçekten güvenli değildi.

Savaş artık sadece sınırların dışında değildi. Savaş, damarlarımızın içine kadar sızmıştı.

Haftalardır Alisa'ya okula gitmesi için baskı yapan ben, artık onu okula göndermeye bile tedirgin oluyordum. Çünkü artık terör saldırıları yalnızca meydanları değil, okulları da hedef alıyordu. Çocukların oyun alanları, birer ölüm kapanına dönüşmüştü.

Peter Kalovski, her bir liderin ölümünden sonra misliyle karşılık veriyor, daha fazla kan dökülmesi için elinden geleni yapıyordu.

Bu iğrenç herifle aynı çatı altında yaşamak, her geçen gün ruhumdan bir parçayı daha koparıyordu. Onunla aynı havayı solumak bile kirli hissettiriyordu. Ama içimde buz gibi bir teselli vardı. Bir gün, onun sonunu getiren ellerden biri olacaktım.

Saatler sonra eve geldiğimizde Angela'yı kapı önünde buldum. Yalın ayaklarıyla ayakta durmaya çalışıyordu. "Piç!" diye seslendi.

Onun seslenmesiyle hızlıca yanına yaklaştım ve kucağıma aldım. "Şşt," dedim. "Hani öyle demiyorduk, bir tanem?"

Bu kelime Angela'nın dilinde yer etmişti. Onunla birlikte içeriye girdiğimde Miles'a hafifçe başımı salladım ve onun nöbet tutmasını bekledim. Kapıyı tamamen kapadıktan sonra, "Vesna?" diye seslendim. Alisa eve girip hemen tavşanının yanına koşmuştu. Vesna'dan ses gelmeyince kucağımdan inmeye çalışan Angela'yla kargoların yanına geçtim ve tatlı bebeği yere bıraktım.

Kargo paketlerini açmaya başladım. İşim için yeni şeyler sipariş etmiş, bunu da dayıma söylemiştim. Paketleri açtığım sırada daha önce gördüğüm bir kutuyla karşılaştım.

Bu kutu...

Bu kutu anneme aitti.

Neye uğradığımı şaşırdım, hızlıca kutuyu tekrar paketin içine koydum. Tam o sırada Vesna geldi; elinde telefon, yüzünde derin bir telaş vardı.

"Talia," dedi. "Dayınla en son ne zaman görüştün?"

"Sabah..." dedim. "Toplantıda. Bir şey mi oldu?"

"Biz telefonda konuşuyorduk," dedi Vesna, korkudan ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Silah sesleri gelmeye başladı. Sonra telefon kapandı. Neler olduğunu bilmiyorum ama Peter tehlikede olabilir."

Yüzüme bir korku ifadesi yerleştirdim. "Dayıma bir şey mi oldu yoksa?"

"Bilmiyorum, tatlım," dediği sırada bütün korumalar evin içine girmeye başladı. Hepsi silahlanmış vaziyetteydi. Aralarında Miles'ı da görünce, ister istemez rahatladım.

Baş korumalardan biri, "Bayan Kalovski," dedi. "Burayı hemen tahliye etmemiz gerekiyor. Bay Kalovski, acilen çiftlik evine geçilmesi gerektiğini söyledi."

Vesna'nın korkusu giderek derinleşti. "Peter ne durumda?"

"Kendisinden yalnızca emir aldık," diye karşılık verdi. "Vaktimiz yok, Bayan Kalovski. Hemen buradan gitmeliyiz."

Vesna'ya baktım, yukarıyı işaret ederek, "Ben Alisa'yı alırım," dedim. "Miles da bana eşlik etsin."

"Biriniz de benimle gelsin," dedi Vesna korumalara doğru. "Gel tatlım buraya," diyerek, Angela'yı kucağına alıp salondan çıktı. Annemin kutusu olan paketi elime alırken Miles içeriye girdi.

"Bay Kalovski'nin bulunduğu yerde büyük bir saldırı olmuş," dedi, direkt olarak bana bakarken. "Buraya da saldırmaları an meselesi. Sizi hemen buradan çıkarmalıyız, Talia Hanım."

"Kardeşim..." dedim ve kucağımda kutuyla birlikte merdivenleri tırmandım. Miles da peşimden geliyordu. Önce Alisa'nın odasına girip ona kısa süreliğine çiftlik evine gideceğimizi, bu yüzden küçük bir çanta hazırlaması gerektiğini söyledim. Sonra kendi odama geçip çok hızlı olacak şekilde çantamı toparlamaya başladım.

Miles koridorda iki odayı da gözetliyordu. Diğer korumalarla irtibatta kalarak güncel durumu paylaşıyordu. Alisa'yla tam merdivenleri ineceğimiz sırada aniden elimi bıraktı. Büyük bir korkuyla tavşanı işaret etti.

"Görmedim," dedim endişeyle. "Bahçede olabilir mi?"

"Bahçede yoktu," diye karşılık verdi Alisa. "Onsuz gidemem."

"Vakit kalmadı," dedi Miles, ikimizin de kolundan tutarak, âdeta çekiştirircesine götürmeye başladı. Alisa, Miles'a tekme attığında onu bırakmasını işaret ediyordu ama Miles dinlemiyordu. İri yarı olan vücuduyla onu hiçbir şey durduramazdı.

İkimizi de fevri bir hareketle arabaya bindirdiğinde kendi de sürücü koltuğuna geçti. "Tavşanı bulmalarını söyleyeceğim," dedi Miles. Dikiz aynasından Alisa'ya bakıyordu ama Alisa ağlamaktan ona bakmıyordu bile.

Alisa'yı kendime çevirip tavşanını getireceklerini işaret diliyle aktardığımda, kısa sürede sakinleşti. Arada Miles'ı sinir etmek için koltuğa tekme atıyordu. Onu uyarsam da yapmaya devam etti. Yol boyunca gözlerimi kol çantamdaki annemin kutusundan ayırmadım.

Saatler sonra çiftlik evine geldiğimizde hava kararmıştı. Dayım ortalıkta yoktu. Vesna, Angela'yı alıp odasına çıkmıştı; panik hâlindeydi. Angela huzursuzlanıp durmuştu. Alisa'yla aynı odada kaldığımız için yataklarımıza doğru yöneldik. Çok küçükken, Alisa'yla buraya her geldiğimizde yataklarımızı birleştirip öyle yatardık.

Alisa, sessizce yatağın kenarına oturdu. Ardından yavaşça pencere kenarındaki komodine uzandı. Üstünde duran küçük masa takvimini eline aldığında, gözlerindeki ifade bir anda değişti. Baktığı tarihe uzun uzun daldı.

"Bugün annemle babamın ölüm yıl dönümü," dedi.

Yutkundum. Sanki kalbimin üzerine biri sessizce bastırmıştı.

O an ne diyeceğimi bilemedim. İçimde bir yerden bir sızı yayıldı. Bildiğim gerçek, zihnime kazınmıştı: Bugün annemin değil, yalnızca babamın ölüm günüydü.

Gözlerim Alisa'ya takıldı. Küçükken saçlarını her sabah ördüğüm, kâbus gördüğünde sarıldığım, aynı yastıkta uyuyup aynı rüyayı paylaştığım kardeşim şimdi karşımda, geçmişin ağırlığıyla sessizce nefes alıyordu.

"Onları..." dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Hiç rüyalarında görüyor musun?"

"Çoğu zaman," dedi. "Küçükken daha çok görürdüm. Babamın hep asker kıyafeti vardı. Annemin ise doktor önlüğü." Sonra bana döndü, gözlerinde belirsiz bir ışıkla devam etti. "Bugün anneme benzemiştin."

O söz içime oturdu.

Yıllar önce bugün babam şehit olmuştu.

Ve ben tam da bu tarihte, doktorluk mesleğine adım atmıştım.

"Hep annem gibi doktor olmak istemiştim," dedim.

"Artık bana hiç onlar hakkında bir şey anlatmıyorsun," dedi. "Eskiden onları anlattığında hep rüyalarımda görürdüm. Son zamanlarda hiç görmüyorum. Annem ve babam büyüdüm diye beni bıraktılar mı yoksa?"

Bakışlarım usulca çantama doğru kaydı. Orada, annemle ilgili çok şey bulunuyordu. Alisa artık güvenli listesindeydi ve ona anlatmak istediğim çok şey vardı. "Hiç öyle bir şey olabilir mi?" dedim ilgili bakışlarla. "Sana onlar hakkında bir şeyler anlatmamı ister misin Aliş?"

"Dayım kızmaz mı?"

"Bizi duyamaz."

"O zaman anlat," dedi Alisa. "Bazen *onlar hayatımızda olsa ne olurdu,* diye düşünmeden edemiyorum."

İçim burkuldu. Çünkü ben de her gece aynı soruyla baş başa kalıyordum. *Acabalarla* örülü bir hayat yaşıyorduk. Bir ihtimal değil, bir özlemdi o.

Çok güzel bir hayatımız olurdu.

Annemin bitmek bilmeyen nöbetleri olurdu, evet... Ama biz, hastane koridorlarında onu ziyarete giderdik. Kapıdan içeri girdiğimizde, gözleri yorgun ama içi sevgiyle ışıldayan bir kadın karşılardı bizi. Elimizde kendi ellerimizle hazırladığımız yemekler olurdu. Alisa, annemin boynuna sarılır, ben derslerimin yoğunluğundan bahsederdim. Annemin gözleri dolu dolu olurdu ama hep gülerdi.

Babam... Onu hep beklerdik. Görevden dönüşünü, kapının aralanmasını, postallarının eşiğe vurduğu o sesi... Her gece, başımızı yastığa koymadan önce dualar ederdik, sağ salim dönsün, yüzünü görebilelim diye. Ve döndüğünde, hep aynı kokuyla sarılırdı bize. Biraz toprak, biraz ter ama en çok da güven kokardı.

Ama... Bu sadece bir hayaldi artık.

Alisa'yla yatakları birleştirdiğimizde ikimiz de yatağa geçtik ve üzerimize örtüyü örtük. Yanıma çantamdaki kutuyu da almıştım. Kutuyu açmadan önce, "Bu bizim sırrımız olacak," dedim. "Sana söylediğim her şey sende kalacak mı Alisa?"

Güven dolu bir bakışla kafasını salladı.

Kutuyu açtım ve içinden bir fotoğraf aldım. Benim de daha önce görmediğim bir kareydi. Âkif babam bulunuyordu. Annemin koluna girmiş, ikisi birlikte bahçede yürüyorlardı. Âkif babam daha genç, annemin ise saçları beyazlamaya başlamıştı. Yüzündeki kırışıklar... Onun ne kadar yaşlandığını gözlerimin önüne sermişti.

"Bu adam kim?" diye sordu Alisa. O kadar her şeyden habersizdi ki...

"Yeşil Dev," dedim tebessüm ederek. "Âkif Cesur Beton."

"Akrabamız mı?"

"Sayılır..." dedim. "Kendisi manevi babamız. Biz çok küçükken bizi yanına almak istemiş ama dayım izin vermemiş." Alisa kaşlarını çattı. "Bu adam bizi kızları gibi seviyor."

"Manevi baba..." dedi Alisa sadece fotoğrafa uzun uzun bakarak. "Annem buradayken biz neredeymişiz?"

Yutkundum. İyi ki kelimelerle konuşmuyordum onunla. İşaret diliyle konuştuğumuz için devam edebiliyordum yoksa ağzımdan tek kelime dökülemeyecekti. "Dayım bizi herkesten uzak tutmuş," dedim. "O yüzden annemi hiç görememişiz, Alisa."

"Sen annemi gördün."

Başımı salladım. "Evet," dedim. "Bu yüzden sana hep annelik yaptım. Çünkü annem bizden ayrılana kadar sana ve bana çok güzel bakıyordu. Ondan çok şey öğrendim."

Kutunun içindeki kâğıtlara baktığımızda bir mektupla karşılaşmıştık. Ne olduğunu okumak için zarfın içinden çıkardım. Annemin el yazısıydı. Doktor olmasından ötürü yazısı hiçbir zaman okunaklı değildi ancak buradaki yazısı daha titrekti.

Neredeyim, bilmiyorum. Neden burada olduğumu kimse tam olarak açıklamıyor. Adımın Maria olduğunu söylediler. Buna inanıyorum çünkü tanıdık geliyor. Bana ait gibi hissettiriyor. Beni tanıyan insanlar varmış. Bekleyenler. İki küçük kız çocuğu... Onları görebilmem için önce iyileşmem gerekiyormuş. Aksi takdirde onları tehlikeye atabilirmişim. Ne yaptım? Ben nasıl olur da onların hayatını tehlikeye atan birine dönüşmüş olabilirim?

Âkif adında biri var burada. Beni ablası gibi görüyor. Sanki kayıp erkek kardeşim gibi. Sahi, Peter nerede? Neden o yanımda yok? Bir tek Âkif zaman zaman gelip gidiyor. Bana geçmişimden bahsediyor. Ama bomboşum. O anlatıyor, ben sadece bakıyorum. Bazen bir kelime içimi sarsıyor, bazen hiçbir şey hissetmiyorum. Bu hissizlik, acıdan daha beter.

Ama... Bir yüz var. Aklımda tek bir görüntü. Bir davet... Sırtımda kırmızı bir elbise, etrafımda beyaz ışıklar. Ve karşımdaki adam... Asker olduğunu söylemişti. Bir Türk askeriydi. Ayhan... Ayhan Alaz. Onu hem sevmiştim... Hem de gıcık olmuştum. Yüzündeki o kibirli gülümsemeye sinir olmuş ama sesindeki keskin tona kapılmıştım. Kalbimin çarpışını hatırlıyorum o gece. Bir şey olmuştu. Bir kıvılcım.

Şimdi geriye sadece parçalar kalmış. Bir ismin yankısı, bir gülümsemenin silik izi... Ve iki küçük kız. Onların gözlerini görmedim ama sesler duyar gibi oluyorum geceleri. Sanki biri bana sesleniyor. Biri yüksek sesle, diğeri daha sessiz... Konuşan sürekli olarak bana majka, diyor.

Anne olduğumu o kızın bana majka demesiyle anlamıştım.

İyileşmem gerekiyormuş. Bunu tekrar tekrar söylüyorlar. Bana dair her şeyin geri gelmesi gerekiyormuş. Ama ya gelmezse? Ya ben hep böyle kalırsam? Onlara nasıl sarılırım, onlara nasıl anne olurum? Kendim bile kim olduğumu bilmiyorken...

Elimde kalem var ama ellerim titriyor. Yazım bile tanımadığım bir kadının yazısı gibi. Bazen aynaya bakıyorum, gözlerim yabancı biri gibi. Ama sonra birden... Ayhan'ın adı aklıma geliyor. O zaman gözlerim doluyor. Demek ki... Bir şeyler hâlâ içimde bir yerlerde kalmış.

Eğer bu mektubu okuyorsan... Bil ki sizi hiç hatırlayamamışım demektir.

Maria,

İki çocuk annesi,

Şehit eşi,

Kayıp bir kadın.

Mektubun son satırlarını okuduğumda, elimdeki kâğıdın titrediğini fark ettim. Annemin kelimeleri zihnimde yankılanıyor, harfler gözlerimin önünde dans ediyor, bulanıklaşıyordu. "*Eğer bu mektubu okuyorsan... Bil ki sizi hiç hatırlayamamışım demektir.*"

Kalbimin orta yerine saplanan, sessiz ve keskin bir bıçak gibiydi bu cümle.

Kâğıdı yavaşça indirdiğimde Alisa'ya baktım. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu. O ne annemin el yazısını tanıyabilirdi ne de o anki kelimelerin yükünü tam anlayabilirdi belki ama hissetmişti.

Anlamıştı.

Gözlerindeki yaşlar, sadece özlemden değil, çoktan kaybettiğimiz bir şeyin nihayet ismini koyabilmiş olmanın yasındandı. Yanıma doğru usulca geldi, başını omzuma yasladı. Benimse gözlerim hâlâ mektuptaki harflerdeydi. Sanki onları daha uzun bakarsam zaman geri akacak, annemin belleği yerine gelecek, "Sizi hatırladım," diyecekti.

Ama mektup bitmişti.

Sakinleşmemiz uzun sürmüştü. Ağlamaktan yorgun düşen bedenlerimizde, duyguların tortusu hâlâ ağırdı. Alisa başını omzumdan yavaşça kaldırdı. Gözleri hâlâ kırmızıydı ama bakışları daha sakindi. Kutunun içine elini daldırıp kalanları kurcalamaya başladı. Parmaklarıyla birkaç kâğıdın arasından bir fotoğraf destesi çıkardı. Teker teker bakmaya başladı.

Bir anda durdu. Bakışları dondu. Ardından başını hızla bana çevirdi. Şaşkınlıkla gözlerime baktı.

Onun neye şaşırdığını anlayabilmek için ben de toparlandım. Gözlerimdeki yaşları aceleyle sildim, elindeki fotoğrafa baktım.

Ve kalbim bir anlığına yerinden sarsıldı.

Fotoğraf... Bizdik.

Barut ve ben.

Bir Balkan kızı ve yüzbaşı...

Küçük bir *polaroid* karesiydi.

Barut'un kolu omzuma dolanmıştı. Ben gülüyordum... Ama öyle sıradan bir gülümseme değildi. Gözlerimde saklanamayan, taşan bir mutluluk vardı. Ve Barut, kameraya değil, bana bakıyordu. Sanki o an dünyada tek görebildiği şey bendim.

"Bu kim?" diye sordu Alisa. Gözlerinde bariz bir merak vardı.

"Bu benim sevdiğim adam," dedim doğruca. "Senden sonraki her şeyim."

Alisa, konuşmamı bitirdikten sonra gözlerimin içine baktı. "Kâküllerin var," dedi saçlarımı işaret ederek. "Bu fotoğrafta da saçların kâküllü. Bu fotoğraf yeni mi?"

"Yeni sayılır," dedim. "Bu adamla hiç tanışmadın ama sizi tanıştıracağım. O benim kalbim."

"Dayım biliyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyor, bilmemesi gerekiyor yoksa onu..." dedim ve kısa süre sonra devam ettim. "Öldürür."

"Az önce gözlerinin içi gülüyordu," dedi Alisa beni dikkatlice incelerken. "Sana bunu sağlayan kişiyi her zaman dayımdan gizleyeceğim. Peter kötü bir adam." Başını eğdi. "Bize kötülük yapıyor. Onu sevmiyorum. Her gün beni ondan korumaya çalıştığının farkındayım. Dayım hep seni gözetliyor. Dikkatli ol, abla."

Uzanıp onu yanağından öptüm. Alisa anında yüzünü buruşturdu. Elinin tersiyle yanağını sildi. "Sen beni düşünme," dedim. "Sen, gelecekte sana ne kadar güzel bir hayat yaşatacağımı düşün."

"Türkiye'ye bir gün gider miyiz?"

Fotoğraftaki adamı işaret ettim. Barut'u... Kocamı. "Bu adam bizi Türkiye Cumhuriyeti topraklarına götürmek için her şeyi yapacak."

"Yeşil Dev'i ve bu adamı merak ediyorum," dedi. Ardından esnedi ve başını iyice omzuma yasladı. "Doğduğumuz yeri de."

Onun başını okşadım. Alisa beni duymadı ve fısıldadım. "Seni Âkif babamla, kocamla ve onun ailesiyle tanıştıracağım. Hepsi seni bekliyor, Aliş. Sana söz, güzel bebeğim."

Alisa tamamen uyuduğunda onun üstünü güzelce örttüm ve yataktan doğruldum. Annemin kutusunu çantaya geri yerleştirip üstünü kapadım. Barut'un bana göndermiş olduğu kibrit kutusunu ortaya çıkardım ve o kâğıdı öptüm. Yakmak zorundaydım, hiçbir şeyi riske atamazdım. Kutunun içindeki kibrit çöpünü aldım, banyoya ilerledim. Lavabonun içinde yakıp kül olmasını izledim. Odaya tekrar döndüğümde hızlıca bir kâğıt çıkardım, tıpkı onun gibi ben de bir mektup yazdım.

Ulu ljubov moja,

Beni böyle özlemen, beni bu kadar çok sevmeye devam etmen... Hem içimi yakıyor hem de beni ayakta tutan tek gerçek oluyor.

Barut'um, evliliğimizin ilk yılı bize uzak düştü. Yine de senin varlığın, kalbimin tam ortasında öyle bir kök saldı ki... Senden ayrıldığımdan beri yatarken başucumda sen varsın, uyanınca ilk düşündüğüm yine sensin. Seni özlemek artık nefes almak kadar doğal bir şey. Zor mu? Hem de çok. Ama seni sevmenin kolay bir yanı hiç olmadı ki...

Biz birbirimizi hep kötü anlarda bulduk.

Alisa için gösterdiğin çabadan dolayı teşekkür ederim, sevgilim. Onu sırrımızın bir parçası yapman kalbimdeki tüm korkuları hafifletti. Alisa sana, "Abi," diyemese de seni görene kadar bir abi gibi sevmesini sağlayacağım. Ona hep seni anlatacağım. Umay ablaya, Ülkü'ye, Efe'ye, Bahar'a Barış'a hatta Âkif babama bile benim yerime sarıl. Kocaman sarıl, ve molam ve molam ve molam. Âkif babama ona artık kırgın olmadığımı söyleyebilirsin. Hepinizi çok özledim.

Biliyor musun ljubov moja, bazen mutfakta yemeği karıştırırken aklıma sen geliyorsun. Kaşık elimde kalıyor, gözlerim doluyor. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp elimi boşluğa uzatıyorum. Yanımda olmadığını fark edince içimde bir şey kırılıyor. Ama sonra hatırlıyorum. Sen bu ayrılığı sayıyorsun; gün gün, operasyon operasyon.

Yemin ettiğin o cümleye tutunuyorum...

Bu savaş bitecek ve biz yeniden buluşacağız.

Ben de sana bir söz veriyorum, sevgilim. Bu savaş bittiğinde eğer hâlâ yaşıyorsam eğer hâlâ seni görebiliyorsam o ellerine sarılıp bir daha asla bırakmayacağım. Seni o kadar çok seviyorum ki... Bu sevgi ne kurşunla ne de ayrılıkla biter...

Ve seni her beklediğim gün için bir çiçek ekiyorum arka bahçeye. Buluştuğumuzda sana çiçeklerle dolu bir yol yapacağım.

Doktor Talia Alaz Boratav.

Sayende Ulu ljubov moja :)

Mektubu bitirip geriye yaslandım. Dudağıma bir ruj sürdüm ve kâğıdın kenarına dudaklarımı bastırdım. Kibrit kutusuna tekrar yerleştirdim. Güçlü kalmamı sağlayan tek şey oydu; varlığını bilmek bile nefes almamı sağlıyordu.

Tam o sırada sesler duymaya başladım.

Bahçeden geliyordu. Oturduğum yerden hızlıca kalktım ve elimdeki kutuyu cebimin içine sakladım. Koşar adımlarla odadan çıkıp merdivenlere doğru yöneldim. Bahçeye çıktığımda gecenin karanlığının ortasında dayımı gördüm.

Dayımın elinde silah vardı ve elleri kana bulanmıştı. "Benim..." dedi, göğsü havaya kalkarken. "Benim evimde bir hain, ha?"

Hain mi?

Etrafıma bakmaya başladım. Miles'ı hiçbir yerde göremiyordum. Onun bir Türk askeri olduğunu mu anlamıştı?

Biraz daha ortaya çıktığımda bahçenin ortasında diz çökmüş adamı gördüm. Yüzünü göremiyordum. İçimden dua etmeye başladım. Allah'ım... Allah'ım, ne olur o kişi Mermi olmasındı.

"Dayı," diye seslendim.

Dayım anında bana döndü. Yüzünde şeytani bir öfke vardı. "Eve gir, Talia!"

"Ne yapıyorsun?" dedim. Ona doğru adım attığım sırada korumalar beni hızla tuttu.

Dayım, "Onu derhâl buradan götürün!" dedikten sonra elindeki silahın tetiğine bastı ve diz çökmüş kişiyi kafasından vurdu. Çığlıklarım odada yankılandığında ilk kez Alisa duymadığı için şükrettim.

İki koruma beni tutup evin içerisine soktu. "Talia Hanım," diyen sesi işittiğimde anında direnmeyi bıraktım. Bakışlarım hızlıca ona döndüğünde Miles'ı görmemle yüreğime su serpildi. Dayımın kafasından vurduğu kişi o değildi. "Burada durmanız tehlikeli. Hemen yukarı çıkın."

"Dayım..."

"Bay Kalovski ihaneti affetmez," dedi Miles gergin bir ses tonuyla. Onunla birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi konuşmak çok zordu. O, Hayalet Timi'nden Mermi'ydi ama burada benim yakın korumam Miles'tı.

"Ne yaptı?" diye sordum. "O adam..."

"Bunu sizinle paylaşamayız," derken bakışlarıyla yukarıyı işaret etti Miles. "Kendi isteğinizle çıkın yoksa sizi zorla çıkaracağım."

Çenemi dikleştirdim. "Dayımla konuşacağım..."

Miles, hareket etmeme bile izin vermeden beni tuttuğu gibi merdivenlere yönlendirdi. "Bırak!" dedim. "Neler olduğunu öğreneceğim! Miles, bırak

beni!" Kaslı vücuduyla ona karşı koymam imkânsızken merdivenleri zorlukla tırmandırdı. Kimsenin olmamasıyla ona direnmeyi bıraktım.

Amacım onu kendimle baş başa bırakmaktı. Beni odadan içeriye soktuğunda ona uyuyan Alisa'yı işaret ettim. Hayalet Timi'ndeki herkes işaret dili biliyordu. Ona, "Sana bir şey oldu sandım," diyerek parmaklarımla konuştum. "Dayım seni öğrendi sandım!"

"Korkma," dedi aynı şekilde. "Türk'ün hiçbir şeyden korkusu olmaz. Kolay kolay yakalanmam. İçin rahat olsun, biz Yüzbaşı Barut'un askerleriyiz."

Onun adını duyunca bile kaburgalarımda çiçekler açıyordu. "Neden öldürdü?"

"Tuzağa düştü," dedi Miles. "Kendi tarafındaki adamı öldürmesini sağladım. Etrafında kimse bırakmayacağız."

Ölen kişi masumlardan biri değildi. O ölüme şahit olduğum için üzülmüştüm ama öğrendiğim gerçekle üzülmemem gerektiğini anlamıştım. "Barut'la en son ne zaman konuştun?"

"Birkaç gün önce," dedi. "Konuşurken *Talia Alaz Hanımcığım,* dediğim için bana kendimi tokatlama cezası verdi."

Telefon sesi yankılandı. Miles hemen cebine yönelip telefonuna baktı. "Aşağıya iniyorum, odadan sakın çıkma," dediğinde onu kolundan tuttum.

Fevri bir hareketle cebimdeki kibrit kutusunu çıkardım ve ona uzattım.

"Cevap ne zaman gelir?" dedim hüzünle.

"Aylar sürebilir," dedi Miles. "Bulduğum ilk fırsatta komutanıma ulaşmasını sağlayacağım."

Yavaşça gülümsedim. "Minnettarım," dedim. "Sana ve her bir Türk askerine..."

Başını sallayıp aynı duyguyla baktı. Başka hiçbir şey demeden odadan çıktığında Alisa'nın hâlâ uyuduğunu fark ettim. Tuttuğum nefesimi aniden verdiğimde yanına gittim ve yatağa girdim. Onu kendime doğru çekip sıkıca sarıldım. Alisa hemen huzursuzlanmaya başladı.

Ona bir süre sarılı kaldıktan sonra başını kaldırdı ve araladığı gözleriyle bana baktı. Ardından parmaklarını hareket ettirdi. "Kalbin neden bu kadar çok hızlı atıyor?"

"Kâbus," diyebildim. "Kötü bir kâbus gördüm ama geçti. Uyu hadi, bebeğim."

14.
KİBRİT

Ayışığı Kitaplığı

Bazı kadınlar, bir ömre sığar ama
hiçbir ömürde kalmazdı. Çünkü bazı aşklar,
insanın içinde gömülü kalır
ama cenazesine hiç kimse gitmezdi.

Bir kibrit yak...

Talia Alaz Boratav

Kalbimde korkunç bir ağrıyla uyandım. Öyle bir ağrıydı ki sanki biri göğsümün tam ortasına bir taş koymuştu da nefes almamı engelliyordu. Ciğerlerimden geçen hava yetmiyordu, boğuluyormuşum gibi hissettim. Nefes almaya çalıştım, zorladım kendimi. Sanki unuttuğum bir şeyi hatırlamaya çalışırken bedenim isyan ediyordu.

Gözlerimi araladığımda çalışma masamda sızıp kaldığımı fark ettim. Dosyaların arasında, bilgisayar ekranının sönük ışığında saatlerim geçmişti. En sonunda dayanamayıp uyumuş olmalıydım. Artık günlerim ya şirkette ya da bu masa başında tükeniyordu. Zaman kavramımı yitirmiş, kendimi işle avutmaya başlamıştım. Ama bazı acılar çalışmakla bile geçmiyordu.

Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu devam ediyordu. Bakışlarım tarihe doğru kaydı. Bugün evlilik yıl dönümümüzdü. Koca bir yılı geride bırakmıştık. Operasyonunun yıllar süreceğini biliyordum ancak Barut'la hiç bu kadar uzun süre görüşmeyeceğimi bilmiyordum.

Kocamı özledim, demek yetmiyordu. Hiçbir şey, bu hasret duygusunu geçirmiyordu. Ona gönderdiğim kibrit kutusunun üstünden haftalar geçmişti. Tek bir yazısına bile muhtaç kalmıştım. Sesini duymaya, onun beni sarmasına o kadar ihtiyacım vardı ki...

Üzerime ince bir hırka aldım. Odaya sığmıyor gibiydim. Sessizce kapıyı araladım ve merdivenleri inerek bahçeye çıktım.

Gece serindi. Hava, keskin bir huzursuzluk taşıyordu. Yoğun bir toprak kokusu vardı, rüzgâr hafif esiyordu ama içimdeki tedirginlik hissi bir türlü kaybolmuyordu. Yürüdüm. Unutana kadar. Geçene kadar. Ama olmuyordu. Çakılların üzerinde birkaç adım attığımda ileride duran adamı gördüm.

Miles.

Ya da benim asıl bildiğim adıyla, Mermi.

Gölgelerin içinden çıkmış gibi bir anda belirdi. Duruşu dimdikti, bakışlarıyla bir süredir beni izliyordu. "Uyku mu tutmadı, Talia Hanım?" diye sordu, alışıldık bir resmiyetle.

Kısaca başımı salladım. "Evet," dedim yorgun bir sesle.

"Beni de," dedi, kısaca.

Gözlerimi ona çevirdim. Onu tanıdığımdan beri hiç gerçekten uyuduğunu görmemiştim. Hep ayakta, hep tetikteydi. Bir an duraksadım, aklımdan geçen düşünceyi söylemeden edemedim. "Senin uyuduğunu hiç görmedim."

Cevabı beklediğim gibiydi. "Görevimdeyim," dedi sade bir ifadeyle. Kulağındaki kulaklığı çıkardı. "Normal konuşabiliriz."

Gözlerim ona takıldı. Aylardır içimde tuttuğum sorular, bir anda boğazıma düğümlendi. Saklamaya çalıştığım o acı, artık dışarı taşmak istiyordu. "Mermi..." dedim. Sesim çatladı. "Aylar oldu. Aylardır neden Barut'tan yanıt gelmiyor?"

Bir an başını eğdi. Gecenin karanlığı gözlerini daha da derinleştiriyordu. "Seni kandırmayacağım," dedi sonunda. "Ben de onlara bir süredir ulaşamıyorum. İlk kez bu kadar süre iletişimsiz kaldık."

Kalbim bir an durdu. Huzursuzluğum katlandı. "Bir şey olmuş olabilir mi?" dedim. Sesim neredeyse fısıltıya dönmüştü.

"Her ihtimali düşünüyorum," diye yanıtladı. "Ancak operasyona çıkacaklardı. Yarbay Beton, gönderdiğim raporları inceledi ama komutanımdan henüz bir dönüş alamadım."

Elleri cebindeydi ama ben parmaklarının hafifçe titrediğini gördüm. Sadece ben değilmişim demek ki... Barut'un sessizliği onun da içine sinmemişti.

"Bu nereye kadar böyle devam edecek?" dedim. "Koca bir seneyi devirdik, Mermi! Bugün evlilik yıl dönümümüz ve..." Elimi göğsüme koydum. "Benim kalbim hiç olmadığı kadar ağrıyor."

Sessizlik olurken gecenin içinde sadece kalbimin çırpınışı vardı. Mermi başını eğdi. "Bir haber alır almaz sana bildireceğim, yenge," dedi içtenlikle.

Gözlerim doldu. Kırılmak üzere olan bir cam gibi titriyordum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sen olmasan çoktan kafayı yerdim."

Mermi, yüzünde yorgun ama samimi bir gülümsemeyle bana döndü. "Teşekkür etmek istersen..." dedi, göz kırpar gibi. "Şu şirkette her sabah gördüğüm asistan doktorunla aramı yapmaya ne dersin?"

Kaşlarımı kaldırıp ona döndüm. "Mermi!" dedim kızgınlıkla. "Asistanımdan uzak dur!"

Kahkaha atmadı ama o bildik sırıtışı yüzüne yayıldı. "Önceden kriterlerim vardı ama Barut Komutan'ımdan yediğim dayaktan sonra o da kalmadı artık."

Mermi'nin çapkınlıklarını biliyordum. Bir senedir etrafımda o olduğu için paylaştığımız çok şey olmuştu. Buradaki tek arkadaşım oydu, en azından karakterine ve dostluğuna güvendiğim... Barut'a Mermi'yle yakın arkadaş olduğumuzu söylediğimde biraz kudurmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Mermi'nin bana bir buçuk metreden fazla yaklaşmasını yasaklamış, eğer bu sınırı aşarsa kendine tokat atması gerektiğini de söylemişti. Kocam, kıskanç bir adamdı ve ben onun mağara adamı olmasını bile çok özlemiştim...

"Aramızı yapsan ölmezsin!"

"Onun sevgilisi var," dedim, gözümü bile kırpmadan. Yalandı.

Mermi hafifçe başını salladı. "Ayırırız," dedi umursamazca. O anda, gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Gerçekten tanıdığım en çapkın adamdı.

"Davay, davay!" dedim sertçe. "Uzak dur benim arkadaşlarımdan!"

"Kalbimi kırıyorsun ama Talia Alaz Boratav yengeciğim..." dedi sahte bir kırıklıkla.

"Barut'un kafanı kırmasını istemiyorsan sus, Mermi!" dedim gözdağı verir gibi.

Gözlerini devirdi. "Adamın adını duyunca bile hazır ola geçesim geliyor," dedi. "Ben kaçtım!"

O uzaklaşırken ben başımı gökyüzüne çevirdim. *Allah'ım... Ne olur, bu gece bana rahatlık ver.* Çünkü Barut'u düşünmekten gözüme uyku girmeyecekti. *Ne olur... O da iyi olsun. O, bir yerlerde hâlâ nefes alıyor olsun. Çünkü ben, onun yokluğunda nefes aldığımı bile hissedemiyorum.*

O uzaklaşırken ben yerimden kıpırdayamadım. Gecenin karanlığı üzerime ağır bir örtü gibi çökmüştü. Başımı gökyüzüne kaldırdım... Yıldızlar bile sanki eksikti. Sanki gökte bile Barut'un yokluğu hissediliyordu.

Herkese güçlü görünmeye çalışıyordum. Alisa'ya umut aşılıyordum. Bana sadece cevapsız sorular kalıyordu.

Dönecek, diyordum kendime her sabah. *Bugün bir haber gelecek,* diyordum. Ama her geçen gün, ondan bir haber gelmedikçe ben biraz daha çöküyordum.

Mermi uzaklaşırken bir an arkasından seslenmek istedim. "Bana yalan söyle. Bir şey de... Umut ver..." Ama sustum.

Çünkü artık en çok yalanlardan korkuyordum. Gerçek ne olursa olsun, sessizlikten daha az can yakmazdı.

Gel sevgilim, gel. Balkan Kızı'n bekliyor seni.

Barut Ulu Boratav

Kollarımın arasında olması gereken Talia'ydı.

Sarıp sarmaladığım, sevdiğim, burnundan öptüğüm... Ancak başka bir Balkan kızı vardı.

Firefly.

Soğuk gece, tenime biraz bile işlemiyordu. Belki artık bu hissizliğe alışmıştım. Belki de Talia'nın sıcaklığı olmayınca hiçbir şey yaşadığımı hissettiremiyordu bana.

Firefly, sessizdi. Ağırdı. Yanımdaydı.

Başını hafifçe kaldırdı, burnunu yüzüme getirdi ve yalamaya çalıştı. Onu aşağıya indirdim. Yere basmasıyla bacaklarımın arasına yerleşti. Bugünkü operasyonumuzda bize o da eşlik ediyordu.

Koruma yeleğini kontrol ettim. Çenesinin altındaki tokayı sıktım, sırtındaki kemeri düzelttim. Gözleri karşıya kilitlenmişti. Hareketsizdi. Bekliyordu.

Benim gözümse hâlâ uzaklarda bir yerde bıraktığım kadını arıyordu. *Yanımda, olman gereken yerde değilsin, Balkan Kızı. Ama hayattasın ya, bu bana yeter.*

Telsizdeki parazit bir anda kesildi. Yamalı kontrollü bir şekilde, "Hedef bina sabitlendi," dedi. "Beşinci Günah içeride. Giriş güneydoğu."

Yeni bir görevin eşiğindeydik. ITO'nun ülkelere bıraktığı tahribat, yavaş yavaş azalıyordu. Bazı ülkeler bunu fırsat bilerek askerî yönetim kararını bir süreliğine askıya almıştı. Normale dönüşler başlamıştı çünkü aktif faaliyet gösteren, başarılı iş insanı gibi gözüken ama içten içe ülkeleri çökertip teröre yardım ve yataklık sağlayan devlet adamlarını temizlemeye başlamıştık.

Temizlik imandan gelirdi ve biz Türk askerleri olarak onu da en iyi şekilde yapardık.

"İstihbarat teyit edildi mi?" dedim sessizce, Firefly'ın başını okşarken.

"Evet, komutanım," diye karşılık verdi Yamalı. "Görüntü yok ama ses tonu eşleşti. Yüzde doksan sekiz doğruluk. Sesi ve konuşması da analiz edildi. Aynı kişi."

Herkesin görev dağılımı belliydi. Şu ana kadar operasyonlarımızda hiçbir sorun olmamıştı. Adım adım sona yaklaşıyorduk. Herkesi kameradan kontrol etmeye başladım.

Hayalet Timi çoktan çevreye dağılmıştı. Fısıltı kuzey köşedeydi, yere çökmüş, metal çantasını açıyordu. Parmakları, patlayıcıları plastik torbadan çıkarırken titremiyor ama dikkatle hareket ediyordu.

"Mayın döşemeye başladım," dedi Fısıltı telsizden. "Kameraları devre dışı bıraktım. Dış devriyeleri kuzeydoğuya yönlendiriyorum."

İmam, onun üç adım arkasındaydı. Elleriyle toprağı tarıyordu; dizlerinin üzerine çökmüştü ve tam bir sessizlikle çalışıyordu.

"Bir tane zemin altı tuzak var," diye mırıldandı İmam. "İkinciyi arıyorum. Burası dışarıdan boş gibi görünüyor ama zemin, canlı gömü gibi, komutanım. Her an öteki tarafı boylayabiliriz."

Telsizi ağzıma yaklaştırdım. "Siren, Kanca. Konum?"

"Kuzey cephesindeyim," dedi Siren mekanik bir tonla. "Üçüncü kat hizası. Çatının kenarından görüyorum. Kanca benden sekiz derece batıda. Üst katı alıyoruz."

Kanca hemen yanıtladı. "Pencere hareketli. Biri yaklaştı. Gölge gördüm. Silah taşıyor olabilir."

"Bekleyin," dedim. "Ateş izni henüz yok ama gözünüzü ayırmayın."

Fısıltı, düzeneği bitirip yanıma geldiğinde başıyla selam verdi. "Ben tamamım," dedi gece gibi bir karanlıkla. "Her şey hazır."

Derin bir nefes alıp giriş için kendimi hazırladım. Firefly da sabırsızlıkla bekliyordu. Kameralardan diğerlerini kontrol ettim. Yamalı, iki kişinin işini yapıyordu. Timde bir eksiğimiz vardı ancak gözü kara bir asker olduğu için Mermi'nin yarattığı boşluğu da kapatıyordu.

"Yamalı," diye seslendim. "Teyit sonuçlandı mı?"

"Kameraları ele geçirdim, kurban olduğumun komutanısı," dedi Yamalı. "Hedef salonda. Sol yanında iki koruma var. Sağ dirseğinde dövme tespit ettim. Dövme, aradığımız kimlikle uyuşuyor. Yüzde yüz teyit."

"İçeri girmememiz için hiçbir sebep kalmadı," dedim kanım kaynarken. Gözüm Firefly'a kaydı. "Başlıyoruz, Firefly!" Onun anladığı dilde konuşmuştum.

Firefly, Fısıltı'dan öğrendiğim diller sayesinde benim sözlerimi dinliyordu.

Firefly başını hafifçe eğip sonra dikleşti. Gövdesi gerildi, kulakları sivrildi. Nefesi adrenalinin verdiği etkiyle âdeta alev alevdi. Bir adım attığımda o da benimle adım attı. Eş zamanlı hareket ediyorduk.

"Kanca. Siren. İlk atış hakkı sizde," diye emrettim.

Siren fısıldadı: "Soldaki koruma birkaç adım çekildi."

Kanca takip etti. "Sağdaki hâlâ yerinde. On saniye."

Benim içimde çoktan sayım başlamıştı. *On... Dokuz... Sekiz... Yedi... Altı... Beş... Dört... Üç... İki... Bir.*

Ve iki mermi sesi geceyi parçaladı.

Fısıltı'nın yerleştirdiği patlayıcı sayesinde kapı tam vaktinde açıldı ve içeri ilk giren Firefly oldu. Gölge gibi sıçradı. Beşinci Günah silahına davranamadan Firefly çenesini adamın koluna geçirdi.

İçeriye girdiğimde Fısıltı peşimden geldi. Temkinli adımlarla ilerlerken, tüfeğimle etrafı tarayarak ilerledim. Beşinci Günah'ın yanına gidene kadar pozisyonumu bozmadım. "Temiz," diye seslendi İmam.

Silahımı indirdiğimde Beşinci Günah'ın karşısına geçtim.

Bakışları, sol göğsümde duran Türk bayrağına kaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sonunun geldiğini anlamış gibiydi; ben de o an koruyucu gözlüğümü yukarı kaldırdım. Onunla tam olarak göz göze geldiğimde sırıtmama engel olamadım.

"Vatanımıza göz dikenin yatacak mezarı da olmaz," dedim, yoğun bir intikam duygusuyla. "Senin de sonun bir Türk askeri tarafından geldi. Hayalet Timi buradaydı!"

O an anladı. Ölecekti.

Ama pişmanlık bir kalkan değildi.

Tetiği aynı duyguyla çektim. Mermi, göğsüne saplandı. Vücudu geriye savruldu. Telsizi elime aldığımda "Beşinci Günah etkisiz hâle getirilmiştir," dedim. "Tekrar ediyorum. Beşinci Günah, Hayalet Timi tarafından etkisiz hâle getirilmiştir."

Başarıyla tamamlanan görev sonrası, aktarma yapacağımız yere helikopterle gelmiştik. Sırayla helikopterden inerken aşağıda bizi Yarbay Beton'un beklediğini gördüm.

Bir şey mi olmuştu?

Yüz ifadesinden neler olduğunu anlamak zordu.

İp gibi sıraya dizildikten sonra selam verdim. Onun, "Rahat olun," demesiyle birkaç adım attım.

"Komutanım," dedim. "Sizi görmeyi beklemiyordum."

"İnan, ben de buraya gelmeyi beklemiyordum," dedi sinirle. Kaşları çatık vaziyetteydi.

"Bir şey mi oldu, komutanım?"

Yarbay Beton bakışlarını timdekilere çevirdi. "Dağılın, hayalet dingiller!" dedi sertçe. Bana ileriyi işaret ettiğinde onunla birlikte yürüdüm. Dağlık bir alandaydık. KHÜ'den gelen bir helikopterle buradan gitmeliydik ancak yarbayın gelmesiyle plan askıya alınmıştı.

"Birini çok sinirlendirmişsin," dedi Yarbay Beton.

"Kimi?"

"Kimi olacak, dingil!" dedi öfkeyle. "Kızımı!"

Talia...

Onu mu sinirlendirmiştim?

"Nasıl becermişim bunu, komutanım?"

"Oğlum, sen niye bu kızı habersiz bırakıyorsun?" dedi gözlerini bana dikerek. "Ulaşabildiği bütün muhbirlerle haber göndermiş. Meraktan delirmiş!"

Onu habersiz bırakmak istemezdim ancak son zamanlarda operasyon hiç olmadığı kadar ağır geçiyordu. Sırtımız yatak bile görmüyordu. Sürekli hareket hâlindeydik ve kaldırdığımız her ITO liderinden sonra bir sonraki lideri bulup yakalamamız gittikçe zorlaşıyordu.

"Komutanım, bilerek yapmadım," dedim dalgın bir ifadeyle. "Hiç onu habersiz bırakır mıyım? Karım o benim!"

"Sus, eşek seni!" dedi. "Bu kız sana, *ayrı kalmaya hazırım ama senden habersiz kalmaya hiçbir zaman hazır olmayacağım,* demedi mi? Bir daha onu bu kadar habersiz bırak, o kafanı kırarım senin!"

"Mermi'ye ulaşayım," dedim aklıma ilk gelen fikirle. "Ona haber gönderirim şimdi."

"Dur," diyerek eli gömleğinin cebine gitti. "Sana gelen bir kutu, al." Küçük, siyah bir kibrit kutusu çıkardı. Avucuma bıraktı. "Bu çok uzun süre önce gönderilmiş ama KHÜ'ye gelemediğiniz için sana teslim edilmemiş. Daha fazla bekletmeden vermek istedim."

Onun niye sinirli olduğunu anlamıştım. Kibrit kutusunu bana kendisi getirdiği için sinirliydi.

Avuçlarımda küçücük bir kutu vardı. Ama ağırlığı... Sırtımdaki silahlardan, üzerimdeki üniformadan hatta taşıdığım rütbeden bile ağırdı. Parmak uçlarım kutunun kenarına değdiğinde kalbimin derinliklerinde Talia'nın izini aradım. Sanki oradaydı.

Gözlerim bir an bulanıklaştı. "İzninizle... Birkaç dakika uzaklaşabilir miyim?"

Yarbay, tereddütsüz bir şekilde başını salladı. "Git. Bir asker, savaşın -tasında kalbini unutursa elinde silah tutamaz. O kalbini unutma sakın."

Unutmamıştım.

Sadece ona bu durumda ulaşarak hayatını riske atmak istememiştim. Aramızdaki güvenli bağlantıları es geçip ona kendim ulaşırsam bütün planımız mahvolabilirdi. Ben de onu özlüyordum, ben de ondan habersiz kaldığımda meraktan deliriyordum. Onu en iyi ben anlardım.

Başımı bir kez daha eğdim. Sonra yürümeye başladım. Kalabalıktan, ışıklardan ve geride bırakılan gölgelerden uzaklaştım. Sessiz bir köşeye oturdum. Yarısı yıkılmış, çatlak bir beton duvarın dibine sırtımı verdim. Savaşta bile insana sığınak olabilen tek şey yalnızlıktı.

Kibrit kutusunun kapağını yavaşça araladım. İçinden incecik katlanmış bir not çıktı.

Kâğıdı yavaşça açtım.

Talia'nın yazısıydı.

Daha ilk cümleyi okurken yutkundum. Boğazımda bir düğüm gibi takıldı.

Ulu ljubov moja...

Ayrılığın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Yalnızca birkaç kere mektuplaşabildik, yalnızca birkaç kere haberini alabildim, yalnızca birkaç kere fotoğrafını görebildim.

Bir Balkan kızı olarak kalbine göçmüştüm ama orada yine yalnızdım. Ayrılığımız ne zaman bitecek? Biz ne zaman buluşacağız, sevgilim? Sanki hiç kavuşamayacakmışız gibi hissediyorum. Umarım sen böyle hissetmiyorsundur çünkü senden güç almaya ihtiyacım var.

Satırlar ilerledikçe ellerim titremeye başladı. Harflerin her biri, içimde bastırdığım ne varsa yüzeye çekiyor, bastığı her duyguyu yerinden kaldırıyordu.

Benden güç almak istiyordu ama bende de hiç güç kalmamıştı. Bir yıldan fazla olmuştu. Kilo vermiştim, uykusuz, aç ve yorgun şekilde yalnızca operasyonlar yapıyorduk. Bu süre içinde ablamları bile yalnızca iki kere görmüştüm. Talia'yı ise fotoğraflar dışında hiç görmemiştim.

Mektuba devam edeceğim sırada, kulak zarımı delen bir ses meydana geldi.

O kadar şiddetliydi ki beton duvar patladı.

Daha ne olduğunu idrak edemeden bedenim havada savruldu. Mektup elimden fırladı. Kısa bir an, gökyüzüne doğru yükselen ateşin içinden geçerken gözlerim hâlâ o mektubun peşindeydi. Sonra sırtım yere çakıldı.

Her şey sustu.

Gözlerimi açtığımda artık o gecede değildim.

Geçmişteydim.

O lanetli gün. O uğursuz ses. Aynı yanık metal kokusu. Havaya karışan toprak, barut, et ve sessizliği yaran o çığlık...

"*Komutanım*!"

Sayıkladım. Farkında bile değildim dudaklarımdan dökülenin. "*Yavuz Komutan'ım*..." dedim. Yıllar öncesine ait o ismi, ciğerimden kopan bir iç sesle fısıldadım.

Ama yine yoktu. Bu defa da yoktu. Ne Yavuz Komutan ne de onu kurtaracak bir zaman vardı. Zihnim bir anda Barış'ı aradı. O benim dostumdu. Kardeşimdi. Silah arkadaşımdı. Savaş alanlarında omuz omuza yürüdüğüm tek kişiydi.

"Neredesin, Barış?" diye söylendim. Oysa cevabını çoktan biliyordum. Onun da bir parçasını çoktan toprağın altına bırakmıştım.

Yine de her şey yeniden yaşanıyormuş gibiydi. Silah sesi işittim. Bizim tüfeklerin atış sesi gibiydi. Emin olamadım ancak hemen silahlanmam lazımdı. Kendimi silkeledim. Şimdiki ana geri döndüğümde gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Etrafta yoğun bir duman vardı.

Timden kimseyi göremiyordum. Bir hayli uzağa savrulmuştum.

Hayır.

Hayır, Barut.

Şimdi değil. Bu kez izin vermeyeceksin. O günkü gibi olmayacak. Yemin etmiştin. Komutanı olduğun timde bir kişi daha ölmeyecek. Ne geçmişin sana izin verir ne kalbin.

Ellerim titrese de telsizi bulduğumda sesimi sabitlemek zorundaydım. "Yüzbaşı Barut konuşuyor," dedim. "Hayalet Timi'ne saldırı düzenlendi. Kod 17! Tüm birimler alarm durumuna geçsin. Konum gönderiliyor."

Ayağa kalktım. Bir yandan savrulan mektubu arıyordum. Onu bulmam lazımdı ama önceliğim timdekilerdi. "Hayalet Timi!" diye seslendim. "Acil rapor verin!"

Ayağımın altındaki toprak bile güvenilir değildi. Cam kırıkları her adımda botlarımın altında çatlıyor, yankısı içimdeki ölüm korkusunu çoğaltıyordu. Ama duramazdım. Nefesim sıklaşıyor, içimde bir şeyler eksiliyordu.

Koşmaya başladım. Dumanların içinden, alevleri yaran o çırpınışla timin bulunduğu noktaya ilerledim. Attığım her adım, bir can daha kaybetmemek için verilmiş bir söz gibiydi.

"Hayalet Timi!" diye bağırdım. "Rapor verin! Neredesiniz?"

Uzakta, sendeleyerek gelen tanıdık bir silüet belirdi.

Yarbay Beton.

Kolunu tutuyordu. Yüzü kan içindeydi ama hâlâ ayaktaydı. Yanına vardığım sırada daha fazla ilerleyemeden yere çömelmişti. "Komutanım!" dedim, sol omzunu kontrol ederken.

"Ufak bir parça saplandı," dedi kısık bir sesle. "Ama önemli değil. Timi toparla. İkinci saldırı gelebilir."

"Komutanım, siz..."

"Bırak beni, Ulukurt!" dedi gür sesiyle. "Onlar daha önemli! Timi kurtar!"

Sözleriyle irkildim. Kendimi toplamam gerekiyordu. Telsizden tekrar anons geçtim. Etraftaki duman yoğunluğundan hiçbir şey göremiyordum. "Tim," dedim. "Size cevap vermeyi emrediyorum!"

Telsizden, ince bir ses duyuldu. "Komutanım..."

O sesi takip edip geldiği yöne doğru ilerledim. Kararlı adımlar atarken dumandan etkilenmemek için kontrollü nefesler aldım.

İmam'ı gördüm.

Rauf Erturan.

Yanına diz çöküp, "İyi misin?" dedim.

Nefes nefese, alnından süzülen kana rağmen hâlâ bana bakabiliyordu. "İyiyim, komutanım... Siz?" dedi.

"Senin derdin benimle olmasın," dedim. "Kim ayakta? Kim eksik? Kimleri görebildin?"

"Namaz..." dedi kesik kesik nefes alırken. "Namaz kılıyordum, komutanım ben. Diğerlerinin yanında değildim. Onları en son bıraktığımda dörtlü takılıyorlardı."

"Hangi kısımda?" dedim. "Hangi kısımda bıraktın onları?"

İleriyi işaret etti. "Ağlama sesleri duyar gibi oldum ama kulağım çok feci uğulduyor, komutanım," dedi İmam. "Siren olabilir."

Yüzüm gerildi. Siren kolay kolay dağılmazdı. Ama Kanca söz konusuysa... Bambaşka bir tarafı açığa çıkardı.

İmam'ın işaret ettiği nokta, patlamanın merkeziydi. Daha hasarlı bölgeydi. Yangın giderek büyüyordu. "Saldırıyı tespit et, patlayıcının ne olduğunu bul, fırsat buldukça da Yarbay Beton'a destek ol," diye emrettim. İkinci bir patlama olabilirdi. Bu yüzden İmam'ın tespitine ihtiyaç vardı. "Kaybedecek bir saniyemiz yok! Hadi, hadi, hadi!"

İmam başını salladı. "Emredersiniz, komutanım!" İkimiz de çok hızlı şekilde ayrıldık. Âkif Cesur Beton, yangının büyümemesi için tek başına söndürme çalışmalarına girmişti. Bir kolunu kullanamıyordu.

Alevlerin arasından, beton tozunu yutan nefeslerle Siren'in sesine doğru ilerledim. Köşeyi döndüğümde çökmüş bir kadın gördüm.

Siren.

Deniz Akça. Saçları dağılmış, dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Önünde yatan beden...

Kanca.

Kağan Karatuğ.

Yüzü kana bulanmıştı. Omzuna saplı bir metal vardı.

Siren dua ediyordu. "Ne olur... Allah'ım, ne olur onu alma..."

"Siren!" dedim yaklaşırken. "Müdahale ettin mi?"

Kanca'nın durumuna baktım. Nefes alıp almadığından bile emin değildim. "Çok kan kaybediyor," dedi. "Dokunamadım, bir şey yapamadım, komutanım. Çok kan kaybediyor."

"Geri çekil," dedim.

Ama sanki beni duymuyordu. Ya da duymak istemiyordu. Kıpırdamadı. Titriyordu.

Yanına çöktüm. Kanca'nın omzunda kesik vardı ama yaşıyordu. Nefes alıyordu. Zayıf ama düzenliydi.

"Siren," dedim daha sakin bir sesle. "Yardım et bana, şunu sabitleyelim."

Siren başını salladığında ellerini Kanca'nın başından ayırdı. Kaskını çıkardı, yaşlarını sildi. "Ne yapmam gerektiğini söyleyin."

"Kanı durdurmamız gerek. Parçayı sabitleyeceğim, sen baskı uygulayacaksın. Hadi."

İkimiz aynı anda harekete geçtik. Uyumumuz yılların eseriydi. Ellerimiz aynı anda uzandı. Aynı anda bastırdı.

Telsizi açtım. Saniyeler bile uzuyordu o an. "Yüzbaşı Barut konuşuyor," dedim. "Tespit ettiğim bir ağır yaralı var. Kod adı Kanca, yaralı. Acil tahliye gerekiyor. Hava desteği gerekli. Koordinat gönderiliyor."

Gözlerim Kanca'nın bedenine takıldı. Siren hâlâ başını kucağında tutuyordu. Kan, ellerine kadar ulaşmıştı ama bırakmıyordu. "Lütfen..." diye sayıklıyordu. "Lütfen Kanca, bırakma beni. Beraber ölmeye söz verdik, beni bırakma!"

Telsizden yanıt gecikmedi. "Tahliye ekibi yolda. Yedi dakika."

Yedi dakika.

Bir canın sönmesi için yeterli bir süre.

Ya da yaşaması için son bir fırsat.

Tam o anda, patlamaların ardından sessizleşen ortamı yaran bir çığlık yükseldi. "Kurban olduğumun komutanısı!" Yüzümü o yöne çevirdim. O cümleyi her yerden tanırdım.

Yamalı.

Yaman Öztürk.

Koşarak geldi. Sol kolu kıyafetinden sarkan kanla ağırlaşıyordu. Dizine kadar çamura batmıştı, yüzünde birkaç kesik vardı ama hâlâ ayaktaydı.

"Fısıltı yok, komutanım!" dedi.

Sesi titriyordu. Nefesi düzensizdi. Gözlerinde ilk kez bir panik gördüm. "Her yere baktım. Cevap vermiyor. Molozlar çok ağır... Enkaz altında..."

"Kes sesini, kötü konuşmak yasak!" dedim. Ayağa kalktım. "Benimle gel, etrafı tarayalım. Firefly'ı gördün mü? Sesi çıkmıyor!"

"İkisi..." dedi Yamalı. "İkisi beraberdi. Fısıltı ona ödül maması verecekti."

"Koş, Yamalı! Koş!" dedim.

Hemen harekete geçtik. Etrafı didik didik aramaya başladık. Her taşın altına, her yıkıntının arasına, her boşluğa göz attık. Ellerim, yanmış demirleri kavradığında derim soyuluyordu. Ama hissetmiyordum. Hissetmek, zamanı olanlar içindi.

Derken derinden bir havlama sesi duyduk. Hem de öyle sıradan bir havlama değildi. İçinde çığlık gibi yankılanan bir çağrı vardı. Firefly.

Havlamanın geldiği yöne aynı anda döndük. Koşarak yöneldik. Molozların arasında, bir beton kolonun gölgesinde, Firefly durmaksızın havlıyordu. Hızlı hızlı soluklanıyordu ve bakışları bir noktaya kilitlenmişti.

Fısıltı'ya dair ortada hâlâ tek bir iz yoktu.

Yanına çöktüm, onu kollarımın arasına aldım. Kıyafeti yıpranmıştı ama koruyucu zırhı sayesinde ağır yaradan kurtulmuştu. Burnunun kenarında kan izleri vardı. Gözleri kırmızıydı. Yorgun ama hâlâ uyanıktı.

"İyisin... Aferin, kızım, aferin," dedim fısıltıyla.

Ancak o havlamayı kesmedi.

Ayağıyla yeri eşelerken Yamalı'yla birbirimize baktık. Firefly bize işaret veriyordu. Bu bir rastgele havlama değildi. Bu, "Burada biri var!" haykırışıydı.

Yere eğildiğimde herhangi bir belirtiyi dinlemeye çalıştım. Başımı kaldırmamla Yamalı ellerini enkaz taşlarının altına daldırdı.

"Fısıltı!" diye seslendi.

En ağır göçük burasıydı. "Görebildiğin bir nokta var mı?" dedim.

"Evet," dedi. "Bir boşluk var. İçeri bakıyorum..."

Işık tuttu. Elini içeri soktu, tekrar ve tekrar. Her açtığı boşluktan içeriye biraz daha toprak giriyordu.

Her kazdığımızda bir süre sessiz kalıp dinliyorduk. Yine aynısını yaptığımız sırada, "Yavuz..." diyen o sesi işittim.

Sadece bir isim. Ama içinde bin yara taşıyordu. O eski operasyonun yankısıydı bu. O hiç kapanmayan gecenin izdüşümü. Acı, zaman aşımına uğramıyordu demek ki. Sadece yer değiştiriyordu.

"Abim," dedi Yamalı eş zamanlı olarak işittiği sesle. "Fısıltı burada," diye ekledi aceleyle. "Yenge, benim! Benim! Seni çıkaracağız oradan, nefes almaya çalış!"

Yamalı'nın yüzü buruştu. Gözyaşları akmamak için direndi ama sonunda dayanamayıp, kirli yanaklarında izler bırakarak süzüldüler. Başını öne eğdi. "Çık oradan da ana kuzusu olduğum için kız bana."

O sırada arkamdan yaklaşan ağır adımların toprağa bastığını duydum. Döndüğümde Yarbay Beton'un gölgesi üzerimize düşmüştü.

Eğilmedi.

Çöktü.

Sessizce, iki elini taşlara dayadı. Bir baba gibi... Bir komutan gibi... Bir mezarın başında dua eder gibi baktı boşluğa.

Hiç konuşmadı.

İçeri uzandı. Kolu delikten içeri girdi. Omzuyla taşları kenara itti. Gövdesini kırdı. Sonunda Fısıltı'nın kolunu yakaladı. Titrek, soğuk bir et parçası gibiydi kadının kolu ama o hâlâ oradaydı.

"Komutanım..." dedim, yanına gidecek gibi.

Elini havaya kaldırdı. "Yerinde kal, Barut."

Kendisi eğildi. Her adımı, her hareketi yılların tecrübesiyle doluydu. İkinci kez uzandı. Bu sefer omuz altından tuttu. Gücünü kullanmadan önce, gözleri Fısıltı'nın gözlerine kilitlendi. Bir şey söyledi mi duymadım.

Ve sonra bütün gücüyle yükü sırtladı.

Fısıltı'nın bedeni ağırdı. Sadece kilosundan değil, yaşadığı her şeyin, yılların, korkunun ve yarım kalmış sözlerin yükünden. Yarbay Beton, o yükü

sırtına aldı. Ayağa kalkarken dizleri sarsılmadı. Bedenini omzuna yasladı; onu askeriymiş gibi değil, evladıymış gibi taşıdı.

"Derhâl ilerleyin," dedi Yarbay Beton. "Helikoptere doğru koşun!"

Adımları sarsak değildi. Sırtında bir yaralı vardı ama taşıdığı şey Hayalet Timi'nin bir parçasıydı. Firefly'ı aldığım gibi var olan gücümle koşmaya başladım.

O an anladım. Timin bir parçasını kaybetmek ölüm değilmiş. Gerçek ölüm, onları yalnız bırakmakmış.

Ve biz...

Biz kimseyi yalnız bırakmazdık.

Gecenin içinde yankılanan ilk ses, uzaklardan gelen pervane uğultusuydu. Yavaş ama yaklaşan, derin ama umut veren bir uğultu.

Tahliye helikopteri.

Sanki gök kubbe, patlamayla sarsılan yeryüzüne bir teselli ışığı gönderiyordu. Pervaneler dönmeye başladıkça bastığımız zeminden tozlar yükseldi. Helikopterin pervaneleri, toz bulutlarıyla birlikte bir kurtuluş umudu getirdi.

Yarbay Beton, sırtında Fısıltı'yla helikoptere doğru ilerliyordu. Her adımı sağlam, her bakışı sabitti. Kimseye bir emir vermemişti. Ama herkes, onun adımlarıyla hizaya girmişti.

Yamalı, kendini toparladı. Gözyaşlarını silmedi, sadece ayağa kalktı. Ağlamak, Hayalet Timi'nde yasak değildi. Ama ayakta kalmak, mecburiyetti.

İmam geldi, kolunu tutuyordu. Siren ve Kanca çoktan helikoptere alınmıştı. Kanca'nın gözleri hâlâ kapalıydı ama nabzı vardı. Siren, başucunda oturmuş, gözlerini bir an bile ondan ayırmıyordu.

Ve ben sessizce onları izliyordum. Timin tamamı tek tek içeri taşınıyordu. Kimimiz kendi ayaklarıyla, kimimiz başkalarının omzunda.

Ama hepimiz birlikte.

Yarbay Beton, son olarak bana baktı. "Hadi," dedi. "Ne bekliyorsun?"

Talia'nın mektubunun bulunduğu enkaz bölgesine son kez baktım.

Affet beni güzel karım, mektubun devamını okuyamadığım gibi bir de kaybetmiştim.

Başımı eğdim. "Geliyorum, komutanım." Firefly'la içeriye girdim ve onu sabitleyecek alana bağladım. Kendi yerime de geçtiğimde kemerimi

zorlukla taktım. Kaskımı çıkardığımda derin bir nefes alıp verdim. Gözlerimi kapadım.

Ve o an sadece bir şeyi düşündüm.

Talia.

Eğer bir gün bu cehennemden sağ çıkarsam senin elini tutmak için çıkacaktım. Dönüşüm, sana savaşın tozunu değil, galibiyetin gururunu getirecekti.

Çünkü ben artık sadece bir asker değildim.

Ben, seni hayatta tutmak için savaşan bir adamdım.

düzenleme:
avesta

15.
KİBRİT

Görevim, Balkan Kızı. Görevim.
Ve ben, görevlerimi ölümüne yaparım.

Bir kibrit yak...

Hastane koridorları ölüm kokuyordu.

Hayalet Timi'ndeki bir kişi hariç diğer herkes buradaydı. Kimisi bıçak altında kimisi kapı önünde nöbette... Çaresiz bekleyiş devam ediyordu.

Bekleme salonu sessizdi. Ama bu sessizlik normal bir sessizlik değildi; içinde bastırılmış çığlıklar, içine akıtılmış gözyaşları ve sessizce yapılan duaların yarattığı bir boşluk vardı.

Hayalet Timi, Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu'na hain saldırıdan ötürü devam edememişti. Üst kurul, timdeki askerlerin sağlığına kavuşmasını bekliyordu. Hepsi öyle bir bütündü ki birinin olmayışı işleyişi bozuyordu.

Fısıltı ve Kanca.

Filiz ve Kağan.

Önemli bir ameliyattaydılar. Hayati tehlikeleri bulunmuyordu ancak yaraları ağır ve derindi. Yamalı, çökmüş gibiydi. Elleri dizlerinin arasında kenetli, başı eğikti. Gözleri uzak bir noktaya sabitlenmişti ama zihni hâlâ o patlamanın ortasındaydı.

Filiz'e bir şey olursa annesine, yeğenine... Abisine ne hesap vereceğini düşünüyordu. Timde, diğerlerine nazaran Fısıltı'nın üstüne düşme nedeni buydu. Ona bir şey olursa kimseye hesap veremezdi. Bundan bir süre önce Balkan Kızı Operasyonu'nda Fısıltı başından yara aldığında onun silahına sahip çıkmıştı.

O silah ise Yavuz Öztürk'e aitti. Ondan geriye yalnızca bu tüfek kalmıştı; Fısıltı, Hayalet Timi'ne alındıktan sonra eşinin silahını istemişti. O yüzden bu silah onun için önemliydi ve Yamalı yine bu silaha sahip çıkmıştı.

İmam, onun yanında sessizce oturuyordu. Ellerini ovuşturuyordu, başını öne eğmişti ve dudaklarını kıpırdatıyordu. Dua okuyordu belli ki ama sesi çıkmıyordu. Sadece dudak hareketinden anlaşılabiliyordu.

Siren, kapının hemen yakınındaki duvara sırtını vermişti. Kollarını göğsünde çaprazlamıştı. Başını geriye yaslamıştı ama gözleri açıktı. Tavana değil, içindeki boşluğa bakıyordu. Yüzü ifadesizdi ama alnında belli belirsiz ter vardı. Dışarıdan sakin... İçeriden paramparça bir hâldeydi.

Barut ayaktaydı. Bir süre hareket etmeden durdu. Gözleri ameliyathanenin kapısında sabitlenmişti. Sanki kapı her an açılacakmış gibi değil... Hiç açılmayacakmış gibi bakıyordu. Sırtındaki yükü hiçbir şey hafifletemezdi artık.

Kimse konuşmuyordu.

"Abilik!"

Ülkü, koşar adımlarla abisine doğru ilerledi. Haberi alır almaz ablasıyla birlikte hastaneye gelmişti. Siren, Yamalı ve İmam, genç kadını görmeleriyle toparlandılar. Siren, timdekilere dönerek, "Ben lavaboya kadar gidiyorum," dedi. "Bir şey olursa çağrı bırakın."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi İmam ifadesiz bir şekilde ancak bakışları sarışın kadındaydı.

Barut, kardeşine sarıldığında kollarını ona doladı. "İyi misin abi?" diye sordu Ülkü.

"İyiyim, güzelim," dedi Barut. "Hiçbir şeyim yok. Sadece birkaç sıyrık. Ona da alışkınız zaten."

Aynı koridorda Barış da gözüktü. Barut'un kaşları havalandı. Barış, desteksiz bir şekilde sadece protezleriyle yürüyordu. Barut, gördüğü manzaraya inanamadı. Birkaç kere gözlerini kırpıp gördüklerinden emin olmaya çalıştı.

Gerçekti.

Barış, tıpkı eskiden olduğu gibi yürüyordu.

Ne tekerlekli sandalye ne de değnek vardı.

Dimdik, yavaş adımlarla ona doğru geldiğini görünce Barut, Ülkü'den ayrıldı ve dostuna ilerledi. "Kardeşim," dedi yoğun bir duyguyla.

"Ulan..." dedi Barış. Adımları ağırdı. Ülkü koşarak abisinin olduğu yere geldiği için ablasını da Barış'ı da arkada bırakmıştı. Umay ise herkesten önce Cesur'u görmeye gitmişti.

"Yine Azrail'e kafa atmışsın."

Barut dişlerini sıktı. "Bir gün ıskalamayacak."

"Yakalarsa peşinden gelirim," dedi Barış.

"Bunca çileyi boşa mı çektik?" dedi Barut. "Hem sen arkamdan gelirsen aileme kim bakacak?"

Barış gitgide rahatsız olurken, "Konuşma oğlum şöyle!" dedi. "Bak, senin için ayağa bile kalktım. O düğünü yapacağız ve karşılıklı payduşka oynayacağız!"

"Çakal çökerten zeybeğe ne oldu?"

"O seni Makedonya'ya damat etmeden önceydi!"

Barış ve Barut tekrar birbirine sarıldı.

Ülkü, İmam'ın yanına geçip oturduğunda, çantasından yara bandı çıkardı. "Kaşın kanıyor," dedi. "Bir şeyiniz yok, değil mi?"

Kaşına yara bandı yapıştıran genç kadına hayretle bakan İmam, "Şükür," dedi. "Kayıp yok. Sadece timdeki iki kişi ağır yaralandı."

Ülkü yavaşça geri çekilirken İmam kaşına dokunmak üzereydi ki hızla elini tuttu. "Dokunma," dedi. Tuttuğu eli aniden bırakıp hafifçe uzaklaştı. "Dokunmasan daha iyi olur. Dikiş neden attırmadın?"

"Ne hâlde olduğumun farkında bile değilim," dedi İmam. "Timdekileri düşünmekten hiçbirimiz kendimize bakmadık. Sonra attırırım, arkadaşlarım sağ salim bir çıksın..."

Ülkü'nün bakışları Yamalı ve Barut'a kaydı. Hepsi de yaralıydı ama yine de ayaktaydılar. Arkadaşları çıkmadan hiçbir şey yapmak istemedikleri barizdi.

"Korktum bu arada," dedi Ülkü kısıkça. "Size bir şey oldu diye..."

İmam merakla baktı. "*Siz*, dediğin kim?"

"Tim işte."

"Hepimiz için mi korktun?"

"Korkmayayım mı Rauf?" dedi Ülkü sesini kısarak. "Buraya nasıl geldiğimizi bilemedim!"

İmam, Ülkü'nün gerçekten değiştiğini fark ediyordu. Bu hoşuna mı gidiyordu yoksa buna sinir mi oluyordu, kestiremiyordu.

Sadece bildiği bir şey vardı.

Alnını secdeye her koyduğunda ne kadar saklamaya çalışsa da kendine hâkim olamazdı. Dualarının arasında, hep o gözler belirirdi.

Ülkü'nün gözleri.

Âkif Cesur Beton'un kırılan kolu ise alçıya alınmıştı. O kırık kola rağmen Fısıltı'yı sırtından bir an olsun indirmemişti. Şimdi ise hastane odasında, dinlenmeye çalışıyordu ama dinlenmek istemiyordu. O da tıpkı Barut

gibi sadece askerlerinin sağlıkla ayağa kalkmasını istiyordu. Kendisi düşerse herkes düşerdi. Bunu istemiyordu.

Bu yüzden yataktan yavaşça doğrulup üstünü giyinmeye başladı. Hareketleri ağırdı, ilaçlardan dolayı kendini yavaşlamış hissediyordu.

Odanın kapısı aniden açıldığında Âkif Cesur, gömleğinin düğmeleriyle uğraşmayı bıraktı.

Umay gelmişti.

Gözleri yaşlı, gönlü ağır hasarlı.

"Âkif," dedi korkuyla. İçeriye doğru adım attığı gibi soluğu mavi gözlü adamın yanında aldı. "Patlama olmuş..."

Âkif Cesur, onun gelişiyle doğrulmaya çalıştı ancak kolundan ve giymeye çalıştığı gömlekten ötürü beceremedi. "Dur," dedi Umay. "Kalkma. Doğrulma. Geri uzan, bir süre hareket etmemen lazım."

"İşte o biraz zor," dedi Âkif Cesur, ağzının içinde. "Hareket etmeden nasıl durayım?"

Üstelik bu kadın yanındayken nasıl dursundu? Duramazdı.

"Sen uzan," dedi Umay, onu yavaşça omzundan geri bastırarak. "Bir süre sonra alçının varlığına alışacaksın."

Âkif Cesur gözlerini kapadı. İlaçlardan dolayı kendini zinde hissetmiyordu. Uyku hâline geçmişti ama uyumak istemiyordu. "Sikeyim alçıyı!"

Umay, kaşlarını çatarak, "O ağzın bozulmasın hemen!" dedi. "Kaç yaşında adamsın, bir türlü küfretmeyi bırakamadın!"

"Benim iki bağımlılığım var," dedi Âkif Cesur yavaşça. "Biri küfür, diğeri de..." Devam edemedi. Etseydi, *diğeri de sen*, diyecekti. Ederdi ancak Umay gözlerini aniden ondan çekti. Kendi gözlerinin içine bakamayan kadına bunu itiraf edemezdi.

"Yaralı askerlerden haber var mı?" diyerek konuyu değiştirdi Umay. "Barut'u göremedim de... En son telefonda konuşurken ameliyata alınacaklarını söyledi."

"Durumları iyi," diye yanıtladı Âkif Cesur. "Bir şeyimiz yok, çok şükür..."

Umay gözlerini kaldırdı, o derin maviliklere bakıp, "Şükür," dedi.

Aynı bakışlarla, "Hem de ne şükür," dedi Âkif Cesur.

Gömleğinin yarısını giymediğini fark eden Umay, elini oraya doğru uzattı ancak aniden durdu. Ona dokunmak... Artık çok uzak bir şeydi.

"Gömleğin," dedi onun yerine. "Giymesen daha iyi. Şu an alçın çok taze, ne kadar az oynatırsan o kadar iyi."

"Efe," dedi ağır bir ifadeyle. "Cesur Efe çok mu yaramazlık yapıyordu? Alçıyı biliyor gibi konuşuyorsun."

"Evet," dedi Umay. "İki kere kolunu kırdı. Ele avuca hiçbir zaman sığmayan çocuktu. Bana neler neler çektirdi. Ondan tecrübeliyim."

Âkif Cesur derin bir nefes alıp verdi. "Tek mi geldin?"

Başını salladı Umay. "Ülkü'yle geldim," dedi. "Çok kalamayacağım, zaten Efe'yi de içeri almazlar diye onu getirmedim. Yoksa merak ediyordu seni." Sadece merak eden o değildi. "Sen iyiysen ben kalkayım artık. Barut burada beni görmesin. Daha onun yanına gitmedim."

Onun gitmesini istemediğini belli etmek adına kolundan tuttu. "Umay..." dedi Âkif Cesur ağır ağır. "Niye geldin? Niye gidiyorsun?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyi miyim sence?" dedi Âkif Cesur. "Oradan bakınca iyi gibi mi gözüküyorum?"

Umay neyden bahsettiğini bilse de anlamazlıktan geldi. "İyi olacaksın," dedi. "Askerlerin de sen de. Sizin için dua edeceğim..."

"Umay..." dedi Âkif Cesur ama öyle bir deyişi vardı ki kadının yüreğini titretiyordu. "Yapma," diye devam etti. "Gözünü seveyim, yapma. Benim için kimseymişsin gibi davranma."

"Biz artık birbirimiz için öyleyiz."

"Madem öyle, neden buradasın? Neden kardeşinden önce benim yanıma geldin?"

"Barut kendisinin iyi olduğunu ama senin iyi olmadığını söyleyince ilk buraya gelmek istedim," dedi Umay yutkunarak. "Sonuç olarak o çocukların komutanısın. Onlar için değerliysen benim için de öylesin, Âkif. Her şeyden önce bir Türk askerisin."

Sustu Âkif Cesur.

Tuttuğu bileği yavaşça bıraktı. "İkimizin aynı hastane odasında durması hiçbir zaman iyi olmadı," diye ekledi Umay. "Biz ne zaman hastane odasında bir araya gelsek birbirimize kalp kırıklığı olmak dışında hiçbir şey olamadık."

"Bundan yıllar önce seni hastanede gördüğümde..." Derin bir iç çekti. "Orada hiç bırakmamalıydım. O kocan olacak ite rağmen seni oradan alıp götürmeliydim!"

Umay, adamın kendini kahrettiğini fark ettiğinde bedenini kuru bir soğukluk kapladı. Zihni o ana doğru gitti. Hamileydi ve Âkif o çocuğun isteyerek yapıldığını düşünmüştü. İkisi için de çok zordu ama Umay için her şey daha zordu. "Yapmadın," diye karşılık verdi. "Yapmadın... Bunu yapmamana hiçbir zaman kırılmadım, Âkif. Eğer bunun için kendini kahrediyorsan..."

"Kahrediyorum tabii ki de!" dedi Âkif Cesur. "Yıllarca da kahrettim. Yıllarca senin o adamla evli olduğunu düşündüm. Ben kahrolmayayım da kim kahrolsun?"

"Ben," dedi Umay sessizce. "Ben kahroldum." Bakışlarını kaldırdı, o maviliklerde kayboldu. Dik durdu. Başını hiç eğmeyecekti. Omzunda korkunç bir yük vardı ama o her şeyden önce güçlü bir kadındı. Hepsinin tek başına yaşamış ve atlatmıştı da. "Ben kahroldum çünkü sevdiğim adam, her şeyi yanlış anladı. Keşke o zamana geri dönebilsek ama son pişmanlık fayda etmez, bunu da en iyi sen bilirsin, Âkif."

Mavi gözler kızardı. "Bana Âkif Âkif deyip durma!" dedi öfkeyle. "Cesur'um ben! Senin Cesur'un! Neyi yanlış anladım lan ben?"

Bu, geç kalınmış bir yüzleşmeydi. Umay'ın geri adım atmaya niyeti yoktu. Ne olacaksa olsundu artık. "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda bana beddua edip gittin," dedi. "Her şeyi yanlış anlamıştın."

Âkif Cesur, uzandığı yerden doğruldu. "Ne diyorsun, Umay sen?" dedi. "Hamileydin!"

Sevdiği kadın hamileydi ama çocuğun babası o değildi. O zaman kafasına sıkmayı bile düşünmüştü Âkif Cesur. Her şeyi kaldıran bu adam, bunu kaldıramamıştı yıllarca.

"Beni değil, onu seçtin sandım. O adamdan hamile olduğunu öğrendiğim an içimde bir şey öldü, Umay!"

"İsteyerek olmadı." Umay çığlık atmak istese de sesini alçak seviyede tuttu. "Ben istemedim," diye devam etti. "Ben o çocuğu istemedim. O adam bana sormadı bile!"

Âkif'in dudakları aralandı ama tek kelime dökülmedi. Boğazında düğümlendi tüm kelimeler. Bir yumruk gibi oturdu ciğerlerine Umay'ın

gerçeği. Nefes alamadı. O an, yıllardır içini yiyip bitiren öfkenin aslında ne kadar yersiz olduğunu anladı.

O öfkelendiği kadın aslında yardım çığlığı atıyordu ama o sırtını dönüp gitmişti.

Umay gözyaşlarını tutmak için dişlerini kenetledi. Ağlamak istemiyordu. Bu bir yüzleşmeydi; bir hesaplaşma, bir geç kalınmışlıktı. Âkif'in yumrukları istemsizce sıkıldı, çenesi kasıldı. Soluğu hızlandı. O an göğsünün içindeki yürek değil, sanki öfkeli bir volkandı.

"Ne dedin sen?" dedi dişlerinin arasından. Sesi alçaktı ama içinde cehennem gizliydi.

Umay sustu. Gözlerini kaçırdı.

"Bana ne dediğini tekrarla, Umay!" diye patladı bu kez. "Sana... O adam..." Yüreğine korkunç bir ağrı saplandı. Konuşabilecek gibi değildi. "Zorla mıydı lan? Zorla mı?"

Umay'ın dudakları titrese de, "Tecavüz..." dedi.

Âkif Cesur birkaç adım attı, duvara yumruğunu geçirdi. "Sana nasıl dokunabildi o piç oğlu piç!" diye gürledi. "Sen ne yaşadın, lan?"

Odanın kapısı açıldığında içeriye Barut girdi. Ablasını ve Âkif Cesur'u karşı karşıya görünce hızlıca yanlarına adımladı. Bir hemşire daha içeriye girdiğinde yaralı adama doğru ilerledi.

Âkif Cesur, yumruk attığı eliyle göğsünü tutuyordu. Eğer kalp krizi geçirmek böyle bir şeyse şu an onu yaşıyordu. Umay, görüşmenin buna evrilmesine pişman olmuştu. *Keşke,* dedi içinden. *Keşke gelmeseydim.*

"Cesur," dedi Umay korkuyla. Barut, ablasını tutmaya çalışıyor, Umay ise yaralı adama doğru yaklaşıyordu. "Cesur, ne oluyor? İyi misin?"

Âkif Cesur duymak istediği o adı duysa da, "O orospu çocuğunu yaşatmayacağım!" dedi üstüne basa basa. Konuşmak için kendini zorluyordu. "Yemin ediyorum sana, o herifi yerin yedi kat dibine gömeceğim!"

Hemşire, yaralı adamı yatırmaya çalışıyordu, Barut da ablasını tutmakta zorlanıyordu. Olmayacak gibiydi. Bu yüzden Barut, ablasını bırakıp yarbaya yöneldi. "Komutanım," dedi. "Sonra... Ne konuşacaksanız sonra konuşun!"

"Geberteceğim!" dedi Âkif Cesur. "Geberteceğim o herifi!"

"Yaralısın zaten, lütfen sus!" dedi Umay, bir şey olacak korkusuyla. "Sus, ne olur sus!"

Âkif Cesur, her şeye rağmen, "Sen niye sustun, Umay?" dedi. "Nasıl sustun?" Kendini tutan ellere döndü. "Bırak lan, tutma beni!"

Bir hastane odası ayırmıştı ikisini, şimdi bir hastane odasında tekrar yüzleştiriyordu.

Ülkü seslere dayanamayıp içeriye girdiğinde, "Cesur amca," dedi. Ona doğru birkaç adım attı. "Neden bağırıyorsun?"

İçeriye giren kadınla ağzına gelen bütün küfürleri yuttu Âkif Cesur. Bu kızın küçüklüğünü bilirdi. Boyu bacağına bile yetmezdi. Kendi kızı gibi korur kollardı. "Ülkü..." dedi yavaşça. Aklı dağılmıştı. Zaten ilaçlardan dolayı sersem gibiydi.

Ülkü, onun yanına geçip kollarını dikkatle doladı. "İyisin, Cesur amca," dedi. "Çok korktum size bir şey oldu diye. Niye bağırıyordun? Bir şey mi oldu?"

Âkif Cesur'un bakışları Umay'a doğru döndü. Barut, ablasının elinden tutup onu odanın dışına çıkardı. Kadının gidişini hüzünle izleyen Âkif, ona meraklı gözlerle bakan genç kıza doğru döndü.

"Bir şey olmaz mı Ülkü?" dedi Âkif Cesur, kendini yaşlanmış hissederken. "Bir şey olmaz mı kızım? Bu bana reva mıydı?"

"Amca..." dedi Ülkü, onu kolundan tutarak. Adamın teni kıpkırmızı hâldeydi. "Uzan hadi, hemşire sana baksın, daha sonra uzun uzun konuşalım. Ben gitmeyeceğim, bu gece yanında kalırım."

Karşı çıkmak üzereydi ki, "Babalar kızlarını kırmaz," dedi Ülkü. "Kırma beni. Bak, hemşire de bekliyor. Şu koluna baksın."

Âkif Cesur daha fazla karşı çıkamadı. Kızın dolu dolu olan gözlerini görünce bütün yelkenleri suya indi. Başını hafifçe salladıktan sonra geriye çekildi ve bedenini yatağa bıraktı. Bakışları kapıya ilişti̇ğinde Umay'ın yalnızca saçları gözüküyordu.

Ah, o deli gönlüne bağladığı saçlar...

"Abla," dedi Barut, endişeyle. "Ne oldu içeride? Ne dedin de bu adama böyle delirdi?"

Umay hem geçmişi hatırlamanın verdiği etkiyle hem de üstündeki yükü atmasıyla hiç olmadığı kadar duygusuzdu. Başka zaman olsa gözyaşlarıyla anlatacağı şeyi bir hastane odasında soğukça mırıldanmıştı.

Nefret ederdi hastanelerden. Bütün sevdiklerini almıştı. Annesini, zoraki de olsa bebeğini, Peri'yi, yaşama hevesini...

"Bak, ben Yarbay Beton'u ilk kez böyle gördüm," diye devam etti Barut. "Sana mı bağırıyordu? Eğer öyleyse söyle, ona edeceğim iki çift lafım var!"

"Bana değil," dedi Umay aniden. "O adama..."

Durdu Barut, adım atamadı. Belli ki geçmiş açılmıştı ve ablası içinde tuttuğu ne varsa dile getirmişti. Âkif Cesur'u bu denli çıldırtacak gerçek ortaya çıkmış olmalıydı.

Ayakta durmakta zorlandığını fark ettiği ablasını kendine doğru çekip göğsüne yasladı. "Sen iyi misin abla?" diye sordu Barut.

Başının okşanmasıyla Umay'ın bütün bedeni gevşedi. "Artık daha iyi olacağım, Barut'um," dedi. "Sen ablanı düşünme. Buraya seni ziyarete geldim ama yine ablanı teselli ediyorsun."

Barut, kendini bildi bileli ablasını teselli ederdi. Babaları her dövdüğünde, anneleri öldüğünde, kocasından şiddet gördüğünde, o adamdan boşandığında, her düştüğünde, her ağladığında... Bir kere bile bundan şikâyet etmemişti.

"Hiç teselliye ihtiyacın olmayana kadar seni teselli edeceğim, abla."

"Ablan sana kurban olsun," dedi Umay, kafasını kaldırıp kardeşinin yanaklarından öptü. "Sen varsın diye dayanıyorum bunca şeye. Sen olmasaydın hiç dayanamazdım. Allah seni başımdan eksik etmesin."

"Benimle hiçbir alakası yok," dedi Barut. "Sen, annem vefat ettiğinden beri bize annelik yaptın. Bir sürü çocuğun da annesi oldun. Sen yapabiliyordun ki yaptın, ben olsam da olmasam da sen hep ayaklarının üstünde duracaksın."

Ablasının alnından öptü. "O Devi de kendinden uzaklaştırma," diye devam etti.

Umay burnunu çekti. "Dev?"

"Yeşil Dev işte..."

"Öyle söyleme, Barut ya!" dedi Umay kızarcasına. "O adam senin kayınbaban!"

"Karım yanımda olmadığı sürece sadece komutanım," diye açıkladı Barut. "Hem lafı çevirdiğini anlamadım sanma. Bu adam yıllardır gönlünü senden başkasına açmadı. Sen de açmadın, abla, bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Sustu Umay.

"Bak, biz her geçen gün biraz daha ölüme koşuyoruz," diye devam etti. "Yarınımız, belki de bir dakika sonramız bile yok. Bunu bile bile nasıl sırtını dönmeye devam ediyorsun?"

"Ne yapayım, Barut'um?" Gözleri doldu. "Bu adam bana her geldiğinde onu kendimden uzaklaştırdım. Yıllar geçti, yıllar. Çok yıllar. Hiçbir şey eskisi gibi olmaz."

"Olur," dedi Barut inatla. "Olmazsa bile Âkif Cesur oldurur. Daha fazla kaçma. Bunca yıl saklandın. Karşısına bir gün bile çıkmadın. Seni unutsun, hayatına baksın istedin. Hiçbirini yapmadı. *İlle de sen, ille de sen,* dedi. Bu adam Karadenizli, inatçının teki!"

"Zamana bıraktım," dedi Umay çekinerek. Kardeşiyle bunu konuşmak garip hissettiriyordu. Genelde bu konularda içini hep Ülkü'ye açardı.

Barut başını iki yana salladı. "Her ne dediysen Âkif Cesur bu saatten sonra seni zamana bırakmaz." Ablasının gözlerinin içine baktı. "Çünkü bazı adamlar vardır, abla... Sevdi mi bir kişiyi sever. Unutmaz, vazgeçmez, yarım bırakmaz. O adam beklemez, savaşa girer. Sen kaçsan bile bulur, duvar örsen bile yıkar. Çünkü gerçek sevda, zamanla tükenmez, zamanı yene yene büyür."

Âkif Cesur Beton'un sevdası zamanı yene yene büyümüştü.

Umay biliyordu ki bu adamı artık kendinden uzaklaştıramazdı. Çünkü o da uzak kalmak istemiyordu.

Gecenin bir vaktiydi.

Kanca, ağır hareketlerle gözlerini açtığında ilk başta nerede olduğunu idrak edemedi. Gözlerini tamamen açtığında ise yatağın yanındaki koltukta Siren'in uyuyakaldığını fark etti.

Uyumamak için direndiği çok belliydi. Ancak Kanca onu o kadar iyi tanıyordu ki en sonunda uykuya yenilmiş olduğunu anlamıştı; o anda bile güzel düşlere daldığını umuyordu.

Başını oynatamıyordu. Elini kaldırmaya çalıştı. Vücudunu hissettiğinde derin bir nefes alıp verdi. Bütündü ve her yerini hissediyordu. Bir patlama olmuştu. Savrulmuştu. Omzunun acısı daha tazeydi.

O sırada Siren'in gözleri açıldı. "Kağan," dedi korkuyla. "Allah'ım... Sana şükürler olsun. Açtın gözlerini!"

Kanca onun bu kadar mutlu olmasıyla gülmeden edemedi. Bu kadını güldürmek bir hayli zordu. Şimdi ise Siren hiç olmadığı kadar mutluydu.

"Şşt," dedi onu sakinleştirmek adına. "Sakin ol, güzelim."

"Çok korkuttun beni," dedi Siren, alnını onun alnına yaslarken. "Sana bunun hesabını soracağım, Kanca!"

"Önce ben hesabımı alabilir miyim?" dedi Kanca, çapkın bir tavırla. "Bir dudak borcunuz vardı. Öperseniz hiçbir borcunuz kalmayacaktır, komutanım."

Odanın içinde öksürme sesi işitildiğinde, Yüzbaşı Barut'un sesi duyuldu. "Gel, ben öpeyim seni!" diye gürledi.

Kanca, başını çeviremediği için Barut'un olduğu yere bakamıyordu ancak resmen donmuş bir vaziyetteydi. Siren, ondan uzaklaştığında koltuğa geri oturdu. "Ben öldüm ve direkt olarak cehenneme mi alındım?" diye hayıflandı.

"Cehennem mi?" dedi Barut sinirle. "Lan, sen cehennemde olsan benimle mi karşılaşırsın? Cennet demen lazım, cennet!"

"Komutanım..." dedi Kanca hafif çekinerek. "Olduğunuz yere bakamıyorum da... Rica etsem siz gelir misiniz?"

Barut yavaş adımlarla diğer tarafa geçerken, Kanca onu görür görmez gözlerini kapadı. "Gerçekten sizmişsiniz," dedi. "Dur, bakayım tekrardan," derken gözlerini tekrar araladı. "Yok, gitmiyorsunuz. Siren'in direkt dudaklarıma yapışmamasından anlamam lazımdı!"

Siren, Kanca'nın bir türlü susmayan çenesi yüzünden yerin dibine geçmek istiyordu. "Susacak mısın artık?"

Barut'un telefonuna Yamalı'dan bir çağrı gelmişti. Güneşin doğmasına az bir vakit kalmıştı ancak tim, patlamanın kaynağını bulana kadar uyumayacaktı. Barut, Yamalı'ya *bir şey bulunca beni çağır,* demişti ve muhtemelen Yamalı bir şeyler bulmuştu.

Barut, Siren'in de utancını fark ettiğinde ikisini daha fazla zorlamak istemedi. "Gördüğüm kadarıyla kendine gelmişsin," dedi. Yavaşça yüzüne doğru eğildiğinde başına dokundu. "İyi ol, Kanca. İyi ol. Bu operasyon sensiz olmaz."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Kanca.

"Ben buralarda olacağım. Bir şey olursa seslenirsin, Siren."

Barut kapıya doğru yöneldiği sırada Siren ayağa kalkıp asker selamı verdi. "Emredersiniz, komutanım!"

Komutanlarının çıkmasıyla baş başa kalan ikili, saklamaya çalıştığı duygularla birbirlerine doğru döndüler. Siren, koltuğa oturmayıp, Kanca'nın yanı başına geçerek dudaklarını şakağına bastırdı. "O haklıydı," diye mırıldandı.

"Ne?" dedi Kanca.

"Barut Komutan..." dedi Siren. "Duygusal bağ konusunda haklıydı. Seni kaybetme riski ortaya çıkana kadar bunun anlamsız olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Aramızda hiçbir bağ olmamalıydı. O an hiçbir şey yapamadım, sadece Allah'a dua ettim, Kağan. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Üzme kendini," dedi. "Bak, hiçbir şey olmadı."

"Olabilirdi..."

"Ölüme çare var mı?"

"Yok."

"Ee, o zaman, deniz gözlüm?"

"Bilmiyorum, ben bir daha böyle bir duygu yaşamak istemiyorum, Kağan."

Kanca o anları hatırlamıyordu. Sadece en son, Siren'i tutmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. "Komutanım haklıydı evet ama kalbe söz geçer mi?"

"Geçmiyor," dedi Siren gözleri dolarak. Hafifçe geriye çekildi. "Buna rağmen yine seninle olmak istiyorum. Ama sadece bunu da istemiyorum, Kağan, seni kaybetmek de istemiyorum. Hani beraber ölmeye söz vermiştik ya..."

Genç kadının devam etmesini istemedi Kanca, sonraki söyleyeceklerinden korkuyordu. Deniz'i bu ilişkiye ikna edene kadar canı çıkmıştı. Şimdi her şey başa dönsün istemiyordu. "Her ne diyeceksen devam etme," dedi.

"Kağan," dedi Siren.

"Deniz," dedi Kanca.

"Yaşa," diye karşılık verdi. "Benimle ölmeye değil, benimle yaşamaya söz ver."

Kanca, kaşlarını çatmaya çalıştı ancak yaraları buna izin vermedi. Bunu demesini beklemiyordu. Bir ayrılık konuşması duyacağını zannetmişti. İçindeki buzlar eridi, rahatladı.

"Gel buraya," dedi. Siren ona yaklaştığında Kanca dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Kısa süre sonra geriye çekildiğinde ise o denizi anımsatan gözlere baktı. "Sen bana ölmeyi emret, kabulüm. Yaşamayı emret, ona da kabulüm. Senin olduğun her şeye ben tamamım, güzelim."

Siren, işittiği sözlerden sonra başını Kanca'nın göğsüne, onun canını acıtmayacak şekilde yasladı. İkili gözlerini usulca kapadı, kendilerini gecenin sessizliğine ve dinginliğine bıraktı.

Öte yandan Barut, Yamalı'nın olduğu yere, yani Fısıltı'nın kaldığı odaya doğru ilerledi. Kapı önünde Yamalı duruyordu. Cam kaplı alandan içeriye baktığında Fısıltı'yı gördü. Makinelerden ayrılmış, uyanması bekleniyordu.

Yamalı, önündeki dizüstü bilgisayarın ekranına kilitlenmiş vaziyetteydi. Komutanının geldiğini bile fark etmemişti. Barut onun bu hâline dikkat kesilip, "Yamalı?" dedi.

Yamalı korkuyla sıçradığında, "Komutanım!" dedi. "Dalmışım, özür dilerim!"

Barut hafifçe kaşlarını çatarak, "Boş ver şimdi özrü!" dedi. "Ne oldu? Neden çağırdın beni?"

"Güvenlik kameralarının hepsini inceledim, komutanım," dedi Yamalı, göz kapakları düşmüş, sesi tükenmiş hâldeydi. "Bir görüntü var... Bunu nasıl açıklarım, bilmiyorum. İzleseniz daha iyi."

O an vakit durdu.

Barut başını kaldırdı, Yamalı'nın gözlerine baktı. O gözlerde sadece yorgunluk değil, başka bir şey vardı. Korku. Tereddüt. Sarsıcı bir gerçekle yüzleşmenin yükü.

"Ne görüntüsü bu, Yamalı?" diye sordu Barut. Sesi daha bir derinleşmişti, içinde diken gibi bir gerginlik vardı.

Yamalı yanıt vermedi. Sadece elindeki dizüstü bilgisayarı titreyen elleriyle Barut'a uzattı. Dizüstünü kucağına aldığında ekran kendiliğinden açılmıştı.

Barut, ekrana baktı. İlk birkaç saniye sıradandı. Uzaklaşan kendisini gördü. Timin bir araya gelerek koyu bir sohbete daldığını, Fısıltı'nın Firefly'la uzaklaştığını...

Sonra...

Patlama.

İzlerken bile göğsüne bir darbe yemiş gibi oldu. Gözlerinin önünde tekrar tekrar canlanan o korkunç an, şimdi soğuk bir objektifin ardından yeniden belirmişti. Ama bu defa fark etmediği bir ayrıntı vardı.

Patlama, canlı bomba tarafından gerçekleşmişti.

Barut'un gözleri büyüdü. Derin bir iç çekti.

Bu kadarla bitmedi.

Patlamadan sadece birkaç saniye sonra dumanlar arasından iki silüet daha beliriyordu.

İlk gelen, İmam'ın olduğu bölgeye hızla yaklaşıyordu. Silahını nişan aldı ve İmam'a sıkmak üzereydi ki ikinci kişi, ilk gelenin arkasından gelip onu hızla yere savurdu. Sert bir müdahaleyle, dirsek darbesiyle onu etkisiz hâle getirdi. Sessizdi. Ölüm kadar sessiz.

Barut'un bakışları buz gibiydi. Yumruklarını sıkarken alnındaki damarlar belirginleşti.

Kimdi bu ikinci kişi?

Terörist kıyafeti giymesine rağmen İmam'ın vurulmasına engel olmuştu.

İlk saldırgan yere yığılırken diğeri hemen İmam'ın silahını aldı ve ilk kişiyi onun silahıyla ortadan kaldırdı. Görüntü ilerliyordu.

Adam, kameranın görüş alanında kalmaya devam etti. Sırtı dönük olsa da tecrübeli hareketleri, çevreyi kontrol edişi... Normal olmayan bir şeyler vardı. Barut, kısa bir anlığına Yamalı'ya döndü. Yamalı bayılacak gibi duruyordu. "Sakın bayılayım deme, Yamalı!" dedi.

"Söz veremem, komutanım," dedi Yamalı.

Ekrandaki adam, kamerayı fark etti. Kameranın olduğu yere yürüdü. Adım adım yaklaştı. Duman, hâlâ kadraja doluyordu. Tim, savrulmanın etkisinden sonra yavaş yavaş kendisine geliyordu. Siren, seslenmeye çalışıyordu, Firefly havlıyordu.

Adam başını hafifçe kaldırdı.

Ellerini yüzüne yerleştirdi.

Ve maskesini indirdi.

Barut'un elleri dizüstü bilgisayarın kenarlarında gerildi. Yamalı başını eğmişti. Göz göze gelmekten kaçınıyordu. Ekrandaki yüz...

Yavuz Öztürk.

Yüzbaşı Yavuz Öztürk.

Resmî kayıtlarda *şehit düştü* olarak geçen fakat cesedi hiçbir zaman bulunamayan askerdi. Hayalet Timi'nin komutanı, Filiz'in kocası, Yaman'ın abisi, Barut'un dost dediği kişiydi. Barut onunla yıllarca omuz omuza çarpışmıştı, daha sonra bir gece sessizce kaybolmuştu.

İşte oradaydı.

O gece oradaydı.

Ve Hayalet Timi'nin askerlerini korumuştu. O patlama etkisiyle dağılan tim, silahlı saldırı sonrasında daha büyük hasar alacaktı ancak biri buna izin vermemişti. Resmen koruyucu melekleri olmuştu.

"Abim," dedi Yamalı şaşkınlıkla. "O adam abimdi."

Barut, hiç olmadığı kadar şaşkındı. Neye uğradığını şaşırmıştı. Yavuz Öztürk'ün ölmediğini hep biliyordu ancak bunca yıl yaşadığına ihtimal veremiyordu. Yaşasa bile sağlıklı olmayacağı kanaatindeydi. Ancak görüntülerde gördüğü kadarıyla Yavuz Öztürk sapasağlamdı.

Uzun bir süredir ona ulaşmaya çalışıyorlardı ve görünen o ki Yavuz da onlara ulaşmaya çalışıyordu.

"Yavuz Komutan'ım..." dedi Barut. "Yaşıyor. Gerçekten yaşıyor, Yamalı!"

O sırada, içerideki cihazlardan ses gelmeye başladı. Eş zamanlı olarak nöbetçi hemşire koştuğunda hızlıca odaya girdi. Barut ve Yamalı da ayağa kalkıp neler olduğuna baktığı sırada Fısıltı'nın uyandığını gördüler. Yavuz'un yaşıyor olması, resmen ona da nefes olmuştu.

"Ne yapacağız, komutanım?" dedi Yamalı ıssız bir tonla. "Kurban olduğum abim yaşıyor..."

"Onun hâlâ aynı kişi olduğundan emin olana kadar bu ikimiz arasında bir sır olarak kalacak, Yamalı," dedi Barut. "Emin olduğumuzda onu kurtarmaya gideceğiz."

"Onların içine bir hayli karışmış," dedi Yamalı, izlediği görüntüleri idrak edemezken. "Bunu nasıl tespit edeceğiz?"

"Boris Abrams," dedi Barut, gözlerini uyanan Fısıltı'dan ayırmadan. "Altıncı Günah'ı da ortadan kaldırdığımızda artık Boris Abrams ortaya çıkabilir. Bu kimlik hem Peter'ın sonu olacak hem de Yavuz'u kurtaracak."

Bu kimliğin ortaya çıkması, sona kalan bir adımdı.

Ancak Barut Ulu Boratav, neye zemin hazırladığını bilmiyordu. Yine de Peter Kalovski'yi ortadan kaldırmadan ölmeye niyeti yoktu.

Günler geçmiş, Hayalet Timi biraz daha toparlanmıştı. Tek yarası sarılmayacak olan Âkif Cesur Beton'du. Bir gece vakti, kendini Umay'ın evinin önünde buldu. Pencereye bakmak için kafasını kaldırdı, ışıklar açıktı.

Ellerini yumruk yaptığı sırada hafifçe inledi. Parmak boğumlarında kan lekeleri vardı. Hem kendisine hem de başkasına aitti. Birkaç saat önce şehrin dışındaki cezaevine ziyarete gitmişti. Umay'ın eski eşinin karşısına tekrar çıkmış, onu öldüresiye dövmüştü.

Önceki görüşmede hırpalayıp konuşturmaya çalışmıştı ama bu sefer koluna aldırmadan, onu doğduğuna pişman etmişti. Kural mural umurunda bile olmamıştı. Cezası neyse çekmeye hazırdı. O adama rahat nefes aldırmak istemiyordu.

Cezaevi müdürüyle ortak bir tanıdığı olduğu için işlemler hızlı ilerlemiş, birkaç saat kamera kayıtlarında arıza meydana gelmişti. O sırada yılların hıncını o adamdan çıkarmıştı ancak yetmiyordu.

Yetmeyecekti.

İçi rahatlamazdı.

O adamı yaşatacaklardı.

Ve her gün o cezaevine gidip kendi elleriyle dövecekti Âkif, bu adama ölüm, ödül olurdu.

Talia Alaz Boratav

Barut'tan hâlâ haber alamıyordum.

En son gönderdiğim kibrit kutusunun üstünden aylar geçmişti. Dayım evin içindeki güvenlik kontrollerini arttırdığı için Mermi'yle bile doğru düzgün konuşamıyordum. Bu sancılı ayrılık, beni günden güne kahreden bir şeye dönüşmüştü.

Onu özlemenin de ötesindeydim artık. *Suskunluğuna bile muhtacım,* diyebileceğim bir seviyedeydim. Onun yokluğunda, günlerimi dayımın gözetimi altında geçiriyordum.

Direksiyona sıkıca tutunmuş elleri, camdan dışarı bakan dikkatli gözleriyle yan koltukta oturuyordu. Beni kaybetme korkusu ruhunu çepeçevre sarmıştı. Üstüme fazla titriyordu. Sadece korunmuyordum artık. Göz

hapsindeydim. Dışarıdan bakınca sıradan bir iş yolculuğu gibi görünüyordu belki ama içimde, kontrol edilen her nefesimde özgürlüğümü biraz daha yitiriyordum.

Dayım sonunda konuştu. "Yeni iş ortağımızla tanıştıracağım seni," dedi yoldan gözünü ayırmadan. "Bir süreliğine şirketimizde çalışacak. Projemize yardımcı olacak."

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. Boğazımdaki yumruyu bastırarak, "Toplantım var," dedim. Sadece bu anı ertelemek istedim. Çok severek başladığım mesleğimi yapmak bile içimden gelmiyordu artık.

"On dakika ayırabilirsin."

Gözlerimi usulca aralayıp, "Kaçta?" dedim isteksizce.

"Haber ederim." Bakışları bir süreliğine üzerimde oyalandı ve konuşmaya devam etti. "Asma suratını. Sadece yeni bir patronun olacak."

"Emin ol bu, surat asmam için yeterli bir neden," dedim. Hiçbir şeye tahammülüm kalmamıştı. Tek istediğim doğduğum topraklara geri dönmekti. "Eğer işime karışırsa istifa dilekçemle karşı karşıya kalır."

Araba şirketin önünde durdu. Camdan dışarı bakarken kısa bir an tereddüt ettim. Bu binaya her adım attığımda yalnızca bir işe değil; bir oyuna, bir savaşa girdiğimi biliyordum.

Kapı açıldı. Korumalar hemen pozisyon aldı. Her zamanki gibi gereğinden fazla dikkatli, gereğinden fazla görünürlerdi.

Dayım yanımda yürürken omzumu sıvazladı. "İyi çalışmalar, değerli yeğenim," dedi. Soğukkanlıydı. Her zaman olduğu gibi. Sözlerinin ardındaki gizli niyetleri artık hesaplamaya bile gerek duymuyordum.

Ona cevap vermeden adımlarımı hızlandırdım. Asistanıma doğru yöneldim, o da beni görür görmez günün programını anlatmaya başladı. Saatler boyunca kendimi çalışmaya gömdüm. Sayfalarca rapor, test, deney derken aslında yaptığım sadece zihnimi susturmaktı. Barut'un yokluğunu, Alisa'nın sessizliğini ve dayımın üzerimize çökmüş gölgesini unutmaya çalışmaktı.

Kapı tıklatıldı.

Başımı kaldırdığımda içeri Doktor Aleks girmişti. Her zamanki gibi sakindi ama yüzündeki ifade farklıydı. Bir şey getirmişti belli ki.

"Müsait misin?" diye sordu.

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Şu..." Elindeki dosyayı gösterdi. "Bana birinin kan testlerini göndermiştin. Bağımlı olan kişi."

Bendim o. Ama bu gerçeği ona hiçbir zaman söylememiştim. Onunla konuşurken hep bir üçüncü kişiden bahseder gibi konuştum. "Sonuçlandı mı?" dedim.

"Evet," derken sesi hafifçe alçaldı. "Tedavi yöntemini buldum." Kalbim tekledi. "Neye maruz kaldıysa... Bu tedaviyle vücudu bütün toksinlerden arınacak. Her şeyi temizleyecek."

Gözlerimi yere indirdim. Boğazıma bir düğüm oturdu. İşte buydu. Dayım... Bizi, beni ve Alisa'yı... Yavaş yavaş, içten içe zehirliyordu. Bizi sindirmek, bastırmak, sessizleştirmek için kimyasal bir zincir kullanıyordu. Bizi bağımlı yapmaya ve kendi irademizden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ama artık elimde bir anahtar vardı.

Doktor Aleks sayesinde buna bir çözüm bulabilmiştim.

"Doktor Aleks..." dedim, nadir bir içtenlikle. "Size ne kadar teşekkür etsem az kalır."

Gülümsedi. "Bir kahveye bütün borcunu silerim."

Ben de gülümsedim ama gözlerimdeki ağırlığı gizleyemedim. "Belki bir gün..." dedim. O gün hiç gelmeyecekti. Çünkü ben evli bir kadındım, Barut'un hiç tanımadığı bir adamla kahve içmeye çıkamazdım.

Kapı çalındı, ikimizin de dikkati oraya yöneldi. Asistan içeriye girdiğinde, "Talia Hanım," dedi. "Peter Bey sizi toplantı odasına çağırıyor."

Yavaşça ayağa kalktım. İçimde bir şeyin kıpırdadığını hissettim. Belki de Aleks'in verdiği haberden sonra savunmasız bir dinginlik çökmüştü üzerime. Ama o dinginlik, kısa sürecekti.

Doktor Aleks'le beraber odadan çıktık, o kendi odasına giderken ben dayımın odasının yolunu tuttum. Toplantı odasına yürürken adımlarım ağırlaştı. Kapı aralık kaldığında hafifçe eğildim ve içeridekileri süzdüm.

Dayım, camın önünde biriyle konuşuyordu. Adamın yüzünü göremiyordum ama boyu, duruşu, silüeti dikkat çekiciydi. Sandığımdan daha gençti. Oysa ben yaşlı birini bekliyordum. Tecrübeli, gri saçlı, ses tonuyla ağırlığını koyan biri ama bu adam... Gençti. Evet, gençti ama onda farklı, midemde kelebekler uçuşmasına neden olan tuhaf bir tanıdıklık hissi vardı.

Dayım dönüp beni fark ettiğinde sesi her zamanki gibi sahte bir samimiyetle doluydu. "Ah, geleceğin başarılı doktorlarından biri olan Talia da gelmiş!" dedi. Gülümsüyordu ama o gülümsemenin arkasında hep bir hesap vardı.

"Gel hadi," dedi dayım, sabırsızca. "El sıkışmadan önce, yeni ortağımıza *merhaba,* de."

İçeri adımımı attığım anda burnuma yoğun bir toprak ve barut kokusu çarptı. Bu koku, üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen sanki dün yaşanmış gibi o anı zihnimde canlandırdı. Elimden bırakmak zorunda kaldığım bir zamanın hatırası gibi sinmişti havaya. İlerlerken gözüm, camın önünde duran adama takıldı.

Yavaşça döndü.

Göz göze geldiğimizde zaman paramparça oldu.

Barut Ulu Boratav, karşımdaydı.

Kalbim gümbürdedi. Dizlerim titredi. Hissettiğim özlem duygusu artık elle tutulur düzeydeydi.

"Merhaba," dedi, ölçülü bir tonla. Bana doğru bir adım attı ve elini uzatarak, "Ben..." diye devam etti. "Boris Abrams."

Varlığına şaşırmam yetmezmiş gibi konuştuğu dil de beni hayrete düşürmüştü. Benimle Makedonca konuşuyordu. O anda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Barut'tu o.

Benim kocam.

Ljubov mojam...

Bir an için gözlerim, yüzündeki o izde takılı kaldı. Derisi toparlanmış, izi silikleşmişti. Ameliyat mı olmuştu? Öptüğüm, dokunduğum, ezbere bildiğim o izden eser yoktu sanki. Benim hatırladığım gibi değildi. Hem Makedonca konuşuyor hem yüzündeki yara izi neredeyse görünmüyor hem de adının Boris olduğunu söylüyordu.

O bir yabancıydı artık. Ama öyle tanıdık bir yabancı ki... Bildiğim her şeyi yeniden unutmam gerekebilirdi.

Şaşkınlıktan dilimi yuttuğum sırada, uzattığı elini yavaşça tuttum. "Merhaba," dedim aynı dille. "Ben de Talia Alaz."

Sanki ilk kez tanışıyormuşuz gibi konuştum. Sanki her sabah onun gözlerine uyanmamışım gibi konuştum. Sanki onun sırtına yaslanıp hiç *seni seviyorum*, dememişim gibi konuştum.

Yüzünü tanımazlıktan gelsem de kalbim onu ezbere biliyordu.

Çünkü o, benim için bir yabancı gibi gözükse de yandığım tek kişiydi.

16.
KİBRİT

Seni.

Yalnızca seni.

Seni diliyorum, Balkan Kızı.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

O kutlu gün gelmişti.

Ne zaman, nasıl olacağını bilmiyordum ama geleceğini hep biliyordum. Bugün, bir yıldan fazla süren suskunluğumun, kan ter içinde geçen operasyonların, geceleri uyumadan ettiğim dualaların, sabrımın karşılığıydı.

Ve sen, Balkan Kızı... Ben yine ve yeniden senin için gelmiştim.

Adını her andığımda yüreğimde bir sızı, damarlarımda bir savaş uyanırdı. Bu adımı atarken içimde korku yoktu. Çünkü korku, sevdanın ardında diz çökerdi. Çünkü sevmek, savaşmaktı. Ve ben senin için savaşmaya çoktan yemin etmiştim.

Bugün, seni yeniden kazandığım gündü.

Camın önünde, Peter Kalovski'yle yürüttüğüm formalite konuşmalar arasında bedenimi sabit tutmaya çalışıyor, içimde çarpışan bütün duyguları yüzüme yansıtmamak için uğraşıyordum. Ama her kelimede, her nefeste, her adımda ona biraz daha yaklaştığımı hissediyordum.

Burada Boris Abrams olarak bulunuyordum. Yıllar önce Peter'ın karşısına ilk kez çıktığımda kullandığım kimlikteydim.

Kapının açıldığını işittiğimde başımı çevirmedim. Bekledim. O an geldiğinde her şey yansın istedim içimde. O gözlerin beni tekrar bulmasını, bana yanmasını ve kavuşmasını...

Peter'ın sesiyle kesildi düşüncelerim. "Ah, geleceğin başarılı doktorlarından biri olan Talia da gelmiş," dedi. "El sıkışmadan önce, yeni ortağımıza *merhaba,* de."

Yavaşça döndüm.

Talia.

Hayır, artık sadece Talia değil.

Doktor Talia Alaz'dı o.

Beyaz önlüğünün içinde başı dikti, gözleri hâlâ bildiğim gibiydi. Ötüken bakışlım... O bakışların içine ilk defa düştüğüm günü hatırladım. Şimdi

ise karşımda, yılların yükünü omuzlarına almış bir kadın vardı. Kırılmıştı, büyümüştü, savaşmıştı. Ve şimdi karşımdaydı.

Uzun zamandır görmek istediğim hâliydi bu.

Ne kadar süredir görmüyordum? Ne kadar süredir ondan uzaktım? Tenine dokunmayalı kaç gece geçmişti? Kaç rüya bölünmüştü onun adıyla? Kaç sabah, onun kokusuyla uyanmadığım için lanet etmiştim?

Hepsini unuttum. Günler, haftalar, aylar... Belki yıllar. Zamanın ne önemi vardı şimdi? Karşımdaydı işte. Gözleri gözlerime değdi. Her şey sustu.

Ve ben, bu sessizlikte yalnızca onu duydum.

Yalnızca onun nefesini.

Yalnızca onun kalbini.

Daha da mı güzelleşmişti, ne? Karnımda ateş böcekleri belirdi. Sikik, küçük, habire yanıp duran ateş böcekleri...

Onu inceledim. Hem de uzun uzun... Bu nasıl bir özlemdi? Dudaklarına olan hasretim tarifsizdi. Bir anlığına bile bakışlarımı kaçırmak istemedim. Yapışmak istedim; sarılmak, kokusuna karışmak... Başımı göğsüne yaslayıp, "Buradayım artık," demek istedim ama yapamazdım.

Henüz değil.

Çünkü bizim kavuşmamız bile savaşarak olurdu.

Bir adım attım ona doğru. "Merhaba," dedim. Sesim kontrollüydü ama kalbim her harfte parçalanıyordu. Sonra elimi uzattım, tam olması gerektiği gibi. "Ben..." diye ekledim. "Boris Abrams."

Beni gördüğünde şaşkınlıkla donakaldığını hissettim. Ama asıl darbeyi Makedonca konuştuğumda aldı. Gözleri küçüldü, bakışı değişti. Kalbi, gözlerinden çok önce tanımıştı beni. Yine de uzattığım eli yavaşça tutup, "Merhaba," dedi. "Ben de Talia Alaz."

Peter aramıza girdiğinde kolunu omuzlarımıza attı. "Niye yeni tanışıyor gibi davranıyorsunuz?" dedi. "Birkaç sene önce sizi bir davette tanıştırmıştım zaten."

Dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. "O zaman yüzümüzde maske vardı," dedim. "Beni bu güzellikten mahrum etmiştin, Peter."

"Açıkçası sizi hatırlayabildiğimi söyleyemem," dedi Talia. "Dayımın iş arkadaşları bitmiyor çünkü."

Elini tutmaya devam ederken yavaşça kendime doğru çektim. "Ben seni çok iyi hatırlıyorum, Balkan Kızı." Elinin üstüne dudaklarımı bastırdım.

Talia yüzünü buruşturup elini kendine çekti ve tenine bıraktığım dudağımın ıslak izini önlüğüne sildi. "Toplantı yapacak mıyız? Sonuçlandırmam gereken bir test beni bekliyor da..."

Peter onun her hareketini izliyordu. "Yapacağız," dedi düz bir tonla. "Genel olarak işleyiş nasıl olacak, seni ondan haberdar edeceğim. Bir süreliğine birlikte çalışabilirsiniz."

Birlikte çalışmak...

Uzun zamandır ayrı kaldığım karımla, aynı yerde çalışacaktım. Bu onu daha fazla göreceğim anlamına geliyordu.

Ben ve Peter, Talia'nın iki yanına yerleştiğimizde odada fark edilir bir sessizlik hâkimdi. Derken birkaç kişi daha içeriye girdi ve kapı, içerideki gergin havayı mühürlercesine kapandı.

Toplantı, sözcüklerin değil, bakışların savaşıyla başlamış gibiydi. Kalovski Enstitüsü ve Abrams Şirketleri henüz el sıkışmamıştı. Bu bir deneme süreciydi. Birbirimizi tartıyor, satır aralarına saklanan niyetleri okumaya çalışıyorduk. Kâğıt üzerinde ortaklık mümkündü belki ama güven, hiçbir sözleşmeye sığmayacak kadar hassastı.

Bu anlaşma, yalnızca bir şirket protokolü değildi. Her satırında bir hayat, her maddesinde bir intikam gizliydi. Bu imza atılmadan evvel, önce Yavuz Öztürk'ün yeri tespit edilecek, ardından Yedinci Günah, PEKA kod adlı Peter Kalovski sonsuza dek ortadan kaldırılacaktı.

Alisa ve Talia Alaz...

Yıllar önce koparıldıkları o topraklara, Türkiye Cumhuriyeti'nin kutsal sınırlarına, hak ettikleri gibi temelli olarak geri döneceklerdi. Gözleri arkada kalmayacaktı. Korkuyla yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

Ve ben, ya onlarla dönecektim... Ya da yalnızca bir tabutun içinde, Türk bayrağına sarılmış naaşım dönecekti.

Ama ne olursa olsun, bu dava tamamlanacaktı. Çünkü bazı görevler, yalnızca zaferle değil, gerekirse canla mühürlenirdi.

Toplantı sonrasında, Talia'yla yalnız kalmaya çalışıyordum ama Peter öyle sıkıydı ki bizi bir saniye olsun rahat bırakmıyordu. Tam Talia'nın yalnız olacağını düşündüğüm sırada yanında bir doktor belirdi.

Cinsiyeti erkek olan bir doktor...

"Talia," dedi, onun gözlerinin içine bakarak. "İlaç geliştirme için destek olacaktın hani? Ne zaman müsait olabilirsin?"

"Aslında müsaitim," dedi Talia. Elini gömleğinin içine yerleştirdi. "Geçebiliriz, Aleks."

Kaşlarım havalandı. Bana mektuplarında bahsettiği Aleks denen it, bu olmalıydı. İstemeden de olsa gerildim.

Talia'nın bakışları yavaşça bana döndüğünde, "Oryantasyonumuz tamamlanmıştı," dedi. "Size iyi çalışmalar dilerim, Boris Bey."

Aleks'in kaşları havalandı. "Siz..." dedi. "Abrams Şirketi'nden yeni iş ortağısınız, değil mi?"

Elini uzattığında aynı tavırla karşılık verdim. "Ta kendisi," dedim ve elini olabildiğince sıktım. Yüzü hafifçe buruştuğunda Talia tedirgin olmaya başlamıştı. "Boris Abrams."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Aleks. "En iyi şirketlerden biriylesiniz. Bu ortalıktan hiç pişman olmayacaksınız. Harika bir ekibimiz var..." Gözleri Talia'ya kaydı.

Benim karıma mı *harika,* diyordu bu köpek?

Tamam, karım harika bir kadındı. Ancak ona değildi!

"Yalnız ben çalışması hiç kolay biri değilimdir," dedim. Çenem kasıldı. Sert bakışlarım Talia'nın üzerindeydi. "Ve ben *bitti,* demeden de bitmez. Talia Hanım, sizden almam gereken bilgiler var hâlâ. Önce bana odamı gösterin, akabinde çalışmaya devam edelim."

Aleks'in omuzları düştüğünde Talia'nın göğsü yükseldi. "Peter..."

Talia'nın sözünü kestim. "Peter'la değil, artık benimle çalışıyorsunuz."

Bakışlarını Aleks'e çevirip, "Diğer doktorumuz yardımcı olsa daha iyi olacak," dedi. "Ben size sonra katılırım, olur mu Aleks?"

"Olur," dedi Aleks. "Sana kolaylıklar diliyorum."

Talia, yanıma geldiğinde benimle birlikte yürümeye başladı. Yüzündeki bıkkınlık devam ediyordu. Benim için ayarlanan odaya geçtiğimizde arkamızdan kapıyı kapadı.

Kapı kapandığı anda her şey sustu.

Ayak sesleri koridorda yavaşça uzaklaşırken boğazımdaki düğüm, göğsümde bir savaş gibi kabarıyordu. Yılların yokluğu, gecelerin uykusuzluğu, onsuz geçen her an, hepsi bir anda üzerime bastı. Artık daha fazla tutamazdım. Artık sadece bakmakla yetinemeyecektim.

Talia sırtını kapıya dayamıştı. Omuzları gerilmişti, güzel gözleriyle bana bakıyordu. Rolündeki soğukluk yüzüne kazınmıştı belki ama gözleri... O gözler her şeyi ele veriyordu. Beni özlemişti. Beni beklemişti.

Benim Balkan Kızım.

Bir adım attım.

O bir milim bile kıpırdamadı.

İkinci adımda nefesim göğsünü yaladı. Artık çok yakındım. Aramızda yalnızca suskunluğumuz duruyordu. Dudakları titriyordu ama tek kelime etmedi. Gözleri gözlerimdeydi, soluğu soluklarımda.

Sert bir soluk aldım. Tereddüt etmeden onu kendime çektim.

Elim beline yerleştiğinde Talia'nın bedeni ürperdi. Bir kolum sırtına dolanırken diğer elim çenesine kaydı. Yüzüm yüzüne yaklaştı. Aramızda kalan son boşluğu da yok ettim.

Ve o an...

Dudağına kapandım.

Tutkuyla.

Şiddetle.

Sonsuz bir hasretle.

İlk an titredi belki ama sonra... Sonra dünyanın bütün yükünü omuzlarından atarcasına bana sarıldı. Kolları boynuma dolandı, parmak uçları tenime gömüldü. Dudaklarımız birbirine kazındı. Nefeslerimiz iç içe geçti. Yılların özlemi, gözyaşlarının acısı, gecelerin soğukluğu... Her şey o öpücükte vücut buldu.

Zaman durmuştu.

Sanki ömrümüz boyunca yalnızca bu anı beklemiştik; birbirimize dokunmayı, birbirimize ait olduğumuzu hatırlamayı... Öyle bir öpüştük ki o odanın duvarları bile sessizce tanıklık etti bize.

Gözlerini kapadığında kirpiklerinin arasından yaş aktı. Ben onun dudağından, ruhundan, geçmişinden, geleceğinden öptüm. Sanki yıllar önce bıraktığım yerden onu sahipleniyordum. O ise hiçbir şey sormadan, her şeyin cevabını bu yakınlıkta bulmuşçasına karşılık verdi.

Bir daha bırakmayacaktım.

Bir daha dokunmadan uyumayacaktım.

Bir daha onsuz hiçbir sabaha uyanmayacaktım.

Ve eğer bu savaş kanla bitecekse ben onu öperken ölmek isterdim.

"Talia," dedim geriye çekilerek. Dudağının kenarını hafifçe dişlerimin arasına aldım. Özlemimden geberiyordum. Onu göğsüme alıp saklayasım vardı.

"Ulu..." dedi ağlamaklı bir sesle. "*Ljubov moja.*"

"Sendeyim," dedim.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Neden?"

Elleri yanaklarımı buldu. Dudaklarını her bir noktaya bastırırken o da hasretinden yanıyordu. Acıta acıta öptü beni. Doya doya.

"Kısa sürmeyeceğini biliyorduk," dedim.

"Biliyorduk ama hiç bu kadar ayrı kalacağımızı da düşünmedim."

"Geldim," dedim. "Buradayım, seninleyim."

"Ne zaman bitecek?" diye usulca sordu. "Ne zaman, Ulu? Seni... Âkif babamı... Diğer herkesi o kadar özledim ki her gün burnumda tüttünüz!"

"Sona geldik," dedim, kesin bir dille. "Son düzlükteyiz. Almamız gereken bir Türk askeri var. Onun yerini tespit ettiğimiz an, Peter'ı da ortadan kaldıracağız. Bitecek artık... Bitiyor."

Talia başını iki yana salladı. "Dayım..." dedi, durdu. "O herif büyük şeyler planlıyor. Çevresinde kimse kalmadı ve iyice şeytanlaştı. Bizi buradan götüreceğini ve her an gidebileceğimizi söyledi. Bir kaçış planlıyor..."

Alnımı alnına yasladım ve burnunun üstünü öptüm. "İzin verir miyim sanıyorsun?"

"Vermezsin, değil mi?"

"Talia," dedim nefes nefese. "Benim buraya gelmem demek, operasyonun neredeyse bitmesi demek. Gündemi takip ediyorsun, değil mi? Çoğu ülke askerî sıkıyönetimi kaldırdı. Türkiye Cumhuriyeti topraklarında beş aydır insanlar güvenle sokağa çıkıyor, güvenli ülkeler listesine bile alındı. Terör neredeyse bitti. ITO'nun hiçbir gücü kalmadı."

"Yaptığınız operasyonlar sayesinde..."

"Bu savaş, bizim zaferimizle sonuçlanacak," dedim emin bir ifadeyle. "Bunca kanı boşuna akıtmadık. Bunca yarayı boşuna almadık. Bunca yıl boşuna ayrı kalmadık. Türk'ün gücünü bütün dünyaya göstereceğiz."

Hep olduğu gibi ayaklarımın üstüne basarak yükseldi ve bana iyice sokuldu. "Yüzün..." dedi. "Tedavi mi oldun?"

"Senin için," dedim. "Beni tekrar görmek istediğinde yara izimin daha iyi olmasını istemiştin. Senin söylediğin her şey benim için bir emirdir. Tedavi oldum. Yakışıklı bir adam olmuş muyum?"

Gözleri, gözlerimi buldu. "Sen hep yakışıklı bir adamdın," dedi. Parmakları yara izinin olduğu bölgede gezindi. Hâlâ izler mevcuttu. Tamamen geçmiş sayılmazdı ancak korkutucu görüntüsü biraz olsun düzelmişti. "Üstelik yara izin de seni çekici kılıyor, sadece sen farkında değilsin. Sadece..." Gözlerini kıstı. "Hani senin tek doktorun bendim?"

"Bu hiç değişmedi," dedim. "Hâlâ tek doktorum sensin. Hem bana özel muayene sözün var. Unutmadın, değil mi?"

"Bu mesleği yapmayı istesem de en çok senin için devam ettiriyorum, Ulu," dedi. "Dayımın yaptığı her şeye engel olmaya çalıştım. Kimyasal silahlar... İnsan üzerinde yapılan deneyler... Virüsler... Bunlar kaldırabileceğim şeyler değildi ama senin beni doktor olarak görme isteğin beni hep bu meslekte tuttu."

"Ünvanında sadece tek bir şey eksik."

"Biliyorum," derken bakışları yakasına düştü. "Soyadını kalbimde taşıdım. Orada yazmasa da bir Boratav olduğumu hiç unutmadım."

"*Ti si mojata žena.*"[7]

Talia'nın kaşları havalandı. "Sen..." dedi hayretle. "Sabahtan beri Makedonca konuşuyorsun!"

"Ee, karım Balkan kızı olacaktı da ben onun bildiği dilleri bilmeyecek miydim?"

Kaşları çatıldı. "Hani Türkçeden başka bir şey konuşmazdın sen?"

"Seni anlamak için bütün dilleri öğrenirim, Balkan Kızı," diye yanıtladım. "Ama sana duygularımı yalnızca Türkçe olarak ifade edebilirim."

"Beni o kadar çok şaşırtıyorsun ki..." dedi iç çekerek.

"Aslında sen gitmeden önce de biraz biliyordum."

Bana kızgınlıkla baktı. "Nasıl?"

"Fısıltı sayesinde," dedim. "O bana öğretmeye başlamıştı. Arada bana sövdüğünü biliyordum."

"Asla!" dedi omzuma vurarak. "Sana hiç sövmedim, yaptıklarına sövmüşümdür ama!"

"Senin sövmen bile bana şiir gibi geliyor."

---

[7] Sen benim karımsın.

Onun yüzüne eğildiğimde gözlerindeki parıltı göğsüme çakılmış bir yıldırım gibi inmişti. İki elimle belinden sımsıkı kavradım ve bedenini yukarıya kaldırdım. Talia'nın parmak uçları omuzlarımı bulduğunda nefesi göğsüme çarptı. Aynı anda, bacaklarını belime doladı. Sanki hep oraya, tam oraya aitmiş gibi. Dudaklarımız ikinci kez buluştu; bu sefer daha vahşiydi, daha aç, daha çok özlemişlerdi birbirlerini.

Ellerim bedeninde gezerken kalçasını avuçlarımın arasına aldım. "Doktor," dedim hafifçe geriye çekilerek. "Özleminden ölsem beni nasıl tedavi ederdin?"

"Öperek," dedi Talia. "Daha çok öperek..."

Ve dediğini yaptı. Beni daha çok öptü.

En sonunda ayrıldığımızda onu kucağımdan indirdim. Dağılan saçlarını düzelttikten sonra uzanıp dudağımda kalan rujunu da temizledi. "Bugün Hıdırellez Bayramı," dedi. "Bir sürü dua edeceğim."

"O ne, yavrum?"

Yeşil bakışları irileşti. "Bilmiyor olamazsın..."

"Sence biliyor gibi bir hâlim mi var? Dağda taşta hangi bayram olduğu yazmıyor!"

"Mevsim bayramı, daha çok Balkanlar'da kutlanır," diye açıkladı. "Yazın girişini bu bayramla anlarız. Türkiye'de yaşarken de kutluyorduk! Hatırlasana... Lojmanda ateş yakıp üstünden atlamıştık, Ülkü'nün ayakkabısı yanmıştı!"

Hatırlar gibi olmuştum. Eğer o ateşten atlama olayı bu bayramla alakalıysa Ülkü ayakkabı yandı diye günlerce ağlamıştı.

Onu yanağından öptüm. "Bayramın kutlu olsun, yavrum."

Talia omzuma vurdu. "Bu öyle bir bayram değil!" dedi. "Bugün dileklerimizi bir kâğıda çizip gül ağacının altına dikmemiz lazım. Sonra ateşin üstünden atlayacağız. Güneş doğmadan önce dilek kâğıdımızı alıp Vardar Nehri'ne bırakacağız. Dileğin neyse kabul oluyor!"

Yargılamamak için bir hayli zor durduğum sırada, "Sakın," dedi Talia kaşlarını çatarak. "Sakın bunun da bir hurafe olduğunu söyleme!"

"Sakin ol, *nefes al,* diyecektim," dedim. "Nefes al, Balkan Kızı! Nefes al!"

Derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu. "Aldım," dedi.

"Şimdi dileklerini çizip gömmezsek kabul olmuyor mu yani?"

"Sen beni nasıl buldun sanıyorsun?" dedi Talia. "Bundan yıllar önce, benim için sadece İsimsiz Asker'ken dilek kâğıdıma seni çizmiştim. Sonra gelip beni buldun!"

Yani...

Ağzımı sımsıkı kapadım.

Hiçbir şey demeyecektim. Dersem onu üzerdim, biliyordum. O yüzden sessiz kaldım.

Onu bulana kadar ömrümden ömür gitmişti. Ne operasyonlar yapmış, ne cezalar almıştım. Ancak o bunların hepsinin bir kâğıt sayesinde olduğunu mu söylüyordu?

Ee, benim onca zaman yaptığım şeyler neydi? Boşuna uğraşmışım, zaten olduğum yerde dursaymışım bile bir kâğıt onu bana getirecekmiş!

"Demek bu sayede oldu..." dedim, diyeceğim her şeyi bir kenara iterek.

"Yaa! Dalga geçiyorsun!"

Yüzünü avuçladım. "Geçmiyorum," derken onu dudağından öptüm. "Ne kutlamak istiyorsan kutla. Senin doğrun, benim de doğrum. Ben sadece Allah'a inanıyorum, bunu da bil!"

"Ulu..." dedi dudaklarını büzerek. "Bir yolunu bulup bu gece Vardar Nehri'ne gelemez misin?"

"Gelirim gelmesine de ancak uzakta durabilirim," dedim. "Peter'ın radarına çok girmemem lazım. Acil bir durum çıkarsa hiç gelemem."

"Aynı kıyıda olsak bile bana yeter."

Sen iste, ölüme bile giderdim, Balkan Kızı.

Mermi, ona attığım konuma yaklaşık bir saat önce varmalıydı. Gecikmişti. Üstelik bu gecikmeyi bildirmemişti. Bir şey olduğundan şüpheleniyordum. Sessizlik, kafamın içinde uğuldayan sorularla birleşmişti.

Arkamda duvar, elimde sigara... Gözüm uzaklara dalmıştı. Makedonya'ya adım attığımdan beri onu görmemiştim. Zaman aktı, kelimeler içime sindi ama hiçbir şey söyleyemedim. Sigaramın ucundaki ateş, kül gibi içimi yakarken ayak sesleri duydum.

"Komutanım," dedi tanıdık bir ses.

Kürşat Kurşunalp.

Kod adıyla, Mermi.

Bir süredir ortalıkta yoktu. Adını sayıklamayan kalmamıştı timde, onun boşluğuyla dalga geçmeye çalışanlar bile bir süre sonra sessizleşmişti.

"Mermi..." dedim. Gözlerim onu bulduğunda bedenim de hemen harekete geçti. Sarıldım. Sıkıca. Sanki yalnızca timin bir üyesi değil de kaybolmuş bir kardeşim dönmüştü. Fiziksel olarak değişmişti. Eskisine göre çok daha kaslıydı. Sertleşmişti. Belki biraz da büyümüştü.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim, komutanım," dedi, gözleri parlıyordu. "Siz nasılsınız?"

"Sağ ol," dedim kısa ama içten bir şekilde.

Tam ayrılıyordu ki bir adım geri attı ve tekrar sarıldı. Bu defa daha içten, daha uzundu. "Resmen Türkiye kokuyorsunuz," dedi. "*Sizi özledim,* desem yalan olmaz, komutanım."

Kahkaha atmadım ama kalpten bir tebessüm yerleştirdim dudağıma. "Eşek herif seni..." dedim. Elimi ensesine koyarak ben de tekrar sarıldım. "Herkesin çokça selamı var."

Gerçek buydu, herkesin selamı vardı. Çünkü Mermi gitmişti ama izi kalmıştı. Onu Talia'yla nikâh kıydığım günün ertesi sabahı yollamıştım Makedonya'ya. Fiziksel olarak görmeyeli bir ömür geçmiş gibiydi. Timdeki neşe de onunla birlikte gitmişti sanki. Şakalar eksikti, kahkahalar yavan kalmıştı.

Onsuz Hayalet Timi tamam sayılmazdı.

Sarılmamız bittiğinde geri çekildim. Onu baştan aşağı süzdüm. Mermi hâlâ aynıydı. Gülümsemesi, dik duruşu, o kendine has ukalalığıyla hâlâ aynı adamdı. Ama bir şey vardı... Bir şey fazlaydı.

Gözüm, sağ elindeki sargıya takıldı.

Kaşlarımı çattım. "O elin ne lan öyle?"

"Bir şey değil, komutanım," dedi, çabucak diğer elini üstüne kapatarak. "Spor yaralanması."

Duraksadım. Salak muamelesi yapılmasını pek sevmezdim. "Ne sporu, oğlum?" dedim. "Buna dair bir şey belirtmedin? Ne olduysa anlat. Açık konuş."

Bakışlarını kaçırdı. Göz ucuyla çevreyi süzüp sonra boynunu hafif eğdi. "Kalovski..." dedi düşük bir sesle. "Sinirini bir ara benden çıkardı."

Kan beynime çıktı.

"Orospu çocuğu!" dedim dişlerimin arasından. Yumruklarım sıkılmıştı. "Kırık falan yok, değil mi?"

"Yok, komutanım," dedi Mermi. "Doktor *incinmişsin,* dedi. Ama onun sayesinde sevdiğim kadın benimle ilgilendi. İyi tarafından bakalım yani..."

Gözlerimi devirdim. "Ulan, aklın fikrin hâlâ flörtte senin be!"

"Öyle demeyin, komutanım," dedi savunur gibi. "Ben ilk defa birinin peşinden aylarca koştum."

"Lan, ben karımı yıllarca aradım da senin kadar tantana yapmadım!"

Gülerek omzunu silkti. "Ben kimseye sadık kalamam ki..."

Başımı iki yana salladım. "Bilmez miyim seni... Hadi söyle bakalım, kim bu şanssız kadın?"

Mermi, sinsi bir sır paylaşıyormuş gibi yaklaştı. Göz kırptı. "Talia yengemin yanındaki hemşire var ya..." dedi, alçak sesle. "Mila."

"Hemşire mi?" dedim hayretle. "Oğlum, seni doktordan aşağısı kesmezdi, ne oldu?"

"Ben artık eski ben değilim," dedi.

"Belli, belli!" dedim. Bugün Mila dediği kadını görmüştüm. Kızıl saçlı bile değildi. Sapsarı bir kadındı. Mermi, bir hayli değişmişti. "Artık sarışınlara göz dikiyorsun."

"Göz dikmek değil, komutanım. Bayağı ciddi düşünüyorum," dedi, gerine gerine. "Onu görene kadar sarışınlardan hoşlandığımı bile bilmiyordum!"

"Sen mi?" dedim, hâlâ gülerek. "Sen ciddi düşünüyorsan kız kaçsın Makedonya'dan."

"Öyle demeyin, komutanım ya!"

Sırtına hafifçe vurdum. "Hadi, yürü de son durumları konuşalım. Sonra gitmem gereken bir yer var," dedim. Mermi, yanımda yürümeye

başladığında bakışlarımı elinden ayırmadım. O ite, bu elin hesabını soracaktım. Öyle ya da böyle, Kürşat'a görev boyunca ne yaşattıysa mislini yaşatmadan canını almayacaktım.

Vardar Nehri.

Etraf cıvıl cıvıldı. Hıdırellez Bayramı vesilesiyle herkes nehrin kenarına toplanmıştı. Üzerimde ince bir ceket, başımda yüzümü gölgeleyen siyah bir şapka vardı. Kimliğimi saklamaya çalışıyordum.

Kalabalığın arasında dikkatli ama sabırsız adımlarla ilerledim. Birkaç çocuk ateşin çevresinde el ele tutuşmuş, kendilerince şarkı söylüyordu. "*Sa o Roma, babo, e bakren čhinen. A me, čoro, dural bešava. A, odo, daje, amaro dive. Amaro dive, Ederlezi.*"

Ederlezi...

Zihnim eski bir anıya yolculuk yaptı.

"*Bugün Ederlezi!*"

Gözlerimi açtım. Talia, her zamanki sıcaklığıyla karşımdaydı. Rengârenk giyinmişti. Saçlarının arasına yerleştirdiği çiçekler vardı.

"*Ederlezi hiç kutladın mı?*"

Sadece baktım. Ederlezi ne demekti ki? Hiç anlamıyordum. O beni bakışlarımdan anladığı için konuşmaya devam etti. "Ederlezi, bizim oralarda bir bayram..."

Etrafında döndü. Üstündeki ince hırkanın uçları bir etek gibi süzüldü. "Ne yolu var ne izi..." diyerek bir şarkı söylemeye başladı. Beni hep şarkılarla iyi etmişti. Söylediği şarkı Türkçeydi.

"*Tanıdık değil yüzü.*"

Yüzüm tanıdık değildi. En azından artık.

"*Dilerim Allah'tan, aşk sözün özü. Sevdiğim yok, eşim yok.*" *Bakışları, bakışlarıma takıldı. Ben senin sevdiğin de olurdum eşin de Balkan Kızı.*

"*Ağardı bir gün daha... Ey benim şans yıldızım, gülümse bana!*"

Yanıma gelerek elimden tuttu. Parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Ağlama, ağlama Hıdırellez. Ağlama be bana. Acı ektim yerine, aşk yeşerecek, yeşerecek. Başka bahara..."

Hastane anılarımdan sıyrıldım, onun bahsettiği bahardaydım.

Nehrin kıyısında gençler dilek kâğıtlarını suya bırakıyordu. Bazıları gül yaprağının üzerine ismini yazıyor, bazıları ise nazar boncuğu iliştirip akan suda gözden kaybediyordu. Talia da bir zamanlar böyle mi yapmıştı? Söylediği gibi yıllardır sadece dileği ben miydim?

Düşüncelerim zihnimde savrulurken kalabalığın biraz uzağında duran tanıdık bir silüet ilişti gözüme. Sırtı bana dönüktü. Saçları rüzgârla hafifçe savruluyordu. Beyaz keten bir elbise giymişti. Yanında birkaç çocuk vardı. Eğilip birine çiçek tacı takarken hafifçe başını yana çevirdi.

O an kalbim yerinden çıkacak sandım.

Talia.

Akşam karanlığına rağmen baharın içine doğmuş, yüzüne ışık inmiş gibiydi. Ay ışığı tenine çarpıyordu. Benim hayatımdaki savaşın en duru, en canlı hâliydi. Binlerce kadının arasında, gözüm kapalı bile olsa onu bulurdum. Çünkü her şeyin ötesinde ben, onunla bir bütün olmuştum.

Yutkundum. Boğazımdaki düğüm ne Vardar'ın serin esintisiyle ne de uzaktan gelen Hıdırellez şarkılarıyla çözülüyordu. Nehrin kenarındaki bir banka oturdum ve gözlerimi ondan ayıramadım.

Talia'nın yanında Vesna vardı, Angela da oradaydı. Alisa ise çiçekli taçlarla çocukların etrafında dönüyordu. Hepsi toplanıp arkalarında bulunan ağacın altına birer birer dilek kâğıtlarını toprağa gömmeye başladı.

Talia'nın elindeki kırmızı keseyi gördüm. Elindeki küçük kâğıdı uzun uzun tutup baktı. Öptü ve onu kesenin içine yerleştirdi. Keseyi toprağın içine nazikçe gömdü ve üzerine biraz toprak attı. Sanki o toprağın altına sadece bir dileği değil, bir parçayı da bırakmış gibiydi. Kalbinden bir parça. Benden kalan bir parça...

Derken ateş çemberine doğru yürüdüler. İnsanlar nehrin kıyısına yakılmış ateşin etrafında toplanmış, teker teker atlıyordu.

Talia da aralarına karıştı. Her ne kadar uzaktan gülümsüyormuş gibi görünse de ben onu tanıyordum. O gülümsemenin altında bin kırık vardı. Yüreği hâlâ yangın yeriydi.

Peter ise onlardan uzakta duruyordu. Rolünü oynayan bir tiyatrocu gibiydi. Gülümsüyor, ara sıra onlara başını sallıyor ama hiçbirine gerçekten yaklaşmıyordu. Sinsi bir gölge gibiydi. Herkesin neşesini seyrederken içten içe bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

Mermi, onlardan birkaç adım ötede nöbetteydi. Kolları çapraz, gözleri tetikte. Yerini iyi seçmişti. Hem Talia'yı hem de Peter'ı gözetiyordu. Ama ben başka bir şey fark ettim.

Peter, yavaş ve dikkatli şekilde geri geri yürüyordu. İnsanların dikkatini çekmeden ağacın altına doğru yöneldi. Göz ucuyla etrafı kolaçan etti, kimseye görünmeden eğildi. Talia'nın biraz önce gömdüğü keseyi çıkardı. Küçük parmaklarıyla sıkıca sarıp gömdüğü dilekler artık Peter'ın ellerindeydi.

Sikeyim!

Yüreğim göğsümde öyle bir sıkıştı ki nefes alamadım.

Umarım... Umarım Balkan Kızı, onun bunu yapacağını biliyordur ve ona göre bir şeyler çizmiştir.

Peter kâğıtlara uzun uzun baktı. Sonra yüzünde belirgin bir öfke oluştu. Elindeki kâğıtları sıktı ve yırtıp bir köşeye fırlattı. Hiçbir şey olmamış gibi diğerlerinin yanına gitti.

Bu gece, dileklerin yazıldığı bir bayramdı.

Ne dilemiştin, Talia?

Benim dileğim belliydi. Onunla birlikte tekrardan vatanıma dönmek, alnımın akıyla bu operasyonu tamamlamak ve akan her kanın hesabını sormaktı.

17.
KİBRİT

"Boyun kaç, Balkan Kızı?"

"Bir yetmiş üç."

"Nikâhlanacağım kadın benden
yalnızca yirmi beş santim uzak durabilir.
O da boyu benden o kadar kısa olduğu için."

Bir kibrit yak...

Talia Alaz Boratav

Onunla aynı şehirde nefes aldığımı bilmek bile soluklarımın içine gizlenmiş bir yaşam sebebiydi. Bunca zamanın ardından aynı gökyüzünün altında olmak, yüreğimde sabaha karşı doğan bir güneş gibi parlıyordu.

Bu sabah erkenden uyanmıştım. Göz kapaklarım aralanır aralanmaz ilk işim Alisa'nın saçlarını taramak olmuştu. Her bir telini itinayla örerken yüreğimde onun çocukluğundan kalma kırılganlığını hissetmiştim. Bir süre saçlarıyla ilgilendikten sonra sessizliğimizin ortasında, başını hafifçe çevirerek bana baktı.

"Ne oldu?" dedi, dikkatli bir bakışla.

"Ne olmuş?" diye karşılık verdim, duraksayarak.

"Garipsin," dedi kaşlarını çatarak. "Bir an gülüyorsun, daha sonra gülümsediğini fark edip hemen ciddileşiyorsun. Şu an bile yapıyorsun."

Sustuğum anı parmaklarıyla işaret etti. Yalanlayamadım. Yüzümdeki ifadeyi silmeye çalışırken onun küçük ellerini tuttum. İnce parmaklarını avuçlarımın içinde sıktım, tıpkı annemin bana yaptığı gibi.

Ona, hafızasında silik kalmasınlar diye annemizi ve babamızı defalarca anlatmıştım. Ama artık yalnızca onları değil, Barut'u da anlatıyordum. Gerçekleri. Zorlukları. Sevgiyi. Direnmeyi. Beklemeyi.

Türkiye'de olan herkesi anlattıkça Alisa hayranlıkla dinliyor, onlarla yeniden bir araya geleceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyordu. Gözlerinde çocukça bir inanç vardı. Belki de bu yüzden, onu her şeyden daha çok korumam gerekiyordu.

Dayım... Peter Kalovski.

Bundan bir süre önce dayımın bize verdiği ilaçların yerini bulmuştum. O ilaçları, vitamin ilaçlarıyla değiştirmiştim. Bundan haberi yoktu. Alisa'nın aldığı her nefes daha berraktı, gözleri daha net bakar olmuştu. Ama bu yetmiyordu.

Vücudumuzdaki toksinleri tamamen temizlemek için derin araştırmalara girmiştim. Riskliydi, biliyordum. Yeterli gelemediğim için Doktor Aleks'ten yardım almıştım. O da gereken tedaviyi bulmuştu.

Alisa'nın duruşu değişiyordu. Gözlerinin içi eskisi gibi boş bakmıyordu artık. Dalgın değil, dikkatliydi. Sinirli değil, sabırlıydı. İçindeki hırçın fırtınalar, gün geçtikçe yerini hafif meltemlere bırakıyordu. Belki de ilk kez bir hayat inşa edebileceğimize inanıyordum.

Ve evet... Sebebi oydu.

Barut.

Bu şehirdeydi. Benimleydi. Belki yakın, belki çok uzak... Ama buradaydı. Bu, bana nefes almam için yeterdi.

"Sana aşkımı anlatmıştım," dedim işaret diliyle. "O artık burada, bizimle birlikte, çok yakınımızda."

Alisa'nın kaşları havalandı. "Onu görebilecek miyim?"

"Hıdırellez gecesi bizimleydi," dedim.

Bir anlığına düşünmeye başladı. "Sana kayık veren o muydu yoksa?"

Başımı salladım. Alisa'nın gözlerinin içi güldü. Barut, nehrin kıyısında bizimleydi. Dayımdan dolayı çok yaklaşamamıştı ancak kesemi bir nehre bırakma vakti geldiğinde kalabalığın içinde yanımda belirmişti. Benim kayığım nehre düştüğü için boş gitmişti ancak Barut, bir şekilde yeni bir kayık bulup yanıma gelmişti. Kayığın içinde küçük bir mum vardı. Onu kibritle yakmış, bana uzatmıştı. İçine kırmızı kesemi koyup son kez dilek dilemiştim.

Ancak toprak rengi gözleri kırgındı.

O yüzden dileğimi nehre bıraksam da içimde bir şüphe vardı ve beni hâlâ terk etmemişti.

Kahvaltı masasına indiğimizde ikimiz de sessizdik. Dayım, bahçede bağırarak telefonla konuşuyordu. Vesna, günden güne zayıflıyordu. Angela'yla bile ilgilenemiyordu. Onun için endişeliydim.

"Vesna," dedim sıcak bir şekilde. "Bugün Angela'ya benim bakmamı ister misin?"

"İşe gitmeyecek misin?"

"Gideceğim," dedim. "Angela da benimle birlikte gelebilir. İkimiz birlikte oluruz."

Buna sevinmişti ama emin olamamıştı. "Seni yorsun istemem," dediğinde ona gülümsedim.

"Hiçbir şey olmaz, bugün abla kardeş biraz vakit geçiririz."

"Çok iyi olur o zaman," dedi Vesna elimi tutarak. "Bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun."

Evden hazırlanıp çıktıktan sonra Angela'yı da yanıma aldım. Dayımla birlikte araba yolculuğu yaparken yol boyu kuzenimle ilgilendim. Arabadan inerken Miles'a güle güle yaptık ve şirketten içeriye girdim.

Hemşire Mila, Angela'yı görür görmez, sarılıp, öperken dayım kendi odasına geçti. Ben de kendi odama ilerlediğimde Angela'yı bir an olsun kucağımdan indirmiyordum. Çok küçük bir çocuk sayılmazdı artık. Mermi onu ilk gördüğünde küçüktü ama şimdi konuşan, yürüyen, birçok şeyin farkında olan tatlı bir kız hâline gelmişti. Mermi, Mila'nın ilgisini çekebilmek için bir ara Angela'yı bile kullanmıştı.

Odama ilerlediğim sırada Boris Abrams'ın bulunduğu odanın kapısı açıldı. İçeriden, şirketin diğer müdürü olan Elena ve Barut çıktı. İkisi gülüştüğü sırada bakışlarım onlara takıldı.

Elena, elini Barut'un koluna koymuş, sesli bir şekilde gülüyordu. Barut, olduğum yere bile bakmadı. Beni fark etmiş miydi bilmiyordum. Elena yavaşça saçlarını savurdu. "Peter beni izne çıkartmamalıydı," dedi. "Senin gibi biriyle geç tanıştığım için çok üzgünüm!"

"*Geç olsun da güç olmasın,* demişler," dedi Barut.

"Seni bu anlaşmaya ikna edeceğim," dedi Elena büyük bir hırsla. Barut'un koluna girdi ve beraber yürümeye başladılar. "Hafta sonuna kalmadan imzayı atmalıyız. Peter bana birkaç gün kaybettirdi!"

Barut hafifçe güldü. "O kadar kolay lokma değilim."

"Senin gibi adamları iyi tanırım," dedi Elena, koyu renkli gözlerini kocama dikerek. "Ne istediklerini de iyi bilirim. *Hafta sonu* mu demiştim? Şunu iki gün yapalım. Peter'ı şaşırtmaya ihtiyacım var."

"Bütün hünerlerini sergile, Elena."

Tamam, sonuç olarak o gizli bir görevdeydi ancak kocam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu! Elena'nın şirketteki herkesle yakınlığını biliyordum. Vesna bile ondan rahatsızdı çünkü eve gelir ve dayımla kendini saatlerce çalışma odasına kapatırdı.

Sinirli bir şekilde kendi odama geçtim. Angela'yı odaya bıraktığımda önlüğümü giydim ve pencereleri açtım. Barut geldiğinden beri onu yalnızca şirkette görebiliyordum. Dayım onu çok çalıştırdığı için günün çoğu zamanında denk bile gelemiyorduk.

Sakin kalacaktım.

"Aşk güzel bir şey ama bir o kadar can yakıcı," dedim Angela'ya. "Sen benim gibi olma sakın, bebeğim."

Odamın kapısı tıklatıldığında, "Gel," diye seslendim. İçeriye Barut girdiğinde Boris kimliğinden nefret ettiğimi fark ettim. Ona her nasıl bakıyorsam adımlarını yavaşlattı.

"Bana *günaydın,* demeden odana geçiyorsun bakıyorum," dedi. Bakışları kısa bir anlığına Angela'ya düştü. Angela ona doğru koşup elindeki oyuncağını salladı. Barut eğilip onu kucağına aldı.

"Bir hayli meşgul gözüküyordun," dedim soğuk bir tavırla.

"Bu abla niye sinirli, Angela?" dedi Barut, Türkçe konuşarak. "Niye sinirli bu abla? Baban olacak o piç canını mı sıktı yoksa?"

"Piç!" dedi Angela. Barut da şaşırmıştı.

"Şşt!" dedim. "Angela, öyle demek yok!"

Angela aşağıya inmek istediğini belirten hareketlerde bulundu. Barut ise onu daha fazla huysuzlandırmadan kucağından indirdi. "Çocuğun yanında niye küfrediyorsun?"

"Ben Türkçe bildiğini bilmiyordum ki!"

"Buraya gelmemelisin," dedim. Yüzüm ifadesizdi. "Dayım bu aralar birçok şeyden şüpheleniyor. Sen geldiğinden beri neden mutlu olduğumu sorup duruyor."

"Az önce Elena'yla şirketten çıkarken gördüm," dedi Barut. "O yüzden rahat ol."

"Rahat değilim," dedim. "Şirketin her yerinde kameralar mevcut. Belki buralarda bile vardır."

"Bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun, Talia?" Gözlerime bakmaya çalışıyordu ancak onunla göz göze gelmek istemiyordum. "Birçok yerde kamera mevcut ama odalarımızda bulunmuyor. Kontrol ettim. Ses dinleyici ya da benzer bir şey de yok."

"Bilemiyorum artık," dedim.

"Neyin var?"

"Hiç."

"Balkan Kızı..." derken gözlerime bakmaya çalıştı. "Var bir şey, her neyse söyle hadi."

"Boris olmandan nefret ediyorum," dedim açıkça. Sesim, biriken kıskançlığın ve çaresizliğin izlerini taşıyordu. "Bu daha ne kadar sürecek?"

Barut, kısa bir duraksamayla gözlerime baktı. Yüzünde o tanıdık çözümleme hâli... Sanki duygularımı açık etmemin nedenini arıyordu.

"Sen..." derken biraz alaycı ama yumuşaktı. "Beni mi kıskandın yoksa?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Kendimi ele verdiğimi biliyordum ama artık gizlemenin anlamı yoktu. "Elena, kişiliğini sevdiğim biri değil," dedim keskin bir ifadeyle. "Biraz fazla yılışık. Onunla o şekilde gülüşerek konuşman... Hoşuma gitmedi." Gözlerimi kapadım, dudaklarımın kenarı titredi. "Kahretsin! Bir şey demeye hakkım bile yok çünkü operasyondasın."

Barut usulca yaklaştı. Elini yüzüme, yanaklarıma yerleştirdi. Teması, öfkemi dindirmek ister gibiydi. "Harbiden beni kıskanmışsın."

Gözlerimi açtım. "Hoşuna mı gitti?"

"Seninle ilgili her şey hoşuma gider benim," dedi yavaş ve etkileyici bir tonda. "Ama haklısın. Operasyondayım. Bu kadın..." Gözlerini kaçırmadan konuşmaya devam etti. "Önemli biri. Peter beni kendi eliyle merkezin kalbine sokmaz ama Elena bunu yapar."

Bana bir adım daha yaklaştı. İçimdeki kıskançlık yavaş yavaş yerini endişeye bırakırken gözlerimi Angela'ya çevirdim. Uzaktaydı ama göz ucuyla bizi izliyordu. Barut fark etti, sesi yeniden alçaldı.

"Başka bir kadınla bu kadar yakın olmam seni rahatsız ediyor, farkındayım. Ama onunla bağımı güçlü tutmam gerek."

"Nasıl?" dedim, gözlerimi kısarak. "İlişkini nasıl güçlü tutacaksın?"

"Onun huyuna gideceğim."

Dişlerimi sıktım. Elena gibi kadınlar, bakışlarını kime dikerse onu elde edeceğine inanan türdendi. Üstelik sözlerini sakınmaz, niyetini gizlemezdi. Her erkeğe sahip olabileceğini düşünürdü. Ve şimdi onun hedefinde benim kocam vardı.

"Merak etme," dedi Barut, her zamanki sakinliğiyle. "Bu yakınlık sadece kısa süreliğine."

Derin bir nefes alıp göğüs kafesimde yayılan sıkışıklığı bastırmaya çalıştım. "Operasyon için ne gerekiyorsa yap," dedim alçak bir sesle. "*Ljubov moja*... Her ne gerekiyorsa."

Barut'un bakışları bir anlığına yumuşadı. "Şöyle ateşli ateşli bakman hoşuma gitse de..." dedi alçak bir tonda. "Ben kedi gibi bakan kadını seviyorum."

Sözleri kalbimi sıkıştıran her duyguyu özenle sardı. "İçin rahat olsun, yavrum," diye ekledi. "Herhangi bir temasa geçmeyeceğim. Aklına kötü hiçbir şey gelmesin. Sadece yakınında olacağım. Sadece gerekli olduğu kadar."

"Ben senden şüphe etmiyorum ki," dedim dudaklarımı büzerek. "Elena'dan ediyorum. O kadın fena biri!"

Barut hafifçe güldü. "Ben bir karımı bilirim, bir de onun fenalığını!" dedi ve başını yavaşça eğerek dudaklarıma yöneldi.

Anında geri çekildim ve Angela'nın yanına geçtim. "Çocuklar sır tutamaz," dedim. "O varken unut bunu."

"Bu kızı şirkete getirdiğin için sevinmiştim ama an itibarıyla bu düşünceden nefret ettim," diye homurdandı.

"O daha minicik."

"Seninle öpüşmeme engel."

"Çocuğumuz olunca da mı böyle yapacaksın?"

Barut aniden duraksadı. Bunu dememi beklemiyordu. "Çocuğumuz..." dedi sanki yüreğine taş oturmuş gibi. "Yapma bunu, yapma, Balkan Kızı. Durduk yere bana hayal kurdurma!"

"Hayal değil bu," dedim usulca. "Gerçek olabilir. Sen ve ben bir gün..."

"Keşke," dedi Barut iç çekerek. "Keşke ama o iti öldürmeden, bu pisliği bu dünyadan silmeden olmaz!"

Olacaktı.

Ne zaman, nasıl olacağını bilmiyordum ama hissediyordum. Çünkü Hıdırellez gecesi, dilek kâğıdıma onu, beni ve bir de küçük bir çocuk çizmiştim. Hıdırellez gecesi ne dilersem oluyordu.

Ailemizi dilemiştim.

Aile olmayı.

Barut Ulu Boratav

Zırhlı aracın içindeydim.

Dışarıdan bakıldığında sıradan bir *VIP* taşıyıcı gibi görünse de içi Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kara kutusu gibiydi. Karartılmış camlar, elektronik sinyal kesiciler, uydu bağlantıları, bölge haritaları ve üç boyutlu arazi tarayıcılarla donatılmıştı.

Burası bir ofis değildi, bir komuta merkeziydi.

Ve şu an Hayalet Timi, benim fiziki olarak bulunmadığım operasyonlardan birini yürütüyordu.

Sol elimdeki ekran, bölgedeki ısı hareketlerini gösteriyordu. Operatörlerin sesi de kulaklığımdan duyuluyordu.

"Giriş tamamlandı, komutanım," dedi Siren. Kısık çıkan sesi, karanlığın içinden geçer gibiydi. "Güneydoğu cephesindeki iki kişi etkisiz. Hedef yapının kuzey blokuna geçiyoruz."

Bu operasyon, Yavuz Öztürk için yapılıyordu. Beşinci Günah'ı ortadan kaldırdığımız zaman bir saldırıya uğramıştık ve orada ITO üyesi sandığımız bir kişi bizi ölümden kurtarmıştı.

Tarih tekerrür etmemişti.

Bizi kurtaran kişi yüzünü kameralara göstermiş, onun Hayalet Timi'nin benden önceki komutanı olduğunu tespit etmiştik.

"Yavuz'un sinyali sabitlendi mi?" diye sordum.

"Yamalı hâlâ şüphe içinde ama *GPS* tutarlı," dedi Fısıltı. "İzini kaybettiğimiz o korunaklı bölmenin altında bir sinyal var. Muhtemelen yerin altı."

İlk defa bu kadar uzun konuşuyordu. Normalde timde en az konuşan oydu ancak eşi için yapılan bu operasyonda aralarında en sabırsız olan da yine oydu.

Ekrandaki haritaya yeniden baktım. Bina bir çiftlik evi olarak görünüyordu ama altına gizlenmiş geniş bir beton yapı vardı. Kalovski'nin geçmişte kullandığı yerlerden biriydi.

"Elinizdeki veriyle riski göze alacağız," dedim. "Zaman daralıyor. Geri dönüş yok."

Telsizde kısa bir sessizlik oldu. Ardından, Fısıltı'nın sesi duyuldu. "Giriş yapıldı. Tünel girişi açıldı ama içerisi tamamen karartılmış. Sinyal bozucu devrede olabilir."

Damarlarımda adrenalinin arttığını hissettim. Avuç içlerim terlemişti. Yavuz, bizim için sadece bir asker değildi. O bizim kayıp parçamızdı. Eksik kalan yeminimizdi. Onu geri almadan bu hikâye tamamlanmazdı.

Telsizden bir uğultu geldi. "Bir şey..." dedi Siren. "Bir terslik var."

"Ne demek bu?" dedim.

"Burası boş," diye yanıtladı. "Tüm enerji kaynağı, ısı izi ve sinyal... Hepsi sahteymiş! Bizi yemlemişler!"

Elimi direksiyon konsoluna vurdum. "Hemen çıkın oradan! Geride hiçbir şey bırakmayın!"

Hayalet Timi dışarı çıkarken bir anda ekran karardı.

"Komutanım, dış sistemler kapandı. Sinyal karıştırıcı yayılıyor," dedi Yamalı.

Bütün bedenim buz kesti. Bu, Kalovski'nin işiydi. Bizim onlara ulaştığımızı anlamış, sıradaki hamlemizi öngörmüştü. Şimdi bizi test ediyorlardı.

Operasyon başarısızdı ama bir şey kesinleşmişti.

Yavuz Öztürk yaşıyordu.

Ve biz yakındık.

Yavaşça dizüstü ekranı kapadım. Gömleğimin düğmelerini düzelttim. Üzerimi hızlıca değiştirdim. Siyah takım elbisemi giydim. Tertemiz, beyaz bir gömlek ve ceketimin cebine yerleştirdiğim tek bir kırmızı zambak.

O zambak, Balkan Kızı'ma götüreceğim tek hediye değil, aynı zamanda bu kirli oyunun ortasında onun hâlâ benim karım olduğunu hatırlatan simgeydi.

Yüzük takamıyordum.

Adını söyleyemiyordum.

Ama elimdeki çiçekle, bir olduğumuzu hatırlatacaktım.

Kalovski Malikânesi'nin yüksek demir kapıları sessizce açıldı. Güvenlik beni içeri alırken, Peter'ın emriyle özel misafir olarak kaydım yapıldı. Aracın içinden indiğimde, bahçedeki fıskiyelerin sesi geceyi süslüyordu.

Peter kapıda beni karşıladı. Her zamanki gibi gülümsüyordu.

"Boris!" dedi heyecanla. "Tam zamanında geldin. Yemek hazır!"

"Geciktim," dedim düz bir ifadeyle. "Çiçek aramakla meşguldüm."

"Sorun değil." Gözleri zambağa kaydı. "Bu, biri için mi?"

"Kalovski kadınları zarif hediyeleri hak eder," dedim.

"İyi düşünmüşsün," dedi Peter. "Gel, seni ailemle tanıştırayım. Diğer misafirimizi tanıyorsun zaten."

Yürümeye başladık. Salona geçtiğimizde içeride bir masa hazırlanmıştı. Uzun ve dikdörtgen masanın bir ucunda Vesna oturuyordu, sağında da Angela. Sol tarafında ise... Talia.

Hiçbir şey söylemedi ama savaştan dönen bir askere, evinin kadınının baktığı gibi baktı. Aramızda birkaç metre vardı. Ama o metreler, tüm operasyonlardan daha zorlu bir alandı.

Talia'nın hemen yanında biri daha vardı.

Aleks.

Onu gördüğümde hissettiğim duygunun adı belliydi: Rahatsızlık.

Ama ondan önce bakışlarım, masanın diğer ucunda sessizce oturan genç kıza takıldı: Alisa.

Talia'nın kız kardeşi.

Onunla ilk kez yüz yüze geliyordum. Talia bana ondan çokça bahsetmişti. Doğuştan işitme engelliydi. Ama o sessizliğinde bile öyle bir zarafeti vardı ki içimi titretti. Yaşı küçük değildi artık. Genç bir kız olmuştu. Tam olarak Talia'nın kız kardeşi gibiydi.

Göz göze geldiğimizde usulca gülümsedi. Elini kaldırıp bana doğru iki parmakla selam verdi. Karşılık verdim. Başımı hafifçe eğip usulca selamladım onu.

"Boris," dedi Peter. "Vesna ve kızım Angela. Alisa, Talia'nın kız kardeşi. Aleks'i de tanıyorsun zaten."

Tanıyordum.

Fazlasıyla.

Aleks yerinden kalktı, elini uzattı. "İyi akşamlar. Ne şanslıyız ki bu akşam siz de buradasınız."

Elini sıktım. Belki gereğinden fazla sıktım. "Benim için de sürpriz oldu."

Beyaz çiçekleri Vesna'ya ve Alisa'ya verdim. Ardından kırmızı çiçekleri Talia'ya uzattım. Yavaşça aldığı çiçeklere bakıp, "Teşekkür ederim," dedi. "En nefret ettiğim çiçekleri almışsın. Onları solmadan vazoya yerleştireyim."

Angela, annesinin çiçeklerini yolmaya, biraz da yemeye başlamıştı. Alisa da ablasının peşine takılıp mutfağa doğru ilerledi. Balkan Kızı Operasyonu'nda defalarca Alisa'yı görmüştüm, ablasıyla sürekli kavga eden

bir kızdı. Şimdi ise ablasıyla hareket eden biri hâline gelmişti. Talia bana yolladığı kibrit kutularında kardeşinden mutlaka bahsederdi.

Masaya oturdum.

"Şirkete alışabildiniz mi?" diye sordu Aleks. "Gün içerisinde çok fazla görüşemiyoruz."

Geriye doğru yaslandım. "Sayılır," dedim. Peter'a doğru baktım. "Elena yok mu?"

"Acil bir işi çıktığı için katılamayacak," diye yanıtladı. "Belki başka sefere."

"Anladım," dediğim sırada Talia zambakları vazoya koyup masaya getirmişti. Yanıma oturmasıyla kasılan bütün bedenim gevşedi.

"Ateş Böceği Projesi diyorduk," dedi Aleks, bakışlarını Talia'da tutarak. "Ne zaman bitireceksin?"

"İyi bir finansman bulmam lazım," dedi Talia düz bir ifadeyle. "Bütçe beni zorluyor."

"Sana *bağış gecelerine katıl,* diyorum," dedi Peter, yemeğine devam ederken. "Katılmadığın için kendine sponsor da bulamıyorsun."

"Nasıl bir bütçeden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Yani... Biraz çok," dedi Talia. "Olay aslında yatırımcı bulmak da değil. Bu bir deney. O kadar yatırımdan sonra olamayabilir. Kesinliği olmadığı için de kimse yanaşmak istemiyor."

"O zaman talih ayağına geldi diyebiliriz," dedim.

"Siz bu tarz projelerle ilgileniyor musunuz ki?" diye sordu Talia.

"An itibarıyla ilgileniyorum diyelim," dedim. "Sonuçta Peter'ın değerli yeğeni, Abrams Şirketleri için de değerlidir. Bunu finanse edebiliriz."

"Talia yakınlarının sponsor olmasını istemiyor. Bunu adam kayırmak gibi görüyor. Yoksa yıllardır bahsedip durduğu projeyi çoktan bitirmişti," dedi Peter. "Bunu finanse edersen Talia seni biraz pişman edebilir."

"Onunla baş edebilirim."

Alisa, diğer yanımda otururken, elini kaldırıp bana bir şey sordu. "Yüzünüze ne oldu?" demişti ama onu anlamazlıktan geldim. İşaret dili bilmiyormuş gibi yapıyordum.

Kaşlarımı çattım. Talia araya girerek, "*Yüzünüze ne oldu,* diyor," dedi.

"Düşmanlarım çok," dedim soğuk bir tonla. "Boris Abrams olmak kolay değildir."

Elini yüzüme getirdiğinde yavaşça dokundu. Her tarafını tıpkı ablası gibi inceledi. Geri çekildiğinde gülümsedi. "Umarım artık hiç acımıyordur."

Talia yine onun ne dediğini bana söyledi.

"Acımıyor," diyerek göz kırptım.

"Sahi..." dedi Peter. "O yara izin nasıl oldu?"

"Uzun hikâye," dedim. "Bir ara sana ayrı olarak anlatırım."

Aleks o sırada, hiç yerinde duramayan bacaklarıyla sandalyede dik oturuyor, göz ucuyla Talia'ya bakıp duruyordu. Çatalla tabakta gezdirdiği sebzelerden birini çiğnerken sanki *ben de buradayım,* demek ister gibi hafif bir öksürükle söze girdi.

"Bu arada, sabahki test sonuçlarını tekrar incelememiz gerekebilir, Talia. Anomaliler var gibi görünüyor."

Karımla iki üç kelime ettim ya, hemen gel atla zaten! Dingil!

Talia kafasını kaldırmadan, "Yarın sabah kontrol ederiz," diye cevap verdi.

"Erken saatlerde görüşebilirsek daha iyi olur," diye bastırdı Aleks.

"Kaç gibi?" dedi Talia.

"Mesai saatinden önce sabahın ilk ışıklarıyla seni evden alırım," dedi Aleks. "Hem seni klasik bir arabayla alacağım. Şu bahsedip durduğum..."

Seni de senin klasik arabanı da...

Güneşi bu geceden sabah doğmaması için ikna etmem lazımdı... Ama nasıl?

Talia'nın elini hafifçe bacağımda hissettiğimde öfkeden kudurur hâldeydim. "Olur," diye karşılık verdi Talia. "Bir an önce bitirelim. Yarın çok işim var."

Talia, sakinleşmem için elini bacağıma koysa da beni daha zor bir duruma sokmuştu. Onunla aynı masada olup da birbirimize dokunamamak beni kahrediyordu.

"Boris," dedi Peter. "Bana ailen hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmadın. Nerede büyümüştün?"

Aslında ailemi de kim olduğumu da nerede büyüdüğümü de biliyordun ama bunu senin gözlerine son kez bakarken söyleyecektim.

"Rusya'da," dedim soğukkanlılıkla. "Londra'da doğdum. Babamla annem ben çok küçükken boşandı. Annem bir diplomat kızı olduğu için

çocukluğum Rusya'nın kuzey taraflarında geçti. Soğukla aram hep iyidir. Yetişkin biri olunca da Londra'ya geri döndüm."

Peter, sanki verdiğim cevabı not alıyormuş gibi başını salladı. Ardından tatlı bir sırıtmayla ekledi. "*Soğuk adamların sıcak kadınlara zaafı olurmuş*, derler. Doğru mu?"

"Kadınlar ateştir, dokunan yanar," dedim. Talia'nın da saçları ateş gibiydi. Dokunmasam da yakıyordu.

"Bir tanıdığım var," dedi Peter, sinsi bir ifadeyle. "Aynı ona benziyorsun... Bu bakış, bu konuşma, bu tavır..."

"Kim?" diye sordum.

"Çok yakında kendisini seninle görüştüreceğim," dedi. "O da seninle görüşmek için sabırsızlanıyor."

"Merak ettim kendisini," dedikten sonra yemeğe odaklandım. Talia'yla arada ayaklarımız birbirine değiyor, tenlerimizin sıcaklığını hissederek duygularımızı tazeliyorduk. Aleks yemek boyunca klasik arabasını konuşmuş, beni sinir etmek dışında bir şey yapmamıştı.

Talia arabaları sevmezdi bile.

Benimle motosiklete binmeyi daha çok severdi.

O saçlarının dağılmasından, hız yaptığımda bana sarılmaktan, aynı aracın içinde tenlerimizin birbirine değmesinden daha çok hoşnut olurdu.

Sen ne biliyordun, eşek herif!

Peter bizi bahçeye çıkardığında iki kristal bardak viskiyle geldi. Aleks, Vesna ve Talia'yla konuşuyordu. Bakışlarımı onlara çevirmemek için zor duruyordum.

"Yeğenim..." dedi Peter. "Talia. Çok özel biri."

"Farkındayım, ona çok değer veriyorsun."

Bakışlarıyla beni tarttı. "Sen de ona değer veriyor gibisin."

"Sana saygımdan," dedim.

Elini omzuma koydu. Hafifçe sıktı ancak hiçbir etki etmedi. "Umarım öyledir, Boris. Diğer türlü burnuma çok kötü kokular gelecek ve bunun olmasını istemem. Sana güvenmek istiyorum."

"Aramızda bir güven olmasını istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun, Kalovski." Beni o merkeze sokmalıydı.

Güldü. "O kadar kolay değil."

"O zaman anlaşmayı asla imzalamayacağım."

Elindeki bardağı eğilip masaya bıraktı. Tek elini cebine koyduğunda tam karşıma geçti. "Sana dair bilmediğim şeyler mevcut."

"Hakkımda her şeyi bilemezsin," dedim net bir tavırla. "Bunu babam bile bilemez, Peter."

"Etrafımda güvendiğim kimse kalmadı," dedi Peter alçak bir tonla. "Elena dışında. Elena sana güvenmek istiyor. Açık konuşayım, kendi karıma, çocuğuma ve yeğenlerime bile güvenmiyorum. O yüzden benden güven duymamı bekleme."

"Aramızda bir güven oluşmazsa bu anlaşma nasıl olacak?"

"Sen bu anlaşmayı yapacak mısın ki?"

Yapmayacağımın farkındaydı. Peter'ı kandırmak kolay değildi. Belki de benim kim olduğumu zaten biliyordu. Biliyordu fakat ikimiz de bunu sonuna kadar götürecektik.

"Şartlar dâhilinde... Neden olmasın?"

Telefonunu çıkardığında bakışlarını gözlerimden ayırmadan birini aramaya başladı. Kısa süre içinde çağrı yanıtlandığında, "Elena," dedi. "Boris Abrams'ı en kısa sürede genel merkezde ağırlayın."

İşte buydu.

Peter'ın telefonu kapatışıyla çarklar yeniden dönmeye başladı. Artık bir sonraki hamlemi görmek istiyordu. Bu, karşılıklı kartlarımızı açıkça masaya koymadığımız ama ellerimizin ne kadar güçlü olduğunu hissettirmeye çalıştığımız bir oyun değildi artık.

Gecenin serinliği yakamdan içeri sızarken, viski bardağını dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Boğazımı yaksa da hissettiğim tek yanma orada değildi. Midemde, göğsümde ve zihnimin derinliklerinde bir başka yangın vardı.

Talia ve Alisa.

Alisa reşit olmaya çok yakındı. Hem de çok. Peter, onun reşit olmasını beklemeden kimyasal silahları devreye sokacaktı.

En kısa sürede merkez binaya gidecektim. Peter beni içeri alıyordu. Bu demekti ki... Bana ya güveniyordu...

Ya da beni gömmek için kendi elleriyle mezarımı kazmaya karar vermişti.

Bardağı sessizce masaya koydum. Peter da başka bir şey demedi. Fakat bakışlarındaki *senin o masken ne zaman düşecek, Boris,* diyen ifadesi gözlerimin içine kazındı.

O maske düşerse yalnızca yüzüm değil, herkesin kimliği açığa çıkacaktı.

Kapıdan çıkmak üzereyken Aleks'in Talia'ya gereğinden fazla yakın bir şekilde veda etmesi, ellerimi yumruk yapmama neden oldu. Sikecektim belasını da dua etsin, gizli görevdeydim. Talia benimle yalnızca tokalaştığında elini bırakmadım.

"Ciddiyim," dedim.

"Ne için?" dedi Talia kaşlarını çatarak.

"Projeni finanse etmek için."

Yavaşça tebessüm ederek, "Müsait bir zamanımızda görüşsek daha iyi olur, Boris Bey," dedi.

Tuttuğum elini yavaşça öptüm ve geri çekildim. Alisa'ya da iyi geceler diledikten sonra göz kırptım. O ise sadece el salladı. Arabaya ilerlediğimde Aleks'in yola çıkmak üzere olduğunu gördüm ve vakit kaybetmeden arabaya yerleştim.

İkimiz de yola çıktığımızda Aleks hızlanmaya başladı. Kemerimi taktım ve arabanın hızını ayarladım, gözüm kararmış bir şekilde ona arkadan feci bir şekilde çarptım. Aleks anında durdu, ben de geri vitese alıp biraz çekildim. Arabamdan hiç inmedim, Aleks kapısını açıp indi ve arabasının hâline baktı.

"Kahretsin!" dedi. "En sevdiğim arabamdı!"

Direksiyonu hafifçe çevirip yola çıkmaya hazır bir hâle geldim ve camı biraz aşağıya indirdim. "Direksiyonun sol tarafta olmasına alışkın değilim," dedim sahte bir sesle. "Zarar neyse karşılarım. Faturayı şirkete gönderirsin, doktor."

Konuşmasına fırsat bile vermeden gaza köklendiğimde arabamı, arabasına öyle bir sürttüm ki aynası da kırılmıştı. Dikiz aynasından ona baktığımda bana küfrediyordu. Sabah Talia'yı evinden almayı da ancak ve ancak rüyasında görecekti.

18.
KİBRİT

"Senin gülüşün bana Ötüken, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Talia Alaz Boratav

Sabah uyanır uyanmaz hızlıca hazırlanmış, bir saat boyunca Aleks'in gelmesini beklemiştim.

Saatler geçtikçe sinirim yerini yorgun bir kabullenişe bırakmıştı. Miles'ın teklifiyle en sonunda şirkete onsuz gitmeyi kabul etmiş, Aleks'e de şirkete geçeceğime dair bir mesaj atmıştım.

Şu an ise saat ondu ve Aleks hâlâ ortalıkta yoktu. Yaklaşık on beş dakika sonra başlayacak bir toplantım vardı.

Kendimi işlerime gömerek, zamanı unutmaya çalışırken kapım nazikçe tıklatıldı. Başımı kaldırdığımda içeri giren adam, yorgun ve asabi görünüyordu. Aleks'ti.

"Sonunda!" dedim. "Saatlerdir neredesin sen?"

"Sana anlatamayacağım kadar saçma bir şey yaşadım," dedi. Ceketini çıkardı, sinirli bir hareketle koltuğa attı.

"Ne oldu?" diye sordum, göz ucuyla saate bakarken.

"Sabahın köründe evime polisler geldi. Arama yaptılar," dedi ve duraksayıp nefesini tuttu. "Saatlerdir karakoldaydım. Sonunda bir şey bulamadılar da saldılar."

"Çok geçmiş olsun," dedim içtenlikle. "Neden peki? Neymiş arama sebebi?"

"Asılsız ihbarmış." Dişlerini sıktı. "Birileri uğraşıyor."

"Gerçekten kötü olmuş..." Bir an tereddüt edip, "İyi misin peki?" diye sordum.

"Fiziksel olarak mı? Evet. Ama sinirliyim. Çok."

Gözüm toplantı saatine takıldı. İç çekerek oturduğum yerden doğruldum. "Toplantım başlamak üzere... Sonra konuşsak olur mu?"

"Rapor sonuçlandıracaktık ama?"

"Saatler önce yapmamız lazımdı," dedim dudak büzerek. "Bu toplantıyı erteleyemem. Çok önemli."

Yüzüme baktı. Gözlerindeki bakış değişmişti. "Kiminle toplantın var?"

"Boris Abrams."

Kaşları çatıldı. "O, şirkette mi?"

"Evet. Az önce Elena'yla birlikte geldiler." Derin bir nefes alıp saate tekrar baktım. "Geç kalmak istemiyorum. Zaten bana karşı çok sabırlı davrandığı söylenemez."

Gitmek üzereyken, kolumdan tutup, "Talia," dedi.

"Efendim?"

"O adamla aranızda bir şey mi var?" Sesi bu kez daha soğuktu. Daha açık.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Gözlerini üzerimde sabitlemişti.

"Sadece patronum," dedim net bir ifadeyle.

"Onun sana bakışları hiç hoşuma gitmiyor," dedi, neredeyse dişlerinin arasından.

Bakışlarım sertleşti. "Bu seni neden ilgilendiriyor, Aleks?" dedim, bu sefer daha ciddi bir tonla.

"Sana zarar gelmesini istemem," dedi. Fakat bu cümle, sınırı çoktan aşan bir cümleydi.

Gözlerim karardı. "Ben kendime zarar gelmemesi için hangi adamdan uzak durmam gerektiğini ayırt edebilecek yaştayım," dedim. "Ve unutmamanı isterim ki biz sadece iş arkadaşıyız, Doktor Aleksandra."

Ona resmî bir şekilde hitap etmemden ötürü yutkundu. Sessizliğe gömüldü.

Kapıya yöneldim. Elim tokmağa uzandığında, dönüp de arkamdan bakıp bakmadığını bile kontrol etmedim. Zaten bakıyordu. Adım adım sessizliğin içinden çıktım.

Toplantı odasından içeriye girdiğimde onları gülüşürken buldum.

Barut ve Elena.

Gülüşüyorlardı.

Kapıyı sessizce kapadığım anda sustular.

Barut'un yüzündeki o alaycı kıvrım, sanki onu bir başka adam yapan o ifade, bir anda kayboldu. Elena'nın dudaklarının kenarında kalan o son gülümseme ise hâlâ beni delirtecek kadar canlıydı. Masanın yanındaydılar,

çok da uzak sayılmazlardı birbirlerine. Ama yakınlık... Bazen bir karış bile fazla gelirdi insana.

Yüzümde hiçbir şey yokmuş gibi davranarak ilerledim. Masaya birkaç evrak bırakmam gerekiyordu. Adımlarım ne kadar dengeli, omuzlarım ne kadar dik durursa dursun, içimde bir yerden bir şey düşüyordu. Sessizce, yankı yapmadan ama düştüğünü ben hissediyordum.

"Toplantı odasını değiştirmişsiniz," dedim dosyaları masaya bırakırken.

"Evet," dedi Barut. "Elena'yla birkaç evrak kontrol ediyorduk."

Elena sandalyesine geri dönerken gözlerini üzerimde gezdirdi. Tüm kadınlar bilirdi ki bu bakış, meydan okumaydı. Kıyasıya, sessiz ve kadınsı. "Yalnızca bazı belgelerle ilgili fikrini alıyordum," dedi. "Peter, yapacağımız bir projeye dair Boris'in de bakış açısını merak ediyormuş."

"Ne güzel," dedim. Gözlerimi Barut'a çevirdim ama o, o tanıdık gözleri bana çevirmedi. Sadece kafasını eğdi ve bakışlarını bir dosyaya yöneltti.

Toplantı notları konuşulmaya başlandı. Bizim kimyasal silah olarak bildiğimiz ancak onların *İnsanlığın Umudu* dediği projeye dair bazı çizimler, teknik detaylar ve yeni ilaç formülleri üzerinden geçiliyordu. Elena her fırsatta Barut'a eğilerek bir şeyler fısıldıyor, sözde notlarını gösteriyordu.

Toplantı uzadıkça uzuyordu ama en çok da Elena'nın sesi uzuyordu. Her kelimesi, her kahkahası, her cümlesindeki gereksiz vurgular, âdeta birer diken gibi sinirlerime batıyordu.

"Boris," dedi bir noktada, dosyasını önüne sürerek. "Senin gibi strateji bilen biriyle çalışmak harika."

Barut yüzünü ona çevirdi. Hafif bir gülümseme... *Hayır, yapma. Lütfen yapma, ljubov moja.* O sadece kibar olmaya çalışıyordu, biliyordum. Yine de boğazımdaki düğüm büyümeye başladı.

Elena yerinde hafifçe doğruldu, göğsünü daha çok ortaya çıkararak dosyaları gösterdi. "Bak, mesela şu tabloda... Bu kısmı birlikte incelersek çok daha verimli olabiliriz. Hatta... Belki akşam da bakarız, ha?" Son cümleyi neredeyse fısıldar gibi söyledi.

Barut sessiz kaldı. Cevap vermek yerine bakışları bana kaydı. Benden gelen öfke dalgasını iliklerine kadar hissetmişti. Kaşlarımı çatmıştım, kalemimi avucumun içinde sıkıyordum. Göz göze geldiğimizde dudaklarımı kıstım.

"Tablodaki hata açık," dedi sonunda Barut, mesafeli ve soğuk bir şekilde. "Rakamları tekrar hesaplaman gerekecek, Elena."

"Hata mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Kendim hazırladım!"

"Tekrar kontrol et," dedi Barut.

"Beraber kontrol ederiz o zaman," dedi Elena bunu fırsat bilerek.

"Bu benim uzmanlık alanım değil," dedi Barut geriye çekilerek. "Vaktimi bu tabloyla harcayacağıma gecemi başkasıyla geçirmek isterim."

Elena'nın yüzü bir anlık buruştu ama hemen toparladı. "Tabii... Yani sen nasıl istersen, Boris."

Devam eden dakikalarda notlar alınıyor, teknik terimler konuşuluyordu ama benim aklım başka yerdeydi. Elena her fırsatta Barut'a doğru eğiliyor, ne zaman not alsa kalemini düşürüyormuş gibi yapıyor, Barut'un omzuna veya koluna dokunuyordu.

Barut fark etmişti. Her dokunuşta göz ucuyla beni kontrol ediyor, öfkemi ölçüyordu. Ellerim masanın altındaydı, yumruklarım sımsıkıydı. Bunu Elena'ya göstermek istemiyordum ama Barut'a göstermek istiyordum.

Bir noktada, Elena kahvesini yudumladı ve Barut'a döndü. "Daha önce beni kimse böyle terletmemişti."

Çığlık atacaktım.

Gerçekten.

Hem de şimdi.

"Elena!" dedi Barut, sesi tok ve sertti. "Aklın nerede? Peter bu anlaşmanın önemini sana anlatmadı mı yoksa bütün çalışanları mı böyle?"

Elena gerildi. "Ne oldu?"

"Profesyonel bir toplantıdayız," dedi Barut. "Sınırların farkında olmanı istiyorum."

Öfkem, tatminle karıştı. Az kalsın gülümseyecektim ama o sırada Elena bana döndü. Gözlerinde kibir, dudaklarında o tanıdık meydan okuma vardı. "Talia, yanlış bir şey mi dedim?"

"Toplantının amacı bu imzadan önce anlaşmayı iptal etmekse doğru yoldasın, Elena," diyerek oturduğum yerden kalktım. Barut'a döndüm. "Benden bir şey isterseniz odamda olacağım."

Eşyalarımı alıp kısa sürede odadan çıktım ve hızlı adımlarla odama geçtim. Elena'yı bir kaşık suda boğmak istiyordum.

Tam ekrandaki dosyaya göz gezdirirken kapı tıklatıldı. Cevap vermedim. Zaten biliyordu içeride olduğumu.

Kapı açıldı.

Barut, adım attığında gözlerimi ondan kaçırdım. Kapıyı sessizce kapadı ve ardından kilitledi. Bir süre ses çıkarmadan bana baktı. Yüzümün sertliğini görüyordu. Yine de yaklaştı.

"Muayene olmaya gelmiştim," dedi.

"Hemşire Mila'ya gidebilirsin."

"Ben hemşire değil, doktor istiyorum."

"Aradığınız doktora şu anda ulaşamıyorsunuz," dedim.

"Ben ona nasıl ulaşacağımı biliyorum." Ellerini uzattı, parmaklarını çeneme yerleştirdi. Tenime dokunduğu an her şey durdu. Zaman, nefesim, mantığım...

Çenemi nazik ama kesin bir hareketle kaldırdığında mecburen ona baktım. Bakışlarımız çarpıştı.

Aynı an.

Aynı yangın.

Göz bebekleri karanlık bir fırtına gibi üzerime çöküyordu. Ben kaçmak istedikçe o daha da derinime inmeye kararlıydı. Dudaklarının kıyısındaki o tanıdık çizgi, içimde gömülü kalmış tüm hasreti gün yüzüne çıkardı.

Barut, yüzüme biraz daha yaklaştı. Burnu neredeyse yanağıma değiyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan fısıldadı: "Neyim olduğunu sormayacak mısın Doktor Boratav?"

Yutkundum. "Neyin var?"

"Köpek gibi özledim seni, özlemimden..." diyerek, elimi alıp kendi göğsüne yerleştirdi. "Burası ağrıyor."

Göğsündeki elimi biraz hareket ettirip yavaşça okşadım. "Az önce benim de göğsüm böyle ağrıdı."

"Yavrum..." dedi Barut. "İnan, o kadınla her konuştuğumda kendimden iğreniyorum. Nefret ediyorum. O elini öyle sıktın ya, sanki avuçlarının arasında kalbim vardı."

Alnımı onun çenesine yasladım ve gözlerimi usulca kapadım. "Ayrı kalmaya dayandım ama yan yanayken yabancı olmaya dayanamıyorum," dedim. "Her türlü çok zor."

"Şu genel merkeze kendimi kabul ettirdiğim gibi bu çile bitecek," dedi. "Çok az daha dayan. Yüzdük yüzdük, kuyruğuna geldik."

"Kavuşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldadım.

Buna cevap vermedi. Gerek de yoktu.

Parmakları çenemdeyken diğer eli belime indi; sertçe değil, sahiplenerek... Dokunduğu yeri yeniden sever gibi. Beni kendine çektiği an aramızdaki mesafe tamamen yok oldu. Göğsüme değdiğinde kalbinin ritmini hissettim. Hızlıydı. Benimkinden bile.

Ve sonunda...

Dudakları, dudaklarıma değdi.

Bir anlık temas gibi başlayan o öpücük, saniyeler içinde tutkuya karıştı. Elimi gömleğinin yakasına doladım. Daha da çektim onu kendime. Bir saniye olsun ayrı kalmak istemiyordum. Hiçbir şey istemiyordum, onun dışında.

Beni kucağına alırcasına belimi kavradı, masaya doğru yasladı. Dudakları, boynuma indiğinde gözlerimi kapadım. Tüm üzüntüm eriyip gitti. Geriye yalnızca özlem ve tutku kaldı.

Onu iyileştirecek olan bendim ancak o beni iyileştirmişti.

"Bu gece..." dedi soluk soluğa geri çekilerek. "Mermi'yle birlikte evden çıkacaksınız."

Kaşlarım havalandı.

"Nereye gideceğiz?"

"Bana geleceksin," dedi. "Bir yere gideceğiz."

"Ulu..." dedim endişeyle.

"Merak etme," dedi dudağıma bir öpücük bırakarak. "Her şeyi ayarladım. Peter evde olmayacak, korumaları da Mermi ayarlayacak."

"Alisa'yı evde tek mi bırakacağım?"

"Onu koruyanlar olacak," dedi beni rahatlatmak istercesine. "Sen sadece Mermi'ye ayak uydur."

"Peki..." dedim, merakla. "Nereye gideceğiz?"

"Gittiğimizde görürsün."

Evin kapı zili aniden çaldı.

Akşam saatiydi ve Umay kimseyi beklemiyordu. Efe'ye ödevleri için yardımcı olurken dağılan dikkatiyle ayağa kalktı. Koridora çıktığında kardeşi Ülkü'ye doğru seslendi. "Ablam," dedi. "Birini mi bekliyordun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Ülkü.

Umay, belirsiz adımlarla kapıya doğru yanaştığında delikten kimin geldiğine baktı. Sadece geniş bir gövde gördü. Geriye çekilip kapıyı açtığında, karşısında Âkif Cesur Beton'u buldu.

Kapıyı açtığında karşısında duran adam, yılların eskitemediği o duruşuyla, dimdik bir şekilde karşısındaydı. Üzerinde hâkî yeşili bir ceket vardı; gözlerinin altındaki yorgunluk izlerine rağmen bakışlarındaki cesaret hiç kaybolmamıştı.

"İyi akşamlar," dedi Âkif Cesur.

Âkif Cesur'un sesini duyan Ülkü de odasından çıkıp gelmişti. "Amca..." dedi neşeyle. "Hoş geldin!"

"Hoş buldum, Ülkü," dedi. Bakışlarını Umay'a çevirdi. "Müsait miydiniz?"

Umay kapıyı biraz daha aralayıp, "Buyur, gel," dedi. "Müsaitiz."

Âkif Cesur, eli boş gelmemek için birkaç poşet yiyecek de almıştı. Üstelik, aklında kalan anıyla Umay'ın sevdiği şeyleri almıştı. Ülkü poşetlere yardım ederken, Cesur Efe odadan fırlayıp, "Adaş!" dedi heyecanla. "Sen mi geldin?"

Âkif Cesur, kendine koşan çocuğa şaşırmadan edemedi. Alışkın değildi böyle karşılanmaya. Etrafı hep askerlerle çevriliydi. Zamanında *küçük* diye bildiği sadece Ülkü ve Talia'ydı ama onlar da otuzlu yaşlarına gelmişlerdi.

"Cesur Efe," dedi Âkif onu kucağına alarak. "Nasılsın, koçum?"

"İyiyim," dedi Efe. Kollarını gösterdi. "Bak, dediklerini yapıyorum, kaslanmış mıyım?"

Âkif incecik kollara baktı ve hunharca güldü. "Kocaman olmuş ya," dedi. "Aferin len sana!"

Onunla birlikte salona girdi, koltuğa geçip oturdu. Umay, ansızın gelmesinden ötürü evin doğal hâliyle karşılamıştı onu. Bir yandan çay bardakları, öteki yandan Efe'nin okul kitapları... Yerdeki defterleri alıp masanın üstüne koydu. "Kusura bakma," dedi. "Ev çok toplu değil."

"Sorun değil," dedi Âkif. "Habersiz gelen benim."

"Ülkü," diye seslendi Umay. "Çay suyu koysana kuzum."

"Gerek yok," diyecekti ki Âkif, Ülkü lafını kesti. "Ocağa koydum bile!"

Bahar da odasından çıkıp Âkif Cesur'a *hoş geldin,* demişti. Ülkü de çay suyu koyduktan sonra salona gelmişti. "Taliş'i ne zaman göreceğiz, Âkif amca?" diye sordu Ülkü. "Çok özledik onu."

"Evet," dedi Umay. "Gittiğinden beri konuşamadık bile. Barut arada fotoğraflarını atıyor ancak o kadar. Alisa kocaman kız olmuş. Talia da mutlu gözüküyor."

"Yakında," diye yanıtladı Âkif. "Çok yakında buraya temelli olarak gelecek. Barut, eşini hiç oralarda bırakır mı?"

"Bırakmaz da kardeşimizi de oraya kaptırdık," dedi Umay. "Sabah bana birlikte çekildikleri fotoğraflarını atmışlar. Makedonya'daymış Barut, herhâlde sonraki durakları burası olur."

Âkif derin bir iç çekerek, "İnşallah," diyebildi.

Kısa bir sessizlik olduğunda Âkif, buraya gelme nedenini Umay'ı gördüğü an unutmuş gibiydi. Aklı başından uçmuştu ancak herkesin sessizleşmesi aklını başına getiren şey olmuştu. "Bahar," dedi. "Alışabildin mi üniversiteye?"

"Alıştım, amca," dedi Bahar. "Derslerim yoğun ama annem çoğu konuda yardımcı oluyor. Bir an önce bitirip öğretmen olmak istiyorum."

Umay yavaşça gülümseyip Bahar'ın saçlarını okşadı. "Güzelim benim," dedi. "Ben istediğim şekilde olamadım ama sen çok güzel bir öğretmen olacaksın."

Âkif'in yüreği burkuldu. Bu kadının yaşadığı hayatı düşününce ona çok haksızlık ettiğini hissetti. Ne Bahar ne Efe ne de Peri onun öz evladıydı... Ancak hepsine de öz evladıymış gibi bakmıştı.

"Getirdiğim poşetlerde Efe'yle sana bir şeyler almıştım," dedi Âkif. "Sen kardeşinle birlikte onlara bak, biz de büyükler olarak bir şeyler konuşalım."

Bahar, Âkif'in aslında ne istediğini anlayınca Efe'nin elinden tuttu. "Gel, biz gidelim," dedi.

"Ne getirmiş?" diye sordu Efe.

"Bakıp göreceğiz işte," dedi Bahar ve onunla birlikte odadan çıktı. Çıkarken kapıyı da kapadı. Salonda Âkif, Umay ve Ülkü kalmıştı.

Âkif öne doğru eğildiğinde konuya nasıl başlayacağını bilemedi. Ellerini birbirine kavuşturup, "Yakın zamanda..." dedi. "Bir haber aldınız mı?"

Umay'ın bedenini yoğun bir korku sardı. Elini göğsüne götürüp, "Ne gibi?" dedi.

Âkif bakışlarını iki kadın arasında gezdirdi. "Bahadır Boratav hakkında," dedi.

Bahadır Boratav... Umay, Barut ve Ülkü'nün bir türlü uyanamadıkları kâbusuydu. Babalarıydı. Bir zamanlar ona âşık olarak evlenen Bahar'ın en kötü kararıydı.

Umay babasının adını duymasıyla, "Hayır," dedi. "Hiçbir şey duymadık." Kardeşine baktı. "Değil mi Ülkü?"

Ülkü başını salladı. "Uzun zamandır babamı görmüyorum," dedi. "En son abim görmüş... Düğününe çağırmış. Ona da gelmedi zaten."

"Barut'umun gözü hep kapıdaydı," dedi Umay gözleri dolarak. "Son dakikaya kadar hep gelir diye bekledi. Boynu bükük evlendirdim kardeşimi."

"Niye boynu bükük olsun canım!" dedi Âkif kaşlarını çatarak. "Dağ duruşlu o çocuk! Hiç başını eğer mi!"

"Öyle de... Yine de bekledi işte," dedi Umay. "Ben *çağırma,* dedim ama dinletemedim. *Gelecek, eşek gibi babalık yapacak,* deyip durdu. Gelseydi de huzurumuzu bozardı kesin."

"Ben yine abimden sonra aradım," dedi Ülkü. "Düğüne çağıracaktım. Ancak açmadı telefonlarımı... Kapısına kadar gittim."

Umay şaşkınlıkla kardeşine baktı. "Benden habersiz nasıl gidersin, Ülkü?"

"Abla..." dedi mahcup bir şekilde. "Abim içindi. Bir de babamla konuşan tek bendim, belki beni dinler diye düşündüm ama kapıyı açan olmadı. Bayramda aklıma düştü, aradım fakat *bu numara kullanılmamaktadır* uyarısı çıktı. Sanırım her şeyi bırakıp gitti."

"Beter olsun," dedi Umay kızgınlıkla.

"Her şeyi bırakıp gitmemiş," dedi Âkif, sesinde alışılmadık bir ağırlıkla. O, neler olduğunu bilen bir adamın netliğiyle konuşuyordu. "Bahadır Boratav vefat etmiş."

Umay'ın gözleri büyüdü. Hareleri genişledi, dudakları aralandı. "Ne?" diyebildi sadece, boğazına düğümlenen o eski acıyla.

"Babam ölmüş mü?" dedi Ülkü, hayretle ve neye üzüldüğünü bile bilmeden.

"Evet..." dedi Âkif, kısaca. "Evinde ölü bulunmuş."

"Ne zaman?" diye sordu Umay, boğuk çıkan sesiyle. "Ne zaman ölmüş ki?"

Âkif, ceketinin iç cebine uzandı, buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Gözlerini kâğıda indirip kelimeleri dikkatle okudu. "Eğer tarihlerle çok oynanmadıysa..." dedi. "Otopsiye göre Barut, evine gittikten kısa bir süre sonra. Kalp krizi geçirmiş olabilir. Eşinden de boşandığı için yalnız yaşıyormuş. Kimse

yokluğunu fark etmemiş. Etraftan gelen ağır kokular üzerine apartmandaki komşular ekiplere haber vermiş. Polis eve girdiğinde cesedi salonun ortasında, neredeyse tanınmaz hâlde bulmuş. İleri derecede çürümüş."

Umay, duyduklarını idrak edememiş gibi duruyordu. Ayakta zor durdu. O adam... Hayatındaki en büyük karanlıktı. Bir zamanlar annelerinin aşkı, daha sonra onların cehennemi olan biriydi. Ve şimdi... Yoktu. Sadece yoktu.

Öylece gitmişti. Kimseye veda etmeden. Kimse fark etmeden. Yapayalnız, tek başına...

Ülkü'nün gözleri dolmuştu. Ne hissedeceğini o da bilemiyordu. Ne kadar nefret etse de içinde hâlâ küçük bir kız çocuğu vardı, babasını sevmek isteyen ama bir türlü ona ulaşamayan. Ve şimdi, o adam yoktu.

"Demek o yüzden eve gittiğimde kimse açmamıştı. Hattı da ödeme yapılmayınca iptal olmuş olmalı," dedi Ülkü.

"Kimse fark etmemiş..." dedi Umay. "Gömülmüş mü peki, Âkif?"

"Evet," dedi Âkif. "Mezar yeri bile yok. Kimsesizler mezarlığına gömülmüş. Ne isim ne taş... Sadece bir rakamla numaralandırılmış."

Umay, gözyaşlarını saklamaya çalışmadan başını salladı. "Bu ona çok bile." Sesini güçlü tutmaya çalıştı. "Annem öldüğünde bize mezarlığına gitmeyi bile yasaklamıştı. Şimdi kim gidecek onun mezarına?"

"Kimse," dedi Ülkü, kırgınlıkla. "Ben bile gitmem. Abimi düğünde öyle gördüm ya, o saatten sonra babam af dilese de affetmezdim onu."

"Senin abinin kimseye ihtiyacı yok," dedi Âkif, onların düğün meselesine bu kadar içerlenmesine cevaben. "Hem o nikâhtı sadece. Ona paşalar gibi düğün de yapacağız. Türkiye'ye bir dönsünler, her şeyin en iyisini yaparız."

"Ona söylememiz lazım," dedi Umay. "O da bilsin."

Âkif başını salladığında Umay telefonunu çıkardı. Ancak o telefon ekranında kendisinin alışık olduğu ancak Âkif'in alışık olmadığı bir şey vardı. Bir fotoğraf...

Çok eski zamana ait olan...

Fotoğraf, taş döşeli dar bir sokakta yürüyen genç bir asker ve genç bir kadına aitti. Asker, üniformasıyla dimdik yürürken yanındaki dalgalı saçlı kadın onunla adım adım ilerliyordu. Eskitilmiş bu karede, ikisinin de sırtı dönüktü ama aralarındaki bağ, görüntünün içinden bile hissediliyordu.

Bu, Umay'la Âkif'in gençliklerinden kalma bir kareydi. Yıllardır Umay'ın ekran fotoğrafı buydu.

Umay, Âkif'in onu fark ettiğine dikkat edememişti çünkü aklı az önce aldığı haberdeydi. Âkif, hafifçe öksürdü. Şaşırmıştı. Bunu beklemiyordu.

Barut'un numarasını arayan Umay, bir süre bekledi. Kardeşine ilk aradığında ulaşamazdı, biliyordu. Sabırla bekledi.

En sonunda hattın ucundan yanıt geldi. "Abla?"

"Barut'um..." dedi Umay. "Nasılsın, kardeşim?"

"Çok iyiyim, abla," dedi Barut keyifle. "Sen nasılsın? Ülkü nasıl? Çocuklar?"

"Hepimiz iyiyiz," dedi Umay kaçamak bir bakışla. "Âkif baban geldi, onunla birlikte oturuyorduk."

"Âkif babam mı geldi?" dedi Barut hayretle. "Hangi dağda kurt ölmüş de geldi?"

"Dingil!" diye lafa atladı Âkif. "Duyuyorum seni! Ne ima ediyorsun sen?"

"Komutanım," dedi Barut hemen toparlanarak. "Sizin de dinlediğinizi bilmiyordum."

"Uğraşma kardeşimle," dedi Umay araya girerek. "Barut'um..." diye devam etti. "Müsait miydin ablacığım, bir şey söyleyecektim de sana..."

"Müsaitim," dedi Barut. "Hiçbir şey keyfimi kaçıramaz. Biricik, güzel karımın yanına gidiyorum. Bu geceyi onunla geçireceğim."

Âkif dişlerini sıktı. "Konuş, konuş!" dedi. "Amacın beni sinir etmek ya, her detayı anlat!"

Barut bu durumdan hoşnut olurken, "Kendisi benim hem resmî nikâhlı hem de dinî nikâhlı karım," dedi. "Sizin de karınız olsun, siz de yanından ayrılmayın, komutanım."

Âkif ve Umay kısa bir anlığına birbirine baktı. Umay hızlıca bakışlarını kaçırsa da Âkif bakmaya devam etti.

"Talia'ya çok selam söyle," dedi Umay, konuyu değiştirerek. "Umarım söyleyeceğim şey geceni zehretmez..."

Barut anlık duraksadı. "Ne oldu, abla?"

"Babamız..." dedi Umay. Ancak devamını getiremedi. Kardeşine doğru baktı.

"Abla? Ne oldu o herife?"

Ülkü telefonu eline aldı. "Babam vefat etmiş, abi," dedi. "Bir süre önce boşanmış, o yüzden kimsenin de haberi olmamış. Evde ölü bulunmuş. Otopsi raporuna göre de senin düğün zamanınla yakın bir vakitte ölmüş."

Barut'un bakışları dondu. Gözlerinde ne bir ifade ne de en ufak bir hareket vardı, yalnızca ifadesiz bir boşluk oluştu. Dudakları hafifçe aralandı ama kelime çıkmadı.

Umay'ın sesi tekrar duyuldu. "Komşular evden gelen kötü kokudan şüphelenince haber vermiş. Salonun ortasında kalakalmış. Yalnız başına çürümüş."

Barut'un elleri yavaşça dizlerine indi. Sanki bedenindeki bütün yük, o anda yere çakılmıştı. İçinde biriken her şey, sessizce bir taş gibi oturdu yüreğine. Babası... En derin yarası, en eski sızısı... Artık yoktu. Ve bu, düşündüğünden çok daha garip bir his bırakmıştı içinde. Ne öfke ne özlem...

Sadece tarifsiz bir boşluk...

Umursamamaya çalıştı ancak çok zordu. "Demek emekli asker Bahadır Boratav öldü..."

"Allah ölümün bile hayırlısını versin," dedi Umay sessizce. "Onun da mutlak sonu buymuş."

"Ülkü," diye seslendi Barut. Onun ne kadar narin biri olduğunu biliyordu. "Babamız zaten yok gibiydi. Üzülmedin, değil mi abiciğim?"

"Üzüldüm," dedi Ülkü açıkça. "Ama ölmesine değil. Bunca zaman bize babalık yapmadan ölmesine üzüldüm. Yaptığı her şeyin yanına kâr kalmasına..." Kendini tutamayıp hıçkırıklara boğuldu.

"Şşt," dedi Âkif onu kollarının arasına alarak. "O adam arkasından gözyaşı dökülmesini hak etmiyor. Ağlama Ülkü'm, ağlama kızım."

Umay da kardeşinin yanına geçti ve ona sarıldı. Barut'un sesi duyuldu. "Gözünden kara kara şeyler akıtmana değmez."

"Rimel o!" dedi Ülkü.

"Bir gün rimel diyorsun, bir gün maskara! Ben de ne diyeceğimi şaşırdım!" dedi Barut.

Ülkü yavaşça doğruldu. Hem ablasının hem de Âkif'in kollarının arasındaydı. "Tamam, ağlamıyorum," dedi. "Unutup giderim... Hep öyle yaptım."

"Sonra arayacağım sizi," dedi Barut, dikkati başka yöne kayarken. "Acil bir çağrı aldım."

"Kendine dikkat et, ablacığım, bizim yerimize de Talia'yı öp," dedi Umay.

"Benim yerime öpme sakın!" dedi Âkif.

"Başüstüne, komutanım!" dedi Barut. "Bol bol öperim!" Telefon kapandı. Odanın kapısı açıldığında aralıktan Efe baktı.

"Gelebilir miyiz artık?" dedi. "Ben mutfakta oturmaktan çok sıkıldım!"

"Gel, anneciğim," dedi Umay. Diğer herkes toparlandı ve az önceki yas havasından çabucak çıktı. Bahadır'ın ölmüş olması sadece birkaç dakikalık durgunluktu. Ötesi olmamıştı. "Ödevlerini bitirmiş miydin?"

Açtığı kapıdan içeriye girerken, "Matematik kalmıştı," dedi Efe bıkkın bir şekilde. "Anlamıyorum işte. Benim beynim yetmiyor, anne!"

"Nasıl anlamıyorsun, lan?" dedi Âkif. "Matematik dediğin birkaç işlem."

"İlgisi yok," dedi Umay. "Ne yaptıysam sevdiremedim. Matematiği gördüğü gibi kaçıyor. Bazen Barut ona yardım ediyordu ama o da yok şimdi."

Âkif sakin bir şekilde, "Git, getir kitabını defterini," dedi. "Nerede kalmışsın, bir bakayım. Annem elinde sopayla başımda durarak öğretmişti. Şimdiki çocuklar çok rahat."

Efe istekli bir tavırla masanın üstüne kaldırılan bütün kitaplarını defterlerini toplayıp Âkif'in yanına geçti. Ona sayfa sayfa gösterdiğinde ikisi ders çalışmaya başladı. Umay, onları bir süre izledikten sonra ocaktaki suyun yanına gitti. Bir süre sonra çay demini iyice aldığında bardaklara doldurdu ve içeriye geçti.

Âkif'e çay uzattıktan sonra onun Efe'ye ilgiyle matematik anlatmasını izledi.

Bahar, bir ara annesini çağırınca Umay onun yanına gitmiş, tekrar döndüğünde ise Efe'yi, Âkif'e sarılmış hâlde uyurken bulmuştu.

"Ah, oğlum..." dedi Umay.

"Sorun değil, bırak uyusun," dedi Âkif. Efe'nin terlemiş saçlarını geriye iteledi. Bu çocuk, onu gerçekten seviyordu.

"Odasında uyusun, şimdi sesimize uyanırsa sabaha kadar uyumaz. Okula gitmemek için de kırk takla atar," dedi Umay kısık bir tonla.

Âkif başını salladığında Efe'yi kucağına aldı. Efe artık iyice büyüdüğü için Umay onu kucağına alamıyordu. Adamın tek hamlede onu kucaklamasına hayret etti. "Odası ne tarafta?"

Umay önden ilerleyip ona çocuk odasını gösterdi. Işığı açtığında kapının pervazına yaslanıp Âkif'in onu yatağa yatırmasını izledi. Üstünü güzelce örtmüş, başının üstünden de öpmüştü. Âkif tam çıkacağı sırada, gözü fotoğraflara takıldı. Efe'nin pek çok kişiyle fotoğrafı vardı.

Efe'nin iki üç yaşlarındaki hâllerine baktığında kendi kendine güldü. Umay onun fotoğraflara baktığını görünce, "Neye bakıyorsun?" dedi.

"Efe'nin şebekliğine." Eliyle bir fotoğrafı işaret etti. "Şurada küçücük ama yine kolu sargıda."

Umay durgunlaştı. "O, Efe'yi evlat edindiğim zamandan..." dedi. "Annesinin sevgilisi dövmüş. O kadar kötü dövmüş ki her tarafı mosmordu, vücudunda da kırıklar vardı."

Âkif bakışlarını yatakta yatan çocuğa çevirdi. Hissettiği bütün duygular hüzünle bulandı. Fotoğraftaki çocuk, küçücüktü. Hangi piç, elini kaldırıp bunu yapardı ki? Üstelik annesinin sevgiliydi bunu yapan mahluk...

"Annesi neredeymiş?"

"Yanında..." dedi Umay, hüzünle. "Annesiyle uyumasına izin vermedi diye olmuş. Çocuk kötü olunca hastaneye götürmeleriyle bir süredir şiddet gördüğü anlaşılmış. O sırada biz devreye girdik. Sevgi Evi'nde beni hiç bırakmıyordu. Ben de onu bırakamadım."

"Kıyamam lan ben ona," dedi Âkif. "Hâlbuki ne akıllı çocuk... Neler yaşamış neler..." Derin bir iç çekti. "Bu dünyada keşke çocukları koruyabileceğimiz bir yer olsa."

Umay da aynı iç çekişle, "Evet," dedi. "Efe bunlardan sadece biri. Bunu yaşayan kaç çocuk var..."

Âkif, elini Umay'ın omzuna koyup, "Bu çocuk seninle tekrar hayata tutunmuş," dedi. "Baksana şunun huzurla yatışına... Onun sadece koruyucu meleği olmamışsın, Umay. Annesi de olmuşsun babası da. Hakkın ödenmez."

"Bazen ona haksızlık ettiğimi düşünüyorum..." diye mırıldandı. "Acaba ben değil de başkası evlatlık alsaydı o istediği aileye kavuşur muydu?"

"İstediği aile nasıldı ki?"

"Efe, hep babasının olup olmayacağını sorardı... Ben ona baba da olmak istedim ama muhtemelen yetersiz kaldım."

"Saçmalama," dedi Âkif kaşlarını çatarak. "Barut ve Barış gibi dayıları, Ülkü gibi teyzesi var. Seni söylemiyorum bile."

"Anne..." dedi Efe, mırıltıyla.

Umay anında toparlanıp gözünde biriken yaşları sildi. "Oğlum," dedi.

Efe uzandığı yerden doğruldu. Âkif ve Umay'a baktı. Her şeyi bilen bir çocuktu. Gerçek annesini de bilirdi, onu sabahlara kadar döven annesinin sevgilisini de. "Ben yine seni isterdim," dedi.

Umay'ın dudakları titredi. "Anneciğim..."

"Babam olmadı ama iyi ki de olmamış," dedi Efe, masum bir edayla. "O zaman bu eve hiç gelemezdim."

Umay, Efe'nin bir yanına, Âkif de diğer yanına oturmuştu. "Sen uyumuyor muydun sıpa?"

"Ben uyuyormuş numarası yapıyorum," dedi Efe gülerek. "Böylelikle dayım ne konuşursa anneme yetiştiriyorum!"

"Helal lan sana!" dedi Âkif onu kolunun altına alarak. "Ne konuşuyormuş dayın?"

Umay hızlıca Efe'nin ağzını kapadı. "Sakın," dedi. "Sakın söyleme annem. Bak, dayının başını yakarsın!"

Efe yine de doğruldu. "Babası olmasa da sen ona hep baba olmuşsun," dedi. Âkif'in vücudu gerildi. "Sen olmasaymışsın asla bugünlere gelemezmiş. Sana çok şey borçluymuş dayım."

Âkif'in ağzı açıldı ama tek kelime edemedi.

"Üzülme, anne," diyerek Umay'a döndü Efe. "Benim de babam olmasa da adaşım var. O, herkesin babası olmuş. Ülkü teyzemin, Barış Komutan'ın, dayımın..."

"Ben varım tabii ya!" dedi Âkif, yoğun bir duyguyla. "Ben varım, oğlum! Senin babaya ihtiyaç duyduğun her an yanındayım."

Umay'ın dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm yerleşti. Bu adamı neden yıllar önce kalbinin tam ortasına yerleştirdiğini şimdi bir kere daha anlıyordu. Onun varlığı bile içini ferahlatmaya yetiyordu.

Efe başını kaldırdı, gözlerinde heyecan vardı. "Yarın Barış Komutan'ı izlemeye gider miyiz adaş?"

Âkif, Efe'nin saçlarını okşarken göz kırptı. "Saat kaçta başlıyor antrenmanı?"

"Üç gibi," dedi Umay. "Naz öyle söyledi."

Barış, Naz'ın desteğiyle spor dünyasına beklenmedik bir adım atmıştı. Gazi olduğunda, hayatının eski hâline asla dönemeyeceğini düşünüyordu. Bir spor dalında yer alabileceği fikri ona uzak hatta imkânsız gelmişti.

Çünkü Barış Kameroğlu, kendini artık işe yaramaz biri olarak görüyordu.

Ancak zamanla, günlük hayatında protezlerini daha rahat kullanmak için fizik tedaviye başlamıştı. İşte orada tanışmıştı Naz Orhan'la...

Naz hayat dolu, ülkesini gururla temsil eden, birçok altın madalyaya sahip bir millî sporcuydu. Onun enerjisi ve Barış'a inancı, Barış'ın da kendine yeniden inanmasını sağlamıştı. Belki de hayatındaki en büyük kazanç, kayıplarının içinden doğmuştu.

Onun ısrarı ve teşvikiyle, silah konusundaki yeteneğini artık başka bir alanda sergilemeye karar vermişti.

Para atıcılık...

Barış, mesleği sayesinde zaten iyi bir nişancıydı. Şimdi ise bu becerisini, ülkesini temsil etmek için kullanmaya kararlıydı. Para atıcılık, bedensel engeli bulunan sporcuların hassas nişancılık yetenekleriyle yarıştığı bir alandı.

Umay, Barış'ın hayata karşı dimdik duruşunu düşündükçe içinde tarifsiz bir gurur kabarıyordu. Efe'nin onu bir kahraman gibi görmesi de boşuna değildi. Vakit buldukça Barış'ı antrenman günlerinde yalnız bırakmıyorlardı.

Âkif, ayağa kalktı. "Saat ikide sizi almaya gelirim," dedi.

Umay hızlıca, "Biz giderdik, sen salonda ol, yeter," dese de Âkif, "İtiraz istemiyorum, ben alacağım," dedi.

Efe'yi tekrar yatırıp, "İyi geceler," dedikten sonra ikisi de odadan çıkmıştı. Âkif dış kapıya ilerlediğinde Umay da peşinden geldi.

Kapıyı açan Âkif, dışarı çıktı. Ayakları gitmek istemiyordu ama gitmesi gerekiyordu. Bir hayli geç olmuştu. "Evine buyur ettiğin için sağ ol," dedi.

Umay, sıkıntılı bir ifadeyle, "Âkif..." dedi. Sesi kısıktı. "Burada çok insan yaşıyor, benim kim olduğumu hepsi biliyor. Seni burada görürlerse laf eden çok olur. Bundan sonra daha erken saatlerde gelsen olur mu?"

Âkif'in kaşları çatıldı. "Sana laf mı ederler?"

"Ederler..." dedi Umay, bu konuşmayı yapmak istemese de. "Burası bir mahalle. *Gelme,* demiyorum sana ama erken saatlerde gel, olur mu?"

"Onların ağzını torba gibi büzsem keşke!" dedi Âkif öfkeyle. Ayakkabısını giyip ceketini düzeltti. Merdivenlere yöneldi. Keşke birinin laf ettiğini işitse de ağzını burnunu kırsaydı. "Hadi, hayırlı geceler."

19.
KİBRİT

Ben unutulmayacak şekilde ölecektim.

Çünkü bir Balkan kızı beni hiç unutmayacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Bahadır Boratav ölmüştü.

Onunla ilgili iyi anılarım vardı, evet... Fakat yalnızca çok küçükken. O zamanlar gerçek bir babaydı. Esir düşmeden önce. Esaret sonrası dönen adam... Başkaydı.

Annem, ona rağmen hep ılımlı olmamızı isterdi. "*O hâlâ sizin babanız*," derdi. "*Sağlığı yerinde değil.*" Belki haklıydı. Ama bir noktada insan, sevmekten çok yorulmayı öğreniyordu. Özellikle o sevgiye şiddet karışınca.

Babamın tedaviyi reddetmesi, iyi olduğunu söyleyip durması onun seçimi olmuştu. Ve o kararıyla benim gözümde *baba* olmayı da bırakmıştı. Karısını, çocuğunu döven bir adam... Ne kadar üniforma giyerse giysin, adam olamazdı.

Okul yıllarında, öğretmenler babamın asker olduğunu duyduklarında hemen aynı cümleyi söylerdi. "*Ne şanslısın!*" Keşke bir de bana sorsalardı. Gerçekten ne kadar şanslı olduğumu...

Garip bir his vardı içimde. Omzumdan bir yük kalkmış mıydı yoksa çok daha ağır bir yük mü eklenmişti, kestiremiyordum.

O gece, Talia'yla birlikte onu ziyaret etmiştik. Sert sözler söylenmiş, yılların öfkesi tokat gibi suratına inmişti. Kalbi mi kaldıramamıştı bu yükü, yoksa vicdanı mı gecikmeli olarak devreye girmişti, bilmiyordum. Sarhoştu. Her zamanki gibi. Ve yine de her şeye rağmen gelmesini beklemiştim. Çünkü Talia'nın kimsesi yoktu. Benim de bir bir büyüğe ihtiyacım vardı. Düğünümde yanımda olsun istemiştim. Hiçbir şeyi hak etmemişti belki ama ben yine de istemiştim.

Ama olması gereken olmuştu.

Babasız olduğumu bir kere daha anlamıştım. Ve annesiz...

Yine de yalnız değildim.

Kocaman bir ailem vardı. Ablam, kız kardeşim, yeğenlerim... Barış. Hayalet Timi. Ve Âkif Cesur Beton. Onların varlığı, eksiklerimi unuttur-madı belki ama yokluklarına dayanmayı öğretmişti.

Arabanın motor sesini duyduğumda patika yolda yürümeye başladım. Ay ışığı, asfaltın nemli yüzeyine gri bir parıltı seriyordu. Yüksek güvenlikli araç, evin önünde yavaşça durduğunda ağır demir kapıyı açtım. Motor sus-tu. Sessizlik çöktü. Arabanın kapısı açıldı.

Talia indi.

Göz göze geldiğimizde içimdeki bütün ağırlık eridi. Ona yaklaştım ve bir kelime bile söylemeden sarıldım. Kokusuna... Bana çocukluğumu, sa-bahları ve hayatın hâlâ güzel olduğunu hatırlatan kokusuna kurban oldu-ğum kadına.

Sonra bakışlarımı çevirdim. Mermi, birkaç adım gerideydi. Başını eğdi, selam verdi. Gözleri tetikteydi. Sessizce nöbet pozisyonunu aldı.

Talia'nın elinden tutup evin içine doğru yürüdüm. Saat gece yarısını geçmişti. Bu geceye özel hiçbir şey konuşmak istemiyordum. Sessizliği, onun varlığıyla kutsamak istiyordum.

Talia evin içini dikkatle inceledi. Perdelerin arasından sızan ay ışığı, mobilyalara yumuşak gölgeler düşürüyordu. "Burası çok güzel..." dedi. Gözleri detaylarda geziniyordu. Ardından bana döndü. "Geceyi burada mı geçireceğiz?"

"Evet," dedim. "Uzun zaman sonra bunu hak ettik."

Yavaşça yanıma yaklaştı. Omzuma başını yasladı. "Çok güzel düşün-müşsün, *ljubov moja*..." dedi fısıltı gibi. Ardından daha da yaklaşarak sıcak-lığını bedenimde hissettirdi. "İhtiyacım olan buydu..."

Benim de.

Ama söyleyemedim.

Sadece başını avuçlarımın arasına alıp alnına bir öpücük bıraktım. Göz-lerini kapatışındaki o güven duygusu göğsüme ulaştı. Onu kolumun altına aldım, sanki yıllardır aradığım huzuru göğsümde taşır gibiydim. Ardından yavaşça, "Buraya asıl gelme nedenimizi sana göstereyim," dedim ve ahşap merdivenlere yöneldik.

Makedonya'nın sınırları dışındaydık. Bu ev, görünüşte sadece bir sığı-naktı ama onun kalbiyle benim hayalim arasında kurulan bir köprüye ev sahipliği yapıyordu.

Talia'yla birlikte yukarıya çıktığımızda rüzgâr tenimize dokunan usul bir anı gibiydi. Terasın sunduğu manzarayı ona göstermek istedim. Gecenin geç bir saatinde gökyüzü griye çalan bir karanlıktı ve dolunay, aşağıda uzanan taş köprünün tam üzerine düşüyordu.

"Drama Köprüsü..." dedi fısıltıyla. Gözleri kocaman açıldı, hemen bana döndü. "Drama Köprüsü mü burası?"

Sessizce başımı salladım. Kollarımın arasına aldığımda birlikte manzaraya karşı durduk.

"Makedonya'ya ilk kez geldiğimde..." dedim alçak bir sesle. "Kendimce bir yemin etmiştim. *Seni bir gün buraya getireceğim,* demiştim."

Talia bir adım geri çekilip bana şaşkınlıkla baktı. "Ama biz o zaman tanışmıyorduk ki seninle."

"Sen benimle tanışmıyordun," dedim. "Ben seni çoktandır tanıyordum. Hastanede de kim olduğunu biliyordum. Diyemedim. Ama biliyordum. Bana Drama Köprüsü'nü anlatan da sendin."

"Sana hastanede ne dediysem hiç unutmamışsın, Ulu..."

"Bana hastanede ne dediysen..." dedim içtenlikle. "Hiçbirini unutmam. Aklım unutsa kalbim unutmaz. Kalbim unutsa aklım hatırlar. Ben seni hangi adla anarsam anayım, hep aynı sevdayla sevdim, Talia."

Talia derin bir nefes aldı. Ay ışığında gözlerinin içi parlar gibiydi. Ardından yavaşça bana doğru döndü. Parmak uçlarında yükseldi ve ayaklarımın üzerine küçük adımlarla çıktı. Başını kaldırarak dudaklarını dudaklarımla buluşturdu.

Talia'yı büyük bir özlemle karşıladığımda, dudaklarım onun dudaklarında yandı. Tenlerimiz birleşsin istiyordum. Hasret kaldığım o yeşil gözlerin bana yanmasını istiyordum. Dudakları adımı haykırsın, hiç olmadığımız kadar bir olalım istiyordum.

"Özledin mi kocanı?" dedim.

Dudaklarımı bırakmamak istercesine, "Çok," dedi fısıltıyla. "Çok özledim, Ulu..."

Ellerim, sabırsız bir istekle bluzuna ulaştığında, onu tek hareketle üzerinden sıyırdım. Talia kucağımdaydı, bacakları belime dolanmış, sanki bir daha ayrılmamak için sarılmıştı. Göğüsleri sütyeninden taşarken ay ışığıyla birlikte bütün çıplaklığıyla gözlerime serilmişti. Onu bir sanat eseri gibi izledim.

"Biraz hırçın ve sabırsız olabilirim," dedim. "Beni uyar, yavrum. Kendimi tutamayabilirim çünkü seni hayvan gibi özledim."

"Tutma," dedi Talia. "Tutma, *ve molam*. Vaktimizin ne kadar olduğunu bilmiyorum ama her saniyesini senin koynunda geçirmeye hazırım."

Onu terasın ortasındaki yatağa yatırdığımda, üzerimize yıldızlardan bir gölgelik inmiş gibiydi. Dudaklarım boynunda gezindi, köprücük kemiklerine öpücükler bıraktım. Talia'nın teni, ay ışığında bembeyaz bir süt gibi parlıyordu. Her nefesi hızlanıyor, vücudu adım adım bana teslim oluyordu. Parmaklarım, belinden sıyrılarak bacaklarının içine doğru süzüldü. Tepkileri açıktı; titremeleriyle, gözlerinin içindeki kıvılcımla beni çağırıyordu.

"Seni bir an önce hissetmek istiyorum," dedi, sesi neredeyse ağlayan bir sabırsızlıkla.

Talia'nın üzerine eğilip tenine sertçe dudağımı bastırdım. "Sakin başlamak istiyorum ama böyle konuşursan sakin olamam, Balkan Kızı."

"Olma, Ulu," dedi dudaklarını büzerek. "Olma, sevgilim. Yak, yık, yok et bu geceyi. Bir savaşın ortasında olduğumuzu unuttur."

"Talia..." dedim nefes nefese. "Savaşın sonundayız artık. Bu geceyi çoktan hak ettik ve isteğin gibi yakıp, yıkıp yok edeceğim."

Her birleşmemizde korunmayı ihmal etmiyordum ancak bu sefer korunmayacaktım. Çünkü onu tamamen hissetmek istiyordum. Tamamen bir olmak istiyordum. Tamamen ona akmak istiyordum. Bu geceyi ancak böyle ödüllendirebilirdim.

Bedenimiz tamamen birbirine değdiğinde aramızdaki sıcaklık gecenin serinliğini unutturdu. Beni kabul etti, tüm hücreleriyle sarıp sarmaladı. Gözlerimi ondan ayırmadan içindeki ritme uyum sağladım. Parmakları sırtımda, nefesi boynumda, kalbi göğsümün tam üstünde çarpıyordu. Bedeninden yükselen her ses, birer melodi gibi kulağıma çarpıyordu.

İlk hareketlerimiz yavaş ve anlam doluydu. Arzunun içinde sevgiyle yoğrulmuş bir dinginlik vardı. Ama her saniye, bastırılmış özlemi daha çok yüzeye çıkarıyordu. Talia'nın bakışlarında sabır azalıyordu, yerine tutkulu bir teslimiyet geliyordu. Parmakları saçlarıma daldığında, kendini tamamen bırakmıştı.

Bedeninin tüm hatları, bana adanmış bir yol haritası gibiydi. Göğsüne eğildim, kalbinin çarptığı yere öpücük kondurdum. Sonra yeniden birleştik, daha derin, daha keskin bir ritimle. Bedenlerimiz kendi dilini

bulmuştu; konuşmaya gerek yoktu artık. Vücut hareketleriyle, nefes alıp verişiyle aramızdaki her kıpırtıyla anlatıyorduk her şeyi.

Talia'nın sesleri yükselirken onun gözlerine baktım. Bu sadece tensel bir birleşme değil, ruhların buluşmasıydı. O da bunu biliyordu. Dudaklarından ayrılmadan, "Sana nasıl doyulur, bilmiyorum," dedim.

"Bize günler yetmez, sevgilim," dedi kesik kesik. "Bize bir ömür lazım." O cümleyle bedenimden geçen titremeyi durduramadım. Onu kendime daha sıkı bastım.

Onu altıma aldım yeniden. Bacaklarını belime sardı, kollarını boynuma doladı. Teninin kokusu, sesi, dokusu... Hepsi zihnime kazınıyordu. Bütün gece onun içinde kalmak, onunla var olmak istedim. Gözlerini kapatıp alnını göğsüme yasladığında artık sadece sevişmiyorduk, bir bütün oluyorduk.

"Ulu... Ulu... Ulu..."

"Ah, Balkan Kızı..."

İkimiz de yorgun bir şekilde uzandık. Vaktimiz kısıtlıydı ancak bir dakikasını bile boşa harcamamıştık. Onu tekrar tekrar sevmiş, tekrar tekrar ezberlemiştim.

Onu yanıma çektim, üzerimize örtüyü serdim. Bakışları gökyüzündeydi. Aniden durdu ve bana korkuyla baktı. "Barut," dedi panik hâlinde. "Biz korunmadık!"

"Farkındayım," dedim. Onu yanağından öptüm. "Bunca zaman ayrı olmanın karşılığı olarak seni tamamen hissetmek istedim."

"Ertesi gün hapı kullanırım," diyerek çenemden öptü. "Benim için sorun olmaz."

"Kullanma," dedim aniden. Ağzımdan çıkana kadar bunu istediğimi bile bilmiyordum. "Eğer... Bir çocuğumuz olsun istiyorsan..."

Talia'nın yeşil bakışları hiç olmadığı kadar parladı. Yavaşça yutkunup, "Gerçekten mi?" dedi. Başımı salladım. "Ama... *Türkiye'ye tekrar döndüğümüzde,* demiştik."

"Şunun şurasında hiçbir şey kalmadı," dedim rahat bir tavırla. "Doğum gününde Türkiye'de olacağız." Temmuz ayı, onun doğum günüydü.

"Sence o zamana kadar operasyon bitmiş olur mu?"

"Bitmek zorunda," dedim kesin bir dille. "Bitmeli. Yalnızca Peter kaldı. Onun da tahtı sallantıda. Etrafında bir tek Elena kaldı. Onu da avuçlarımızın arasına alırsak... Operasyon başarıyla tamamlanacak."

"Bir çocuğumuz olsun çok isterim..." diye fısıldadı. "Hem de çok, Ulu. Gözleri senin gibi bakan."

"Saçları da senin gibi olan," diye tamamladım.

"Sadece içimde kötü bir his var," dedi, titreyen bakışlarla. "O yüzden korunmalıyız diye düşünüyorum. Türkiye'ye dönmüş olsaydık daha rahat olabilirdim."

"Ben sana ne dedim? *Kocam varsa hiçbir sıkıntı yoktur,* diyecektin hani?"

Dudaklarını göğsüme bastırdı. Her bir yara izimden öptü beni. "Kocam varsa hiçbir sıkıntı yoktur."

"Aferin benim baldan tatlı Balkan karıma..."

"Korunma meselesini düşüneceğim," dedi yavaşça.

"Sen nasıl istersen yavrum."

"Ama seni böyle hissetmek çok güzeldi..." Gözlerini gözlerime dikti. "Sanki şimdi bir bütün olduk."

Onun ellerini, ellerime kenetledim. "Eğer böyle konuşmaya devam edersen durmayacağım, Talia."

Kirpiklerinin altından baktı. "Vaktimiz yok," dedi usulca. "Duş alır mıyız?"

"Hiç demeyeceksin sandım!"

Üşümemesi için örtüyü tenine sardım ve onunla birlikte aynı katta bulunan banyoya doğru ilerledim. İkimizi de duşa kabinden içeriye soktuğumda Talia, kucağımdan bir an olsun inmedi. Örtüyü çekip yere attım ve musluğu açtım. Sular başımdan aşağıya dökülürken dudaklarımız buluştu. Tekrar ve tekrar... Güneş doğmadan önce kısıtlı olan vaktimizi son ana kadar kullanmıştık.

Biraz zaman sonra giyindik, ayrılma vaktimiz gelmişti. Talia saçlarını kuruturken onu öpmelere doyamıyordum. Ayrılmak istemiyordum. Bırakmak istemiyordum. Karım olmadan bir gün daha uyumak istemiyordum.

Elimdeki kutuyu ortaya çıkardığımda Talia'nın arkasına geçtim. "Saçlarını toplasana," dedim.

Talia, ne olduğunu anlamasa da saçlarını topladı. Kutunun içinden çıkardığım kolyeyi boynuna takarken aynadan beni izledi. Ardından bakışları kolyeye düştü.

Ateş böceği kolyesi.

Gece karanlıkta parlıyordu.

"Ulu..." dedi hayran bir şekilde. "Çok güzel bir şey bu!"

"Sevdin mi?"

"Sevmek ne kelime! Bayıldım!" Parmak uçlarında yükselip beni defalarca öptüğünde sanırım dünyanın en mutlu adamıydım. Sanırım değildi, direkt öyleydim.

"Aslında alalı bir hayli zaman oldu," dedim. "Ama kendim sana takmak istedim."

"Çok, çok, çok güzel!"

"Tamam," dedim kolyeye olan bakışlarıyla. Çenesinden tutup bakışlarımızı birbirine denk getirdim. "Ona değil, bana aşkını söyle."

"*Te sakam, ljubov moja*!"

"Sana da *te sakam*."

Diğer kutuyu da ortaya çıkardım. "Bu da bileklik..." dedim. "Ama senin değil."

Talia anında kaşlarını çattı. "Benim değilse kimin?"

"Alisa'nın," diye yanıtladım. "Ona aldım. Normalde bileklik aklımda yoktu ama ikisini takım görünce bu iki şeyi birbirinden ayırmak istemedim. Umarım onunla paylaşırsın."

Talia cümlemi tamamlamamı beklemeden sevinçle kucağıma atladığında, kollarını boynuma doladı. "Beni her geçen gün kendine daha çok âşık etmen yasaklanmalı!" dedi. "Nasıl bir adamsın sen, Barut Ulu Boratav? Ne yaptım da kader seni karşıma çıkardı?"

"Ben sadece sana âşık bir adamım," dedim. "Hem de çok âşık."

Gözleri dolu doluyken dingin bir hâle büründü. "Kibrit kutusunda gönderdiğin bir mektupta bana ateş böceği gördüğümde operasyonun seyrinin değişeceğini söylemiştin," dedi.

"Evet," dedim o kolyenin aslında ne anlama geldiğini fark etmesiyle. "O vakit geldi."

Derin bir iç çekti. "O vakit geldi."

Rüya gibi bir gece geçirmişlerdi.

Parmak uçlarında yürüyordu Talia. Eline ayakkabılarını almış, neredeyse yerle temas etmeyen tüy gibi adımlarla koridorda ilerliyordu. Sessizlik onun zırhıydı; geceyi bölmeden, kimseyi uyandırmadan odasına çıkmalıydı. Fakat tam o sırada, bir kapı gıcırtısıyla bütün dengesi bozuldu.

Alisa'nın odası açılmıştı.

Talia, olduğu yerde dondu. Göz göze geldiklerinde kardeşinin yüzündeki ifade yüreğini burktu.

"Alisa?" dedi yavaşça, endişeyle.

"Nerede kaldın?" dedi Alisa. Elleri titriyordu. "Bu kadar uzun süreceğini söylemedin."

Talia, ayak ucundaki suçluluğu bastırmaya çalışarak yutkundu. "Yol tahmin ettiğimden uzun sürdü," dedi. "Bir şey mi oldu, bebeğim? Dayım geldi mi?"

Alisa'nın donuk bakışları içini delip geçti. "Gelmedi," dedi. "İkiniz de gelmeyince bir şey oldu sandım. Geri gelmeyeceğini bile düşündüm."

Talia'nın kalbi sıkıştı. "Ben hiç seni bırakıp gider miyim?"

Alisa başını eğdi. "Artık reşit sayılırım. Bana bakmak zorunda değilsin. Ne sen ne de dayım..."

Talia bir adım attı, daha sonra bir adım daha. Alisa'nın söyledikleri onu yıkmıyordu, hayır ama içinde yıllardır taşıdığı sorumluluğun ağırlığına yeni bir katman ekliyordu.

"İstersen otuz yaşına gel," dedi Talia. "Sen benim küçük kardeşimsin. Ve ben seni hiç bırakmam." Sonra kollarını açmadan önce işaret etti. "Gel buraya."

İkisi sarıldığında Talia'nın kalbi huzurla doldu.

Alisa, ablasının göğsünde asılı duran kolyeye takıldı. Işıltısı loş koridorda parlıyor, geceye inat yaparcasına hafifçe titriyordu. Merakla geri çekildi, parmaklarıyla neredeyse dokunacak gibi oldu. "Bu ne?" diye sordu.

Talia gülümsedi. Parmaklarını kolyenin üzerine koydu. "Barut'un hediyesi," dedi yumuşak bir sesle. "Ateş böceği."

"Çok güzelmiş," dedi Alisa. Gözlerinde çocuksu bir hayranlık vardı.

Talia, cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı. Kutunun içinden şık bir bileklik aldı. "Bunu da sana almış," dedi. "Kolyeyle takım. Gece olunca ışık saçıyor, böylece hiç kaybolmamanı sağlıyor."

Alisa, bileğini uzattığında Talia, bilekliği dikkatle kardeşinin koluna taktı. Zarif, ince bir tasarıma sahipti; parıltısı, umut gibi sarmalıyordu bileğini.

"Daha önce hiç parlayan bir şeyim olmamıştı," dedi Alisa kısık bir sesle. "Barut'a teşekkür ederim."

Talia hafifçe gülümsedi, işaret parmağıyla Alisa'nın burnuna dokundu. Alisa, çocukluğunun şımarıklığıyla yüzünü buruşturdu. "Kasırgadan etkilenmeyen tek şey ateş böcekleridir. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Alisa. "Hatırlıyorum. Ateş böceği görme vakti mi geldi?"

"O vakit geldi," dedi Talia gururla. Peter'ın ortadan kaldırılma vakti gelmişti. "Artık o vakitteyiz. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi ablacığım?"

"Biliyorum," dedi. O bileklikten bakışlarını ayırmadı. "Kasırgadaki bir ateş böceği olacağım. Tıpkı her gece anlattığın gibi."

"Aferin benim akıllı kardeşime," dedi Talia, gülümseyerek. Ardından yavaşça esnedi. Gözüne bir damla uyku girmemişti, uykusuzluk göz kapaklarına ağır bir yük gibi çökmüştü. "İki saat sonra işe gitmem lazım. Biraz kestireceğim. İstersen benimle uyuyabilirsin."

Alisa başını iki yana salladı. "Biraz kitap okuyacağım," dedi.

Talia, onun yanaklarına yumuşak öpücükler kondurdu. Ardından odasına geçip kendini yatağın serinliğine bıraktı. Alisa da kendi odasına çekildi. Tavşanı, sessiz bir sırdaş gibi ayaklarının ucunda duruyordu. Pencerenin kenarına yerleşti, gözleri karanlığa daldı.

Tam o sırada Alisa eve yaklaşan arabayı ışığından fark etti.

Farlar gözlerini alınca hafifçe kıstı.

Odasından çıkıp ablasının kaldığı odaya ilerledi. Onun uyuduğundan emin olmak için bir süre bekleyip baktı. Uyuyordu. Hiçbir şey olmamış gibi kendi odasına geri geçti.

Alisa, buz gibi bir serinliğin kalbine çöktüğünü hissetti. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Bekledi. Sessizce. Nefesini bile tutarak.

Peter arabadan indi, birkaç korumayla kısa konuşmalar yaptı. Ardından evin kapısını açtı ve içeriye adım attı. Alisa yerinden kıpırdamadı. Pencerenin önünde, hareketsiz duruyordu. Kapı açıldı.

Peter içeri girdi. Gözlerinde karanlık kıvılcımlar vardı. Her zamanki gibi sakin görünüyordu ama içindeki öfkenin yüzünü nasıl gerdiğini yalnızca dikkatli olanlar fark edebilirdi.

Tam karşısında durdu, şeytani bir gülümsemeyle yeğenine baktı. "Söyle bakalım, güzel yeğenim..." dedi. "Ben yokken neler oldu?"

Alisa gözlerini kaçırmadı. Soğukkanlıydı. "Ablam..." dedi. "Onunla buluşmaya gitti."

Peter'ın çenesi kasıldı. "Ne kadar süre yoktu?"

"Beş saat kadar," dedi Alisa. "Şimdi odasında."

"Bana anlattıklarını kanıtlayacak hiçbir şey vermedin," dedi Peter. Ellerini, Alisa'nın saçına yerleştirip baskı uyguladı. "Sana ne dedim, güzel yeğenim? *Yaşamak istiyorsan bildiğin her şeyi bana anlatacaksın,* dedim. Bana, ablanın bize ihanet ettiğini söyledin ama hiçbir somut delil yok!"

Alisa, saçlarının acısıyla yüzünü daha da buruşturdu. "Dayı," dedi. "Canımı acıtıyorsun."

Peter, çektiği saçları yavaşça okşadı. "Affet," dedi. "*Ablana olan sinirimi senden çıkartmayacağım*, demiştim. Sen bunu hak etmiyorsun. Sen bana her zaman sadık oldun."

"Ablam evde yokken onun odasını karıştırdım," dedi Alisa. Elleri artık titremiyordu. "Birkaç fotoğraf buldum. Bu sefer bana inanacaksın ve ablamın nasıl bir hain olduğunu göreceksin."

Alisa oturduğu yerden kalkıp tavşanına dokundu. Tavşan, yatağın altına girip dişleriyle bir şey çekti ve onu Alisa'ya getirdi. Peter, genç kıza şaşkınlıkla baktı. Tavşanı eğitmiş olmasına ve onu böyle kullanmasına hayret etti.

Alisa tavşanın ağzından aldığı küçük zarfı Peter'a uzattı. Alisa, ödül olarak marul parçaları verdiğinde tavşan da beslenmeye koyuldu. Peter içinden bir fotoğraf çıkardı.

Barut ve Talia'nın nikâh günü. Yan yana... Gözlerinde bir ömürlük yemin vardı.

O an, Peter'ın içindeki şeytan bile irkildi. "Boris..." dedi. "Boris Abrams."

Bu nasıl olabilirdi? Peter, nasıl bir şeyin içindeydi? Yeğenine karşı güveni hep yarımdı ama bu kadarını beklemiyordu.

Elini yumruk yaptı. "Peki..." dedi, buz gibi bir tavırla. "Ablan bu adamın kim olduğunu söyledi mi?"

Alisa başını salladı. "Barut," dedi. "Barut Ulu Boratav."

Bir anlık sessizlik odanın tamamını sardı. Peter, hiçbir şey demedi. Ama gözleri... Gözleri her şeyi söylüyordu.

Bu yalnızca ihanet değil.

Bu, savaşın son evresiydi.

Ve savaş, en kanlı hâliyle bitecekti.

Barut Ulu Boratav

Oda soğuktu ama içerisi sıcaktı.

Güzel karımla Balkanlar'ın soğuğuna rağmen sıcak bir gece geçirmemizin üzerinden bir hafta geçmişti.

Bir haftada Talia'yı neredeyse hiç görmemiştim.

Peter Kalovski, aramıza kalın bir duvar örmüştü, şirket içerisinde onunla beni yan yana getirmemek için elinden geleni yapıyordu. Şu an bulunduğum toplantıda Talia'nın da olması gerekiyordu ancak yoktu.

Sıcaklığı veren klima değil, kelimelerin keskinliğiydi. Peter Kalovski camın önünde ellerini arkasında birleştirmiş, manzarayı izliyor gibi yapıyordu. Elena, dizüstü bilgisayarının başında, dudaklarında her zamanki sahte gülümsemesiyle oturuyordu. Bense tüm bu sahnenin ortasında, savaş planının içindeki bir asker gibi tetikteydim.

Peter aniden döndü. Gözlerini bana çevirdiğinde sanki keskin bakışlarıyla başka bir yüzümü görüyordu.

"Anlaşma metnini inceledin mi?" dedi doğrudan. "Biraz fazla mı detaylı olmuş?"

Elime aldığım belgeye göz ucuyla baktım. "Beni detaylar ilgilendirir. Satır aralarında ne yazdığına odaklanırım," dedim.

Elena kıpırdandı. "Satır aralarında pek bir şey yok, Boris. Kalovski Enstitüsü ve Abrams Şirketleri yalnızca ilaç projesi için ortaklık yapıyor. Oldukça şeffafız."

Gülümsedim. Sahteydi. "Şeffaflık, kâğıt üzerinde olur. İnsanlar ise opaktır."

"Ah, senin zekân..." dedi Elena.

Bu oyun güzeldi. Peter, Elena'yı bana yakınlaştırmaya çalışıyor, Elena da kendince benim nabzımı yokluyordu. Ama unuttukları şey şuydu.

Bu oyunu çoktan ezberlemiştim.

Peter masaya yaklaştı. Ellerini düz olarak önüne yerleştirdi. "Boris," dedi. "Bu anlaşma sadece projeyle ilgili değil. Önümüzdeki ay, Avrupa'daki tüm yatırımlarımız yeniden yapılanacak. Bu yüzden çok vaktinin olduğunu söyleyemem. Şirketteki konumun da bu anlaşmadan sonra değişebilir."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Kalovski?" dedim soğuk bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi. "Sadece neyle oynadığını bil istiyorum."

Elena bir anda lafa karıştı. "Boris olmadan bu iş yürümez," dedi.

Peter'ın kaşları oynadı. "O zaman ne diyorsun, Boris? Bu anlaşma seni tatmin ediyor mu?"

"Tatmin..." dedim alayla. "Bana o kelimeyi anımsatan şey sözleşmeler değil."

Elena kahkaha attı. Sanki her lafı üstüne alınmakta bir ödül vardı. "İşte yine Boris'e özgü bir yanıt."

Peter hiçbir şey söylemedi. Gözleri kısıldı. Bana bakıyordu. *Senin kim olduğunu çözemedim ama çözeceğim*, der gibiydi.

Belgeyi önüme aldım. Kalemimi çıkardım. "Bu gece imzalarım," dedim. "Ama bir şartım var."

İkisi de dikkat kesildi.

"Peter, beni merkezinize sokacaksın."

Bir sessizlik oldu.

"Merkeze mi?" dedi Peter şaşkınlıkla. "Bunu geçen konuştuk sanıyordum."

"Konuşmadık," dedim. "Sen üstünü kapadın. Elena'nın girdiği, senin yönettiğin asıl yere. Sadece imza atarak dış kapının eşiğinde kalmak istemiyorum. Projeye gerçekten katkı sağlamam gerekiyorsa her şeyi görmeliyim."

Peter gözlerini kısmaya devam etti. "Cüretkâr bir talep," dedi. "Ama acele kararlar tehlikelidir."

"Acele karar mı?" dedim. "O zaman ben de bu anlaşmayı imzalamam."

Elena öne eğilerek, "Boris," dedi. "Neden bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü neye imza attığımı tam olarak bilmek istiyorum. Risk analizi yapmadan adım atmam."

Peter, söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Parmakları arkasında birbirine kenetlenmişti. Gözleri pencerenin dışına odaklanmıştı ama zihni içeride, masada konuşulanlardaydı.

"Merkezimize herkes giremez, Boris," dedi sonunda.

"Geçen haftalarda en kısa sürede genel merkeze girebileceğimi söylemiştin," diyerek hatırlattım. "Şimdi ne değişti, Peter?"

Peter yavaşça döndü. O an bakışlarımız çarpıştı. Biliyordu. İçinde şüphe vardı. Ama o şüpheyi bastırmak istiyordu.

"Bu hafta büyük bir organizasyonumuz var," dedi yavaşça. "Merkezde. Belki... Seni oraya davet edebilirim."

"Elena da orada olacak mı?" diye sordum, göz ucuyla ona bakarak.

"Elbette," dedi Elena. "Bütün yatırımcılar çağrılacak."

Peter başını salladı. "Hem seni tanıştırmak istediğim biri vardı. O kişi artık çok sabırsızlanıyor, bu etkinlik sayesinde belki tanışırsınız."

Zihnimde bir alarm çaldı. *Kim? Kimden bahsediyorsun, Kalovski?*

Belli etmedim. Sadece başımı salladım. "Uygun bir zaman verin. Orada olurum."

Peter sırıttı. "Elena, gerekli izinleri ayarlarsın. Boris artık bizim iç çemberimizde olacak."

Elena çoktan bana dönmüştü. Dudaklarındaki gülümseme bir başka anlam taşıyordu. "Elbette. En hızlı şekilde izinleri ayarlayacağım, Boris için."

Masadan kalktığımda içimde yanmakta olan tek şey vardı. O merkez. Talia'yla yıllarca mücadele ederek ulaştığımız ateş böceği ışığı, ya orada kararılacaktı ya da aydınlanacaktı. Ve ben, gerçek kimliğimle oraya ayak bastığımda sadece birini değil, intikam da alacaktım.

Odadan çıktığımda kendi yerime geçtim. Gömleğimin yakasını gevşeterek derin bir nefes aldım. Beni delirten o baskı... O sinir... İçimde kabaran öfke, merkezde dönen yalanlarla birleşince patladı. Masanın kenarındaki cam bardağı avucuma aldım.

Bir saniye sonra yere düşen ben miydim yoksa bardak mı emin değildim. Camın kırılma sesiyle birlikte, avucumun içinden süzülen sıcak kanı izledim.

İstediğim tam olarak buydu.

Talia'yı görmek için bir neden.

Beni reddedemeyeceği, sessizce içeri alacağı, beni iyileştireceği bir bahane.

Çünkü bir süredir onu göremiyordum ve geçerli bir neden olmalıydı.

Ceketimin kolunu sıyırıp, elimi hafifçe kapatarak koridora çıktım. Acı, kalbimin sancısına iyi geliyordu sanki. Güvenlikler, hızla ilerleyişime anlam verememişti ama beni durdurmaya da cesaret edememişlerdi. Talia'nın çalıştığı muayene odasının kapısını hiç tereddütsüz açtım.

Onu dosyalara göz gezdirirken yakaladım. Kafasını kaldırdığında o yeşil gözlerinde önce şaşkınlık, daha sonra da panik gördüm.

"Ba-Bay Abrams!" Yerinden fırlayıp yanıma geldi. Elimi gördüğünde soluğu kesildi. "Ne oldu?"

Kapıyı hızlıca kapadım. "Ne yaptın sen?" diye haykırdı. "Ne bu hâlin?"

Ben sadece onu izledim. O, gözlerimin içine baktığında gerçeği biliyordu. Bu kaza değildi. Bu, çaresizce ona ulaşma isteğimdi.

"Elini hemen aç, hemen!" diyerek beni masaya oturttu. Bir yandan pansuman malzemelerini toplarken bir yandan da titriyordu. Parmakları, telaşla titriyordu. "Barut, ne olduysa söyle! Biriyle mi kavga ettin?"

Benim cevabım sakindi. "Kimseyle kavga etmedim, ben yaptım."

Kafasını kaldırdı, yüzümdeki ifadeyi okuyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü seni görmem gerekiyordu," dedim. "Aklıma gelen tek şey buydu."

Derin bir nefes aldı. "Ödümü kopardın! Dayım bir şey yaptı sandım!"

"Sakin ol, güzelim," dedim rahat bir şekilde. "O açıkça bir şey yapamaz. Onun silahı tıpkı zihni gibi sinsi ve gizli."

"Kimyasal silahı kullanmaya başlayacak," dedi Talia endişeyle. "Geciktirmek için sürekli sorun çıkarıyorum ama başka bir yolum kalmadı, Barut. Ne yapacağımı bilmiyorum artık."

Durdu. Gözleri doluydu ama gözyaşı yoktu. Ona elimi uzattım, kanı çekilmiş parmaklarımı saçlarına değdirdim. "Genel merkeze giriyorum, Talia."

Dondu. Parmakları elimde öylece kaldı. "Ne?" dedi kısık bir sesle.

"Etkinlik bahanesiyle içeriye gireceğim."

O an nefesi kesildi. "Tehlikeli," dedi. "Çok tehlikeli."

"Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu için..." dedim. "Her tehlike kutsal bana." Yavaşça alnımı alnına yasladım. "Hedefimiz, Peter Kalovski'yi o merkezden sağ çıkarmamak. Bu etkinliği kaçıramayız."

Talia başını salladı. Elim hâlâ avuçlarındaydı. "Dayımın planlarına akıl sır ermez," dedi. "Ama ne olursa olsun, operasyonu başarıyla tamamlayacağını biliyorum, yüzbaşı."

Bütün ihtimalleri göze alacaktık. Bazı planlar akılla yapılırdı ama ancak yürekle tamamlanırdı. Peter Kalovski, yüreği olmayan biriydi.

Talia'nın yanında fazla kalmadan kendi odama geçtim ve formaliteden işleri bitirdim. Şirketin ağır, koyu camlı kapısından dışarı çıktım. Zırhlı aracım, belirlediğimiz konumda çoktan hazırdı. Kapıyı açar açmaz üzerime sinmiş gerginliği koltuğa bırakır gibi içine gömüldüm. Kapı kapandığında, yalnızlığın getirdiği özgürlükle başımı geriye yasladım.

Nefes aldım.

Derin.

Uzun.

Yorgun.

Sol elimi cebime uzattım. Diğer hattımı taşıyan küçük siyah telefonu parmaklarımın arasına aldım. Ekranı açıldığında zaman durmuş gibi hissettim. Bu küçük cihaz, gerçek benliğime açılan tek kapıydı.

Ekrandaki tek numarayı çevirdim. Üç kısa sinyal... Sonra sessizlik. Bağlantı sağlandı.

"Hayalet Timi," dedim tok bir sesle. "Görev başarılı. Operasyonumuz genel merkezde devam edecek."

"Anlaşıldı, komutanım!" dedi Siren. "Merkeze dair her şey hazır edilecek."

Gözlerimi kapadım. Beni bekleyenlerin arasında yalnızca düşmanlar yoktu artık. Kardeşlerim vardı. Özgürlüğünü geri almayı bekleyen bir ülke ve gözlerini bana emanet etmiş bir kadın...

Ben oraya, sadece Boris Abrams olarak girmeyecektim. Oraya Barut Ulu Boratav olarak çökecektim.

20.
KIBRIT

"Çünkü bazı adamlar vardır, abla...
Sevdi mi bir kişiyi sever. Unutmaz, vazgeçmez,
yarım bırakmaz. O adam beklemez, savaşa girer.
Sen kaçsan bile bulur, duvar örsen bile yıkar.
Çünkü gerçek sevda, zamanla tükenmez,
zamanı yene yene büyür."

Bir keşmekeş yok...

"Nasıl olmuşum?"

Talia etrafında döndü ve üstündeki elbiseyi Vesna'ya gösterdi. Etkinlik için hazırlanmıştı. Bu etkinliğin her şeyin sonu olduğunu bilerek katılıyordu. Bugün gelene kadar içi içini yemişti. Hazırlıklıydı. Elbisesinin iç kısmına silah saklamıştı. Onu bir şekilde içeriye sokmanın yolunu bulacaktı.

Uzun, krem rengi, saten bir elbise giyiyordu. Baldırından itibaren yırtmacı bulunuyordu.

"Çok iyi gözüküyorsun," dedi Vesna. Talia, onun masum olduğundan emindi ve bu gece etkinlikte olası bir durumda onu ve kızını da korumaya alacaktı. Bu yüzden Üsteğmen Mermi, malikânede kalacak, Vesna'yla Angela'yı götürmek için hazırda bekleyecekti.

Alisa da merdivenlerden indiğinde yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Talia, son günlerde kardeşinin hâl ve hareketlerinden endişe ediyordu. Bunca zaman sessiz sakin ve her şeye karşı ilgisiz olan kardeşi bir anda her şeyi sormaya, sorgulamaya başlamıştı. Talia, kardeşinin neyi olduğunu gerçekten merak ediyordu.

Alisa siyah, kısa, dizlerinin üstünde biten bir elbise giymişti. Sade gibi gözükse de siyahın koyuluğunda kızıl saçlarını ortaya çıkarmıştı. Üstelik bu ay doğum günüydü ve on sekiz yaşına girmek üzereydi. Yalnızca reşit olmayacak, Peter'ın esaretinden de kurtulmuş olacaktı. Dayısının aslında kim olduğunu öğrendiğinden beri bu anı bekliyordu.

"Kocaman oldun," dedi Vesna, göz bebekleri titreyerek. Alisa'yı küçüklüğünden beri biliyordu. "Boyun neredeyse ablana ulaşmış!"

Talia, kız kardeşine doğru döndü. "Beni de geçecek kesin," dedi. "Onun büyüdüğünü kabullenmek istemiyorum."

Alisa kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bugün büyüdüğüme artık emin olacaksın," dedi.

Talia, Alisa'yı kendine doğru çekerek saçlarının üstünden öptü. "Yine de benim küçük, minik, huysuz kız kardeşimsin."

"Sen kendi küçüklüğünü bilsen Alisa'ya *huysuz,* demekten vazgeçerdin," dedi Peter. O da hazırlanıp aşağıya inmişti. Gömleğinin altına çelik yelek giydiği için olduğundan daha cüsseli duruyordu.

Talia, bu gece dayısını son görüşünün olmasını istiyordu.

"Ele avuca sığmaz; *anne, baba, Türkiye,* diye ağlayıp dururdun..." diye devam etti Peter sinsice. "Hâlâ böyle olduğunu görmek..."

"Alisa'yla aynı şartlarda büyümedik," dedi Talia. "Onun da benim gibi Türkiye'de büyümesini çok isterdim."

Peter yavaşça gülümsedi. "Sanırım bu hayalin hiçbir zaman gerçek olmayacak, sevgili yeğenim." Ortam bir anda buz kesmişti. Saatine bakıp, "Hadi çıkalım yoksa geç kalacağız," dedi.

"Evet," dedi Talia. "Çıkalım."

Peter, Angela'yı kucağına alıp onu öptü. Ardından eşine döndü ve küçük kızını ona uzattı. "Bugün yeni bir başlangıç yapacağız," dedi. "Benden haber bekleyin."

"Umarım güzel şeylerdir," dedi Vesna buruk bir şekilde. "Son günlerde biraz canın sıkkındı. Seni iyi görmek istiyorum."

Peter, Talia'ya kısa bir bakış attı. "İyi göreceksin," dedi. "Bütün gerçekler ortaya çıkacak. Sen, ben, Angela ve Alisa'yı güzel günler bekliyor."

Talia'nın adını bilerek anmamıştı. Talia ise onu dinlemiyor gibi gözükse de aslında kulağı ondaydı.

Vesna, yıllarını beraber geçirdiği Alisa ve Talia'yı öpüp onları uğurladı. Bu gece her şey ya bitecek ya da sonsuza kadar değişecekti. İşler çığırından çıkana kadar kimse farkında olmayacaktı.

Mermi, Kalovski ve Alaz ailesinin evden çıktığını görünce Hayalet Timi'ne haber verdi. Hayalet Timi, uzaktan gözlem yaparken Alaz kardeşlerin güvenliğinden emin olmaya çalışıyordu. Yüzbaşı Barut, Boris Abrams olarak geceye hazırlanıyordu.

Araba yola koyulduğunda Peter, Alisa'ya güven dolu bir bakış attı. Alisa, onun gerçekte kim olduğunu biliyordu. Ve bu adamdan hiç korkmuyordu.

Talia, ikisinin arasındaki bakışmadan rahatsız olup kız kardeşinin elinden tuttu. Talia'nın boynunda ateş böceği kolyesi, Alisa'nın kolunda ateş böceği bilekliği vardı.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçerken Kasırga Hava Üssü de tetikteydi. Yarbay Beton, aldığı bilgiyle Türkiye'den Makedonya'ya uçmak üzereydi. Bu

sefer Alaz kardeşlerin güvenliğinden kendisi sorumlu olacaktı ve operasyonu içeriye sızan Yüzbaşı Barut'tan aldığı bilgilerle olduğu yerde yönetecekti.

Kalovski Merkezi'ne giriş yapmadan önce Hayalet Timi son hazırlığını yapıyordu. Kanca, Siren'in yanına geçerken aralarında kısa bir bakışma yaşandı. Tim, henüz ikisinin birlikteliğini bilmiyordu. Bu operasyon başarıyla sonuçlandığında söyleyeceklerdi. Siren, Kanca'nın ne demek istediğini anlamıştı.

İkisi biraz uzaklaştığında siyah minibüsün arka tarafına geçtiler. Kanca, Siren'i kendine doğru çekip alnından öptü. "Arkaya bakmak yok," dedi.

"Bunu benim sana söylemem gerekiyor," dedi Siren.

"Son günlerde biraz fazla duygusalsın, hamile olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Kanca!" dedi Siren öfkeyle.

"Şaka yapıyorum, deniz gözlüm!" dedi Kanca. Tek kaşını kaldırdı. "Öyle misin yoksa?"

"Gerçekten yumruğumu suratında hissetmek istiyorsan konuşmaya devam et!"

"Sen daha hamile olmadan böyleysen..." dedi Kanca. Derin bir iç çekti. "Hamile olsan ne olacak acaba?"

Siren durgunlaştı. "Bugün sağ çıkamayacakmışız gibi hissediyorum."

"Şşt," dedi Kanca. "O nasıl laf öyle, güzelim? Sus bakayım!"

"Eğer ölürsek..."

"Ölmeyeceğiz," dedi Kanca. "Türk'ün gücünü herkese göstereceğiz. Bize ölmek yok, deniz gözlüm."

Siren, büyük bir inançla başını salladı. Güç almak istercesine dudaklarını, sevdiği adamın dudaklarına bastırdı. Kağan ve Deniz... Hayalet Timi'nin keskin nişancılarıydı; biri denizin, biri gökyüzünün savaşçısıydı. Aynı mavilikte buluşan iki yürekti.

Yamalı, Fısıltı'ya yedek mermileri uzattığında Fısıltı sessizce aldı. "Eğer bana bir şey olursa anneme onu çok sevdiğimi söyler misin?" dedi Yamalı.

"Salak salak konuşup benim canımı sıkma," dedi Fısıltı ağzının içinden.

"Belki geri dönemeyiz," dedi Yamalı ayağıyla taşları iteklerken. "Sadece söylemek istedim."

"Sana bir şey olursa ben Yavuz'a ne diyeceğim?" dedi Fısıltı.

"Gerçeği..." dedi Yamalı. "Onu son anıma kadar aradığımı."

Fısıltı, elindeki silahıyla Yamalı'nın omzuna vurdu. "Yavuz'u bulmadan, bu operasyonu tamamlamadan ikimize de ölmek yok. Yoksa seni asla affetmem."

Yaman ve Filiz, eskiden beri iyi anlaşan ikiliydi. Ama bu kayıp, ikisini de birbirinden uzaklaştırmıştı. Filiz'i daha da içine kapanık biri yapmıştı, Yaman'ı da kaybetme korkusu sarmıştı. Bayılmaları da aslında bu panikatakları yüzündendi. Abisini kaybettiğinden beri bir başkasını daha kaybetme düşüncesi onu mahvediyordu. Filiz her zaman kardeşi gibi olmuştu ama o kardeşini de kaybetmişti.

Bu operasyon, kaybedilenleri geri getirebilecek miydi?

İmam, son olabileceği düşüncesiyle bir rekât daha namaz kıldı. Seccadeden başını kaldırdığında yine aklına o gözler gelmişti. "Allah'ım..." dedi, ellerini semaya açarak. "Eğer imtihanım bu kadınsa ben dayanabilecek gibi değilim. Onu aklımdan çıkar yoksa aklımı yitireceğim."

Her duasında aklına Ülkü gelirdi. Ülkü onun peşini bırakmıştı fakat bu sefer bırakmayan Rauf'tu. Duasını bitirdikten sonra ayağa kalktı ve seccadeyi topladı. Telefonunu eline aldığında içindeki huzursuzluğun nedenini biliyordu. Önce yakın arkadaşı Mermi'yi aradı. "Kürşat?" dedi sessizce.

"Rauf?"

"Nasılsın, kardeşim?"

"İyi diyelim, iyi olsun. Seni sormalı?" dedi Mermi.

"Şükür," dedi İmam gülerek. "Bugün de ölmedik be Kürşat!"

"Oğlum, sen ölsen direkt cennete gidersin zaten," dedi Mermi. "Bizi düşün."

"Ben sizin yerinize de dua ediyorum, hiç canını sıkma," dedi İmam. "Kürşat..." Yutkundu. "Eğer bu gece sağ çıkamazsam... Babamla konuşur musun?"

"Konuşamam, kardeşim," dedi Mermi direkt reddederek. "Sen konuş babanla. Aranı düzelt artık!"

"Yapamam..." dedi. "Beni görmek bile istemiyor. Sırf asker olduğum için..."

"Karşısına çıksan affeder seni de... Senin götün yemiyor nedense," dedi Mermi kızarcasına. "Ah orada olacaktım da kafana vuracaktım!"

"Özledik seni," dedi İmam buruk bir sesle.

"Hepiniz bana âşıksınız da çaktırmıyorsunuz. Özellikle de Barut Komutan'ım!"

"İstersen bunu ona da söyle," dedi İmam.

"İşte benim de ona götüm yemez," dedi Mermi. "Konuş kardeşim babanla, *yaptım bir şey ama hata değildi. Bu ezan dinmiyorsa ben ve benim gibiler sayesinde,* de!"

"Şu operasyonu hayırlısıyla bitirip vatanımıza dönelim de..." dedi İmam. "Beraber gideriz."

"Gideriz," dedi Mermi. "Keşke ben de sizinle olsaydım. Sırt sırta çatışmayı özledim, anasını satayım!"

"Az kaldı, az!" dedi İmam. "Yarından tez, ıslak tuvalet terliği saymaya başlayacaksın."

"Hadi, kapatıyorum," dedi Mermi etrafı dikkatlice keserek. "Bir süredir ortalıkta yokum. İşin başına dönmem lazım. Herkese benden selam söyle, kalbim sizinle. ITO'nun işini bu gece bitirin!"

"Eyvallah, kardeşim, başımla beraber..." dedi İmam. Diğerlerinin yanına gittiğinde herkes bir aradaydı.

Son kez bir arada olduklarının farkında değillerdi. "Tim," dedi İmam yavaşça. "Mermi'nin hepinize selamı var."

"Aleykümselam," dediler hep bir ağızdan.

"Mermi'siz hiçbir şeyin tadı yok," dedi Kanca. "Gelse de şöyle bizi güldürse."

"Kesinlikle," dedi Yamalı. "Komutanımla uğraşmasına hep kızardım ama onu bile özledim."

"Tekrar birleştiğimiz günler de gelir elbet..." dedi Siren, yüreğindeki ağırlıkla.

"*İnşallah,* diyelim," dedi İmam.

Hayalet Timi böyleydi.

Kurallar ne olursa olsun, onlar birbirine her zaman sadıktı; inançları tam, başları dimdikti. Görev tanımı yoktu onların, mesai saatleri yoktu, bayramı, tatili, molası yoktu. Çünkü onlar, nefes aldıkları sürece vatan için yaşarlardı.

Türkiye Cumhuriyeti'nin seçkin, isimsiz askerleriydi. Kimileri şehit düşecek kimileri gazi kalacaktı. Ama hiçbiri afişlerde, kitaplarda, manşetlerde anılmayacaktı.

Onlar, adı bilinmeyenlerdi. Ve o isimsizliğin altında, binlerce yıldır yazılmış bir yemin yatardı.

Omuzlarında taşıdıkları ay yıldız, yalnızca bir arma değil, ruhlarının mührüydü.

Hiçbir gölge asker emekliye ayrılmazdı. Onların son nöbeti ancak kalpleri durduğunda biterdi.

Ve onlar her defasında, "*Vatan sağ olsun,*" derdi. Sonuna kadar. Son nefese kadar.

Bu vatan için canını ortaya koyan, toprağa düşen, ismi bile anılmadan yok olan hiçbir yiğidi unutma. Unutma ki bu toprak, onların sessizce attığı son adımlarla vatan oldu. Bu bayrak, onların son nefesinde yükseldi. Ve bu özgürlük, onların mezar taşlarına yazılmayan dualarla kazanıldı.

Unutma...

Adı bilinmeyenleri.

Unutma...

Gölgesinde yaşadığın o kahramanları.

Çünkü onlar sustukça sen konuşabildin. Onlar öldükçe sen yaşayabildin.

Ve bir gün senin de sıran geldiğinde adını bilen olmasa da bu vatan seni de unutmayacak.

Gecenin içinden süzülen kristal yansımalar, Kalovski Merkezi'nin cam tavanında sanki dans ediyordu. Tesis, normal günlerde bile disiplinli bir kurumsallıkla hareket ederken bu gece bambaşka bir yüzünü sergiliyordu. Giriş kapısının önünde sıraya dizilmiş lüks araçlar, uluslararası protokol misafirlerini birer birer indiriyordu. Üniformalar parlıyordu. Diplomatik kravatlar, yüksek teknolojili cihazlarla donatılmış salonla bütünleşiyordu.

Gecenin teması Bölgesel İş Birliği ve Sağlıkta Savunma Protokolleri gibi görünse de perde arkasında işlenen şey çok daha derin ve çok daha karanlıktı.

Boris, yani gerçek kimliğiyle Barut Ulu Boratav, gecenin resmî davetlilerinden biri olarak protokol sıralarında görünüyordu. Yanında, sahte kimliğiyle hareket eden iki önemli kişi daha vardı: Siren ve Yamalı. İkisi de Abrams Şirketleri temsilcileri kılığındaydı. Her biri, davetliler arasında dikkat çekmeden ilerleyen birer hayaletti.

İçeride müzik çalıyordu. Hafif caz melodileri, uluslararası protokolün havasına uyumlu şekilde salona yayılıyordu. Ancak hiçbir ses, kulaklıkla iletişim kuran ajanların duymak istedikleri kadar etkili değildi. Barut'un kulağındaki küçük cihazdan gelen cümle netti.

"Yüzbaşı Barut tarafından giriş sağlandı."

Kalovski Merkezi, o gece yalnızca politikacılar ve bilim insanlarını değil, aynı zamanda Avrupa'nın, Amerika'nın ve Asya'nın farklı noktalarından gelen temsilcileri de ağırlıyordu. Sağlık teknolojileri üzerine yapılan sunumlar, aslında yapay zekâ destekli kontrol sistemlerinin tanıtım kılıfıyla veriliyordu. Ancak Barut için önemli olan bu sistemler değil, merkez binasında kapalı tutulan o korunaklı bölümdü. Kalovski'nin gerçek yüzü oradaydı.

Orayı Türk askerleri olarak ele geçireceklerdi.

Peter, sahte bir gülümsemeyle ortalıkta geziniyor, herkesle kısa selamlaşmalar yapıyordu. Elinde içki bardağıyla, güvenliğin her an tetikte olduğu o salonun bir noktasında, Talia'yla göz göze geldi. Talia ifadesizdi. İçindeki öfkeyi bastırıyor, sadece Alisa'ya bir şey olmasın diye sessiz kalıyordu.

Elena da gecedeydi. Her zamanki gibi iddialı giyinmişti. Gözleri Boris Abrams'ı arıyordu. Her adımında Talia'ya meydan okuyan o bakışını takınmaktan geri durmuyordu.

O anda, salona yeni biri girdi.

Kapının ağır kanatları açıldığında, herkes bir an başını çevirdi. Işık, içeri giren adamın siyah takım elbisesi ve beyaz gömleği üzerinde kısa bir an dans etti. Duruşu, yürüyüşü ve bakışı... Boris Abrams'tı. Peter'ın şahsen davet ettiği, *ortağın güvendiği adam* olarak bilinen yatırımcı.

Ama Talia için o, bir yabancı değildi.

Barut Ulu Boratav'dı.

Koyu renkli gözleri, kalabalığın içinden geçerken kimseye takılmadı; yalnızca kızıl saçları arıyordu. Elinde tuttuğu siyah eldivenleri masaya bırakmadan önce kısa bir selamla Peter'ın yanına yürüdü.

Barut'un gözleri, kalabalığı süzerken bir anlığına Alaz kardeşlerine takıldı. Talia'nın gözlerinin içine tam anlamıyla bakmasa da onların orada olduğunu anlamıştı. Sadece bir andı ama o an, yılların hasretini yakacak kadar uzundu.

Barut gözlerini hemen başka bir yöne çevirdi. Elena, onun yanına gelmişti. Gülümseyerek koluna girmişti yine. Talia'nın elini Alisa'nın bileğinden çekmesine gerek kalmadı. Kendi yüreği çekilmişti çoktan.

Barut, içinden parçalanıyordu. Ama her şeyin plan dâhilinde ilerlemesi gerekiyordu. Elena, yanında olduğu sürece, Peter'ın güveni tam olacaktı. Ve bu güven sayesinde merkezdeki her kapı, birer birer açılacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, merkez binanın üst katındaki özel *lounge* odasında sadece loş bir ışık yanıyordu. Peter Kalovski, ağır adımlarla odaya girdiğinde Elena çoktan oradaydı. Pencerenin önünde, bir kadeh kırmızı şarapla dışarıyı izliyordu. Kapı kapandığında arkasını döndü.

"Beni neden çağırdın?" diye sordu Elena.

"Her şey yolunda mı?" dedi Peter.

"Şimdilik bir sıkıntı yok."

Peter kadehinden bir yudum aldı. "Gözünü Boris'ten sakın ayırma."

"Kendisi avucumun içinde, sadece..."

"Sadece, ne?" dedi Peter tek kaşını kaldırarak.

"Yeğenin," dedi Elena. "Talia. Beni ilk fırsatta öldürecek gibi bakıyor."

"Ben o bakışlara aylarca maruz kaldım," diye karşılık verdi Peter. "O düşüneceğin en son kişi olsun. Bizim için bir tehlike değil. Olamaz da."

Elena başını eğdi. "Ne kadar ileri gideyim?"

Peter sessizce cevapladı. "Boris Abrams kadar."

Elena çıktıktan sonra Peter şarabını tamamen bitirdi ve eline eldivenlerini giydi. Gizli odaya ilerlediğinde göz alıcı bir beyazlık onu karşıladı. Cam fanusun içinde dönen kurşunlara baktı.

Sinsi bir tavırla gülümsedi.

İçi arsenik gibi maddelerden daha tehlikeli olan bir kimyasalla doluydu.

Peter Kalovski'nin kendi üretimiydi.

En sinsi silahıydı.

Basit bir yaralanma gibi görülecek kurşunlar aslında ölümcül sonuçlar doğuracaktı. Daha önce görülmemiş bir kimyasaldı. Peter Kalovski, bu maddeyi laboratuvarında üretmeye başlamış ve ITO'nun kullanımına sunmuştu.

"Bakalım," dedi Peter kurşunlara bakarken. "Bu gecenin şanslısı kim olacak..."

Bina boyunca dolanırken Barut'un içini kemiren bir huzursuzluk vardı. Kulaklarının arkasında yanma hissi, ense kökünde garip bir gerilim... Bunlar, yılların eğitimiyle tecrübe ettiği uyarılardı. Birileri onu gözlüyordu.

Bir koridordan geçerken duvarda bulunan yansımalı cam panellerden biri dikkatini çekti. Geçtiği sırada, birkaç saniyeliğine yavaşladı ve başını eğerek yansımaya baktı. Arka taraftan hızlıca uzaklaşan biri onu izliyordu.

Derin bir nefes aldı. Başladı.

Odanın birine girip kapıyı kapadığında cebinden ikinci telefonunu çıkardı. Sessizce açtı.

"Hayalet Timi," dedi fısıltıyla. "Şüphe arttı. Elena'yla Peter arasında gizli bir görüşme olmuş olabilir. İkili iletişimleri dinleyin. Ayrıca veri kayıtlarına girmeyi başaran varsa son iki saatte açılan kamera kayıtlarını da kontrol etsin."

"Emredersiniz, komutanım!" dedi Kanca.

"Dikkatleri dağıtmaya çalışacağım," diye devam etti Barut. "O zamana kadar bütün sistemi ele geçirin."

Aralarına sızmış uluslararası destekçiler, sahte kimlikli ajanlar, başka ülkelerden gelen özel harekât uzmanları bu gecede rol alıyordu. Hepsi, Peter Kalovski'nin karanlık hanedanlığını sonlandırmak için bir aradaydı. Şafak doğmadan önce, Son Günah tarihe gömülecekti.

Aylardır bu operasyona hazırlanıyorlardı ve Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu'nda son aşamaya gelinmişti.

Bu operasyon sürecinde artık kıdemli olan Yüzbaşı Barut, Türkiye topraklarına Balkan karısı Talia ve onun kardeşi Alisa olmadan dönmeyecekti.

Yemini vardı. Kendisine, annesine...

Baldan tatlı Balkan kızını mutlu etmeden, ona bir hayat vermeden ölmek haramdı. Birkaç adım attı ve bulunduğu odanın penceresinden aşağıya baktı. Hayalet Timi tamamen aralarına sızmıştı. Bildiği birkaç IDA askeri de alanı tarıyordu.

Müzik başladığında aşağıya ilk inen Elena oldu. Birkaç dakika sonra Peter de kalabalığın arasındaki yerini aldı. Barut, daha fazla oyalanmadan aşağıya indi.

Kalabalık hâlâ kahkahaların ve kadeh seslerinin gölgesinde dans ediyordu. Ama hiçbir gülüş, o an Barut'un bakışlarındaki karanlığı dağıtacak kadar güçlü değildi. Salonun loş ışıklarının altında Peter Kalovski'yi dikkatle izliyordu. Her hareketi, her kelimesi artık daha temkinliydi. Bir şeylerin ters gittiğini seziyordu ve bu sefer yalnızca Peter değil, Hayalet Timi de şüphe içindeydi.

Kulaklıkta ince bir cızırtı duyuldu. "Komutanım," dedi Kanca, sesini bastırmaya çalışarak. "Yarbay Beton operasyon bölgesine geldi. Ses alıcılar başarıyla yerleştirildi. Şimdilik hiçbir sorun yok."

Barut'un gözleri hızla çevreyi taradı. Elena, şampanya bardağı elinde, misafirlerle sıradan bir sohbetin içindeydi. Ancak göz ucuyla sürekli Peter'ı kontrol ettiği açıktı. Aynı anda, Talia da kalabalık içinde ağır adımlarla ilerliyordu. Elbisesinin içinde dikkatlice gizlediği silahın ağırlığı omzunda değil, ruhunda hissediliyordu.

Ve sonra Barut, adım attı.

Kalabalığın arasında Peter'a doğru yürüdü. Adımları sağlam, nefesi sakin, bakışı kararlı bir savaşçınınki gibiydi.

"Sevgili Peter..." dedi Barut. Toprağı anımsatan bakışlarını Talia'dan çekemiyordu. "Değerli yeğeninle dans etmeme müsaade var mı?"

Peter'ın kaşları çatılsa da bozuntuya vermedi. "Neden olmasın?" dedi. "Son dansınızı elinizden almak istemem."

Barut kaşlarını kaldırdı. "Son?"

"Talia, bu geceden sonra bir yolculuğa çıkacak," dedi Peter kendinden emin bir ifadeyle.

Talia, çenesini kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı. "Yine benimle ilgili ne planların var, dayı?"

"Sen her zaman haklıydın, yeğenim..." dedi Peter, tehlikeli bir tınıyla. "Türkiye'yi elinden almamalıydım. Oraya gitme vaktin geldi."

Talia'nın nefesi kesilir gibi oldu. "Ancak..." diye devam etti Peter. "Yalnız başına."

"Türkiye mi?" diyerek kaşlarını çattı Barut. "Neden orası?"

"Uzun hikâye..." dedi Peter. "Danstan sonra konuşuruz."

Talia yükselen göğüs kafesiyle dayısına bakakaldı. Ona karşılık vermek istemiş ancak Barut'un onu belinden çekmesiyle söyleyeceği her şey havada asılı kalmıştı.

Barut, Talia'nın elini tuttuğu anda, kalabalıkta dans eden iki kişi görünümündeydiler artık. Peter onları izlerken içinden geçeni gizlemeye çalışsa da dudak kenarındaki kasılma, derin bir huzursuzluğu ele veriyordu.

Dans pistinin ortasında dönen Barut ve Talia, diğerlerinden farklıydı. Onların her adımı, her dönüşü bir hesaplaşmaydı. Ve ikisi de biliyordu. Bu

gece, yalnızca bir anlaşma imzalanmayacaktı. Bu gece, bir sır patlayacaktı. Ve o patlamayla birlikte kimileri sonsuza dek yok olacaktı.

"*Hayalet Timi tamamen hazır*," dedi Siren. "*Sizin komutunuzu bekliyoruz, komutanım.*"

Dansın ritmi yavaşladığında Barut, Talia'ya biraz daha sokuldu. "Zemin hazır," dedi fısıltıyla. "Artık bir tek kıvılcım eksik."

Ve kıvılcım, çok uzakta değildi.

Çünkü her kıyametin, bir melodisi vardı.

Ve bu gece, bir kibritle yok olmak için yazılmıştı.

Talia zorlukla genç adamın gözlerinin içine baktı. "Artık kartlarını açık oynuyor," dedi sessizce. Bütün bedeni gerilmişti. "Bir saatimiz bile kalmadı, Ulu."

"Biliyorum, yavrum," dedi Barut.

Talia hafifçe öksürdü. Bakışlarıyla Barut'a kulaklığı işaret etti. "Bizi dinliyorlar," dedi. Bahsettiği dinleme time aitti.

"Karımla nasıl konuştuğum hakkında kimseye hesap vermeyeceğim," dedi Barut. Yarbay Beton'un da dinlediğine emindi. İkisi tam karşı karşıya geçtiğinde Barut, tüfek tutmaktan nasır olmuş parmaklarını ince beline yerleştirdi. Talia, aynı kararlıkla ellerini Barut'un geniş omuzlarına usulca koydu.

"Şimdi dikkatimizi dağıt," dedi Barut, onun kulağına yavaşça fısıldarken. "Başka şeylerden konuşalım ve hiçbir şey yokmuş gibi davranalım."

"Bu saç sana çok yakışıyor," dedi Talia ona hayranlıkla bakarken. Normalde Barut'un saçları hep kısa olur, asker tıraşı yapardı. Makedonya'ya geldiğinden beri asker kimliğini bir kenara bırakmak zorunda kalmıştı. Onu incelemeye devam etti. Yüzündeki yara izi de eskiye nazaran daha azdı. O ilk hâlini hatırladı Talia... Barut'un kimseye göstermediği o yüzü...

Şimdi, onu daha çekici kılan bir izi vardı.

"Neye bakıyorsun?" dedi Barut, bir yandan dansı yönetirken.

"Yara izine," dedi Talia açıkça.

"Tamamen iyileşmesi neredeyse imkânsız," dedi Barut. Bu kadının, o izi hep iyi etmek istediğini biliyordu. "Doktor bu kadar iyileşmesine bile şaşırdı. Bir şey yapıp yapmadığımı sordu ama ben hiçbir şey yapmamıştım."

"Şey..." dedi Talia dudaklarını ısırarak. Barut'un bakışları o ateş parçası olan dudaklara düştü.

"Ne?" dedi onu izlerken.

"Beraber kaldığımız süre boyunca ben, sen uyuduktan sonra yara izine kendi yaptığım merhemi sürüyordum."

Barut bir an durdu. Sadece bir an. Kaşları kalktı, gözlerinde şaşkınlıkla karışık bir hayranlık belirdi. Bunu hiç duymamıştı. O kadının dokunuşlarını fark etmişti belki ama bunu, yalnızca alışkanlık, temas bağımlılığı ya da vedadan korkan bir kadının ilgisi sanmıştı.

Oysa bu bambaşkaydı.

"Sana *sür,* desem sürmeyecektin," dedi Talia, yeniden adımlarına odaklanarak. "İşimi şansa bırakmadım."

Barut'un bakışları titrer gibi oldu ama sessizdi. Herkesin içinde ona dokunamamak, onu öpememek canını yakıyordu ama o an, Talia'nın içinde taşıdığı o gizli sevgiyi öğrendiği andı.

Ve bir asker için en iyileştirici merhem, sevildiğini bilmekti.

Dansın büyüsü içinde yalnızca ikisi vardı sanki. Talia, başını Barut'un omzuna yasladığında gözlerini kapadı. İçinde biriken ne varsa o temasla dökülüyordu. Barut'un elleri belindeydi ama parmaklarının uçlarından kalbine kadar uzanan bir koruma hissiyle sarılıydı ona.

Tam o anda, bir el omuzlarına dokundu.

"Affedersiniz," dedi Elena. Sesi yumuşaktı ama içinde sinsi bir kıpırtı vardı. Gülümsüyordu ama gözleri zehir kusuyordu. "Sanırım dansın sırası bana gelmişti."

Talia başını kaldırıp geriye çekildi. Gözleri Barut'taydı. Barut, gözlerini kısıp Elena'ya baktı. "Öyle mi?" dedi soğukça. "Pek hatırlamıyorum böyle bir sıra."

Elena gülümsemeye devam etti ama gözleri Barut'a saplanmış bir hançer gibiydi. "Talia'yı Peter çağırıyordu," dedi.

Barut, bir an bile tereddüt etmeden Talia'yı daha sıkı sardı kollarına. "Dans bittiğinde yanına uğrayabilir," dedi ve Talia'yı ani bir hareketle yere doğru sarkıttı. Talia, beklenmedik hamleyle afallamıştı ama refleksle Barut'a sımsıkı tutundu. Aralarındaki bağ, sadece bedenlerinde değil, ruhlarında da gerilmiş bir ip gibi titriyordu.

Onu yavaşça kaldırdığında Elena kızgın gözlerle ikisine baktı.

Barut, onu kollarında döndürdü ve Elena'dan uzaklaştı. Talia, eteklerinin saten kıvrımıyla gökyüzünü fısıldar gibi savruldu. Dönüşünün sonunda yeniden Barut'un kollarına kavuştuğunda gözleri parlıyordu.

"Bu dans aşkı nereden geliyor?" diye fısıldadı Talia, başını kaldırıp ona bakarak.

"Nikâhımızda dans edememiştik," dedi Barut. "Onun acısını çıkarıyorum diyelim."

Talia gözlerini kısıp başını yana eğdi. "Bana payduşka sözün vardı."

"Öyle bir sözüm yoktu. Bunu sen istiyordun."

"Her şey bittiğinde..." dedi Talia, çatallaşan sesiyle. "Tekrar düğün yapacak mıyız?"

Barut'un adımları bir an duraksadı. Sonra hafif bir dönüşle onu yeniden kucakladı. "O istediğin düğünü sana yapacağım," dedi. "Kardeşin ve sevdiğimiz herkes olacak."

"Payduşka?" diye yeniden sordu Talia, gözlerindeki ışıltıyla.

Barut başını hafifçe iki yana salladı. "Time benim yerime oynamasını emrederim."

"Ben senin oynamanı istiyorum!" dedi Talia, dudaklarını bükerek.

"Ben oynamasını bilmiyorum ki," dedi Barut sırıtarak.

"Yalancı."

"Yalancı yansın," dedi Barut, göz göze gelerek.

"Öyle söyleme," dedi Talia, sesi birden ciddileşti. "Ya yanarsan?"

Barut, bir anlık suskunlukla onun yüzüne baktı. Sonra parmaklarını yanağına götürüp, saçlarının arasına sokarak başını kendine yaklaştırdı. "Yandım ben sana, yandım Balkan Kızı," dedi. "Daha da kimse yakamaz beni."

Talia'nın içi titredi. Gözleri doldu dolacak gibiydi. Dudakları usulca kıvrıldı. "Ben de sana yandım," dedi. "Yine de öyle deme, *ljubov moja*."

Dansın ardından salonda oluşan anlık sessizlik, yükselen konuşmalarla yerini tekrar uğultuya bırakmıştı. Barut, Talia'nın görüş açısından uzaklaşmadan birkaç adım geri çekildi. Müzik durmuş, salonun içi yeniden protokol ağırlıklı bir düzene geçmişti. Kalovski organizasyonu için bu sadece bir balo değil, aynı zamanda bir tanıtım ve güç gösterisiydi. Talia, Alisa'yı bulmak üzere ilerlediğinde Barut'un bakışlarıyla onu takip etti. Elena ise hemen yanında bitivermişti. Barut hiçbir şey söylemedi, kadının kendisine eşlik etmesine izin verdi.

Kalovski Merkez Binası'nın batı kanadında bulunan oval konferans salonuna özel geçişle girilmişti. Işıklar kısılmıştı, yalnızca ortadaki sunum sahnesi hafifçe aydınlıktı. Fısıltı, yerini almıştı. Barut'la kısa bir an bakıştı. Diğerleri de yerlerini almış, hazırda bekliyordu. Peter, mikrofonu eline aldığında herkes sustu.

"Değerli konuklar..." dediğinde kelimelerini titizlikle seçiyordu. "Bugün burada yalnızca bilimsel bir projenin ya da teknolojik bir iş birliğinin tanıtımı için toplanmadık. Bugün, uzun zamandır beklenen kişiyi sizlere tanıtacağız. Kendisi bölge liderlerimizden biri..."

Barut, en önde Elena'nın yanında oturuyordu. Talia, kız kardeşiyle birkaç sıra gerideydi, Aleks'le konuşuyormuş gibi yaparak etrafı kesiyordu.

Peter devam etti. "Aynı zamanda bugün büyük bir kavuşma yaşanacak. O yüzden sabırsızım. Sizlerin de öyle olduğunu biliyorum."

Salonda fısıltılar yükseldi.

"Öncesinde zekâsıyla beni bile şaşırtan kişiyi buraya davet etmek istiyorum," dedi Peter. Bakışları, kalabalığın içindeki Barut'u buldu. "Boris," diye devam etti. "Lütfen buraya, yanıma gel."

Alkışlar yükseldiğinde Boris kafasını hafifçe sallayıp kürsüye doğru ilerledi. Hiç olmadığı kadar soğukkanlıydı. Peter ve Barut yan yana durduklarında ikisi de Talia'ya bakıyordu. Peter mikrofona yaklaştı. "Eğer ihanet dediğimiz olay olmasaydı, kendisi en büyük müttefikim olabilirdi," dedi. "Peter Kalovski olarak bu duruma çok alışığım. O yüzden beni hiç şaşırtmadın, Boris."

Barut sessiz kaldı. Hiç tepki vermedi. Salondaki uğultular giderek arttı. Çoğu kişi silahlanmıştı. "*Seni görmek isteyen biri var,* demiştim, hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Peter. "Bu kavuşmayı daha fazla ertelemeyelim." İleriye doğru seslendi. "Yannis, seni kürsüye alalım."

Işıklar yavaşça sahneye yöneldi. Arkadaki gölgede bekleyen biri, öne doğru yürümeye başladı.

Barut'un bütün bedeni kasıldı.

Hayır... Bu olamaz...

Yannis denilen adam öne çıktığında, üniforması olmasa bile duruşu tanıdıktı. Sakalı uzamıştı, yüzü biraz daha sertleşmişti ama gözleri... O gözler hâlâ aynıydı.

Hayalet Timi'nin komutanı, Yüzbaşı Yavuz Öztürk'tü.

Barut'un nefesi daraldı. Sadece nefesi daralan o değildi. Yamalı bayılmamak için zor duruyordu. Abisi karşısındaydı. Diğer köşede duran Fısıltı'ya bakışları kaydığında ikisi de aynı duyguları taşıyordu.

Fısıltı'nın kalbi aniden hızlandı.

Boğazında bir yumru, ciğerlerinde yanık bir nefes.

Filiz.

Gözleri, Yavuz'a kilitlenmişti. Ayakta, dimdik duruyordu. O da onu görmüştü. İki çift göz, yılların arasından sıyrılıp yeniden kenetlendi. Zaman, Filiz için o an tamamen durdu. Dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Bir adım attı ama tökezlemedi, sadece nefesini tuttu.

İnanamıyordu.

Yıllardır görmediği, ölü olarak kayıtlara geçen, kokusunu bile unutmamaya çalıştığı adam... Eşi oradaydı. Üstelik, savaşın tam ortasında. ITO'nun birliğiyle birlikte.

"Yavuz..." diye fısıldadı kendi kendine. Ama kelime ona ihanet etti, ses telleri titredi. Birkaç adım daha attığında yeniden baktı. Gözlerine inanamıyordu. Hayaldi sanki. Gözlerini kırptı, tekrar baktı.

Ama o hâlâ oradaydı.

Yavuz'un gözlerinde ise o tanıdık kararlılık ifadesi vardı. Bir yandan duygularıyla savaşıyor, diğer yandan mantığıyla hareket ediyordu. Ama onun gözleri, her şeyi haykırıyordu.

Filiz bir adım geriye çekildi.

Yavuz hayatta kalmıştı.

Ama hangi cephedeydi?

Yavuz kürsüye geldi, Peter'ın elini sıktı ve ardından gözlerini doğrudan Barut'a çevirdi. Göz göze geldiler. Sadece birkaç saniye sürdü ama o bakışta yılların özlemi ve sessiz bir anlaşma vardı.

Peter mikrofonu bir kez daha eline aldı.

"Tanıştırayım," dedi. "Yannis. Eskiden Türk Silahlı Kuvvetlerinde yüzbaşıydı. Ama şimdi, örgütümün sadık bir üyesi."

Salondan bir kısmı alkışladı. Bir kısmı sessizdi. Hayalet Timi'nin farklı noktalara dağılmış üyeleri, göz temasıyla birbirini kontrol ediyordu.

Peter devam etti. "Bu gece, sadece bir tanıtım değil. Aynı zamanda bir sınav. Sadakat sınavı. Bizim tarafımızda kalmanın ne demek olduğunu bu sahnede hepiniz göreceksiniz."

Peter, mikrofonu kavradığında sesi boğuk ama kendinden emindi. Elini Barut'un omzuna koydu. Dokunuşu sıcak değildi, dostane hiç değildi. Soğuk, keskin bir neşter gibiydi.

"Barut Ulu Boratav," dedi net bir tonla.

Salonda çıt çıkmadı.

İsim, havaya atılan bir kurşun gibi yankılandı. Sanki herkes aynı anda nefesini tuttu. Gözler bebekleri büyüdü, dudaklar aralandı, bilinçler sarsıldı. Talia'nın kalbi, göğsüne sığmadı. Gözleri bir an Barut'a, daha sonra Peter'a, daha sonra yeniden Barut'a döndü.

Hayır... Bu gerçek olamazdı. Onun adını böyle herkesin içinde duymak, Talia için bir kâbusun dışa vurumuydu.

Peter durmadı.

"Evet, doğru duydunuz." Her kelimesi iğne gibiydi. "Boris Abrams sahte bir kimlikti. Gerçek adı, Barut Ulu Boratav. Türk Silahlı Kuvvetlerinin en seçkin birliklerinden biri olan Hayalet Timi'nin kıdemli yüzbaşısı."

Kalabalıktan bir iki kişi başını çevirdi. Fısıltılar yükseldi. Ama kimse yerinden kıpırdayamadı.

"Uzun zamandır aramızda olan, sırlarımızı paylaşan, soframıza oturan bu adam... Türkiye için çalışıyordu." Bakışlarını salona çevirdi. "Ve şimdi burada."

Peter, onun kim olduğunu söylememişti sadece. Onu teşhir etmişti. Bir hain gibi sergilemişti. Bir hedef gibi göstermişti.

Ama Barut kıpırdamadı. Sadece göz kapaklarını indirdi. Sonra başını hafifçe kaldırıp Peter'a baktı, gözlerinde korku yoktu. Sadece son perdeye yaklaşan bir adamın dinginliği vardı.

Ve kalabalığın içinde, eller gizlice silahlara uzanıyordu.

Herkesin hedefi Barut Ulu Boratav'dı artık.

21.
KİBRİT

Aklım unutsa kalbim unutmaz.
Kalbim unutsa aklım hatırlar.
Ben seni, hangi adla anarsam anayım,
hep aynı sevdayla sevdim, Talia.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Beni artık tanıyorlardı.

İsmimi, ünvanımı, geçmişimi... Fakat ne yapacağımı bilmiyorlardı.

Kalabalığın arasından yüzlerce bakış üzerime saplandı. Hepsinin gözünde aynı şey vardı: Merak ve korku. Kimi sandalyede doğruldu kimi elini kemerine götürdü. Bazıları sadece nefesini tuttu. Çünkü artık aralarındaydım. Çünkü artık gerçek kimliğimle buradaydım.

Bu onların son çırpınışlarıydı.

Peter'ın parmakları hâlâ omzumdaydı. Dokunuşu öyle sahteydi ki içimdeki bütün tahammülü kömür gibi yakıyordu. Burnuma gelen o kibrin kokusunu bastıran tek şey sahnenin ucundan gelen o tarçın kokusuydu. Talia... Oradaydı. Hissediyordum. Gözlerimin ucuyla bile bakmasam orada olduğunu bilirdim. Kalbim onu hissediyordu çünkü.

Peter kalabalığa döndü. Sözlerine devam edecekti ama ben onun her hareketini ezberlemiştim. Cümleye nasıl başlar, nasıl bitirir, hangi kelimede sesini kısar... Hepsi zihnimdeydi.

Bunların hepsi planlıydı. Şimdilik planımda yanlış giden tek bir şey yoktu.

Peter beni ifşa etmekte geç bile kalmıştı. Onun bu hamlesi, benim için yeni bir oyun alanıydı. Kurallarını onun koyduğu bir oyun gibi görünüyordu ama henüz taşlar yerinden oynamamıştı.

Yavuz'un gözleriyle buluştuğumda boğazımda bir şey düğümlendi. Onun karısı, Fısıltı da buradaydı. Filiz'in bakışları donmuştu. İçimizdeki en sessiz kişi oydu ama şimdi en büyük çığlık onda kopuyordu.

Gözümün ucuyla Kanca'yı gördüm, diğer tarafta İmam pozisyon almıştı. Siren sabit duruyordu, Yamalı hâlâ şoktaydı ama toparlanmak üzereydi.

Zaman geldiğinde herkes görevini yapacaktı.

Peter, konuşmasına devam etmek için mikrofonu kaldırdı. "Barut, uzun süredir bizim içimizdeydi," dedi. "Güvenimizi kazandı, yatırımlarımıza

ortak oldu, bilgilerimizi aldı. Ve sonra ne yaptı? Hepsini Türk ordusuna servis etti."

Evet, dedim içimden. *Ne yaptıysam doğru olanı yaptım. Ne yaptıysam vatanım için yaptım.*

Ama durmadı. Durmayacaktı. "Bana ihanet eden yalnızca o da değil..." Peter'ın sesi biraz titredi ama sahte bir titremeydi. "Talia... Benim değerli yeğenim."

Adını andığı an sanki zaman dondu.

İki koruma onun yanına ilerledi. Talia başını kaldırmıştı, kendinden emin bakıyordu. Ama gözlerindeki tedirginliği sadece ben görebilirdim. Çünkü o benim karımdı. Ve diz çöktürülmek istenen o kadına, benim kalbim diz çökmüştü yıllar önce.

Korumalardan biri omzuna bastırdı. Hayır. Hayır, buna izin veremezdim. Diğer el, bileğine uzandığında içimdeki zincir koptu. Benim karıma dokunan ellerin tamamını kırardım.

"Ona dokunma," dedim uçurumun kenarındaki bir sesle. "Senin derdin benimle. Onunla değil."

Talia bana göz ucuyla baktı. Sakindi. Bunun bir oyun olduğunu biliyordu. Ben de öyle. Fakat içimdeki öfke, kaburgalarımı çatlatacak gibiydi.

"O bana ihanet etmeden önceydi," dedi Peter, kırgınlığını hissettiren bir tonla. Sahnenin ucuna doğru yürüdü. Gözleri hınçla parlıyordu. Bütün salon sessizdi. Nefesler bile tutulmuştu. "Bana bunu nasıl yaptın, Talia?" dedi. "Dayına bunu nasıl yaptın? Nasıl bunca zaman kandırdın beni?"

"Dayı..." dedi Talia, sesi ince ama netti.

"Kes sesini!" diye bağırdı Peter. "Her şeyi biliyorum, her şeyi!"

Elini havaya kaldırmıştı. O kadar hiddetliydi ki bir an aşağıya inip vuracak sandım. O an, o salonun tamamını yakmaya yemin ettim.

"Kandırmışlar seni," dedi Talia. "Sana ihanet etmeyeceğimi biliyorsun!"

"Alisa beni kandırmaz," dedi Peter. "Alisa, senin aksine bana hiç ihanet etmez."

Alisa... Gözüm kardeşine gitti. Bir gölge gibi izliyordu olanları. Ablasının ardına gizlenmişti ama ben o kararsız bakışı gördüm.

Hızla kardeşine dönen Talia'nın sesi bir kurşun gibi çarptı salona. "Ne dedin ona?" Gözlerindeki panik, çaresizlik ve inançsızlık... Hepsi bir araya gelmişti. "Dayıma ne dedin, Alisa?"

Alisa, ablasının dudaklarını okuyordu. Peter ise hâlâ üstünlüğü elinde tuttuğunu sanıyordu. "Bu kadar salak olamazsın, Talia," dedi. "Alisa her zaman bana sadık oldu. O beni hep sevdi. Çünkü onu yanıma aldığımda el kadar bir bebekti. Onu bana düşman etmeyi nasıl düşünürsün?"

Damarlarımın arasındaki kan buz kesti.

Keşke böyle olmasaydı ama olmuştu.

"Alisa..." dedi Talia. Hayal kırıklığıyla yıkılmıştı sesi. "*Yapmadım,* de! Bir şey söylesene!"

Peter geri çekilmedi. Sinsiliğini sahne ışığı altında parlatmaya devam ediyordu. "Söyle ona," dedi, Alisa'ya bakarak. "Söyle, güzel yeğenim."

Alisa işaret dilini kullandığında ellerini izledim. "Beynimi yıkayıp duruyordun," dedi, ablasına doğru. "Dayım hiçbir zaman kötü biri olmadı. Sen onu tanımıyorsun ama ben tanıyorum. Sen yokken bile bana bakan biri oldu. Ona ihanet edemezdim."

Talia'nın sesi çatladı. "Yapma..." dedi. Onu yere bastırdıkları için ellerini kullanamıyordu ama Alisa'nın göreceği şekilde konuşuyordu. "Yapma, Alisa. Ben senin ablanım, yapma. Uyma bu şeytana!"

O an Talia'nın omuzları düştü. Yıkıldı. Tüm o planların, tüm o fedakârlıkların, bunca zaman susmasının, sabretmesinin, umut etmesinin karşılığıydı bu.

"Yazık sana," dedi Peter. Sesindeki o küstah merhamet, midemi bulandırdı. "ITO'nun önüne kimse geçemez. Sana bunu öğrettim sanıyordum, Talia." Adını ağzına her alışında kan beynime sıçrıyordu. "Bana ihanetin bedelini sevdiğini gözlerinin önünde kaybederek ödeyeceksin!"

Bir çığlık yayıldı. Talia'nın çığlığıydı.

Peter geri çekildi. Halkının önünde cellat değil de sanki ilahi yargıç edasıyla döndü. Yüzünü bana değil, Yavuz'a çevirdi. Yıllar önce omuz omuza savaştığım, sırlarımı emanet ettiğim adama.

Peter'ın ifadesi bu kez daha soğuk, daha uğursuzdu. "Sadakat," dedi. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini şimdi göreceğiz."

Cehennemin kapısını açan o ses duyuldu. "Yannis," diyerek devam etti. Yavuz'un sahte adını mırıldandı. "Sana güveniyorum. Sadakatini göster. Bu ihaneti kendi ellerinle sonlandır."

Peter son sözünü söyledi. "Bu Türk askerini herkesin gözü önünde vur ve ITO'nun ne kadar yenilmez olduğunu herkese göster."

Etraf sessizliğe gömüldü. Yavuz bana dönmeden önce tek bir noktaya odaklandı. Filiz'e baktığına emindim. Kısa süre sonra tamamen bana döndü. Yıllarca ölü bilinen, *abim* dediğim adam, komutanım, bana silah doğrultacaktı. Birlikte nice mezar kazdığımız adam, şimdi bana nişan alacaktı.

Gözlerimi Yavuz'un gözlerinden ayırmadım. Parmakları silahın tetiğine yaklaştı. Sahnenin her yerinde korumalar vardı. Bir kıvılcımda her şey yanacaktı.

Kımıldamadım. Kaçmadım. Kaşlarımı bile çatmadım. Yavuz'un gözlerinde bir kıpırtı gördüm, Kararsızlık... Sonra başparmağıyla silahın emniyetini açtı.

Her şey bir saniyeye sıkıştı. Talia'nın gözleri yaşla doldu. Yamalı'nın alamadığı nefeslerini kulağımda hissediyordum. Ve ben hâlâ Yavuz'un gözlerine bakıyordum.

Zaman durmuş, herkes soluğunu tutmuş gibiydi. Aşağıdaki herkesin gözü bizdeydi. Silah hâlâ bana doğrultuluydu. Yavuz'un eli titremiyordu. İşini bilen bir adam gibi kararlıydı. Ama gözleri... Gözleri konuşuyordu.

Yılların hasretiyle, ağırlığıyla, içinden çıkamadığı karanlık bir suskunlukla karşı karşıyaydım.

Sessizliğin bozan Yavuz Öztürk, "Yıllardır bu örgütün içindeyim..." dedi. Her kelimesi bir kurşun gibiydi. "Kendimi bu örgüte kanıtlamak için birçok şey yaptım. Hiçbiri kolay olmadı. Peter Kalovski bana kolaylıkla güvenmedi..."

Omuzlarım dikti. Bir yandan rahatlıyordum, bir yandan içim kanıyordu.

"Çok şey öğrendim. Çok şey yaşadım. Yıllardır ITO'ya bağlıyım," diye devam etti Yavuz. *Hayır, değildin. Hiçbir Türk askeri ITO'ya bağlı olamazdı. Olmamalıydı.* "Ama..."

Silah hâlâ bana dönüktü.

"Ama eğer bu zamana kadar öğrendiğim tek bir şey varsa..." Bir adım yaklaştı. "O da şudur: Hiçbir Türk, vatanına ihanet etmez."

İşte buydu.

Bir tetiğin sesi, kaderimizi baştan yazdı.

Yavuz, çevik bir hareketle silahını Peter'a çevirdi ve ona sıktı. Her şey saniyeler içinde gerçekleşmişti. Silahımı belimden çıkarıp nişan almam ve kürsüyü kendime siper etmem oldukça kısa sürdü.

Peter'ın gözleri büyüdü. Omzuna isabet eden kurşunun yankısıyla birlikte geriye doğru sendeledi. Elena ileriye fırladı. "Peter!" diye bağırdı. Talia olduğu yerden doğrulmak istedi ama korumalar onu sıkı sıkıya tuttu.

Yavuz'la gözlerimiz kısa bir anlığına buluştu. "Bir an beni vuracaksınız sandım," dedim, ileriye doğru ateş ederek. Etraf savaş alanına dönmüştü. "Gözlerinizdeki o tereddüdü gördüm."

"Sana sıkacağıma kafama sıkarım," dedi Yavuz.

"Komutanım..." dedim derin bir saygıyla. "Aramıza tekrardan hoş geldiniz."

"Hoş buldum, Barut."

Yavuz Öztürk...

Hayalet Timi'nin kalbini taşıyan, tüm operasyonların omurgası olan o adam, bir gecede küle dönmüştü. Yıllar önce gerçekleşen o büyük patlama, sadece bir binayı değil, bizi de yıkmıştı. O gece, Yavuz'un cansız bedenine ulaşılamamıştı. Ve biz, Türk askerinin şerefine yakışır şekilde, mezarını içi boş bir tabutla sembolize etmiştik.

Ama gerçek bambaşkaydı.

Yavuz, o patlamada ölmemişti.

Uluslararası Terör Örgütü, ITO tarafından ağır yaralı hâlde ele geçirilmişti. Dışarıya ölüm raporu yayılmıştı, cenazesi bile bulunamamıştı çünkü yaşatıyorlardı. Neden mi? Onun zihni, sahadaki her komutanın haritasıydı. Planlarını, taktiklerini, reflekslerini, ruhunu çözmeye çalıştılar. İşkenceyle, beyin yıkamayla, belki zamanla teslim alacaklarını düşündüler.

Ama Yavuz Öztürk teslim olmamıştı.

O, bize değil; vatanına, milletine yemin etmiş bir askerdi.

Dışarıdan bakıldığında, yıllarca ITO'nun saflarında görünmüştü. Sadakatle emir almış, onların liderlerinin yanından ayrılmamıştı. Hatta öyle bir güven kazanmıştı ki Peter Kalovski'nin bile en yakınlarından biri hâline gelmişti.

Oysa bizden hiç kopmamıştı.

Kasırga Hava Üssü'yle gizli bir protokol üzerinden temasa geçmişti. Sadece birkaç üst düzey yetkili, onun hâlâ yaşadığını ve Türk istihbaratına bilgi sızdırdığını biliyordu. O, ITO'yu içeriden kemiren bir kurttan çok daha fazlasıydı.

Aldığımız tüm hayati ihbarların arkasında hep o vardı. Kimse ismini bilmezdi. Kod adı yoktu. Yalnızca birer bilgi kırıntısıydı bıraktığı. Bir koordinat, bir dosya, bir güvenlik açığı... O bilgileri alan biz, Hayalet Timi olarak her adımda aslında onun izini sürüyorduk ama kendisini göremiyorduk.

Ta ki Beşinci Günah'ın öldürüldüğü o patlamaya kadar...

O gün, içeriden bir koruma sistemi devre dışı bırakılmıştı. Yamalı bana kameraları gösterdiğinde, yüzü gölgede kalan bir adamın timi son saniyede nasıl koruduğunu izlemiştim. Gözlerinin bir anlığına netleştiği o anda kalbim duracak gibi olmuştu.

Yavuz'du o.

Ve şimdi sahnede, karşımdaydı.

Yıllar önce şehit verdiğimi sandığım komutanım, silahıyla Peter Kalovski'yi vuruyordu.

Onu anlatmak kolay değildi.

Yavuz Öztürk, sadece bir asker değildi.

O, yıllarca vatanını savunmak için düşmanın yatağında uyuyan bir kartaldı. Ve şimdi pençesini çıkarmıştı.

Düşmanın en koyu gölgesinde yanımızda olan, en karanlık planlarını bozan, en sinsi hamlelerini bertaraf eden oydu.

Ve ben, Barut Ulu Boratav, onu bir kez daha yanımda görmekten gurur duyuyordum.

Yavuz, sessizce geri dönmüştü. Ama bu kez, susturmaya değil, hesap sormaya.

"Hayalet Timi," diye seslendim. "Kimse buradan sağ çıkmayacak. Bu bir emirdir. Kimse buradan sağ çıkmayacak ve burası onlara mezar olacak!"

Silah sesleri tıpkı kalp atışlarım gibi aralıksız yankılanıyordu. Kurşunların uğultusu, çığlıklar ve birbirine çarpan bedenlerin sesi havayı yırtıyordu. Her yöne dağılmış düşmanları görüyordum ama gözüm sadece tek bir yöne odaklıydı.

Talia.

Balkan Kızı'm.

Karım.

Elena, hızla hareket ederek kalabalığı yarıp Alisa'ya doğru hamle yaptı. Alisa'nın gözlerinde korku vardı ama bu korku, dayısının üzerinde yarattığı tahribattan kaynaklanıyordu. Talia, bir an bile tereddüt etmedi. Elini

elbisesinin iç kısmına attı, silahı kavradı ve tüm çevikliğini kullanarak araya girdi.

Talia, Elena kardeşine ulaşmadan önce önüne geçti. Yere savrulan bir korumayı tek hamlede etkisiz hâle getirdi, ardından namluyu doğrulttu.

"Bırak kardeşimi!" diye haykırdı.

Elena alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Çok geç," dedi ve elini Alisa'nın bileğine attığında Talia'nın silahı patladı. Kurşun Elena'nın karnını delip, geçerken, çığlık atarak yere kapaklandı. Konu kardeşi olduğunda kimsenin gözyaşına bakmazdı.

Elena, Talia tarafından vurulmuştu.

Talia tam kardeşini almaya giderken başka silahlar doğruldu. Peter'ın adamları gelmişti. Dayısı, yaralı hâliyle, "Alisa'yı getirin!" diye haykırdı. Omzundan kan süzülüyordu ama gözleri hâlâ alev gibiydi. Yanında kalan sadık adamlarıyla birlikte, Alisa'yı hızla kavrayıp koridorun çıkışına yöneldi.

"Hayır!" diye bağırdı Talia, arkalarından koşarken. "Alisa!"

Kızıl saçlarıyla, kor hâlindeki bir yıldız gibi parlıyordu. Onun etrafındaki her şey bulanıktı ama o netti. Elinde silah, gözlerinde ölüm vardı. Elena'yı yere serdiği andan beri kalbim göğsümü delip çıkacakmış gibiydi. Kardeşinin ardından koşarken, etrafını saran silahlı adamlara aldırmadan kendini ateşin ortasına atmıştı.

Aleks onun karşısına çıktığında suratında pis bir ifade belirdi.

Ona doğru nişan alıp çevik bir hareketle tetiğe bastım. Silahımdan çıkan kurşun, onun sırtına saplanmıştı.

Aleks yüzüstü yere düştü ve Talia'nın önündeki engel olmaktan çıktı. Bana sağdan hızla gelen bir kişiyi fark edip yere yattım. Kurşun, dizimin altından sıyrıldı. Karşılık verdim. Duvar yıkıldı, parçalar yüzüme çarptı ama hissetmedim. Çünkü o sırada Talia bana doğru geliyordu. Ve ben, ona ulaşmak için cehennemin içine yürüyordum.

"Barut!" diye bağırdı. Sesini duymam yeterdi. Nefesim, öfkemle yarışırken dizlerimin üstünde kalktım. Önüme çıkan bir teröristi tek hamlede yere yatırdım. Silahını aldım, arkamdan gelen diğerine namluyu boşalttım.

Talia'yla göz göze geldiğimde nefeslerimiz kesilmiş gibiydi. O an sadece ikimiz vardık. Aramızda kalan son metreleri de geçip yanına vardığımda silah sesleri arka plan gürültüsüne dönüştü.

Yüzüne uzandım. Elleri hâlâ titriyordu. Yanağındaki kan lekesini başparmağımla sildim. Parmaklarım çenesine dolandı, yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"İyisin," dedim nefes nefese. "Sen iyisin."

Talia'nın gözleri doldu. "Alisa..." dedi titreyen sesiyle. "Alisa'yı götürdüler."

"Ona ulaşacağız," dedim. "Söz veriyorum. Onu alacağız."

"Yaralanmadın, değil mi?" diye sordu merakla.

Kafamı iki yana salladım. "Hiçbir şeyim yok," dedim. "Sen?"

"Tek düşündüğüm Alisa."

"Şşt," diyerek onu susturdum. Alnına dudaklarımı bastırdım. "Güçlü kal. O da güçlü bir kız."

"Ona bir şey yaparsa..."

"İzin vermeyeceğiz," dedim.

"Ya bir şey olursa?"

"Talia," dedim sertçe. "Aklındaki tüm kötü düşünceleri sil ve bana yardımcı ol, tamam mı?"

"Tamam," dedi burnunu çekerek. "Tamam."

Bakışlarım hızlıca etrafı taradı. "Hayalet Timi," diye seslendim. "Burayı IDA'ya bırakıp çıkış yapıyoruz. Alisa Alaz'ın peşine düşüyoruz!"

"Emredersiniz, komutanım!"

Dışarıdan gelen askerî helikopterlerin sesi binayı inletirken uluslararası destek kuvvetleri de binayı basıyordu. Kapılardan içeriye giren özel birlik askerleri, hedef gözeterek ilerliyordu.

O an Hayalet Timi birbirine göz temasıyla sinyal veriyordu. Kanca, Siren ve İmam ateş hattını kesiyor, kalan son düşmanları etkisiz hâle getiriyordu. Bizim için bu operasyonun zamanı dolmuştu.

Ama o sırada, gözüm başka bir şeye takıldı.

Kürsünün arka kısmında, karanlıkta birbirine yaklaşan iki kişi...

Filiz'di.

Ve karşısında Yavuz.

Onun gözleri başka birini aramıyordu. Yıllarca sadece görev ülküsüyle hayatta kalan o adam, şimdi sadece kalbini dinliyordu. O da onu bulmuştu.

Filiz, ayakta durmakta zorlanır gibiydi. Elleri titriyordu. Nefesi düzensizdi, yürüyordu. Gözleri dolu doluydu ama hâlâ dikkat kesilmişti. Her adımı bir savaştı sanki.

Yavuz, onun varlığıyla yıkılmadı. Ama onun gözlerine baktığı an, tüm savaşlar bitti, tüm yalanlar silindi, tüm maskeler düştü.

İkisi de birbirine yürüdü. Kalabalığın ortasında, patlayan silahların, bağırışların ve dumanın arasında iki insan sadece birbirini arıyordu.

Sonunda birbirlerine ulaştılar.

Yavuz, Filiz'in ellerini tuttu. Sanki her şey bittiğinde hâlâ orada olacağına emin olmak ister gibi... Onu kollarının arasına aldı.

Filiz gözyaşlarını saklamadı. Yavuz'un göğsüne kapanırken sadece bir kelime döküldü dudaklarından. "Yaşıyorsun..."

Yavuz, başını onun saçlarına gömdü. "Senin için," dedi. "Yalnızca senin için."

Onlar kavuştuğunda, gözlerimi kaçırdım. Yamalı, kendisini ikisine siper etmiş, onların kavuşmasını sağlamıştı. Timdeki herkesin iyi olduğuna emin olduktan sonra Talia'nın parmaklarını kavradığımda, elime sıkı sıkı tutundu. Tüm bedeni hâlâ titriyordu. Terle karışmış gözyaşlarını yüzünden seçebiliyordum ama başını dimdik tutuyordu.

Onu yanıma çektim. Bir kolumda tabancam, diğerinde o. Kurşunların yönünü bizden uzağa çevirmek için vücudumu kalkan gibi kullandım.

Yaralılar vardı. Duman vardı. Haykırışlar... Biz ise hâlâ ayaktaydık. Ve bu savaş, henüz bitmemişti.

Binanın ağır demir kapısından dışarı çıktığımızda soğuk gece havası yüzüme çarptı. Gözüm, birkaç metre ötede duran adama takıldı.

Yarbay Âkif Cesur Beton.

Omzunda koca bir roketatar taşıyordu. Taktik yeleği kan içindeydi ama duruşu dimdikti. Vahşi gibi değil, asil bir şekilde nefes alıyordu. Gözlerini uzaklaşmakta olan zırhlı araca dikmişti. Nişan aldı ve ateş etti.

Roket gökyüzünü yırtarak ilerledi, sanki gecenin kalbine bir çizik atar gibi... Ta ki hedefe ulaşıp koca aracı sarı bir ateş kümesine çevirene kadar.

Talia bir adım öne çıktı. Solgun yüzünde bir şeyler titredi. Nefesi kesilmiş gibiydi. Gözleri bu sefer başka birine takıldı.

"Baba..." dedi neredeyse duyulmayacak bir tonda.

Yarbay Beton başını çevirdi. Göz göze geldiler.

Talia, duramadı.

Koştu.

Yarbay Beton, omzunda taşıdığı roketatarı yere bıraktı. Gözleri nemliydi ama ağlamıyordu. Bu adam ağlamazdı. O bir komutandı.

Talia, göğsüne çarptığında ikisi birden sendeledi. Yarbay Beton, kollarını sararken yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Kızım..." dedi. "Güzel kızım."

"Seni çok özledim, Âkif baba."

Yarbay Beton hafifçe gülümsedi. "Ben de seni özledim, kızım. Bir evlat nasıl özlenmez?"

"Her gün seni Alisa'yla tanıştırmanın hayaliyle yaşadım. Onu Türkiye'ye götüreceğimiz günü bekledim..." dedi Talia. Yavaş adımlarla yanlarına doğru gittim. "Barut'un gelmesini bekledim."

"O gün geldi, ufaklık," dedi Yarbay Beton. "O gün geldi, kızım."

Yarbay Beton'un bakışları beni buldu. "Ulukurt," dedi. Tek eliyle beni kendine çekip sarıldı. "Bir sıkıntı var mı?"

"Yok, komutanım," dedim tekdüze bir sesle. "Kalovski, Alisa Alaz'la birlikte kaçtı. Şimdi olduğu bölgeyi tespit edip onu ininde basacağız. Genel merkezi de ele geçirdik."

"Timi hemen toparla," dedi Yarbay Beton. "On dakika içinde hazır olun."

"Emredersiniz, komutanım!" dediğimde kulaklığıma doğru döndüm. "Komutanımı duydunuz. Herkes beş dakika içinde hazır olsun."

"Beş dakika mı?" dedi Yamalı. "Kurban olduğumun komutanısı, on dakika değil mi?"

"Sana an itibarıyla üç dakika, Yamalı!" dedim sinirle.

"Başüstüne, komutanım!" dedi Yamalı.

Yaklaşmakta olan askerî aracı bekledim. Onun park etmesiyle arka kasada bulunan tüfekleri ve çelik yelekleri elime aldım. Talia, Yarbay Beton'dan ayrıldığında onun yanına geçtim. Talia'yı kendime çekerek ona çelik yeleği giydirmeye başladım.

Teni buz gibiydi. "Üşümüşsün," dedim.

"Sorun değil," dedi. "Alisa da üşüyordur. Üstünde hiçbir şey yoktu."

"Kendini düşün," dedim.

"Düşünemem," dedi. "Düşünemem, *ljubov moja.* Güneş doğmadan onu alacaksınız, değil mi?"

Ona doğru yaklaştığımda alnımı alnına yasladım. "Ben hiç kardeşini o itin eline bırakır mıyım?"

"Bırakmazsın."

"Bırakmam."

"Ulukurt sözü mü?" dedi.

"Ulukurt sözü."

"Sen de orada kalma," dedi dudaklarını büzerek. "*Ve molam... Ve molam, ljubov moja.* Türkiye'ye hep beraber dönelim."

Gözlerimi kapadım ve iç çektim. "Orada ne olur, bilmiyorum, Talia." Yutkundum. "Ama kardeşini ne olursa olsun koruyacağıma söz veriyorum."

"Kendini?"

"Hiçbir asker kendisi için söz vermez, veremez. Çünkü biz vatanımız için can vermeye hazırız."

Bedeninin titrediğini hissettim. Hiçbir şey demedi. Diyemedi. Kollarını boynuma doladığında bana sımsıkı sarıldı. Elimi başına yerleştirdim ve saçlarını okşadım.

"Beraber dönmek için elimden geleni yapacağımı bil... Yapamazsam da..."

"Sus," dedi. "Sus, devam etme. Ben aksini düşünmek istemiyorum. Geleceksin ve kardeşimle birlikte döneceğiz. Çünkü *te sakam, ljubov moja.*"

"Sana da *te sakam.*"

Onu bir süre daha bırakmadım. Buz gibiydi teni, daha fazla öyle durmasına izin vermeden ceketimi çıkardım ve ona giydirdim. Âkif Cesur'un yanına ilerledi. Hayalet Timi de söylediğimden daha kısa sürede toplanmıştı.

Yavuz Komutan dışarıya çıkarken Yamalı, abisinin kolunun altına girmişti. "Yavuz?" dedi Yarbay Beton şaşkınlıkla.

"Komutanım," dedi Yavuz özlem dolu bir duyguyla. İkisi de birbirine sarıldığında Hayalet Timi'ndeki herkes hayretler içerisindeydi. Yarbay Beton'u ilk defa birine sarılırken görüyorlardı.

Onu izlediğimizi fark eden Yarbay Beton, "Dağılın, dingiller!" diye bağırdı. Geniş askerî arabaya yerleştiğimizde Fısıltı, bakışlarını Yavuz'dan ayırmıyordu. Aynı şekilde Yamalı da.

Onlar sadece uzaktan kavuşabilmişti. Hasret gideremişlerdi çünkü Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu henüz bitmiş değildi. "Yamalı," dedim. "Mermi'den bir haber var mı?"

O da burnumuzda tütüyordu. Onun da son Makedonya göreviydi. Artık aramızda olacaktı.

Yamalı bakışlarını dizüstü bilgisayarına çevirip, "Kontrol sağlıyorum, komutanım," dedi. Dakikalar sonra tekrar konuştu. "Bağlantı kesilmiş. Hem de saatler önce."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Mermi'yle bütün bağlantımız kopmuş durumda, komutanım."

Kahretsin! Tam da zamanıydı. "Kanca," dedim. "Derhâl arabadan in ve Mermi'nin en son görüntülendiği yere gidip onu bul."

"Komutanım..." dedi Kanca. Bizimle birlikte Peter'ı öldürmek için tutuştuğu belliydi.

"Silah arkadaşını yalnız mı bırakacaksın, asker!" diye gürledim.

"Asla!" dedi Kanca.

"Vakit kaybetme," dedim. "Mermi'yi bulduğun an, durumu iyiyse ikiniz de bize hava desteğiyle katılın."

Kanca hemen ayağa kalktı. "Emredersiniz, komutanım!" Tam arabadan inmek üzereydi ki duraksadı. Bakışları Siren'de durdu. "Siren Komutan'ım," diye seslendi. Herkesin dikkati ikiliye çekildi. "Kendinize dikkat ediniz."

"Sen de Kanca," dedi Siren. İkisi de derin bakışlarla birbirine baktıktan sonra Kanca arabadan indi. Elimi yumruk yapıp hafifçe ön tarafa vurduğumda şoföre devam etmesini belirttim.

Kalovski Malikânesi'nde elektrikler bir saat önce kesilmişti. Koridor lambaları, yalnızca güvenlik sistemine bağlı yedek enerjiyle kısık kısık yanıp sönüyordu. Evde uğursuz bir sessizlik hâkimdi.

Peter Kalovski'nin merkezde aldığı yarayla birlikte, zincirlerinden kurtulan bir kargaşa, malikânenin damarlarında sinsice dolaşıyordu.

Vesna Kalovski, minik Angela'yı odasına götürmeye çalışıyordu. Kızın elinde oyuncak ayısı vardı. "Anne, neden her yer karanlık?" diye sormuştu biraz önce. Vesna ise cevapsız kalmıştı. Çünkü sorunun cevabı, sadece karanlık değildi.

Sistem çökmüştü.

Güvenlik devrede değildi.

Neler olduğunu anlayamıyordu.

Peter'ın otoritesinin yerini, hırs ve kaos almıştı. Sadık korumaların yerini fırsat kollayanlar doldurmuştu.

Tam Angela'nın odasına girmişti ki koridorun loş ışıkları altında iki kişi belirdi. Peter'ın güvenliğinden sorumlu adamlardan ikisiydi. Ancak bu sefer gözlerinde sadakat yoktu. Sadece çıkar, sadece hesaplaşma vardı.

"Vesna Hanım," dedi biri, silahını kabzasından çekip, doğrultarak. "Kusura bakmayın. Talimatlar değişti."

"Ne demek bu?" dedi Vesna, derin bir korkuyla. Fevri bir hareketle Angela'yı arkasına aldı. "Çekil önümden!"

"Sizin için artık yolun sonu."

Mermi, başına aldığı darbeden ötürü sersemlemiş hâldeydi. Ayağa kalkmak için kendini zorladı. Genel merkezde her ne olduysa evdeki çalışanların artık koruma değil, birer cellat olduğunun farkındaydı.

Ayağa kalktığında seslerin geldiği yere doğru ilerledi. Evin içine girdi. Etraf karanlıktı. Sesler üst kattan geliyordu. Emin adımlarla ilerledi. Merdivenleri çıktığında o iki adamı gördü.

Angela ve Vesna'yı öldüreceklerdi.

Çünkü Peter Kalovski başarısız olmuştu ve ailesinden geriye kimse kalmamalıydı.

Mermi, silahını kaldırdı ve aldığı nişanla iki adamı da vurarak etkisiz hâle getirdi. Vesna'nın çığlığı koridorda yankılanırken, "Şşt," diyerek sakinleştirmeye çalıştı. "Sizi öldürmeyeceğim. Onlardan biri değilim."

Vesna geri adımlar attı. "Uzak dur bizden."

"Sizi Talia Hanım'ın yanına götüreceğim."

Angela masum bir sesle, "Talia," diye mırıldandı. "Anne, Talia'nın yanına gidelim!"

"Dur, tatlım," dedi Vesna, kızını kucağına alarak. "Dur, anneciğim."

Mermi elini uzattı. "Sizi bu evden güvenle çıkaracağım," dedi. "Buraya daha çok kişi gelecek ve onlar gelmeden çıkmalıyız."

Mermi göz ucuyla arkasına baktı. Vesna hâlâ odanın kapısında duruyordu. Kollarında Angela'yı sımsıkı tutuyor, öylece titriyordu. Gözlerinde inançsızlık, dudaklarında tek bir kelime vardı. "Hayır."

"Vesna Hanım," dedi Mermi, sesini alçak ama kararlı tutarak. "Burada kalamazsınız. Korumalar Peter'ın kontrolünden çıktı. Ev güvenli değil. Sizi öldürecekler."

Vesna bir adım geri çekildi. "Sana neden inanayım?"

Mermi derin bir nefes aldı. "Haklısınız. Beni Peter'ın adamı sandınız. Herkes öyle sandı. Çünkü öyle görünmek zorundaydım." Bir adım attı. "Ama ben Peter'a değil, Talia Hanım'a sadığım. Ve şimdi onun isteğiyle sizi oradan çıkarmakla görevliyim. Angela'nın yaşamasını istiyorsanız, şimdi benimle gelmelisiniz."

Vesna dişlerini sıktı, Angela'nın başını okşadı. "Sen de mi kandırdın bizi?" diye sordu. "Ben, seni aileden biri gibi görmüştüm!"

"Daha da geç kalamayız," dedi Mermi. "İçeride kalanlar çatışmaya girdi bile. Az sonra bu ev cehenneme dönecek. Angela'nın bundan kurtulmasını istiyor musunuz?"

Angela'nın küçük elleri annesinin boynuna sarılmıştı. Yanağı Vesna'nın göğsünde, kısık sesle bir isim mırıldandı. "Talia..."

Vesna'nın gözleri yaşla doldu. Dudakları titredi. Mermi bir adım daha yaklaştı. "Şimdi bana güvenin," dedi. "Sizi Talia Hanım'a götüreceğim."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Vesna başını hafifçe eğdi. "Sadece kızım için."

"Yeterli," dedi Mermi. "Hadi. Şimdi çıkıyoruz."

Angela'yı daha sıkı kavradı. Vesna son bir kez odanın içine baktı, yıllardır yaşadığı evdi bu. Artık hiçbir anlamı kalmamıştı. Peter'dan haber alamıyordu.

Üçü birlikte koridora çıktılar. Mermi önde, silahı tetikteydi. Hedefleri belliydi. Arka çıkışı kullanacaktı. Koridor dar, ışık yetersizdi. Tüm çıkış planlarını defalarca çalışmış olsa da Mermi'nin kalbi her adımda biraz daha hızla çarpıyordu. Sessizdi ama ölüm kokuyordu hava. Vesna'nın nefesi ense köküne çarpıyor, Angela'nın minik hırıltısı içini dağlıyordu.

Servis merdivenine geldiklerinde Mermi önce eğilip etrafı kontrol etti. Temizdi ama çok hızlı değildi artık hareket eden kişiler. Dışarıya doğru adımladılar. Mermi gözlerine arabayı kestirdi. O arabaya bindiğinde hiçbir sorun kalmayacaktı.

Mermi tam dönecekti ki bir kurşun sesi, karanlığı yardı.

Bir çığlık duyuldu. "Mi... Les..."

Mermi bir anda döndü.

Vesna, kucağında Angela'yla bir adım gerisinde kalmıştı. Omzunun üstünde kan yayılıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. Angela çığlık atarak annesine sarıldı.

"Vesna Hanım!"

Mermi hemen koştu. Angela'yı onun kucağından nazik ama hızlıca aldı. "Bana bakın!" dedi. "Bana bakın, Vesna Hanım!"

Kadın can çekişen hırıltı çıkardı. Elini kaldırdı, Angela'nın yanağına dokundu. Sonra başını hafifçe salladı. "Onu... Onu buradan götür. Ne olur kızımı yaşatın."

Bir kişi, evin alt kısmında tekrar belirince, Mermi gözünü kırpmadan nişan aldı. Tetiğe bastı. Koruma yere devrildi. Artık zaman kalmamıştı.

"Sizi bırakamam," dedi Mermi.

"Kızımı kurtar, onu Talia'ya götür..."

Vesna, gözleri açık bir şekilde yerde sabit kaldı, son nefesini verdi. Angela'nın çığlığı bütün bahçeyi sardı. Mermi, fevri bir hareketle Angela'yı kucakladı. "Anne..." diye fısıldayan küçük kızın gözleri doluydu.

Vesna'nın gözleri kapanmıştı. Solgun yüzü, üzerine düşen ışıkla hayalet gibi duruyordu. Mermi kafasını çevirdi. Bu kadını koruyamamıştı. Suçlu hissediyordu. Komutanına, Talia'ya ne diyeceğini düşündü. Arabaya doğru hızlıca bir bakış atıp, vakit kaybetmeden içine bindi ve Angela'yı montunun içine sardı.

Güvenli bölgeye ulaşmak zorundaydı.

Fakat tam o anda, arabanın önünde Alisa'nın tavşanı belirdi. Kırmızı gözlerle, farları açık arabaya bakıyor, yerde bulduğu bir şeyi kemiriyordu. Buradan kurtarabildiği her canlıyı kurtaracaktı. Angela'yı arka koltuğa bıraktığında ceketini üstüne sardı.

"Hayalet Timi," dedi. "Üsteğmen Mermi konuşuyor. Hatta biri var mı?"

Arabadan aşağıya indiğinde tavşanı korkutmadan sessiz adımlar attı. Bu tavşan, Alisa'nın her şeyiydi ve Alisa onsuz Türkiye'ye dönmezdi. "Korkma," dedi fısıltıyla. "Seni eve götüreceğim."

Bir hayatı daha kurtaracaktı. Bunu başarmalıydı. Çünkü onun adı Kürşat Kurşunalp'ti. Herkes ona *Mermi* diyordu ama o, siper olan adamdı. Ve bu gece son bir kez daha siper olacaktı.

"Hayalet Timi!" dedi Mermi tekrardan.

"Mermi?" dedi Kanca merakla. Yola çıkmış, az bir mesafe kalmıştı. "Kardeşim, neredesin? Saatlerdir sana ulaşamıyoruz!"

Ama bir şey... Bir şey gözünün önünü kanattı.

Tavşanın karnındaki sargı, hareket ederken ışığın altında kıpırdadı. Kablosu vardı. Parlayan bir tetik düzeneği... Mermi'nin yüreği aniden sıkıştı.

Geri çekildi.

Tavşan tuzaktı.

"Hatta İmam'ı bağla," dedi Mermi telaşla. O bombayı infilak ettirmesi gerekiyordu. Kaçmak için zaman yoktu. Tavşan hareketlendiğinde hızla uzaklaştı. Onu tutamamış, elinden kaçırmıştı.

Ama çok geçti.

Kulübenin yanına giden tavşan, Mermi'nin gördüğü son şey olmuştu.

Patlama sesi, gökyüzünü yırttı. Toprak titredi. Hava, kıpkırmızı bir çığlıkla doldu. Peter Kalovski'nin evi tamamen alev aldı. Ve Mermi, kendini yerin üstünden gökyüzüne doğru savrulmuş gibi hissetti. Bir ağaç gibi yıkıldı. Göğsüne saplanan metal parçalarıyla nefesi gitti. Karın kısmı paramparçaydı. Kulakları çınlıyordu ama sessizliği duyabiliyordu. Ölümün sessizliği.

Tavşan, hain bir tuzakla patlatılmıştı.

"Angela..."

Dudaklarından çıkan ilk kelime buydu. Minicik kızın çığlıklarını duymuyordu artık ama hayal edebiliyordu.

Sağ kolunu kaldırmak istedi, olmuyordu. Başını yana çevirdi. Gözlerinin kenarından kan sızıyordu. Telsizi hâlâ kavrıyordu. Boğuk bir tonda bastı tuşa. "Kanca..." dedi hırıltıyla. "Benim..."

Telsizde cızırtı oldu. "Mermi! Neredesin, kardeşim?"

Mermi gözlerini kapamadı. Direndi. Çünkü bu sefer gerçekten vedalaşması gerekiyordu.

"Kardeşim..." dedi. "Kız çocuğu... Tavşan... Tuzak vardı... Onu... Koru..."

Gözünden bir damla yaş aktı.

"Kime ne olduysa... Ben razıyım. Yeter ki... O kız... Talia'ya ulaşsın..."

"Dayan! Geliyorum!" dedi Kanca. "Mermi! Sakın pes etme! Mermi! Kurbanın olayım ses ver!"

Son bir nefes, göğsünde yanık bir sancı vardı Mermi'nin. Birkaç saniye sonra sakinlik hissetti. Yüzünde bir gülümsemeyle, gözlerini gökyüzüne dikmiş hâlde öylece kaldı. Hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Annesi, babası, kız kardeşleri...

Ben, Kürşat Kurşunalp, diye geçirdi içinden.

Hayatım boyunca pek çok kalbe girdim ama en son gireceğim yer bir kuru toprak olmak üzereydi. Şaşırdım mı? Biraz. Ama kader dediğin şey çapkınlığı bile terlikle kovalar.

Biri bana yıllar önce, "Şehit olacaksın," deseydi... "Yok be abi, ben anca gönül şehidi olurum," derdim. Ama işte buradayım. Ne bir aşkın sonu ne de bir ayrılık mektubu... Sonsuzluğa mühürlü bir son görevdeyim.

Ailem üzülmesin, oğulları sonsuz bir göreve çıktı.

Kardeşlerim kızmasın bana, mahşerde bir arada olacağız.

Geriye kalan kadınlar da üzülmesin. Hepinizi severek gidiyorum. Kalbim de kaslarım gibi kocaman benim, özellikle de doktor ve hemşirelerin koca bir yeri var. Hepiniz aklımdasınız benim.

Barut Komutan'ım yanımda olsaydı kızardı bana, ölürken bile aklın kadınlarda diye! Birinin saçları, ötekinin gülüşü, bir başkasının bana, "Asker adamla olmaz," deyişi... Haklıydılar. Çünkü ben hep gidiyordum. Ama kalbimi hiçbirine bırakmadan değil, bölüştürerek. Birine gözlerimi, birine ellerimi, birine son öpücüğümü...

Fakat hepsinden önce, yüreğimi vatana teslim etmiştim.

Ulan Mermi, bir kızı kendine seçemedin ama ölümü seçtin, ha?

Hayalet Timi'ndeki arkadaşlarım geldi gözümün önüne. O sessiz dualar, kınalı eller, yazılmamış mektuplar... Hepsi içime doldu birden. Onlar nasıllardı? İyiler miydi? Benim yerime bol bol ıslak tuvalet terliği yesinlerdi! Barut Komutan'ımı da sinir etmeyi ihmal etmesinlerdi.

Ama gururluyum. Ben bir çiçeği bile soldurmadan yaşadım bu ömrü. Sadece biraz fazla kokladım, o kadar.

Şimdi paramparçaydım. Şarapnel parçaları vücuduma saplanmıştı. Kopan bir kısmım var mıydı henüz hissedemediğim dakikalardaydım. Toprağa karışacaktım.

Alt yazıya ismimi yazmazlar belki. Belki birileri, "Kimdi bu vatan evladı?" diye sormaz bile. Ama bir asker şehit olunca değil, unutulunca ölür derler ya... Ben unutulmayı da göze aldım.

Üzerime kapatılan toprak, bana ağır gelmez. Ama bir kızın, "Sen söz vermiştin," deyişi içimi yakar. Olsun. Ben sözüme sadığım. Vatanıma verdim o sözü. Ve şimdi, elinde gülü değil, silahı tutan bir adam olarak son defa söylüyorum.

Ben, Kürşat Kurşunalp. Biraz çapkın, biraz arsız, çokça yorgun bir yüreğin sahibiydim. Ama ölürken bile yakışıklıydım, onu da yaz bir kenara.

Ve bu kalp... Hiçbir kadına ait olmadı. Yalnızca toprağa ve yalnızca vatanına ait oldu.

Son nefesini verdi.

Kod adı Mermi olan Üsteğmen Kürşat Kurşunalp şehit olmuştu.

Adı, Türk milletinin kalbine bir kurşun gibi kazınacaktı. Çünkü onun adı, sustuğu anlarda bile konuşuyordu.

Mermi.

Aslında adı Kürşat'tı ama kod adını bile kurşundan seçmişti. Zira bir gün toprağa düşerse ardında bir iz bırakmalıydı. Delip geçen, iz bırakan, susmayan bir iz.

Bilmez misin? Hayaletler öylece ölmez. Çünkü onları tanıyan azdır ama sevenleri çoktur. Dualarda yaşarlar. Gecenin bir yerinde, bir annenin yüreğinde çarparlar. Bir asker yemin ederken boğazına düğümlenir adı. Bir çocuk, gökyüzüne bakarken yıldızlar arasında onun izini arar.

Son nefesiydi belki ama o nefeste bir hayat daha vardı. O küçük kızın ve belki de bu milletin yüreğinde hâlâ yanan umutların...

İşte bu yüzden Mermi artık yoktu belki ama sesi vardı. Toprağın altında değil, toprağın kendisinde yaşayacaktı. Ve bizler, onu her andığımızda bir bayrağın dalgalanışında duyacaktık.

Çünkü Hayalet Timi'nin kuralı belliydi.

Ölene kadar savaşılır.

Öldükten sonra bile unutulmaz.

22.
KİBRİT

Özür dilerim.

En çok da kendimi hayatta tutamadığım için.

Yerine getiremediğim her söz için.

Her şey için Balkan Kızı.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Bir Türk, ölmeden önce vatanını, öldükten sonra toprağını korur, derler.

Ölmek vardı. Dönmek yoktu.

Yüreğime bir kına yakılmıştı. Bu yolun dönüşü olmazdı. Bu yol, sevdiklerinin gözlerinin içine son kez bakmakla başlar, şehadetle biterdi. Bir mezar taşına adını yazdırmadan tarihin göğsüne damga vurmaktır bu.

Eğer bu beden, bu gece burada kalacaksa... Geriye dönenler adımı anacaktı.

Ben bu toprağa yemin etmiştim. Ayak bastığım her karışına, alnımın terini, yüreğimin ateşini vermiştim. Ölmek mi? Ben zaten her sabah ölümü selamlayarak uyanıyordum. Kurşun değildi bizi öldüren, unutulmaktı.

Ben unutulmayacak şekilde ölecektim.

Çünkü bir Balkan kızı beni hiç unutmayacaktı. Bana bir mezar taşı değil, bir bayrak yeterdi. Üstüme örtülsün diye değil, dalgalansın diyeydi.

Elimdeki *GPS* cihazına gözlerimi diktim. Ekranda titrek bir ışık yanıp sönüyordu, Alisa'dan gelen bir sinyaldi. Her şey planladığımız gibi ilerliyordu.

Alisa Alaz.

Operasyonun en kritik parçasıydı.

Planımıza göre o bize ihanet edecekti. Ablasının bunca zaman ona anlattığı her şeyi dayısına öten ve dayısının tarafında olan biri gibi gözükecekti. Fakat olayın aslı öyle değildi. Alisa rolünü kusursuz oynamıştı.

Talia'ya gönderdiğim her kibrit kutusunda sadece sevdamı değil, planlarımı da gizlemiştim. Alisa da güvenli listemizdeydi. En az ablası kadar kararlı, en az onun kadar hırçındı. O ateş böceği bilekliğini boşuna vermemiştim. O bileklik *GPS* özelliği taşıyordu.

Peter Kalovski... Masum sandığı yeğeninin aslında kendisini adım adım ölüme götürdüğünün farkında bile değildi.

Kafamı kaldırıp telsize uzandım. "Kanca," dedim. Sesim soğuk ve netti. "Mermi'den bir haber var mı?"

Cevap telsizden saniyeler içinde geldi. Ama bana bir ömür kadar sürdü. "Komutanım..." dedi. Nefesindeki o boğukluk, o çaresiz hüzün... Daha önce de duymuştum.

"Durdurun arabayı," dedim. Timdekiler bana merakla döndü. Arabanın durmasıyla kendimi aşağıya attım. Üstümdeki kıyafetleri değiştirmiş, askerî kıyafetlerimi giymiştim. Postallarımı sertçe yere vurdum.

"Ne oldu?" dedim Kanca'ya doğru. Aslında ne olduğunu sesinden bile anlamıştım. Yalnızca erteledim. O cümleyi duymamak için zamanla savaştım.

Kanca'nın sessizliği uzadıkça içimdeki umutlar eksiliyordu. Ve sonra konuştu. "Tavşana bomba bağlamışlar... Mermi, Vesna'yla Angela'yı çıkartıyormuş. Çocuğu kurtarmış ama..." Elimi yumruk yaptım.

O *ama*'nın ardına saklanmış kelimeleri duymamak için sağır olmayı yeğlerdim.

"Ama Mermi şehit düşmüş, komutanım."

Yüreğim titredi. Sızım sızım sızladı. Diğerleri de yanıma geldiklerinde hepimizin yüz ifadesi aynıydı.

Boğazımda bir düğüm vardı. Ne kelime geçebiliyordu ne de nefes. İçimde bir şey çatladı sanki. Ses çıkarmadan kırılan bir kemik gibi... Sessiz ama acısı iliklere işleyen bir şey.

Yavaşça yere çömeldim. Ellerim dizlerime dayalıydı ama sanki onlar bile beni taşıyamıyordu artık. Bir tim komutanıydım... Ama şu an sadece bir abiydim. Kardeşini kaybetmiş bir asker.

"Hayır..." dedim. Yutkunamadım. Timimden bir asker şehit olmuştu. "Hayır, ulan. Olamaz."

"Uzuvları..." dedi Kanca ama konuşamadı. Patlama olmuştu. Patlama...

"Naaşı ne durumda?" dedim.

"Ekipler vücut bütünlüğünü korumaya çalışıyor," dedi Kanca soğukkanlı bir sesle. "Yarbay Beton da burada. Bizzat ilgileniyor. Her şeyiyle. Mermi'yi burada bırakmamak için elinden geleni yapıyor."

Burada bırakmamak için...

O kadar mı kötüydü?

O an gözümün önüne geldi Mermi. Her fırsatta kaslarını gösteren hâli, "*Komutanım biceps çalıştım, omzum gitti,*" deyişi. Tatbikat sonrası, "*Ben bir yakışıklıyım ki anlatamam!*" diyerek gülmesi.

Şimdi o yiğit paramparça olmuştu.

Gözümün önünde onun yerde yatışı... Gözleri açık mıydı? Gülüyor muydu yine o ukala sırıtışıyla? Yoksa gözlerinde o *komutanım, görev tamam* bakışı mı vardı?

Dizlerimin üstündeydim. Ellerim titriyor, gözlerim boşluğa saplanıyordu. Dudaklarımda sadece kan vardı; içimdeyse bir isyan, bir yangın.

"Nasıl kıydılar oğlum sana?" dedim, boğazımdan kan gibi çıkan bir sesle. "Nasıl?"

Cevabını beklemeden haykırdım.

"Ben nasıl senin ailenin karşısına çıkıp bu haberi vereceğim? Babanın gözlerinin içine nasıl bakacağım? Nasıl bir yük bıraktın sen bana, Mermi? Söylesene!"

Siren bir adım yaklaştı ama dokunmadı. Bu acıya kimse ortak olamazdı.

"Senin... Senin bana eşeklik yapman lazımdı be oğlum! Benimle dalga geçmen lazımdı! Senin burada olup bizi güldürmen lazımdı!"

Öfkeyle yere bir yumruk indirdim. "Kalk, Mermi! Kalk, lan! Ne olur, kalk! Küfret, espri yap, bir şey söyle! Sinir et beni yine, hadi... Hadi, oğlum..."

Şehit olmuştu.

Askerim şehit olmuştu.

Ben bu yangınla nasıl yaşardım?

Dudaklarım titredi. "Bu bana yapılmazdı... Bize yapılmazdı... Bize yakışmazdı... Hayalet Timi'nde eksik olmazdı. Sen... Sen bizim neşemizdin."

Yutkunamadım.

"Ben seni koruyamadım," dedim acı içinde. "Ben seni elimle şehadete uğurladım, Mermi. Ve bu yük..." Nefes alamadım. "Bu yük, ölene dek sırtımda olacak."

Yamalı yanımdaydı. Elini omzuma koydu. "Komutanım..." dedi. Ama devam edemedi. Onun da gözleri doluydu.

Bu timde herkes kardeşti. Herkes birbirinin canını sırtında taşırdı. Ama kimse, Mermi gibi espriyle taşımamıştı yükünü. O çocuk, neşesiyle hepimizi ayakta tutmuştu. Şimdi o neşe toprağa düşmüştü.

"Beni affet," dedim. "Sana söz verip tutamadım... Seni koruyamadım..." Sonra başımı kaldırdım. "Ama seni yaşatacağım!" diye bağırdım. "Adını her mermide yaşatacağım! Andım olsun, bundan sonra her kurşunum senin için atılacak!"

Telsizi elime aldım. "Bütün birliklere," dedim. Sesim artık titremiyordu. "Üsteğmen Mermi... Şehit düşmüştür."

Yamalı, sessizce dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini başına götürdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Gözleri boşluğa takılı kaldı, sanki orada olmayan bir görüntüyü izliyormuş gibiydi.

Fısıltı, gözlerini kapadı. Başını yana çevirdi. "Yine birimiz eksildik..." diye mırıldandı. "Yine birimiz..."

Siren, nefesini tuttu. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı. Sonunda yalnızca tek cümle döküldü ağzından. "Bunu ITO'ya ödetmeden geri dönmek yok."

İmam, yere eğildi. Ellerini toprağa bastı. Gözleri kıpkırmızıydı ama konuşmuyordu. Dudakları kıpır kıpır dua okuyordu. İkisi yakındı. Aynı evde yaşıyorlardı. Onun içinde taşıdığı yangını tahmin dahi edemezdim.

"İmam," dedim. "Kalk ayağa."

"Kalkamam, komutanım," dedi. Ağladı. Gözlerinden yaşlar sicim sicim aktı. "Kalkamam. Silah arkadaşım öldü benim. Kalkamam."

"Ayağa kalk, asker!" diye bağırdım. "Bu bir emirdir!"

İmam sendeleyerek doğruldu. Gövdesi yorgundu, yüreği darmadağındı. Onu iki elimle tuttum. Yüzünü kavradım, gözlerinin içine baktım. "Mermi ölmedi," dedim. "Ölemez. Hiç asker ölür mü?"

Gözleri doldu, yutkundu. Cevap vermedi.

Sabrım tükendi. "Cevap ver bana, asker! Hiç asker ölür mü?"

"Ölmez, komutanım..." dedi titreyen sesiyle. "Asker ölmez. Yalnızca şehit düşer."

Canım yanıyordu. Öyle bir yanıyordu ki göğsüm daraldı, dizlerim titredi. Mermi, en deli dolumuz, en inatçımızdı. Şimdi o yoktu.

Gözlerimde yaşlar birikmişti. Ama ağlayamazdım. Onlar bana bakıyordu. Beni örnek alıyordu. Ben düşersem hepsi düşerdi. Ben yıkılırsam bu birlik dağılırdı.

Benim görevim güçlü kalmaktı.

Ama içimde bir çocuk vardı. Annesinin dizlerine yatmak istiyordu. Başımı onun dizlerine koyup, bir kez daha nefes almadan ağlamak istiyordum.

Sonsuz bir uyku istiyordum...

Kimsenin ölmediği...

Kimsenin eksilmediği...

Barışın gökyüzü gibi mavi olduğu bir dünya istiyordum. Ama bu dünya, Mermi'nin son nefesiyle bir kez daha öğretmişti.

Kahramanlar uyumaz, sadece sonsuz nöbete geçerdi.

"O nöbetini bize devretti," dedim. Dişlerimi sıktım. "Onun nefesi olacağız." İmam'a sarıldım. Onu kollarımın arasına aldım ve gözyaşlarını omzuma akıtmasına izin verdim.

Diğerleri de ağladığında hepimizin yüreği yangın yeriydi.

Ağlayacaktık. Üzülecektik. Kahrolacaktık. Bizim bizden başka kimsemiz yoktu. Bize de bizden başka kimse ağlamazdı, üzülmezdi, kahrolmazdı.

Fısıltı başını kaldırdı. "Onun bıraktığı alevi taşıyacağız," dedi. "Peter'ı o ateşle yakacağız."

Siren, gözlerini bana çevirdi. "Komutanım," dedi. "Ne emredersiniz?"

Elimi yumruk yapıp kalbimin üstüne bastırdım. Orada hâlâ onunla verdiğimiz söz vardı. "Geriye dönmek yok," dedim. "Savaşa devam edeceğiz. Peter Kalovski'nin gidecek hiçbir yeri kalmayacak. Bu dünyada nefes alan her haini, Mermi'nin adını anarak öldüreceğiz!"

"Emredersiniz, komutanım!" dediler hep bir ağızdan.

Adımlarım ağırdı ama yüreğim yangın yeri gibiydi. Gökyüzünde, bir yıldız daha kaydı bu gece. Biz, kalanlar olarak onun bıraktığı yerden yürümeye yemin etmiştik. Atacağımız her kurşun, onun için olacaktı.

Çünkü Hayalet Timi böyleydi. Ölsek bile bir diğerimizin nefesinde yaşamaya devam eder, o nefesle de vatanı savunurduk.

Bu kez, Peter Kalovski sadece düşmeyecekti.

Tarihten de silinecekti.

Gözlerim elimdeki cihaza kilitlendi. Alisa'nın bilekliğinden aldığımız sinyal zayıftı ama vardı. Kaybolmamıştı. "Yamalı," dedim. Sesim daha serti. Bu gece, başka bir şey kalmamıştı içimde. "Sinyal pozisyonu?"

"Hâlâ aktif, komutanım," diye karşılık verdi. "Kısa bir kesinti olmuş ama tekrar sabitlenmiş. Güneydoğu sınırına yakın. Terk edilmiş bir fabrika binasının içindeler."

"Koordinatları gönder," dedim.

Ekrandaki haritaya koordinatlar düştüğünde, kalbim değil, savaşçılığım devreye girdi. Sanayi alanıydı. Bir çocuğu saklamak için kusursuz bir alandı. Bir savaş başlatmak için de...

Parmağımı ekranın üstündeki kırmızı noktaya bastırdım. Bastırdıkça etim değil, ruhum sızladı.

"Beni iyi dinleyin!" dedim sertçe. "Siren, İmam, Fısıltı, Yamalı! Bu görevde yanımda olan sizlersiniz. Kanca bize hava desteği sağlayacak. Hepiniz bunu aklınıza iyi kazıyın, birinizi daha kaybetmeyeceğim."

"Emredersiniz, komutanım!" dediler hep bir ağızdan. Güven vardı seslerinde. Ölümüne bağlılık.

"Siren, sıcaklık tespiti?"

"İçeride minimum altı kişi var. Dışarıda iki devriye dönüşümlü geziyor. Termal imzalar zayıf ama hareket hâlindeler. Girişler, bir ana, iki servis, bir çatıdan iniş var."

"Fısıltı," dedim. "Patlayıcı destek?"

"C4 ve gaz karışımı hazır," dedi Fısıltı. "Kapıları sessizce açarız ama içeride ne çıkarsa..."

"Çıkacak olan her şey benim meselem," dedim. "Yamalı?"

"Güneybatı köşesinde kaçış rotası açık. Orası bizim acil tahliye güzergâhımız olur."

"Güzel. Şimdi dinleyin." Bir süre sessiz kaldım. O anlarda sadece rüzgârın uğultusu ve içimdeki yükün homurtusu vardı. Sonra devam ettim. "Siren ve İmam, kuzeydoğudan sarkacaksınız. Fısıltı ve Yamalı arka kapıyı alacak. Alisa'ya en yakın ben olacağım. Yalnızca bana güveniyor."

Beynimde binlerce olasılık uçuşuyordu. Kimyasal tuzaklar, bomba düzenekleri, canlı kalkanlar... Peter Kalovski hazırlıklı olacaktı. En büyük tehlikemiz oydu.

Ulukurt olarak verdiğim her söz, bir kan yeminiydi.

Ve şimdi, o yemini bozan her adam, her nefes... O fabrikanın içinde cehennemle tanışacaktı. Özellikle de Kürşat Kurşunalp'in intikamını alacaktım.

"Hayalet Timi," dedim son kez. "Maskeleri takın. Gece bizimle, ölüm bizimle. Ölecek gibi değil, öldürecek gibi savaşın!"

"Anası ağlayan şehitler için..." dedi Yamalı. İntikam marşını söylemeye başlamıştı. Mermi için söylüyordu. Onun anısına, onun için savaşımıza.

"Kalleşçe vurulan Mehmetler için..." dedi Fısıltı.

Siren eşlik etti. "Sevdiğini bekleyen genç kızlar için!"

"İntikam!" dedi İmam.

"İntikam!" diye tekrar ettim.

"Cehennemi yaşatacağız, kurban olduğumun komutanısı," dedi Yamalı. "Mermi'nin kanını yerde bırakmayacağız!"

"Onun yerine biz bu görevi tamamlayacağız!" dedi Siren gür bir sesle. "Ölmek var, dönmek yok! Mermi boşuna ölmüş olmasın diye bu operasyonu başarıyla tamamlamak zorundayız, Hayalet Timi!"

"Hayalet Timi olarak tarih yazacağız," diyerek son sözü söyledi İmam. "Mermi için... Mermi için!"

Şimdi ölüm vardı gecede. Silahı omzuma astım. Damarlarımda soğuk bir görev bilinci dolaşıyordu. Diğer birlikler Yarbay Beton'un komutanlığında bölgede konumlanırken cebimde duran fotoğrafı elime aldım. Talia'nın Ötüken gülüşlü fotoğrafını... Onu gülüşünden öptüm.

İmam, hepimiz için dua ediyordu. Her ne dilediyse içimden derin bir şekilde *âmin,* dedim.

Herkes görev yerlerine dağıldı. Etraf tamamen pusu kurmuş askerlerle doluydu. Terk edilmiş fabrikaya doğru ilerledim. Adımlarım temkinliydi. Timdekilere işaret verdiğimde hepimiz aynı anda harekete geçtik.

Kapkara bir gölge gibi ilerliyordum. Terk edilmiş fabrikanın duvarları, yıllar önce terk edilmişliğin çürümüş kokusunu taşıyordu. Alisa'nın bileğinden gelen *GPS* sinyali, tam bu noktayı işaret ediyordu.

Karanlık, gece görüş dürbünümde yeşilin tonlarına bürünmüştü. Siren'in kuzeydoğudan sarktığını, İmam'ın arkadaki havalandırma menfezini açtığını, Fısıltı'nın elindeki susturuculu silahla gölge gibi duvar boyunca ilerlediğini görüyordum. Herkes yerindeydi.

Ben en öndeydim.

İçeri girdiğimde toz, metal ve çürümüş yağın kokusu ciğerlerime doldu.

Telsizi açtım. "Hayalet Timi, sızma tamamlandı. İçerideyim," dedim.

İlk cevap Yamalı'dan geldi. "Güneydoğu cephesinden ilerliyoruz, komutanım. Fısıltı'yla birlikteyim."

"Ben de kuzey tarafından sarktım," dedi İmam. "Siren'le içerideyiz. Ortadaki iskelet yapıdaki ofis bölümüne yaklaşıyoruz."

"Bana doğru gelen kimse yok, içerisi temiz gibi görünüyor," dedim ama buna inanmıyordum. Peter Kalovski, asla bu kadar kolay bir hedef olmazdı.

Gözlerim karanlıkta hareket etti. Her paslı boru, her çürümüş merdiven, her aralık... Hepsi potansiyel bir ölüm tuzağıydı.

İçeri adım attım.

İlk gölgeyi gördüğümde tetik parmağımda refleks bir gerilim oldu. Gözleri parlayan biri, makinelerin gölgesinde saklanıyordu. Nefesimi tuttum. Yavaşça silahımı kaldırdım. Bir, iki, üç...

Tetiği çektim.

Artık cansız olan bir beden çelik zemine düştü.

"İçerideyiz!" diye bağırdı Yamalı telsizden. "Temas sağlandı!"

"Tuzaklara dikkat edin," dedim. "Bir gariplik var."

Ters dişli merdivenden yukarı tırmandım. Sol elim duvara sürtünüyor, her adımda derinleşen bir öfke damarlarımda geziyordu. Alisa'nın bulunduğu noktaya bir adım daha yaklaşıyordum ve her adımda Peter'ın suratını daha net hayal ediyordum.

İçeri adımımı atmamla silah sesleri yankılandı. Metal, metalin üstüne düştü. Yukarıdaki vinç sisteminden bana doğru üç adam sarktı.

Kurşunlar üzerimden geçti. Kendimi sola attım. Kırık bir kontrol panelinin arkasına sığındım. Kafamı çıkardığım an bir kurşun duvara saplandı. Derin bir nefes aldım.

Bir adam daha. Görünmüyordu ama ayak sesi ele verdi kendini.

Sol çapraz. Derin nefes. Çıkar başını...

Bir kurşun sıktım ve onu indirmeme yeterli oldu. Senin için Kürşat. Barış için, gazilerimiz ve bütün şehitlerimiz için...

Fabrikanın içi, pas ve çürümüş betonun karanlık nefesiyle doluydu. Sol elim duvar boyunca kayarken ayaklarım neredeyse ses çıkarmıyordu. Elimdeki susturuculu silah, bileğimde bir parça gibi uzanıyordu. Alisa'nın *GPS* sinyali hâlâ sabitti. O, bu binanın içinde bir yerlerdeydi. Ve ben, söz verdiğim o kızı almadan buradan çıkmayacaktım.

Telsizden bir ses geldi. "Komutanım, kuzeydoğuya yaklaşıyoruz," dedi Siren. "Yamalı'yla buluştuk. Fısıltı ve İmam arka cephede."

"Beni bulduğunuzda doğrudan içeri girin," dedim. "PEKA içerideyse bunu hızlıca bitirmemiz gerek."

Telsiz sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra solumdaki çürük panjur arkasından bir gölge süzüldü. Yamalı'ydı. Ardından Siren, Fısıltı ve İmam tek tek ortaya çıktılar. Birbirimizle göz teması kurmamız yetti. Kurşun gerekirse şimdi sıkılacaktı.

"Sinyal burada zirvede," dedi Yamalı, elindeki cihaza bakarak. "Üst kat. Muhtemelen merkezi odalardan biri."

Başımı salladım. "İçeri giriyoruz."

Kapı ağırdı ama kilitli değildi. Sessizce açıldığında karşıda, metal platformun üstünde bir adam belirginleşti.

Peter Kalovski.

Onun kibirli duruşunu, kan lekeli çizgili takımını, gözlerinin içindeki o *kazandım* bakışını unutmam imkânsızdı. İki yanında tetikte bekleyen adamlar vardı. Ama benim gözüm, onların gerisindeydi. Küçük bir kız çöküp durmuştu. Başını kaldırmadı. Ellerindeki kelepçeler ışığı yansıtıyordu. Zaten bağıramayacağı için ağzı bağlanmamıştı.

Alisa...

Yaşıyordu.

Bu bana yetmişti.

Bir adım attım. Peter'ın gözleri bana döndü.

"Barut Ulu Boratav," dedi. "Türk milletinin hayaleti... En sonunda yine karşı karşıyayız."

"Seni diri diri yakacağım," dedim keskin bir nefretle. "O uzuvlarını teker teker koparacağım!"

"Ben buraya Alisa'yı almaya geldin sanmıştım," dedi Peter keyifli bir ifadeyle. "Onu istemiyor musun yoksa?"

Öfkem, etimi yırtacak kadar büyüdü. "Seni öldürdüğümde onu zaten almış olacağım, Kalovski." O kızı almak için bütün cehennemi karşıma almaya razıydım.

Karıma verdiğim sözü tutmak için dünya savaşı çıkarabilirdim.

Peter gözlerini bana dikip sonra öne eğildi. "Hepsini gebertin!" dedi. "Ateş!"

Hemen ardından cehennem patladı.

O an, barut kokusu havaya karıştı. Kurşunlar, paslı duvarlara, makinelerin gövdelerine ve bizim bedenlerimize doğru yağmur gibi yağmaya başladı. Kafamı eğip yere yuvarlandım. Omzumdan sıyırdı biri, diğeri kulak hizamdan geçti. Ayakta kaldım. Solumdaki adamı dizinden vurdum. İnledi, çöktü. Sağdaki saldırdı ama ondan önce davranıp yere yatırdım. Susturucuyu ağzına bastırıp tetiği çektim.

İçeriye, ITO akını doluyordu. Gizli bir geçit olmalıydı. Termal kameraların tespit ettiğinden daha fazla terörist vardı.

Solumda, Siren'in çelik gibi bedeninin harekete geçtiğini gördüm.

İlk mermi gelmeden önce o çoktan pozisyon almıştı. Sağ omzunu döndürerek yere kapandı, susturuculu silahını kaldırıp hedef aldı. Fabrikanın gölge tarafında beliren ilk düşman, daha nişan almaya fırsat bulamadan Siren'in tek kurşunuyla yere devrildi. Ardından takla atarak daha alçak bir pozisyona geçti, öndeki sandıkların ardına siper aldı.

"Siren, sağ çaprazda iki kişi daha!" diye bağırdım.

Yanıt vermedi, omzunun üstünden bir göz attıktan sonra ileriye atıldı. Koşarak yer değiştirdi ve arka arkaya iki hedefi daha indirdi. Bileği kusursuzdu. Hareketleri, bir savaş dansı gibiydi. Hiçbir boş adım, hiçbir boşa çıkan nefes yoktu.

Ama sonra... Sonra her şey paramparça oldu.

Yüksekten, asma vinç platformunun üzerinden bir kurşun geldi.

Siren, üçüncü adamı devirdikten sonra doğrulmuştu ki o kurşun bacağına saplandı. Kurşunun sesi değil, Siren'in sesi yaktı ciğerimi.

"Ahh!"

Bedeninden fırlayan kanı çıplak gözle gördüm. O çelik gövde sarsıldı, dizlerinin üstüne çöktü. Elindeki silah hâlâ sımsıkıydı ama titriyordu artık.

"Siren!" diye haykırdım. "Sakın düşme!"

Kalkmak istedi. O, düşmeyenlerdendi çünkü. O, Hayalet Timi'nin ilk kadın askeriydi. Onurla, sadakatle, ölümüne savaşmıştı. Ama bu kez... Bedeninden gelen kan, onunla inatlaşıyordu.

Bir adam, Siren'in düştüğünü fark edip yaklaştı.

Bedenim refleksle harekete geçti. Siperden çıkıp koşar adım Siren'e yöneldim. Üzerine bir kurşun daha geliyordu ama ben onunla arasına girip o kurşunu zırhıma yedim.

"Siren Komutan'ım!" İmam koşarak ona yöneldi. Siren yerdeydi. Sırtı geriye düşmüş, nefes almaya çalışıyordu. "Komutanım, iyi misiniz?"

"Devam et, asker!" dedi Siren. "Devam et, diğerlerine destek ol!"

Siren, son bir refleksle silahını kaldırdı, hızla yaklaşmakta olan adamın alnına tek kurşunla son noktayı koydu. Sırtı makine iskeletine dayandı, nefesi boğazına takıldı. Kendini korumaya almış, yine de silah kullanabilecek şekilde konumlanmıştı.

Elimi makinelerin arasından geçirerek ilerlemeye başladım. Her adımda nefesim kesiliyordu ama acıdan değil, zamanın daralmasındandı. Peter Kalovski hâlâ platformun üzerindeydi.

Göz ucumla Alisa'ya baktım. Gözleri bana kilitlenmişti. Dudakları kıpırdadı. "Beni kurtarma," diye mırıldandı.

Öyle bir şey olabilir miydi? Onu kurtarmadan buradan gider miydim? Bunca yıl zaten olması gereken yerde değildi. Onu Türkiye'ye götürmeyi kendime borç bilirdim.

Sakin olması için yalnızca gözlerinin içine baktım.

Tepedeki adamları tek tek hedefime aldım. İlkini omzundan vurdum, geriye savruldu. İkincisi kaçmak isterken, bacağına sıkıp yere düşürdüm. Artık önüm açıktı.

Adımlarımı hızlandırdım. Platformun ilk basamağına ayağımı bastığım anda bir ses duydum.

"Gözüm!"

Yamalı'nın sesiydi.

Bir şey olmuştu.

Başımı çevirdiğimde Yamalı tam makinelerin arkasından hedef aldığı sırada göz hizasından yaralandığını gördüm.

"Yamalı vuruldu!" diye bağırdı Fısıltı. "Keskin nişancı! Sağ köprülükte!"

"Derhâl ateşi kes, Hayalet Timi! Herkes siper alsın!" dedim. "Yamalı?" diye seslendim. "Rapor ver!"

"Silahım... Silahımı vurdular. Gözüme saçma geldi, kurban olduğumun komutanısı... Önemli bir şey değil," dedi Yamalı. *Önemli bir şey değil* nasıl derdi? Gözünden oluk oluk kan akıyordu!

Beton kolonun arkasına çekildim ve hızlıca telsize bastım. "Fısıltı, Yamalı'ya ulaş ve onu koru!"

Fısıltı, makineler arasından sıyrılıp kısa sürede Yamalı'ya ulaştı. Yamalı'nın yüzünde kan vardı ve giderek artıyordu. "Komutanım, görüşü yok! Görmüyor!" dedi. "Bu şekilde devam edemez!"

"Görmesem de vururum!" diye inledi Yamalı. "Diğer gözüm var! Diğer gözümle vururum!"

O an kafamı eğdim.

"Devam edebilirim!" dedi Yamalı cesurca. "Elim tutuyor! Devam edebilirim!"

Bu görevde başka kimseyi kaybetmeyecektim.

"Hayalet Timi," dedim soğuk bir sesle. "Geri çekilin. Siren ve Yamalı'yı güvenli noktaya taşıyın. Bu işi ben bitireceğim."

Peter Kalovski'nin mezarı bu fabrika olacaktı.

"Komutanım, sizi yalnız bırakamam!" dedi Fısıltı, zor nefeslerle.

"Negatif!" diye bağırdım.

İmam da karşı çıkmak üzereydi.

"Bu bir emirdir!" dedim. "Fısıltı, Yamalı'yı al ve bölgeden uzaklaş. İmam, Siren'i güvenli noktaya taşı. Onları hemen buradan çıkarın!"

"Anlaşıldı, komutanım!" dedi İmam, sesi titremiyordu ama kalbinde bir sancı olduğunu belli ediyordu. Siren'in kolunun altına girdi, yaralı bedenini dikkatle kavradı.

Siren ise gözlerini bana çevirdi. "Yapmayın, komutanım."

"Derhâl terk edin burayı."

Fısıltı, Yamalı'yı omzundan kavradı. Yamalı ise acıya rağmen dik durmaya çalışıyordu. Başında, sağ gözünden yanağına doğru süzülen koyu kırmızı kan vardı. "Benim yüzümden kimse geri kalmasın, komutanım. Savaşabiliriz. Fısıltı'yla birlikte ben..."

"Hayır, Yamalı. Bu savaş artık benim. İçinizden birinizi daha toprağa teslim etmeyeceğim." Ateş kesilmişti. Hepimiz kolonların arkasına saklandığımız için kalan kişiler bizi hedef hâline getiremiyordu.

Peter Kalovski'nin kaçmaya çalıştığını gördüğüm an, ayaklarım kendiliğinden harekete geçti. Alisa hareketsiz duruyordu. Az önce bilinci açıktı ancak şimdi başı öne düşmüş vaziyetteydi.

Peter'ın yanında tek adam kalmıştı. Silahına davrandı. İkimiz aynı anda ateş ettik. Benim kurşunum boynunun hemen altına saplandı. Onunki duvarı sıyırdı. Adam yere yığıldı.

O anda Peter'la göz göze geldik.

"Sonunda baş başa kaldık," dedi şeytani bir ifadeyle. "Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek isterim."

"Niye hayal kırıklığına uğradın?"

Gülmeye başladı. Deli gibiydi. Akli melekeleri paramparça olmuş gibiydi. "Ölmediğin için. Biraz çetin biri çıktın."

"Seni öldürmeden bana ölmek yok, PEKA," dedim nefes nefese. "Seni kuru bir ölüm beklemiyor. Bunu başkasına bırakamazdım."

"Ah... Hiçbir şeyin böyle olmasını istememiştim ama ne diyorduk buna, kader mi?"

"Senin akılsızlığın," dedim. "Gerçekten bir örgüt kurup bununla ülkeleri ele geçirebileceğinizi mi sanmıştın? Üstelik ülkemizde yaptığın her eylemin sonucunda barış mı sağlanacak sandın?"

"Bölge liderleri zayıftı..." dedi.

"Ahmaklar ordusuydunuz ve Türk ordusunun önüne geçebileceğinizi düşündünüz."

Başını geriye yasladı. Derin bir nefes aldı. "Aptal bir yeğenim olmasaydı bunlar olmazdı." Sesinde tiksindirici bir kibir vardı.

Adımlarımı platformun altına kadar getirdim. Silahım elimdeydi ama ateş etmedim. Bu yüzleşmeyi bıçak gibi kesmek istemedim. Söz, bazen kurşundan daha ölümcül olabilirdi.

"Alisa'yı bırak," dedim. Onun hareketsiz olması beni endişelendiriyordu. "Onunla işin bitti. O Türkiye Cumhuriyeti'nin bir evladı. Ve biz hiçbir Türk evladını geride bırakmayız."

"Onu size bırakacağıma öldürürüm daha iyi," dedi Peter kesin bir kararla.

"Buna asla izin vermeyeceğim, PEKA," dedim. "Her hamleni tahmin edebiliyorum. Seni uzun yıllardır takip ediyorum. Nefes alışını bile biliyorum. Artık çok zayıfsın."

O anda kulaklıkta bir cızırtı yankılandı. "*Yüzbaşı Barut!*" Yarbay Beton'un sesi sertti. "*Yüzbaşı Barut, derhâl cevap ver!*"

Elimi kulağıma götürdüm. "Dinlemedeyim, komutanım."

"*Güneydoğu girişinden yangın yayılıyor. Kuzey cephesinde patlama sonrası enkaz var. Merkeze giremiyoruz!*" Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "*Beklemeni istiyorum. Destek ekip merkeze intikal edecek!*"

"Negatif," dedim sessiz bir kararlılıkla. "Destek ekibe gerek kalmayacak."

"*Yüzbaşı, o binada yalnızsın!*" Beton'un sesinde çaresiz bir öfke vardı. "*Yalnızsın ve içeride kimyasal madde riski var! O herifin ne planladığını bilmiyoruz! Emri tekrarlıyorum, binadan çık!*"

Gözüm Peter'a kaydı. Yüzünde hâlâ sinsi bir sırıtış vardı. Ona doğru bir adım daha attım. "Benim ölümümün hükmü yok, komutanım. Ama onun yaşaması, binlerce insanın ölümü demek."

Binanın metal iskeleti gıcırdadı. Bir patlama daha oldu. Betonların üstünden düşen alevli kıvılcımlar Peter'ın gülüşüne gülüş kattı.

Yarbayın sesi son bir kez duyuldu. "*Yüzbaşı Barut, bu bir emirdir!*"

Gözlerimi kıstım. "Komutanım," dedim. "Kararım kesindir!" Kulaklığı çıkarıp yere attım. Eğer yaşarsam bu hamlemden ötürü büyük bir ceza alacağımı biliyordum ama her şeyi göze almıştım.

"Teslim ol artık. Alisa'yı bırak, PEKA!"

Peter silahını bana doğrulttu. "Teslim olmayacağım," dedi. "Beni öldürsen de ITO'yu tamamen yok edemezsin. Ben yok olsam bile bu yapı devam edecek."

"Haklısın," diye karşılık verdim. Söylediği doğruydu. ITO, büyük bir yapıydı ve bir sürü dalları da bulunuyordu. Bölge liderlerini ortadan kaldırmıştık. ITO'nun dünyadan tamamen silinmesi yılları bulacaktı. "Biz her şeyi düşündük. Yavuz Öztürk, senin tarafından ITO'da eğitildi. Sen yokken, kalan yapıyı da tamamen o yerle bir edecek. Tamamen kaybettiğini fark et artık, şerefsiz!"

Peter başını eğdi. Sonra Alisa'ya döndü. Küçük kıza, sanki bir ceza verecekmiş gibi bakarak silahını ona yöneltti. "Sana zarar vermek istememiştim," dedi. "Ama onlar seçimini yaptılar. Türk askerleri seni de öldürdü."

Tetiğe bastı.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Hızlı davranarak onun Alisa'yı vurmasını engellemek için önüne atladığımda kurşun benim koluma saplandı. Acı içinde inledim. İlk kez bir kurşunun girişi canımı bu denli yakmıştı. Dişlerimi sıktım. Aynı şekilde ben de silahımı kullandığımda kurşun Peter'ın göğsüne saplandı.

İkinci kurşunu daha sıktım. Üçüncü kurşunu da.

Ciğerlerime hava doldurmaya çalıştım. Kolumdaki ağrı giderek arttı. Kurşunun çıkışını göremiyordum. Göremiyordum ancak şimdi bununla ilgilenemezdim.

Peter Kalovski yere doğru çökerken dizlerimi onun yanında yere vurdum. Kafasını kaldırması için çenesinden tuttum, yüzümdeki maskeyi yavaşça çıkardım.

Karanlıkta göz göze geldiğimizde, "Benim aslında kim olduğumu biliyor musun?" dedim.

Peter zorla nefes alırken inledi. Ağzının kenarından süzülen kanı silmedi, gülümsedi. "Kim bilir hangi intikam ateşiyle geldin, ha?"

Yüzüne daha da yaklaştım. "Evinde yangın çıkartarak, yanarak ölmesine neden olduğun kadının oğluyum ben," dedim. "Kız kardeşin Maria'nın en yakın arkadaşı... Bahar."

Peter'ın gözleri bir an için büyüdü. Hatırladı. Hatırladığında ise güldü. Kahkahaya dönecekmiş gibi olan o boğuk ses, benim tüylerimi diken diken etti.

"Bahar..." dedi. "Evet, hatırlıyorum. Sen..." Göğsü yükseldi. "Sen kibrit çocuksun."

Çocukken herkesin oyuncağı vardı. Kimisinin trenleri kimisinin bebekleri... Benimse bir kutu kibritim. Bir kibrit çakar, hayal kurardım. Ateşi izlerdim, konuşurdu benimle. Küçük alev, bana yalnız olmadığımı fısıldardı.

Benim adım kibrit çocuksa eğer bu kader değil, tercihti. Çünkü her şeyimi yakanlara karşı, ben de bir şeyleri yakmak zorundaydım. Yakarak unuttum, yakarak hatırladım. Ve sonunda, yakarak hesap kapattım.

Evet Kalovski, ben kibrit çocuğum.

Ama senin gibiler o kibritten çıkan alevde kavrulmadan duramazdı.

"Anneni öldüren benim," dedi Peter acı içinde inleyerek. "Onu, o evde ben yaktım. Çünkü benim kim olduğumu fark etmek üzereydi ve buna izin veremezdim."

Yumruğum kontrolsüzce yüzüne indi. Başını yere çarptı. Ancak hâlâ gülüyordu. Ağzında diş kırığı vardı, dudakları patlamıştı ama o hâlâ sesli gülebiliyordu.

"Sen de aynısını yaşayacaksın!" dedim, duvarları sarsacak kadar yüksek bir tınıyla. "Annem nasıl öldüyse sen de öyle öleceksin, Kalovski!"

Peter başını zar zor kaldırdı. Solgun gözlerini tekrar bana dikti. Yaralı göğsüyle nefes almakta zorlanıyor ama her kelimesi hâlâ zehir taşıyordu.

"Beni öldürsen de kazanamayacaksın..." dedi Peter, boğuk bir sesle. Gözleri, sol kolumda kurumuş kana ve delik deşik olmuş üniformama takıldı. Ağzının kenarında beliren pis bir sırıtmayla devam etti. "Sen de kaybettin, Barut. O kurşun yeni geliştirdiğim kimyasal formülün prototipini taşıyordu. Ve sen onunla vuruldun. Yüksek miktarda kimyasal silaha maruz kaldın. Yaşama şansın artık sıfır, saatler içinde acıyla öleceksin..."

Saatler içinde acıyla ölmek...

Demek sonum sinsi bir ölümle olacaktı.

Ayışığı Kitaplığı

23,
KIBRIT

Ağlama Balkan Kızı, ağlama.
Omuzlarım artık olmayacak.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

Bazı ölümler sessiz olurdu.

Peter Kalovski, zaferini sessizce ilan ettiğinde sözleri bedenime değil, yüreğime saplandı. "*Yaşama şansın sıfır,*" demişti. Ne tuhaf... O an bile korkmadım. Ölümün adını duymak, beni sarsmadı. Çünkü ben bu savaşa ölümü göze alarak girmiştim.

Ölümün yakınlığı alışkın olduğum bir şeydi.

Demek bu yüzden kolum yanıyordu. Bu yüzden parmak uçlarım uyuşuyor, soluk alışlarım her geçen dakika daha da kısalıyordu. Bir ölüm tohumu, tenimin altına saklanmıştı. Beni değil, içimdeki zamanı hedeflemişti.

Ama ne fark ederdi?

Her asker kendi kefenini cebinde taşır; her komutan, mezarını omzunda taşırdı.

Fakat Kalovski'nin anlayamadığı bir şey vardı. Bizim savaşımız sadece hayatta kalmak üzerine değildi. Biz, yaşamak için değil; yaşatmak için savaşırız.

Bizim için ölüm, bir son değildi, atalarımızdan bir mirastı.

Ben belki düşecektim. Belki gün doğmadan bu beden yitip gidecekti. Ama ardımda bıraktığım şey bir beden değil... Bir milletin sarsılmaz onuruydu.

"Aramızdaki fark ne, biliyor musun Kalovski?" derken bir infaz gibi yankılandı sesim. "Sen öldüğünde ITO tarihe gömülmüş olacak ama ben öldüğümde benim vatanım hâlâ ayakta olacak."

Omuzlarım dikti. Göğsüm gururla kabardı.

"Kaybetmiş olabilirim ama Türk'ün toprağı, dağlar gibi dimdik kalacak. Çünkü biz ölsek de bizi ayakta tutan şey yıkılmaz!"

Peter'ın gözleri artık bir noktada sabitlenmişti. Bilinci gidiyordu ama ben onu sadece ölüsünü bırakıp çıkmayacaktım. Öylece ölmesine izin

verecek değildim. Bu, sadece bir ölümle kapanacak bir hesap değildi. Külü bile kalmamalıydı.

Operasyonun adına yakışır bir ölüm onu bekliyordu.

Bunu bütün şehitlere, gazilere borçluydum.

Daha bugün şehit verdiğimiz Kürşat'a borçluydum.

Başımı çevirdim. Raflara ilerledim. Yanıcı madde dolu kutulara göz gezdirdim. Elime aldığım yanıcı maddeyi Peter'ın çevresine dairesel şekilde döktüm.

Ceketimin iç cebinden kibrit kutusunu çıkardım.

Şimdi son defa bir kibrit yakacaktım.

Kutunun kapağını usulca kaydırdım. İçinde sadece birkaç kibrit kalmıştı. En sağlam görünenini seçtim. Serçe parmağımın ucuyla başını okşadım. Ne kadar küçük, ne kadar önemsiz bir şey gibi görünüyordu dışarıdan... Ama en büyük yangınları da bu küçücük çubuklar başlatırdı.

Parmaklarımda çevirdim kibriti. Sonra kutunun kenarına sürttüm.

Sarıdan turuncuya dönen keskin bir parıltı yayıldı. Kibritin ucunda titreyen o alev, bana geçmişi hatırlattı. Annemin yandığı yangını, suskun kadının gözlerinde kalan son ışıltıyı... Onu görür gibi oldum.

Gözlerim buğulandı. Kolum giderek hissizleşti. Yüreğim sıkışıyordu.

Kibriti yanan ucu aşağı bakacak şekilde çevirdim.

Peter bir çığlık koparmaya başladı. "Boris! Bekle! Anlaşabiliriz!"

Durdum. "Boris değil," dedim. "Barut Ulu Boratav."

"Barut," dedi tekrardan. "Anlaşabiliriz!"

"Türk, anlaşma yapmaz, Kalovski," dedim. "Türk, hesap sorar!"

Kibriti bıraktım.

Alev, aşağıya düşerken her şey yavaşladı.

Kor ateş önce zemindeki sıvıyı, daha sonra Peter'ın çevresini sardı. Bağırmaya başladı. Kızıl, sarı, turuncu derken ateşin her rengi onun bedenine işlemeye başladı. O korkunç çığlıklar, paslı fabrikanın duvarlarında yankılandı.

"Türk isterse tek başına bir kibritle bile yok eder," dedim keskin bir sesle.

Küçük bir kibrit, koca bir yangın başlatırdı. Peter'ın attığı çığlıkları da mutlak bir sonun ağıdıydı. Her şey buraya kadardı. Bir kibritle başlayan operasyonlar, yalnızca bir kibritle biterdi.

Peter Kalovski, kendi yarattığı cehennemde boğuluyordu. Onun çığlıkları, yüreğimde biriken bütün zehri yakıyordu. O canlı canlı yanarak ölmüştü. Ve ben, ilk kez gerçekten nefes alabiliyordum.

İçimde bir boşluk kapanmıştı.

O boşluğu yaratan bu herifti ve onun ölümüyle birlikte kapanmıştı. Bu sadece, yanan bir defterin son sayfasıydı. Bütün hesaplarıyla, bütün günahlarıyla birlikte kül olan bir sayfaydı.

Her şey bitmişti.

Mermi'm, Kürşat'ım, intikamını aldım.

Barış, dostum, intikamını aldım.

Ölen, yiten, bu uğurda kayıp veren herkesin intikamını aldım.

Kulaklığımı çıkardığım için elime omzumdaki telsizi aldım. "Bütün birliklerin dikkatine, Piyade Kıdemli Yüzbaşı Barut konuşuyor. Bütün birliklerin dikkatine!" dedim gür bir sesle. "Listenin en başında yer alan PEKA kod adlı Son Günah Peter Kalovski öldürülmüştür. Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu tamamlanmıştır!"

Bitmişti.

B.K.Y.O Operasyonu sona ermişti.

Arkamı döndüğümde çevik hareketlerle Alisa'yı bağlı olduğu yerden kurtardım ve kucağıma aldım. Bilinci yerinde değildi. Peter ona bir şey yapmış olmalıydı. Bedeni zayıf düşmüştü.

"Yüzbaşı," dedi Yarbay Beton. "Nerede olduğunu söyle! Konum belirleyemiyoruz!"

Alevlerin uğultusu kulaklarımı tırmalarken içimdeki son gücü de Alisa'yı kollarımda tutmaya harcıyordum. Fabrikanın içi cehenneme dönmüştü. Göz gözü görmüyordu. Her nefes, boğazıma kesik cam gibi saplanıyordu ama duramazdım.

"Güneybatı çıkışına yöneliyorum," dedim telsize. Sesim dumanın arasında zor duyuluyordu. Telsiz elimin altına sıkışmıştı, kolum uyuşuyordu.

"Komutanım!" dedi bir ses. Tanıdıktı. İçimi delen, kanımı buz gibi eden bir tondu.

"Mermi..." dedim.

Durdum.

"Buradan!" dedi. Elini kaldırmıştı, bir çıkışı işaret ediyordu. Gömleği yırtıktı, yüzünde o tanıdık gülümsemesi vardı. Her zamanki gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi... Sanki hâlâ yaşıyormuş gibi.

Kafamı iki yana salladım. Hayır... Mermi ölmüştü. Vesna'yı ve Angela'yı kurtarırken şehit düşmüştü. Bu gerçekti ama oradaydı. Ve işaret ettiği yön doğruydu. Mermi çoktan dumanın ardında kaybolmuştu.

Gözlerimi kısıp o yöne yöneldim. Çatıya çıkmaya çalıştım. Kimyasal maddenin etkisi vücuduma hızla yayılıyordu ve bunu hissedebiliyordum. Kalbim, deli gibi atıyordu.

Fabrikanın çatısına ulaştığımda, dış kapının sürgüsünü ittim. Gece soğuktu ama içeriden gelen sıcaklık tenimi yaktı. Alisa'nın saçlarını yana doğru savurdu. Duman, yıldızsız gökyüzüne yükselirken ben nefesimi tuttum.

Helikopterin sesi uzaktan duyulmaya başlamıştı. Yarbay Beton'un önderliğindeki ekip çoktan koordinatlara ulaşmış, güvenli çıkış alanını oluşturmuştu.

Koştum.

Helikopterden aşağıya halat sarkıtıldı. Fısıltı çevik bir şekilde kendini çatıya bıraktı. "Komutanım," dedi.

"Vakit yok," dedim. "Hemen onu al. Bina havaya uçacak!"

Fısıltı kafasını salladı. Alisa'yı kendine bağladı ve onunla birlikte helikoptere çıktı. Aşağıya son bir bakış attım. Aynı şekilde ben de yukarı tırmandım. İçeri atladığım an, helikopter daha da havalandı.

İmam üstümdeki yükleri çıkarmamda bana yardımcı olduğunda derin nefesler alıp verdim. "Şükür, komutanım!" dedi. "Sayenizde operasyon başarıyla tamamlandı!"

"Hayalet Timi sayesinde," dedim nefes nefese. "Bunca zaman verdiğimiz şehit ve gazilerimiz sayesinde. Hepimiz sayesinde..."

"Bunu nasıl yaparsın?"

İşittiğim kadın sesiyle hızla arkaya döndüm. Talia. Balkan Kızı'm da helikopterin içindeydi. Alisa'yı kendine getirmeye çalışıyordu ancak bir yandan bana bağırıyordu.

"Nasıl tek başına operasyonu devam ettirirsin, yüzbaşı!"

Talia'nın sesi helikopterin motor gürültüsünü bile bastırdı. Yüzü öfkeyle alev almış gibiydi. Gözleri ateşten ibaretti. O gözler hayatımda en çok

sevdiğim, en çok korktuğum bakışlardı. Her kurşundan, her tuzaktan daha derin yaralıyordu beni.

Alisa, yavaş yavaş kendine gelirken etrafına korku dolu bakışlar attı. Fısıltı onu sakinleştirmeye çalışırken, Talia kardeşini bırakıp bana doğru adımladı.

"Cevap ver!" diye bağırdı Talia. Elleri yumruk olmuştu. "Nasıl tek başına gitmeyi göze alırsın? Mermi şehit oldu! Siren ve Yamalı ağır yaralandı! Sen ise bütün iletişimi kestin! Bize ne yaşattığının farkında mısın sen?"

Bakışlarını kaçırmadım. "Gerekliydi," dedim sessiz ama sert bir tonda. "O orospu çocuğunu yalnızca ben bitirebilirdim!"

"Kendini de bitirebilirdin!" dedi Talia, gözlerinden yaşlar akarken. "Benim sana ihtiyacım var. Hayalet Timi'nin sana ihtiyacı var... Ve sen bizi, bizi geride bırakmayı göze mi aldın?"

Cevap veremedim.

Sustum.

Çünkü haklıydı.

Onu seyrederken kelimeler boğazıma dizildi. Konuşmak istedim ama ne söylesem eksik kalacaktı. Onun bana doğru bir adım daha atıp göğsüme yumruk atmasıyla irkildim. "Beni ne kadar korkuttun, biliyor musun sen? Hepimiz ne kadar korktuk, biliyor musun yüzbaşı!"

Bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kaldırdım. Başımı eğip alnımı onun alnına yasladım. "Özür dilerim," dedim.

En çok da kendimi hayatta tutamadığım için.

Yerine getiremediğim her söz için.

Her şey için Balkan Kızı.

"Özür dilerim," dedim tekrar ve tekrar. "Kardeşini sana getirmeden, sizi de Türkiye'ye götürmeden ölür müyüm sanıyorsun?"

Onu kollarımın arasına aldım. Tek parçayken sarılabildiğim kadar sarıldım. Gömleğimdeki kan umurunda değildi. O an sadece tenimiz birbirine karışsın istedim. Sadece nefesini duymak, kalbinin ritmini hissetmek istedim.

Başını hafifçe kaldırdı. Gözleri gözlerime değdiğinde, zaman durmadı, kıvrılıp ayaklarımızın altına serildi. Dudaklarıma dokunduğunda, nefesimizi birbirimize verdik. Dudakları titriyordu ama bir saniye bile tereddüt etmedi. Dudaklarımızın birleştiği o anda her şey sustu.

Onu öyle bir tutkuyla öptüm ki bu öpücüğün içindeki sözleri sadece biz duyabildik.

Talia başını geri çektiğinde gözleri buğuluydu. Savaşın içinden çıkmış bir kadının, sevdiği adama bakışı vardı o gözlerde.

Benimse içimdeki savaş henüz bitmemişti. Alnımı onun alnına yasladım, burnumuz birbirine değdi. Nefesimiz karıştığında kolumda bir yanma hissettim. Damarlarımda yavaşça yürüyen zehir gibi bir sıcaklık dolandı. Göğsümde sıkışan hava, kalbimi baskılıyordu. Her şey bedenimi yavaş yavaş terk ediyordu ama içimde hâlâ taşıdığım bir söz, bir yemin vardı. Son sözüm, son yeminim... Ona verilmişti.

"Şimdi Türkiye Cumhuriyeti'ne dönme vakti..." dedim, duyulmayacak kadar kısık ama yürekten gelen bir tınıyla. "Üstelik bu kez yalnız değiliz. Kardeşinle birlikte. Hazır mısın Balkan Kızı?"

Gözlerinde birden o bildiğim ışık parladı. Savaşın, acının, özlemin yerini artık umut alıyordu. O umut, onun gözlerinde çiçek açtı ve bana doğru eğildi. "Hazırım," dedi. "Hiç olmadığım kadar hazırım, yüzbaşı."

Zamanın burada durmasını, hikâyenin burada bitmesini istemiştim ama kader durmazdı.

Parmakları hâlâ kolumdaydı. Ama o dokunuş artık yalnızca sevgiyle değil, bir hisle de yüklenmişti. Bir sezgiyle. Elleri yavaşça kollarımdan kaydı, parmak uçları üniformamın delik deşik olmuş kısmına uzandı. Kanın sıcaklığı, kumaşı sırılsıklam yapmıştı. Gözleri kocaman açıldı, irisi küçüldü.

"Ulu..." dedi, titreyerek. "Sen... Sen vurulmuşsun."

Ellerini kolumdan çekmedi. Bu kez sevgili gibi değil, doktor gibi bakıyordu. Titreyen parmaklarıyla kurumuş kanı hafifçe sıyırdı, içeriden hâlâ sızan sıcaklığı hissedince gözleri doldu. Yüzüme baktı, cevap bekliyordu. Ama ne diyecektim?

Ondan ayrılmadım. Ayrılmak istemiyordum. Ayrılamazdım.

"Önemli değil," dedim boğuk bir sesle. Nefesim içime batıyordu ama belli etmedim. "Tek bir kurşun... Önemli değil."

Talia anlamıştı. Çünkü sevenler gözle değil, kalple görürdü. O bana kalbiyle bakardı. Elleriyle nabzımı yokladı, gözlerini gözlerime sabitledi. İçimden geçen acının nabzı, onun avuçlarına vuruyordu. O an bir doktor gibi değil, bir kadın gibi baktı. Sevgilisi ölüme yürüyen bir kadın gibi.

"Yalancı," dedi fısıltıyla.

"Yalancı yansın."

"Yanıyorsun, Ulu..." dedi titreyen dudaklarıyla. "Cayır cayır yanıyorsun!"

"Yandığım doğru," dedim, tenimdeki sıcaklık seviyesi yükselirken. "Ama yalnızca sana..."

Talia'nın elleri yavaşça göğsümde durdu, kalp ritmimi hissetti. Hızlıydı. Delicesine, kontrolsüzce atıyordu. Gözleri gözlerime kilitlendi. Titriyordu. Bu titreme yorgunluktan değildi. Onun sevdiğini kaybetmekten duyduğu dehşetin titremesiydi. Hücrelerimi kemiren yangını o da hissediyordu artık. Nefeslerim sıklaşmıştı. Her nefes alışımda göğsümde sanki biri yumruk atıyor gibiydi.

"İmam!" diye haykırdı Talia. "Hemen sedyeyi çıkar! Onu sabit tutmamız lazım! Kan basıncı düşüyor!"

"Emredersin, bacım!" dedi İmam, arka tarafta hazırlığa başladı.

Talia hiç vakit kaybetmeden çantasını açtı. Beni oturttuğu yere sabitledi. Titreyen parmaklarıyla kanlı üniformamı yırttı. Kolumdaki yara artık saklanamayacak kadar kızarmış ve şişmişti. Tenim neredeyse mora dönmüştü. Kurşun yerinde değildi, orada bir lanet vardı sanki. Dokunduğu yeri çürütüyordu.

Aniden gözlerime döndü. "Bu hâldesin ve söylemiyor musun? Ne kadar süredir bu hâldesin? Ne düşünüyordun sen?"

İnlemeyle karışık gülümsedim. "Seni düşünüyordum..."

Bastırdığı yerden kan sızınca elini daha sıkı bastırdı. Kaşlarını daha da çattı. "Kes şu romantizmi!" dedi dişlerinin arasından. "Her savaştan romantizmle çıkamazsın, yüzbaşı!"

Ona kardeşini işaret ettim. "Alisa'yı korkutuyorsun. Sakin ol biraz, yavrum."

"Neyle vuruldun sen?" dedi Talia alçak bir sesle.

"Peter'ın silahıyla..."

Talia gözlerini kapadı. "Bir şey olmayacak," dedi sessizce. "Bir şey olmayacak çünkü kocam varsa hiçbir sıkıntı yoktur..." Kendi kendine konuşuyordu. Kirpiklerini kaldırdı. Gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. İşine odaklanmıştı. Elinde neşter, turnike ve pens vardı.

"Uzat kolunu," dedi.

"Bunu helikopterde mi yapacaksın?"

"Hemen çıkartmamız lazım! O kurşunun ne içerdiğini bilmiyoruz, daha fazla vücudunda kalamaz!"

Kolumu uzattım. Parmaklarını yaranın çevresine koydu. Gözlerini kapadı, bir kez derin nefes aldı. Sonra elleri hızla çalışmaya başladı. Neşteri dokundurduğunda içimdeki bütün acı, damarlarıma bir kükreme gibi yayıldı. Gözlerim karardı. Dişlerimi sıktım. Konuşmadım. Çünkü konuşursam ona güç veremezdim.

Talia içerideki kurşunu arıyordu.

"Bulmam lazım... Sinir hattına yakın, daha da yayılmadan almam lazım..."

Tırnaklarım metale geçti, terle karışan kanım yere damlıyordu. Uçak sarsıldıkça o da sarsıldı ama durmadı. Pes etmedi.

Biri diğer elimden tutmaya başladı. Bakışlarım aniden oraya döndü. Alisa'ydı. Elimden tutuyordu. İşaret diliyle, "Canın çok acıyor mu?" dedi.

"Biraz," dedim.

"Özür dilerim," dedi Alisa. "Beni kurtarmak için yaralandın."

"Ablan beni tedavi etsin diye yaralandım," dedim göz kırparak. Alisa gözyaşlarının arasında gülümsedi. "Ağlama, gül. Ben seni ağlaman için değil, gülmen için getirdim."

"İyi olacak mısın?"

"Söz veremem, Alisa."

"Ablam için iyi olamaz mısın?" dedi korkuyla. "Lütfen. Beraber yaşayacaktık hani? Sen bize domatesli şeyden yapacaktın!"

"Menemen o," dedim.

"Menemen yapacaktın," dedi tekrardan.

"Şu an tek istediğim doğduğumuz topraklarda olmak," dedim, yavaşça yutkunarak. "Öleceksem de orada ölmek isterim."

Alisa başını göğsüme yasladı. Sadece ağladı. Talia, kardeşinin ağlayışı karşısında güçlü durmaya çalıştı.

Talia, çabaları sonucunda pensle tuttuğu kurşunu çıkardı. Kurşunun ucu kararmıştı. Ucundan maviye çalan bir sıvı sızıyordu. "Bu nasıl bir kurşun?" dedi hayretle.

"Peter'ın son hediyesi," dedim.

"Allah'ın belası!" dedi. "Gizli projesi buydu demek ki... Nasıl göremedim, nasıl!"

"Ona erişmen kolay değildi," dedim onu rahatlatmak adına. "Kendini kahretme. O itin böyle bir şey yapacağını biliyorduk. Yıllardır bu kimyasal silahı üretmeye çalışıyordu. Başarmış, it!"

"Konuşma," dedi Talia hızlıca. "Yorma kendini. Şimdi dikiş atacağım ve sana serum bağlayacağım. Nabzını düşürebilirim. Eğer şu an vücudunu dinlendirebilirsek belki hastaneye ulaşana kadar..."

"Balkan Kızı," dedim. Yeşil gözleri yüreğimi dağladı. "Nefes al."

"Almayacağım!" dedi öfkeyle. "Ben senin doktorun değil miyim? Seni iyileştirmeliyim! Bir şey olmalı!"

O an gözlerimi kapadım. Karanlığın içinde Peter Kalovski'nin sesi çınladı yeniden. *Sen de kaybettin*, demişti. Belki de doğruydu ama ben kaybederken bile bir şeyi başarmıştım: Alisa'yı, Talia'yı ve vatanı kurtarmayı.

Talia elleriyle kolumu sarmaya devam ediyordu. Parmaklarının arasından hâlâ kan sızıyordu. Başını eğdi. Suskunlaştı. O birkaç saniye bana ömrümün tamamı gibi geldi. Ölüm, bir dakikaya sığabilir mi bilmiyordum fakat o saniyelerde ben içimdeki bütün savaşları tekrar yaşadım.

Gözlerimi yavaşça açtım. Başımı ona doğru çevirdim.

"Görevimi devam ettirmem gerekiyor," dedim. Sesim sanki göğsümden değil, toprağın altından çıkıyordu. "Henüz Türkiye'ye iniş yapmadık."

Talia gözlerini hızla kaldırdı. Karşı çıkmak üzereydi. Onu durdurdum.

"Söz," dedim. "Vatan toprağına bastığımız an... Ne istiyorsan yapacağım. Ameliyat da olacağım, dinleneceğim de ama şimdi değil. Şimdi olmaz."

Talia başını iki yana salladı. "Barut! Yaralısın..."

"Yaralı askerlerim var," dedim yavaş ama net bir şekilde. "Şehit verdiğim bir askerim var, Talia. Görev beklemez. Vatan beklemez. İnişten önce hava üssüne operasyon detaylarını vermem lazım, yapmak zorundayım."

Kirpikleri titredi. "Kötüleştiğin an söyleyeceksin!" dedi.

"Tamam," dedim yavaşça doğrularak. "Sen zaten fark edersin. Kocanı fark edersin, yavrum."

Gülümsedim. Gülümsemem kanla karıştı, canla karıştı. Bir vedaydı fakat o bilmiyordu. O umutluydu. O hâlâ beni kurtarabileceğini düşünüyordu. Oysa ben sadece son kalan emirleri yerine getiriyordum.

"İmam," diye seslendim. "Siren ve Yamalı ne durumda? Angela nerede? Yavuz Öztürk'ten haber ver hemen!"

İmam yanıma gelerek, "Komutanım," dedi. "Siren ve Yamalı yaklaşık iki saat önce Türkiye'ye ulaştı ve hastanede tedavi altına alındılar. Durumlarının iyi olduğu bilgisini aldık. Angela koruma altında. Yavuz Öztürk, Siren ve Yamalı'yı yalnız bırakmadı, onlarla birlikte hastanede."

Yamalı, abisine kavuşmuştu ama yaşam savaşı veriyordu demek ki... Diğer birliklerle iletişime geçtim. Son nefesime kadar ne yapabiliyorsam yapacaktım.

"Komutanım," dedi Fısıltı. Aniden bana sarıldı. "Kimse bana inanmazken siz bana inandınız..."

"Fısıltı, ne yapıyorsun sen?" diyerek kızdım.

"Onu buldunuz," dedi. "Kocamı..."

"Timin başarısı... Yamalı'nın..."

"Ama kimse bu kadar yaklaşamamıştı," dedi Fısıltı. "Kızımı babasına kavuşturdunuz. Ona verdiğim sözü sayenizde tutabildim."

İmam bizi hayretler içinde dinliyordu. Fısıltı'nın evli ve bir çocuk annesi olduğunu bilmiyordu. Yamalı dışında kimse bilmiyordu.

"İmam bize garip bir şekilde bakıyor," dedim alçak bir sesle.

"Kız, cimcime!" dedi İmam. "Senin kızın mı vardı?"

Fısıltı anında geri çekildiğinde, "Unut bunu!" dedi.

"Daha neler duyacağım!" dedi İmam. "Resmen bayılacağım!"

"Kendisi Yavuz Öztürk'ün eşi olur," dedim keyifli bir şekilde. "Ona göre ayağını denk al, İmam!"

O daha da şaşırmıştı. "Ee, Fısıltı siksin bizi!" dedi. Onu hayretler içinde bırakıp öne, Kanca'nın yanına geçtim.

"Komutanım," diyerek selam verdi.

Elimi onun omzuna koydum. "Siren'den bir haber var mı?"

"Operasyonu yarıda bıraktırdığınız için çok sinirli," dedi Kanca. Bakışları dikkatle gökyüzünü seyrediyordu. "Kendisini asla affetmeyecek."

"Sen onu aramıza tekrar döndürürsün," dedim emin bir ifadeyle. "Tamamen hava pilota geçmeyi hâlâ düşünmüyor musun? Operasyonlarda bir hayli başarılıydın, Kanca."

Bakışları kısa bir anlığına beni buldu. "Aslında geçesim var ama timi bırakmak istemiyorum, komutanım."

"Yine de düşün, eminim iyi bir time yüzbaşı olacaksındır."

"Sağ olun, komutanım!"

Yanımızda bir yolcu daha vardı ama o ne konuşuyordu ne de bakıyordu. Ay yıldızlı tabutun içinde bir yiğit, sessizce yatıyordu. Bir ömrü, bir yüreği, bir vatan sevdasını küçücük bir tabuta sığdırmışlardı.

Sessizce, iç çekerek yaklaştım. Başımı Türk bayrağına yasladım. "Vatan sana minnettar," dedim fısıltıyla. "Mekânın cennet olsun, Kürşat..."

Ay yıldızlı bayrağa sarılmak mı daha zordur yoksa o bayrağa sarılanı uğurlamak mı?

Bilmiyordum. Hangisi insanın yüreğini daha çok parçalar, karar veremiyordum. Tek bildiğim, her ikisinin de insanı içten içe çürüttüğüydü.

Çocukken gökyüzünde gururla izlediğimiz, her millî marşta gözlerimizi nemlendiren, yüreğimizi kabartan o kırmızı bayrak şimdi karşımdaydı. Ama başka bir hâldeydi. Dalgalanmıyordu artık. Savrulmuyor, göğe çekilmiyordu.

Dalgalanmalıydı.

Göklerde olmaya layıktı. Bunun için savaşmıştık.

Hareketsizdi. Soğuk bir tabutun üstünde duruyordu. O bayrağın altında ise Mermi vardı. *Acıma acı kattın be Kürşat... Biz seni böyle uğurlamamalıydık. Senin yerin cephedeydi, soframızdaydı, kahkahalarımızdaydı.*

Tabuta yaklaştım. İçimdeki her şey titriyordu. Başımı eğdim, alnım bile titriyordu artık. Soğuk tahtaya dudaklarımı bastırdım. "Affet beni..." dedim sessizce. "Yanına gelince hesaplaşırız, Mermi, olur mu?"

Kelimeler içimde kanarken sessizlik bir mezar örtüsü gibi sarılmıştı etrafımıza. Bir süre daha orada durdum. Beni sessizlikten ayıran şey o nahif ses oldu.

"Ulu..." dedi Talia. Sesi pamuk gibiydi ama içinde bir dağ vardı. "İyi gözükmüyorsun. Tenin bembeyaz olmuş."

Başımı kaldırdım. Bakamadım gözlerine. Gözlerime baksa içimde ne yangınlar olduğunu görecekti. Yine de dudaklarım kımıldadı.

"Nasıl iyi olabilirim?" dedim. Sesim titredi. Boğazıma bir düğüm oturdu. Çözülemeyen, acıdan örülmüş bir düğümdü.

Talia birkaç adım attı, dizlerinin bağı çözülecekmiş gibiydi ama hâlâ dimdikti. Bana doğru yaklaştı, parmakları hafifçe koluma dokundu. "Mermi için çok üzgünüm," dedi gözlerinden yaşlar süzülürken. "Biz onunla yakın arkadaştık. Ona çok şey borçluyum..."

Başımı yavaşça salladım. "Ben de..." dedim.

"Angela'yı kurtarmış," dedi. "Vesna'yı da kurtarmaya çalışmış. Tavşan..." Hıçkırdı. Sesi boğazında takılı kaldı. Kelimeleri yarım kaldı.

Tam o anda, kokpitten yankılanan bir ses helikopterin içini doldurdu. "Üsteğmen Kanca konuşuyor," dedi tanıdık bir tonla. "Türkiye Cumhuriyeti semalarındayız. Atatürk Havalimanı'na alçalıyoruz. Otuz dakika içerisinde inmiş olacağız."

Hücrelerime tarifsiz bir huzur yayıldı. Ayak bastığımız her yabancı toprakta taşıdığımız vatan hasreti, sanki birden silinmişti. Fısıltı gözlerini kapadı, İmam ellerini kalbine götürdü, Talia gözyaşlarını tuttu. Bense gökyüzüne baktım.

Arka planda bir uğultu yükseldi. Bir çift kanat sesi duyuldu, ardından Kanca tekrar konuştu. "Komutanım..." dedi. "Yalnız değiliz. İnişe kadar bize eşlik edecekler. Selam vermek istiyorlar."

Gözlerim pencerelere kaydı. "Hattı bağla," dedim tarifsiz bir duyguyla. İki yanımızda, maviliği yaran jetler belirdi. Gökyüzünde birer yıldız gibi parlayan F-16'lar, helikopterimizin her iki yanına dizilmişti.

Telsizden bir ses geldi. "Ben, Filo Komutanı Albay Semih Özbey," dedi. "Yüzbaşı Barut, Hayalet Timi'yle birlikte yürüttüğünüz operasyonu başarıyla tamamladığınız için sizleri yürekten kutluyoruz."

Sesi, kalbimizin derinlerine işledi.

"Zorlu bir operasyonu tamamladınız. Sınırlarımızı koruyan cesur Türk askerlerimize selam vermekten gurur duyuyoruz!"

Hayalet Timi'nde ayakta kalanlar olarak yanımızdaki F-16'lara asker selamı verdik. Jet pilotları da aynı şekilde bize karşılık verdiler. Alisa şaşkınlıkla olan biteni izliyordu. Talia ise gururla bakıyordu.

"Ana vatanımız olan Türkiye Cumhuriyeti topraklarına hoş geldiniz, Hayalet Timi," dedi Albay Semih Özbey. "Vatan size minnettardır."

"*Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır.*" Ve biz, uğruna ölmeyi göze aldığımız o toprağa dönüyorduk.

Helikopterin tekerlekleri yere değdiğinde, kabinin içini tarifsiz bir sessizlik doldurdu. Herkes başını öne eğmişti. O an, sadece rotorların sesi değil, yüreklerimizin atışı duyuluyordu.

Kapak açıldığında gözlerim kamaştı. Güneşin sıcaklığı tenime değdi ama o sıcaklık, vücudumda yanmakta olan ateşi söndüremiyordu.

Ay yıldızlı bayrağın gölgesinde, kalabalık bir tim bizi bekliyordu.

En önde Yarbay Âkif Cesur Beton vardı. Omuzlarında vatanın bütün yüküyle duruyordu. Hemen yanında Albay Alkorkmaz, resmî selam duruşundaydı. Ardında sıralanmış yüzlerce asker, sessiz bir gururla izliyordu gelişimizi.

Ama benim gözlerim, kalabalığın arasına kaydı.

Barış.

Kardeşim gibi sevdiğim adam, dostum, yoldaşım... Onu ayakta, dimdik görmek, göğsümdeki yükü birkaç saniyeliğine hafifletti.

Umay ablam. Gözyaşları içinde, elini ağzına götürmüş, dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Onun yanındaysa Ülkü vardı. Neşesini hiç kaybetmemişti güzel kardeşim. Heyecanla bekliyordu.

Kendimi daha fazla tutabilecek gibi değildim. Talia hemen koluma girdi. "Yavaş," dedi. "Acele etme, *ve molam*..."

Fakat ben duramazdım. O toprak beni çağırıyordu. Şehidimizi, hayatta kalanlarımızı ve vatanı selamlamak zorundaydım. Fısıltı yanımda belirdi. Kanca ve İmam sessizce bana destek oldu. Ve adım attım. Her adımda, ayaklarımın altında Türkiye'min taşı, toprağı vardı.

Mermi'nin bayrak sarılı tabutu dışarıya çıkarıldı. Yarbay Beton öne çıktı, gözleri gözlerime kilitlendi. Ceketinin düğmesini açtı, şapkasını çıkardı.

"Piyade Kıdemli Yüzbaşı Barut Ulu Boratav..."

Kalabalık bir anda sessizliğe gömüldü.

"Hayalet Timi'yle birlikte zorlu göreviniz olan Bir Kibritle Yok Olmak Operasyonu'nu başarıyla tamamladınız. Sayenizde şehidimiz ve Alaz kardeşler sağ salim ülkesine kavuşmuştur."

Yüzlerce asker, aynı anda selam durdu.

Tim de aynı anda karşılık verdi. "Sağ ol, komutanım!"

"Gel buraya," diyerek beni kendine çekti Yarbay Beton. Bir baba gibi sarıldığında, o an tüm ağrılarım dinmiş gibiydi. "Aferin oğlum, aferin. Beni çok gururlandırdın! Bir oğlum olsaydı, onun senin gibi koca bir yiğit olmasını çok isterdim!"

Yüreğim sökülür gibi oldu. Yarbay Beton'un omzuna yaslandığımda yüreğimde bir sıcaklık, ciğerlerimde bir yangın taşıyordum. Kollarımda artık güç yoktu ama yüreğimde hâlâ bir yemin vardı. Onu bırakmak istemiyordum. Onun göğsüne başımı yasladığımda bir evin kapısına varmışım gibi hissettim. Sanki bütün yollar buraya çıkıyordu.

"Âkif baba..." dedim, sesim fısıltıya karışırken. "*Bir gün yorulursan gel buraya dinlen, burası sana hep açık... Yeter ki sen duruşunu bozma,* demiştin..."

Dudaklarımın arasından bir sıcaklık sızdı.

Kandı.

Kan kusmaya başladım.

İlk fark eden Umay ablam oldu. Bir çığlıkla bana doğru koştu. Talia'nın titreyen parmakları buz kesen elimi daha sıkı tuttu ama parmaklarımın arasındaki kavrayış yavaş yavaş çözülüyordu.

"Âkif baba, yoruldum ben..." dedim, gözlerimi yavaşça gökyüzüne kaldırırken. "Duruşumu bozmama izin verme... Ailem beni diz çökmüş görmesin..." Dizlerimin gücü kalmamıştı. Vücudum titriyordu ama hâlâ düşmemeye çalışıyordum.

"Barut!" diye haykırdı Yarbay Beton. "Barut, hayır! Hayır, oğlum! Hayır, Ulukurt!"

Beni bırakmadı. Yere düşmeme izin vermedi. Kollarını daha da sıkı sardı etrafıma. Kalabalığın uğultusu susmuştu.

"Ailem..." dedim kanaya kanaya. "Sana emanet, baba."

Eğer Âkif Cesur Beton şehit olsaydı, ben onun yerini dolduramazdım ama ben şehit olursam o benim yerimi doldururdu. O yüce bir adamdı. Herkese el uzatır, herkesi kanatlarının altına alır, hem yol hem de yoldaş olurdu.

"Gözüm arkada kalmayacak, komutanım."

"Yapma, oğlum!" dedi, kollarının arasında beni sıkıca tutarak. "Yapma kurban olduğum, yapma!"

Ben, sözümü tuttum. Vatanıma döndüm. Yıllar önce memleketinden koparılan kız çocuklarını yurtlarına geri getirdim. Sevdiğimi bıraktığım yerde yeniden buldum.

Görevimi tamamladım.

Talia'nın gözleri gözlerime değdi. Dudakları titriyordu. Ruhu sökülürcesine ağlıyordu. *Ağlama Balkan Kızı, ağlama.* Omuzlarım artık olmayacaktı.

"*Yalancı...*" der gibiydi. "*Söz vermiştin...*"

Ben ise sadece, yorgun ama huzurlu bir tebessümle başımı hafifçe eğdim.

"Sözümü tuttum, Balkan Kızı..." dedim, nefesim tükenirken. "Sadece biraz erken veda ettim. Ama sen yine de bağışla beni, sevgilim."

24.
İT
24.
KİBRİT

Barut Ulu, beni asla bırakmazdı.
O hiç Balkan Kızı'nı bırakabilir miydi?
Bırakmazdı.

Bir kibrit yak...

Barut Ulu Boratav

"Otuz beş yaşında, erkek hasta! Bilinç yarı kapalı, nabız hızla düşüyor! Hemen buraya bir sedye istiyorum!"

Aynı cümle, zihnimin duvarlarında yankılanıp duruyordu. Sedyeye yatırılmıştım. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor, ciğerlerim her nefeste biraz daha sönüyordu. Ambulansın sireni dışarıda değil, damarlarımın içinden çalıyordu sanki.

"Ulu!" dedi o ses. Canımdan bir parça. Ellerimden tutuyor, beni hayatta tutmaya çalışıyordu. "Sevgilim... Ne olur, cevap ver!"

"Barut!"

Barış... Kardeşim. O da bana sesleniyordu. Sesinde öyle bir korku vardı ki başka zaman olsa onunla dalga geçerdim ama şu an yapamıyordum. Siren sesleri giderek arttı. Hareket ettirildim. "Kardeşim, ne olur, bırakma bizi," diye devam etti Barış.

"Talia..." dedim, cansız bir tonla.

"*Ljubov moja*..." dedi Talia, titrek bir nefesle. "Neler olduğunu söyle bana. Göğsünde mi baskı var? Canın mı yanıyor? Neyinin olduğunu söyle bana! Söyle de bir tedavi bulayım! Hastaneye gidene kadar geçirmeye çalışayım, yalvarırım söyle!"

"Sadece kan kusuyor," dedi Barış. Ağlıyordu. Bacakları kesildiğinde bile ağlamayan kardeşim, ben kan kusuyorum diye ağlıyordu. *Ah, Barış... Ah, dostum. Ah, kardeşim. Keşke bu hâlimi görmeseydin ama biz birbirimizin en zayıf hâllerini de gördük. Bu yüzden de kardeşten öte olduk ya...*

Yanımda olması beni hem kahretmişti hem de rahatlatmıştı.

"Doktorum... Doktorum ama hiçbir şey yapamıyorum, Barış!"

"Talia..." dedim, gözlerimde beliren buğunun ardından onu seçmeye çalışarak. Onu görmeye başladım. Teni kıpkırmızı olmuştu. Ah, o yeşil gözleri nasıl da kanlanmıştı... Bana baharı anımsatan kadın, güzü yaşıyordu. "Talia," dedim tekrardan.

"Sendeyim," dedi tıpkı benim gibi. Elimden tuttu. "Sendeyim, ne olur söyle, Ulu."

"Kardeşim," dedi Barış. "Dayan. Dayan, biraz dayan. Hastaneye gidiyoruz. Her şey ayarlandı. Biraz sabret. Pes etmek yok!"

"Barış," dedim, derin bir solukla. Ağzımın içi kan doluydu. Metalik tat dışında hissettiğim hiçbir şey yoktu. "Annem o it tarafından şehit edilmiş aslında..." Ona bunu neden anlattığımı bilmiyordum. "Annemin ölümü yıllarca şaibeli olarak bilindi. Elektrik arızası dediler. O it gözlerimin içine bakarak *anneni ben yaktım*, dedi. Annemi o yakmış."

Barış elimden güçlü bir şekilde tuttu. "Sen annenin intikamını aldın. Ben operasyonu anbean takip ettim, kardeşim. O orospu çocuğunun sonu oldun. Herkesin intikamını aldın."

İçim soğumuyordu. Çünkü ne annem ne de Kürşat geri gelecekti. Kaybettiklerimiz bir avuç toprak olmuştu, benim onu bir avuç kül etmem yüreğimi soğutmuyordu.

"Talia," dedim merakla. "Hıdırellez. Ederlezi gecesi... O kâğıda ne çizmiştin?"

Bunu neden sorduğumu anlayamadı. Bocaladı. Belki de zihnimin bulandığını, aklımı tamamen yitirdiğimi düşündü. Ama hayır, sadece o kâğıda ne çizmişti bilmek istiyordum. Peter o kâğıdı yırtıp atmıştı ve Talia *orada ne dilersem gerçek olur,* demişti.

"Biz..." dedi Talia anlamsız bir bakışla. "Bizi çizmiştim. Sen, ben, Alisa... Bir evin içinde."

Başımı salladım. En azından sallamak için çabaladım. Ambulans son hız ilerliyordu. Birkaç sağlık çalışanı dışında benimle birlikte olan Barış ve Talia vardı. "Payduşka oynamadığım için bana kızgın mısın?" diye sordum bu sefer de. Talia, düğün yapıp payduşka oynamamı çok istiyordu.

"Sana hiç kızmam ki ben," dedi fısıltıyla. "Hem... Tekrar düğün yapmayacak mıyız? *Yeniden evleneceğiz,* dedin. O zaman oynarsın."

"Yapıyoruz..." dedim, göz kapaklarımın ardına düşen hayal perdesiyle birlikte. "Bu sefer oynuyorum... Düğünden kaçmıyorum. Herkes çok mutlu... Bütün ailemiz var... Ayhan amca da..."

Talia'nın sesi çatladı. "Benimle kal, Ulu... Ne olur, benimle kal!"

"Şşt..." dedim usulca. "Sesini duymak güzel ama şimdi sessiz ol. Onlar gülüyor... Duyamıyorum..."

Bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. Göz kapaklarım ağırlaşırken düşlerimde zambak kokusu yükseliyordu. "Düğünümüz var," dedim. "Beyaz zambaklar var her yerde... Ve bir çift küçük ayak, pistte bizimle dans ediyor."

Nefes... Az önce sahip olduğum en basit şey şimdi göğsümde bir savaşa dönüşmüştü. Yine de konuştum. Çünkü bu hayalin içinde kalmak, ölmekten daha tatlıydı. "Çocuğumuz..."

"Ulu!"

Ona döndüm yeniden, gözlerimde bulanık kızıl bir sevda... Zihnim bedenimi terk ederken bile son anımı onunla paylaşmak istedim.

"Adını Ulu mu koyduk?" dedim, yorgun bir gülümsemeyle. Dudaklarımın köşesinde geçmişin sıcaklığı vardı. "Ben Han demiştim ama sen Ulu istiyorsan adı Ulu olsun, güzel karım. Tıpkı anlattığın gibi portakal kafalı bir çocuk..."

"Ulu... Benimle kal, ne olur!" dedi hıçkırarak. "Daha hızlı! Nabzı düşüyor, ateşi yükseliyor!" diyerek birilerine haykırdı. Onun çaresizliğini iliklerime kadar hissettim. Bir doktor olup canından öte olan kişiye yardım edememek en çok onu kahrediyordu.

Ateş, ne garip şeydi... Vurur, yakardı. Fakat senin tenin gibi değildi Balkan Kızı, senin gibi ısıtmıyordu. Sadece acıtıyordu. Hem de çok acıtıyordu. Canımın acıdığını sen anlama, sen hissetme. Acıya dayanırdım ama senin bunu hissetmene dayanamazdım.

İçimdeki alev yavaş yavaş kül oluyordu. Her nefes, biraz daha eksik, biraz daha uzaktı. Gözlerim son bir kez daha ona döndü. Yalnızca onun için dudaklarım kıpırdadı. Belki duymadı. Belki sadece hissetti. "Zambaklar..." dedim. "Çok güzel, Talia... Portakal kafalı çocuk pistte dönüyor..."

Öksürdüm. Ağzımdan kan geldi. Talia, elindeki mendille dudağımı sildi. Bembeyazdı. Onun saten mendiliydi ama kor bir kana bulanmıştı. Bu mendili biliyordum. Nikâhımızda da elindeydi. Kendi yaptığı el emeğiydi. Baş harflerimizi kazımıştı. Saflığı, masumiyeti anımsatan beyazlık kor bir kızıldan ibaretti. "Başın her zaman dik olsun... Hiçbir zaman eğilme. Sen benim karımsın."

"Böyle konuşma, *ljubov moja.*" Sesi titriyordu. Sanki gözyaşları, yüzüme akıyordu. Beni yaşlarıyla yıkamıştı. "Bana acının boyutunu söyle. Birden ona kadar, kaç numarada?"

Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

Acı dediğin şeyin bir sınırı olmalıydı fakat ben o sınırı çoktan geçmiştim. Etimin lime lime oluşunu duyamıyordum artık. Göğsümde bir yangın vardı belki ama içimdeki boşluk onu da bastırıyordu. Sanki kalbim çoktan durmuştu da sadece anılarım yürüyordu önümde; adım adım, geri dönülmezliğe doğru... Ölüme bu kadar yakınken tuhaf bir huzur sarıyor insanı. Korku yok. Kızgınlık da. Sadece bir eksiklik, son bir ses, son bir nefeslik... Yalnızca onu istiyordu ruh.

"Hiç acımadığını söylesem bana inanır mıydın?"

Belki de bir yalandı bu. Belki de sadece onun korkmasını istemiyordum. Belki de sadece güçlü görünmek istiyordum. Çünkü ben hep güçlüydüm. Çünkü o, bana hep güçlü olmayı yakıştırmıştı.

"Yalancı," dedi.

"Yalancı yansın," dedim son kez.

"Öyle söyleme," dedi hıçkıra hıçkıra. Elini alnıma yerleştirdi. Ateşime baktı. Tenimi saran normal bir sıcaklık değildi. "Yanıyorsun Ulu, cayır cayır yanıyorsun hem de!"

Ağzımdan bir sıcaklık sızdı. Talia'nın gözleri korkuyla genişledi.

"Kan kusuyorsun!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Kan kusuyorsun, Barut!" Elindeki telsize konuştu. "Şiddetli hematemez! Durmuyor!"

Öksürüğümle birlikte ağzımdan çıkan kan, kar gibi beyaz üniformasına bulaşıyor ama o hiç durmadan beni hayatta tutmaya çalışıyordu.

Talia beni yan çevirdi. Dizlerinin üzerine çöküp başımı göğsüne yasladı. Parmaklarıyla boynumun altını destekledi, sırtımı okşadı, nefes almam için mücadele etti. Kanımdan boğulmamam için canhıraş bir savaşa girmişti. Ben ise her geçen saniye biraz daha uzağa düşüyordum.

Barış bir adım geri çekilmişti. Diğer sağlık çalışanları da müdahalede bulunuyorlardı. Bütün sesler birbirine karışmış, koca bir uğultuya dönüşmüştü. Talia'dan başka hiç kimse net değildi artık.

"Balkan Kızı..." derken sesim duyamayacak kadar kısılmıştı. "Bana son kez *Yannana Yannane*'yi söyler misin?"

Dudağımın kenarındaki kanları mendiliyle silip, başını ağlayarak iki yana salladı. "Bunu isteme benden," dedi, hıçkırıklarının arasında. Bu isteğim, ona ölümden daha ağır gelmişti. "Ne olur, yapma..."

"Hadi," dedim. Ya da dedim sandım. "Güzel sesinle beni o günlere götür. Çocukluğumuza götür beni. Son duyduğum şey sen ol, Talia."

O şarkıyı ilk defa çocukken ondan duymuştum. Bir sokak arasında, gözlerinde gülüş, ayaklarında dans varken. O şarkıda onun çocukluğu vardı ve ben o şarkıda kalmak istiyordum. O son nota bitene kadar onunla olmak istiyordum.

O zamanlar annem yaşıyordu.

Hayat daha çekilebilirdi.

Talia ağlaya ağlaya söylemeye başladı. "*As me yep ney uye muy baluk e pre...*" Sesindeki o acı, ciğerimi parçaladı. Dudaklarından tane tane dökülen ezgi değil, resmen bir ağıttı.

"*Me se tı tı yape trenda fi me ye...*" Konuşmakta zorlanıyordu. Sözler, kalbinin en derininden süzülüyordu.

İlk kez bu şarkıyı böyle ağlayarak söylüyordu. Oysa bu şarkıyı her zaman gülerek söylerdi. "*Yannana yannane, yannanna mo de keçene...*" Ölüm, onun sesinde bile güzel olabiliyormuş.

Tarçın kokusu geldi burnuma. Çocukluğumun tarçınlı günleri... Tarçını sevmezdim bile ama bu kız, bana onu da sevdirmişti. Talia'nın boynundaki koku... Lojman penceresinden gelen sesler... Her şey gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti.

Gözlerim hafifçe kapandı.

Sonra...

Loş ışıklı, beyaz duvarlı bir odada... Lojmandaydım.

O sabah da diğer sabahlardan farksızdı. Ayaklarımı betona sürterek top peşinde koşturduğum, bir köşeye oturup kendi kendime kibrit kutusunu karıştırdığım bir gündü. İçim sıkılırdı genelde. Annem erken gider, babam geç gelirdi. Babamın gelmesini de pek istemezdim. Sabah annem için yaptığım kibritten evimi parçalamıştı.

Tam topu geri sektirip, maça yeniden dönecekken tanıdık o tiz ses yankılandı. Sanki gökyüzünü tırmalayan bir nota gibiydi.

Balkan Kızı.

Yine o tuhaf Balkan şarkısını söylüyordu. "*As me yep ney uye muy baluk e pre...*"

Kızıl saçları savruluyordu, üstü başı toz içindeydi. Çilli yüzünde yine o neşeli gülümseme vardı. Kimi zaman sinir edici derecede mutluydu. İnsan, yaşadığı dünyayı nasıl bu kadar unutabilirdi? Ayakkabılarının tabanı

delinmişti ama o hâlâ zıplıyor, dönüyor, güya dans ediyordu. Neşesi, benim gerginliğimle dalga geçer gibiydi.

"*Yannana yannane yannanna mo de keçene*," diye devam etti. Dilinde döndürdüğü kelimelerin yarısını anlamıyordum bile.

Sonra aniden bir çarpışma oldu. Onu tuttum. Kafasını kaldırdığında beni görmeyi beklemiyor gibi baktı. Burnumdan soludum. *Yine başladı*, dedim içimden.

Ama o, bana bakıp sırıttı. Ardından kendinden geçmiş hâlde daha da yüksek sesle mırıldandı. "*Yannana yannane yannanna mo de keçene*!"

Bir tur daha döndü etrafımda. Ciddiyim. Sanki ben bir direkmişim gibi etrafımda dönüp durdu. Başımı döndürmüştü. Rahatsız ediciydi. Saçları yüzüme değdiğinde ürperdim.

"Bize küfür mü ediyorsun sen?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Ediyorum," dedi ciddiyetle. "Ama size değil. Size hiç etmedim." Ülkü'yle beni kastettiğini biliyordum. Elimden tuttu. "Hadi Ulu, birlikte dönelim."

Pes, dedim içimden. Elimi uzatarak omzundan yakaladım ve onu kucaklayıp sahanın dışına çıkardım. "Eğer kafana top yemek istemiyorsan burada dur, Balkan Kızı," diye sertçe konuştum. "Kafana top yemeden günü bitirirsen sana kibritlerimi gösteririm."

Bir anda gözleri ışıldadı. Şarkı söylemeyi kesti.

"Gerçekten mi?" dedi.

"Sadece sus diye dedim," dedim. "Kibritlerimi kimseye vermem de göstermem de."

"Yalancı!" dedi.

"Yalancı yansın!" dedim.

"Öyle demesene, ya yanarsan?"

Omuz silktim. Maçtaki arkadaşlarım homurdanmaya başlamıştı. Bu küçük varlıktan kurtulmam lazımdı. Aniden bacaklarıma yapıştı.

"Ama sen yanarsan ben seninle evlenemem ki."

Donup kaldım. "Seninle evleneceğimi nereden çıkardın?"

"Ben öyle istiyorum çünkü."

"Evlenmeyeceğim!" dedim kızgınlıkla.

"Evleneceksin!"

"Ant olsun, evlenmeyeceğim!" diye bağırdım. Sesim çok çıkmıştı. "Sen küçücük bir şeysin. Kendi yaşıtın biriyle evlen. Ben sana on beden büyük gelirim."

"Unutmayacağım işte," diyerek omuz silkti. "Kaç yıl geçerse geçsin, hep seni seveceğim."

"Ne utanmaz bir şeysin sen! Hem ben senin abin sayılırım. Abin! Abin!"

Yüzünü buruşturdu. "İbin, ibin, ibin!" diyerek beni taklit etti.

Gözlerimi kaçırdım, nefesimi tuttum. Babam duysa bu konuşmayı, ikimizi de toprağa gömerdi. "Ulu!"

"Uluuuuu!"

Bir kurdun uluması gibi uluyan çocukların sesi mahalleyi inletti. Bir türlü maç yapamıyorduk. "Ulumayın lan, ulumayın! Yine ne oldu, oğlum?" dedim.

Sonra çocuklardan biri geldi. "Baban lojmana giriş yaptı!" dedi. Korkuyla irkildim. Hemen eşyalarımı toplamaya başladım. Kibrit kutularım açıkta kalmıştı. Gözüm onları ararken, "Tut elimden," dedim kızıl saçlı kıza. "Sen de eve gidiyorsun, yeter bu kadar dışarısı." Hiç düşünmeden elimi tuttu.

Lojmana döndüğümüzde babam, kibrit kutularımın başında dikiliyordu. Balkan Kızı'nı kendi evine gönderdim. Ülkü'yle birlikte yavaş adımlarla babamın yanına doğru gittik. Bana vuracağına emindim. Hazırda bekledim. Tam elini kaldırıp bana tokat atacağı sırada annem belirdi.

Kapıya çıkarak, "Oğlum," diye seslendi. "Eve gelin, hadi."

Babamın varlığını umursamadan eve doğru ilerledim. Açık olan kapıdan içeriye girdim. Annemin sesi geliyordu. "Anne?" diye seslendim.

"Oğlum," dedi annem beni görür görmez. Elinde kırık tabaklar vardı. Sevgiyle bakıyordu. Ülkü ve babam buhar olup uçmuştu sanki. "Canın çok yandı mı?"

"Yanmıyor, anne," dedim gülmeye çalışarak. "Sen dokundun ya, hemen geçti."

Annem beni kollarının arasına alarak, "Kurban olurum ben sana!" dedi. "Gel bak, sana ne göstereceğim... Ama sessiz ol."

Başımı sallayıp annemi takip ettim. Beni odama getirmişti. Dolabımı açtığında içinden bir şey çıkardı. Bana dönmesiyle elinde tuttuğu kibritten eve baktım. Babam, sabah bu evi tamamlamama izin vermeden kırmıştı.

"Anne," dedim şaşkınlıkla. "Babam kibritlerimin hepsini kırmıştı..."

"Baban neyi yıkarsa yıksın, ben her seferinde yeniden yaparım, oğlum," dedi annem. "Çünkü bir annenin görevi, evladının hayalini hep ayakta tutmaktır. Seninkine çok benzetemedim ama bu da bir ev sayılır. Olmuş mu?"

"Sen yaparsın da olmaz mı annem benim!" dedim. "Eskisinden daha güzel olmuş." Kibritlerin yarısı kırık, yarısı yamuktu ancak hepsi bir araya gelince ev olabilmişti. Çatısı, penceresi, bacası olan bir evdi.

Anneme sıkıca sarıldım. "Bu evi sana yapmıştım, anne," dedim hüzünle. "Büyüyünce sana kocaman bir ev alacağım ve orada çok mutlu olacaksın."

"Ben şimdi de mutluyum, oğlum," dedi annem. "Üç tane pırlanta gibi çocuğum var. Daha ne isterim?" Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Güzel kızlarım nasıl? Umay ve Ülkü?"

Ülkü şimdi buradaydı. Neden onları sormuştu ki?

"Ülkü," diye seslendim ama sesim bana geri ulaştı.

"Şimdi çağırma kardeşini," diyerek annem elini omzuma koydu. "Yatağa geç de sırtına krem süreyim, hadi. Yoksa sabaha kadar canın yanar durur."

"Biliyor musun anne..." dedim yatağa geçerken. Annem yatağın kenarına oturduğunda onun dizlerine başımı yasladım. Bütün ağrım sızım geçmişti. "Artık canım hiç yanmıyor."

"Güzel oğlum benim," dedi. "Birlikteyiz artık, hiç canın yanar mı?"

O an çocuk Ulu değil, yetişkin Ulu olduğumu fark ettim. Başımı onun dizlerinden kaldırdım. Hızla onun yüzüne baktım. Annem en son hatırladığım gibiydi. Ben şimdiki hâlimdeydim. Yaş otuz beş, yolun yarısı mıydı yoksa sonu muydu?

"Niye şaşırdın?" dedi annem, gülümsemesi yüzünden eksik olmazken. "Sana *buluşacağız,* demedim mi?"

"Ama bana *yangın,* demiştin..."

"Yanıyorsun oğlum, ateşinin farkında değil misin? Bu ateş yakar insanı."

Elimi alnıma koydum. Gerçekten bir yangının içinde kalmış gibi cayır cayır yanıyordum. Hücrelerime bir ateş düşmüştü, bütün bedenimi sarmıştı; beni kendine esir alıp, adım adım yakarak yok ediyordu.

"Merak etme, artık beraberiz," diye devam etti annem.

Yoğun bir hasretle, "Annem," diyerek ona sarıldım. Öyle özlemiştim ki onu, kemiklerini kırana kadar sarıldım. Gözlerimi açmak istemiyordum. Açarsam onu kaybedecektim.

"Hadi uyu, oğlum," dedi. "Ben yanındayım, uyu. Uyu ve dinlen, çok yorulmuşsun. Her yerin yara bere içinde. Bu defa sabah olmayacak ama canın da hiç acımayacak."

Ve ben annemin sözünü dinledim.

Gözlerimi kapadım.

Bu kez, son kez.

Şehit, vurulunca değil, unutulunca ölürmüş. Beni hiç unutma, Balkan Kızı.

Ambulansın içi, siren sesini bastıran bir kadının içini parçalayan feryadının yankısıyla doldu.

Talia Alaz Boratav, kollarında can çekişen adama sarılmış, gözlerinden sicim gibi akan yaşlarla haykırıyordu.

"Ulu!" diye bağırdı, sesi Balkan dağlarının ötesinden gelen bir ağıt gibiydi. "Ne olur, hayır! Gözlerini kapama! Söz vermiştin... Yaşayacaktık... Söz vermiştin, beni yalnız bırakmayacaktın!"

Barış, Talia'yı geri çekmeye çalışıyordu ama kendini de tutamıyordu. Kardeşi, Türkiye Cumhuriyeti topraklarına geleli saatler olmadan şehit olmuştu. Bu bayrağın altında son nefesini vermişti.

Dayanamıyordu Barış.

Bu adamı kaybettiğine inanamıyordu.

"İnsanın kardeşi ölür mü lan?" dedi Barış. "Ölme kardeşim, ne olur ölme! Yapma bize bunu!"

Barut'un başı yana düşmüştü. Dudaklarının kenarından ince bir kan çizgisi sızıyor, göğsü giderek daha az hareket ediyordu. Bir zamanlar gür ve kudretli çıkan nefesleri, şimdi sadece solgun bir uğultuya dönüşmüştü.

Talia, titreyen elleriyle onun yüzünü avuçladı. "*Ljubov moja...*" dedi kısık ama umutsuz bir sesle. "Sen beni vatanımıza getirdin... Sözünü tuttun... Şimdi sen de tut sözünü... Aç gözlerini... Ulu, aç gözlerini, ne olur..."

Ama cevap gelmedi.

Barut'un kirpikleri bir daha kıpırdamadı. Göğsü bir daha kalkmadı.

Talia, onun göğsüne kapanarak çığlık attı. "Ölemezsin! Ölemezsin, yüzbaşı! Duyuyor musun beni? Sensiz olmaz! Sensiz yaşayamam!"

Ambulansın içi yalnızca sirenle değil, bir kadının kalbinden kopup gelen ağıtla doldu. Hem veda hem isyan hem sevdaydı bu.

Talia, onun göğsüne yumruklar atarken yıkılıyordu. "Ulu! Ne olur, geri dön!" dedi. "Sensiz ne yapacağım? Beni sensiz mi bırakacaktın? Yalvarırım, beni sensiz bırakma!"

Barış, onu tekrar ayağa kaldıran arkadaşının karşısında dizlerinin üstüne çöktü.

Barut Ulu Boratav görevini tamamlamıştı. Bir milletin onurunu koruyarak, Balkanlar'dan aldığı emaneti Türkiye'ye teslim ederek... Bir kadının kalbinde ve bir ülkenin tarihinde ebediyen yaşamaya yemin ederek...

Sevdiği kadının kollarında, alnı vatana dönük, gözleri bir zamanlar savaşla değil, sevdayla parlayan o yüze kilitlenmiş şekilde, şehadete yürümüştü.

Barut'un bileğinde hâlâ o kırmızı beyaz ip vardı. Yıllarca çıkarmamıştı. Solgundu ama yine de oradaydı. *Marteniçka*... Baharın, umudun, dileklerin ipi.

Talia, sedyenin kenarına çöktüğünde gözleri istemsizce o ipe takıldı. Ne umutlarla bağlamıştı o ipi oraya... "*İlkbaharda dilek tut,*" demişti bir zamanlar. "*Bir gün bir leylek gördüğünde dileğin gerçek olur.*"

Şimdi ise bahar çok uzaktı. Ve leylekler gökyüzüne hiç bu kadar uzak görünmemişti. Gözyaşlarını tutamadı. Elini uzattı, adamın bileğini tuttu. İpin üstüne parmaklarını bastırdı.

O ip yavaşça gevşedi ve tam o anda koptu.

Neydi bu ip?

Baharın, umudun, dileklerin ipi... Artık Talia Alaz Boratav'a her şey kızılca kıyametti.

Ve genç kadının dilinden Balkan ağıdı döküldü.

Kızlar, annelerinin kaderini yaşar, derler.

Kimi bu kaderi dua sanır kimi lanet... Ama her kız çocuğu, bir gün annesinin acısına benzer bir yerden geçer. Kalpten kalbe geçen görünmez bir iz gibi; bazen sessizce, bazen haykırarak...

Talia Alaz Boratav da geçmişti.

Çünkü bazı kaderler, ne kadar inkâr edilse de kanla yazılmıştı. Bazı yollar, daha yürünmeden yürekleri parçalardı.

Talia, annesi gibi unutmak istiyordu. Her şeyi, herkesi hatta kendini bile... Sonsuza kadar unutmak istiyordu çünkü kocası şehit düşmüştü. Ve bu acıyla yaşanmazdı. Yaşamak, bir tercih olmaktan çıkmıştı artık. Onunla nefes alan yüreği, şimdi soluksuz kalmıştı.

"*Aşkım,*" dediği adam yoktu artık.

Barut'un yokluğu bir eksiklik değildi yalnızca. O, bir boşluk da değildi. O, bir çöküştü. Ve bu çöküşün ağırlığı sadece Talia'nın omuzlarına binmemişti. Bu acı, sessiz bir zincir gibi tüm timin yüreğine dolanmıştı.

Hayalet Timi...

Sadakatin, sessizliğin ve kayıpların timsaliydiler artık.

İçlerinden biri, bu yangını daha derinden yaşıyordu.

Âkif Cesur Beton.

Yarbay Beton, o hastanede ne rütbesini taşıyabildi ne yaşını ne de yılların verdiği o katı disiplini. Çünkü orada, gözlerinin önünde bir oğul kaybolmuştu. O hastanede asker değil, yanan bir baba vardı. Sedyeye yönelmişti; dizleri titriyor, elleri sarsılıyordu. "*Kalk! Kalk oğlum oradan!*" diye haykırmıştı, sanki sesiyle zamanı geri çağırabilirmiş gibi. "*Sen buraya yakışmıyorsun, kalk!*" Sedyeyi silkelemişti, gözlerinde inkâr vardı ama sedyenin üstü suskundu.

Barut kalkmadı.

Kalkamadı.

Çünkü o artık bu dünyanın yükünü omuzlarından bırakmıştı. Gözlerini değil, ardında bir ömrü kapatmıştı.

Ve evet... Ölüm kimseye yakışmazdı.

Ama bazı insanların gidişi, ölümün bile başını önüne eğmesine neden olurdu. Bazı ölümler mezar taşına değil, dağlara yazılırdı.

Barut Ulu Boratav...

Toprağa değil, göğe yakışan bir adamdı.

Silaha değil, söze ve ünvana değil, adanmışlığa yakışan...

Ve şimdi, toprak belki de ilk kez bir yiğidi böyle erken kabul etti koynuna.

Bazı cenazeler sessiz olurdu. Bazı tabutlar alkışsız, sessiz, gürültüsüz uğurlanırdı. Ve Talia Alaz Boratav, bir gerçeği iliklerine kadar acıyla hissederek öğrenmişti. Özel askerler, sessiz sedasız gömülürmüş.

İki yiğidin şehadeti hiçbir bültene konu olmamıştı.

Ne bir haberin başlığına sığmışlardı ne de bir alt yazının kenarına. Televizyon ekranlarında başka şeyler dönüyor, sunucular gülümseyerek bambaşka haberler anlatıyordu. Oysa o sabah, biri otuz, diğeri otuz beş yaşında iki adam, sessiz sedasız toprağa düşmüştü. Ne sirenler çalmıştı ardından ne de gözyaşları sel olmuştu milyonların gözünde.

Onlara on saniyelik bir anma bile çok görülmüştü.

Ne bir fotoğrafları yayımlandı n de ailelerine uzatılan bir mikrofon oldu.

Şehir uyanmıştı ama kimse fark etmemişti eksilen sessizliği. Hayat, kaldığı yerden devam etmişti. Bir annenin kalbi kırılırken, bir kardeşin omzu düşerken, bir kadın eşinin kokusunu son kez anımsarken... Dünya, habersizdi.

O iki yiğit, bir sabah vakti, sessizce düşmüştü toprağa. Ayak sesleri yoktu. Çığlıkları olmamıştı. Sadece yürekten edilen bir dua, belki de bir iç çekiş bırakmışlardı arkalarında.

Şehir hâlâ susuyordu. Binalar dimdikti. Camlar pırıl pırıldı. Markette kampanya vardı. Sosyal medyada yeni bir akım dönüyordu.

Hiç kimse dememişti, "*Bugün iki evlat eksildi bu topraklardan,*" diye. Sanki hiç yaşamamışlardı. Sanki bir annenin dokunuşunu, bir sevgilinin bakışını, bir çocuğun masum gülüşünü hiç hissetmemişlerdi. Sanki vatan için değil de görünmeyen bir rüzgârda kaybolmuşlardı.

Oysa tören alanında, sessizliğe karşı bir ritim yükseldi. İki tabutu omuzlayan askerler, kararlı bir adımla ilerledi. Gözleri önde, içleri yangın yeriydi. Ve hep bir ağızdan haykırdılar:

"*Vurulup ömrünün ilkbaharında...*

Kanından çiçekler açar yanında...

Vurulup ömrünün ilkbaharında...

Kanından çiçekler açar yanında!"

Şehit düşenler herkesin yüreğinde yankı bulsun diye daha gür bir sesle eşlik edildi.

"*Cümle şehitlerin omuzlarında...*

Bir sabah gelecek, kardan aydınlık...

Cümle şehitlerin omuzlarında...

Bir sabah gelecek, kardan aydınlık..."

Barut'un tabutunu omuzlayan Barış Kameroğlu, ayakta duruyor gibi görünse de yüreği diz çökmüştü. Dişlerini sıkarak, "Unutulmayacaksınız," diye fısıldadı. Kimse duymadı ama o ses, göğe ulaştı.

Çünkü şehitler unutulmazdı. Adları anılmasa da yüzleri gösterilmese de toprağa düşen her yiğit, bu milletin kalbinde bir iz bırakırdı.

Bir kibrit gibi yandılar belki ama arkalarında bir ateş bıraktılar ve o ateş, bayrağa sarılı her tabutta yeniden yanacaktı.

Biri, Mermi lakabıyla bilinen Kürşat Kurşunalp'e aitti. Diğeri ise Talia'nın kalbinin sahibine, Barut Ulu Boratav'a...

Yan yana, kırmızı bayraklara sarılıydılar.

İki koca yiğit.

İkisi de oraya yakışmıyordu.

"*İnsan büyür beşikte, mezarda yatmak için. Kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için*," diye boşuna dememişti Nihal Atsız.

Cenaze, bağlı oldukları hava üssünün şehitliğinde yapılıyordu. Törene yalnızca üs komutanları, Hayalet Timi'nin üyeleri ve birkaç akraba alınmıştı. Her şey prosedürlere uygun ama duygulara zıt ilerliyordu. Tören alanı kadar sessizdi herkesin kalbi.

Herkes gelip aynı cümleleri söylüyordu.

"Başınız sağ olsun."

"Vatan sağ olsun."

"Onlar, peygambere komşu oldu."

Fakat hiçbiri Talia'nın kulaklarına ulaşmıyordu. Çünkü Talia, güçlü olamayacak kadar kendinden geçmişti. Dizlerinin bağı çözülmüştü de ayakta sadece anılarıyla duruyordu sanki. Başını kaldıramıyor, nefesini düzene sokamıyordu.

Nefes alamıyordu.

Üstelik hiç konuşmadığı hâlde nefes alamıyordu. Ve ona, "*Nefes al*," diyen biri de yoktu.

Vatanlarına geldiklerinde Barut'un kollarının arasında, onun sıcaklığıyla uyanacağını zannediyordu ancak soğuk tabutuyla kalakalmıştı. Soğuktu, çok soğuk... Barut'un toprağın altına girme düşüncesi Talia'yı deli ediyordu.

"Niye gittin," diyerek ağlamaya devam etti Talia. Sesi çıkıyor muydu bilmiyordu. Gözlerinden akacak yaşı da kalmamıştı. "Niye gittin, Barut?"

Kalbinde koca bir yangın vardı. Barut ve Talia, Jovano ve Jovanke gibi mahşerde kavuşacak iki âşık olmuştu. "Söylesene sevgilim, böyle mi olacaktık?" derken cılızdı sesi. "Sen gidecek, ben kalacak mıydım? Ne olur beni de al, beni de yanına al, *ve molam*... Ben gelirim seninle, gelirim, Ulu!"

Talia'nın yanında Ülkü ve Umay vardı. İkisi de harabeye dönmüştü, sanki Barut'la birlikte mezara girmeye hazır gibiydiler. Yaşayanlar, ölüden halliceydi artık.

"Abilik..." dedi Ülkü sessizce. "Hani elimi hiç bırakmayacaktın?" Ülkü ve Barut el ele büyümüştü. Barut onun elini şu yaşında bile bırakmazdı. Kardeşine abiden çok baba gibi olmuştu. Ülkü yalnızca abisini kaybetmemişti, her şeyini kaybetmiş gibi hissediyordu.

Ellerine baktı. Tabuta sarıldı. "Yapma, abi," dedi. "Yapma, daha seni çok sinir edecektim. Daha yaşayacağımız çok şey vardı!"

Umay, Ülkü'nün diğer yanına geçip tabuta sarıldı. "Ablam..." dedi. "Dağ duruşlum, böyle mi gelecektin sen? Ben seni böyle mi gönderdim, ha Barut'um?"

Kendini affedemiyordu Umay, affedemeyecekti de. Kardeşinin bir gün bile gün yüzü görmediğini düşünüyordu. Hayatını yaşayamamıştı bile. Onun hiçbir törenine katılamamıştı.

Kardeşi meç kuşanma töreninde bile yapayalnız kalmıştı.

Ona anlı şanlı bir düğün bile yapamamıştı.

O sadece vatanın askeri olmuştu. Sevdiğini sevememiş, yaşamak istediklerini yaşayacak zamanı bulamamıştı.

Şimdi ise en görkemli törendeydi ama bu, şehadetinin töreniydi. Ve Umay'ın içi paramparçaydı.

"Ben seni böyle uğurlamak istememiştim..." diye geçirdi içinden. Omuzlarındaki acı, taşıyamayacağı kadar ağırdı. Gözlerinden dökülen her damla, bir pişmanlığın yankısıydı.

Bundan dolayı kendini hiç affetmeyecekti.

"Yeğenlerin seni bekliyor," dedi Umay gözlerinden düşen yaşlarla. "Efe seni görmeden duramaz, bilmiyor musun Barut sen? Annemizi özlediğin için mi gittin, kardeşim? Ben seni o toprağa nasıl teslim edeceğim? Nasıl dayanacak yüreğim?"

Kendinden geçti Umay, dayanamadı. Dayanamazdı. Ülkü de Talia da serumlarla ayakta duruyorlardı. Bu acıyı hiçbir şey dindiremezdi.

Barış, ağlamıyordu. Dimdik duruyordu ama gözleri öyle kızarmıştı ki onun da içinde bir yerin çöktüğü belliydi. Arkasında, sessizce gözyaşı döken yakın dostu Naz vardı. Bugün ağlamayacaktı Barış. O ambulansın içinde çok ağlamıştı ama bu şehitlikte ağlamayacaktı çünkü kardeşine bir söz vermişti.

Kendi ayaklarının üzerinde dimdik duracak ve düşmanı sevindirmeyecekti.

Hayalet Timi oradaydı.

Ve eksiktiler.

Yamalı, bir gözünü kaybetmişti. Yarası henüz kabuk bile bağlamamıştı. Cenazeye katılmak için özel izin almıştı. Ayakta duruyordu. Sağlam olan gözünden yaşlar akıyordu. Kendini tutamamıştı. Hem Kürşat'ın hem de Barut'un şehadeti, herkesin yüreğine ağır gelmişti.

Siren, tekerlekli sandalyedeydi. Tören boyunca ayağa kalkamamanın utancı gözlerine vurmuştu. Dudaklarını ısırıyordu, ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. Komutanı toprağa giderken ayakta olamamak, yüreğine batmış paslı bir bıçaktı.

Fısıltı'nın yanında timin köpeği Firefly da vardı. Askerî köpek, tabuta gitmek istiyordu ama Fısıltı onu sıkıca tutmaya çalışıyordu. Firefly'ın gözleri Barut'u arıyordu. Sözünü asla dinlemediği o komutanı...

Firefly havladı, sanki bir arayışın uluması gibiydi. Defalarca, hüzünle uludu.

İmam, Kanca... Hepsi askerî duruşlarını korumak için direniyordu. Gözleri bir noktaya sabitlenmişti, dudakları ise birbirine sımsıkı kenetlenmişti. Gözlerinden yaşlar düşüyordu ama duruşlarını bozmuyorlardı.

Kürşat'ın annesi, kendini tutamadı. Acının dili birdi. "Benim oğlum buraya nasıl sığdı?" diye haykırdı. "Benim oğlum sığmazdı buraya!"

Sığmazdı gerçekten. Kürşat, öyle iri yarıydı ki gören dönüp bir daha bakardı. Heybetliydi. Göğsü gururla kabarırdı her adımda. Kaslarıyla caka satardı. "*Şu kolumla iki kişiyi taşırım!*" derdi gülerek. Kendine bakmayı bilirdi. Güçlüydü, diri dururdu. Ve şimdi o koca beden, bir tahta tabutun içine sığdırılmıştı.

Kalabalık başını eğdi. Toprak bile utanıyordu.

Alisa, Hayalet Timi'nin sessizce akan gözyaşlarını elindeki mendille sildi. Onların pozisyonlarının bozamayacağını fark ettiğinde gözlerindeki buğuları gidermek için hepsinin gözündeki yaşı temizledi.

Timdekilerin gözyaşını sildikten sonra ablasının yanına gitti Alisa. Talia, tabut önüne konulan Barut'un askerî kimlik fotoğrafına sarılmıştı. Onun başını okşadı. Ablasının saçıyla bayrağın rengi bir olmuş hâldeydi. Başındaki şalın yarısı açılmıştı.

"A... Ab... Abla," demeye çalıştı Alisa. Ara ara ses çıkarmaya çalışırdı ama duyamadığı için anlayamazdı sesinin çıktığını. "Ab... Ablam."

Talia, kardeşinin sesini duymuştu ama ona tepki vermeyecek kadar geçmişti kendinden. Başka zaman olsa Talia sevinçten çığlık atardı. Şimdi kalbindeki yangınla baş başaydı.

Yarbay Beton, adımlar atarak iki tabuta da saygıyla selam verdi. "Bugün iki kahramanı uğurluyoruz," dedi üzüntüyle. Sesi hiç olmadığı kadar gürdü. "Geri dönmeyeceklerini bilen iki yiğide veda ediyoruz. İkisi de korkusuzca yürüdüler ateşin üstüne. Çünkü onlar biliyordu, bazı adımlar geriye atılmaz. Ve bazı askerler sadece ileri yürümek için doğar."

Derin bir nefes aldı. Gözleriyle başını önüne eğmiş Hayalet Timi'ni taradı. Her biri yaralıydı ama hiçbiri çökmemişti. Çünkü önlerinde, hâlâ yol gösteren iki tabut vardı.

"Ben bu çocukları yalnızca asker olarak görmedim. Onlar benim oğlumdu. Barut... Vatan için yaşamayı, sevmeyi bile erteledi. O, bir evlat gibi sevilmeyi değil, bir komutan gibi korumayı seçti. Mermi... Kalbi en hızlı atanımızdı. Her yere geç kalırdı ama bir ölüme hiç geç kalmadı."

Sustu. Sesinin çatlamasına izin vermemek için dişlerini sıktı. Elini tabutlardan birine uzattı. Parmakları titremedi. Çünkü bir babanın son vedası, en sağlam duranıdır.

"Bu toprak, böyle yiğitleri kolay yetiştirmiyor," dedi Yarbay Beton. "Ama yetiştirdiğinde, onları kendilerine alıyor. Bu konuşmayı yapmak... İnanın çok zor. İkisi de evladım gibiydi. İki oğlumu kaybettim. Onlar için ayakta duracağız. Ayakta duracaksın, Hayalet Timi!"

Bir baba gibi baktı onlara. İçinde bir parça kopsa da ayakta durmaya mecburdu.

"Ben onların babası olarak doyasıya sarılamadım. Ama siz onların yoluna sahip çıkarsanız, işte o zaman baba olmuş olurum. Onlara söz verin şimdi. Düşmeyeceğinize... Düşeni bırakmayacağınıza... Ve bu bayrağı yere indirmeyeceğinize söz verin!"

"Ant olsun!" dedi Hayalet Timi.

Arkasını dönmeden al bayrağın dalgalandığı tabutlara tekrar selam verdi. Bu kez daha uzun, daha içten. Ardından başını hafifçe eğdi.

"Hakkınızı helal edin, evlatlarım. Sizi vatan aldı ama gönlümden kimse alamaz!"

Yarbay Beton'un sustuğunda, tören alanına bir sessizlik çöktü. Herkesin içinde bir şey kırılmıştı. Komut verildi. Tören kıtası, askerî düzene geçti. Ardından, "Top atışı başlasın!" emri duyuldu.

İlk pare atışı patladı. Yankısı etrafa yayıldı, tepelerde dolandı, şehirden denize kadar uzandı.

İkinci atış, bir kalbin parçalanışı gibiydi.

Üçüncü atış, bir vedaydı.

Al bayrağa sarılı iki tabut ağır ağır taşındı mezar başına. Tabutlar, yan yana kazılmış iki mezarın önüne indirildiğinde, gökyüzü hâlâ grinin en soğuk tonuydu.

Talia, tabuttan ayrılmak istemiyordu. "Almayın onu," dedi. "Gömmeyin kocamı. Daha doyamadım ona! Gitme Barut, ne olur gitme!"

Kimse Talia'yı tabuttan ayıramıyordu.

Ülkü, çoktan bayılmıştı. Onu yakından tanıyan İmam, kucağına alıp ileride bekleyen ambulansa taşıdı. Abisinin gömülmesini yüreği kaldıramamıştı.

"Kardeşim..." diyerek bağırdı Umay. "Orada olmak yakışmıyor sana, kardeşim. Seni değil beni gömsünler, sen girme o toprağın altına!"

Görevli imam dua etmeye başladı. Dudaklar kıpırdadı ama kimse ağzını oynatmadı. Çünkü herkesin duası içinden yükseliyordu.

Askerler, tabutları almak için harekete geçtiğinde, Talia bir adım bile geri atmadı. Aksine dizlerinin üzerine çökerek daha sıkı sarıldı tabuta. Sanki tabutu bırakırsa onu da kaybedecekti sonsuza dek.

"Onu bensiz gömmeyin..." diye haykırdı Talia. "Almayın onu benden, bırakamam kocamı. Onu gömecekseniz beni de gömün! *Stavete me vo grobot, i jas ću odam so nego*!"[8]

Kalabalık dondu. Hiç kimse bu kadının feryadına karşı çıkamadı. Ne askerler ileri adım atabildi ne imam duaya devam edebildi.

Çünkü Talia, sadece bir eş değildi o an. Yıkılmış bir yuvaydı. Kapanmayan bir yaranın ta kendisiydi. Ve o acıya, kimse dokunmak istemedi. Sadece başlar eğildi, gözler doldu, dualar yutkunularak edildi.

"Beni de götür, *ljubov moja*," dedi ağırlaşan sesiyle. "Beni de götür, sevgilim..." En sonunda Talia, nefes alamadı. Kalbindeki ağrı, nefesini boğazında düğümledi.

Kalbi...

Barut'un ardından yaşamak istemiyordu.

[8] Beni de mezara koyun, onunla birlikte gideceğim.

Ağır ağır, usulca kocasının tabutunun üstüne yığıldı. Görevli sağlık ekipleri hızla tören alanına koştu. Fakat ne yapılırsa yapılsın, o kalbin yanışına hiçbir şey çare olamazdı.

"Nabzı hızla düşüyor!" dedi sağlık çalışanı.

Nefes almayı bırakmıştı Talia, onsuz nefes almak haramdı ona.

Bir hemşire Talia'nın elini tuttu. Avucunda hâlâ kocasının künyesi vardı. Parmakları, o soğuk metale öyle sıkı sarılmıştı ki bırakmıyordu.

Talia'nın dudakları titredi, göz kapakları ağırlaştı. Ve gözleri kapanmadan önce son kez mırıldandı: "Kavuşacağız, sevgilim. Kavuşacağız."

İlk toprağı atması için kürek, askerlerin ellerine verildi.

Siren, bacağından aldığı yaradan ötürü tekerlekli sandalyeden doğruldu ve Kanca'nın yardımıyla bastonuna dayanarak ileri çıktı. Yüzünde gözyaşı yoktu ama elleri bembeyaz kesilmişti. Küreği aldı. Toprağı kalbine basıp sonra yavaşça tabutun üstüne bıraktı.

"Hayalet Timi, Deniz Piyade Kıdemli Üsteğmen Siren. Komutanına ve silah arkadaşına veda etti!"

Kanca öne çıktı. Başını eğdi. "Hava Piyade Üsteğmen Kanca, komutanına ve silah arkadaşına veda etti!" Toprağı usulca bıraktı.

Fısıltı, Yamalı, İmam, hepsi sırasıyla tabutların başına geldi. Hepsi tabuta bir toprak değil, bir ömür bıraktı. Firefly ipinin bırakılmasıyla mezarın başına koştu. Sadık bir dosttu. Mezarın başına çökmüş, gözlerini toprağa dikmişti. Her toprak atılışında içinden bir parça kopuyormuş gibi havlıyordu. Kimi zaman uluyor kimi zaman toprakları eşelemeye çalışıyordu.

O da biliyordu.

O da anlamıştı.

Ve en sonunda, Barut'un mezarının başında çömeldi, başını hafifçe eğdi. Onun çıkmayacağını anladığında önce Fısıltı'ya baktı, daha sonra mırıldandı. Gözlerinden yaşlar süzüldü, içli içli ağladı.

Çünkü hayvanlar da ölümü bilirdi.

Yarbay Beton, yavaşça öne yürüdü. Son küreği kendi aldı. Toprağı kaldırdı. Elleri titremedi. Önce Kürşat'ın, daha sonra Barut'un tabutunun başına geldi. Son bulmuş hayatlara o da son kez baktı.

"Görev tamamlandı, evlat. Huzurla dinlen artık."

SON
KIBRIT

Aklımdan geçen sözler,
Kalbimden gelen sesler,
Hepsi bir orman oldu,
Bir kibritle yok oldu...

Ben sigara dumanının altında,
Yana yana en sonunda kül oldum.
Sen kibritin hiç yanmayan ucunda,
Birinin hayatından geçmiş oldun...[9]

"Sen, Barut Ulu Boratav...
İyi ki hayatımdan geçtin."

[9] Şebnem Ferah, "Sigara" şarkısı.

Son kez bir kibrit yak...

Üç Yıl Sonra

Günlerden 20 Kasım'dı.

Barut Ulu Boratav'ın doğduğu gündü.

Sonbahar, her zamanki gibi serin ve çetin geçiyordu ama son üç yıldır yüreklerdeki kış, mevsimlerden bağımsızdı. Bu topraklarda bir efsane eksildiğinden beri hiçbir mevsim tam yaşanamıyordu. Rüzgâr daha sert, yağmur daha ağır, gökyüzü ise daima daha griydi.

Bu özel gün yaklaşırken herkes kendi hazırlığını yapmıştı.

Deniz Akça Karatuğ ve Kağan Karatuğ, sabahın erken saatlerinde antrenmanla güne başlamıştı. Disiplin hâlâ damarlarında geziniyordu. Antrenman bittiğinde sessiz bir hazırlık başladı. Geçen yıl ilişkilerini evlilikle taçlandırmışlardı.

İlişkilerini operasyon sonrasında timle paylaşmışlardı. Filiz ikisinin arasındaki ilişkiyi zaten biliyordu. Diğerleri de şaşırmıştı.

Kağan, Hayalet Timi'ndeki üstün başarılarından sonra Hava Pilot Yüzbaşı olmuş, kendi timini kurmuştu. Artık gökyüzünü koruyan bir liderdi ama yeri geldiğinde Hayalet Timi'yle omuz omuza görev yapmaktan geri durmuyordu.

Deniz ise Barut'un ardından, onun emaneti olan timin komutanı olmuştu. Üniformasındaki rütbe artık yüzbaşıydı.

Deniz, aynadan Kağan'a baktı. Ardından gülümsedi ve seslendi: "Hediyeyi unutmayalım!"

Komutanlığı kolay olmamıştı. B.K.Y.O. Operasyonu'nda aldığı ağır yara, onu askerlikten koparacak noktaya getirmişti. Gazilik ünvanı gündeme gelmiş, sağlık raporları masalarda tartışılmıştı. Fakat o pes etmemiş, inadına iyileşmişti.

"Unutmadım," dedi Kağan, saatine bakarak. "Yine geç kalmayalım, hep geç kalıyoruz!"

"Talia bu sefer bizi gerçekten haşlayacak!" dedi Deniz. "Şu keklerle umarım bizi affeder!"

İkisi de son kez aynaya baktı. Aynada gördükleri sadece kendileri değil, arkalarında kalanların gölgesiydi. Deniz, Kağan'a hafifçe eğildi, alnına bir öpücük kondurdu. Bu adam, hayatındaki en büyük şanstı.

Aynı saatlerde Rauf Erturan çoktan yola çıkmıştı.

Hediye seçme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. O yüzden birine danışması gerekiyordu. Boş gitmek istemiyordu. Bugün, herhangi bir gün değildi.

Artık bir üsteğmendi.

Boynundaki mermi kolyesi, onu rütbesinden daha çok tanımlıyordu. Kürşat'ın yokluğu, her sabah uyanırken göğsünde bir boşluk gibi yankılanıyordu. Kürşat'la son kez konuştuğunda ona, "*Babanla aranı düzelt*," demişti. Bu yüzden cenaze töreninden sonra Rauf, soluğu baba ocağında almıştı.

Kapıyı çaldığında babasıyla arasında uzun soluklu bir suskunluk yaşanmıştı. Kürşat'ı anlatmıştı, onunla birlikte aldığı yolu... Babası, şehit haberini kendi oğlunun gözlerinde görmek istemediği için belki de ilk kez inadı bir kenara bırakıp affetmişti.

Rauf'un artık ailesiyle bir meselesi kalmamıştı.

Ailesinin tek derdi, bir an önce evlenmesiydi. Rauf'un evlenmeye değil, ne olduğunu netleştirmeye ihtiyacı vardı.

Avukatlık bürosunun önünde durdu. Derin bir nefes aldı ve içeriye girdiğinde, gözleri onu buldu.

Ülkü Boratav.

Yine çok güzeldi. Fakat gözlerinde hâlâ sönmemiş bir yangın vardı. Barut'un ardından toparlanması zor olmuştu. Abisi onun her şeyiydi, her zaman görevden sağlıkla döneceğini zannederdi. Abisi hiç ölmeyecekmiş gibi yaşardı Ülkü. Abisinin erken vedası, onu bir hayli sarsmıştı.

Ve bu yolda ona en çok yardım eden Rauf'tu.

Okulunu bitiren Ülkü, hep abisinin istediği gibi bir avukat olmuştu. Bunu ona borçluydu. Şimdi ortak olduğu bir avukatlık bürosunda çalışıyordu.

"Hoş geldin," dedi Ülkü tebessüm ederek. Baştan aşağıya genç adamı süzdü. Konu bu adam olduğunda kalbine hiçbir zaman söz geçiremiyordu. Yakışıklıydı, hem de çok...

İkisi de ne olduklarını bilmiyordu. Sevgili değillerdi ama yabancı da... Rauf da tıpkı Ülkü gibi kalbini susturamıyordu. Hele ki Barut'tan sonra Ülkü'ye daha da bağlanmıştı.

"Hoş buldum," dedi Rauf, açılan kapıdan içeriye geçerek. "Bitirebildin mi işlerini?"

"Biraz bekletsem olur mu? Şu davayla ilgili bir gelişme oldu da..." dedi Ülkü. İşe sığınmak, onun için acıya karşı bir kalkan olmuştu. Ama hiçbir kalkan, abisinin boşluğunu tam örtememişti. Ablası Umay'la daha yakın olmuştu. Kardeş ölümü, ikisini kördüğüm hâline getirdi.

"Sen işine bak," dedi Rauf, gülümseyerek. "Ben şurada bekliyorum." Birkaç adım atıp, koltuğa geçerek oturdu. Derin düşüncelere daldığında kafasındaki konuşmayı toparladı.

Ciddi bir mesele konuşacaktı.

Ama nasıl konuşacağını bilmiyordu.

Ne deseydi?

"*Benimle çıkar mısın?*"

Çok eskide kalmıştı! Bunu dese Ülkü gülerdi herhâlde. Daha iyi bir şey lazımdı Rauf'a... Ülkü'nün asla reddedemeyeceği ve beğeneceği... Rauf ne zamandan beri kendini Ülkü'ye beğendirmeye çalışıyordu? Derin bir nefes alıp verdi. Ne zor şeydi bu konuşmalar. Kürşat'ın varlığını aradı; o olsaydı ona sorar, fikir alırdı. Onun en uzman olduğu konular kadınlardı ve mutlaka iyi bir numarası olduğunu söylerdi.

"*Benimle evlen*," de diyemezdi!

Ah, keşke Kürşat olsaydı...

Sadece, bu kadınla aralarındaki ilişkiye bir isim vermek istiyordu. Ailesiyle tanıştırması için bu gerekliydi çünkü onların karşısına ciddi bir şekilde çıkmak istiyordu.

"Ülkü," dedi, yerinden kalkıp, yanına gelerek. Saçlarını düzeltti. İyi bir koku da sıkmıştı ama terlediğini hissediyordu. "Sana bir şey demem lazım."

Ülkü güneşi anımsatan saçlarını kulağının arkasına iteleyip kafasını bilgisayardan kaldırdı. "Seni dinliyorum, canım," dedi.

Rauf bir anlık duraksama yaşadı.

Ne demişti bu kadın?

Kaşlarını çatarak, "Canım mı?" diye sordu.

"Ağız alışkanlığı işte..." dedi Ülkü.

"Ne alışkanlığı, Ülkü?" dedi. "Nerenin alışkanlığı bu? Ben niye bunca zaman hiç duymadım?"

"Sana desem anında tövbe estağfurullah çekersin, acaba ondan dememiş olabilir miyim?"

Rauf daha da sinirlendi. "Herkese mi böyle diyorsun?"

Ülkü'nün gözleri kısıldı. "Sen beni mi kıskanıyorsun?"

"Ne kıskanması?" dedi anında Rauf. "Sordum sadece!"

"Her neyse..." dedi Ülkü geriye çekilerek. "Ne diyecektin sen?"

Rauf saate baktı. Konuşmayı yine erteleyecekti. Çünkü kendini hazır hissetmiyordu. "Geç kalıyoruz," dedi sakince. "Daha hediye almadık. Şimdi on saat bir şey beğenmeyeceksin."

Ülkü'nün bakışları saate kaydığında dudağını ısırdı. "Hiii!" dedi. "En güzel hediyeyi bizim almamız lazım! Taliş çok beğenmeli!" Hızla toparlandı. İkisi, kapıdan birlikte çıktılar.

Rauf, yine konuşamamıştı ama içinde hâlâ bir umut vardı.

Allah geciktiriyorsa güzelleştiriyordur, dedi kendi kendine.

Ve kader, bazen en doğru kelimeyi, en doğru zamanda fısıldardı.

Öte yandan şehrin başka bir köşesinde, sonbahar çok daha farklı yanıyordu. Pencerenin önündeki saksı çiçekleri hafifçe rüzgârda titrerken içeriden bir ses yükseldi.

"Aç bakalım ağzını, uçak geliyor, fıstığım!"

Melisa Ela omuz silkti. "Pasta yiyeceğim ben!"

"Yiyeceksin, yeğenim," dedi Yaman. "Ama bak şu tabağını bitir yoksa annen sana yediremediğimi görürse diğer gözümü de o çıkartır!"

Sabahın erken saatlerinde evin içine doğan gri gün ışığı, Yaman'ın yüzüne vuruyordu. Gözünün biri kapalıydı, diğeri ışığa karşı dirençliydi. Talia'nın daveti için erkenden abisinin evine gelmişti Yaman Öztürk. Filiz ve Yavuz yukarı katta giyinirken çocuk bakma görevi, kaçınılmaz şekilde Yaman'a kalmıştı.

Eskiden olsa bundan yakınırdı. Ama artık çocuk kahkahalarının arasında nefes almak, bir ödül gibiydi.

Yaman, gazi ünvanını alarak askerliğini bırakmak zorunda kalmıştı. B.K.Y.O Operasyonu sırasında bir gözünü tamamen kaybetmişti. Raporlar, *askerliğe elverişli değildir*, demişti. Ama kimse, ruhunun hâlâ cephede kaldığını bilmiyordu.

Filiz ve Yavuz, o zorlu süreçte onun elini hiç bırakmamıştı. Hayalet Timi'nden ayrılmış ama hiçbir zaman kopmamıştı. Timdeki arkadaşlarıyla görüşmeye, görev haberlerini dinlemeye, birlikte susup birlikte gülmeye devam etmişti.

Tüm bu zaman boyunca bir rütbeyi hiç geçemedi: Teğmen.

Fakat onun içinde taşıdığı yük, generallere taş çıkartırdı.

Barut Ulu Boratav... Adını duyduğunda bile boğazına bir şey düğümleniyordu. Onunla birlikte şehadet şerbetini içememek, içinde kanayan bir eksiklikti. Onu, sadece bir komutan olarak değil; bir abi, bir dost, bir kahraman olarak görüyordu. Belki de onu en çok Yaman seviyordu. Ve en çok o eksiliyordu yokluğunda.

Melisa Ela, tabağını yana itti. "Ben bıktım yemekten," dedi.

Ben de bıktım savaşmaktan, dedi Yaman içinden. Ama gülümseyerek asıl cevabını verdi. "O zaman çikolata sözümü iptal ediyorum."

"Hayır!" diye bağırdı Melisa Ela.

"O zaman amcaya öpücük ver," dedi Yaman. Melisa Ela kucağına zıpladığında onu sıkıca tuttu. Tatlı mı tatlı bir öpücük kondurdu.

"Yengem senin gibi bir bıdığı nasıl doğurmuş, anlamıyorum," dedi Yaman. "Hiç onun gibi bodur değilsin!"

"Anne," diye bağırdı Melisa Ela. "Amcam sana *bodur,* diyor!"

"Melisa Ela!" dedi Yaman korkuyla. "Sus kızım, sus!"

Küçük kız başını onun omzuna yaslamış, elini boynundaki zincire uzatmıştı. Yaman'ın göğsünde, parlaklığı azalmış ama anlamı hiç eksilmemiş bir mermi kolyesi duruyordu.

"Bu ne?" diye sordu kız merakla.

Yaman, kolyeye göz gezdirdi. "Bu, çok sevdiğim bir amcanın hatırası," dedi sessizce.

Tam o sırada üst kattan ayak sesleri geldi. Önce Filiz indi, ardından Yavuz. İkisi de sivil kıyafetlerin içinde bir hayli farklı duruyordu. "Niye bağırdın, bebeğim?" diye sordu Filiz.

"Amcam bana oyuncak alacakmış!" dedi Melisa Ela. "Hem de istediğimden!"

Filiz gülümsedi.

Sert geçen onca yılın ardından bu evde duyulan çocuk sesleri, onun için yeniden doğmak gibiydi. Üsteğmen olmuştu. Üniformasındaki yıldız sayısı

artmıştı ama asıl büyüme kalbindeydi. Barut'un şehit oluşundan sonra zor zamanlar geçirmiş, Yavuz'un dönüşüyle yeniden ayağa kalkmıştı.

Kırık olan aile resmi, tamir edilmişti.

Hem de bunu komutanına borçluydu.

Kayıp biri olmaktan çıkmış, tamamlanan bir hikâyenin yarısı olmuştu artık. Ve her sabah eşinin nefesini yanında hissederek uyanmak, onun için zaferin en sessiz hâliydi.

Yavuz Öztürk, gözleriyle etrafı yokladı. Her zaman tetikteydi. Artık MİT'te görev yapıyordu. Gizli operasyonlar, takma isimler, sessiz iletişimler derken bir tek evinde rütbelerinden sıyrılabiliyordu. Ne kadar gölgede yaşasa da bu evde sadece baba ve eşti. Melisa Ela'nın, "Baba," dediği o ilk an, onun için her şeyden daha değerliydi. Ve Filiz'in elleri, onu karanlığın içinden çekip çıkaran pusula gibiydi.

Gözleri Yaman'ın kolyesine takıldı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını eğdi.

Çünkü konuşmaya gerek yoktu.

Mermi...

Kürşat Kurşunalp.

Hayalet Timi'ndeki herkesin boynunda o kolyeden vardı.

Onlar için o sadece bir asker değil; bir kardeş, bir sırdaş, bir kahramandı. Ve timin ortak kararı ve çabasıyla, onun adı bir hastaneye verilmişti. Çünkü onlar, şehitlerinin unutulmasından korkuyordu en çok. Ve herkes o hastanenin kapısından geçtiğinde, bir kahramanın adını taşıdığını bilsin istiyorlardı.

Filiz, Yavuz'un koluna hafifçe dokundu. "Gidelim mi?"

"Çıkalım hadi," dedi. "Toparlanın."

Yaman başını salladı. İçinde hâlâ eksik bir şey vardı. Sadece gözü değil, kalbinin bir kısmı da mezarlıkta, toprak altında kalmıştı.

Melisa Ela kıkırdayarak kapıya doğru koştu. "Ben önde oturacağım!"

"Benden önce gidemezsin küçük hanım," dedi Yaman. İkisi de koşuşturduğunda Filiz arkalarından buruk bir şekilde baktı. Yaman'a üzülmeden edemiyordu. Başarılı bir askerdi ve onlarla birlikte çalışmıyordu. Aile işini devam ettirme görevi Yaman'a kalmıştı ve yaşlı babasının işlerini devralmıştı. Annesi ona kıyamıyordu. Tam bir ana kuzusuydu. *Yamalı kuşum*, diye severdi ve şimdi gözünde bir yama vardı.

Filiz Günal Öztürk, onun için de bu mesleğe devam ediyordu. Sessizliğine rağmen en büyük sesleri o çıkarıyordu. Her yaptığı bombada Yaman vardı, Kürşat vardı ve... Barut Ulu Boratav vardı.

Onlar için can almaya, can kurtarmaya devam ediyordu.

20 Kasım sabahı şehitliğin demir kapıları ağır ağır açıldığında, içerideki hava her zamankinden daha ağırdı. Sessizlik, konuşmaktan çok daha fazlasını anlatıyordu. Toprak hafif nemliydi, yapraklar rüzgârla usulca savruluyordu. Bir çocuk koşa koşa mezar taşlarının arasından ilerlerken arkasından ince bir ses duyuldu.

"Anneciğim, koşma! Bak düşeceksin!"

"Bırak gitsin," dedi Âkif Cesur. "Her fırsatta yanında sen olmayacaksın. Düşmeyi de kalkmayı da kendi öğrensin."

"Öğrenmesin," dedi Talia, dudaklarını bükerek. "Henüz çok küçük..."

O küçük çocuk... *Ulu Han Boratav*'dı.

Barut'un şehadetiyle birlikte dünya Talia'nın üstüne yıkılmıştı. Gözleri donuktu, suskundu. Ne yemek yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordu. Günbegün eriyor, hayata dair ne varsa onu geride bırakıyordu. Kalbindeki yara iltihap değil, özlemdi. Ona ilaç da dua da fayda etmiyordu.

Öyle ki Umay, kardeş acısını içine gömüp bu kızın kendine zarar vermesinden korkmaya başlamıştı.

Bir gece, bitkinliği artık bedenini susturduğunda hastaneye kaldırılmıştı. Doktorun söylediği cümle ölüm değil, bir mucize taşıyordu. "*Tebrik ederim Talia Hanım, hamilesiniz.*"

Talia, önce hiçbir şey anlamamıştı. Sonra kelimeler yavaş yavaş anlam kazanmaya başlamıştı. Barut'tan bir parça... O gece... Makedonya'da, mayıs ayının serinliğinde, yıldızların altında korunmadan sevişmişlerdi. Talia, o gecenin sabahında defalarca korunmayı düşünse de anlık bir kararla o ilacı içmemişti. İçseydi, hamile kalamayacaktı.

Barut'un Talia'ya bıraktığı tek hatıraydı, belki de en kıymetlisiydi.

Ölmek isteyen bir kadının, yeniden yaşama sarılma sebebiydi artık. Talia, her gün ölmeyi dilerken Barut, ardında bıraktığı küçük bir mucizeyle onu hayata tutundurmuştu.

Barut, giderken bile onu hayatta tutmayı başarmıştı.

Ve o küçük mucize, Ulu Han Boratav'dı.

Sadece Talia'nın değil, herkesin yaralarını bir nebze olsun sarmıştı.

Âkif Cesur iç geçirdi, ellerini arkasında birleştirip ağır adımlarla yürüdü. "İşte hep böyle nazlı büyütüyorsunuz. Sonra o çocuk, hayatın tokadını yediğinde şaşırıyor." Başını eğip, kaşlarını kaldırarak baktı. "Bak ben sana söyleyeyim, bu Ulukurt büyürken sana kök söktürecek!"

Talia, anlık bir öfkeyle Umay'a doğru döndü. "Abla," dedi. "Bana neden Âkif babamın tam bir kaynana gibi olduğunu söylemedin? Senden çok kaynanalık yapıyor!"

"Ah, Tulu'm," dedi Umay, başını geriye atarak. "Ben bu adamın böyle bir huyunun olduğunu biliyor muydum sence? Ben de yeni yeni öğreniyorum!"

Âkif Cesur yeniden ciddileşti. Gözlerini Ulu Han'a dikti. "Ben sana söyleyeyim kızım," dedi. "Böyle büyüyen çocuklar sonra askeriyede çok ter döker. Hayat kolay değil. Hele bu topraklarda hiç değil!"

Talia başını eğdi. Bir yanda anneliğin merhameti, bir yanda yurdun gerçeği... İçinde iki savaş vardı. Biri korumak istiyordu, diğeri büyütmek. İkisi de aynı kalpte çarpışıyordu.

Âkif Cesur devam etti. "Sert yetiştireceksin ki..."

Ulu Han o sırada aniden sendeledi. Küçük bedeni ileriye doğru savruldu. Talia tam koşacakken Âkif Cesur herkesten önce bir anda ileri atıldı. Çevik bir hareketle çocuğu kucaklayıp onu güçlü kollarıyla sardı.

"Oy paşam, oy!" dedi içten bir gülümsemeyle. "Oy benim minik Ulukurt'um... Ne oldu sana?"

Ulu Han bir anda ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar süzülürken Âkif'in kalbi dayanamadı. Elini başına koyup alnına öpücük kondurdu. "Ağlama paşam, ağlama... Kurban olurum senin o gözyaşlarına."

Talia, ikisinin yanına geldiğinde ağlayan oğlunun başını okşadı ve ona emziğini verdi. Yeşil bakışlarını yaşlı adama diktiğinde, "Hani sert yetiştirecektik, Âkif baba?" diye sordu. Kendisinden önce o adam koşmuştu, şu an çocuk ağladığı için bile kendini kahrettiğine emindi.

Minik Ulu Han'a kimse kıyamıyordu.

Âkif Cesur başını dikleştirip, "Yetiştireceğiz!" dedi. "Ama şimdi değil. Şimdi ağlıyor benim paşam." Sonra çocuğu havaya zıplattı, tıpkı eskiden Talia'ya yaptığı gibi. Ulu Han kıkırdamaya başladı. O gülüş, herkese iyi geldi.

Talia, oğlunu ilk kucağına aldığı anı hatırladı. *Barut yoktu. Sesini duyamamıştı. Elini tutamamıştı. "Yanımda olsaydın," dedi içinden, gözlerini*

tavana dikerken. "Bu anı seninle paylaşsaydım. Çocuğumuzu beraber kucağımıza alsaydık, ljubov moja."

Yalnızlığın en keskin hâliydi bu. Acıların en kutsalıyla buluştuğu o sancılı anda bile bir adamın adını geçirmişti dudaklarından. Barut. Yüreğinin paslı kilidiydi onun adı. Ve şimdi, o kilidi kıran minik bir mucize geliyordu dünyaya. Sağlıklı bir hamilelik geçiremeyen Talia, erken doğum yapmak üzereydi.

Hem de 20 Kasım'da...

Derken bir ağlayış... İnce, zayıf ama inatçı bir ses yankılandı odada. Talia'nın gözlerinden sessiz yaşlar süzüldü. Kolları boşlukta arandı. Zamanından çok önce gelen bebek, battaniyeye sarılı hâlde, usulca kucağına bırakıldı.

Talia önce dokunmaya kıyamadı. Parmakları titriyordu. O kadar küçüktü ki sanki yanlışlıkla tutsa dağılacak gibiydi. Ama sonra yavaşça, sanki yıllardır tanıyormuş gibi kavradı o minik bedeni. Göğsüne çekti. Kulağına sessizce bir şeyler fısıldar gibi eğildi. Ama o anda gözleri takıldı...

Saçları...

O kızıllık...

Aynı yanık bakır tonu. Kendisiyle aynı ateşi andıran tutkulu kıvrımlar...

Umay onunla birlikte doğuma girmişti ve Talia'ya, kucağındaki yeğenine sevgi dolu şekilde bakıyordu. Hayalet Timi kapıda heyecanla bekliyordu. Herkes minik Boratav'ın saçları konusunda iddiaya girmişti. Çocuğun saçları ya kahverengi ya kızıl olacaktı. Bahis bile koymuşlardı ortaya. Hamilelik sürecinde Talia'yı hiç yalnız bırakmamışlardı.

Talia da kendini yalnız hissetmemişti, sadece geceleri yatağın soğukluğunda hissediyordu acıyı. O sırada da Alisa onun yanına gelip kıvrılıyordu. Âkif Cesur, aşermesini merakla beklemişti. Her gün Talia'yı aradığı için en sonunda Talia ona patlamıştı ve Âkif de Umay'a sorarak, öğrenerek geçirmişti bu süreci.

Bir gece Talia'nın canı gerçekten lepinja çekmişti. Balkanlar'a özgü, yassı bir ekmekti. Odun ateşinde pişirildi ve Talia'nın canı ondan çok çekmişti ancak bulunabilecek bir yerde değildi. Umay tarifine internetten bakıp, "Ben hemen yaparım," diyordu ama Talia odun ateşinde pişmiş istiyordu.

Âkif Cesur, Talia'nın canı ne çektiyse bulmaları için Hayalet Timi'ni görevlendirmişti. Sabahı karşı zar zor bulmuşlardı ama bulmuşlardı.

Gözlerinden bir damla daha süzüldü. Yanağına değil, oğlunun alnına düştü. Talia, gözlerini o minik baştan ayıramadan, iç çekerek mırıldandı. "Han..." dedi görür görmez.

Dudakları çatlamıştı, sesi yorgundu ama isminin içindeki anlam, bütün dünyayı susturdu o an. "Ulu Han Boratav." Barut'un oğlu. Barut'un emaneti. Yaşamın kırık kenarlarında yeniden filiz veren bir umudu...

Minik bebek, birden parmağını Talia'nın işaret parmağına doladı. Hiç bırakmayacakmış gibi sıktı. Talia, gözlerini kapatıp burnunu o kızıl saçlara bastırdı. Zamanın durduğu yerde, yalnızca bir fısıltı duyuldu. "Senin adını baban çok önceden koymuştu, oğlum. İyi ki geldin. İyi ki geldin ve yaşama sebebim oldun."

Çakıl taşı kaplı yoldan gelen seslerden ötürü herkesin dikkati dağıldı. Mezarlığın kapısı tekrar açılmıştı. Talia, başını o yöne çevirdiğinde tanıdık bir yüz gördü. Tekerlekli sandalyesinin tekerleri çakılla buluştuğunda bile zarifçe ilerleyen, ayakta olmasa da dimdik duran bir adam... Barış Kameroğlu.

Hayalet Timi'nin eski gönüllüsüydü. Barut'un can yoldaşı, kardeşi gibi sevdiği silah arkadaşıydı. Onu yıllar önce kaybettiklerinde, bir parçası da onunla birlikte gömülmüştü. Bedenen sağlam kalmamıştı ama ruhu hâlâ savaşçıydı.

"Dada! Dadaa!"

Ulu Han, Âkif Cesur'un kucağında kıpırdanmaya başlamıştı. Israrla kollarını ileri uzatıyor, çakıllı yolda ilerleyen Barış'a doğru gitmek istiyordu. Âkif bir iç çekip çocuğu yere bıraktı. "Yürü bakalım, minik Ulukurt. Hadi, dadanın yanına!"

Ulu Han, bez sarılı minik poposunu yana sallayarak Barış'a koşmaya başladı. Barış, gözlerini kısarak çocuğa kollarını açtı. Gülümsedi. "Gel bakalım, aslanım benim..."

Ulu Han, hızla Barış'a sarıldı. Barış onu kucağına aldı, bacağına oturttu. Sımsıkı sarıldılar. Çocuk, hiç çekinmeden yüzünü Barış'ın göğsüne yasladı.

Barış çocuğun saçlarını okşarken mezarlığa doğru yanaştı. Tekerlekli sandalyesini usulca sürdü. Önce gözleriyle, ardından bakışlarıyla herkese selam verdi.

Barış bir süredir arkadaşı Naz'la birlikte, yarışmalar için şehir dışındaydı. Onu en son ağustos ayında, Los Angeles'ta düzenlenen Paralimpik Oyunları'nda Türk milleti adına yarışırken görmüşlerdi. Para atıcılık branşında yarışmış, altın madalya kazanarak İstiklal Marşı'nı okutmanın gururunu yaşamıştı.

Barış gözlerini kapamıştı. "*Bu senin için kardeşim...*" demişti içinden. "*Ben Ateş'im, sen Barut'sun! Bu madalya senin için!*"

Şimdi o madalyayı sahibine vermek için şehre geri dönmüştü.

Yanında biri daha vardı. Zarif ama güçlü duruşuyla, siyah eşofmanları içinde bir kadın: Naz.

Barış'ın spor dünyasındaki yol arkadaşlarından biriydi, sıkı dostuydu. Aralarında aşk yoktu ama kayıpların içinden büyümüş bir yoldaşlık vardı. Naz, Barış'ın yeniden doğmasında büyük rol oynamıştı. Onu sporun başına oturtan, yeniden hedef belirleten kişiydi.

Talia, kadını süzdü ve ardından gülümsedi. Naz, Barış'a iyi gelmişti. Naz başını hafifçe eğerek herkese selam verdi.

"Bir sonraki yarışmanızda Ulu Han'la size eşlik edeceğiz," dedi Talia. "Değil mi anneciğim?"

Ulu Han başını salladı. "Bai," dedi. Barış diyemiyordu henüz. "Sü."

"Süt yok oğlum bende!" dedi Barış gülerek. "Git annenin yanına."

Ulu Han, başını Barış'ın göğsüne bırakıp dudaklarını büzdü. "Anni," dedi. "Sü."

"Acıktın mı *dušo moja*?" diyerek oğlunu kucağına aldı Talia. *Dušo moja*, *yavrum* demekti. Talia, oğlunu *dušo moja* diye severdi. Tıpkı kocasına *ljubov moja* dediği gibi...

Başını salladı Ulu Han. Annesine elini uzatıp onun kucağına gitmek istediğini belli etti. Talia, onu kucağına aldığında Umay yanına geldi ve evden çıkmadan önce hazırladığı biberonu çıkardı.

Ulu Han, halasının biberonu uzatmasıyla annesinin kucağında keyifle içmeye başladı. Barış, çantasını açıp içinden kazandığı altın madalyayı çıkardı ve mezar taşının üzerine bıraktı.

"Sonsuza kadar burada kalacak," dedi Barış. "Tıpkı senin gibi kardeşim... Tekrar buluşana dek, sana anlatacak başarılar biriktireceğim."

Ve rüzgâr yeniden esmeye başladı.

Yavaş yavaş herkes gelmişti. Mezarlığın taşlı yolları, sessiz tanıklığını yapıyordu yılların acısına, bugünün gururuna. İsimler birer birer sıralanmıştı sanki kaderin yoklamasında.

Ülkü. Alisa. Rauf. Yaman. Kağan. Deniz. Filiz. Yavuz. Âkif. Barış. Umay. Bahar. Cesur Efe. Talia ve... Kızıl saçlı minik Boratav.

Barut Ulu Boratav için toplanılmıştı, mezarı başında anılmak için. Çünkü bugün, onun doğum günüydü. Ve geride bıraktığı, varlığından bile haberi olmadığı oğlunun...

Ulu Han minicik elleriyle annesinin boynundan sıkıca tutmuştu, gözleri ışıldıyordu ve iştahla biberonu içiyordu. Tamamen bitirince biberonu eliyle salladı. Ülkü boş olan biberonu alıp çantaya yerleştirdi. Alisa, yeğeniyle sessizce oyun oynuyordu.

Âkif, iki kızıl saçlının birbiriyle oyun oynamasını buruk bir şekilde izledi. Alisa, artık bu insanlara tamamen alışmıştı. Onun sessizliğinden bile ne hissettiğini anlayabiliyorlardı.

"Dada!" dedi Ulu Han birden, neşeyle.

Âkif Cesur başını salladı. "Dada değil oğlum, dede diyeceksin!"

"Dada!"

"Babası kılıklı..." dedi Âkif Cesur. Dilini damağına vurdu. "Dada demeyeceksin, dede diyeceksin!"

Minik Boratav başını kaldırdı, gözlerini mezar taşına dikti ve dudaklarından bir kelime döküldü. "Baba."

O an rüzgâr sustu, herkes hareketsiz kaldı, kuşlar bile uçmayı bıraktı sanki.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadı Talia, aniden gözleri dolarken. "*Dušo moja*... Ne dedin sen?"

Ulu Han, birkaç adım atarak mezar taşına uzandı. Minicik elleriyle taşa dokundu. Parmaklarının ucuyla onu tanır gibi, "Ba... Ba," dedi.

Talia'nın kalbine hançer gibi indi o kelime. Ama bu hançer ne kanattı ne yaraladı. Bu, yıllardır bastırdığı bir özlemin dile gelişiydi.

"Oğlum..." dedi Talia boğazına düğümlenen bir hıçkırıkla. "Sen... Sen *baba* mı dedin?"

"Baba," dedi Ulu Han elini çırparak. Mezar taşına doğru uzandı ve usulca öptü. Geriye çekildiğinde eliyle işaret etti. "Anni, bak... Baba!"

Talia dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları, mezarın toprağına karıştı. Bu adam, onun en büyük yarasıydı. Kalbine gömülen ama kalbinden hiç çıkmayan tek kişiydi. Kalp yarasıyla yaşamak zordu. Ama işte o yaradan doğan bu küçük çocuk, aynı kalbin en güçlü tarafı da olmuştu.

"Anneciğim..." dedi Talia, minik oğlunu kucaklayarak. "İlk defa *baba* dedin..."

O an mezarlıkta kimse konuşamadı. Gözler doldu, boğazlar düğümlendi. Sadece rüzgârın uğultusu, Talia'nın yüreğinden kopup gelen ağıt vardı.

Gün henüz bitmemişti.

Barut anıldıktan sonra Talia'nın evine geçilmişti. Bu ev, Barış'a komşu, Umay'a da bir hayli yakındı. Âkif Cesur da Umay'ın yaşadığı siteye taşınmıştı çünkü onların evine sürekli girip çıktığı için laf söz eden çok olmuştu. Umay'a nikâh basıp herkesin ağzını kapatası vardı ama bu kadın çok şey yaşadığı için zamana bırakmıştı. Umay'ın varlığını bilmek, ona yakın olmak, dargın olmamak bile Âkif Cesur'a yeterdi.

Evin her köşesi cıvıl cıvıl, rengârenkti. Tıpkı Talia gibiydi. Her köşede fotoğraflar yer alıyordu. Çoğunluğu Barut'la çekilmiş fotoğraflar olsa da Talia'nın Makedonya'da yaşadığı zamanlardan kareler de bulunuyordu.

Türkiye, kedi cenneti olduğu için Alisa'nın bu evin içinde üç kedisi bulunuyordu. Barınaktan sahiplenmişlerdi. Alisa'nın buradaki yabancılığını en kısa sürede atmasını sağlayan şey kediler olmuştu. Burada bir üniversiteye giderek veterinerlik okumaya başlamıştı.

Kendi gibi sessiz hayvanların sesi olmak, onları anlamak, iyileştirmek istiyordu.

Bir de Angela vardı... Peter Kalovski'nin kızı... Ne yazık ki Kuzey Makedonya Cumhuriyeti, onun Türkiye Cumhuriyeti topraklarına getirilmesine izin vermemişti. Devlet tarafından korunmaya alınmıştı. Bu durum en çok Talia'yı üzmüştü çünkü o çocuğun doğumunu bile bilir, ona hep bakardı. Üstelik Kürşat, Vesna ve Angela'yı korurken şehit düşmüştü. Evlatlık alma şansı olsa hiç düşünmeden alırdı çünkü Angela aralarındaki en masum şeydi. Yine de onu yakınında görmek için her şeyi yapıyordu. Mutlaka ziyaretine gidiyordu, ondan habersiz kalmıyordu.

Talia Alaz Boratav ise hamileliğini öğrendikten sonra mesleğine burada devam etme kararı almıştı. Tıpkı Barut'un onu hep görmek istediği gibi doktorluğuna devam etmişti.

Üstelik yakın zamanda, Ateş Böceği Çiçeği projesini resmî olarak tamamlamıştı. Yıllar süren deneyler, yorgun geceler, gözyaşlarıyla yazılmış raporlar nihayet bir sonuca ulaşmıştı. Ama o gün, projenin nihai sunumunu yaparken salonun ışıkları altında herkesin beklediği gibi bilimsel terimlerle konuşmamıştı Talia.

Sahneye çıktığında sesi titrememişti ama yüreği yerinden çıkacak gibiydi. Dünyanın dört bir yanından gelen hekimlerin, bilim insanlarının, delegelerin önünde çalışmanın adını açıklarken sesi kararlıydı. "Biz bu çiçeğe bilimsel adıyla *Luminaria Combusta* desek de... Ben onun adını farklı anmak istiyorum. Benim için bu çiçek, artık Barut Çiçeği'dir."

Salonda önce bir sessizlik olmuş, daha sonra alkışlar kopmuştu. Ama Talia'nın içinde sadece bir fısıltı duyulmuştu o an. "Sana bir çiçek bıraktım, Barut. Hem tıp dünyasına hem de kalbime."

Çünkü o çiçeği aydınlatan şey yalnızca biyolüminesans değildi. O çiçek, acıyla beslenmişti. Kaybın karanlığında filizlenmiş, yasla büyümüş, umutla parlamıştı. Tıpkı Barut gibi... Bir ömrü yakıp geçmiş ama ardında bir ışık bırakmıştı.

Talia, kocasından dünyaya bir çiçek bırakmıştı. Ama gerçekte, kocasının adını ölümsüz kılmıştı. Artık her hastanede, her laboratuvarda, her bilimsel yayında bu isimlendirme kullanılacaktı.

Barut Çiçeği.

Barut, bir kez daha yaşamış olacaktı. Toprağın üstünde, insanların dilinde ve sonsuza kadar Talia'nın kalbinde...

Bugün aynı zamanda Ulu Han'ın doğum günüydü. Bir baba ve oğul... Biri toprakta, diğeri hayattaydı.

Evin içi sıcacıktı. Dışarıda sonbahar, yaprakları sarartırken içeride hayat yeniden renkleniyordu.

Âkif Cesur tabii ki yine dede lafını duymaya çalışıyordu. "Şu çocuğa biri şu kelimeyi doğru öğretsin artık!"

Umay, mutfağın penceresinden bağırdı. "Pes mi etsen, Âkif? Çocuk inadına dada diyor işte!"

"Bunun babası da böyleydi, bir şeyi *yapma,* derdim, inadına yapardı!" diye hayıflandı Âkif. Ah, o adamı öyle bir özlemişti ki resmen burnunda tütüyordu. Keşke şu kapıdan içeri girseydi de onu alıp bağrına bassaydı.

"Oğlum tabii ki de babasına çekecek," dedi Talia kızmaya hazır bir hâlde. Bu adama tek bağırıp çağırabilen kadın buydu. "Aferin oğlum, sakın babanı aratma!"

Âkif, alındığını belli eden bir bakış attı. "Senin benim tarafımda olman gerekiyor!"

"Ben kocamcıyım," dedi Talia kesin bir inatla. "Hâlâ öğrenemediysen gerçekten pes, Âkif baba!"

Ülkü, diğerlerine işaret vererek ışıkların kapatılmasını sağlamıştı. Pastayı içeriye taşırken, herkes alkış tutarak aynı şeyi söyledi. Ulu Han'ın ilk kez doğum günü kutlanıyordu. Hem yaşı küçük olduğu için hem de matem bu evden gitmediği için kutlanılmamıştı.

Talia, kucağında oğlunu tutarken onu pastaya yaklaştırdı. Ulu Han'a üfletmeye çalışıyorlardı ama çocuk bir türlü üfleyemiyordu. En sonunda

Talia ona destek olarak üflemesinde yardımcı oldu. Alkış koptu, Ulu Han herkesle birlikte alkışladı.

"Yenge..." diye mırıldandı Efe. "Ben de bir dilek dileyebilir miyim?"

Efe, Barut'un vefatından sonra en zor toparlananlardan biriydi. Yaşı küçük olduğu için dayısının vefatından fazlasıyla etkilenmişti çünkü dayısını çok seven, ona bağlı ve onu bir kahraman gibi gören bir çocuktu. Ulu Han'ın varlığı ona iyi gelmişti çünkü tıpkı dayısının ona baktığı gibi o da Ulu Han'a bakıyor, bildiklerini ona öğretiyordu. İkisinin yaramazlık konusunda üstüne yoktu.

Talia başını ilgiyle sallayıp, "Tabii ki Efe'm," dedi. Elini kibrit kutusuna uzattı ve usulca bir kibriti yakıp mumları tekrar aydınlattı. "Dile bakalım..."

Herkes, onun sessizce gözlerini kapayıp muma üfleyeceğini düşündü. Ama Efe gözlerini kapamadı. Tam tersine ışıldayan gözleriyle aklındaki dileği yüksek sesle söyledi. "Âkif Cesur sadece adaşım olmasın," dedi. "Kimliğimde babam olsun istiyorum. Ona *baba,* demek istiyorum."

Bir anda oda sessizleşti.

Gözler, birer birer Âkif'e çevrildi. Ama ilk göz göze gelenler Umay ve Âkif oldu. Birbirlerinin gözlerinde yılların ağırlığı, yorgunluğu ve içinde gizlenen umut vardı.

Umay, yutkunamadı. Gözleri yaşla dolduğunda elini ağzına götürerek duraksadı. Âkif de öylece kalakaldı. Cümleyi duyduğuna inanmakta zorlandı.

Sonra gözleri yavaşça Efe'ye döndü. Minik çocuk, yaşına aldırmadan koskoca bir yüreği taşıyordu.

"Oğlum..." dedi Âkif, titreyen sesiyle. Yaklaştı, diz çöktü. Efe'yi ellerinden tutup kendine çekti. "Bu..." Yutkundu. "Bu istediğin çok büyük bir şey."

Efe başını eğdi. "Babam olamaz mısın?"

Bu cümleyle bir ömür özetlenmişti. Küçücük bir ağızdan dökülen kelime, Âkif Cesur'un kalbini paramparça etti. Başını kaldırıp Efe'ye baktı. "Olurum, oğlum," dedi. "Başım gözüm üstüne, emrin olsun."

Bir hıçkırık sesi duyuldu. Herkesin dikkati Umay'a dönünce, hızlı adımlarla odadan çıkıp, ağlayarak kendini misafir odasına attı. Kimse böyle bir tepkiyi ondan beklemiyordu. Ülkü ve Talia, peşinden gitmek üzereyken Âkif onları durdurdu. "Ben bakayım," dedi. "Siz devam edin."

Âkif, Umay'ın peşinden odaya girdiğinde kadını yatağın kenarına oturmuş şekilde ağlarken buldu. Hızla onun karşısında diz çöktüğünde, "Sarı saçlım..." dedi. "Niye ağlıyorsun?"

"Efe'nin böyle bir şey istemesine..." dedi Umay. "Bir an duyunca... Tutamadım kendimi."

"Benden dolayı mı ağlıyorsun?" dedi Âkif Cesur içi acıya acıya.

"Hayır," dedi. "Hayır, senden dolayı hiç ağlayabilir miyim Âkif?"

"Ne oldu o zaman, canımın gülü?"

"Âkif..." dedi Umay. "Ben, bize çok haksızlık ettim."

Âkif, onun yüzünü avuçlarının arasına aldığında, "Yaşayacağımız varmış," dedi. "Ne ettiyse kader etti bize. Sen hiçbir şey etmedin. Sen etsen bile ben senden gelen her şeye razıyım."

"Kaderimizden hep kaçan ben oldum. Sen hiç kaçmadın. Hep durdun. Ben de sadık kalmaya çalıştım ama babam..." Kısa bir es verdi. "Sen hak etmediğim o adamsın, Âkif."

Kaşları çatıldı Âkif'in. Alnındaki damar belirginleşti. "Ulan niye hak etmiyormuşsun?" diye çıkıştı. "Asıl ben sana kendimi nasıl layık görebilirim? Ömrümü iste, onu da vereyim ama *seni hak etmiyorum,* deme bana!"

Umay'ın gözleri bu patlamayla irkildi ama içinde bir kırılma, bir sarsılma oldu. Âkif'in öfkesi bile sevgisindendi. Dudaklarını araladı ama hiçbir şey diyemedi. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü.

Âkif bir adım geri çekildi. Yumruk yaptığı ellerini çözdü. "Bunca yıl, kendime değil, sana layık bir adam olmak için uğraştım ben," dedi. "Şimdi izin ver... İzin ver, ömrüm boyunca senin adamın olayım."

"Âkif..."

"*Cesur* de bana."

"Cesur," dedi Umay, kısık bir tonla. "Ben seni çok yaraladım." Elini onun göğsüne yasladı. "Çok yara açtım. Çok kabuk bağlattım. Kabuk bağlattığım yerden tekrar tekrar kanattım. Bundan dolayı seni hiç hak etmediğimi düşündüm. Yıllar geçti. Çok yaş aldık. Geç kaldık birbirimize..." Soluklandı. "Şimdi bana diyorsun ki *ömrüm boyunca senin adamın olayım...* Bu yaşında bile gönlün beni istiyorsa benim bu sevdaya boynum kıldan incedir."

Umay, mavi gözlerin içine baktı. "Efe'nin babası olacaksan benim de kocam ol. Buna ezelden kabulüm, Cesur."

Âkif, onu alnından öptü. "Ne yaş aldı seni gönlümden ne zaman..." Elini sıkıca tuttu. "Bu dakikadan sonra ölüm bile alamaz."

Umay usulca onun boynuna başını yasladı. Orada durdu, son yıllarda yaslandığı tek limandı. Kızı Peri vefat ettiğinde bu adam yanında vardı; babası vefat ettiğinde bu adam, kardeşi vefat ettiğinde de bu adam...

Umay'ın aslında hayatı bu adamdı.

Şimdi bu iki hayat, hiç ayrılmamak üzere birleşiyordu.

Biraz baş başa kaldıktan sonra içeriye tekrar geçtiler ve onlardan bir cevap bekleyen kalabalığa evleneceklerini söylediler. Herkes bu habere çok sevinmişti. En çok da Efe... Bir babası olacaktı.

Üstelik bu baba, Âkif Cesur Beton'du.

Talia, olup biteni izliyordu. Gözleri yaşlıydı ama kalbi huzurluydu. Barut'un yokluğunda büyüyen çocuklar artık yalnız değildi. Aile tamamlanmıştı.

Tam bu esnada, Yaman sandalyesini hafifçe geriye doğru çevirdi. Bakışlarını Ülkü'ye dikti. Yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı.

"Sıra sana geldi," dedi. "Sen evlenmeyi düşünmüyor musun? Bak, ablan da evleniyor. Senin gibi güzel kızın kapısında kırk görücü olması lazım!"

Ortam bir anda duraksadı. Kaşlar havaya kalktı. Gözler Ülkü'ye döndü ama ondan önce bir el, Yaman'ın kafasına sertçe şakladı.

"Düşünmüyor!" diye çıkıştı Rauf, hiç beklenmedik bir anda.

"Yaa! Ameliyatlı yerime ne vuruyorsun, kardeşim?" diye bağırdı Yaman, bir elini başına götürerek.

En sert bakış Ülkü'den geldi. Kaşlarını çatarak Rauf'a döndü. "Neden vuruyorsun?" diye sordu.

Rauf hiç bozulmadı. Omuzlarını silkti. "Barut Komutan'ımın yerine vuruyorum," dedi içtenlikle. "O olsaydı yalaka Yamalı'nın kafasına kesin vurmuştu!"

"Rauf," dedi Ülkü masadan kalkarak. "Şu tabakları götürmemde yardımcı olur musun?"

Rauf, Ülkü'ye ayak uydurarak tabakları mutfağa taşıdı. İkisi mutfağa geçtiklerinde tabakları bırakıp ilk konuşan Ülkü oldu. "Sen benim abim değilsin," dedi.

"Sen bana abinin emanetisin!"

İkisi de sessizliğe büründü.

Rauf'un zihni komutanının şehit olmadan önceki anıyla doldu.

Yedi Büyük Günah'ı öldürmek için çıktıkları bir operasyondaydılar. Barut, timindekilere göz gezdirdi. Bu operasyondan sağ çıkamayanlar olacaktı, gazi kalanlar olacaktı belki de kayıplar olacaktı. "Hayalet Timi," diye seslendi. "Toparlan!"

Siren, timdeki herkesi toparlayıp ip gibi dizdi. "Emret, komutanım!"

"Herkes gün sonuna kadar, geride kalanlara, ailesine iletmem için bana mektup versin!" dedi Barut gür çıkan sesiyle. Timin askerleri gerildi. Bunun ne demek olduklarını biliyorlardı. Ölüme gidiyorlardı ve bundan geri dönüş neredeyse imkânsızdı. "Hepinizden bekliyorum, mektup vermeyen olmayacak! Dağılın şimdi!"

Komutanlarının emriyle dağıldılar. Siren, timdekilere kâğıt ve kalem verdi. Hepsi kendi kabuğuna çekilip bir şeyler karalamaya başladı. Mektup yazmayan tek kişi Barut Ulu Boratav'dı. Yapamazdı. Biliyordu. Çünkü Talia'nın babası Ayhan Alaz'ın arkasında kalan mektuplar yıllar sonra ulaşmıştı ve Talia'nın bir kere daha bunu yaşamasını istemiyordu.

İmam, mektubunu yazıp komutanına teslim ettiği sırada Barut onu durdurdu. "İmam," dedi. "Ülkü'yü baş belası olarak mı görüyorsun?"

"Hayır, komutanım!" diye bağırdı İmam.

"İyi," dedi Barut. "O zaman kardeşim sana emanet, asker."

"Emredersiniz komutanım!" dedi İmam ama kaşlarını çatmasına engel olamadı. Bu adam bunu neden demişti, niye demişti bilememişti.

Ta ki, komutanı şehit olana kadar hiç anlamamıştı Rauf.

"Sana bunu anlatmıştım, Ülkü," dedi Rauf, sıkıntılı bir nefesle. "Sen bana komutanımın emanetisin. Ondan bana kalan tek görev bu!"

Ülkü'nün gözlerinde hayal kırıklığı belirdi.

Ülkü'nün gözlerinde hayal kırıklığı belirdi. "Bunca zaman emanet olduğum için mi yanımdaydın?"

"Hayır..." dedi Rauf. "Hayır, Ülkü."

"O zaman ne, Rauf?" Sesinde kırık bir öfke vardı artık. "Günlerdir bir garip davranıyorsun. Yaklaşıyorsun sonra susuyorsun. Kafamı karıştırmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Ülkü..." dedi. "Ben senin çevrendeki erkekler gibi olmadım hiçbir zaman. Olamam da. Ne eğlenmeyi bilirim ne yaşamayı... Bir seccademi bilirim, bir de tüfeğimi. Ama başımı her seccadeye koyduğumda, aklıma hep bir çift göz düşer. Tetiği her çekmeden önce kalbimde biri belirir."

Ülkü'nün yüzü gerildi ama bu sefer geri adım atmadı. Kulakları o itirafı, yüreği ise cevabını arıyordu.

Rauf, gözlerini yere dikti, kelimelerini tartmadan konuştu. "Sen benim ne zaman dualarıma girdin, bilmiyorum, Ülkü."

Ülkü'nün gözlerinde, beklenmedik bir şey belirdi. Kaşları hafifçe havalandı. Bu itirafı, bu açıklığı beklemiyordu.

Bir an sustu. Sanki duymakla anlamak arasında gidip geldi. Sonra sadece bir fısıltı duyuldu. "Neden sustun o zaman?" dedi. "Bu kadar zaman, neden tek kelime etmedin?"

"Günah işlemek istemedim," dedi Rauf. "Ama belki de ilk kez işlemek istedim."

"Rauf..." dedi Ülkü, adı onun dudaklarında her zamankinden yumuşaktı. "Son yıllarımı en iyi sen biliyorsun. Kolay şeyler yaşamadık. İkimiz de en yakınlarımızı kaybettik. Aynı acıda buluştuk. Avukatlık, kafamı dağıtan tek şey oldu. Bir de sen... Sen olmasaydın nasıl devam edebilirdim, bilmiyorum."

Rauf, bunu Allah rızası için yaptığını sanıyordu ama iş rızayı geçeli çok olmuştu. Gözlerini onun gözlerinden ayırmadan fısıldadı: "Sen de bana iyi geldin."

Ülkü, başını eğdi. "Ama biliyorsun ki bizim acılarımız ortaktı, yaşamlarımız değil. Ben o eski aklı bir karış havada Ülkü değilim," dedi. "Görüyor musun bilmiyorum ama değiştim. Eski ben olsa her dakika seninle uğraşırdı. Sınırlarını zorladı. Sana kesin günah işletirdi. Ama o kız değilim artık. Acılar beni büyüttü. Şimdi... Seni tanımasam beni sevdiğini düşüneceğim."

Rauf usulca gülümsedi. "Ben yaratılanı severim, Yaradan'dan ötürü."

"Biz ayrı dünyanın insanları değil miyiz Rauf?"

Rauf bir adım yaklaştı. "Dua etmemin nedeni de buydu. Ayrı dünyayı, aynı dünyaya çevirebilmek için."

Ülkü'nün gözleri bu kez karanlık değil, endişeyle doluydu. "Nasıl olacak ki? Aileni anlattın. Az çok biliyorum... Ailen beni, ben olduğum için kabul edecek mi yoksa değiştirmeye mi çalışacak?"

Hiç tereddüt etmeden cevapladı Rauf. "Ben seni böyle kabul ettim, Ülkü. Kimsenin seni değiştirmesine izin vermem."

Ülkü kollarını göğsünde birleştirdi. "O zaman..." dedi eski neşesiyle. "Yaman'ın dediği gibi ben güzel bir kızım. Kapıda kırk tane görücü olması lazım."

Rauf bir an afalladı. "Ne?"

Gözlerini devirdi Ülkü. "Diyorum ki..." dedi, hafifçe gülümseyerek. "Aileni görücü olmaya getirebilirsin."

Rauf'un gözleri büyüdü. Ciddi olup olmadığını anlayamadan bakakaldı. Ama Ülkü devam etti. "Fakat hiçbir şeyin kolay olmayacağını bil. Çünkü Âkif amcam ve Barış abilik beni sana asla güzellikle vermezler, Rauf!"

"*Barış Komutan* derken?" dedi Rauf. Aklına eski günler geldi ve içinden derin bir *eyvah* çekti. Üstelik Âkif Cesur mu? O adamdan kız istemesi gerektiğini unutmuştu. "Beton Komutan, Barut Komutan'a bile neler neler yaptı! Ee, ben cenaze namazımı şimdiden kılayım, Ülkü!"

"Peki ben..." dedi Ülkü, gözlerinin içine bakarak. "Tüm bu çabaya, tüm bu zorluğa değmez miyim Rauf?"

Rauf'un sesi boğazında düğümlendi. Gözlerinin içine bakamadı. Onun gözlerinin içine hiçbir endişesi olmadan uzun uzun bakmak istiyordu. Söyleyeceği tek kelime vardı. Ama onu binlerce kalp çarpıntısıyla söyledi. "Değersin, Ülkü. Bütün yolları yakacak kadar... Değersin."

İkisi konuşmaya daldığı sırada cep telefonunun titreşim sesi onları gerçeğe döndürdü.

Rauf'un bakışları irkildi. Özel hattıydı. Sadece belirli kodlara açık olan KHÜ'nün bildirimlerine yanıt veren telefonuydu.

Ekranda tek satırlık bir mesaj vardı:

ACİL GÖREV EMRİ — 24 DAKİKA İÇİNDE HAZIRLIĞINI TAMAMLA

Ülkü, sesin nereden geldiğini hemen anlamıştı. Alışkındı artık. Hayatının bir köşesinde her zaman bir görev emri, bir veda, bir yoklama vardı.

"Görev mi?" dedi sessizce.

Rauf başını salladı. "Evet." Derin bir nefes aldı. "Tam da zamanıydı, değil mi?" Sesi sitemkâr değildi, kabullenmişti.

Ülkü hafifçe gülümsedi. "Neyse ki Âkif amcamdan kurtuldun."

Rauf gözlerini onun gözlerinden ayırmadı bu kez. Bir şey diyecek gibiydi ama kelimeler değil, duygular konuşuyordu içinden. Gülümsemesinin ardında saf bir heyecan, içine sığmayan bir umut vardı.

"Görevden dönünce..." dedi. Bir adım yaklaştı. "Dönünceye kadar bekle beni, Ülkü."

İlk kez biri onu bekleyecekti.

İlk kez arkasında kalacak bir yürek olacaktı.

Ülkü başını eğdi, daha sonra gözlerini kaldırdı. "Dönmezsen?" Bu korku yüreğini hiç terk etmeyecekti.

Rauf gülümsedi. "Dönemezsem senin gönlünde yer bulmuş bir adam olarak kalırım."

"Ama döneceksin," dedi Ülkü, fısıltıyla. "Çünkü bu sefer yarım kalmamalıyız, Rauf. Çünkü abim beni sana emanet etti. Sen emanetini arkada bırakmazsın."

Rauf başını salladı. Adımlarını kapıya yönlendirdi ama her adımda arkasında bir şey kaldı. Bir bakış, bir söz, bir hayal... Ve Ülkü, olduğu yerde dimdik durarak bu kez bir askeri değil, bir kalbi uğurladı.

Salonun ortasında Hayalet Timi bir araya geldiğinde, o mesaj hepsini ayağa kaldırmıştı. KHÜ'nün sisteminden gelen acil görev bildirimi, doğum günü kutlamasını yarıda kesmişti. Görev beklemezdi.

Filiz ve Yavuz, Melisa Ela'yı Yaman'la birlikte bıraktıkları için gözleri arkada kalmayacaktı. Deniz ve Kağan aynı cephede; biri yerde, biri gökte olacaktı. Rauf'un ise kalbine bağlanmış bir sözle ilk kez dönmek için bir nedeni vardı.

Vedalaşmalar hızlı ama kalpten oldu. Her biri, bulduğu ilk fırsatta Talia'ya sarıldı. Bazıları Ulu Han'ın minik saçlarını okşayıp öptü. Talia hepsine aynı gözlerle baktı. Yalnız kalan bir eş gibi değil, yolcusunu uğurlayan bir vatan gibi.

Ulu Han hiçbir şey anlamasa da onların gözlerine bakınca babasının arkadaşlarını hissetti.

Onlar kim miydi?

Gölge askerler...

Şehit Piyade Kıdemli Yüzbaşı Barut.

Deniz Piyade Yüzbaşı Siren.

Hava Pilot Yüzbaşı Kanca.

Piyade Üsteğmen İmam.

Piyade Üsteğmen Fısıltı.

Gazi Piyade Teğmen Yamalı.

Şehit Piyade Üsteğmen Mermi.

Onlar Hayalet Timi'ydi ve gölge asker olarak yalnızca lakapları vardı.

Künyelerinde lakapları ve kan grupları dışında hiçbir şey yazmazdı.

Onların kim olduğunu kimse bilmezdi. Onlar, birbirlerinden bile saklanırdı. Haklarında bilinenler ise kaç leşlerinin olduğu, yetenekleri ve hangi alanlarda görev aldıklarıydı. Ahmet ya da Ayşe olmaları kimsenin umurunda değildi.

Fakat bu evin içinde onların kim olduğu bilinirdi. Sadece isimleri değil, birbirlerinin kalbindeki yerleri bilinirdi.

Ve *aslında* onlar kim miydi?

Şanlı Türk askerleri...

Şehit Piyade Kıdemli Yüzbaşı Barut Ulu Boratav.

Deniz Piyade Yüzbaşı Deniz Akça Karatuğ.

Hava Pilot Yüzbaşı Kağan Karatuğ.

Piyade Üsteğmen Rauf Erturan.

Piyade Üsteğmen Filiz Günal Öztürk.

Gazi Piyade Teğmen Yaman Öztürk.

Şehit Piyade Üsteğmen Kürşat Kurşunalp.

Her görevde biraz daha eksilen, her kayıpta biraz daha kenetlenen bir kardeşlikti onlarınki. Her ayrılışları, bir vedadan çok bir sözleşmeydi. Her seferinde aynı şeyi söylerlerdi.

"Dönebilirsek sarılırız, dönemezsek hatırla bizi."

Onlar Hayalet Timi'ydi, korkusuz Türk ordusu, kahraman Türk askeriydi.

Âkif Cesur'un hava üssüne geçmeden önce bir saati vardı. Görev başlamadan önceki o kıymetli vakti, yalnızca aile dediği insanlara ayırmalıydı.

Herkes dağılmıştı. Tim üyeleri birer birer yola çıkarken Âkif, kapının yanındaki köşede bekleyen Talia'nın yanına yürüdü. Yüzünde geçmişin gölgesi vardı. Ona bakarken sadece bir kızı değil, bir emaneti de görüyordu. Bir zamanlar yanında neşe içinde koşan kız çocuğu, artık bir anneydi.

Yıllardır aklını kurcalayan bir söz vardı.

"Yıllar önce babana bir söz vermiştim," dedi Âkif, tecrübeyle yoğrulmuş sesiyle. "Sana bir çay partisi borcum vardı."

Ayhan Alaz, yıllar önce kaleme aldığı mektupta, "*Kızıma bir çay partisi borçlusun, Beton. Bir sonraki mektubuma kadar umarım her şeyi açıklığa kavuşturmuş, o çay partisini hak ettiği şekilde kızımla yapmış olursun*," diye yazmıştı.

Talia, gözlerini uzaklara dikti. Mazi, zihninin perdesini usulca araladı. "Onu mu yapacağız, Âkif baba?" dedi. Bir anda küçük bir kıza dönüşmüştü sanki. Sesinde buruk ama sıcak bir sevinç vardı.

Âkif, gülümsedi. Ulu Han'ın kızıl saçlarını usulca okşadı. Parmaklarının arasından geçen o saç tellerinde, bir zamanlar aynı renk saçlı başka bir çocuğun kokusu vardı.

"Bu kerata, Alisa ve Ülkü'yle birlikte neden olmasın?" dedi. "Hem bu çay partisi geç de olsa eksik de olsa yapılmalı artık!"

Oyuncak eşyaların başına geçtiler. Alisa, dev adamın küçücük sandalyeye oturmasına gülmeden edemiyordu. Her an kırılabilirdi. Hepsi yuvarlak masanın etrafına oturmuştu.

"Kim çay içmek ister?" diye sordu Talia. Ülkü hemen bardağını uzattı. Talia oyuncak olan boş çaydanlıktan dolduruyormuş gibi yaptı. Boş olan sandalyelerde de Ülkü'nün *Barbie* oyuncakları oturuyordu.

"Hmm," dedi Ülkü. "Enfes!"

"Anni," dedi Ulu Han, parmağını kaldırıp sevinçle. "Ça!"

Talia güldü. "Benim oğlum da mı içmek istiyormuş?"

Minik Boratav, annesinin kucağına çıkıp ona bardağı içirmeye çalıştı. Talia oğlunun elinden içer gibi yaparken gülümsedi. "Güzel bebeğim benim," dedi. "Annesini de düşünürmüş."

Âkif, gözlerini kısıp, "Ben yılışık oğlan hiç sevmem," dedi. "Benim kızımı bari çay partisinde rahat bırak, minik Ulukurt!"

"Kocamla da hep uğraşırdın, Yeşil Dev!"

"Oğlunun kime çektiği belli işte. Tipi senden olsa da huyu suyu tam olarak babası!"

Ulu Han yavaşça esnedi. Bir yandan başını annesinin göğsüne yasladı, bir yandan kısık bir sesle mırıldandı: "Ba... Ba."

Âkif anında yumuşadı. "Paşamın uykusu mu gelmiş?" dedi derin bir gülümsemeyle.

Kolunu annesinin boynuna dolayıp ona iyice sokuldu. Gözleri yavaşça kapanmaya başlamıştı. "Anni," dedi Ulu Han. "Sü."

"Ama sabaha kadar eğlenecektik," dedi Ülkü. "Sen nasıl benim yeğenimsin, biraz eğlenmeyi bilmen lazım!"

Ülkü ve Ulu Han'ın ilişkisi çok güzeldi. Ülkü, yeğenine çok bağlıydı. Umay ablasının çocuklarını da çok severdi, öz olarak görürdü ancak Ulu Han'a karşı özel bir bağı var gibi hissediyordu.

Alisa elini kaldırdı. "Firefly'ın peşinde çok koşturdu. Yoksa sabaha kadar eğlenir, hiçbirimizi de uyutmazdı," dedi.

"Biz eğlenir miyiz Alisa?" dedi Ülkü bir umutla.

"Oturun oturduğunuz yerde!" dedi Âkif Cesur. "Gidene kadar gözümün önünde olun. Sonra özlüyorum sizi," diyerek Ülkü'yü de Alisa'yı da kolunun altına aldı.

Ulu Han'ın huzursuzlanmasıyla Talia ayağa kalktı. "Ben onu uyutayım, daha sonra yanınıza gelirim," dedi. Yatak odasına geçtiğinde geniş yatağının üzerine oğlunu bıraktı. Onunla birlikte yanına kıvrıldığında mis kokusunu içine çekti.

"Anni," dedi Ulu Han, kollarını annesinin boynuna dolayıp gözlerini kapatırken. "Kibit..."

Kibrit, diyemiyordu. *Kibit,* diyordu.

Talia dudaklarını kıpırdattı, gözlerinde hüzünle karışık bir tebessüm vardı. "*Kibrit Çocuk* masalını mı okuyayım, *dušo moja*?"

"Kibit," dedi Ulu Han tekrardan.

Talia, usulca göğsünü açtı, Ulu Han'ı kucağına aldı ve başını tenine yasladı. Boynunda, kocasından kalan künye vardı. O künyenin ucunda da yüzük takılıydı. Ulu Han, o künyeye küçük parmaklarıyla tutundu. Minik bedeni annesinin tenine değdiğinde her şey sükûta büründü.

Bebek, yavaş yavaş emmeyi sürdürürken göz kapakları ağırlaştı. Her yudumda biraz daha uykuya çekiliyordu. Tıpkı babası gibi toprak rengine çalan o derin gözlerini annesinden hiç ayırmıyordu.

Talia başını oğlunun saçlarına yasladı ve fısıldamaya başladı. "Bir varmış bir yokmuş, bir kibritle yok olmakla son bulurmuş bazı hikâyeler, bazıları ise bir kibritle baştan başlarmış. Çok uzak köylerde kızıl saçlı bir Balkan Kızı varmış. Yüreğini bir Türk askerine kaptırmış. Asker her savaşa gittiğinde dönüp yine onu bulurmuş."

Talia gözlerini kapadı, anlatmaya devam etti.

"Bir gün bir savaş çıkmış. Ve asker o savaşta kötü yaralanmış. Tanınmayacak bir hâldeymiş. Kimse kim olduğunu anlayamıyormuş. Hastaneye kaldırıldığında ölümle yaşam arasında gidip gelmiş. O anda bir ses duymuş. O ses, Balkan Kızı'nın sesiymiş ve onunla hayata tutunmuş. Ama kız, karşısındaki askerin o sevdiği adam olduğunu anlamamış. Kalbini tanımış ama yüzünü tanıyamamış."

O adamı yanı başında hissetti.

"Asker, günler boyunca sessizce onu izlemiş, dinlemiş. Yıllarını ona feda etmiş bir kadının, kendisini tanımayışına kırılmamış. Çünkü sevgi aslında bir yüz değil, bir yürekmiş. Ve en sonunda Balkan Kızı da onu tanıdığında, gözyaşlarıyla eğilmiş askerin başına. *Savaş seni benden almış olabilir*, demiş. *Ama kalbimden seni kimse alamaz.*"

Talia'nın sesi çatladı ama durmadı.

"İşte o gün, asker ve kız birbirlerini yeniden tanımışlar. Yüzbaşı, yüzünü değil, ruhunu teslim etmiş kıza. O günden sonra savaşlar bitmiş ama onların hikâyesi asla bitmemiş. Ve baldan tatlı Balkan Kızı ve cesur yürekli Yüzbaşı sonsuza dek mutlu yaşamışlar."

Ulu Han'ın nefesi düzenli hâle gelmişti artık. Minik parmakları gevşemişti, gözleri kapanmıştı. Annesinin kalbinin altında, babasının hatırasının sıcaklığında derin bir uykuya dalmıştı.

Talia onu hafifçe yatırıp saçlarını düzeltti. Onun uykuya teslim olmasıyla bugünün hatırına çekmeceden eski kibrit kutusunu çıkardı. Titreyen elleriyle bir kibrit yaktı.

Bir kibrit.

Bir kibrit daha.

Bir tane daha...

Alevin kıpırtısında, keskin barut kokusunda o askerin yüzünü gördü, sesini duydu, özlem giderdi.

Kutuda tek bir kibrit kalana kadar hepsini yaktı. Hiçbirinde onu sevmeyi bırakmadı. Son kalan bir taneyi sakladı.

Çünkü o *Kibrit Çocuk*'tu.

Bir Balkan Kızı, onu vatanına getiren Türk askerini hiç unutmadı.

Son

İthaf

Bu satırlar, isimleri sessizliğe gömülmüş kahramanların hatıralarına
bir selam duruştur; hatıralarına bir yemindir.
Bu eser,
Vatan için can vermeyi göze alan tüm isimsiz kahramanlara,
Kimliğini unutan ama karakterini unutmayanlara,
Zulmün tam ortasında bile adaletin peşinden gidenlere,
Ve bir tek kurşunla, bir milletin onurunu hatırlatanlara...
Adanmıştır.
Bir kibritle yok olmak değil,
Bir kibritle yeniden doğmaktır mesele.
UNUTMA!
Hayalet Timi'nin bir yüzü yoktur.
Fotoğraflarda çıkmazlar, mezar taşlarında isimleri yazmaz.
Ama bir çocuğun huzurla uyuduğu her gece,
Bir annenin güvenle gözlerini açtığı her sabah,
Bir milletin göğsünde yankılanan sessiz bir dua varsa
Onlar oradadır.
Her kibritin karanlıkta yakılma sebebi vardır.
Bu kitap da karanlığa atılmış bir kibrittir.
Ve eğer bu satırları okuyorsan...
Demek ki o kibrit yanmıştır.
Ve ışığı sana ulaşmıştır.

BİR KİBRİT YAKMAYI UNUTMA!

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP